STEPHEN KING

AL CINCILEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

LUPII DIN CALLA

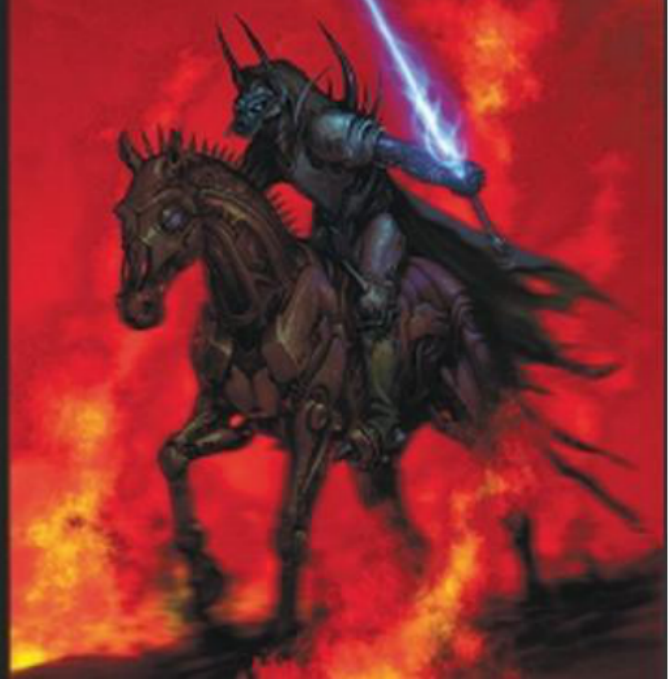

NEMIRA

Stephen King

Lupii din Calla

Seria Turnul Întunecat, V

Traducere de Ruxandra Toma

Stephen King
Wolves of Calla, 2003

Nemira, 2013

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doar doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor ’50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma-record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem’s Lot.* De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuţii Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation.

În 2006 venitul său anual a fost estimat la 40 de milioane de dolari.

Această carte îi este dedicată lui Frank Muller,
care aude vocile gândul meu.

Cum a început povestea

Lupii din Calla este al cincilea volum dintr-un basm lung, inspirat de poemul epic al lui Robert Browning, „Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a”. Cel de-al şaselea volum, *Cântecul lui Susannah,* a fost publicat în 2004. Cel de-al şaptelea, şi ultimul, *Turnul Întunecat,* a apărut târziu în acelaşi an.

În primul volum, *Pistolarul,* se povesteşte cum Roland Deschain de Gilead îl urmăreşte şi, în cele din urmă, îl prinde pe Walter, omul în negru – cel care se prefăcuse a-i fi prieten tatălui lui Roland, dar care, în realitate, era slujitorul Regelui Purpuriu din îndepărtata Lume de Capăt. Pentru Roland, capturarea lui Walter nu este decât o etapă a călătoriei sale spre Turnul Întunecat, unde speră că va putea pune capăt atât procesului tot mai accelerat de distrugere la care este supusă Lumea de Mijloc, cât şi dispariţiei lente a Grinzilor. Subtitlul acestui prim volum al seriei este REÎNCEPERE.

Turnul Întunecat este obsesia lui Roland, este punctul final al traseului lui iniţiatic, este unicul său sens în viaţă. Aflăm că, pe când Roland era încă foarte tânăr, Marten încercase să îl exileze la Vest, în dizgraţie, încercase să-l şteargă de pe tabla marelui joc. Însă Roland zădărniceşte planurile lui Marten, în principal datorită armei folosite pentru a trece testul bărbăţiei.

Steven Deschain, tatăl lui Roland, îl trimite pe acesta, împreună cu doi prieteni (Cuthbert Allgood şi Alain Johns) spre Baronia de Mejis, de pe ţărmul mării, pentru a-l pune la adăpost de furia lui Walter. Acolo, Roland o cunoaşte pe Susan Delgado şi se îndrăgosteşte de ea. Însă tânăra era duşmănită de o vrăjitoare, Rhea de Cöos, invidioasă pe frumuseţea ei şi deosebit de periculoasă pentru că reuşise pună mâna pe unul dintre globurile de cristal cunoscute sub numele de Arcele Curcubeului…, sau Globurile de Cristal ale Vrăjitorului. Există treisprezece asemenea globuri, iar cel mai

puternic şi primejdios dintre ele este Treisprezece Negru. Roland şi prietenii lui trec prin multe peripeţii în Mejis şi, cu toate că scapă teferi (şi cu Arcul cel roz al Curcubeului), Susan Delgado, fermecătoarea fată de la fereastră, este arsă pe rug. Această poveste este istorisită în al patrulea volum, *Vrăjitorul şi Globul de Cristal.* Subtitlul este RESPECT.

Citind poveştile Turnului Întunecat descoperim că lumea pistolarului se înrudeşte cu a noastră într-un chip esenţial şi înspăimântător. Prima legătură dintre cele două lumi ne este dezvăluită atunci când Jake, un băiat din New Yorkul anului 1977, se întâlneşte cu Roland, la o haltă din deşert, mulţi ani după moartea lui Susan Delgado. Există uşi între lumea lui Roland şi a noastră, iar una dintre ele este moartea. Jake se trezeşte la halta din deşert după ce fusese împins în faţa unei maşini pe 43rd Street. Şoferul era un bărbat pe nume Enrico Balazar. Cel care l-a îmbrâncit pe Jake în faţa maşinii era un sociopat criminal pe nume Jack Mort, trimisul lui Walter pe acel nivel al Turnului Întunecat care corespunde New Yorkului.

Înainte ca Jake şi Roland să-i dea de urmă lui Walter, Jake moare din nou… de data aceasta pentru că pistolarul, pus în faţa unei alegeri cumplite între acest fiu simbolic al său şi Turnul Întunecat, alege Turnul. Ultimele cuvinte ale lui Jake, înainte de a se cufunda în abis, sunt: „Atunci, du-te… mai există şi alte lumi în afară de astea."

Confruntarea finală dintre Roland şi Walter are loc în apropiere de Marea Vestului. În timpul unei lungi nopţi de taclale, omul în negru îi prezice lui Roland viitorul folosind un pachet ciudat de cărţi de Tarot şi îi atrage atenţia asupra a trei dintre acestea – Prizonierul, Stăpâna Umbrelor şi Moartea („dar nu pentru tine, pistolarule").

Alegerea celor trei, volum purtând subtitlul REÎNNOIRE, începe pe ţărmul Mării Vestului, la scurtă vreme după ce Roland îşi revine în urma confruntării avute cu Walter. Extrem de istovit, pistolarul cade pradă atacului unei puzderii de „homaroşenii", care îl lasă fără două degete de la mâna dreaptă şi îl otrăvesc. Roland îşi reia călătoria anevoioasă pe

ţărmul Mării Vestului, deşi este foarte bolnav, poate chiar pe moarte.

Pe drum, dă peste trei uşi care stăteau în picioare pe plajă. Acestea se deschid în New York în trei *când*-uri diferite. Din 1987, Roland îl aduce pe Eddie Dean, sclav al heroinei. Din 1964, o aduce pe Odetta Susannah Holmes, o femeie care a rămas fără picioare când un sociopat pe nume Jack Mort a împins-o în faţa unei garnituri de metrou. Ea este Stăpâna Umbrelor, căci ascunde în sine o a doua personalitate. Atunci când Roland o aduce în Lumea de Mijloc, această femeie ascunsă, malefica şi vicleana Detta Walker, este hotărâtă să-l ucidă şi pe el, şi pe Eddie.

Roland îşi închipuie că a adus trei persoane, nu doar pe Eddie şi pe Odetta, de vreme ce femeia are personalitate dublă, însă atunci când Odetta şi Detta se contopesc în Susannah (în mare măsură datorită iubirii şi curajului lui Eddie Dean), pistolarul îşi dă seama că nu este aşa. Şi îşi mai dă seama de un lucru: că îl chinuiesc amintirile despre Jake, băiatul care, în pragul morţii, i-a vorbit despre alte lumi.

Ţinuturile pustii, volum subintitulat REDEMPŢIUNE, debutează cu un paradox: pentru Roland, Jake este şi mort, şi viu. În New York, la sfârşitul anilor şaptezeci, Jake Chambers este frământat de aceeaşi întrebare: este el mort sau viu? Oare cum este? După ce ucid un urs uriaş numit fie Mir (de către oamenii din vechime care au părăsit ţinutul de teama lui), fie Shardik (de către Marii Străbuni care l-au inventat), Roland, Eddie şi Susannah revin pe urmele fiarei, cunoscută sub numele de Shardik pentru Maturin, gardianul grinzilor, şi sub numele de Urs pentru Ţestoasă, şi descoperă Calea Grinzii. Odinioară existaseră şase asemenea Grinzi care legau cele douăsprezece portaluri de pe marginile Lumii de Mijloc. În punctul de intersectare a Grinzilor, în centrul lumii lui Roland (şi poate în centrul tuturor lumilor) se află Turnul Întunecat, nexul tuturor *unde-urilor* şi *când-urilor*.

Acum Eddie şi Susannah nu mai sunt prizonieri în lumea lui Roland. Îndrăgostiţi unul de celălalt şi pe cale de a deveni ei înşişi pistolari, participă pe deplin la expediţie, urmându-l pe

Roland, ultimul seppe-sai (neguţător de moarte), pe Calea lui Shardik, Drumul lui Maturin.

Într-un cerc al vorbelor, nu departe de Portalul Ursului, timpul este corectat, paradoxul se încheie şi *adevăratul* al treilea este adus. Jake revine în Lumea de Mijloc la finalul unui ritual periculos în cadrul căruia toţi patru – Jake, Eddie, Susannah şi Roland – îşi amintesc chipurile taţilor lor şi se împacă cu trecutul. Nu la multă vreme după aceea, cvartetul se transformă în cvintet atunci când Jake se împrieteneşte cu un billy-bumbler. Bumblerii, care arată ca o încrucişare de bursuc, raton şi câine, sunt înzestraţi cu o capacitate limitată de vorbire. Jake îşi botează noul prieten Ete.

Calea pelerinilor îi poartă spre oraşul Lud, unde supravieţuitorii degeneraţi din două vechi grupări duc mai departe un conflict etern. Înainte de a intra în marele oraş, ajung într-un sătuc numit River Crossing, unde se întâlnesc cu puţinii martori rămaşi ai vremurilor străvechi. Aceştia recunosc în Roland un supravieţuitor, asemenea lor, al acelor zile de dinainte ca lumea să meargă mai departe, şi îi cinstesc pe el şi pe prietenii lui. Bătrânii le mai spun că există un monorai care s-ar putea să facă încă legătura între Lud şi Turnul Întunecat, prin ţinuturile pustii, de-a lungul Căii Grinzii.

Această veste îl înspăimântă pe Jake, dar nu îl surprinde prea mult; înainte de a fi adus din New York, el a luat două cărţi dintr-o librărie deţinută de un om purtând incitantul nume de Calvin Tower. Una dintre ele este o carte de ghicitori, ale cărei pagini cu răspunsuri sunt rupte. Cealaltă, *Charlie, trenuleţul Uu-uu,* este o povestioară pentru copii, care, însă, aduce aminte în mod straniu de Lumea de Mijloc. În primul rând, pentru că în Limba Nobilă pe care Roland s-a deprins s-o vorbească în natalul Gilead, cuvântul *char* înseamnă *moarte.*

Tuşa Talitha, venerabila conducătoare a locuitorilor din River Crossing, îi oferă lui Roland o cruce din argint, sfătuindu-l să o poarte în permanenţă, iar călătorii îşi urmează drumul. Pe când traversează dărăpănatul pod de peste râul

Send, Jake este răpit de un proscris muribund (însă foarte periculos) pe nume Gasher. Acesta îl duce pe Jake sub pământ la Omul Tic-Tac, cel din urmă conducător al grupării Cărunţilor.

În vreme ce Roland şi Ete pleacă în căutarea lui Jake, Eddie şi Susannah descoperă Leagănul din Lud, unde se trezeşte la viaţă Monoul Blaine. El este ultima unealtă de la suprafaţa solului a unui vast sistem computerizat care se întinde sub oraşul Lud şi nu îl mai interesează decât un singur lucru: ghicitorile. Blaine promite să îi ducă la ultima staţie a monoraiului… *cu condiţia* ca ei să-i spună o ghicitoare pe care să nu o poată rezolva. Altminteri, mai zice Blaine, călătoria lor va sfârşi în moarte: în *chartu rug.*

Roland îl salvează pe Jake şi crede că Omul Tic-Tac a murit. Însă Andrew Quick nu este mort. Pe jumătate orb, cu chipul desfigurat, el este salvat de un bărbat care îşi spune Richard Fannin, Străinul Fără Vârstă, un demon asupra existenţei căruia Roland fusese pus în gradă.

Călătorii îşi continuă drumul din oraşul Lud, cel aflat pe moarte, de această dată cu monoraiul. Faptul că adevăratul creier care operează monoul există în computerele ce rămân tot mai în urma lor nu va avea absolut nici cea mai mică importanţă atunci când glonţul roz va sări de pe şinele şubrede ale Căii Grinzii cu o viteză de aproape o mie trei sute de kilometri la oră. Singura lor şansă de supravieţuire este să-i spună lui Blaine o ghicitoare la care computerul să nu fie în stare să răspundă.

La începutul volumului *Vrăjitorul şi globul de cristal,* Eddie chiar spune o asemenea ghicitoare, reuşind să-l distrugă pe Blaine cu o armă exclusiv omenească: lipsa de logică. Monoul se opreşte într-o variantă a oraşului Topeka, din statul Kansas, depopulată de o boală numită „supergripa”. Când îşi reiau călătoria de-a lungul Căii Grinzii (acum o variantă apocaliptică a autostrăzii interstatale 70), observă panouri ale căror mesaje îi tulbură. TRĂIASCĂ REGELE PURPURIU, îi îndeamnă să strige unul dintre ele. PĂZEA LA MOMÂIA AMBULANTĂ, îi sfătuieşte un altul. Şi, după cum poate îşi

amintesc cititorii cu mai multă băgare de seamă, Momâia Ambulantă are un nume foarte asemănător cu cel al lui Richard Fannin.

După ce spune povestea lui Susan Delgado, Roland şi prietenii lui ajung la un palat din cleştar verde înălţat de-a curmezişul autostrăzii interstatale 70, palat ce seamănă extrem de mult cu cel căutat de Dorothy Gale în *Vrăjitorul din Oz*. Însă, în sala tronului, ei nu îl întâlnesc pe Oz cel Mare şi Cumplit, ci pe Omul Tic-Tac, ultimul refugiat din oraşul Lud. După ce Tic-Tac moare, se înfăţişează înaintea lor şi *adevăratul* Vrăjitor. Se dovedeşte că acesta este vechiul duşman al lui Roland, Marten Broadcloak, cunoscut în unele lumi sub numele de Randall Flagg, sau Richard Fannin, în altele, sau John Farson (Omul de Bine). Roland şi prietenii lui nu sunt în stare să ucidă acest duh ce le dă un ultim avertisment, cerându-le să renunţe la Turn. („Pistolul ăla doar dă rateuri când e să tragă asupra *mea,* Roland, bătrâne", îi spune el pistolarului), însă cei patru reuşesc să-l izgonească.

După o ultimă incursiune în Globul de Cristal al Vrăjitorului, ce aduce o ultimă şi cumplită revelaţie – şi anume că Roland de Gilead şi-a ucis propria mamă, confundând-o cu vrăjitoarea Rhea – călătorii se pomenesc din nou în Lumea de Mijloc, pe Calea Grinzii. Îşi reiau expediţia şi în acest moment începe volumul *Lupii din Calla*.

Acest cuvânt introductiv nu are intenţia de a rezuma primele patru cărţi din ciclul *Turnului Întunecat* – însă, dacă nu le-ai citit înainte de a te apuca de cartea aceasta, te rog stăruitor să le citeşti. Toate cărţile sunt părţi intrinseci ale acestui basm lung, şi ai face bine să le citeşti din scoarţă-n scoarţă, iar nu să intri în poveste pe la mijloc.

„Dom'ne, noi vindem plumbi.”

STEVE MCQUEEN, în *Cei şapte magnifici*

„Mai întâi se văd zâmbetele, apoi se aud minciunile. Focurile de armă vin la urmă.”

ROLAND DESCHAIN DE GILEAD

„Acelaşi sângele ce curge prin venele tale
curge şi prin ale mele,
în orice oglindă m-aş privi
chipul tău îl văd.
Ia-mă de mână,
contează pe mine,
Aproape am scăpat,
Rătăcitor băiat.”

RODNEY CROWELL{1}

19

REZISTENŢĂ

PROLOG
BOLÂNZI

1

Tian era blagoslovit (deşi puţini fermieri ar fi folosit acest cuvânt) cu trei petice de pământ: Câmpul de la Râu, unde din moşi strămoşi se cultiva orez; Câmpul de la Drum, unde, de ani şi generaţii la fel de îndelungate, clanul Jaffords cultiva ridichi iuţi, dovleci şi porumb; şi Câmpul Urgisit, o bucată de ţărână ingrată care nu era în stare să producă nimic altceva decât bolovani, băşici şi vânătăi, şi speranţe deşarte. Tian nu era primul din familia lui decis să dea o întrebuinţare acestor douăzeci de pogoane aride din spatele casei. Bunelul lui, altminteri perfect normal la cap în alte privinţe, fusese convins că acolo se află aur. Maica lui Tian fusese la fel de sigură că s-ar fi putut cultiva porin, o mirodenie extrem de valoroasă. Fixaţia lui Tian se numea planta numită madrigal. Fireşte că madrigalul ar putea creşte pe Câmpul Urgisit. *Trebuie* să crească. Făcuse rost de o mie de seminţe (şi ce mult plătise pe ele!) pe care le ascunsese sub duşumeaua dormitorului lui. Tot ce mai avea de făcut, înainte de a le planta anul viitor, era să desţelenească pământul de pe Câmpul Urgisit. Doar că asta era mai uşor de spus decât de făcut.

Clanul Jaffords era blagoslovit şi cu vite, plus trei catâri. Însă ar fi trebuit să fii nebun să încerci să ari Câmpul Urgisit cu ei. Bietul animal care ar fi avut nenorocul să capete o asemenea sarcină şi-ar fi rupt picioarele sau ar fi murit din cauza înţepăturilor înainte de jumătatea zilei. Unul din unchii lui Tian aproape că se prăpădise cu câţiva ani înainte. Se întorsese în goană acasă, urlând cât îl ţinea gura, cu o hoardă de viespi mutante în urma lui, cu acele mari cât cuiele.

Le descoperiseră cuibul (de fapt, Andy îl descoperise; pe

Andy nu-l deranjau viespile indiferent cât de mari ar fi fost) şi îl arseseră cu kerosen. Dar poate că erau şi altele. Şi mai erau şi gropile. Da, dom'ne, 'tu-le mama lor, o *mulţime* de gropi. Şi n-ai cum să dai foc gropilor, nu? Nu. Câmpul Urgisit se afla pe ceea ce bătrânii numeau „sol afânat”. Prin urmare, era „utilat” cu aproape la fel de multe gropi câte pietre, fără să mai punem la socoteală cel puţin o catacombă din care ieşeau valuri-valuri de aer cu miasme scârboase de putregai. Cine putea şti oare ce fel de moroi şi alte arătări pândeau din gâtlejul ei întunecat?

Însă cele mai periculoase gropi nu erau la vedere. Da' de unde, domnule, nici să nu te gândeşti. Capcanele cele mai rele erau ascunse, în cuibare aparent inofensive de bălării sau ierburi înalte. Şi catârul tău calcă în ele, şi apoi auzi un pocnet sec aidoma unei crengi care se frânge, şi în secunda imediat următoare bietul animal se prăbuşeşte la pământ, cu dinţii dezgoliţi, cu ochii daţi peste cap, zbierându-şi agonia spre ceruri. Până când te înduri să-l izbăveşti de suferinţă. Iar animalele sunt la mare preţ în Calla Bryn Sturgis, chiar şi cele nefolosite la montă.

Tocmai din acest motiv Tian ara cu sora lui înhămată la jug. De ce nu? Tia era bolândă, deci incapabilă de altceva. Şi era şi mare – bolânzii ajungeau adesea la dimensiuni considerabile – şi era bucuroasă să facă tot ce i se cere, Iisus Omul s-o aibă în pază. Bătrânul îi confecţionase un pom-al-lui-Iisus, căruia el îi zicea *crusi-fix,* iar ea îl purta în permanenţă. Acum i se bălăngănea încolo şi încoace, lovindu-i-se de pielea asudată.

Plugul îi era fixat de umeri cu un harnaşament din piele netăbăcită. În spate, fie apăsând coarnele din lemn dur ale plugului, fie dirijându-şi sora înhămată la jug, Tian gemea şi se opintea şi împingea atunci când lama se cufunda în solul tare. Era perioada de sfârşit a Pământului Plin, însă cald ca în toiul verii aici, pe Câmpul Urgisit. Salopeta Tiei, leoarcă de transpiraţie, i se lipea de şoldurile cărnoase şi mari. De fiecare dată când Tian îşi scutura capul ca să-şi scoată părul din ochi, sudoarea i se împrăştia de jur împrejur.

— Dii, boală! strigă el. Piatra aia o să sfarme plugul! Eşti chioară, sau ce? Nici chioară, nici surdă; doar bolândă, handi-cu-capul. Se smuci la stânga, şi se smuci tare. În spate, Tian se împletici, aproape să-şi frângă gâtul şi îşi jupui fluierul piciorului de o piatră pe care n-o observase şi pe care, ca prin minune, plugul o ratase. Când simţi primii stropi de sânge călduţ prelingându-i-se pe gleznă, se întrebă (aşa cum o făcea foarte des) ce dementă îi împingea pe cei din familia Jaffords în câmpul acesta. În străfundul inimii era convins că madrigalul nu va încolţi aici, aşa cum nu încolţise nici porinul, deşi solul era propice pentru iarba-diavolului. Da, dom'ne, dacă ar fi vrut, ar fi putut cultiva cu rahatul ăsta toate cele douăzeci de pogoane. Însă şmecheria era tocmai *să plivească* buruiana asta imediat după sărbătoarea Pământului Nou. Ea…

Plugul se poticni, se bascula spre dreapta, apoi se smuci înainte aproape smulgându-i braţele din umeri.

— Ha! strigă el. Cătinel, fato! Nu-mi rupe mâinile, că nu-mi cresc altele la loc!

Tia îşi ridică spre norii joşi faţa lătăreaţă, asudată şi tâmpă şi scoase nişte hohote de râs. Omule Iisus, dar chiar că *suna* ca un catâr. Cu toate acestea era râs adevărat, râs omenesc. Tian se întrebă, cum o făcea adesea, dacă râsul acesta avea vreo *semnificaţie.* Pricepea oare vreo iotă din ce-i spunea, sau doar răspundea la tonul lui? Oare bolânzii…

— Ziua bună, sai, rosti în spatele lui o voce pătrunzătoare, dar complet lipsită de expresie.

Posesorul ei păru să nu bage în seamă ţipătul de uimire al lui Tian şi continuă:

— Plăcute zile, fie ca pământul să aibă parte de cât de multe. Am dat o raită prin jur, iar acum sunt la dispoziţia ta.

Tian se întoarse iute, îl văzu pe Andy – privindu-l de la înălţimea celor doi metri şi jumătate ai lui – şi aproape că fu trântit la pământ când soră-sa făcu un alt pas uriaş înainte. Hamurile plugului îi fură smulse din mâini şi i se încolăciră în jurul gâtului cu un plesnet sonor. Ignorând cu desăvârşire acest potenţial dezastru, Tia mai făcu un pas hotărât, lăsându-l

pe Tian fără suflare. Bietul om scoase un icnet gâjgâit şi încercă disperat să-şi elibereze gâtul. Andy urmărea spectacolul cu obişnuitul lui zâmbet larg şi inexpresiv.

Tia se opinti iar, şi Tian se prăvăli la pământ. Aterizã pe o piatră care i se înfipse nemiloasă între buci. Dar măcar putea respira din nou. Pentru moment, cel puţin. Beleaua naibii de câmp tâmpit! Aşa a fost mereu! Aşa va fi pe vecie!

Tian prinse cureaua din piele de la gât, înainte să apuce să-l stranguleze din nou, şi răcni:

— Stai, boală! Prrr! Opreşte-te, dacă nu vrei să-ţi smulg ţâţele alea de le porţi degeaba cu tine!

Ascultătoare, Tia se opri şi întoarse capul să vadă ce se întâmplase. Zâmbetul i se lăţi şi mai mult. Ridică braţul viguros – lucind de transpiraţie – şi arătă spre noul-venit.

— Andy! exclamă ea. E Andy!

— Ziua bună, sai, i se adresă Andy, lovindu-se în gâtul de metal cu cele trei degete ale sale tot din metal. Îşi urez zile lungi şi nopţi senine.

Şi, cu toate că Tia auzise de cel puţin o mie de ori răspunsul standard la acest salut – *Fie ca tu să ai parte de două ori mai multe* – nu fu în stare decât să-şi ridice iarăşi spre cer faţa aia tâmpă şi plată şi să pufnească în râsul ei măgăresc. Iar Tian fu săgetat de durere. Însă nu îl dureau braţele, şi nici gâtul sau fundul mult prea indignat, ci inima. Ca prin vis îşi aminti cum fusese Tia în copilărie: frumuşică şi agilă ca o libelulă, şi isteaţă ca nimeni alta. Apoi…

Dar, înainte să-şi termine gândul, avu un presentiment. Simţi un gol în stomac. *Fireşte că* trebuie *să aflu veştile proaste în locul ăsta,* îşi spuse el. *Pe câmpul ăsta uitat de Dumnezeu, unde nimic nu merge cum trebuie, unde nu există noroc, ci numai ghinioane.* Venise timpul, nu-i aşa? *Ba chiar trecuse ceva mai mult.*

— Andy, zise el.

— Da! zâmbi omul din metal. Andy sunt, şi sunt prietenul tău! Am dat o raită prin jur, şi acum sunt la dispoziţia ta. Vrei să-ţi asculţi horoscopul pentru azi, sai Tian? Este sărbătoarea Pământului Plin. Luna este roşie. În Lumea de Mijloc i se

spune Luna Vânătoresei. Te va vizita un prieten! Te vei bucura de succes în afaceri! Vei avea două idei, una bună şi una rea…

— Cea rea a fost să mă apuc să ar câmpul ăsta nenorocit, îl întrerupse Tian. Lasă-l naibii de horoscop, Andy. De ce ai venit?

Probabil că zâmbetul lui Andy nu avea cum să pară tulburat – în fond, nu era decât un robot, ultimul din Calla Bryn Sturgis sau pe distanţe de kilometri şi roţi de jur împrejur – însă lui Tian i se păru, totuşi, destul de *îngrijorat*. Robotul semăna teribil de bine cu felul în care copiii foarte mici îi desenează pe adulţi (cu un cerc în loc de cap, şi linii pentru trunchi şi membre, ridicol de înalţi şi ridicoli de subţiri). Picioarele şi braţele îi erau argintii.

În loc de cap avea un butoiaş din oţel inoxidabil prevăzut cu ochi electrici. Corpul său, un cilindru simplu, era auriu. Chiar în centrul lui – acolo unde în mod normal ar fi fost pieptul unui om – fusese stanţată următoarea inscripţie:

NORTH CENTRAL POSITRONICS LTD.
ÎN ASOCIERE CU
TURNĂTORIA LaMERK
VI-L PREZINTA PE

ANDY

Model: MESAGER (si multe alte aplicatii)
Serie #DNF-44821-V63

Tian nu ştia şi nici nu-i păsa prin ce minune reuşise să supravieţuiască prostioara asta în vreme ce toţi ceilalţi roboţi dispăruseră de multe generaţii. Te împiedicai de el pretutindeni în Calla (nu îndrăznea să-i treacă dincolo de hotare). Păşea ţanţoş pe papainoagele lui argintii, incredibil de subţiri, privind în toate părţile şi clinchenind uneori ca pentru sine atunci când înmagazina informaţiile (sau le ştergea – cine poate şti?). Cânta cântecele, colporta bârfe şi zvonuri dintr-un capăt în celălalt al oraşului – neobosit plimbăreţ mai era Andy, Robotul Mesager! – şi îi plăcea, mai presus de orice altceva, să prezinte horoscopul, chiar dacă

părerea unanimă a locuitorilor era că toate prezicerile astea nu sunt bune de nimic.

Dar mai avea o funcţie, iar aceasta era cu adevărat importantă.

— La ce ai venit, ladă de şuruburi de eşti? Răspunde-mi! E vorba de Lupi, nu? O să pornească încoace din Bubuit de Tunet?

Nemişcat, Tian nu-şi dezlipea ochii de la faţa metalică, tâmpă şi mereu surâzătoare a lui Andy. Transpiraţia i se răcise, şi se ruga cu tot sufletul ca Andy să-i răspundă că nu, iar apoi să se ofere să-i prezinte horoscopul, ori poate să-i cânte toate cele douăzeci sau treizeci de strofe din „Imnul porumbului dulce”.

Însă, mereu zâmbitor, Andy nu răspunse decât:

— Da, sai.

— Hristoase şi Omule Iisus, exclamă Tian (din câte-i spusese Bătrânul, căpătase o vagă idee că, de fapt, cele două nume desemnau acelaşi personaj, însă nu se obosise niciodată să analizeze chestiunea mai în amănunt). Cât mai avem?

— Un ciclu de lună, spuse Andy cu acelaşi zâmbet ridicol.

— Din lună plină până-n lună plină?

— Cam aşa ceva, sai.

Adică treizeci de zile, una în plus sau în minus. Treizeci de zile până când vor veni Lupii. Şi nu avea niciun sens să-şi pună nădejdea în gândul că Andy se înşală. Nimeni nu-şi dădea seama cum anume putea prezice robotul sosirea Lupilor din Bubuit de Tunet cu atâtea zile înainte, dar era cert că prezicerea lui era întotdeauna *corectă*.

— Pişa-m-aş pe tine şi pe veştile pe care le aduci! răcni Tian, înfuriat şi de tremurai pe care şi-l simţea în glas. Nu eşti de niciun folos!

— Îmi pare rău că veştile sunt proaste, spuse Andy.

Maţele-i metalice scoaseră un pocnet sonor, iar ochii lui albaştri scânteiară mai tare. Făcu un pas în spate.

— Nu doreşti să-ţi spun horoscopul? Ne aflăm la sfârşitul Pământului Plin, timp deosebit de prielnic pentru încheierea unor treburi mai vechi şi pentru întâlnirea unor oameni noi…

— Pişa-m-aş pe pronosticurile astea mincinoase!

Tian se aplecă şi culese de pe jos un bulgăre de pământ pe care-l aruncă mânios în robot. O piatră ascunsă în ţărână zăngăni tare de pielea metalică a lui Andy. Tia scoase un icnet şi începu să plângă. Andy mai făcu un pas înapoi, măturând Câmpul Urgisit cu umbra lui deşirată. Dar nu-şi pierdu zâmbetul ăla searbăd şi nesuferit.

— Ce zici de un cântec? Am învăţat unul foarte nostim de la oamenii manni din capătul de nord al oraşului; se cheamă „Când viaţa te ferfeniţeşte, Dumnezeu te împlineşte”.

De undeva, din adâncurile burţii lui Andy, se auzi ţignalul tremurat al unui caval, urmat de murmurul blând al unor clape de pian.

— Sună cam a…

Stropi grei de sudoare pe obraji. Boaşele iritate lipite de coapse. Nări pline de duhoarea propriei sale obsesii stupide. Behăitul la cer al Tiei. Şi boul ăsta de robot, aducător de veşti proaste, gata să-i cânte cine ştie ce cântec religios al oamenilor manni.

— Linişte, Andy, îi ordonă el, cu destulă stăpânire de sine, dar neputând să-şi descleşteze dinţii.

— Sai, fu de acord robotul şi se milostivi să închidă gura.

Tian se duse la sora lui, care bâzâia în continuare, o cuprinse pe după umeri cu braţul, îi adulmecă mirosul pătrunzător (dar nu tocmai dezagreabil). Nici urmă de iz de obsesie, doar aromă de muncă şi supunere. Oftă, apoi începu să-i mângâie braţul tremurând.

— Încetează cu mugetele, fofoloancă mare ce eşti, îi ceru el.

Or fi fost insultătoare cuvintele acestea, dar tonul îi era cum nu se poate mai blând, iar fata reacţionă la el şi începu să se domolească. Şoldul ei masiv se afla la nivelul pieptului lui Tian (căci era mai înaltă decât el cu vreo treizeci de centimetri, dacă nu cu mai mult) şi orice trecător care nu i-ar fi cunoscut s-ar fi oprit să se uite mai bine la ei, uluit de cât de mult seamănă la chip cei doi fraţi şi cât de mult se deosebesc la statură. Asemănarea fizică era uşor de explicat: erau

gemeni.

Îşi potoli sora bălmăjind vorbe de alint amestecate cu obscenităţi – în toţi anii de când tânăra se întorsese din est bolândă la cap, Tian Jaffords nu făcea mare diferenţă între cele două modalităţi de exprimare – şi, în cele din urmă, fata încetă să se mai smiorcăie. Şi când pe deasupra lor trecu o prigorie roşie făcând spirale în văzduh şi scoţând chirăituri stridente, Tia o arătă cu degetul şi izbucni în râs.

Pe Tian îl luă prin surprindere sentimentul care îl cuprinsese, sentiment atât de străin firii sale şi pe care nu reuşea să şi-l explice.

— Nu-i drept, zise el. Nu, dom'ne. Pe Iisus Omul şi pe toţi dumnezeii care există, nu-i drept deloc.

Privi spre est, spre locul unde dealurile se ondulau spre orizont, topindu-se într-o beznă aproape transparentă pe care ai fi putut cu uşurinţă să o confunzi cu nişte nori grei. Doar că nu erau nori. Era hotarul Bubuitului de Tunet.

— Nu-i drept ce ne fac.

— Sigur nu vrei să-ţi auzi horoscopul, sai? Văd că te aşteaptă multe monede strălucitoare şi o frumoasă domniţă de culoare.

— Domniţele de culoare vor trebui să se descurce fără mine, spuse Tian începând să scoată jugul de pe umerii surorii lui. Sunt însurat, după cum ştii foarte bine.

— Mulţi bărbaţi însuraţi au duduci, remarcă Andy, iar în urechile lui Tian replica robotului sună aproape infatuată.

— Nu şi aceia care îşi iubesc nevestele.

Tian strânse hamul şi şi-l puse peste umăr (îl confecţionase singur, căci la dugheana de podoabe se înregistra o criză permanentă de harnaşamente pentru oameni) şi se pregăti să plece spre casă.

— Şi, oricum, nu vorbeşti despre fermieri. Arată-mi unul singur care să-şi poată permite o ibovnică şi am să te pup în dosul ăla sclipicios. Haide, Tia, ia plugul şi să mergem.

— Casă? întrebă ea.

— Da.

— Prânz acasă? continuă fata cu speranţă confuză în ochi.

Barabule?

Şovăi o clipă, apoi îndrăzni să supraliciteze:

— *Sos?*

— Sigur, răspunse Tian. La naiba, de ce nu?

Tia slobozi un răcnet entuziasmat şi porni alergând spre casă. Era ceva înfiorător în felul în care fugea. Aşa cum remarcase tatăl lor, cu puţină vreme înainte de toamna care îl răpise dintre ei, „nu contează că-i isteaţă sau năroadă, uite cum se zguduie pământul sub ea."

Tian porni încet în urma surorii sale, cu capul plecat, uitându-se atent după gropile pe care sora lui părea a şti cum să le evite fără ca măcar să-şi plece ochii la ele, ca şi cum în adâncurile fiinţei ei trasase locul fiecăreia. Sentimentul acela nou şi straniu devenea tot mai puternic, tot mai apăsător. Cunoscuse mânia – orice fermier căruia îi murise vreodată vreo vacă de tignafes sau căruia grindina îi distrusese tot porumbul ştia foarte bine ce înseamnă mânia – dar sentimentul acesta era mai profund. Era furie oarbă, şi asta era ceva nou. Mergea încet, cu capul plecat, cu pumnii strânşi. Nici nu-şi dăduse seama că Andy venea în urma lui, până când nu-l auzi:

— Mai am şi alte veşti, sai. De la nord-vest, pe Calea Grinzii, vin străini din Lumea Largă…

— Să n-aud de Grindă, să n-aud de străini şi să n-aud nici de tine, îl repezi Tian. Lasă-mă în pace, Andy.

Robotul rămase pe loc, înconjurat de pietrele, bălăriile şi movilele Câmpului Urgisit, bucata aia nefolositoare de pământ a clanului Jaffords. Releele dinăuntru îi pocniră. Ochii îi sclipiră. Şi omul de tinichea se decise să aibă o vorbă cu Bătrânul. Bătrânul nu i-ar fi spus niciodată că nu vrea să mai audă de el. Bătrânul era mereu bucuros să-şi asculte horoscopul.

Şi îl interesau *întotdeauna* veştile despre străini.

Aşa că o apucă spre oraş şi spre biserica „Doamna Liniştii Noastre".

2

Zalia Jaffords nu-şi observă soţul şi cumnata când se întoarseră de la Câmpul Urgisit şi nici nu o auzi pe Tia care îşi vârî de câteva ori capul în butoiul cu apă de ploaie de lângă grajd, suflând apoi cu putere apa din gură, aidoma cailor. Căci Zalia se afla în capătul sudic al casei, întinzând rufele proaspăt spălate, cu un ochi la copii. Habar n-a avut că Tian era acasă până nu l-a văzut cum se uită la ea pe fereastra bucătăriei. Fu mirată că venise aşa devreme de la muncă, dar fu şi mai mirată de expresia care i se citea pe chip. Bărbatul avea faţa galbenă ca ceara, cu două pete roşii în obraji şi o a treia chiar în mijlocul frunţii, ca un semn făcut cu fierul înroşit în foc.

Femeia aruncă în coşul cu rufe cele câteva cârlige pe care le ţinea în mână şi porni spre casă.

— Un' te duci, mami? o întrebă Heddon.

— Un' te duci, mami-mami? repetă Hedda.

— Nu-i treaba voastră, le răspunse ea. Aveţi grijă de kaţânci.

— *De ce-eee?* scânci Hedda.

Fetiţa ridicase meşteşugul scâncitului la rang de artă. Într-o bună zi o să se piţăgăiască o idee prea mult, iar maică-sa o să-i trăsnească o palmă de o s-o lase lată.

— Pentru că voi sunteţi mari, le explică.

— Dar…

— O şoaptă să nu mai aud, Hedda Jaffords.

— O să avem grijă de ei, mami, zise Heddon.

Ăsta era Heddon al ei, mereu dornic să-i facă pe plac; sigur, poate nu la fel de isteţ ca sora lui, dar isteţimea nu era cel mai important lucru. Nici pe departe.

— Vrei să terminăm noi de atârnat rufele?

— *Hed-doooon…*

Din nou smiorcăiala soră-sii. Agasantă. Dar Zalia nu avea timp de ei. Aruncă o privire la ceilalţi; Lyman şi Lia, de cinci ani, şi Aaron, care avea doar doi. În pielea goală, cel mic şedea în ţărână şi ciocnea două pietre una de alta cu un aer

extrem de fericit. Aaron era un caz rar, copil fără vreun frate geamăn, şi, o, cât o mai invidiau celelalte femei din cauza lui! Pentru că Aaron va fi întotdeauna în siguranţă. Pe când ceilalţi, Heddon şi Hedda… Lyman şi Lia…

Şi brusc înţelese de ce bărbatul i se întorsese acasă în miezul zilei. Se rugă tuturor zeilor să nu fie vorba despre asta, însă atunci când intră în bucătărie şi văzu cum se uită el la puiuţii lor, fu aproape sigură că ruga nu-i fusese ascultată.

— Spune-mi că nu-i vorba de Lupi, se repezi ea cu voce seacă şi disperată. Zi-mi că nu-i aşa.

— Ba e, răspunse Tian. Peste treizeci de zile, spune Andy… la următoarea lună plină. Iar Andy nu s-a înşelat niciodată în…

Înainte de a apuca să-şi ducă vorba până la capăt, Zalia Jaffords îşi duse mâinile la tâmple şi scoase un ţipăt strident. În curte, Hedda tresări puternic, încă o secundă şi ar fi luat-o la fugă spre casă dacă nu ar fi oprit-o Heddon.

— Nu-i vor lua pe cei atât de mici ca Lyman şi Lia, nu? îl întrebă ea. Poate pe Hedda sau pe Heddon, dar nu pe micuţii mei, nu-i aşa? Nici n-au făcut încă şase ani!

— Ştii foarte bine că Lupii au luat copii şi de trei ani, spuse Tian. Încleşta şi descleşta pumnii. Îi încleşta şi îi descleşta. Sentimentul acela nou continua să crească în el – sentimentul acela mai profund decât simpla furie. Femeia îl privi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Poate a venit vremea să ne opunem, rosti Tian abia recunoscându-şi propria-i voce.

— Dar cum? şopti ea. În numele tuturor zeilor, cum am putea face asta?

— Nu ştiu, îi zise bărbatul. Dar, te rog, femeie, vino aici, lângă mine.

Iar Zalia se supuse şi traversă camera de zi după ce mai aruncă o privire peste umăr la cei cinci copii aflaţi în curtea din spatele casei – ca şi cum ar fi vrut să se asigure că încă mai erau acolo, că Lupii încă nu-i luaseră. Bunelul stătea pe scaunul lui din colţ, lângă focul stins, cu bărbia căzută în piept. Dormea, iar din gura ştirbă şi pungită îi curgeau

firişoare de salivă.

De aici se vedea bine grajdul. Tian îşi trase nevasta lângă fereastră.

— Uite, o îndemnă el. Îi vezi, femeie? Îi vezi bine?

Fireşte că îi vedea. Sora lui Tian, de vreo doi metri şi zece, cu bretelele salopetei de lucru date jos şi cu sânii masivi scoşi afară, sclipind de apă. În pragul grajdului era Zalman, fratele Zaliei. De doi metri şi treizeci, mare ca uriaşul Lord Perth, cât Andy de înalt, şi cu privirea la fel de goală ca a fetei. Un tânăr mătăhălos care privea o tânără mătăhăloasă cu sânii dezgoliţi. Privelişte ce ar fi trebuit să-i umfle pantalonii, dar nu şi în cazul lui Zally. Nici acum, nici altă dată. Căci Zally era bolând.

Femeia se întoarse spre Tian. Se priviră în ochi. Un bărbat şi o femeie care nu erau bolânzi doar datorită unui noroc chior. Din câte ştiau, la fel de bine s-ar fi putut ca Zal şi Tia să se uite pe fereastră la Zalia şi Tian. Zalia şi Tian ar fi putut sta acum lângă uşa grajdului. Zalia şi Tian ar fi putut să fie cei cu trupul enorm şi capul sec.

— Fireşte că-i văd, repetă ea. Crezi că-s chioară?

— Dar nu-ţi doreşti uneori să fi fost? o întrebă el. În loc să fii obligată să-i vezi aşa?

Zalia nu-i răspunse.

— Nu e drept, femeie. Nu e drept. Niciodată n-a fost.

— Dar din moşi strămoşi…

— Să-i fut şi pe moşi, şi pe strămoşi! izbucni Tian. Despre copii vorbim! Despre copiii *noştri!*

— Atunci, zici că-i mai bine ca Lupii să ne facă oraşul una cu pământul? Să ne taie gâturile şi să ne prăjească ochii în cap? Că s-a mai întâmplat aşa ceva. Ştii foarte bine că s-a mai întâmplat.

Ştia, sigur că ştia. Dar cine ar fi putut să îndrepte lucrurile, dacă nu oamenii din Calla Bryn Sturgis? Prin părţile acelea nu existau autorităţi, nu exista nici măcar un şerif. Trebuiau să se descurce singuri. Chiar şi pe vremuri, când peste Baroniile Centrale domneau lumina şi ordinea, ei tot n-avuseseră parte de prea mult bine. Căci aici erau Ţinuturile de Hotar, unde

viaţa fusese mai mereu ciudată. Apoi Lupii năvăliseră peste ei, iar viaţa devenise încă şi mai ciudată. Cât să fi fost de când începuseră toate nenorocirile? Câte generaţii trecuseră de atunci? Tian nu ştia, dar îşi spuse că „din moşi strămoşi” era o perioadă mult prea lungă. Cu siguranţă că Lupii obişnuiau să facă incursiuni în satele de la hotare şi pe vremea copilăriei Bunelului – propriul său frate geamăn fusese furat pe când se jucau cu arşicele în colb. „Îl luară pe'n că iera lângă drumeag”, le povestise Bunelul (de multe ori le povestise). „Dacă io ieşeam din casă primu' în ziua aia, io ieram mai lângă drumeag şi pe mine mă lua ei, şi Dumnezeu cu mila!” Şi îşi săruta crucea din lemn pe care i-o dăduse Bătrânul, o ridica spre cer şi chicotea pe înfundate.

Însă şi Bunelul Bunelului îi spusese acestuia că pe vremea *lui* – adică în urmă cu vreo cinci sau şase generaţii, dacă socotelile lui Tian erau corecte – nu existau Lupi care să năvălească din sălaşul lor din Bubuit de Tunet, călare pe cai cenuşii. Odată Tian îl întrebase pe bătrân: *Şi pe vremea aia tot aşa numai gemeni se năşteau? Ai auzit vreun bătrân pomenind de asta?* Bunelul îşi scotocise îndelung amintirile după care clătinase din cap. Nu, nu-şi mai amintea ce spuseseră bătrânii lui, nici că da, nici că ba.

Zalia îl privea îngrijorată.

— N-ai stare să te gândeşti la de-alde-de-astea acum, nu după ce ai stat o zi în câmpul ăla cu bolovani, te cunosc eu.

— Starea mea n-are cum să schimbe clipa când vor veni sau pe cine vor lua, spuse Tian.

— Doar n-ai de gând să faci vreo prostie, T, spune-mi că nu. Că n-ai să te apuci să faci ceva de capul tău?

— Nu, îi răspunse el.

Fără să şovăie. *A început deja să-şi facă planuri,* îşi zise femeia şi întrezări o rază slabă de speranţă. De bună seamă că Tian nu se putea opune Lupilor în niciun fel – *nimeni* nu li se putea împotrivi dar soţul ei nu era deloc prost. În acest orăşel de fermieri, unde majoritatea bărbaţilor nu puteau gândi mai departe de rândurile ce aveau să fie sădite săptămâna următoare (sau de erecţia ce avea să fie implantată în noaptea

de sâmbătă), Tian ieşea cumva din tipare, îşi putea scrie numele; putea scrie cu un beţişor pe pământ cuvinte care însemnau TE IUBESC, ZALLIE (şi îi câştigase inima cu asta, chiar dacă ea nu ştia să citească); putea face adunări şi putea să numere înapoi, de la numere mari la mici, chestie despre care spunea că e mult mai complicată decât număratul simplu. Oare se poate…?

O parte din ea nu vru să ducă gândul până la capăt. Dar o altă parte vru să spere pentru copiii ei, pentru Hedda şi Heddon, pentru Lia şi Lyman.

— Şi atunci, ce-ai să faci?

— Am de gând să convoc o adunare cetăţenească. Am să trimit pana tuturor.

— Dar vor veni?

— Sigur că vor veni atunci când vor auzi veştile. Şi vom discuta. Poate că de data asta vor dori să lupte. Poate că de data asta vor vrea să-şi apere copilaşii.

Din spatele lor, o voce ruginită şi spartă exclamă:

— Neghiob nesăbuit ce eşti.

Tian şi Zalia se întoarseră cu faţa la bătrân. *Neghiob* era un cuvânt cam aspru, dar lui Tian i se păru că se uita la ei – la *el* – cu destulă blândeţe.

— De ce spui una ca asta, Bunelule? îl întrebă el.

— Dacă-s piliţi, o să pârjolească juma' de sat, explică bătrânul. Da' dacă-s tleji, clătină el din cap cu neîncredere, n-au să mişte niciun deget.

— Cred că te înşeli de data asta, Bunelule, spuse Tian, iar Zalia simţi cum degetele îngheţate ale spaimei îi strâng inima.

Şi totuşi, în străfundurile ei, raza aceea caldă de speranţă nu se stinsese.

3

Dacă i-ar fi chemat pentru a doua zi, ar fi avut parte de mai puţine proteste şi bombăneli, dar Tian nu le dădu acest răgaz. Iar când bărbaţii din sat îi văzură pe Heddon şi Hedda cu pana, *chiar* veniră. Ştiuse că aşa se va întâmpla.

Sala de întruniri din Calla se afla la capătul străzii mari a

orăşelului, chiar lângă prăvălia cu de toate a lui Took şi peste drum de Pavilion, fără viaţă şi întunecat la sfârşitul acesta de vară. Curând, însă, cucoanele din Calla vor începe să-l decoreze pentru Sărbătoarea Secerişului, numai că niciun tămbălău nu se va stârni aici în Noaptea Recoltei. Sigur că celor mici le plăcea să arunce sperietorile de ciori în foc, iar cei mai îndrăzneţi îşi căpătau porţia de pupături şi pipăieli pe înserat, dar cam atâta tot. Poate că festivalurile şi zorzoanele de tot soiul or fi bune pentru Lumea de Mijloc şi Lumea Dinăuntru, dar aici nu-şi au locul. Aici oamenii au lucruri mai importante cu care să-şi bată capul decât organizarea iarmaroacelor de Ziua Recoltei. Lucruri cum ar fi venirea Lupilor.

Unii dintre ei sosiră călare – proprietarii gospodăriilor mai înstărite dinspre vest şi ale celor trei moşii din sud. Eisenhart, de la ferma Rocking B., şi-a adus chiar şi puşca şi purta cartuşieră încrucişată pe piept. (Tian Jaffords se îndoia că gloanţele ar mai fi fost bune de ceva, sau că vechitura aia de armă ar fi fost în stare să tragă vreun foc.) Delegaţia oamenilor manni veni într-o trăsură prea puţin încăpătoare trasă de o pereche de cai mutanţi – unul cu trei ochi, iar celălalt cu spatele jupuit până la sânge. Majoritatea bărbaţilor din Calla, îmbrăcaţi cu pantaloni albi şi cămăşi lungi şi viu colorate, sosiră pe măgari şi pe asini. Când intrară în sala de întruniri, îşi împinseră pe spate, cu degete bătătorite de muncă, pălăriile de soare colbuite, privindu-se neliniştiţi unii pe ceilalţi. Băncile dinăuntru erau din lemn neted de pin. Iar, pentru că nici femeile, nici bolânzii nu aveau ce căuta la această întrunire, cei veniţi umplură doar vreo treizeci din cele nouăzeci de locuri. Se auziră ceva vorbe, dar niciun râset.

Tian stătea în faţa sălii, cu pana în mână, urmărind cum soarele spre orizont îşi transformă aurul într-o culoare ca a sângelui infectat. Când astrul se cufundă dincolo de zare, Tian mai aruncă o ultimă privire spre strada mare. Era pustie, cu excepţia a trei sau patru bolânzi aşezaţi pe treptele prăvăliei lui Took. Mătăhăloşi, dar buni doar să scoată pietre din pământ. Nu mai văzu pe nimeni altcineva, nici oameni, nici

măgari. Inspiră adânc, expiră, inspiră din nou şi îşi ridică ochii spre cerul înserării.

— Omule Iisus, nu cred în tine, spuse el. Dar dacă exişti, te rog ajută-mă. Spune-i „mulţam” lui Dumnezeu.

Apoi intră şi trânti uşile sălii de întruniri puţin mai tare decât ar fi fost cazul. Toată vorbăria încetă de îndată. O sută patruzeci de bărbaţi, majoritatea fermieri, îl urmăriră cu privirile cum înainta printre ei, în foşnetele molcome ale pantalonilor largi şi tropăitul cizmelor sale scurte pe podeaua din lemn tare. Se aşteptase să se simtă îngrozit în clipa aceasta, poate chiar să nu fie în stare să articuleze niciun cuvânt. Căci, în fond, nu era decât un biet fermier, nu vreun actor sau politician. Atunci se gândi la copiii săi şi, când îşi ridică ochii, îşi dădu seama că nu se teme să înfrunte privirile celorlalţi. Iar pana din mâini nu tremură câtuşi de puţin. Iar când vorbi, cuvintele veniră de la sine, firesc, coerent. Poate că nu vor reacţiona aşa cum spera el – s-ar putea foarte bine ca Bunelul să aibă dreptate – dar măcar păreau dornici să-l asculte.

— Cu toţii ştiţi cine sunt, începu el strângând în mâini coada roşiatică a străvechii pene. Sunt Tian Jaffords, fiul lui Luke, bărbatul Zaliei Hoonik. Cu ea am cinci copii: două perechi de gemeni şi unul fără pereche.

Murmure înăbuşite se auziră, probabil legate de norocul lui Tian şi al Zaliei de a-l avea pe Aaron. Tian aşteptă ca rumoarea să se stingă.

— Am trăit toată viaţa mea în Calla. Am împărţit cu voi apa vieţii, am împărţit cu voi khef-ul, iar voi l-aţi împărţit cu mine. Acum, rogu-vă, ascultaţi ce am a vă spune.

— Mulţam-sai, murmurară bărbaţii.

Răspuns standard, dar Tian prinse ceva mai mult curaj.

— Vin Lupii, zise el. Andy mi-a spus. Vor fi aici peste treizeci de zile, la următoarea lună plină.

Alte murmure înăbuşite. Tian desluşi disperare, indignare, însă nu şi surpriză. Când era vorba de răspândirea veştilor, Andy se dovedea extrem de eficient.

— Nici măcar aceia dintre noi care ştiu să citească şi să

scrie cât de cât nu au hârtie, continuă Tian, aşa că nu vă pot spune sigur când au venit ultima dată. Nu există consemnări, după cum prea bine cunoaşteţi, ci doar mărturii transmise prin viu grai. Tot ce-mi amintesc eu este că deja mergeam binişor de-a buşilea, aşa că înseamnă că au trecut mai mult de douăzeci de ani de atunci.

— Douăzeci şi patru, se auzi o voce din spatele sălii.

— Ba nu, douăzeci şi trei, zise una mai din faţă.

Reuben Caverra se ridică în picioare. Era un om rotofei cu faţa rotundă şi veselă. Doar că acum veseliei de pe chipul lui îi luase locul suferinţa amară.

— Au luat-o pe Ruth, surioara mea, ascultaţi, rogu-vă.

Alt murmur – nu mai mult decât un oftat mai prelung de aprobare – se auzi de la bărbaţii înghesuiţi pe bănci. S-ar fi putut răsfira, însă aleseseră să stea lipiţi unul de celălalt. Şi Tian îşi spuse că uneori lipsa de confort putea aduce mângâiere.

Reuben zise:

— Când au venit, ne jucam sub pinul cel mare din curte. În fiecare an după aceea am făcut câte un semn în scoarţa lui. Şi am continuat chiar şi după ce au adus-o. Sunt douăzeci şi trei de semne, adică douăzeci şi trei de ani.

Şi se aşeză la loc.

— Nu contează dacă-s douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru, continuă Tian. Cei care au fost copilaşi atunci când au venit Lupii au crescut şi au copilaşi la rândul lor. Aşa că jigodiile alea au de unde alege. Au de unde-şi alege copilaşii.

Se întrerupse, dându-le răgaz să îşi imagineze singuri ce urma să spună.

— *Cu condiţia* să permitem una ca asta, zise el în cele din urmă. Cu condiţia să le permitem Lupilor să ne ia copilaşii, să-i ducă în Bubuit de Tunet, şi apoi să ni-i aducă înapoi bolânzi la cap.

— Şi ce dracu' am putea face? strigă un bărbat din mijlocul sălii. Aia nu-s oameni!

Spusele îi fură urmate de un mormăit general (şi trist) de consens.

Acum se ridică unul dintre oamenii manni. Îşi strânse mai bine mantia albastră în jurul umerilor ascuţiţi şi îi privi pe ceilalţi cu ochi răi. Nici vorbă de nebunie în căutătura lui, însă, după părerea lui Tian, judecata limpede nu-i era nici ea la îndemână.

— Rogu-vă, ascultaţi ce am a vă spune, zise omul manni.

— Mulţam-sai, răspunseră ceilalţi respectuoşi, dar rezervaţi.

Rareori se întâmpla să vezi vreun manni în oraş, iar acum veniseră opt. Tian era încântat pentru că, îşi spunea el, dacă mai era nevoie de ceva care să accentueze gravitatea extremă a problemei, atunci apariţia oamenilor manni la întrunirea lor o va face.

Uşile sălii de întruniri se deschiseră şi un alt bărbat se strecură înăuntru. Purta o haină neagră şi lungă. Avea o cicatrice pe frunte. Nu-l observă nimeni, nici măcar Tian. Toţi aveau ochii aţintiţi asupra omului manni.

— Ascultaţi ce scrie în Cartea Neamului Manni: „Când îngerul Morţii a trecut în zbor peste Ayjip, a ucis pe fiecare prim născut din fiecare familie care nu a întins pe tocul uşii sângele mielului sacrificat.” Asta spune Cartea.

— Preaslăvită fie Cartea, intonară ceilalţi manni.

— Poate că ar trebui să facem şi noi la fel, continuă purtătorul de cuvânt al oamenilor manni.

Glasul îi era calm, însă o venă i se zbătea nebuneşte în mijlocul frunţii.

— Poate că ar trebui să facem din aceste treizeci de zile o sărbătoare a bucuriei în cinstea micuţilor noştri, iar apoi să-i ucidem noi înşine, cu blândeţe, şi să udăm pământul cu sângele lor. Apoi să le permitem Lupilor să le ducă trupurile în est, dacă vor mai dori.

— Eşti dement, se revoltă Benito Cash, fără să se poată, însă, abţine din râs. Tu, cu tot neamul tău, sunteţi toţi demenţi. N-o să ne omoram ţâncii!

— Dar celor care s-au întors de la Lupi nu le-ar fi fost mai bine dacă ar fi murit? ripostă omul manni. Nu-s decât nişte matahale nefolositoare! Nişte carapace goale!

— Aşa este, dar cum rămâne cu fraţii şi surorile lor? întrebă Vaughn Eisenhart. Căci Lupii îi iau doar pe cei care au câte un frate geamăn, după cum prea bine ştii.

Un alt manni se ridică în picioare. Pe piept i se revărsa o barbă albă, ca mătasea. Celălalt se aşeză la loc. Henchick, bătrânul manni, se uită în jur la ceilalţi participanţi la adunare, apoi i se adresă lui Tian:

— La tine este pana, tinere domn – îmi permiţi să iau cuvântul?

Tian îi făcu semn să vorbească. Debutul întrunirii nu fusese deloc unul rău. Lasă-i să cerceteze cuşca în care sunt prizonieri, s-o cerceteze până în cele mai tainice unghere. Era sigur că, până la urmă, îşi vor da seama că nu au decât două opţiuni reale: să îngăduie Lupilor să le ia câte un copil din toate cuplurile de gemeni sub vârsta pubertăţii, aşa cum au făcut mereu sau să le opună rezistenţă şi să se lupte. Dar pentru asta trebuiau să înţeleagă faptul că oricare altă soluţie ar fi fost complet absurdă.

Bătrânul rosti rar. Cu mâhnire, chiar:

— Este o idee oribilă, aşa este. Dar gândul vostru este „dacă ar fi să vină Lupii şi n-ar găsi niciun copil, atunci s-ar putea să ne lase în pace”.

— S-ar putea foarte bine să fie aşa, bodogăni unul dintre fermierii mai mici – Jorge Estrada îl chema. Aşa cum foarte bine s-ar putea să nu. Manni-sai, chiar ai fi în stare să ucizi toţi copii din oraş doar pentru ce *s-ar putea* întâmpla?

Murmure de aprobare străbătură mulţimea. Un alt fermier, Garrett Strong, se ridică şi luă cuvântul. Trăsăturile sale ca de mops afişau o agresivitate fără margini. Cu degetele mari înfipte în cingătoare, rosti apăsat:

— Atunci mai bine să ne omorâm toţi, şi copilaşi, şi adulţi.

Nici unul dintre oamenii manni nu păru scandalizat de această sugestie.

— Este şi aceasta o opţiune, spuse bătrânul. O putem lua în discuţie dacă doriţi.

— Eu nu doresc, se răţoi Garrett Strong. E ca şi când mi-aş tăia beleaua asta de cap ca să scap de bărbierit, ascultaţi ce

am a vă spune, rogu-vă.

Se auziră râsete şi câteva strigăte de *te ascultăm, te ascultăm.* Garrett se aşeză la loc şi începu să vorbească în şoaptă cu Vaughn Eisenhart. Diego Adams, un alt moşier, îi asculta cu mare atenţie.

Acum se ridică un alt mic fermier – Bucky Javier. Ochii albaştri îi sclipeau pe chipul prea mic terminat cu ţăcălie.

— Ce-ar fi dacă am pleca de aici o perioadă? întrebă el. Ce-ar fi dacă ne-am lua copiii şi ne-am duce spre vest? Poate chiar până la braţul Marelui Râu?

O tăcere gânditoare urmă acestei idei îndrăzneţe. Braţul vestic al râului Whye era aproape de Lumea de Mijloc… aproape de locul unde, de curând – după spusele lui Andy – un palat din cleştar verde apăruse din senin doar ca să dispară după foarte puţin timp. Tian se pregătea să răspundă, când fu întrerupt de Eben Took, proprietarul prăvăliei cu de toate din Calla. Respiră uşurat. Spera să nu fie nevoit să vorbească prea repede. Va lua cuvântul şi le va prezenta propunerea lui abia atunci când vor fi epuizat de discutat toate variantele.

— Ai căpiat? se enervă Eben. Şi o să vină Lupii, o să vadă că am spălat putina şi o să pârjolească tot locul – şi nici urmă n-o să mai rămână din fermele şi moşiile noastre, din culturile şi din hambarele noastre. La ce naiba să ne mai întoarcem?

— Şi dacă o să vină după noi? se băgă în vorbă şi Jorge Estrada. Chiar credeţi că Lupilor le va fi greu să ne găsească? O să dea foc la tot, aşa cum bine zice Took, apoi o să ne ia urma şi o să ne răpească puiuţii, indiferent ce am face!

Strigăte şi mai sonore de aprobare. Tropăieli îndesate pe duşumeaua din lemn de pin. Şi câteva strigăte de: *Ascultaţi la el, ascultaţi la el!*

— În plus, zise Neil Faraday ridicându-se şi ţinându-şi în faţă pălăria mare şi jegoasă, nu-i ca şi cum ne-ar fura *toţi* copiii.

Pe Tian îl scoase din sărite modulaţia de hai-să-fim-rezonabili din tonul lui înspăimântat. De un asemenea sfat se temuse mai presus de orice. De acest îndemn cum nu se poate mai greşit la raţiune.

Un alt manni, de această dată un tânăr fără barbă, scoase un hohot dispreţuitor de râs.

— Aha! Salvăm câte unul la fiecare pereche de gemeni, nu? Şi ţi se pare că aşa-i drept, nu? Dumnezeu să te aibă în paza Lui!

Ar fi spus mai multe, însă Henchick îl apucă de braţ cu mâna-i noduroasă, îşi înghiţi restul vorbelor, dar nu îşi plecă docil capul. Ochii îi ardeau în orbite, iar buzele i se strânseseră într-o dungă subţire şi albă.

— Nu vreau să spun că e drept, răspunse Neil, învârtindu-şi pălăria în mâini atât de repede încât Tian simţi că îl ia cu ameţeală. Dar nu avem cum să negăm faptele, nu credeţi? Nu îi iau pe *toţi*. Păi, uite, fiică-mea, Georgina, e frumoasă şi isteaţă ca…

— Mda, şi fi-tu e un nătâng uriaş şi fără nimic în cap, îl întrerupse Ben Slightman.

Administrator al moşiei lui Eisenhart, Slightman nu era deloc îngăduitor cu proştii. Îşi scoase ochelarii, şi-i şterse cu o eşarfă mare şi şi-i puse înapoi la ochi.

— Când veneam încoace l-am văzut pe treptele de la prăvălia lui Tooky. L-am văzut foarte bine. Şi pe el, şi pe alţi câţiva ca el, la fel de tâmpiţi.

— Dar…

— Ştiu ce vrei să zici, continuă Slightman. E o hotărâre foarte grea. Poate că e mai bine să fie şi unii duşi cu capul, decât să fi murit cu toţii.

Şovăi o clipă şi reluă:

— Sau decât să fi fost toţi răpiţi.

Exclamaţii de *Ascultaţi-l* şi *Mulţam* străbătură sala, iar Ben Slightman se aşeză la loc.

— Niciodată nu ne-au luat chiar totul, nu-i aşa? întrebă un alt fermier pe un ton trist.

Numele lui era Louis Haycox, iar terenurile lui se aflau la capătul satului, chiar în vecinătatea celor ale lui Tian. Sub mustaţa deasă, gura i se strâmbă într-un zâmbet amar.

— Nu ne vom ucide copii, mai spuse el privindu-i pe manni. Dumnezeu să vă ierte, domnilor, dar cred că nici *voi* n-

aţi putea face una ca asta. Sau nu toţi dintre voi. Şi nici nu ne putem aduna catrafusele să plecăm cu căţel, cu purcel spre vest, sau în oricare altă direcţie, pentru că ar însemna să ne lăsăm de izbelişte fermele. Ni le vor arde până în temelii, sigur că da, iar apoi tot vor veni după copiii noştri. Căci au nevoie de ei şi numai zeii ştiu pentru ce. Necazul este că majoritatea dintre noi suntem fermieri. Puternici atunci când muncim pământul, dar slabi în rest. Şi eu am doi puiuţi de patru ani şi îi iubesc nespus. Şi nu-mi închipui cum ar fi să-l pierd pe vreunul. Dar aş renunţa la unul dintre ei doar ca să pot să-l păstrez pe celălalt. Şi să-mi păstrez şi ferma.

Murmure de aprobare.

— Ce altceva putem face? Uite ce cred eu: ar fi cea mai mare greşeală din lume să-i mâniem pe Lupi. Afară de cazul în care am fi în stare să le ţinem piept. Iar dacă aşa ceva ar fi posibil, m-aş încumeta să lupt în primele rânduri. Dar nu văd cum.

Tian simţea cum i se strânge inima cu fiecare cuvânt rostit de Haycox. Omul dădea glas propriei sale furii. În numele tuturor zeilor şi al Omului Iisus!

Acum se ridică Wayne Overholser. Era cel mai prosper fermier din Calla Bryn Sturgis, iar dovadă în acest sens stătea şi pântecele lui răsfrânt.

— Rogu-vă, ascultaţi-mă.

— Noi spunem mulţam-sai, şopti adunarea.

— Vă zic eu ce o să facem, rosti el uitându-se în jur. Ce am făcut *întotdeauna,* asta vom face. Vreţi cumva să discutăm despre cum ar fi să ne împotrivim Lupilor? E vreunul dintre voi chiar într-atâta de nebun? Şi cu ce să ne luptăm? Cu furci şi pietre, cu câteva arcuri şi o mulţime de înjurături? Cu vreo patru puşcoace ruginite ca aia?

Şi împunse aerul cu degetul arătând spre arma lui Eisenhart.

— Nu-ţi râde de puşca mea, fiule, surâse trist Eisenhart.

— O să vină şi o să ne ia copiii, continuă Overholser. O să ia pe *unii* dintre copii. Şi după aia o să ne lase în pace pentru o generaţie, sau chiar mai mult. Aşa stau lucrurile, aşa au stat

mereu, şi cel mai bine ar fi să nu încercăm să le schimbăm.

Sala vui de strigăte de dezaprobare, iar Overholser le aşteptă răbdător să se stingă.

— Nu contează dacă sunt douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani. Oricum ar fi, vorbim despre o perioadă lungă de timp. Despre o perioadă lungă *de pace.* Poate că aţi uitat nişte lucruri, *folken,* oameni buni. În primul rând, copiii sunt aidoma recoltelor. Întotdeauna Dumnezeu ne trimite altele. Ştiu că spusele mele vi se pot părea crude. Însă aşa am trăit până acum şi aşa va trebui să trăim şi de acum încolo.

Tian nu mai aşteptă răspunsurile tradiţionale. Dacă mai continuau pe drumul ăsta, va pierde orice şansă de a-i convinge. Ridică firul de smirnă dulce (atât de asemănător cu pana unei păsări roşiatice) şi spuse:

— Ascultaţi ce am a vă spune! Rogu-vă, ascultaţi-mă!

— Mulţam-sai, i se răspunse. Overholser singur îl privea cu neîncredere.

Şi ai dreptate că îmi arunci privirile astea, îşi spuse Tian. *Pentru că m-am săturat până peste cap de toate socotelile astea mişeleşti ale voastre, chiar că m-am săturat.*

— Wayne Overholser este un om înţelept, este un om care a izbândit în viaţă, spuse Tian, şi din motivele astea nu-mi face plăcere să îl contrazic. Şi mai este încă un motiv: e destul de bătrân ca să-mi fie tată.

— Ia vezi să nu-ţi chiar *fie!* strigă Rossiter, unicul angajat al lui Garrett Strong, în râsetele celorlalţi. Până şi Overholser zâmbi la gluma aceasta.

— Fiule, dacă într-adevăr nu-ţi face plăcere să te încontrezi cu mine, n-o face, zise Overholser păstrându-şi zâmbetul pe buze, dar nu şi în privire.

— Din păcate sunt nevoit s-o fac, îi răspunse Tian.

Începu să se plimbe încet încoace şi încolo prin faţa băncilor. În mâini i se unduia firul ruginiu de smirnă. Ridică puţin tonul pentru ca toţi să înţeleagă că nu i se mai adresa doar moşierului.

— Trebuie s-o fac, *pentru că* sai Overholser este destul de bătrân să-mi fie tată. *Are* copii mari, pricepeţi voi, şi, din câte

ştiu, are doar un băiat şi o fată.

Făcu o pauză, apoi aruncă bomba:

— Născuţi la doi ani diferenţă unul de celălalt.

Copii unici, cu alte cuvinte, fără fraţi gemeni. Şi prin aceasta la adăpost de Lupi. Nu era nevoie să explice mai multe. Mulţimea începu să freamăte. Lui Overholser îi năvăli sângele în obraji.

— Asta-i o acuzaţie mizerabilă! Odraslele mele n-au nici-o legătură cu toată povestea asta şi nu contează că-s copii unici sau gemeni! Dă-mi pana aia, Jaffords! Mai am ceva de spus!

Dar podelele începuseră deja să răsune sub tropăitul celorlalţi, mai încet la început, apoi tot mai repede, până când parcă grindina se abătuse asupra lor. Overholser se uită furios în jur, aproape vineţiu la faţă.

— Voi vorbi! răcni el. Nu mă ascultaţi, rogu-vă?

I se răspunse cu strigăte de *Nu, nu* şi *Nu acum* şi *Pana e la Jaffords* şi *Stai jos şi taci.* Tian îşi dădu seama că abia acum afla sai Overholser – şi cu uimitor de multă întârziere pentru unul care a trăit atât – că adesea există un resentiment extrem de puternic îndreptat împotriva bogătaşilor. Sigur că aceia mai puţin fericiţi de soartă, sau mai puţin descurcăreţi (ceea ce era, de fapt, cam tot una) îşi ridicau pălăriile la trecerea celor bogaţi instalaţi în şarete sau trăsuri; sigur că le trimiteau câte un porc sau câte o vacă în semn de mulţumire pentru că le împrumutaseră angajaţii ca să-i ajute la ridicarea vreunei case sau a vreunui hambar; sigur că îi aplaudau pe cei avuţi la Sărbătoarea Sfârşitului de An pentru achiziţionarea pianului din *salonul de muzică* al Pavilionului. Dar iată că acum bărbaţii din Calla, năpădiţi de o satisfacţie sălbatică, tropăiau din toate puterile ca să-l acopere pe Overholser.

Neobişnuit cu o asemenea opoziţie – de-a dreptul şocat de ce i se întâmplă – acesta mai încercă o dată:

— *Cer să-mi dai pana, rogu-te!*

— Nu, îi răspunse Tian. Mai încolo, dacă o s-o mai vrei, dar nu acum. Iar la această replică a lui se auziră *urale* adevărate, venite mai ales din partea celor mai puţin înstăriţi dintre micii fermieri şi a ajutoarelor lor. Oamenii manni nu luară parte la

tărăboi. Se îndesaseră atât de tare unul în altul, încât parcă transformaseră centrul sălii într-o mare pată de cerneală albastră. În mod evident erau consternaţi de această răsturnare de situaţie. În acelaşi timp, lângă Overholser se aşezară Vaughn Eisenhart şi Diego Adams care începură să-i şoptească ceva la ureche.

Asta e şansa mea, îşi spuse Tian. *Trebuie să profit de ea cât pot de mult.*

Ridică pana, iar zarva încetă.

— Toată lumea va avea dreptul la cuvânt, zise el. Eu atât am a vă spune: nu mai putem continua astfel, să ne plecăm capetele şi să ne ţinem gura când Lupii vin şi ne iau copiii. Ei…

— Ni-i dau întotdeauna înapoi, îl întrerupse cu timiditate un angajat pe nume Farren Posella.

— *Ne dau înapoi carapace goale!* ţipă Tian, şi i se răspunse cu câteva strigăte de *Ascultaţi ce spune.*

Însă nu îndeajuns de puternice. Nici pe departe. Nu încă.

Îşi coborî iarăşi vocea. Nu intenţiona să le ţină o predică. Overholser încercase şi nu ajunsese la niciun rezultat, indiferent câte mii de pogoane avea.

— Ne dau înapoi carapace goale. Şi cum rămâne cu noi? Cum rămâne cu ceea ce ni se întâmplă nouă? Unii vor spune, poate, că Lupii au făcut mereu parte din viaţa noastră în Calla Bryn Sturgis, aidoma unor uragane sau cutremure neprevăzute. Însă nu este adevărat. Vin peste noi doar de cel mult şase generaţii. În vreme ce Calla există aici de mai bine de o mie de ani.

La asta, se ridică pe jumătate de pe bancă bătrânul manni, cel cu umeri slabi şi ochi răi:

— Adevărat grăieşte, oameni buni. În locurile astea au existat fermieri – iar oamenii manni au trăit printre ei – încă de dinainte să se lase bezna peste Bubuit de Tunet, darămite dinainte de apariţia Lupilor.

Ceilalţi îi primiră spusele cu priviri pline de uimire, iar bătrânul păru mulţumit de reacţia pe care o provocase. Dădu uşurel din cap şi se aşeză la loc.

— Înseamnă că, în albia nesfârşită a timpului, Lupii sunt ceva nou, reluă Tian. Ne-au călcat pământurile de numai şase ori în decurs de o sută douăzeci, poate o sută patruzeci de ani. Cine poate spune? Căci timpul pare să se fi înmuiat cumva.

Mormăieli scăzute. Câteva capete înclinate.

— În orice caz, putem spune că au venit o dată la o generaţie.

Tian observă că o grupare ostilă se forma în jurul lui Overholser, Eisenhart şi Adams. Ben Slightman era, sau nu era de partea lor – cel mai probabil era. Iar pe aceşti oameni nu i-ar fi putut emoţiona nici dacă ar fi fost blagoslovit cu grai de înger. Atunci va trebui să se descurce fără ei. Dacă îi va putea convinge pe ceilalţi.

— Vin peste noi o dată la o generaţie şi câţi copii ne fură? Trei duzini? Patru? De această dată sai Overholser nu are ţânci, însă *eu* am – şi nu doar o pereche de gemeni, ci două. Heddon şi Hedda, Lyman şi Lia. Şi îi iubesc pe toţi patru, dar peste numai o lună, doi dintre ei îmi vor fi răpiţi. Şi când se vor întoarce vor fi bolânzi la cap. Li se va fi stins pentru totdeauna scânteia aceea care îi face să fie fiinţe omeneşti complete.

Exclamaţiile *Ascultaţi la el, ascultaţi la el* plutiră prin sală ca un oftat de uriaş.

— Câţi aveţi gemeni cărora nu le-a crescut părul decât pe cap? vru să ştie Tian. Ridicaţi mâinile!

Şase mâini se înălţară. Apoi opt. Douăsprezece. De fiecare dată când Tian îşi spunea că atâţia erau cu totul, se ridica o altă mână şovăitoare. La sfârşit, numără douăzeci şi două de mâini. Şi, firește, nu erau prezenţi chiar toţi cei care aveau copii. Observă că Overholser era îngrozit de numărul mare al părinţilor de gemeni. Diego Adams ţinea mâna ridicată şi, spre încântarea lui Tian, se îndepărtase un pic de Overholser, Eisenhart şi Slightman. Trei dintre oamenii manni ţineau mâinile sus. Şi Jorge Estrada. Şi Louis Haycox. Şi mulţi alţii. Iar Tian nu era deloc surprins, căci îi cunoştea bine pe toţi bărbaţii aceştia, cu excepţia, poate, a câtorva pribegi care se aciuiaseră pe lângă fermele mici unde munceau pe o leafă

minimă şi un blid de mâncare caldă.

— De fiecare dată când ne răpesc copii, ne răpesc şi o parte din inima noastră, din sufletul nostru, mai spuse el.

— Ei, asta-i acum, fiule, exclamă Eisenhart. E un picuţ cam prea…

— Tacă-ţi gura, moşierule! îl opri o voce.

Vocea bărbatului care venise ultimul, a aceluia cu o cicatrice în mijlocul frunţii. Înspăimântătoare prin furia şi dispreţul ce se simţeau în ea.

— Pana e la el. Lasă-l să termine ce are de spus.

Eisenhart se întoarse repede să vadă cine îndrăzneşte să-l întrerupă. Îl văzu şi nu mai spuse absolut nimic. Deloc surprinzător, îşi zise Tian.

— Mulţam, Părinte, rosti el netulburat. Aproape am terminat. Mă tot gândesc la copaci. Îi putem despuia de toate frunzele, dar ei vor continua să trăiască. Ne putem cresta numele în scoarţa lor, iar ea va creşte peste ele. Copacul va trăi chiar dacă îi vom ciopli din miez. Dar dacă vom lua din el iar şi iar şi iar, va veni o vreme când până şi cel mai puternic va trebui să moară. Am văzut cum se petrece asta şi este un lucru înspăimântător. Mai întâi mor pe dinăuntru. Frunzele se îngălbenesc dinspre trunchi spre vârfurile crengilor. Exact asta fac Lupii orăşelului nostru. Asta se va întâmpla cu Calla.

— Ascultaţi la el! strigă Freddy Rosario de la una din fermele din împrejurimi. Ascultaţi-l cu luare-aminte!

Şi Freddy avea gemeni, dar sugari şi probabil deocamdată feriţi de pericol. Tian continuă:

— Spuneţi că dacă ar fi să ne împotrivim şi să ripostăm, ne-ar omorî pe toţi şi ar trece Calla prin foc şi pară de la hotarul de est până la cel de vest.

— *Exact,* îl întrerupse Overholser. Asta spun şi eu. Şi nu numai eu.

Din jurul lui se auziră mormăieli de aprobare.

— Însă de fiecare dată când stăm cu capetele plecate şi cu mâinile în sân în vreme ce Lupii ne răpesc ceea ce ne este mai scump decât orice recoltă, orice gospodărie, orice hambar, ne fură şi o parte din miezul acelui copac ce este oraşul nostru!

rosti ferm Tian cu pana în mâna ridicată. Oricum vom muri cu toţii dacă nu vom riposta cât de curând! Asta vă spun eu, Tian Jaffords, fiu al lui Luke! Dacă nu vom riposta cât de curând, ne vom bolânzi cu toţii!

Strigăte puternice de *Ascultaţi la el!* Tropăieli frenetice în scândurile duşumelei. Câteva aplauze răzleţe.

Un alt moşier, George Telford, şopti ceva către Eisenhart şi Overholser. Cei doi îl ascultară cu atenţie şi îl aprobară prin gesturi. Telford se ridică în picioare. Un bărbat pe gustul femeilor: păr argintiu, bronzat şi extrem de arătos într-o manieră mai colţuroasă.

— Ai terminat ce-ai avut de spus, fiule? întrebă el cu blândeţe, aşa cum întrebi un copil dacă şi-a făcut damblaua cu joaca pe afară şi vrea să facă nănică.

— Cred că da, îi răspunse Tian, simţind cum curajul îl părăseşte brusc. Telford nu era la fel de avut ca Vaughn Eisenhart, dar, spre deosebire de acela, avea darul vorbirii.

— Înseamnă că îmi poţi da mie pana, nu-i aşa?

Primul impuls al lui Tian fu să refuze, însă la ce bun? Adusese toate argumentele la care se putea gândi. Îşi dăduse toată osteneala. Poate că ar fi mai bine să-i ia pe Zalia şi pe copii şi să plece singuri spre vest, spre hotarele Lumii de Mijloc. Andy spusese că Lupii vor veni la următoarea lună plină. Ar putea căpăta un avans bunicel în cele treizeci de zile care mai erau până atunci.

Îi dădu pana.

— Cu toţii apreciem ardoarea cu care ne vorbeşte tânărul domn Jaffords şi sunt convins că nici unul dintre noi nu se îndoieşte de curajul lui, spuse George Telford.

Ţinea pana lipită de piept, în partea stângă, în dreptul inimii. Îşi lăsă privirea *prietenoasă* să rătăcească peste cei din sală, reuşind să capteze ochii tuturor.

— Însă nu suntem oare obligaţi să ne gândim şi la copiii rămaşi, la fel cum ne gândim la cei furaţi? Ce vreau să spun este că trebuie să ne protejăm *toţi* copilaşii, indiferent dacă sunt gemeni, tripleţi sau copii unici, cum este micul Aaron, al lui sai Jaffords.

Şi Telford se întoarse spre Tian.

— Şi ce le vei spune copiilor tăi atunci când Lupii le vor împuşca mama şi vor da foc Bunelului lor cu vreo aritifică din aia de-a lor? Ce le vei spune ca să-i linişteşti şi să le alungi din urechi ţipetele înfiorătoare? Ca să îndulceşti miasma de carne arsă şi de grâne incendiate? Le vei spune că salvăm *oameni?* Sau că salvăm miezul nu ştiu cărui *pom* închipuit?

Făcu o pauză, dându-i astfel lui Tian ocazia să răspundă, însă tânărul nu avea niciun răspuns la îndemână. Aproape că reuşise să-i câştige de partea lui… Însă uitase de Telford. Tocmai de el uitase, de ticălosul ăsta cu limbă dulce, de ticălosul ăsta care trecuse de mult de vârsta la care şi-ar mai fi făcut griji că i-ar năvăli în curte Lupii pe caii lor mari şi cenuşii.

Telford încuviinţă din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l lase pe Tian fără replică şi se întoarse spre ceilalţi.

— Când vor veni Lupii, spuse el, vor aduce cu ei toate armele alea aruncătoare de flăcări – ştiţi voi, artificele alea mortale – şi puşti, şi chestii zburătoare din metal. Nu-mi aduc aminte cum se cheamă…

— Sfârleze incendiare, strigă unul.

— Grenade zburătoare, se repezi un altul să-l lămurească.

— Bombe invizibile, strigă altcineva.

Telford dădea din cap surâzând cu blândeţe. Aidoma unui profesor în faţa unor şcolari cuminţi.

— Oricum le-am spune, chestiile alea zboară prin aer căutându-şi ţintele, iar când dau de ele, îşi scot lamele brici de ascuţite. Pot jupui un om din creştet până-n tălpi şi nu mai lasă nimic din el decât o baltă de sânge plină cu păr. Nu vă îndoiţi de spusele mele, *căci am văzut aşa ceva cu ochii mei.*

— *Ascultaţi la el, ascultaţi cu luare-aminte!* strigară bărbaţii din bănci, cu ochii mari şi înfricoşaţi.

— Lupii singuri sunt teribil de înspăimântători, continuă Telford, trecând cu uşurinţă de la o istorie la alta. Seamănă întrucâtva cu oamenii, numai că *nu* sunt oameni, ci nişte creaturi mai mari şi cu mult mai fioroase. Iar cei pe care îi slujesc în îndepărtatul Bubuit de Tunet sunt încă şi mai

teribili. Se pare că sunt vampiri, cel puţin aşa am auzit eu. Cu capete de păsări sau de animale. Mercenari nemorţi şi bezmetici. Războinici ai Ochiului Stacojiu.

Ceilalţi murmurară ceva. Până şi Tian simţi fiori de gheaţă pe şira spinării când auzi de Ochi.

— Pe Lupi pot să vă spun că i-am văzut, despre celelalte doar am auzit. Şi, chiar dacă nu cred tot ce am auzit, cred totuşi destul de mult. Dar acum nu este momentul să vorbim despre Bubuit de Tunet şi despre ce anume ar putea sălăşlui acolo, ci despre Lupi. Căci Lupii sunt necazul nostru. Mai ales atunci când năvălesc în Calla înarmaţi până-n dinţi! ridică Telford vocea, clătinând cu tristeţe din cap. Ce putem face? Poate că ar trebui să încercăm să-i doborâm de pe cai cu săpăligile noastre! Păi, nu, sai Jaffords? Ce părere ai?

Râsete batjocoritoare îi însoţiră spusele.

— Nu avem niciun fel de arme cu care să le putem ţine piept, zise Telford, pe un ton ce devenise brusc foarte sec şi pragmatic, tonul unui om care expune esenţa chestiunii. Şi chiar dacă le-am avea, noi suntem fermieri, agricultori şi crescători de vite, nu suntem războinici. Noi…

— Încetează cu vorbele astea laşe, Telford. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Icnete scandalizate la această întrerupere brutală. Spinări trosniră şi gâturi scârţâiră când bărbaţii din sală se întoarseră să vadă cine le rostise. Şi atunci, fără grabă, răspunzându-le dorinţei, de pe una din băncile din spate se ridică ultimul venit, bărbatul cu păr alb şi haină lungă şi neagră cu guler îngust şi rotund. Cicatricea de pe frunte – în formă de cruce – strălucea în lumina lămpilor cu kerosen.

Bărbatul acela era Bătrânul.

Telford îşi reveni destul de iute din şoc. Dar lui Tian îi lăsă impresia că uluirea nu-l părăsise complet.

— Iertare, Părinte Callahan, dar pana este la mine…

— La dracu' cu pana ta păgână şi la dracu' cu poveţele tale izvorâte din frică, îl repezi Părintele Callahan.

Înaintă pe intervalul dintre bănci, cu genul acela de paşi ţepeni pe care îi poate executa numai o artrită feroce. Nu era

mai bătrân decât cel mai în vârstă dintre oamenii manni; nu era *nici pe departe* la fel de bătrân ca Bunelul lui Tian (care susţinea sus şi tare că este cel mai bătrân om nu doar din orăşelul lor, ci din toată regiunea de la sud de Calla Lockwood), dar, cumva, părea mai bătrân decât toţi. Mai bătrân decât veşnicia însăşi. Evident că o parte din această impresie avea de-a face cu ochii lui bântuiţi care priveau lumea de sub cicatricea de pe frunte (Zalia pretindea că şi-o făcuse singur). Mai mult avea de-a face, însă, cu felul cum *vorbea.* Cu toate că locuia în Calla de ani buni şi chiar îşi ridicase aici biserica aceea ciudată închinată Omului Iisus şi reuşise să-i convertească pe foarte mulţi la crezul său spiritual, nimeni (nici măcar un străin) nu ar fi crezut că este din partea *locului.* Că era străin o dovedeau mai ales pronunţia lui monotonă şi nazală şi vocabularul cel mai adesea de neînţeles pe care îl folosea („jargonul-străzii" îi zicea el). Precis că venise dintr-una din lumile acelea despre care bolboroseau mai mereu oamenii manni, cu toate că niciodată nu pomenea despre ea, iar Calla Bryn Sturgis îi devenise acum casă. Mai poseda şi un tip special de autoritate rigidă şi de netăgăduit ce nu permitea nimănui să-i conteste dreptul de a vorbi. Cu sau fără pană.

O fi fost Părintele Callahan mai tânăr decât Bunelul lui Tian, dar toată lumea îi spunea Bătrânul.

4

Acum se uita cu atenţie la bărbaţii din Calla Bryn Sturgis, la toţi bărbaţii strânşi în sală, cu excepţia lui George Telford, pe care nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Moşierul se aşeză la loc, strângând încă în mână pana ofilită.

Callahan începu cu una din comparaţiile care ţineau de argoul lui, dar toţi cei de acolo erau fermieri şi nu aveau nevoie de explicaţii.

— Vă purtaţi ca nişte găini care se găinăţează de frică.

Îi privi lung. Majoritatea nu cutezau să-i întâlnească ochii.

Până şi Eisenhart şi Adams îşi plecară capetele după câteva clipe. Doar Overholser se mai uita la el, însă, sub privirea aspră a Bătrânului, părea mai degrabă iritat decât sfidător.

— Vă găinăţaţi, asta faceţi, laşilor, repetă bărbatul cu haină neagră şi guler îngust, apăsând pe fiecare silabă.

O cruciuliţă din aur licărea sub gulerul răsucit. Iar pe fruntea lui, cealaltă cruce – cea despre care Zalia credea că şi-o săpase cu unghiile în carne în semn de penitenţă pentru vreun păcat teribil – strălucea în lumina lămpilor ca un tatuaj.

— Tânărul acesta nu-mi este rudă, dar are dreptate, şi cred că ştiţi cu toţii asta. Ştiţi în adâncul inimilor. Chiar şi tu ştii că are dreptate, domnule Overholser. Chiar şi tu, George Telford.

— Nici pomeneală! exclamă Telford, dar acum glasul îi era lipsit de vlagă şi de farmecul persuasiv de dinainte.

— Vi se citesc toate minciunile în ochi, v-ar fi spus maică-mea.

Şi Callahan îi azvârli lui Telford un zâmbet atât de prefăcut şi îngheţat, încât Tian îşi spuse că niciodată nu ar dori să fie el destinatarul unui asemenea rânjet. Iar apoi Callahan *chiar* s-a întors spre el.

— Nicicând n-am auzit o formulare mai corectă, tinere. Mulţam-sai.

Tian ridică o mână tremurândă şi reuşi să schiţeze un surâs încă şi mai debil.

Parcă ar fi fost un personaj ridicol dintr-o piesă de iarmaroc, salvat în ultima clipă din cine ştie ce necaz de o intervenţie supranaturală neverosimilă.

— Ştiu şi eu câte ceva despre laşitate, halal să vă fie, continuă Callahan adresându-se acum bărbaţilor din bănci.

Îşi ridică mâna dreaptă, mâna aceea betegită de pe urma unei arsuri vechi, se uită fix la ea, apoi o lăsă jos.

— Să zicem că am avut parte de oarece experienţe personale. Şi ştiu cum o decizie izvorâtă din laşitate poate duce la altă decizie de acelaşi fel… apoi la o alta… şi la o alta… până când e prea târziu să te mai răzgândeşti, prea târziu să mai poţi schimba ceva. Te asigur, domnule Telford, că acel copac despre care a vorbit tânărul domn Jaffords nu

este deloc o închipuire. Calla este într-o primejdie uriaşă. *Sufletele* voastre sunt în primejdie.

— Slăvită fie Maria, cea plină de har, se auzi o voce din stânga sălii, Domnul este cu tine. Binecuvântat este rodul pântecelui tău, Iisu…

— Tacă-ţi fleanca! se răsti Callahan. Păstrează vorbele astea pentru slujba de duminică.

Ochii lui, scântei albastre în hăurile negre ale orbitelor adânci, îi studiau pe toţi cu mare atenţie.

— În seara aceasta, lăsaţi-i la o parte pe Dumnezeu şi pe Maria şi pe Omul Iisus. Lăsaţi la o parte şi artificele şi grenadele cu aripi ale Lupilor. Trebuie să vă luptaţi. Păi, nu sunteţi voi bărbaţii din Calla? Atunci *purtaţi*-vă ca nişte bărbaţi adevăraţi, iar nu precum nişte câini care se târâie pe burtă ca să lingă cizmele unui stăpân nemilos.

Overholser se învineţi la faţă şi dădu să se ridice în picioare. Dar Diego Adams îl apucă de braţ şi îi şopti ceva la ureche. O clipă Overholser rămase înţepenit, nici sculat de-a binelea, nici în şezut la locul lui. Apoi îşi reluă locul şi se ridică Adams.

— Sună bine ce ne spui, *şefule,* spuse Adams cu accentul lui puternic. Pare o chestie curajoasă. Dar se pare că mai sunt câteva întrebări rămase fără răspuns. Iar una din ele este cea pe care a pus-o Haycox. Cum ar putea nişte fermieri să ţină piept unor ucigaşi înarmaţi?

— Angajând, la rândul vostru, alţi ucigaşi cu arme, răspunse Callahan.

O linişte deplină, uluită, se aşternu în sală. De parcă Bătrânul ar fi început să vorbească într-o limbă necunoscută. În cele din urmă, Diego Adams rosti, cu multă precauţie:

— Nu înţeleg.

— Fireşte că nu, spuse Bătrânul. Aşa că ascultă-mă cu atenţie şi înţelepţeşte-te. Aşa, vezi, moşierule Adams, şi voi toţi, ascultaţi-mă cu atenţie şi înţelepţiţi-vă. La distanţă de nici şase zile călare spre nord-vest de noi şi îndreptându-se către sud-est pe Calea Grinzii se află trei pistolari şi un „ucenic”.

Zâmbi amuzat de uluirea care se citea în ochii celorlalţi. Apoi se întoarse spre Slightman:

— „Ucenicul” e cam de vârsta băiatului tău, Ben, dar deja e iute ca un şarpe şi ucigaş ca un scorpion. Iar ceilalţi îl depăşesc cu mult. Andy i-a văzut şi a venit să-mi spună. Vreţi luptători vestiţi? Iacătă-i aici. Chezăşuiesc cu ceasul că-i adevărat.

De această dată, Overholser reuşi să se ridice fără să mai fie împiedicat. Obrajii îi ardeau de parcă ar fi fost răpus de fierbinţeală. Burdihanul îi trepida de indignare.

— Ce poveste de adormit copiii mai e şi asta? se răţoi el. Chiar dacă au existat vreodată asemenea oameni, ei au dispărut odată cu Baronia Gilead. Iar de Gilead s-a ales praful şi l-a împrăştiat vântul acum mai bine de o mie de ani.

Spusele nu-i fură urmate de murmure de aprobare sau dezacord. De fapt, nu se auziră niciun fel de murmure. Căci toţi ceilalţi înlemniseră la auzul cuvântului mitic: *pistolari.*

— Aici greşeşti, îi răspunse Callahan, însă nu este cazul să ne certăm pe tema asta. Putem merge să vedem cu ochii noştri dacă este adevărat sau nu. Cred că un grup de câţiva oameni ar fi suficient. Uite, Jaffords, aici de faţă… şi cu mine… şi cu tine… Chiar, Overholser, ce zici, vrei să vii?

— *Nu există pistolari!* răcni Overholser. Din spatele lui se ridică şi Jorge Estrada:

— Părinte Callahan, fie cu tine harul lui Dumnezeu…

— …şi cu tine, Jorge.

— …dar chiar dacă *ar exista* în realitate pistolari, aşa cum zici, cum ar putea doar trei oameni să facă faţă la patruzeci sau şaizeci? Şi nu vorbim aici de patruzeci sau şaizeci de oameni normali, ci de patruzeci sau şaizeci de *Lupi.*

— Ascultaţi-l, e logic ce spune! strigă Eben Took, proprietarul prăvăliei cu de toate.

— Şi, în plus, de ce s-ar lupta ei pentru noi? continuă Estrada. Abia dacă ne descurcăm de la an la an. Ce le-am putea oferi în afară de câteva mese calde? Şi care-i omul ăla care acceptă să-şi pună viaţa în primejdie pentru atâta lucru?

— *Ascultaţi la el, ascultaţi-l cu luare-aminte!* strigară la

unison Telford, Overholser şi Eisenhart.

Alţii se apucară iar să lovească ritmic cu cizmele în podele. Bătrânul aşteptă să înceteze vacarmul, apoi le spuse:

— Am câteva cărţi la biserică.

Deşi majoritatea aveau cunoştinţă despre asta, simplul gând la cărţi – la toată cantitatea aceea de hârtie – le provocă un suspin de uimire.

— Iar în unele din ele stă scris că pistolarilor le este interzis să primească vreo răsplată pentru faptele lor. Probabil pentru că sunt descendenţi ai lui Arthur, regele de Eld.

— Eld! Eld! şoptiră înfioraţi oamenii manni, iar câţiva îşi agitară pumnii strânşi cu degetul arătător şi cel mic ridicate.

Cornuţii[{2}]*,* îşi spuse Bătrânul. *Haaai, Texas.* Reuşi să-şi înăbuşe hohotul de râs, dar nu şi zâmbetul care-i destinse buzele.

— Vorbeşti despre durii ăia care bat lumile în lung şi-n lat şi fac fapte bune? se interesă Telford pe un ton uşor batjocoritor. Oare nu eşti prea bătrân pentru asemenea poveşti, Părinte?

— Nu sunt duri, răspunse cu răbdare Callahan, sunt *pistolari.*

— Dar cum ar putea doar trei oameni să ţină piept Lupilor, Părinte? se pomeni Tian că întreabă.

Andy spusese că unul dintre pistolari era, în realitate, o femeie, însă Callahan nu simţi nevoia să agite şi mai mult apele (chiar dacă o parte diabolică din el îl împingea să o facă).

— Aceasta este o întrebare la care poate răspunde numai *dinh*-ul, conducătorul *ka-tet*-ului lor. Îl vom întreba. Şi să mai ştiţi că nu se vor lupta pentru un blid de mâncare. Nici vorbă de aşa ceva.

— Dar pentru ce? vru să ştie Bucky Javier.

Callahan credea că vor cere lucrul acela de sub duşumeaua bisericii sale. Iar asta era bine, pentru că lucrul acela se trezise la viaţă. Bătrânul, care odinioară fugise dintr-un oraş pe nume Jerusalem's Lot, aflat într-o altă lume, îşi dorea din tot sufletul să se descotorosească de el. Căci lucrul acela îl va ucide dacă

nu va scăpa de el cât mai repede.

Ka, roata destinului, începuse să se rostogolească peste Calla Bryn Sturgis. *Ka*, năprasnic ca vântul de furtună.

— Toate la timpul lor, domnule Javier, zise Callahan. Toate la timpul lor, sai. În sala de întruniri se iscase rumoare. O singură şoaptă, repetată de toţi, o adiere de speranţă şi teamă. *Pistolari.*

Pistolari la vest, veniţi din Lumea de Mijloc.

Şi drept era, Dumnezeu să-i ajute. Ultimii copii neîmblânziţi ai lui Arthur Eld se îndreptau spre Calla Bryn Sturgis pe Calea Grinzii. *Ka*, năprasnic ca vântul de furtună.

— A sosit vremea să fiţi bărbaţi adevăraţi, le spuse Părintele Callahan. Ochii îi ardeau ca lămpile sub cicatricea de pe frunte. Însă tonul nu-i era complet lipsit de compasiune.

— Domnilor, a sosit vremea să vă apăraţi ce e al vostru. A sosit vremea să vedeţi adevărul şi să vă apăraţi ce e al vostru.

PARTEA ÎNTÂI
PORTALUL DINTRE LUMI

I
CHIPUL DE PE APĂ

1

Timpul este un chip reflectat pe apă: acesta este un proverb de foarte demult, din foarte îndepărtata Baronie de Mejis. Eddie Dean nu fusese niciodată acolo.

Doar că, într-un anume sens, Roland îi dusese pe toţi acolo într-o noapte – pe Eddie, Susannah, Jake şi Ete – prin povestea lungă pe care le-a spus-o în tabăra ridicată pe Autostrada Interstatală 70 din Kansas. Dintr-un Kansas care nu a existat niciodată. În noaptea aceea le-a spus povestea lui Susan Delgado, prima lui dragoste. Poate singura lui dragoste. Şi le-a istorisit cum a pierdut-o.

Poate că acel proverb ar fi fost valabil pe vremea copilăriei lui Roland, pe când era cam de vârsta lui Jake Chambers, însă lui Eddie i se părea că este încă şi mai valabil acum, când lumea se înfăşoară în jurul lor aidoma arcului principal dintr-un ceas vechi. Roland le spusese că în Lumea de Mijloc nu mai erau sigure nici măcar lucrurile fundamentale, cum ar fi fost punctele cardinale; ceea ce azi se afla fix la vest, mâine s-ar fi putut să se afle la sud-vest, oricât de aiurea ar părea treaba asta. Chiar şi timpul parcă se înmuiase. Fuseseră zile despre care Eddie ar fi putut să jure că avuseseră patruzeci de ore. Unele dintre ele urmate de nopţi care păreau şi mai lungi (ca noaptea când Roland îi purtase prin Mejis). Iar apoi se întâmpla să vină câte o după-amiază când vedeai întunericul nopţii revărsându-se grăbit către tine peste linia orizontului. Eddie se întreba dacă nu cumva timpul o luase razna.

Din Lud plecaseră (şi se întrecuseră în ghicitori) cu Monoul Blaine. *Blaine, Monoul, îţi învineţeşte popoul,* obişnuia să spună Jake. Numai că el – însufleţit, sau, mai degrabă, nu – s-a dovedit a fi ceva mai mult decât o simplă pacoste; Monoul

Blaine era nebun de-a binelea. Eddie îl omorâse folosind lipsa de logică („Chestie pentru care eşti înzestrat de la natură, scumpete”, îi spusese Susannah), şi coborâseră din tren la Topeka. O altă Topeka decât cea pe care o cunoşteau Eddie, Susannah şi Jake din lumea lor. Iar ăsta era un lucru bun, deoarece lumea aceasta – lumea în care echipa de baseball profesionist din Kansas City se numea Monarchs, iar nu Royals, Coca-Cola se numea Nozz-A-La, iar cel mai mare producător japonez de automobile era Takuro, nu Honda – fusese distrusă de o supergripă care ucisese aproape toţi oamenii.

Însă în permanenţă trecerea timpului i se păruse destul de clară. Foarte adesea fusese speriat de moarte – şi bănuia că toţi se simţiseră aşa, cu excepţia lui Roland, poate – dar da, totul îi păruse real şi limpede. Nu avusese senzaţia că timpul i-ar aluneca printre degete nici măcar atunci când traversaseră Autostrada 70 cu gloanţe înfundate în urechi, privind uluiţi la traficul încremenit şi ascultând susurul a ceea ce Roland numea deşirare.

Însă timpul începuse să se schimbe după confruntarea din Palatul de Cleştar cu vechiul prieten al lui Jake, Omul Tic-Tac, şi cu vechiul prieten al lui Roland, Flagg… sau Marten… sau poate – doar poate – Maerlyn).

Dar nu s-a schimbat imediat. Mai întâi am călătorit în blestematul ăla de glob roz… am văzut cum Roland îşi omoară mama din greşeală… iar când ne-am întors…

Da, atunci s-a întâmplat. Se deşteptaseră într-o poieniţă, cam la vreo cincizeci de kilometri de Palatul Verde. Îl mai vedeau încă, dar toţi pricepuseră că se afla deja într-altă lume. Cineva – sau vreo forţă anume – îi adusese înapoi pe Calea Grinzii trecându-i peste sau prin deşirare. Acel cineva sau ceva fusese într-atât de grijuliu că le pregătise şi câte un pacheţel cu de-ale gurii, dimpreună cu câte un suc Nozz-A-La şi mai cunoscutele pacheţele cu biscuiţi Keebler.

Lângă ei, prins de creanga unui copac, găsiseră un bilet din partea creaturii pe care Roland nu reuşise s-o ucidă în Palat: „Renunţaţi la Turn. Ăsta-i ultimul avertisment.” Pe bune, tare

ridicol îndemn. Lui Roland nici nu i-ar fi putut trece prin minte să renunţe la Turn, aşa cum nici vorbă că s-ar fi putut gândi vreodată să-l înfigă într-un proţap pe dragul lui Jake billy-bumbler şi să-l perpelească la foc mic pentru masa de seară. *Nici unul* dintre ei nu va renunţa la Turnul Întunecat al lui Roland. Dumnezeu să-i ajute, căci erau vârâţi în povestea asta până la capăt.

Mai e ceva timp până să se lase seara, spusese Eddie în ziua când descoperiseră avertismentul lui Flagg. *Ce zici, pornim la drum cât încă mai e lumină?*

Da, îi răspunsese Roland. *Haidem.*

Şi au pornit, urmând Calea Grinzii prin nesfârşite câmpuri deschise despărţite între ele prin brâuri de lăstăriş încâlcit şi enervant. Nu văzuseră nici picior de om. Zi după zi şi noapte după noapte plafonul de nori se menţinuse compact şi coborât. Pentru că urmau Calea Grinzii, uneori norii aceia se învolburau şi se spărgeau dând la iveală petice de azur, dar nu pentru multă vreme. Într-o noapte, pe luna plină apărută în spărtura din nori, desluşiră trăsăturile unui chip: privirea chiorâşă şi rânjetul răutăcios şi complice ale Neguţătorului. După socoteala lui Roland ar fi trebuit să fie Luna Sfârşitului de Vară, dar lui Eddie i se părea că este nimic-fără-un-sfert, sau cam aşa ceva. Iarba era pălită, sau chiar moartă de-a binelea, copacii (atâţia câţi erau) despuiaţi de frunze, tufele – rahitice şi înnegrite. Nici vânat nu se prea găsea şi, pentru prima dată după multe săptămâni de când părăsiseră pădurea stăpânită de Shardik, ursul cyborg, se duseră la culcare cu burţile nu chiar atât de pline pe cât şi-ar fi dorit.

Însă nimic din toate acestea, îşi spunea Eddie, nu fusese la fel de frustrant ca sentimentul că pierduseră din mână timpul: pentru numele lui Dumnezeu, nu mai existau nici ore, nici zile, nici *anotimpuri!* I-o fi spus luna aceea lui Roland că era Luna Sfârşitului de Vară, însă lumea din jurul lor părea să fi intrat deja în prima săptămână din noiembrie, moţăind amorţită spre iarnă.

În perioada aceasta Eddie fusese convins că timpul era, în cea mai mare parte, creat de evenimente externe. Când aveau

loc tot soiul de rahaturi interesante, timpul părea a trece repede. Dacă nu se petrecea nimic altceva decât rahaturile obişnuite şi al naibii de plictisitoare, punea frână şi curgea mai lent. Iar atunci când nu se mai întâmpla *absolut nimic,* timpul părea că pleacă definitiv. Pur şi simplu îşi strânge catrafusele şi se duce în Coney Island. Aiuristică idee, dar perfect adevărată.

Dar oare chiar nu se mai *întâmplase* nimic? Eddie începu să se gândească la asta (şi neavând altceva de făcut decât să împingă scaunul cu rotile al lui Susannah prin câmpurile anoste, avea timp berechet la dispoziţie). Singura ciudăţenie care-i veni în minte, petrecută de când se întorseseră din Globul Vrăjitorului, fusese ceea ce Jake numea Numărul Misterios. Şi probabil că nu însemna nimic. În Leagănul lui Lud fuseseră nevoiţi să rezolve o ghicitoare matematică pentru a putea ajunge la Blaine, iar Susannah sugerase că Numărul Misterios ar fi putut fi un răspuns. Eddie era departe de a fi convins că avea dreptate, dar, hei, nu era decât o teorie.

Şi, pe bune, ce e atât de deosebit la numărul nouăsprezece? Număr Misterios, ce să-ţi zic. După ce se gândise niţel, Susannah le explicase că măcar e număr prim, asemenea celorlalte numere care deschiseseră poarta dintre ei şi Monoul Blaine. Iar Eddie o completase spunând că nouăsprezece este, de asemenea, şi unicul număr care apare între optsprezece şi douăzeci de fiecare dată când numeri. Jake izbucnise în râs şi îi ceruse să nu mai facă pe nebunul. Eddie, care stătea lângă foc şi cioplea un iepure din lemn (pe care urma să-l pună în raniţă alături de pisică şi de câine), îi ceruse lui Jake să nu mai facă mişto de singurul lui talent.

2

Reveniseră pe Calea Grinzii cam de vreo cinci-şase săptămâni, când au dat peste două făgaşe vechi ce precis fuseseră pe vremuri un drum. Nu urma cu mare exactitate Calea Grinzii, dar Roland le ceru să meargă pe el, spunându-le

că era suficient de aproape de Grindă pentru scopul lor. Eddie îşi zise că un drum adevărat sub tălpile lor ar fi putut readuce lucrurile în matca lor naturală, i-ar fi putut ajuta să scape de senzaţia aceea ciudată de zonă de calm în mijlocul tornadei. Dar nici vorbă de aşa ceva. Drumul traversă o serie de câmpuri aşezate în trepte. În cele din urmă, ajunseră pe o culme orientată pe direcţia nord-sud. De cealaltă parte, drumul cobora spre o pădure întunecată. Ca o pădure de basm, gândi Eddie când pătrunseră în umbra ei deasă. Susannah vână o căprioară în a doua lor zi în pădure (sau poate că într-a treia… sau într-a patra), iar gustul cărnii a fost absolut delicios după mult prea lungul lor regim de burrito vegetarian. Însă nu întâlniră nici monştri, nici uriaşi canibali prin luminişuri, nici măcar spiriduşi marca Keebler, sau de oricare alt fel. Şi nici alte căprioare.

— Mă tot uit după o căsuţă din turtă dulce, zise Eddie.

Deja rătăceau de câteva zile printre copacii bătrâni. Sau poate chiar de o săptămână întreagă. Tot ce ştia cu certitudine era faptul că se aflau aproape de Calea Grinzii. O vedeau pe cer… şi o simţeau.

— Despre ce căsuţă din turtă dulce vorbeşti? se interesă Roland. E cumva o altă poveste? Dacă da, vreau s-o aud.

Fireşte că voia. Tipul ăsta era ahtiat după poveşti, mai ales după acelea care începeau cu „A fost odată ca niciodată, pe vremea când toţi oamenii trăiau în pădure”. Doar că maniera în care le asculta era cam ciudată. Niţeluş cam neimplicată. La un moment dat, Eddie îi pomenise lui Susannah de chestia asta, iar ea i-a explicat în doar câteva cuvinte, aşa cum o făcea adesea. Căci Susannah era înzestrată cu talentul supranatural al poeţilor de a transpune, de a cristaliza sentimentele în cuvinte.

— Ţi se pare aşa pen'că nu ascultă cu ochişorii căscaţi ca un copil, i-a spus ea atunci. Aşa ţi-ai *dori* tu să asculte, puiuţ.

— Atunci *cum* ascultă?

— Ca un antropolog, îi răspunse fără să stea pe gânduri. Ca un antropolog care încearcă să descifreze o cultură necunoscută prin miturile şi legendele acesteia.

Şi avea dreptate. Iar dacă maniera în care Roland asculta poveştile îl stânjenea pe Eddie, asta poate că era din cauză că, în sinea lui, tânărul credea că mai degrabă ei ar trebui să aibă o atitudine mai ştiinţifică – ei, adică el şi Suze şi Jake. Pentru că ei veneau dintr-un *unde* şi un *când* mult mai sofisticate. Păi, nu?

C-o fi fost aşa, ori ba, cei patru descoperiseră că lumile lor aveau în comun o mulţime de poveşti. Roland ştia un basm care se numea „Visul Dianei" şi care era sinistru de asemănător cu „Domniţa sau Tigrul"[{3}], pe care toţi cei trei exilaţi new-yorkezi îl citiseră în şcoală. Povestea Lordului Perth era aproape identică cu istoria biblică a lui David şi Goliat. Roland auzise multe poveşti despre Omul Iisus, care a murit pe cruce pentru iertarea păcatelor omenirii, şi le-a spus că Iisus avea partea Lui de adepţi şi în Lumea de Mijloc. De asemenea, cele două lumi aveau o sumedenie de cântece asemănătoare.

„Careless Love"[{4}] era unul dintre acestea. „Hey Jude" era altul, cu toate că în lumea lui Roland primul vers suna „Hei, Jude, te văd, flăcăule".

O oră întreagă îi povesti Eddie lui Roland întâmplările lui Hansel şi Gretel, transformând-o, aproape fără să-şi dea seama, pe malefica vrăjitoare mâncătoare de copii în Rhea de Cöos. Când ajunse la partea în care încearcă să-i pună pe copii la îngrăşat, se întrerupse şi îl întrebă:

— Ai mai auzit povestea asta? O variantă de-a ei, cumva?

— Nu, îi răspunse Roland, dar este o poveste frumoasă. Spune-mi-o până la capăt, te rog.

Iar Eddie i-o spuse, încheind cu obligatoriul *Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi,* moment în care pistolarul dădu din cap:

— Nimeni *nu* trăieşte vreodată fericit până la adânci bătrâneţi, dar e bine să-i lăsăm pe copii să descopere singuri asta, nu?

— Mda, spuse Jake.

Ete tropăia lângă călcâiele băiatului, uitându-se în sus la el cu expresia obişnuită de adoraţie calmă în ochişorii lui

conturaţi cu auriu.

— Mda, zise şi bumblerul, imitând întocmai modularea posacă din vocea lui. Eddie îl cuprinse pe Jake pe după umeri.

— Nasol că eşti aici şi nu în New York, îi zise el. Dacă ai fi fost acasă, în Marele Măr[5], probabil că ai fi fost deja la psihoterapie. Ai dezbate toate chestiunile alea despre părinţii tăi, ai încerca să ajungi la esenţa conflictelor nesoluţionate. Poate chiar ţi s-ar prescrie nişte pastiluţe marfă. Ritalin, de exemplu.

— Una peste alta, mai bine mi-e aici, spuse Jake uitându-se în jos la Ete.

— Mda, fu de acord Eddie. Nu pot să zic că te condamn.

— La poveşti din astea voi le ziceţi „basme cu zâne”, rosti dus pe gânduri Roland.

— Îhî, articula Eddie.

— Da' în asta n-au fost zâne.

— Nu, încuviinţă Eddie. „Basm” este denumirea unei categorii, a unei specii literare. În lumea noastră există mai multe asemenea categorii. Există povestiri de aventuri şi de suspans… există SF-uri… există western-uri… există basme. Te-ai prins?

— Da, răspunse Roland. Dar oamenilor din lumea voastră le place să simtă doar câte o singură aromă? Doar câte un singur gust în gură?

— Cam aşa ceva, spuse Susannah.

— Şi nu mănâncă nimeni ghiveci? insistă Roland.

— Poate doar uneori la cină, zise Eddie. Dar în materie de literatură, cam avem *tendinţa* să ne limităm la câte o singură aromă literară pe rând. Şi nu ne place să ni se amestece gusturile. Deşi, dacă stau şi mă gândesc, pare o chestie cam plicticoasă.

— Şi câte basme din astea credeţi că există?

Fără să ezite – şi fără să se fi înţeles în prealabil – Eddie, Susannah şi Jake rostiră exact acelaşi cuvânt în exact acelaşi timp:

— Nouăsprezece!

Şi, în secunda imediat următoare, Ete repetă cu glăsciorul

lui răguşit:

— No-spe!

Se priviră şi izbucniră în râs, pentru că „nouăsprezece” devenise un soi de poantă a lor personală, înlocuind cuvântul „pidosnic” pe care Jake şi Eddie îl epuizaseră. Însă râsul lor era un pic neliniştit, deoarece toată povestea asta cu numărul nouăsprezece devenise o idee cam aiurea. Ba chiar Eddie se trezise că-l ciopleşte în ultimul animal din lemn pe care îl făcuse, ca pe o marcă de fabricaţie sau ca pe o firmă: *Un prieten am, bun venit la bairam! Barul de petrecere poartă numărul Nouăsprezece!* Atât Susannah, cât şi Jake mărturisiseră că aduseseră lemne pentru focul de tabără în mănunchiuri de câte nouăsprezece surcele fiecare. Nici unul dintre ei nu-şi putuse explica gestul; pur şi simplu li se păruse că aşa se cuvenea.

Iar apoi a venit dimineaţa aceea când Roland îi oprise la marginea pădurii prin care mergeau acum. Le arătase un copac bătrân care îşi întinsese spre cer ramurile-i venerabile. Iar ele desenaseră numărul nouăsprezece. Era atât de clar numărul acesta scris în înalt, încât nu exista putinţă de tăgadă. Toţi îl văzuseră, însă Roland îl observase primul.

Cu toate acestea, Roland, pentru care semnele şi prevestirile făceau parte din cotidian, aşa cum becurile electrice şi bateriile AA făcuseră odinioară parte din cotidianul lui Eddie, avea tendinţa de a trece cu vederea brusca şi strania pasiune a *ka-tet*-ului său faţă de acest număr. Spunea că deveniseră foarte apropiaţi, tot atât de apropiaţi cât sunt membrii oricărui *ka-tet*, iar astfel gândurile, obiceiurile, măruntele obsesii ale unuia îi molipseau şi pe ceilalţi aidoma unui guturai. Mai credea că, într-o oarecare măsură, Jake era cel care înlesnea acest proces.

— Tu ai atingerea, Jake, îi spusese el băiatului. Nu ştiu dacă este la fel de puternică precum cea a vechiului meu prieten, Alain, dar, în numele tuturor zeilor, cred că s-ar putea să fie.

— Habar n-am ce vrei să spui, îi răspunsese încruntându-se nedumerit Jake. Eddie însă cam avea habar şi credea că şi

Jake va înţelege la un moment dat. Cu condiţia ca timpul să înceapă din nou să curgă în mod normal. Şi a început. În ziua când Jake a adus fructele de pădure în formă de brioşe.

3

Se opriseră să mănânce (din nou burrito vegetarian fără niciun gust, deoarece carnea de căprioară se terminase, iar din biscuiţeii Keebler nu mai rămăsese decât o dulce amintire), când Eddie observă că Jake dispăruse şi îl întrebă pe pistolar dacă ştia ceva despre puşti.

— A şters-o de lângă noi cam acum o juma de roată, îi răspunse Roland, arătând drumul din spatele lor cu cele două degete care-i mai rămăseseră la mâna dreaptă. E bine. Am simţi dacă n-ar fi bine.

Apoi se uită lung la burrito şi luă o îmbucătură deloc entuziasmată. Eddie căscă gura să mai zică ceva, dar Susannah i-o luă înainte.

— Iacătă-l. Bună, dulceaţă, ce ne-ai adus?

Jake avea braţele pline cu nişte chestii rotunde, de mărimea mingilor de tenis. Numai că aceste mingi niciodată nu aveau să sară de-adevăratelea; din ele ieşeau un soi de corniţe. Când băiatul se apropie, Eddie le simţi mirosul, iar mirosul acesta era minunat – ca aroma pâinii proaspăt scoase din cuptor.

— M-am gândit că sunt bune de mâncat, spuse Jake. Miros ca pâinea dospită pe care o cumpărau de la magazinul lui Zabar mama şi doamna Shaw, menajera noastră.

Se uită surâzând uşurel la Susannah şi la Eddie:

— Voi aţi prins magazinele lui Zabar?

— Sigur că da, exclamă Susannah. Cea mai bună mâncare din câtă există, *mmm-mmm.* Şi *chiar* că miros bine. Da' sper că n-ai gustat încă vreuna, nu?

— Nici vorbă, răspunse Jake privindu-l întrebător pe Roland.

Pistolarul puse capăt suspansului luând o brioşă,

smulgându-i ţepii şi muşcând zdravăn din ea.

— Brioşe de pădure, explică el, cu licăr în ochii albaştri. Zeii ştiu de când n-am mai văzut una. Nemaipomenite. Vă sfătuiesc să nu mâncaţi şi corniţele; nu-s otrăvitoare, doar amare. Şi mă gândesc să le prăjim, dacă mai avem ceva grăsime de căprioară. Făcute aşa, zici că mănânci carne.

— Bună idee, comentă Eddie. Numai că eu am să mă abţin de la ciupercile astea în formă de ovare, sau ce-or fi ele.

— Nu sunt ciuperci, îl contrazise Roland. Seamănă mai degrabă cu fructele de pădure.

Susannah luă şi ea una, ciuguli puţin, apoi luă o îmbucătură mare.

— Musai trebuie să guşti, scumpete, zise ea. Nenea Mose, prietenul lu' tati ar fi spus că-s *prima-ntâi.*

Luă o altă brioşă de pădure de la Jake şi îi mângâie cu vârful degetului suprafaţa mătăsoasă.

— Poate că ai dreptate, răspunse el, da' în şcoală a trebuit să citesc o carte ca să fac o lucrare – cred că *We Have Always Lived in the Castle*{6} – şi acolo era o gagicuţă dusă cu capul care îşi otrăveşte toată familia cu chestii din astea.

Se aplecă spre Jake, ridicând din sprâncene şi scremându-şi colţurile gurii în ceva ce el nădăjduia că seamănă cu un rânjet sinistru.

— Şi-a otrăvit întreaga familie şi toţi au murit în *CHI-nuuuri!*

Acestea fiind zise, Eddie îşi duse povestea mai departe, prăbuşindu-se de pe buturuga pe care şezuse până atunci şi rostogolindu-se pe jos printre frunzele uscate şi acele copacilor, strâmbându-se îngrozitor şi scoţând tot felul de sunete oribile. Ete ţopăia pe lângă el scâncind şi lătrându-i piţigăiat numele.

— Potoleşte-te, spuse Roland. Jake, unde le-ai găsit?

— Pe lângă drum, răspunse el. Într-o poieniţă pe care am zărit-o în timp ce mergeam. E *plină* de chestii de-astea. Şi dacă vă e poftă de carne… că mie-mi cam este… să ştiţi că am văzut tot felul de semne. O grămadă de căcaţi proaspeţi, continuă el privindu-l cu mare atenţie pe Roland. Foarte…

proaspeţi… căcaţii… ăia…

Rosti rar cuvintele, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva care nu-i prea cunoştea limba.

Un surâs fugar atinse gura lui Roland.

— Te exprimi simplu şi clar, îi zise el. Ce te-ngrijorează, Jake?

Băiatul răspunse încercând să mişte cât mai puţin buzele:

— M-au urmărit nişte oameni când am strâns brioşele.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

— Ne urmăresc şi acum.

Susannah luă o brioşă, o admiră, apoi îşi cufundă faţa în ea, ca şi cum ar fi vrut s-o miroasă, ca pe o floare.

— Pe unde au venit? Pe dreapta drumului?

— Da, răspunse Jake.

Eddie îşi ridică pumnul în dreptul gurii, ca pentru a înăbuşi un căscat şi întrebă şi el:

— Câţi?

— Cred că patru.

— Cinci, îl contrazise Roland. Poate chiar şase. Unul e femeie. Altul, un băiat cam de vârsta lui Jake.

Puştiul îl privi uluit. Eddie continuă cu întrebările:

— De când ne urmăresc?

— De ieri, spuse Roland. Ne-au luat urma prin est.

— Şi nu ne-ai zis? îl întrebă Susannah.

Tonul îi era aspru şi nu se mai obosi să-şi acopere gura ca să ascundă mişcarea buzelor.

Ochii lui Roland luciră stins când se uită la ea.

— Eram curios care din voi îi va mirosi primul. De fapt, pe tine pariasem, Susannah.

Ea îi aruncă o privire îngheţată şi nu-i răspunse. Eddie îşi zise că în căutătura aceea era mult din Detta Walker şi îi păru bine că nu era el ţinta ei.

— Şi ce facem? întrebă Jake.

— Nimic, deocamdată, spuse pistolarul.

Însă era limpede că lui Jake nu-i conveni acest răspuns.

— Da' dacă sunt ca membrii *ka-tet*-ului lui Tic-Tac? Ca Hoots şi Gasher şi ăilalţi?

— Nu sunt.

— De unde ştii?

— Pentru că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, ne-ar fi atacat deja, iar acum ei ar fi fost hrană pentru viermi.

Nimeni nu reuşi să găsească vreo replică potrivită la asta, aşa că porniră mai departe. Drumul şerpuia prin umbre adânci, printre copaci seculari. După nici douăzeci de minute, Eddie auzi zgomotele făcute de urmăritorii lor: trosnet de ramuri, foşnet de frunze, chiar şi nişte şoapte. Nătăfleţi – ăsta era cuvântul din vocabularul lui Roland. Eddie era teribil de necăjit că nu-i observase atâta timp. Şi se întrebă oare cu ce se ocupau fraierii ăia în viaţa de toate zilele. Că, dacă ar fi vrut să-şi câştige pâinea din urmăriri, era clar că rămâneau nemâncaţi.

Eddie Dean devenise parte a Lumii de Mijloc din multe puncte de vedere, unele din acestea atât de subtile încât nici măcar el nu îşi dădea seama de ele, însă tot mai calcula distanţele în kilometri în loc de roţi. Aşa că încercă să facă o estimare brută şi i se păru că parcurseseră deja cincisprezece roţi de la locul unde Jake îi prinsese din urmă, aducând brioşe de pădure şi veşti, când Roland hotărî că merseseră suficient pentru acea zi. Se opriră în mijlocul drumului, aşa cum făcuseră mereu de când intraseră în pădure; astfel, nu exista niciun risc de incendiu de la focul lor de tabără.

Eddie şi Susannah adunară lemne în vreme ce Roland şi Jake ridicară tabăra şi începură să cureţe recolta de brioşe de pădure aduse de băiat. Susannah îşi conduse cu uşurinţă scaunul cu rotile pe sub copacii străvechi, adunând surcelele în poală. Eddie mergea alături, fredonând ceva în barbă.

— Uită-te la stânga ta, scumpete, îi ceru Susannah. Se uită şi observă un licăr portocaliu. Un foc.

— Dar chiar nu se pricep deloc, nu?

— Deloc. Adevărul e că-mi cam pare rău de ei.

— Ai vreo idee care ar putea fi intenţiile lor?

— Ţţţ-ţţţîîî, dar cred că Roland are dreptate – o să ne informeze atunci când se vor simţi pregătiţi s-o facă. Ori asta, ori îşi vor da seama că nu noi suntem cei căutaţi şi vor

dispărea pur şi simplu. Hai să ne întoarcem.

— O clipă.

Eddie se aplecă şi mai culese o creangă de pe jos, ezită, apoi încă una. Abia atunci fu convins că totul e în regulă.

— Haidem, zise.

Pe drumul înapoi, el numără vreascurile pe care le adunase, apoi şi pe cele din poala lui Susannah. Câte nouăsprezece în ambele cazuri.

— Suze, o strigă el şi, când femeia îşi ridică privirea spre el, adăugă: Timpul a pornit din nou.

Nu îl întrebă ce anume a vrut să spună, ci se mulţumi să încuviinţeze dând din cap.

4

Hotărârea fermă a lui Eddie de a nu pune gura pe brioşele de pădure nu dură prea mult; pur şi simplu miroseau al naibii de bine, aşa cum sfârâiau în bucata de grăsime de căprioară pe care Roland (suflet hain şi econom) o păstrase în traista lui veche şi trenţuită. Eddie îşi primi porţia pe una din farfuriile vechi pe care le găsiseră în pădurea lui Shardik şi o hăpăi de urgenţă.

— E bun ca homarul, exclamă el, apoi îşi aduse aminte de monştrii de pe plajă care-i mâncaseră degetele lui Roland şi se repezi s-o dreagă. Adică, bun ca hot-dogii de la fast-food-urile Nathan. Şi, Jake, îmi pare rău c-am făcut mişto de tine.

— Nici-o chestie, îi zâmbi Jake. Tu nu faci mişto prea tare.

— Trebuie să ştiţi ceva, spuse Roland.

Surâdea – surâdea tot mai des în ultima vreme, chiar foarte des – însă ochii îi rămaseră serioşi.

— Uneori brioşele de pădure pot provoca vise foarte intense.

— Adică te droghează? întrebă Jake nesimţindu-se chiar în apele lui, căci îşi adusese aminte de tatăl său, Elmer Chambers, care dăduse dovadă de un apetit deosebit pentru lucrurile cele mai neortodoxe din viaţă.

— Te droghează? Nu cred că înţe…

— Adică te „prăjeşte”. Te „sniffuieşte”. Îţi dă halucinaţii. Ca atunci când ai luat mescalina aia şi ai intrat în cercul de piatră unde chestia aia… mai ţii minte?… aproape că mi-a făcut ceva rău.

Roland îşi aminti. În cercul acela de piatră fusese închis un soi de demon cu chip de femeie. Lăsat de capul lui, cu siguranţă că l-ar fi dezvirginat pe Jake şi l-ar fi futut până ar fi scos toată viaţa din el. Însă Roland reuşise să-l facă să vorbească. Iar ca pedeapsă, demonul îi dăduse o viziune cu Susan Delgado.

— Roland? Jake îl privea cu nelinişte.

— Nu-ţi face griji, Jake. Există anumite ciuperci care au efectul despre care vorbeşti tu – îţi schimbă starea de conştiinţă, ţi-o aţâţă – dar nu este cazul cu brioşele. Astea sunt doar nişte fructe de pădure şi sunt bune de mâncat. Însă dacă ţi se pare că visele îţi sunt mult prea intense, pur şi simplu adu-ţi aminte că *visezi.*

Stranie prelegere, cel puţin aşa i se păru lui Eddie. Mai ales pentru că lui Roland nu-i stătea în fire să se preocupe într-atât de mult de sănătatea lor mentală. Nici să-şi bată gura de pomană.

Lucrurile s-au pus iarăşi în funcţiune, şi o ştie şi el, îşi spuse Eddie. *Am avut parte de un respiro, dar acum ceasul a pornit din nou. La luptă, deci, cum se zice.*

— Facem de pază, Roland? îl întrebă el.

— Sunt sigur că nu-i cazul, răspunse calm pistolarul începând să-şi răsucească o ţigară.

— Chiar crezi că nu sunt periculoşi? vru să ştie şi Susannah şi îşi ridică ochii spre pădure unde copacii se pierdeau acum în întunericul înserării. Dispăruse scânteierea focului pe care o observaseră mai devreme, dar cei care-i urmăreau încă mai erau acolo. Îi putea simţi. Şi nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Ete privind fix în aceeaşi direcţie.

— Cred că asta-i problema lor, zise Roland.

— Mai exact, *care?* îl întrebă Eddie, dar pistolarul nu mai vru să explice. Se întinse pe jos, cu o bucată de piele de

căprioară rulată sub cap, se uita la cerul întunecat şi fuma.

Mai târziu, *ka-tet*-ul lui Roland adormi. Nimeni nu făcu de pază şi nimeni nu le deranjă somnul.

Iar visele, atunci când au venit, nu au fost deloc vise. Toţi ştiau asta, poate doar cu excepţia lui Susannah, care, în cel mai propriu sens, nu se afla acolo în noaptea aceea.

Dumnezeule, m-am întors la New York, îşi zise Eddie. Şi imediat: *Realmente la New York. Asta se întâmplă foarte pe bune.*

Foarte pe bune. Era în New York. Pe Second Avenue. Şi chiar atunci Jake şi Ete cotiră de pe 54th Street.

— Hei, Eddie, zâmbi Jake cu toată gura. Bun venit acasă.

La luptă, deci, îşi spuse Eddie. *La luptă.*

II
ÎN CUNOSCUTUL NEW YORK{7}

1

Jake adormi privind fix în întunericul desăvârşit – nici urmă de stea pe cerul înnorat al nopţii, nici rază de lună. Pe măsură ce somnul câştiga teren, avu o senzaţie de prăbuşire pe care o recunoscu speriat: în viaţa lui anterioară, în viaţa aceea de copil aşa-zis normal, visase adesea că se prăbuşeşte în gol, mai ales în perioada examenelor. Însă visele acestea încetaseră odată cu violenta lui renaştere în Lumea de Mijloc.

Apoi senzaţia de cădere dispăru. Şi auzi o melodie de clopoţei care părea, cumva, *mult prea* frumoasă: doar trei acorduri şi îţi doreai să se oprească; douăsprezece acorduri şi erai sigur că te va ucide dacă nu se termină. Fiecare sunet părea a-i face toate oasele să vibreze. *Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i aşa?* îşi zise el. Iar dacă, în aparenţă, melodia clopoţeilor nu avea nimic în comun cu susurul sinistru al deşirării, de fapt, avea multe.

Avea multe în comun.

Apoi, chiar când devenise limpede că nu mai poate îndura, melodia aceea înspăimântătoare şi splendidă încetă. Iar bezna din spatele pleoapelor sale se lumină în roşu incandescent.

Deschise cu prudenţă ochii în soare.

Şi rămase cu gura căscată.

În New York.

Taxiuri galbene vâjâiau încoace şi încolo, strălucitoare în lumina şi mai strălucitoare a soarelui. Un tânăr de culoare, cu căştile walkman-ului îndesate în urechi, trecu agale pe lângă Jake, mimând nişte paşi de dans în ritmul muzicii, cu picioarele încălţate în sandale şi fredonând cu glas scăzut „Şa-ba-da-ba-da, şa-ba-da-ba-dum!” Un ciocan de abataj îi perfora timpanele lui Jake. Bucăţi mari de ciment erau aruncate într-o

basculantă, iar ecourile bubuiturilor ricoşau din clădirile înalte până la cer. Lumea întreagă răsuna de larmă. Fără să-şi fi dat seama, băiatul se obişnuise cu liniştea adâncă din Lumea de Mijloc. Nu, mai mult decât atât. Ajunsese s-o iubească. Totuşi, zgomotele şi forfota asta aveau un oarecare farmec pe care nu îl putea contesta. Era iar în mult prea cunoscutul New York. Simţi cum un zâmbet larg i se agaţă de buze.

— Eik! Eik! se auzi un strigăt micuţ şi nefericit.

Jake se uită în jos şi-l văzu pe Ete pe trotuar, cu coada încolăcită cuminte în jurul picioarelor. Billy-bumblerul nu era încălţat cu botoşei roşii, iar Jake nu purta pantofii roşii marca Oxford (slavă Domnului!), dar ceva din scena asta îi amintea de prima lor vizită în Gilead-ul lui Roland, unde ajunseseră prin globul roz de cristal al Vrăjitorului. Prin globul acela de cristal care le provocase atât de multe nenorociri şi suferinţe.

Fără glob de cristal acum… ci, pur şi simplu, prin somn. Însă acesta nu era un vis. Căci era mult mai puternic şi mai adevărat decât orice vis pe care-l avusese vreodată. De asemenea…

El şi Ete stăteau în stânga intrării unui birt din Manhattan, care se chema Kansas City Blues, iar oamenii îi ocoleau. Oricât ar părea de ciudat, o femeie chiar trecu *peste* Ete, ridicându-şi până la genunchi fusta neagră şi strâmtă ca să poată face pasul. Expresia ei preocupată *(Sunt doar o new-yorkeză care-şi vede de treaba ei, aşa că fă bine şi lasă-mă-n pace,* părea a-i spune lui Jake chipul femeii) nu se schimbă câtuşi de puţin.

Nu ne pot vedea, dar, nu ştiu cum, ne pot simţi. Iar dacă ne simt, înseamnă că suntem cu adevărat aici.

Prima întrebare logică era DE CE? Jake se gândi ceva vreme, apoi se hotărî s-o lase pentru mai târziu. Bănuia că va afla răspunsul. Între timp, de ce să nu se bucure de New York, dacă tot se afla aici?

— Haide, Ete, îşi chemă el prietenul şi trecu după colţul străzii. Billy-bumblerul, care evident nu era băiat de oraş, mergea atât de aproape de el, încât îi putea simţi răsuflarea pe glezne.

Second Avenue, îşi zise. Apoi: *Dumnezeule mare…*

Înainte de a apuca să-şi ducă gândul până la capăt, îl zări pe Eddie Dean în faţa Biroului de Bagaje Barcelona, părând total năucit şi puţin cam deplasat în jeanşii lui vechi, haina din piele de căprioară şi mocasinii tot din căprioară. Părul îi era curat, însă îi crescuse până la umeri sugerând că în ultima vreme nu trecuse prin mâinile niciunui hair-stylist. Jake îşi dădu seama că nici el nu arăta cu mult mai bine; şi el avea o cămaşă din piele de căprioară, iar în partea de jos purta resturile ponosite ale blugilor Docker pe care îi purtase în ziua când plecase de acasă pentru totdeauna şi se îndreptase spre Brooklyn, Dutch Hill şi spre o altă lume.

Avem noroc că nu ne vede nimeni, îşi zise Jake, apoi se răzgândi. Dacă oamenii i-ar fi putut vedea, le-ar fi dat atâta de pomană, încât s-ar fi făcut milionari în monede înainte de amiază. Iar gândul acesta îl făcu să râdă.

— Hei, Eddie, îl salută el. Bun venit acasă.

Eddie dădu din cap, cu aerul la fel de năucit ca mai devreme.

— Văd că ţi-ai adus prietenul cu tine.

Jake se aplecă şi îl mângâie afectuos pe Ete.

— E varianta mea de card American Express. Nu plec nicăieri fără el.

Şi Jake fu gata-gata să continue să vorbească – se simţea spiritual, efervescent, avea o mulţime de lucruri amuzante de spus – când cineva veni de după colţ, trecu pe lângă ei fără să-i privească (aşa cum făcea toată lumea), şi totul se schimbă. Era un puşti în blugi Docker care semănau cu cei ai lui Jake pentru că *erau* ai lui Jake. Nu perechea pe care o purta acum, dar ai lui erau, fără pic de îndoială. La fel şi bascheţii. Erau chiar cei pe care Jake îi pierduse în Dutch Hill. Cei pe care i-i smulsese din picioare Gardianul care păzea poarta dintre lumi.

Băiatul care tocmai ce trecuse pe lângă ei era Jake Chambers, era *el,* numai că această variantă a lui părea mai dulce, şi mai nevinovată, şi dureros de tânără. *Cum de-ai reuşit să supravieţuieşti?* se adresă celuilalt *el. Cum de-ai supravieţuit stresului provocat de gândul că ţi-ai pierdut minţile, cum de-ai supravieţuit fugii de acasă, cum de-ai supravieţuit casei aceleia*

îngrozitoare din Brooklyn? Şi, mai ales, cum de-ai supravieţuit întâlnirii cu Gardianul? Trebuie că eşti mai rezistent decât pari.

Reacţia întârziată a lui Eddie fu atât de comică, încât Jake izbucni în râs în pofida propriului său şoc. Îi amintea de personajele de benzi desenate, Archie sau Jughead, care încearcă să se uite în două direcţii opuse în acelaşi timp. Privi în jos şi văzu o expresie identică pe mutrişoara lui Ete. Dintr-un motiv nedesluşit, asta făcu întreaga situaţie şi mai haioasă.

— Ce căcat? bâigui Eddie.

— Replay instantaneu, spuse Jake şi începu să râdă şi mai tare. Hohotea ca un tălâmb, dar nu-i păsa. Se *simţea* tălâmb.

— E ca atunci când ne-am uitat la Roland în Marea Sală din Gilead, doar că acum suntem la New York, iar azi este 31 mai 1977! Este ziua când am şters-o englezeşte de la Şcoala Piper! Replay instantaneu, puiuţ!

— Ai şters-o…? începu să zică Eddie, dar Jake nu-l lăsă să termine. Îl izbise un alt gând. De fapt, *izbise* era un cuvânt mult prea blând. Se *prăbuşise* sub greutatea lui, aidoma unui om surprins pe plajă de un tsunami. Chipul i se lumină atât de tare, încât Eddie făcu un pas precaut în spate.

— Trandafirul! şopti el.

Simţea o apăsare în capul pieptului şi nu putea vorbi mai tare, iar gâtul îi era uscat ca o furtună de nisip.

— Eddie, *trandafirul!*

— Ce-i cu el?

— Azi e ziua când l-am văzut! îngăimă el atingând braţul lui Eddie cu o mână tremurândă. Mă duc la librărie… apoi la locul viran. Mi se pare că acolo a fost un magazin de delicatese pe vremuri…

Eddie îl aproba din cap şi părea şi el surescitat.

— Artistic Deli „Tom şi Jerry”, pe Second colţ cu strada 46…

— Magazinul a dispărut, dar trandafirul este acolo! Şi o să-l vadă acel celalalt eu, *şi o să-l vedem şi noi!*

Ochii lui Eddie se aprinseră.

— Atunci, hai să mergem, îl îndemnă el. Nu trebuie să te pierdem din privire. Sau să nu-l pierdem pe el. Sau cine căcat

e.

— Nici-o grijă, îl linişti Jake. Ştiu încotro merge.

2

Acel Jake din frunte – Jake-cel-din-New-York, Jake-cel-din-primăvara-lui-1977 – mergea alene, în mod evident bucurându-se de spectacolul pe care îl oferea ziua aceea. Jake-cel-din-Lumea-de-Mijloc îşi aminti cu exactitate cum se simţise băiatul acela: sentimentul brusc de uşurare când vocile certăreţe din capul lui

(am murit!)

îşi încetaseră într-un final gâlceava. Lângă gardul de mucava de odinioară, doi negustori jucau X şi O folosind un pix de fabricaţie Mark Cross. Şi, bineînţeles, mai fusese şi starea de bine la gândul că se afla departe de Şcoala Piper şi de nebunia lucrării de sfârşit de an la cursul de engleză al domnişoarei Avery. Această lucrare reprezenta exact un sfert din media finală, domnişoara Avery fusese cât se poate de clară în această privinţă. Iar lucrarea lui Jake părea a fi fost scrisă în păsărească. Faptul că, mai târziu, profesoara îi dăduse nota 10+ nu schimba nicicum lucrurile, ci doar era încă un semn că nu era vorba doar despre el; întreaga lume îşi pierdea minţile.

Senzaţia de a fi scăpat de toate astea – chiar şi pentru scurtă vreme – fusese extraordinară. Normal că se bucura de spectacolul pe care îl oferea ziua.

Numai ca era ceva în neregulă cu ziua aceasta, îşi spuse Jake. *Era ceva…*

Privi în jur, dar nu-şi putu da seama. Sfârşit de lună mai, soare strălucitor de vară, sumedenie de oameni care se plimbă sau cască gura pe la vitrine, multe taxiuri, din când în când câte o limuzină lungă şi neagră; nu era nimic în neregulă cu toate astea.

Ba da.

Totul era în neregulă.

3

Eddie simţi cum puştiul îl trage de mânecă.

— Ce nu-i în regulă cu imaginea asta? îl întrebă Jake.

Eddie privi în jur. În ciuda propriilor sale probleme de adaptare (complicata lui întoarcere într-un New York evident mai tânăr cu câţiva ani decât cel din *când-ul* lui), înţelese perfect ce voia să zică Jake. Ceva *nu* era în regulă.

Se uită în jos la trotuar convins dintr-odată că nu are umbră. Că şi-au pierdut umbrele aidoma personajelor dintr-unul din basme… unul din cele nouăsprezece basme… sau poate dintr-unul mai nou, ca *Leul, vrăjitoarea şi dulapul* sau *Peter Pan?* Un nou curent literar ce s-ar putea intitula Nouăsprezecele Modernist?

Oricum nu conta, pentru că umbrele le erau acolo, alături de ei.

Dar n-ar trebui, îşi zise Eddie. *N-ar trebui să ne putem vedea umbrele când e atât de întuneric.*

Tâmpit gând. Că doar *nu* era întuneric. Era *dimineaţă,* pentru numele lui Dumnezeu, o dimineaţă senină de mai, al cărei soare strălucea atât de tare pe cromul maşinilor de pe stradă şi în vitrinele magazinelor de pe Second Avenue că te făcea să simţi nevoia să-ţi mijeşti ochii. Însă lui Eddie tot i se părea că-i întuneric, de parcă toate cele din jur nu ar fi fost nimic altceva decât o suprafaţă şubredă, precum decorurile de mucava de la teatru. „La răsărit se poate admira Pădurea Ardenilor”{8}. Sau Castelul din Danemarca al prinţului Hamlet. Sau Bucătăria din Casa lui Willy Loman{9}. În cazul nostru, putem admira Second Avenue din Manhattan, New York.

Da, chiar aşa. Numai că în spatele acestor decoruri de mucava nu se află cabinele actorilor şi atelierele teatrului, ci doar o beznă umflată şi uriaşă. Un univers infinit şi mort în care Turnul lui Roland s-a prăbuşit deja.

Te rog, fă să mă înşel, se rugă Eddie în gând. *Te rog, fă să fie vorba doar despre un şoc cultural, sau de tradiţionalele vedenii provocate de febra prea mare.*

Dar se îndoia că se înşală.

— Cum am ajuns aici? îl întrebă pe Jake. N-a fost nici-o uşă… Şovăi puţin, apoi continuă cu speranţă:

— Să fie un *vis?*

— Nu, spuse Jake. E cam ca atunci când am intrat în Globul Vrăjitorului.

Doar că acum nu-i niciun glob. Îi mai veni o idee.

— Spune-mi, ai auzit, cumva, vreo melodie? Cam ca nişte clopoţei? Chiar înainte să ajungi aici?

Eddie dădu din cap.

— A fost teribil. Mi-au lăcrimat ochii.

— Da, confirmă Jake. Exact aşa.

Ete amuşină un hidrant. Eddie şi Jake se opriră pentru a-i îngădui micuţului să-şi ridice piciorul şi să adauge propriul anunţ la avizierul şi aşa foarte ticsit. În faţa lor, celălalt Jake, Puştiul-din-Şaptezeci-şi-şapte, mergea tot agale căscând gura la toate cele din jur. Lui Eddie i se păru că aduce cu un turist din Michigan. Ba chiar îşi întinse capul ca să vadă vârfurile clădirilor, iar Eddie îşi spuse că, într-o atare situaţie, Comisia pentru Cinism a oraşului New York ar putea să-i confişte cardul de credit de la simandicosul magazin Bloomingdale. Nu că el, personal, i-ar fi reproşat asta; le era mult mai uşor să-l urmărească.

Şi chiar atunci Puştiul-din-Şaptezeci-şi-şapte se făcu nevăzut.

— Unde te-ai dus? Iisuse, unde-ai dispărut?

— Calmează-te, îi zise Jake

(Iar Ete îşi dădu şi el cu părerea de lângă glezna băiatului: „Ă-te!”) Jake zâmbi larg:

— Tocmai ce-am intrat în librărie. Se cheamă… mmm… Restaurantul Spiritual al Manhattanului.

— Acolo de unde ai luat *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi culegerea de ghicitori?

— Da.

Lui Eddie îi plăcu nespus surâsul misterios şi fascinat al lui Jake. Îi lumina întregul chip.

— Mai ţii minte cât de emoţionat a fost Roland când i-am zis cum îl cheamă pe proprietar?

Eddie mai ţinea minte. Proprietarul Restaurantului Spiritual al Manhattanului se numea Calvin Tower.

— Grăbeşte-te, îl îndemnă Jake. Vreau să mă uit.

Nu trebui să-l roage de două ori. Şi Eddie voia să se uite.

4

Jake se opri în pragul librăriei. Surâsul nu i se şterse de pe buze, însă devenise mai şovăielnic.

— Ce-i? se ambala Eddie. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu. Ceva parcă e altfel. E… nu ştiu, s-au întâmplat multe de când am fost aici…

Se uita la tabla din vitrină, care lui Eddie i se păru o modalitate extrem de ingenioasă de a vinde cărţi. Semăna cu cele pe care le poţi găsi la intrarea în bodegi sau în pieţele de peşte.

SPECIALITĂŢILE ZILEI
Din Mississippi! William Faulkner la tigaie
Cartonate la preţul pieţei
Broşate de colecţie la doar 75 centi bucata

Din Maine! Stephen King pus la rece
Cartonate la preţul pieţei
Chilipiruri de la Clubul Cărţii
Broşate la doar 75 centi bucata

Din California! Raymond Chandler răscopt
Cartonate la preţul pieţei
7 broşate la 5 dolari

Eddie se uită peste tablă şi văzu cum celălalt Jake – cel nebronzat şi fără claritatea dură din ochi – se oprise lângă o măsuţă pe care erau expuse nişte volume. Cărticele pentru copilaşi. Probabil din colecţia Nouăsprezece Basme şi din Nouăsprezecele Modernist.

Încetează, se admonesta el. *Ştii bine că ăsta-i căcat de-ăla obsesiv-compulsiv.*

Poate, însă ce avea de gând drăguţul de Jake-din-Şaptezeci-

şi-şapte să cumpere de pe măsuţa aia ar fi urmat să le schimbe – ba chiar să le salveze – vieţile. Se va gândi mai târziu la numărul nouăsprezece. Sau nu se va mai gândi deloc, dacă va reuşi.

— Haide, îi zise lui Jake. Hai înăuntru. Dar băiatul nu se urni din loc.

— Ce e? îl întrebă Eddie. Dacă ţi-e teamă că o să ne vadă Tower, stai liniştit că n-o să poată.

— *Tower* nu, zise Jake, dar dacă *el* da?

Arătă spre alter ego-ul lui, spre cel care încă nu îi cunoscuse pe Gasher şi pe Tic-Tac şi pe Bătrânii din River Crossing. Cel care încă nu îl cunoscuse nici pe Monoul Blaine, nici pe Rhea de Cöos.

Jake îşi ridică privirea chinuită spre Eddie:

— Dacă am să mă văd pe mine *însumi?*

Eddie credea că existau suficiente şanse ca una ca asta să se întâmple. La dracu', *absolut orice* se putea întâmpla. Însă asta nu-i schimba sentimentele.

— Cred că trebuie să intrăm, Jake.

— Mda… oftă prelung băiatul. Şi eu cred.

5

Intrară, şi nu-i văzu nimeni, iar Eddie se simţi uşurat când numără douăzeci şi una de cărţi pe măsuţa care-i atrăsese atenţia băiatului. Doar că, fireşte, vor rămâne nouăsprezece atunci când Jake le va alege pe cele două – *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi culegerea de ghicitori.

— Ai găsit ceva ce-ţi place, fiule? întrebă cu blândeţe un ins durduliu îmbrăcat cu o cămaşă albă descheiată la gât.

În spatele lui, la tejgheaua din marmură ce părea a fi fost şterpelită dintr-un chioşc cu răcoritoare de pe vremuri, trei bătrâni beau cafele şi ronţăiau pateuri lângă o tablă de şah cu un joc neterminat pe ea.

— Tipul din capăt e Aaron Deepneau, şopti Jake. Îmi va explica ghicitoarea cu Samson.

— Ssst! ţistui Eddie.

Voia să audă discuţia dintre Calvin Tower şi Puştiul-din-

Şaptezeci-şi-şapte. Dintr-odată i se părea de o importanţă crucială… însă de ce era atât de al naibii de *întuneric* aici?

Numai că nu-i deloc întuneric. La ora asta e soare din belşug pe partea de est a străzii, iar uşa prăvăliei e deschisă, iar soarele intră şi înăuntru. Cum poţi să spui că-i întuneric?

Pentru că era. Iar lumina soarelui – *contrastul* dintre întuneric şi lumina soarelui – agrava şi mai mult situaţia. Încă şi mai rău era că nu puteai chiar să *vezi* întunericul… iar Eddie îşi dădu seama de un lucru îngrozitor: oamenii aceştia erau în pericol. Tower, Deepneau, Puştiul-din-Şaptezeci-şi-şapte. Poate chiar şi el, şi Jake-din-Lumea-de-Mijloc, şi Ete.

Toţi erau în pericol.

6

Jake îl urmări pe alter ego-ul mai tânăr al lui cum se dă un pas înapoi din faţa proprietarului, cu ochii mari de uimire. *Pentru că îl cheamă Tower,* îşi aduse aminte Jake. *Asta m-a mirat. Dar nu din cauza Turnului lui Roland – încă nu aflasem de el – ci din cauza pozei pe care am pus-o pe ultima pagină a lucrării mele de sfârşit de an.*

Lipise acolo o poză cu Turnul înclinat din Pisa, apoi o mâzgălise cu carioca neagră, încercând s-o facă cât mai întunecată.

Tower îl întrebă cum îl cheamă. Jake-din-Şaptezeci-şi-şapte îi zise, apoi Tower glumi puţin cu el, aşa cum fac adulţii cărora le plac într-adevăr copiii.

— Bună comandă, prietene, continuă Tower. Parcă ai fi personajul principal dintr-un western – ştii tu, tipul care năvăleşte în Black Fork, Arizona, face praf oraşul, apoi îşi vede de drum. Cam ca într-un roman de Wayne D. Overholser…

Jake făcu un pas spre vechiul lui eu (gândindu-se, totodată, ce scheci teribil ar fi ieşit din toată situaţia asta, numai bun pentru emisiunea *Saturday Night Live),* iar pupilele i se dilatară puţin.

— Eddie! şopti el chiar dacă ştia că oamenii din librărie nu pot… Numai că, la un anume nivel, puteau. Îşi aminti de doamna de pe 54th Street care-şi ridicase rochia până la genunchi ca să poată păşi peste Ete. Şi tocmai ce ochii lui Calvin Tower tresăriră în direcţia sa, apoi reveniră asupra variantei lui mai tinere.

— Poate că ar fi mai bine să nu atragem atenţia, îi bolborosi Eddie în ureche.

— Ştiu asta, zise Jake, dar uită-te la *Charlie, trenuleţul Uu-uu!*

Eddie se uită şi nu observă nimic deosebit în primă instanţă – fireşte, cu excepţia lui Charlie însuşi: cap de locomotivă, ochi din faruri şi un rânjet nu tocmai demn de încredere. Apoi ridică din sprâncene.

— Credeam că pe *Charlie, trenuleţul Uu-uu* l-a scris o femeie pe care o cheamă Beryl Evans, şopti el.

Jake dădu viguros din cap.

— Şi eu.

— Atunci cine-i…, şi Eddie se mai uită o dată la coperta cărţii. Cine-i Claudia y Inez Bachman?

— Habar n-am, spuse Jake. N-am auzit în viaţa mea de numele ăsta.

7

Unul dintre bătrânii de la tejghea se îndreptă agale spre ei. Eddie şi Jake se retraseră. Şi exact atunci Eddie simţi fiori de gheaţă pe şira spinării, iar Jake se făcu teribil de palid la faţă, iar Ete începu să scâncească nefericit. Clar, ceva nu era în regulă în locul acela. Într-un fel, chiar îşi *pierduseră* umbrele. Cum şi le pierduseră, asta nu ştia Eddie.

Puştiul-din-Şaptezeci-şi-şapte îşi scosese portofelul ca să plătească cele două cărţi. Urmară alte schimburi de replici şi râsete simpatice, apoi se îndreptă spre uşă. Eddie dădu să-l urmeze, dar Jake-din-Lumea-de-Mijloc îl apucă de braţ, oprindu-l.

— Nu, nu încă – am să mă întorc.

— Nu-mi pasă nici dacă te apuci să aranjezi toate cărţile de aici în ordine alfabetică, se enervă Eddie. Hai să aşteptăm afară.

Muşcându-şi buzele, Jake medita la această propunere, apoi dădu din cap. Se îndreptară spre uşă, dar se opriră şi se dădură la o parte când celălalt Jake intră din nou. Deschisese culegerea de ghicitori. De unde stătea aplecat peste tabla de şah, Calvin Tower se întoarse spre el cu un zâmbet binevoitor.

— Te-ai răzgândit în privinţa cafelei, o, tu, Vagabond Hiperboreean?

— Nu, da' vreau să te întreb…

— Asta-i partea când îmi spune despre ghicitoarea cu Samson, explică Jake-din-Lumea-de-Mijloc. Nu cred că are vreo importanţă. Deşi Deepneau cântă un cântecel destul de drăguţ, dacă vrei să stai să-l asculţi.

— Mă lipsesc, zise Eddie. Haide.

Ieşiră. Şi, cu toate că pe Second Avenue lucrurile tot nu erau cum trebuie – persista senzaţia de întuneric fără sfârşit din spatele decorului, din spatele *cerului* însuşi – parcă tot era mai bine afară decât în Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Măcar aici era aer curat.

— Uite ce-ţi propun. Hai să ne ducem acum la intersecţia dintre Second şi 46th Street. O să ne prindă din urmă, spuse Jake făcând semn spre alter ego-ul lui care asculta cântecelul lui Aaron Deepneau.

Eddie se gândi puţin, apoi scutură din cap. Lui Jake îi căzu faţa.

— Nu vrei să vezi trandafirul?

— Pe curu' tău că vreau, zise Eddie. Mor să-l văd.

— Păi, atunci…

— Am sentimentul că nu am terminat aici. Nu ştiu de ce, dar asta simt. Jake – varianta din şaptezeci şi şapte – lăsase uşa deschisă, iar Eddie se opri în prag. Aaron Deepneau tocmai ce-i spunea lui Jake o ghicitoare cu care băiatul va încerca, mai târziu, să-l încurce pe Monoul Blaine: Cine umblă, dar n-are picioare; cine are gură, dar nu vorbeşte. În

tot acest timp, Jake-din-Lumea-de-Mijloc se uită din nou la anunţul din vitrină *(William Faulkner la tigaie, Raymond Chandler răscopt)*. Căutătura lui încruntată denota mai degrabă perplexitate şi tulburare.

— Şi anunţul e altfel, zise el.

— Cum adică?

— Nu-mi aduc aminte.

— Şi are vreo importanţă?

Jake se întoarse spre tovarăşul lui cu suferinţă în ochi.

— Nu ştiu. E o altă ghicitoare. Nu pot să *sufăr* ghicitorile! Eddie îl înţelegea foarte bine. *Când o Beryl nu este o Beryl?*

— Atunci când e Claudia, zise el.

— Ce?

— Nu contează. Dă-te înapoi, Jake, dacă nu vrei să te ciocneşti de tine însuţi. Jake îi aruncă o privire speriată celeilalte variante a lui John Chambers şi făcu ce-i sugerase Eddie. Iar când Puştiul-din-Şaptezeci-şi-şapte o porni pe Second Avenue ţinând în mâna stângă cărţile abia cumpărate, Jake-din-Lumea-de-Mijloc îi adresă lui Eddie un surâs istovit.

— Însă *un* lucru mi-l amintesc limpede, spuse. Când am ieşit din prăvălia asta, am fost convins că n-am să mă mai întorc niciodată. Dar m-am întors.

— Dacă ne gândim că acum suntem mai degrabă fantome decât oameni, aş zice că afirmaţia asta e discutabilă, zise Eddie şi îl apucă prieteneşte de ceafă. Iar dacă ai *uitat* ceva important, Roland te-ar putea ajuta să-ţi aduci aminte. Se pricepe la treaba asta.

Jake rânji mai uşurat. Din proprie experienţă ştia că pistolarul chiar era *maestru* când venea vorba să reînvie amintirile uitate ale celorlalţi. O fi fost Alain, prietenul lui Roland, cel dotat cu capacitatea de a atinge alte minţi; o fi fost Cuthbert, celălalt prieten, cel care monopolizase tot simţul umorului din acel *ka-tet* aparte, dar, de-a lungul anilor, Roland devenise un *hipnotizator* dat naibii. Ar fi făcut o avere în Las Vegas.

— Acum vrei să mergem după mine? întrebă Jake. Să vedem trandafirul? Se uită în susul şi în josul străzii –

luminoasă şi cufundată în beznă în acelaşi timp – cu un soi de dezorientare tristă.

— Poate că acolo e mai bine. Trandafirul face ca lucrurile să fie mai bune. Eddie tocmai era pe punctul de a se declara de acord cu planul propus, când în faţa prăvăliei lui Calvin Tower opri un automobil Lincoln cenuşiu închis. Cu maximă siguranţă trase lângă bordură, chiar în faţa unui hidrant. Portierele din faţă se deschiseră. Când Eddie văzu cine se dă jos de la volan, îl apucă pe Jake de umăr.

— Au, exclamă băiatul. Băi, mă doare!

Dar Eddie nu-l luă în seamă. Ba chiar îl strânse şi mai tare.

— Iisuse, şopti el. Iisuse Hristoase, ce-i asta? Ce mama dracului e *asta?*

8

Jake văzu cum Eddie se face cenuşiu la faţă. Ochii tânărului ameninţau să părăsească definitiv orbitele. Cu destul de multă greutate, izbuti să-i desprindă mâna de pe umăr. Iar Eddie păru a-şi dori să arate ceva cu ea, însă nu avu suficientă putere şi o lăsă moale pe lângă corp.

Bărbatul care coborâse de pe locul din dreapta şoferului urcă pe trotuar, în vreme ce şoferul deschise portiera din spate. Chiar şi lui Jake mişcările lor i se păreau mult exersate, aidoma figurilor unui dans. Bărbatul din spatele maşinii era îmbrăcat cu un costum foarte scump, ceea ce însă nu schimba cu nimic faptul că era, esenţialmente, un omuleţ bondoc şi borţos, cu păr negru ce începuse să-i încărunţească la tâmple. Păr mătreţos, păreau a ofta umerii costumului.

Şi, dintr-odată, lui Jake ziua i se păru şi mai întunecată. Ridică ochii în căutarea norului după care bănuia că s-ar fi ascuns soarele. Însă pe cer nu era niciun nor, însă avu senzaţia că se formase o aureolă neagră în jurul astrului strălucitor, precum un cerc de rimel în jurul unui ochi înspăimântat.

La jumătatea drumului spre următoarea intersecţie, varianta lui din 1977 se uita în vitrina unui restaurant, iar

Jake îşi aduse aminte cum se numea stabilimentul acela: Chew Chew Mama's. În apropiere se afla magazinul de discuri Tower of Power, iar acolo avea să-şi spună *Ce s-au mai bagatelizat turnurile în ziua de azi.* Dacă acel alter ego al lui s-ar fi uitat în spate, ar fi văzut automobilul cenuşiu… dar nu se întoarse. Puştiul-din-Şaptezeci-şi-şapte se gândea numai la viitor.

— Balazar, spuse Eddie.

— *Ce?*

Eddie arăta spre individul îndesat, care, încadrat de ceilalţi doi, tocmai ce se oprise ca să-şi aranjeze mai bine cravata de firmă. Tovarăşii lui păreau deopotrivă şi relaxaţi, şi foarte vigilenţi.

— Enrico Balazar. Mult mai tânăr. Dumnezeule, pare în floarea vârstei!

— Păi, e 1977, îi aminti Jake. Apoi îi căzu fisa:

— Ăsta-i tipul pe care l-ai *omorât* împreună cu Roland?

Eddie îi spusese povestea împuşcăturilor din 1987 de la clubul lui Balazar, omiţând, însă, detaliile mai sângeroase. Ca, de exemplu, partea când Kevin Blake aruncase cu boltă capul fratelui lui Eddie în biroul lui Balazar, încercând să-i scoată la vedere pe Roland şi pe Eddie. Capul lui Henry Dean, Ilustrul Narcoman Eminent şi Docent.

— Îhî, tipul pe care l-am omorât noi doi. Ăla de la volan e Jack Andolini, Moş Dublurât îi ziceau oamenii pe la spate. Intrase cu mine pe una din uşile alea chiar înainte să înceapă să se tragă.

— Şi pe el l-a omorât Roland, nu?

Eddie dădu din cap. Era mult mai simplu decât să încerce să explice cum se întâmplase că Jack Andolini murise fără ochi şi fără chip, sfârtecat de cleştii şi fălcile homaroşeniilor de pe plajă.

— Celălalt bodyguard e George Biondi. Zis şi Borcănilă, din cauza nasului mare. Pe ăsta eu l-am omorât. Îl *voi* omorî. Peste zece ani.

Eddie părea pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

— Eddie, te simţi bine?

— Cred că da. Cred că trebuie să mă simt bine.

Se trăseseră la o parte din pragul magazinului. Ete se ghemuise la picioarele lui Jake. Celălalt Jake nu se mai zărea. *Acum am început să alerg,* îşi zise el. *Sar peste căruciorul tipului de la UPS. Sprintez disperat către prăvălia cu delicatese pentru că sunt convins* că *pe acolo e drumul înapoi în Lumea de Mijloc. Drumul înapoi la* el.

Balazar îşi admiră imaginea reflectată în vitrină, lângă tabla cu SPECIALITĂŢILE ZILEI, îşi înfoie cu vârfurile degetelor floacele de lângă urechi, apoi intră pe uşa deschisă. Andolini şi Biondi îl urmară.

— Duri indivizi, comentă Jake.

— Cei mai duri, fu de acord Eddie.

— Din Brooklyn.

— Mda.

— Păi, şi ce caută nişte gigei duri din Brooklyn într-un anticariat din Manhattan?

— Cred că asta trebuie să aflăm. Te doare umărul?

— Nu. Dar n-aş prea vrea să mă întorc acolo.

— Nici eu. Aşa că haide.

Şi intrară din nou în Restaurantul Spiritual al Manhattanului.

9

Ete tot lipit de glezna lui Jake se ţinea, scheunând fără oprire. Băiatul nu se înnebunea după scâncetul bumblerului, dar îl înţelegea şi era de acord cu el. Duhoarea de spaimă din librărie era aproape palpabilă. Deepneau şedea lângă tabla de şah, căscând nefericit ochii la nou-veniţii care nu aveau absolut deloc aerul de bibliofili în căutarea unei posibile prime ediţii cu semnătura autorului. Ceilalţi doi bătrâni de la tejghea îşi dădură peste cap cafelele, cu mina unora ce tocmai şi-au amintit că au o întâlnire extrem de importantă într-un cu totul alt loc.

Laşii, îşi spuse Jake cu un dispreţ despre care nu-şi dădu seama că îi este relativ nou. *Căcăcioşii. Vârsta le poate justifica*

doar parţial atitudinea.

— Avem ceva de discutat, domnule Toren, zise Balazar cu voce scăzută, calmă, rezonabilă, fără urmă de accent. Să mergem în birou, te rog…

— Nu avem nimic de discutat, spuse Tower cu ochii fugindu-i spre Andolini. Jake înţelegea de ce. Jack Andolini semăna cu psihopatul grabnic-împlântătoriu-de-bardă-încreştetul-victimei din filmele de groază.

— După cincisprezece iulie s-ar putea să avem. *S-ar putea.* Aşa că putem să stăm de vorbă după Ziua Independenţei. Dacă ai să mai vrei, surâse el încercând să dea dovadă de logică. Dar acum? Nu văd rostul. Nu suntem nici măcar în iunie. Şi, ca să ştii, numele meu nu e…

— Nu vede rostul, şopti Balazar.

Se uită la Andolini; se uită apoi la individul cu nas mare; îşi ridică mâinile, le coborî. *Ce se*-ntâmplă *cu lumea asta?* spunea gestul lui.

— Jack? George? Omul ăsta a avut un cec de la mine pe care era trecut un unu şi cinci zerouri. Iar acum zice că nu vede ce rost ar avea să stea de vorbă cu mine.

— Incredibil, exclamă plat Biondi.

Andolini nu spuse nimic. Se uită lung la Calvin Tower cu ochii lui tulburi de sub fruntea bombată, ochi aidoma unor sălbăticiuni care pândesc din vizuină. Cu o mutră ca aia, îşi zise Jake, nu aveai de ce să vorbeşti prea mult ca să îţi faci înţeleasă intenţia. Intenţia fiind băgarea bietului om în toţi sperieţii.

— *Eu* vreau să vorbesc cu *tine,* continuă Balazar, pe un ton răbdător şi înţelegător, însă fixându-l pe Tower cu privirea. De ce vreau asta? Pentru că asta este *dorinţa* patronilor mei. Iar pentru mine este suficient. Şi mai ştii ceva? Cred că-ţi poţi permite să pierzi cinci minute în schimbul banilor ălora. Ce părere ai?

— Suta de mii s-a dus, mormăi sumbru Tower. Şi sunt convins că şi cei care te-au angajat ştiu asta.

— Aspectul acesta nu mă priveşte, zise Balazar. De ce m-ar privi? Erau banii tăi. Pe mine mă interesează dacă ai sau nu

de gând să ne duci în birou. Dacă nu, vom fi obligaţi să discutăm aici, în văzul întregii lumi.

„Întreaga lume” se limita acum la Aaron Deepneau, una bucată billy-bumbler şi doi new-yorkezi dezrădăcinaţi pe care nu-i putea vedea nimeni. Amicii lui Deepneau dăduseră bir cu fugiţii, ca nişte căcăcioşi pur-sânge ce erau.

Tower făcu o ultimă încercare:

— N-am cui să las în grijă prăvălia. Se apropie ora prânzului şi avem o grămadă de clienţi în…

— Toată lumea ştie că jegul ăsta nu face nici măcar cincizeci de dolari pe zi, domnu' Toren, îl întrerupse Andolini. Dacă chiar ţi-e să nu pierzi cine ştie ce mare afacere, lasă-l pe *el* la vânzare câteva minute.

O clipă eternă şi absolut îngrozitoare, Jake avu senzaţia că individul căruia Eddie îi spusese „Moş Dublurât” se referea la nimeni altcineva decât la John „Jake” Chambers. Abia după aia văzu că Andolini arată peste capul lui, la Deepneau.

Tower (sau Toren) se dădu bătut.

— Aaron? Te superi?

— Nu mă supăr dacă nu te superi nici tu, zise Deepneau îngrijorat. Sigur vrei să stai de vorbă cu indivizii ăştia?

Biondi îi aruncă o privire furioasă. Jake îşi spuse că Deepneau îi rezistă uluitor de bine. Într-un mod straniu, se simţea chiar mândru de bătrânul flăcău.

— Mda, bâigui Tower. Mda, totu-i în regulă.

— Nu-ţi face griji, n-o să-şi piardă fecioria curului din cauza noastră, râse Biondi.

— Vezi cum vorbeşti, că eşti într-un loc al culturii, îl certă Balazar, însă lui Jake i se păru că zâmbeşte. Haide la o şuetă micuţă, Toren.

— Nu mă mai cheamă aşa! Mi-am schimbat numele în…

— Nu-mi pasă, spuse blând Balazar.

Ba chiar îl bătu prieteneşte pe braţ. Jake încă mai încerca să se obişnuiască cu gândul că toată povestea asta… toată *melodrama* asta… se petrecuse după ce el ieşise din magazin cu cele două cărţi noi (mă rog, noi pentru el) şi îşi văzuse de drum. Că toate astea se petrecuseră în urma lui.

— Olandezu' tot cap pătrat rămâne, nu, patroane? întrebă Biondi veselindu-se nevoie mare. Tâmpitu', tot tâmpit. Indiferent cum îşi zice.

Balazar îi răspunse:

— George, dacă ai chef de vorbă, te învăţ eu ce să zici. Ai priceput?

— În regulă, se potoli Biondi, dar i se păru că nu ar fi dat dovadă de suficient entuziasm şi plusa: Da! Cum nu!

— Bun aşa.

Strângând braţul pe care îl mângâiase mai înainte, Balazar îl conduse pe Tower spre fundul magazinului. Acolo cărţile erau stivuite de-a valma; aerul era greu de mirosul milioanelor de pagini mucegăite. Ajunseră la uşa pe care scria ACCES PERSONAL. Tower scoase un inel cu chei şi începu s-o caute pe cea potrivită.

— Îi tremură mâinile, murmură Jake. Eddie dădu compătimitor din cap:

— Şi ale mele ar tremura dacă aş fi în locul lui.

Tower găsi cheia, o vârî în broască şi deschise uşa. Se mai uită încă o dată la cei trei oaspeţi nepoftiţi – gigei duri din Brooklyn – apoi îi conduse în camera din spate. Uşa se închise în urma lor, iar Jake auzi zgomotul unui zăvor tras. Se îndoia că de mâna lui Tower.

Privi la oglinda convexă antifurt montată în colţ şi îl văzu pe Deepneau ridicând receptorul telefonului, ezitând, apoi punându-l la loc în furcă.

— Şi acum ce facem? îl întrebă pe Eddie.

— Vreau să încerc o chestie pe care am văzut-o într-un film, îi răspunse Eddie, făcându-i cu ochiul şi ducându-se la uşa închisă. Acu-i acu'. Poţi să-mi zici cur belit dacă nu fac altceva decât să mă aleg cu un cucui.

Înainte ca Jake să-i ceară lămuriri, Eddie intră *prin* uşă. Jake îl văzu cum închide ochii şi strâmbă din buze, cu expresia celui care se aşteaptă la o lovitură zdravănă.

Doar că *nici vorbă* de vreo lovitură. Eddie pur şi simplu trecu prin uşă. Acum piciorul lui cu mocasin se ridică, şi imediat dispăru şi el. Se auzi un scrâşnet surd, acela făcut de o

palmă ce trece peste o suprafaţă rugoasă.

Jake se aplecă şi îl luă pe Ete în braţe.

— Închide ochii, îi spuse.

— Chii, fu de acord bumblerul continuând să se uite la el cu aceeaşi expresie de adoraţie calmă.

Ca să-i demonstreze, Jake strânse şi el ochii, iar când îi deschise observă că Ete îl imita întocmai. Fără să mai piardă timp, Jake, cu Ete în braţe, intră prin uşa pe care scria ACCES PERSONAL. O clipă fură învăluiţi de bezna cu miros de lemn. De undeva, din spatele frunţii, Jake auzi din nou clinchetul tulburător al clopoţeilor. Apoi ieşiră pe partea cealaltă.

10

Acolo era un spaţiu de depozitare mult mai mare decât se aşteptase Jake – cam tot la fel de mare ca o magazie, ticsit cu maldăre de cărţi. Jake socoti că stivele acelea, susţinute de perechi de bârne, trebuie să fi fost înalte de 5 sau 6 metri. Spaţiile libere dintre ele erau înguste şi strâmbe. În câteva observă nişte platforme pe roţi, mult asemănătoare cu rampele mobile de îmbarcare folosite în aeroporturile mici. Mirosul de carte veche era mult mai pregnant aici decât în magazin, aproape copleşitor. De tavan atârnau tot soiul de lămpi cu abajur, care ofereau locului o lumină gălbejită şi inegală. Pe peretele din stânga umbrele lui Tower, Balazar şi ale prietenilor lui Balazar ţopăiau îndreptându-se spre un colţ al încăperii unde era, într-adevăr, amenajat un birou.

Acolo erau un pupitru, cu o maşină de scris şi un fişet rotativ pentru cărţi de vizită, şi trei fişete vechi. Pe perete erau tot soiul de bileţele şi un calendar care, la pagina lunii mai, înfăţişa un individ din secolul al nouăsprezecelea. Jake nu-l recunoscu din prima… apoi îşi aduse aminte cine era: Robert Browning. Folosise câteva citate din opera lui în lucrarea de sfârşit de an.

Tower se aşeză în spatele biroului său, şi imediat îi păru rău de asta. Jake îl înţelegea. N-avea cum să-i fie prea bine cu

cele trei huidume strânse în jurul lui. Umbrele acestora dansau pe perete ca nişte demoni hidoşi de poveste.

Balazar scoase din buzunar o hârtie împăturită pe care o netezi şi o puse pe pupitru, în faţa lui Tower.

— O recunoşti?

Eddie se apropie mai mult. Jake îl apucă de mână.

— Nu te duce aşa de aproape! O să te simtă!

— Nu-mi pasă, îi răspunse Eddie. Trebuie să văd ce scrie.

Neştiind ce altceva să facă, Jake îl urmă. Ete i se fâţâi în braţe şi scânci uşurel. Jake îl ţistui pe un ton tăios, iar micuţul bumbler clipi nedumerit la el.

— Scuze, amice, îi spuse băiatul, dar trebuie să fii cuminte.

Oare ajunsese deja varianta lui din 1977 pe terenul viran? Acolo, Jake alunecase pe ceva, căzuse, se lovise la cap şi îşi pierduse cunoştinţa. Se întâmplase? N-avea sens să-şi pună întrebări dintr-astea acum. Eddie avea dreptate. Nu-i plăcea, dar ştia că aşa este. Trebuiau să se afle *aici,* nu acolo. Şi trebuiau să vadă ce scrie pe coala de hârtie pe care Balazar i-o arăta acum lui Calvin Tower.

11

Eddie apucă să citească primele două rânduri înainte ca Jack Andolini să zică:

— Nu-mi place chestia asta, patroane. Îmi pute ceva. Balazar dădu din cap.

— De acord. Se mai află şi altcineva aici, domnule Toren?

Tonul îi era tot calm şi prevenitor, însă ochii-i cotrobăiau prin toate ungherele, încercând să-şi dea seama unde s-ar fi putut ascunde cineva în această încăpere spaţioasă.

— Nu, răspunse Tower. Mă rog, ar fi Sergio, motanul magazinului. Cred că pe aici pe undeva…

— Ăsta nu-i magazin, îl contrazise Biondi. Nu-i decât o gaură în care să-ţi bagi banii. Şi tu zici că ţii o *librărie* aici? Pe cine vrei să păcăleşti?

Pe el însuşi, îşi spuse Eddie. *Se păcăleşte singur.*

Ca şi cum gândul lui l-ar fi invocat, reîncepu zvonul înfiorător de clopote. Nu ajungea la urechile gangsterilor din magazia lui Tower, dar Eddie citi pe chipurile chinuite ale lui Jake şi Ete că prietenii lui îl auzeau. Şi încă foarte bine. Şi, dintr-odată, sala aceea, şi aşa slab luminată, începu să se întunece şi mai mult.

Ne întoarcem, se panică Eddie. *Iisuse, ne întoarcem! Măcar să apuc să…*

Se aplecă între Andolini şi Balazar, fără să-i pese că cei doi aruncau priviri circumspecte în jur. Nu-l interesa nimic altceva în afară de hârtia aceea de pe biroul lui Tower. Cineva îl angajase pe Balazar ca să obţină o semnătură pe foaia aia (probabil), iar apoi ca să o vâre sub nasul lui Tower/Toren la momentul potrivit (cu siguranţă). În mod normal, *Il Roche* – Stânca – s-ar fi mulţumit să-şi trimită vreo două brute dintre „domnii" lui să se ocupe de o asemenea chestiune. Se pare însă că această treabă era suficient de importantă pentru ca el să-i acorde întreaga atenţie. Şi Eddie voia să afle de ce.

ACORD

> Acest document reprezintă un Acord încheiat între Dl. Calvin Tower, rezident al Statului New York, deţinător al proprietăţii teren viran, identificată ca Lot #298, Corp #19 din…

Şi iarăşi i se zbuciumară clopoţeii în cap, stârnindu-i frisoane. Mai răsunători, de data aceasta. Umbrele mai dense se căţărau pe pereţii magaziei. Bezna pe care Eddie o simţise în stradă străpungea acum zidurile din jurul lui. Poate îi va mătura de acolo, iar ăsta ar fi un lucru rău. Poate îi va absorbi, iar asta ar fi încă şi mai rău, fireşte că ar fi mai rău, căci nu există o moarte mai oribilă decât să te înece bezna.

Şi dacă întunericul acesta e populat de *creaturi* fioroase? Creaturi flămânde, aşa cum fusese Gardianul?

Aşa este. Vocea lui Henry. Prima oară după aproape două luni. Eddie şi-l imagina cum stă în spatele lui cu un rânjet pământiu de drogat pe buze: ochi injectaţi şi dinţi galbeni şi

stricaţi. *Ştii ca aşa este. Dar trebuie să te duci atunci când auzi clopoţeii, frate-miu, ştii asta.*

— Eddie! strigă Jake. Se întoarce! Auzi?

— Apucă-mă de curea, îi spuse Eddie.

Ochii îi alergau nebuni încolo şi încoace pe hârtia din mâinile dolofane ale lui Tower. Balazar, Andolini şi Borcănilă încă se mai uitau în jur. Biondi îşi scosese pistolul.

— De…?

— Poate aşa n-o să fim despărţiţi, zise Eddie.

Clopoţeii se auzeau mai tare ca oricând. Scoase un geamăt. Cuvintele acordului începură să-i joace în faţa ochilor. Strânse din ochi încercând să focalizeze literele:

> …identificată ca Lot #298, Corp #19, din Manhattan, New York City, între 46th Street şi 2nd Avenue, şi Corporaţia Sombra, corporaţie care îşi desfăşoară activitatea în statul New York.
>
> Astăzi, 15 iulie 1976, Sombra a plătit suma nerambursabilă de 100 000 dolari lui Calvin Tower. În schimbul acestei sume, Calvin Tower se angajează să nu…

15 iulie 1976. Nici cu un an în urmă.

Eddie simţi cum îi înghite bezna şi încercă să citească şi să vâre la cap cât mai repede restul acordului. Ca să înţeleagă ce anume se petrecea acolo. Iar dacă reuşea să facă asta, poate că ar fi fost cu un pas mai aproape de semnificaţia acestor evenimente pentru ei.

Cu condiţia să nu mă scoată definitiv din minţi clopoţeii ăştia. Cu condiţia ca acele creaturi din beznă să nu ne mănânce la întoarcere.

— Eddie!

Jake era. Înspăimântat de ceva. Eddie nu-l luă în seamă.

> …Calvin Tower se angajează să nu vândă, închirieze sau să greveze de o altă manieră proprietatea pe o perioadă de un an calendaristic, începând de la data încheierii prezentului acord şi până la data de 15 iulie 1977. Este de la sine înţeles că Corporaţia Sombra va avea drept de prim cumpărător asupra Proprietăţii menţionate mai sus, după

cum urmează.

> În perioada respectivă, Calvin Tower va trebui să protejeze interesul declarat al Corporaţiei Sombra faţă de proprietatea menţionată mai sus şi nu va permite aplicarea de sechestru sau alte grevări…

Mai scria ceva, însă acum dangătul clopotelor devenise de-a dreptul insuportabil, ameninţând, parcă, să le scoată creierii prin urechi. Preţ de o clipă Eddie înţelese – la naiba, *văzu* chiar – cât de rarefiată devenise această lume. Cât de rarefiate deveniseră, probabil, toate lumile. Subţiri şi uzate ca jeanşii lui. Mai prinse o ultimă frază din acord: … *în cazul îndeplinirii acestor condiţii, va beneficia de dreptul de a vinde proprietatea Corporaţiei Sombra sau oricărei alte părţi*. Apoi cuvintele dispărură. Totul dispăru într-un vârtej negru, sălbatic. Cu o mână, Jake se ţinea de cureaua lui Eddie. În cealaltă îl ţinea pe Ete care acum lătra ca apucatul. Lui Eddie iar i se păru că o vede pe Dorothy învârtindu-se în miezul întunecat al tornadei care o poartă spre Tărâmul lui Oz.

În beznă *erau* creaturi: forme nedesluşite în spatele unor ochi bizari, fosforescenţi, aşa cum vezi în filmele SF despre explorarea fisurilor existente pe fundul oceanelor. Doar că în filmele alea cercetătorii se află într-un clopot de scufundare, în vreme ce el şi cu Jake…

Volumul clopotelor ar fi urmat să-i spulbere timpanele în următoarea secundă. Se simţea de parcă l-ar fi aruncat cineva cu capul înainte în măruntaiele orologiului Big Ben chiar în momentul în care bătea miezul nopţii. Urlă fără să se audă. Iar apoi, gata. Dispărură toţi şi toate – şi Jake, şi Ete, şi Lumea de Mijloc – iar el plutea pe undeva, dincolo de stele şi de galaxii.

Susannah! strigă Eddie. *Unde eşti, Suze?*

Niciun răspuns. Doar întuneric.

III
MIA

1

A fost odată ca niciodată, pe vremuri, în anii şaizeci (înainte ca lumea să meargă mai departe), a fost odată o femeie pe nume Odetta Holmes, o tânără agreabilă, conştientă de situaţia ei socială. Era bogată, frumoasă, gata oricând să se îngrijească de semenii (sau semenele) ei. Fără ca măcar să bănuiască, femeia aceasta îşi împărţea trupul cu o fiinţă mult mai puţin agreabilă, pe nume Detta Walker. Detta nu dădea nici un scuipat pe semenii (sau semenele) ei. Povestea spune că Rhea de Cöos ar fi cunoscut-o pe Detta şi şi-ar fi făcut-o soră. De cealaltă parte a Lumii de Mijloc, Roland de Gilead, ultimul pistolar, a adus această femeie la el şi a creat o a treia, mult mai bună şi mult mai puternică decât oricare din cele două de dinainte. De femeia aceasta s-a îndrăgostit Eddie Dean. Iar ea îl numea „soţ". Şi făcea asta cu mult entuziasm, deoarece pierduse scandalurile feministe ale deceniilor de mai târziu. Însă refuza mândria şi bucuria de a se numi Susannah Dean, din cauză că mama ei o învăţase că mândria precede decăderea.

Acum apăruse şi o a patra femeie. Născută din cea de-a treia într-un alt timp de transformări şi stres. Şi acesteia nu-i păsa nici cât negru sub unghie nici de Odetta, nici de Detta, şi nici de Susannah. Nu-i păsa decât de noua făptură ce avea să vină. Iar noua făptură avea nevoie de hrană. Sufrageria cea mare era aproape. Doar asta conta, şi nimic altceva.

Această nouă femeie, la fel de periculoasă ca şi Detta Walker, se numea Mia. Nu purta numele vreunui tată al celui ce avea să se nască, ci doar acel nume care în Limba Nobilă însemna *mamă.*

2

Străbătu încet cele două coridoare din piatră care duceau spre locul ospăţului. Trecu pe lângă încăperi pustii, pe lângă naosuri şi firide goale, pe lângă holuri unde apartamentele erau nelocuite, iar numărul de pe uşi era invariabil zero. Pe undeva în castelul acesta se afla un tron îmbibat cu sânge vechi. Pe undeva se aflau scări ce coborau în cripte cu pereţii din oase şi numai zeii puteau spune cât de adânci erau. Totuşi *exista* viaţă în locul acesta: Viaţă şi hrană din belşug. Mia ştia asta, aşa cum îşi ştia şi picioarele de care se loveau straturile foşnitoare ale fustei. Mâncare bună şi multă. Viaţă pentru tine şi viaţă pentru recolta ta, parcă aşa sună zicătoarea, nu? În plus, îi era şi foarte foame. Dar, bineînţeles! Nu mânca ea, oare, pentru doi?

Ajunse la o scară mare. La urechi îi ajunse un zgomot înăbuşit, totuşi puternic: dum-dum-dum, pulsul motoarelor îngropate în pământ sub cea mai adâncă criptă. Miei nu-i păsa absolut deloc nici de ele, nici de North Central Positronics Ltd care le fabricase şi le pusese în mişcare cu zeci de mii de ani înainte. Nu-i păsa câtuşi de puţin nici de computerele bipolare, şi nici de uşi, nici de Grinzi, şi nici de Turnul Întunecat care se înălţa în centrul tuturor lucrurilor.

N-o interesau decât aromele. Aromele dense şi îmbietoare care pluteau până la ea. Friptură de pui cu sos, porc în grăsime sfârâitoare. Cotlete de vită în sânge, roţi de brânză moale, creveţi uriaşi de Calla Fundy, aidoma unor virgule grăsuluci şi portocalii. Peşti cu ochii holbaţi şi cu burţi despicate din care se revarsă sosul. Oale uriaşe cu jambalaya şi fanată, delicioasele tocăniţe din Sudul îndepărtat. Adăugaţi la toate astea sute de fructe şi mii de dulciuri, şi tot la nu veţi isprăvi! Aperitivele! Primele îmbucături ale primului fel de mâncare!

Mia coborî în fugă scara impunătoare, atingând uşor balustrada netedă. Condurii ei micuţi şopteau gângav pe trepte. Odată a visat că un om îngrozitor o împinsese în faţa metroului care îi retezase picioarele de la genunchi. Dar visele erau ridicole. Picioarele ei se aflau la locul lor, nu? Ba da! La locul lui se afla şi pruncul din pântece. Făptura aceea care

voia să mănânce. Căreia îi era foame, aşa cum foame îi era şi ei.

3

De la piciorul scării, un coridor de vreo treizeci de metri, pardosit cu marmură neagră, lustruită, ducea la o pereche de uşi duble. Grăbită, Mia o apucă într-acolo. Îşi vedea imaginea reflectându-se în marmură, vedea torţele electrice din pardoseală arzând ca lanternele scafandrilor, dar nu-l văzu pe bărbatul din spatele ei. Nu-l văzu pe bărbatul care tocmai coborâse cotul impetuos al scării încălţat cu cizme scâlciate, iar nu cu pantofi de bal. Purta jeanşi ponosiţi şi o cămaşă din batist albastru, iar nu straie de curte. La şold, în stânga, îi atârna pistolul cu patul uzat din lemn de santal, în tocul legat cu piele netăbăcită. Chipul lui era ars de soare, ridat şi bătut de ploaie şi vânt. Părul negru îi era înspicat cu şuviţe cărunte. Dar cea mai remarcabilă trăsătură a acestui bărbat erau ochii. Albaştri şi reci şi neclintiţi. Detta Walker nu se temuse de nimeni, nici măcar de bărbatul acesta, dar se temuse de aceşti ochi de pistolar.

Chiar înaintea uşilor duble era un foaier. Pardosit cu dale din marmură roşie şi neagră. Pe pereţii lambrisaţi erau expuse portrete decolorate ale seniorilor şi domniţelor din vechime. În centru era o statuie din marmură trandafirie şi oţel cromat. Părea a înfăţişa un cavaler rătăcitor ţinând deasupra capului ceva care putea fi ori un revolver cu şase gloanţe, ori o sabie scurtă. Deşi chipul personajului era aproape neted, căci sculptorul doar sugerase trăsăturile, Mia ştia foarte bine cine este. Cine trebuie să fie.

— Te salut, Arthur Eld, spuse ea făcând o reverenţă adâncă. Rogu-te, binecuvântează bucatele pe care am să le mănânc. Şi pe care o să le mănânce pruncul din mine. O seară bună îţi urez.

Nu-i putea ura zile multe pe pământ, deoarece zilele lui – ca şi zilele neamului lui – se cam duseseră. Şi atunci, îşi atinse

cu vârful degetelor buzele surâzătoare şi îi trimise o bezea. O dată ritualul îndeplinit, se grăbi spre sufragerie.

Lată de patruzeci de metri şi lungă de şaptezeci, aşa era sala pentru ospeţe. Torţe electrice străluceau înfipte în pereţi. Sute de scaune erau aşezate în jurul uriaşei mese din lemn masiv, încărcată cu delicatese calde şi reci. În faţa fiecărui scaun se afla câte o farfurie din porţelan cu model albastru, dantelat, farfurie *chipoasă,* farfurie *pentru ocazii speciale.* Însă pe scaunele acelea nu stătea nimeni, nu erau bucate pe farfuriile *chipoase* din porţelan, nu fusese turnat vinul în paharele înalte, deşi în carafele din aur înşirate de-a lungul mesei era vin din belşug, vin bine răcit, vin numai bun de băut. Totul era exact aşa cum ştiuse ea că va fi, exact aşa cum văzuse în cele mai dragi şi mai vii fantezii ale ei, exact aşa cum fusese de atâtea ori şi cum va mai fi atâta vreme cât ea (şi fătul) vor dori. Oriunde s-ar fi aflat, castelul acesta îi era la îndemână. Şi ce dacă mirosea a igrasie şi a mâl şi a putregai? Şi ce dacă umbrele de sub masă scoteau tot soiul de sunete ciudate – poate sunet de lăbuţe de şobolani şi nevăstuici? De ce i-ar păsa? De ce, când pe masă erau bucate din abundenţă, şi aromele mâncărurilor se împleteau cu lumina strălucitoare, şi toate erau doar pentru ea? Să-şi poarte singure de grijă umbrele de sub masă. Nu era treaba ei ce făceau acolo, nu, deloc.

— Iat-o pe Mia, fiică a nimănui! strigă ea binedispusă spre sutele de arome de carne şi sosuri şi creme şi fructe din încăperea tăcută. Mi-este foame şi voi mânca! Mai mult încă, îmi voi hrăni şi pruncul! Dacă are cineva ceva împotrivă, să facă un pas înainte! Să-l văd foarte bine şi să mă vadă şi el!

Nimeni nu făcu un pas înainte, bineînţeles. Căci dispăruseră de multă vreme toţi cei care benchetuiseră acolo odinioară. Acum nu se mai auzea decât pulsul înfundat şi somnoros al motoarelor cu transmisie lentă (şi zgomotele stinse şi neplăcute venite din Tărâmul-de-sub-Masă). În spatele ei, o veghea, tăcut şi nemişcat, pistolarul. Nu era prima oară. El nu reuşea să vadă niciun castel, însă o vedea pe ea; o vedea foarte bine.

— Tăcerea înseamnă aprobare! exclamă ea.

Îşi apăsă palma pe pântecele care începuse să se bombeze. Să se rotunjească. Apoi strigă râzând:

— Chiar aşa! Iat-o pe Mia la ospăţ! Poftă bună şi ei, şi fătului care-i creşte înăuntru! Poftă foarte, foarte bună!

Şi se ospătă. Însă nu dintr-un singur loc, şi în niciun caz din farfurii. Detesta farfuriile, mai ales farfuriile acestea *chipoase,* din porţelan alb cu albastru, *pentru ocazii speciale.* Habar n-avea de ce şi nici n-o interesa să afle. Doar mâncarea o interesa. Se deplasa de-a lungul mesei, aidoma unei doamne invitate la cel mai grandios bufet al lumii, apucând bucatele cu degetele şi azvârlindu-şi-le în gură, sfârtecând uneori carnea fierbinte şi fragedă direct de pe oasele pe care după aceea le arunca înapoi pe platouri. Nu nimeri de câteva ori, iar hălcile de carne se rostogoliră pe pânza albă şi bogată a feţei de masă, împroşcând-o cu zeamă şi sos, lăsând dâre ca după o criză de hemofilie. Una din fripturi răsturnă o sosieră. O alta sparse un bol din cristal plin cu jeleu de coacăze. O a treia se dădu de-a dura până căzu de pe masă, iar Mia auzi cum ceva o trage dedesubt. Urmară nişte chiţăieli ca de încăierare, apoi un ţipăt de durere atunci când una dintre vietăţile de acolo îşi înfipse colţii în alta. Apoi tăcere. Degrabă întreruptă de hohotele de râs ale Miei. Îşi şterse încet de pieptul rochiei degetele pline cu grăsime, delectându-se cu petele de carne şi sos care se întindeau pe mătasea aceea scumpă. Delectându-se cu senzaţia pe care i-o dădeau sânii ei copţi, delectându-se cu senzaţia sfârcurilor pietroase, tari, excitate.

Se deplasă agale de-a lungul mesei, vorbind singură pe multe voci, într-un soi de conversaţie delirantă.

Cum se mai simt, dulceaţă?

O, se simt foarte bine, mulţumesc foarte mult de întrebare. Mia. Chiar crezi că individul ăla, Oswald, care l-a împuşcat pe Kennedy, a acţionat de unul singur?

Nici în ruptul capului nu pot să cred una ca asta, iubito – aia a fost o treabă pusă la cale de CIA de la un capăt la celălalt. De CIA sau de miliardarii ăia din industria oţelului, feţele ale palide

borâte din Alabama.

Din Bombingham[10], Alabama, scumpete, păi, nu-i aşa?

Ai ascultat discul cel nou al lui Joan Baez?

O, Doamne, sigur că da. Nu ţi se pare că are voce de înger? Am auzit că o să se căsătorească cu Bob Dylan…

Şi aşa mai departe, şi li-li-li şi la-la-la. Roland auzea şi vocea cultivată a Odettei şi obscenităţile pitoreşti ale Dettei. Câte femei avea în cap? Câte personalităţi, formate pe de-a-ntregul şi formate numai pe jumătate? O urmări cum se întinde peste farfuriile goale, care nu erau acolo, şi peste paharele goale (care nici ele nu erau acolo) şi înfulecă direct de pe platouri, clefăind totul cu poftă lacomă. Faţa îi strălucea de untură, corsajul rochiei (pe care el nu o vedea, dar o bănuia) se înnegrea treptat în urma degetelor ei soioase care se ştergeau de material iar şi iar – mişcările acestea erau mult prea evidente pentru a putea fi interpretate greşit. La fiecare oprire, femeia apuca aerul gol din faţa ei, aruncând o farfurie, pe care el n-o putea vedea, fie pe jos, la picioarele ei, fie peste masă, spărgând-o de un perete care exista doar în visul ei.

Iacă-tă! zbiera ea atunci cu vocea sfidătoare a Dettei Walker. *Iacătă, Doamna Albastră, iacătă, scorpie împuţită, ţi-am spart-o iar! Ţ-am spart căcatu' de farfurie, ce părere-ţi împingi de chestia asta? Ce mai zici acu'?*

Apoi, trecând mai departe, slobozi un hohot de râs, ca un tril încântător, dar reţinut, atunci când o întrebă pe cutăriţă cum se descurcă fiul ei, cutărică, la Morehouse[11], şi nu-i nemaipomenit că există o şcoală atât de bună pentru copiii de culoare, nu-i aşa că este un *lucru… minunat?!* Şi ce mai face mămica ta, drăguţo? O, îmi pare atât de *răăău.* Ne vom ruga cu toţii pentru însănătoşirea ei grabnică.

Întinzându-se peste o altă farfurie imaginară, în timp ce vorbea, înşfăcând un castron mare plin cu icre negre scânteietoare, decorat cu felii de lămâie. Vârându-şi faţa în el ca un porc ce-şi vâră râtul în troacă. Hăpăind. Ridicându-şi apoi capul, surâzând cu gingăşie şi sfială sub strălucirea torţelor care-i luminează obrajii plini cu icre, aidoma unor picături negre de sudoare pe pielea ei cafenie, aidoma unor

pistrui negri pe frunte şi pe obraji, aidoma unor cheaguri de sânge în jurul nărilor – *O, da, cred că facem reale progrese, indivizi de teapa lui Bull Connor îşi trăiesc acum declinul, iar cea mai dulce răzbunare a noastră este faptul că ei ştiu asta* – şi apoi azvârlind castronul peste cap, cu o mişcare de voleibalist ţicnit, şi icrele, ca picăturile de ploaie, îi acoperiră părul (Roland chiar avu senzaţia că poate vedea scena), iar atunci când castronul se sparse de piatră, surâsul nu-i-aşa-că-i-o-petrecere-pe-cinste se schimonosi în rictusul dezgustător al Dettei Walker şi începu să zbiere: *Iacătă, scorpie împuţită de cotoroanţă albastră ce eşti tu, cum îţi place? Haidi, dă-i bice şi vâră-ţi nişte caviar şi în pizda aia smochinită a ta! Dă-i bice, n-auzi!*

După aceea, trecu mai departe, la următorul platou. Şi la următorul. Şi la următorul. Se hrăni în marea sală de banchete. Se hrăni şi îşi hrăni fătul. Nu se întoarse nici măcar o dată să-l privească pe Roland. Nu îşi dădu deloc seama că, la drept vorbind, sala aceasta nici nu exista.

4

După ce toţi patru (toţi cinci, dacă-l punem la socoteală şi pe Ete) adormiseră în culcuşurile lor improvizate după ospăţul cu brioşe de pădure, Roland nu se mai gândi absolut deloc la Eddie şi Jake, ci se concentră doar asupra lui Susannah. Pistolarul era convins că femeia va porni iar în pribegie în noaptea aceea, şi din nou el avea de gând s-o urmărească, aşa cum făcuse şi în alte dăţi. Nu ca să vadă ce pune la cale; anticipase asta.

Nu, principala lui preocupare era să-i asigure protecţia.

Pe la prânz, cam atunci când Jake adusese brioşele, apăruseră semnele deja cunoscute de Roland: Susannah începuse să scurteze cuvintele, mişcările îi deveniseră mai bruşte, în repetate rânduri avusese pornirea necontrolată de a-şi freca tâmplele, sau fruntea, deasupra sprâncenei stângi, ca şi cum ar fi durut-o ceva acolo. Să nu fi văzut Eddie toate

aceste semne? se întrebă Roland. Sigur, Eddie fusese un observator obtuz atunci când se cunoscuseră, dar se schimbase mult între timp, şi…

Şi o iubea. *O iubea.* Cum de putea s-o iubească şi să nu vadă ce vedea pistolarul? Semnele nu erau tot la fel de evidente ca atunci, pe ţărmul Mării Vestului, când Detta fusese pe punctul să preia controlul de la Odetta, dar erau acolo, deloc mai deosebite decât înainte.

Mama lui Roland avea o vorbă: *Dragostea te orbeşte.* S-ar fi putut ca Eddie să fie mult prea aproape de ea ca să vadă semnele. *Sau poate că nu vrea să le vadă,* îşi zise Roland. *Nu vrea să facă faţă gândului că vom fi nevoiţi să trecem prin acelaşi chin. Chinul de a o face* să *se confrunte cu ea însăşi şi cu personalitatea ei multiplă.*

Doar că acum nu era vorba despre *ea.* Bănuia asta de multă vreme – încă dinainte de tratativele cu localnicii din River Crossing – iar acum era sigur. Nu, nu era vorba despre *ea.*

Aşa că rămase culcat la locul lui, ascultând cum respiraţia celorlalţi se domoleşte pe măsură ce se cufundau în somn, unul câte unul: mai întâi Ete, apoi Jake, apoi Susannah. Eddie cel din urmă.

Mă rog… nu *chiar.* Slab, teribil de slab, se auzea murmurul conversaţiei purtate de oamenii din cealaltă parte a dealului, înspre sud; oamenii aceia care îi urmăreau şi îi observau. Şi care încercau să-şi facă curaj să se arate vederii şi să spună ce anume doresc. Roland avea auzul ascuţit, dar nu atât de ascuţit încât să le şi desluşească vorbele. După vreo zece schimburi de replici şoptite, urmă o şâşâială sonoră. Şi se lăsă tăcerea. Doar vântul mai sufla intermitent printre ramurile copacilor. Nemişcat, Roland se uita fix la întunericul fără de stele, aşteptând-o pe Susannah să se ridice. În cele din urmă, aşa se întâmplă.

Dar nu înainte ca Jake, Eddie şi Ete să treacă prin portalul dintre lumi.

Roland şi amicii săi aflaseră despre portalul dintre lumi (atâta cât era de aflat) de la Vannay, profesorul de la curte, din vremurile de demult, în tinereţea lor. La început fuseseră cinci: Roland, Alain, Cuthbert, Jamie şi Wallace, fiul lui Vannay. Acesta din urmă, extraordinar de inteligent, însă în permanenţă bolnav, murise din cauza epilepsiei, boală cunoscută în acele timpuri şi sub numele de „păcatul regelui". Şi rămăseseră patru, uniţi într-un adevărat *ka-tet*. Vannay îşi dăduse seama de asta, fapt ce cu siguranţă că îi sporise amărăciunea.

Cort îi învăţase cum să navigheze orientându-se după soare şi stele; Vannay la arătase busola, cvadrantul şi sextantul, şi îi învăţase formulele matematice necesare pentru a le folosi. Cort îi învăţase să se lupte. Folosind exemple din istorie, probleme de logică şi lucrări practice cu ceea ce el numea „adevăruri universale", Vannay i-a învăţat cum ar putea uneori să evite lupta. Cort i-a învăţat să ucidă dacă ar fi fost cazul. Vannay, cu piciorul său beteag şi zâmbetul plăcut dar zăpăcit, îi învăţase că violenţa doar agrava problemele în loc să le soluţioneze. O numea „camera goală", loc unde toate sunetele reale erau distorsionate de ecouri.

Le predase fizică – câtă fizică se mai ştia. Le predase chimie – atâta câtă mai rămăsese. Îi învăţase cum să termine propoziţii de genul: „Copacul acela seamănă cu" şi „Când alerg mă simt fericit ca" şi „Nu ne-am putut opri din râs pentru că". Roland nu putea să sufere exerciţiile astea, dar Vannay nu-i permitea să se fofileze de la rezolvarea lor. „Ai o imaginaţie bicisnică, Roland", îi spusese profesorul odată – pe când Roland să tot fi avut vreo unsprezece ani. „N-am să-ţi îngădui să o flămânzeşti şi s-o slăbeşti şi mai tare."

Îi învăţase despre Cele Şapte Discuri ale Magiei, refuzând să spună dacă el personal credea în aşa ceva. Iar Roland parcă îşi amintea că într-una din lecţiile acestea Vannay făcuse o digresiune în care pomenise despre portalul dintre lumi. Sau poate că trebuia scris cu literă mare: Portalul. Roland nu era sigur. Ştia însă că Vannay le vorbise despre secta manni, neam de oameni care călătoreau în timp. Şi, oare, nu amintise el şi

de Curcubeul Vrăjitorului?

Parcă aşa fusese, îşi zise Roland. Dar el intrase de două ori în stăpânirea arcului roz al curcubeului, o dată în copilărie şi o dată ca adult, şi, cu toate că de ambele daţi călătorise – împreună cu prietenii lui, în a doua împrejurare – nu ajunsese niciodată la portal.

De unde ştii? se întrebă el. *Cum ai putea să ştii, Roland, din moment ce tu erai înăuntru?*

Pentru că Alain şi Cuthbert i-ar fi spus. De-aia.

Eşti sigur?

Îşi simţi pieptul apăsat de un sentiment straniu, necunoscut – să fi fost indignare? groază? poate chiar bănuiala trădării? – atunci când îşi dădu seama că nu, *nu* avea cum să fie sigur. Era sigur doar de faptul că intrase în adâncurile globului şi că avusese noroc că putuse să iasă de acolo.

Numai că aici nu-i niciun glob, îşi zise. Şi din nou îi răspunse cealaltă voce, vocea seacă şi inflexibilă a profesorului său bătrân şi şchiop, a cărui suferinţă pentru moartea fiului nu încetase niciodată. Iar cuvintele erau aceleaşi:

Eşti sigur?

Eşti sigur, *pistolarule?*

6

Începu cu un trosnet înfundat. Primul gând al lui Roland fu la un foc de tabără: cineva adusese nişte crengi de brad, iar jarul ajunsese abia acum la ele şi acele ardeau mocnit scoţând pârâiturile acelea. Dar…

Zgomotul deveni mai puternic, ca un soi de bâzâit electric. Roland se sculă în capul oaselor şi se uită la focul aproape stins. Făcu ochii mari şi simţi că inima o ia din loc.

Susannah se întorsese cu spatele la Eddie şi se şi depărtase puţin de el. Eddie se întinsese, aşa cum se întinsese şi Jake, atingându-şi mâinile. Şi, sub privirile uimite ale lui Roland, imaginea celor doi începu să dispară într-o serie de pulsaţii sacadate. Cu Ete se petrecea acelaşi lucru. Când se topiră cu

totul, locul lor fu luat de o ceaţă cenuşie care urma aproximativ forma trupurilor lor, de parcă ceva le păstra locul în lumea reală. La fiecare pulsaţie se auzea bâzâitul acela straniu, la fiecare revenire, se vedea cum pupilele li se rostogoleau sub pleoapele tremurânde.

Visau. *Mai mult* decât atât. Acesta era portalul, trecătoarea dintre două lumi. Se spunea că manni erau capabili să treacă dincolo. Se mai spunea şi că sunt anumite bucăţi din Curcubeul Vrăjitorului care te-ar fi putut trece dincolo, indiferent dacă vrei sau nu. Mai ales o anumită bucată.

Şi dacă se blochează la mijloc şi se prăbuşesc? se alarmă Roland. *Tot Vannay zicea că se poate întâmpla una ca asta. Zicea că trecerea prin portal e o treabă teribil de riscantă.*

Oare ce mai spusese bătrânul profesor? Roland nu avu vreme să-şi amintească, deoarece chiar atunci Susannah se sculă, îşi prinse de cioturile picioarelor apărătorile din piele moale pe care i le confecţionase Roland, şi se săltă în scaunul cu rotile. O clipă mai târziu se deplasa printre copacii străvechi din partea de nord a drumului. În direcţie opusă de locul unde-şi ridicaseră tabăra urmăritorii lor. Măcar şi pentru atâta lucru şi tot ar fi trebuit să fie recunoscător.

Roland rămase deocamdată pe loc, măcinat de sentimente contradictorii. Dar calea de urmat i se arătă limpede în cele din urmă. Nu îi putea trezi pe băieţi câtă vreme se aflau în starea ce le permitea să treacă prin portal; ar fi însemnat să-şi asume un risc înfiorător de mare. Tot ce putea face acum era s-o urmărească pe Susannah, aşa cum făcuse şi în alte nopţi, şi să spere că femeia nu va da de bucluc.

Ai putea să te gândeşti şi la ce va fi după aceea. Era vocea uscată şi cultivată a lui Vannay. Nu numai că bătrânul lui profesor se întorsese, dar lăsa impresia că avea de gând să mai zăbovească pe aici o vreme. *Logica n-a fost niciodată punctul tău forte, însă nu ai încotro şi trebuie să încerci să gândeşti logic. Fireşte că va trebui să aştepţi până ce se vor fi trezit oaspeţii voştri, până ce vei şti cu certitudine ce anume doresc ei, dar, Roland, în cele din urmă tot va trebui să treci la acţiune. Mai întâi, gândeşte-te. Cu cât mai repede cu atât mai bine.*

Aşa este. Cu cât mai repede cu atât mai bine.

Se auzi un alt pârâit sonor. Se întorseseră Jake şi Eddie; Jake dormea cu Ete în braţe; apoi dispărură iarăşi, în urma lor rămânând doar licărul slab al ectoplasmei. Mă rog, asta este. Treaba lui era s-o urmărească pe Susannah. Cât despre Eddie şi Jake, va fi apă dacă asta va fi vrerea Domnului.

Dar dacă te întorci şi vezi că au dispărut de tot? Vannay ţi-a spus că se poate întâmpla una ca asta. Ce-i vei spune lui Susannah când se va trezi şi nu-i va mai găsi? Când nu-şi va mai găsi nici bărbatul, nici fiul adoptiv?

Degeaba şi-ar fi bătut acum capul cu problema asta. Susannah era prioritatea lui. Acum trebuia să aibă grijă de ea.

7

Pe latura de nord a drumului, copacii străvechi, cu trunchiuri enorme, crescuseră la distanţe considerabile unul de altul. Deasupra crengile li se uneau, formând o boltă compactă, dar la nivelul solului era suficient spaţiu pentru scaunul cu rotile al lui Susannah, care se deplasa cu viteză considerabilă, croindu-şi drum şerpuit printre copacii uriaşi din esenţă tare şi coniferele impresionante, peste un covor parfumat din frunze şi ace de brad.

Nu-i Susannah. Nici Detta, nici Odetta. Asta de acum îşi zice Mia.

Pe Roland tot undeva l-ar fi durut chiar şi dacă şi-ar fi zis Regină de Marijuana, atâta timp cât se întorcea teafără şi nevătămată şi îi găsea pe ceilalţi la locurile lor.

La nări îi ajunse o mireasmă mai puternică, mireasmă de verde mai proaspăt. Odată cu ea veni şi izul de mâl, orăcăitul broaştelor, salutul sarcastic al bufniţelor – *bu-hu-huuuu! bu-hu-huuuu!* – pleoscăitul apei când ceva sări din ea. Apoi un chirăit scurt, de sălbăticiune micuţă înainte de moarte – poate moartea atacatorului, poate a celui atacat. Aici lăstărişul începuse să străpungă covorul pădurii, din loc în loc la început, apoi acoperindu-l aproape în întregime.

Acoperământul începu să se subţieze. Ţânţarii şi puricii de nisip bâzâiră. Cărăbuşii împunseră văzduhul. Mirosul mlaştinii deveni şi mai puternic.

Roland începu să observe rămurele frânte, frunze rupte, semne ale trecerii scaunului cu rotile. Apoi, pământul deveni mai moale, iar urmele arătau că roţile începuseră să se scufunde. Douăzeci de paşi mai departe, observă cum urmele acestea se umpleau progresiv cu apă. Susannah era, însă, mult prea isteaţă – prea vicleană – ca să rişte să se împotmolească. După alţi douăzeci de paşi Roland dădu peste scaunul cu rotile. Gol. Abandonat. Pantalonii şi cămaşa ei zăceau peste spătar. Intrase în mlaştină goală-goluţă, doar cu apărătorile din piele peste cioturile picioarelor.

Acolo jos, panglici groase de ceaţă pluteau peste băltoace de apă stătută. Din loc în loc se înălţau dâmburi mici, îmbrăcate în iarbă. Pe unul dintre acestea, fixat bine de un buştean uscat înfipt în pământul moale, se afla o siluetă pe care, la o primă vedere, Roland o confundă cu o sperietoare rudimentară de ciori. Când se apropie, îşi dădu seama că, de fapt, era un schelet de om. Osul frunţii fusese sfărâmat, descoperind un triunghi întunecat între cele două orbite mirate. Precis că rana fusese făcută de vreun ciomag, la vreme de război, iar cadavrul (sau, mai degrabă, *spiritul* lui care mai zăbovea pe această lume) fusese lăsat acolo pentru a marca teritoriul vreunui trib din vechime. Probabil că membrii acelui trib muriseră între timp, sau migraseră de acolo, însă prevederea a fost, în toate vremurile, mama înţelepciunii. Roland îşi scoase pistolul şi îşi continuă drumul în urma femeii, păşind de pe un dâmb pe altul şi strâmbându-se când îl înjunghia durerea în şoldul drept. Avu nevoie de întreaga lui agilitate şi putere de concentrare ca să poată ţine pasul. Mai ales pentru că ei nu-i păsa dacă se udă sau nu. Goală ca o sirenă, se şi mişca întocmai, simţindu-se la fel de în largul ei în mâl şi smârcuri ca pe uscat. Mergea de-a buşilea peste dâmburile mai mari, aluneca prin băltoacele dintre ele, din când în când oprindu-se ca să-şi culeagă câte o lipitoare de pe piele. În bezna nopţii, gesturile ei păreau a se contopi într-o

mişcare unică, ondulată, ca de ţipar, teribil de înfricoşătoare.

Înaintă vreo patru sute de metri prin mocirla tot mai vâscoasă, cu pistolarul venindu-i răbdător pe urme. Bărbatul se străduia să se mişte fără zgomot, deşi nu prea avea de ce: acea parte din fiinţa ei care putea să vadă, să simtă şi să gândească era departe de locul acesta.

Într-un final se opri. Se apucă bine de tufele mai solide ca să-şi poată menţine echilibrul şi se ridică pe picioarele retezate. Nemişcată, cercetă cu privirea suprafaţa întunecată a bălţii. Pistolarul nu-şi putea da seama dacă era o baltă mare, sau una mică, deoarece malurile erau înghiţite de ceaţă. Totuşi era lumină acolo, un soi de strălucire slabă şi nefocalizată ce părea a-şi avea sursa chiar sub suprafaţa apei, emanând, poate, din buştenii plini de putregai din adâncuri.

Rămase acolo, inspectând această baltă nămoloasă din inima pădurii ca o regină care inspectează… ce? Ce vedea ea, oare? O sală de banchete? Roland ajunsese să creadă că despre aşa ceva era vorba. Ajunsese aproape să o şi vizualizeze. Ca şi cum mintea ei i-ar fi şoptit minţii lui. În plus, se potrivea cel mai bine cu toate vorbele şi gesturile ei. Sala de banchete reprezenta modalitatea ingenioasă prin care gândul ei reuşea s-o ţină pe Susannah departe de Mia, aşa cum o ţinuse departe pe Odetta de Detta în toţi anii aceia. O fi avut Mia o sumedenie de motive pentru care voia să-şi tăinuiască existenţa, dar cel mai important dintre acestea cu siguranţă avea de-a face cu viaţa pe care o purta în pântece.

Avea de-a face cu pruncul, cum îi zicea ea.

Apoi, cu o impetuozitate care nu înceta să-l ia prin surprindere, femeia începu să vâneze, fără să stârnească vreun clipocit al apei (iar asta era şi mai sinistru), alunecând, mai întâi de-a lungul malului, apoi înaintând puţin în larg. Cu repulsie, dar şi dorinţă, în privire, Roland o urmări cum şerpuieşte printre trestii şi peste smocurile de iarbă. Acum însă, în loc să-şi culeagă lipitorile de pe piele şi să le arunce cât colo, şi le zvârlea ca pe bomboane în gura larg deschisă. Muşchii coapselor se unduiau. Pielea-i brună lucea ca mătasea udă. Când se întoarse (Roland avusese prezenţa de spirit să se

ascundă în spatele unui copac), îşi dezvălui sânii umflaţi de sarcină.

Fireşte că problema cu „pruncul” era mai complicată. Trebuia să se gândească şi la Eddie. *Ce naiba e cu tine, Roland?* se auzi el răţoindu-se în gând.

S-ar putea foarte bine sa fie copilul nostru. *Adică nu eşti sigur că nu ar fi. Da, da, ştiu că ţi-ai făcut poftele cu ea atunci când ne chinuiam să-l aducem pe Jake lângă noi, dar asta nu înseamnă neapărat că…*

Şi ţaca-ţaca-ţaca, şi bla-bla-bla, cum ar fi zis însuşi Eddie. Şi de ce? Pentru că o iubea şi şi-ar fi dorit copilul rezultat din dragostea lor. Şi pentru că era în firea lui să contrazică, aşa cum îi era în fire să respire. La fel fusese şi Cuthbert.

Femeia goală îşi repezi mâna printre trestii şi prinse o broască măricică. O strânse, iar broasca plesni, împroşcând în toate părţile cu maţe şi ouă. Îi explodă şi capul. O hăpăi cu lăcomie, indiferentă la picioruşele verzulii ale bietei vietăţi care se mai zbăteau încă. Îşi linse de pe degete sângele şi şuviţele suculente de ţesut. Apoi se prefăcu a arunca ceva pe jos, zbierând: *Ce zici de chestia asta, împuţito? Ce mai zici acum, Coană Albastră?* cu o voce groasă, guturală, care-l înfiora pe Roland. Era vocea Dettei Walker. Era Detta într-unul dintre cele mai scârbavnice şi mai demente momente ale ei.

Continuă să-şi caute de mâncare. Un peşte mic… o altă broască… apoi adevăratul trofeu: un şobolan-de-apă care chiţăi amarnic, se zvârcoli şi încercă în zadar s-o muşte. Îl zdrobi în pumn şi şi-l îndesă în gură, cu labe cu tot. O clipă mai târziu, se aplecă şi regurgită resturile – un gogoloi de blană şi aşchii de os.

Atunci arată-i scena asta – bineînţeles, presupunând că el şi cu Jake s-au întors de unde s-au dus. Şi spune-i: „înţeleg că femeile însărcinate au pofte mai ciudate, Eddie, dar chestia asta nu ţi se pare un picuţ cam prea *ciudată? Uită-te la ea cum caută prin stuf şi prin mâl de zici că-i aligator, nu om. Uită-te la ea şi spune-mi dacă se poartă aşa ca să-ţi hrănească copilul. Sau* orice alt *copil care ar aparţine rasei omeneşti.*

Dar Eddie tot l-ar contrazice. Ştia el bine. Ceea ce *nu* ştia

însă pistolarul era ce reacţie ar fi avut însăşi Susannah dacă i-ar fi spus că fiinţa ce creşte în pântecele ei pofteşte la carne crudă în creierii nopţii. Şi, ca şi cum toată povestea asta nu l-ar fi neliniştit suficient, mai apăruse şi portalul. Şi străinii aceia care-i căutau. Cu toate acestea, prezenţa lor i se părea cumva odihnitoare. Nu ştia ce anume voiau, totuşi *ştia.* Se întâlnise cu ei de multe ori. În esenţă, voiau întotdeauna acelaşi lucru.

8

Acum, femeia care-şi zicea Mia, începu să vorbească, neîntrerupându-şi însă vânătoarea. Roland era obişnuit şi cu această parte a ritualului ei, dar tot îi dădea fiori reci. O privea drept în faţă, venindu-i greu să creadă că toate vocile acelea puteau proveni de la una şi aceeaşi persoană. Se întrebă ce mai face. Îşi răspunse că face bine, mulţumesc *foaaarte* mult. Se referi la cineva pe nume Bill, sau poate Bull. Se interesă de mama cuiva. Întrebă pe cineva despre un colegiu pe nume Morehouse, iar apoi, cu o voce joasă şi gravă – hotărât, voce de bărbat – îşi răspunse că nu s-a dus nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu. Scoase un hohot de râs gâjâit ca la o glumă doar de ea înţeleasă. Se prezentă de câteva ori (aşa cum făcuse şi în alte nopţi), spunând că era Mia, nume pe care Roland îl cunoştea mult prea bine din tinereţile lui petrecute în Gilead. Nume aproape sfânt. Făcu două reverenţe, ridicând fustele invizibile cu o gingăşie care-l înduioşă pe pistolar – prima oară văzuse asemenea reverenţe în Baronia de Mejis, unde îl expediase tatăl lui împreună cu Alain şi Cuthbert.

Udă şi scânteietoare, se retrase spre marginea

(sălii)

bălţii. Nu se mai mişcă deloc cinci minute. Zece minute. Bufniţa îşi repetă salutul batjocoritor – *bu-hu-huuuu!* Parcă răspunzându-i, luna ieşi din nori cât să tragă puţin cu ochiul. Razele ei topiră camuflajul unui animal micuţ, care încercă s-o

zbughească pe lângă femeie. Aceasta îl înhaţă cu un gest sigur şi îşi cufundă faţa în burta lui. Urmă un sunet jilav, un crănţănit şi câteva molfăieli. Ridică trupul vietăţii spre lună cu mâini înnegrite de sânge. Apoi îl rupse în două şi-şi vârî resturile în gură. Scoase un râgâit puternic şi se lăsă pe spate în apă. Cu zgomot, de data aceasta, iar Roland înţelese că ospăţul din noaptea aceea se încheiase. Înfulecase tot ce-i putuse oferi balta, chiar şi câţiva cărăbuşi pe care-i agăţase din zbor. Pistolarul nu putea decât să spere că nimic din ce mâncase nu avea să-i facă rău. Până acum, nimic nu-i făcuse.

Pe când femeia îşi făcea o toaletă sumară, curăţându-se de mâl şi sânge, Roland se retrase pe drumul pe care venise, ignorând tot mai desele junghiuri de durere din şold, foarte atent să ascundă urmele trecerii lui pe acolo. O mai urmărise de trei ori înainte şi îşi dăduse de prima dată seama cât de înspăimântător de ascuţite îi deveneau simţurile când era în starea aceasta.

Se opri lângă scaunul cu rotile, unde văzu o urmă lăsată de cizma lui, o netezi, apoi aruncă deasupra şi câteva frunze. Nu prea multe; ar fi fost prea bătător la ochi. Apoi, fără să se grăbească, se îndreptă spre drum şi spre tabăra lor. Era convins că ea va mai întârzia puţin. Şi se întrebă, oare ce va vedea Mia atunci când va spăla scaunul lui Susannah? Vreo roabă motorizată? N-avea importanţă. Ceea ce conta era şiretenia ei. Dacă nu s-ar fi întâmplat să se trezească să urineze tocmai atunci când ea plecase într-una din primele expediţii, foarte probabil că nici acum n-ar fi avut habar de aventurile ei cinegetice. Iar el trebuia să fie cel viclean, cel care observă asemenea lucruri.

Nu eşti la fel de viclean ca ea, boule. De parcă duhul lui Vannay n-ar fi fost de ajuns, acum mai venise şi Cort să-i facă morală. *Ţi-a dovedit asta şi în trecut, nu-i aşa?*

Aşa era. Îi oferise dovezi de viclenie cât pentru trei femei. Iar acum apăruse şi a patra.

Când Roland dădu cu ochii de luminişul dintre copaci – drumul pe care veniseră şi locul unde poposiseră – respiră profund de două ori încercând să se liniştească. Din păcate, nu-i prea reuşi.

Apă, dacă asta e vrerea Domnului, îşi reaminti el. *Când e vorba de chestiuni importante, tu n-ai niciun cuvânt de spus, Roland.*

Deloc plăcut acest adevăr, mai ales pentru un om cu o misiune ca a lui. Dar învăţase să se împace cu situaţia.

Mai inspiră o dată şi intră în luminiş. Dădu drumul aerului din plămâni într-un prelung oftat de uşurare când îi văzu pe Eddie şi Jake dormind adânc lângă focul stins. Mâna dreaptă a lui Jake era încolăcită acum în jurul lui Ete. Cu aceeaşi mână se ţinuse de Eddie atunci când pistolarul ieşise din tabără pe urmele lui Susannah.

Bumblerul deschise un ochi şi se uită la Roland. Apoi îl închise la loc.

Roland n-o auzi venind, ci o simţi. Se întinse repede pe jos, pe o parte, cu faţa ascunsă în îndoitura braţului. Din poziţia aceasta o urmări cum iese dintre copaci, în scaunul cu rotile. Îl curăţase foarte bine. Nu se observa pe el nici măcar un singur strop de noroi, iar spiţele roţilor scânteiau în lumina lunii.

Îşi parcă scaunul exact în acelaşi loc, coborî cu obişnuita-i graţie şi se îndreptă spre locul unde dormea Eddie. Destul de neliniştit, Roland o urmări cum se apropie de silueta culcată a soţului ei. Şi îşi spuse că oricine ar fi cunoscut-o pe Detta Walker ar fi simţit aceeaşi nelinişte. Pentru că această femeie care-şi zicea *mamă* semăna mult prea mult cu Detta.

Complet nemişcat, ca într-un somn profund, Roland se pregăti să acţioneze.

Atunci ea dădu la o parte părul de pe obrazul lui Eddie şi îl sărută pe tâmplă. Tandreţea acestui gest îi spuse pistolarului tot ce voia să ştie. Era în ordine să se culce. Închise ochii şi lăsă întunericul să-l înghită.

IV
TACLALE

1

Susannah dormea încă atunci când se trezi Roland, a doua zi dimineaţa. Însă Eddie şi Jake se sculaseră deja. Eddie făcuse un foc nou peste cenuşa celui de cu o seară înainte. Acum el şi băiatul se încălzeau la flacăra lui anemică şi mâncau chestiile pe care el le poreclise „burrito de pistolar”. Amândoi păreau deopotrivă surescitaţi şi îngrijoraţi.

— Roland, spuse Eddie, cred că trebuie să stăm de vorbă. Ni s-a întâmplat ceva azi-noapte…

— Ştiu, îi linişti Roland. Aţi trecut prin portal.

— Portal? se miră Jake. Ce-i aia?

Roland începu să le explice, apoi se opri şi clătină din cap.

— Dacă ne întindem la poveşti, ar fi bine s-o trezeşti şi pe Susannah, Eddie. Nu de alta, dar ca să nu o luăm de la început, spuse el aruncând o privire spre sud. Şi să sperăm că noii noştri prieteni nu ne vor întrerupe. Că ei habar n-au despre ce am să vă vorbesc eu.

Deja nu mai era atât de încredinţat de asta.

Îl urmări atent pe Eddie care se duse să o trezească pe Susannah, destul de sigur, dar deloc convins că *Susannah însăşi* va fi cea care va deschide ochii. Dar ea a fost, nimeni altcineva. Se ridică în fund, se întinse, îşi trecu degetele prin părul des şi cârlionţat.

— Care-i chestia, iubire? Dormeam aşa de bine. De ce nu m-ai mai lăsat?

— Trebuie să vorbim, Suze, o lămuri Eddie.

— Vorbim cât vrei, dar mai aşteaptă niţeluş, zise femeia. Doamne, ce *ţeapănă* sunt.

— Aşa se întâmplă când dormi pe pământ, confirmă Eddie.

Ca să nu mai punem la socoteală vânătoarea în pielea goală

prin bălţi şi mlaştini, completă Roland în gând.

— Toarnă-mi nişte apă, scumpete.

Îşi întinse palmele făcute căuş, iar tânărul i le umplu cu apă din canistră, îşi azvârli apa rece pe obraji şi pe ochi, scoase o exclamaţie înfiorată şi comentă:

— Bună baie!

— Aie! confirmă Ete.

— Nu încă, păpuşelule, îi zise ea bumblerului, dar mai dă-mi câteva luni ca astea din urmă, şi atunci *sigur* o să mă ia gaia. Auzi, Roland, voi, cei din Lumea de Mijloc, aţi auzit vreodată de cafea? Ştiţi ce-i aia?

Roland dădu din cap.

— Se cultivă pe plantaţiile noastre de pe Arcul Exterior, la sud.

— Atunci mă înţelegi şi trebuie neapărat să-mi promiţi că, dacă se nimereşte să dăm peste cafea pe undeva, pe drum, ai să ne laşi s-o şparlim. Promite-mi c-ai să ne laşi.

— Îţi promit, spuse Roland.

Dar Susannah îşi îndreptase deja atenţia asupra băieţilor.

— Ce-i cu voi? Că nu păreţi în firile voastre.

— Am visat iarăşi, răspunse Eddie.

— Şi eu, i se alătură Jake.

— Eu n-am visat, spuse şi pistolarul. Dar *tu* cum ai dormit, Susannah?

Îl privi senină. Iar Roland nu percepu nici umbră de neadevăr în răspunsul ei.

— Buştean. Aşa cum dorm mereu. Trebuie să recunosc că toată călătoria asta face mai mult decât un flacon de somnifere.

— Roland, spune-ne ce-i poarta aia pe care ai pomenit-o? reveni Eddie la subiect.

— Portal, nu poartă, îl corectă Roland şi porni să le explice cât de bine era în stare.

Ceea ce-şi amintea cu acurateţe din spusele lui Vannay era că oamenii manni posteau perioade foarte lungi tocmai pentru a-şi putea induce starea sufletească prielnică şi că aceşti oameni călătoreau încoace şi încolo în căutarea celui mai

potrivit loc unde să provoace starea care le permitea să treacă prin portalul dintre lumi. Şi foloseau magneţi şi fire cu plumb ca să determine cât mai exact locul respectiv.

— După câte zici, indivizii ăştia s-ar fi simţit ca acasă în Needle Park, comentă Eddie.

— Sau oriunde altundeva în Greenwich Village, adăugă şi Susannah.

— „Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i aşa?", spuse Jake pe un ton grav, făcându-i pe ceilalţi să izbucnească în râs.

Chiar şi Roland schiţă un zâmbet.

— Portalul este o altă modalitate de a călători, arătă Eddie că a înţeles, în momentul când se domoliră râsetele. Aşa cum sunt uşile. Şi globurile de cristal. Nu?

Roland deschise gura să-l aprobe, apoi ezită.

— Cred că toate sunt variaţiuni ale aceluiaşi lucru, zise el. Şi, după cum spunea Vannay, globurile de cristal – bucăţile din Curcubeul Vrăjitorului – fac mai lesnicioasă trecerea prin portal. Uneori *prea* lesnicioasă.

Jake îl întrebă:

— Şi chiar am pâlpâit ca nişte… ca nişte becuri? Ca atunci când îţi scaperi amnarul?

— Da – tot apăreaţi şi dispăreaţi. Şi când aţi dispărut de tot, acolo unde aţi fost a apărut un fel de strălucire stinsă, de parcă ceva v-ar fi ţinut locul.

— Şi bine a făcut, răsuflă Eddie. Atunci când s-a terminat totul… când au început să răsune clopoţeii ăia ciudaţi şi noi am ieşit de acolo… crede-mă când îţi zic că n-am crezut c-o să ne mai întoarcem.

— Nici eu n-am crezut, şopti Jake.

Cerul se înnorase din nou şi, în lumina fără viaţă a dimineţii, chipul băiatului părea extrem de palid.

— Mi-a fost teamă să nu te pierd.

— Niciodată în toată viaţa mea nu m-am mai bucurat atât de tare să văd vreun loc cum m-am bucurat când am dat iar cu ochii de bucăţica asta de drum. Şi cum m-am bucurat să te văd lângă mine, Jake. Până şi vagabondul ăsta mic mi s-a părut mai simpatic, mai spuse Eddie uitându-se la Ete, iar apoi

adresându-i-se lui Susannah. Ţie nu ţi s-a întâmplat aşa ceva azi-noapte, iubito, nu?

— Am fi văzut-o, interveni Jake.

— Nu şi dacă ar fi ieşit prin portal într-un alt loc, spuse Eddie.

Neliniştită, Sussanah clătină din cap.

— Am dormit toată noaptea. Aşa cum v-am spus. Tu, Roland, ai păţit ceva?

— Nu, nimic, îi răspunse pistolarul.

Ca întotdeauna, avea de gând să-şi păstreze părerile pentru sine şi să nu le împărtăşească celorlalţi până când nu îi va spune instinctul să o facă. Şi, în plus, nici nu minţise cine ştie cât. Îi privi pătrunzător pe Eddie şi Jake.

— Necazuri, nu?

Cei doi se priviră, apoi se întoarseră spre Roland. Eddie oftă prelung.

— Mda, probabil.

— Ştiţi cât de grave?

— Nu cred. Ştim, Jake?

Jake scutură din cap.

— Dar am nişte idei, continuă Eddie, iar dacă am dreptate, înseamnă că avem o problemă. Şi încă una *mare*.

Încercă să înghită nodul panicii care i se pusese în gât. Jake îi atinse mâna, iar Roland observă cu nelinişte cât de repede şi de tare strânse Eddie degetele băiatului. Se întinse şi el şi o apucă de mână pe Susannah, încercând să înlăture imaginea fugară a aceleiaşi mâini care eviscerează o broască printr-o simplă strângere. Femeia aceea nu se afla acum cu ei.

— Povestiţi-ne, îi îndemnă pe Eddie şi pe Jake. Povestiţi-ne tot. Trebuie să aflăm ce aţi văzut.

— Nu omiteţi nimic, îl completă şi Susannah. În numele taţilor voştri.

2

Şi cei doi se puseră pe povestit ce li se întâmplase în New

Yorkul anului 1977. Roland şi Susannah îi ascultară fascinaţi, când le relatară cum îl urmăriseră pe Jake în librărie şi cum îi văzuseră pe Balazar şi pe domnii lui cum opriseră maşina chiar în faţă.

— Ai, nu mă-nnebuni! exclamă Susannah. Aceiaşi băieţi răi! Parcă ar fi un roman de Dickens!

— Cine este Dickens şi ce anume este un roman? vru să ştie Roland.

— Romanul este o poveste lungă scrisă într-o carte, îi explică ea. Dickens a scris cam vreo zece-douăsprezece. A fost poate cel mai bun romancier din toate timpurile. Iar în povestirile lui, oamenii dintr-un oraş mare, care se numeşte Londra, se tot întâlnesc cu alţi oameni pe care i-au cunoscut ori altcândva, ori altundeva. Un profesor de-al meu din colegiu nu putea să sufere chestia asta. Zicea că romanele lui Dickens sunt pline de coincidenţe facile.

— Acest profesor fie nu ştia nimic despre *ka*, fie nu credea în el, zise Roland.

Eddie dădea viguros din cap.

— Pe bune că-i o grămadă de *ka* în treaba asta. Pe bune.

— Pe mine mă interesează mai mult femeia care a scris *Charlie, trenuleţul Uu-uu,* decât povestitorul ăsta despre care vorbeşti, Dickens ăsta, zise Roland. Jake, mă întreb dacă…

— Ţi-am luat-o înainte, îl întrerupse băiatul desfăcând curelele raniţei. Apoi, cu gesturi aproape reverenţioase, scoase dinăuntru cartea jerpelită cu aventurile trenuleţului pe nume Charlie şi ale prietenului acestuia, pe nume Mecanicul Bob.

Se uitară cu toţii la copertă. Numele de sub desen era tot Beryl Evans.

— Măi, băiatule, oftă Eddie. E tare naşpa. Adică, să nu credeţi că aş fi sărit de pe şine…

Se opri, dându-şi seama că tocmai ce făcuse un joc de cuvinte din domeniul feroviar, apoi continuă. În fond, Roland n-avea treabă nici cu glumele, nici cu jocurile de cuvinte.

— …e *naşpa* rău. Cartea pe care a cumpărat-o Jake – Jake-din-Şaptezeci-şi-şapte – era scrisă de Claudia nu-mai-ştiu-cum Bachman.

— Inez, spuse Jake. Şi mai era şi un *igrec*. Unul mic. Ştiţi careva ce înseamnă? Nu ştia nimeni, dar Roland îşi aminti că întâlnise nume din acestea în Mejis.

— Mi se pare că-i vorba de un semn de deferentă, sau ceva de genul ăsta. Şi nici nu cred că ar fi lipsit de relevanţă pentru noi. Jake, ai zis că semnul din vitrină era altfel decât fusese înainte. Altfel, cum?

— Nu-mi aduc aminte. Da' ştii ceva? Dacă m-ai hipnotiza iar – ştii, cu glonţul, cum ai mai făcut-o – poate mi-aş aminti.

— Am să o fac, la un moment dat, spuse Roland, dar acum nu avem timp pentru aşa ceva.

Şi uite cum o luăm de la capăt, îşi zise Eddie. *Ieri parcă nici n-a existat, iar azi nu mai avem timp. Însă totul se rezumă cumva la timp, nu-i aşa? Trecutul lui Roland, trecutul nostru şi prezentul acesta nou. Prezentul acesta nou şi primejdios.*

— De ce? întrebă Susannah.

— Din cauza prietenilor noştri, răspunse Roland, apoi făcu un semn din cap spre sud. Am senzaţia că-şi vor face cunoscută prezenţa cât de curând.

— Chiar ne sunt *prieteni?* vru să ştie Jake.

— Asta *nu* prea are importanţă, răspunse Roland, întrebându-se din nou dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile. Deocamdată haideţi să ne întoarcem *khef*-ul la această Librărie Spirituală, sau cum îi zice. I-ai văzut pe bătăuşi cum îi rup mâna proprietarului, nu-i aşa? Tower, Toren, cum îi zice…

— Adică dacă i-am văzut cum îl presează? vru să înţeleagă Eddie. Cum îi forţează mâna?

— Da.

— Precis că da, zise Jake.

— Ciscă, se vârî în vorbă şi Ete. Ciscăda.

— Pun prinsoare pe oricât că Tower şi Toren sunt, de fapt, unul şi acelaşi nume, spuse Susannah. Sunt sigură că *Toren* e echivalentul *Tower* în olandeză.

Observă că Roland voia să intervină şi ridică mâna, oprindu-l.

— Aşa fac adesea oamenii în pătrăţica noastră de univers, Roland – îşi transformă numele străin în ceva ce sună mai…

mai americăneşte.

— Îhî, îi confirmă Eddie spusele. În felul ăsta, Stempowicz devine Stamper… Yakov devine Jacob… sau…

— Sau Beryl Evans devine Claudia y Inez Bachman, zise Jake râzând puţin cam fals.

Eddie culese din foc un băţ ars doar pe jumătate şi începu să mâzgălească în ţărână. Înşiră majuscule, una după alta: C… L… A… U.

— Borcănilă chiar *a zis* că Tower e olandez. „Olandezu' tot cap pătrat rămâne, nu, patroane?"

Se uită la Jake, aşteptând confirmarea băiatului. Acesta dădu din cap, îi luă băţul din mână şi continuă să scrie: D… I… A.

— Ar avea sens să fie olandez, spuse Susannah. Pe vremuri olandezii stăpâneau Manhattanul.

— Mai ai chef de încă o nuanţă dickensiană? o întrebă Jake.

Trasă în ţărână litera y după CLAUDIA, apoi îşi ridică ochii spre ea.

— Mai ţii minte casa aia bântuită pe unde am intrat în lumea asta?

— Conacul, spuse Eddie.

— Conacul de pe *Dutch Hill*{12}, explică Jake.

— Dutch Hill. Da, aşa este. La naiba.

— Haideţi mai bine să vedem care a fost rostul întâmplării voastre, zise Roland. Eu cred că-i vorba despre actul acela pe care l-aţi văzut. Pe care aţi simţit că trebuie *neapărat* să-l vedeţi. Aşa aţi simţit, sau mă înşel?

Eddie dădu din cap.

— Nevoia asta de a vedea acordul semăna cumva cu cea pe care aţi simţit-o atunci când a fost să urmaţi Calea Grinzii?

— Roland, cred că *a fost* chiar Grinda.

— Cu alte cuvinte, calea spre Turn.

— Da, spuse Eddie.

Se gândi la cum pluteau norii de-a lungul Grinzii, la cum umbrele se aplecau peste Grindă, la cum fiecare rămurică din fiecare copac părea a se întoarce spre ea. *Toate lucrurile slujesc*

Grinda, le spusese Roland, iar nevoia de a vedea documentul pe care Balazar i-l arăta lui Calvin Tower fusese teribil de imperativă.

— Spune-mi ce scria.

Eddie îşi muşcă buzele. Nu simţea aceeaşi teamă ca atunci când cioplise cheia cu ajutorul căreia reuşiseră să-l salveze pe Jake şi să-l tragă la ei, dar cam pe aproape. Pentru că, aidoma cheii, şi conţinutul acelui act era deosebit de important. Iar dacă ar fi uitat ceva, lumile s-ar fi putut sfărâma.

— Omule, nu pot să-mi aduc aminte chiar tot, nu pot să-ţi zic cuvânt cu cuvânt…

Roland făcu un gest nerăbdător:

— Dacă voi crede că este cazul, te voi hipnotiza şi am să *scot* de la tine totul, cuvânt cu cuvânt.

— Crezi că are vreo importanţă? îl întrebă Susannah.

— Cred că *totul* are importanţă, îi răspunse Roland.

— Şi dacă hipnoza nu se prinde de mine? vru să ştie Eddie. Dacă nu-s, cum se zice, subiect bun?

— Lasă asta în grija mea, zise Roland.

— Nouăsprezece, spuse Jake pe neaşteptate.

Se întoarseră spre el. Băiatul privea fix literele trasate în ţărână, lângă focul stins.

— Claudia y Inez Bachman. Nouăsprezece litere.

3

Roland chibzui puţin, apoi o lăsă moartă. Dacă numărul nouăsprezece avea vreo *legătură* cu toată povestea asta, vor afla la un moment dat. Deocamdată, aveau alte probleme la care să se gândească.

— Hârtia, zise el. Să rămânem la ea acum. Spune-mi tot ce-ţi aminteşti.

— Păi, era un acord legalizat, cu ştampilă în josul foii şi toate însemnele necesare.

Eddie se opri, căci în minte îi venise o întrebare cât se poate de legitimă. *Probabil* că Roland cunoştea aspectele astea

– în fond, fusese om al legii la el acasă – dar nu strica să se asigure.

— Nu-i aşa că ai auzit de notari?

Roland îi răspunse pe un ton cumplit de sec.

— Uiţi că vin din Gilead, Eddie. Cea mai conservatoare dintre toate Baroniile Centrale. Aveam mai mulţi negustori şi fermieri şi meşteşugari decât notari, însă nu cu mult.

Susannah izbucni în râs:

— Mi-ai adus aminte de o scenă dintr-o piesă a lui Shakespeare, Roland. Două personaje – poate Falstaff şi Prinţul Hal, dar nu sunt sigură – discută despre ce vor face după ce vor câştiga războiul şi vor cuceri ce era de cucerit. Şi unul din ei zice: „În primul şi în primul rând, vom omorî toţi notarii”.

— Ar fi un început bun, zise pistolarul pe un ton serios, care i se păru lui Eddie mai degrabă rece ca gheaţa.

Apoi Roland se întoarse iarăşi spre el.

— Continuă. Iar tu, Jake, dacă ai ceva de adăugat, te rog să o faci. Şi relaxaţi-vă amândoi, în numele taţilor voştri. Deocamdată nu vreau decât un rezumat.

Pe undeva, Eddie ştiuse asta, dar se simţi brusc mai bine când îl auzi pe Roland.

— Bine. Era un Acord. Asta scria chiar în titlu, cu litere mari. Jos scria *încheiat şi acceptat de* şi tot acolo erau şi cele două semnături. Una a lui Calvin Tower. Cealaltă era a lui Richard nu-ştiu-cum. Jake, tu mai ţii minte?

— Sayre, spuse Jake. Richard Patrick Sayre. Îşi mişcă mut buzele, apoi dădu din cap:

— Nouăsprezece litere.

— Şi ce voia acordul ăsta? întrebă Roland.

— Nu prea multe, sincer, zise Eddie. Sau aşa mi s-a părut mie. În linii mari, spunea că Tower este proprietarul unui loc viran de la intersecţia dintre 46th Street şi Second Avenue…

— *Acel* loc viran, interveni Jake. Locul cu trandafirul.

— Îhî, chiar ăla. Mă rog, şi Tower a semnat acordul ăsta pe cinşpe iulie 1976. Corporaţia Sombra i-a dat o sută de mii. Din câte mi-am dat seama, în schimbul banilor el le-a promis să nu

vândă terenul decât către Sombra în anul următor, să aibă grijă de el – taxe şi alte alea – şi după aia să ofere Corporaţiei Sombra dreptul de a putea cumpăra locul, presupunând că nu i-ar fi vândut deja terenul în timpul anului de valabilitate a acordului. Şi nu-l vânduse încă, atunci când am fost noi acolo. Dar acordul mai avea o lună şi jumătate până să expire.

— Şi domnul Tower a mai spus că banii sunt duşi de mult, adăugă Jake.

— Scria undeva şi că această Corporaţie Sombra ar avea drept de preempţiune asupra terenului? întrebă Susannah.

Eddie şi Jake se gândiră, schimbară o privire, apoi clătinară din capete.

— Sigur? insistă Susannah.

— Nu foarte, dar *aproape,* zise Eddie. Crezi că ar avea vreo importanţă?

— Nu ştiu, rosti Susannah dusă pe gânduri. Genul ăsta de acord despre care vorbiţi voi… n-ar avea niciun sens dacă nu s-ar pomeni şi de dreptul de preempţiune. Dacă stai să te gândeşti, despre ce e vorba, în ultimă instanţă? „Eu, Calvin Tower, sunt de acord să mă gândesc la vânzarea terenului viran din posesia mea. Îmi plătiţi o sută de mii de dolari şi în schimbul lor am să mă gândesc la asta un an întreg. Adică am să mă gândesc în timpul meu liber, atunci când nu beau cafea şi nu joc şah cu prietenii mei. Iar atunci când se încheie anul, poate am să vi-l vând vouă, sau poate am să-l păstrez, sau poate am să-l dau celui care-mi oferă cel mai bun preţ. Şi dacă nu vă convine, drăgălaşilor, aflaţi că de-aia nu mai pot eu.”

— Uiţi ceva, spuse Roland cu blândeţe.

— Ce? îl întrebă Susannah.

— Că Sombra asta nu-i o oarecare grupare paşnică. Întreabă-te dacă o grupare care respectă legea angajează un individ ca Balazar ca să-i transmită mesajele.

— Ai dreptate, spuse Eddie. Tower era speriat *mucho.*

— Oricum, zise şi Jake, asta ar clarifica anumite lucruri. De exemplu, panoul pe care l-am văzut pe terenul viran. În schimbul sutei de mii, Corporaţia Sombra avea şi dreptul „să anunţe proiecte viitoare” realizate pe locul respectiv. Ai văzut

partea asta, Eddie?

— Parcă. Chiar după paragraful unde scria că Tower n-are voie să permită punerea sub sechestru sau alte grevări asupra proprietăţii lui, din pricina „interesului declarat” al Corporaţiei Sombra.

— Da, spuse Jake. Pe afişul pe care l-am văzut pe terenul viran scria…

Se opri să se gândească mai bine, apoi îşi duse mâinile streaşină la ochi, ca şi cum ar fi citit un afiş numai de el văzut:

— FIRMA DE CONSTRUCŢII MILLS ŞI AGENŢIA IMOBILIARĂ SOMBRA CONTINUĂ RECONSTRUCŢIA MANHATTANULUI. Şi după aia: ÎN CURÂND, AICI SE VA CONSTRUI COMPLEXUL REZIDENŢIAL DE LUX „GOLFUL ŢESTOASEI”.

— Înseamnă că de asta vor terenul, spuse Eddie, ca să facă un complex rezidenţial pe el, dar…

— Ce-i ăla complex rezidenţial? se încruntă Susannah. Ce-i denumirea asta pompoasă?

— E un ansamblu de clădiri cu coproprietăţi de lux, îi explică Eddie. Probabil că existau şi în *când-ul* tău, dar se numeau altfel.

— Mda, spuse femeia cu asprime. Le ziceam apartamente. Sau blocuri de locuinţe.

— Nu contează, interveni Jake, pentru că n-a fost vorba niciodată despre apartamente. Nici despre clădirea pe care se lăudau în afiş că o s-o construiască acolo. Toate astea n-au fost decât… zi-i să-i zic, cum se spune?

— Praf în ochi? sugeră Roland. Jake zâmbi larg.

— Praf în ochi, da. *Trandafirul* îi interesează, nu clădirea! Dar nu pot ajunge la el dacă nu intră în posesia terenului pe care creşte. Sunt convins de asta.

— S-ar putea să ai dreptate când spui că blocul de locuinţe nu înseamnă nimic, spuse Susannah, dar numele acela are o anumită rezonanţă, nu credeţi?

Se uită la pistolar şi continuă:

— Partea aceea din Manhattan se numeşte Golful Ţestoasei, Roland.

Bărbatul dădu din cap, deloc surprins. Ţestoasa era unul din cei doisprezece Gardieni şi aproape sigur că trebuia să se afle la capătul Grinzii pe care călătoreau ei acum.

— Cei de la firma de construcţii Mills probabil că nici nu ştiu de trandafir, spuse Jake, dar pun pariu că ăia de la Corporaţia Sombra ştiu.

Îşi vârî mâna în blana lui Ete, atât de lungă şi deasă în zona cefei, încât îi înghiţi degetele cu totul.

— Eu cred că există undeva în New York – într-o clădire de birouri, poate în Golful Ţestoasei, în zona de est – o uşă pe care e o plăcuţă şi pe plăcuţa aia scrie CORPORAŢIA SOMBRA. Iar în spatele acelei uşi se află o *altă* uşă. O uşă prin care dacă treci, ajungi aici.

Câteva minute rămaseră toţi tăcuţi, gândindu-se la această idee – la lumile care se rotesc pe o unică axă într-o armonie damnată – şi nici unul din ei nu mai spuse nimic.

4

— Uite ce cred eu că s-a întâmplat, rupse Eddie tăcerea în cele din urmă. Suze, Jake, vă rog să interveniţi dacă aveţi senzaţia că mă înşel. Insul ăsta, Cal Tower, e un soi de paznic al trandafirului. Poate că nu e conştient de treaba asta, dar aşa trebuie că stau lucrurile. Păzeşte trandafirul, aşa cum toţi membrii familiei lui l-au păzit până la el. Asta ar explica numele pe care îl poartă.

— Numai că el este cel din urmă, spuse Jake.

— N-ai de unde să ştii, puiuţ, îl contrazise Susannah.

— N-are verighetă, explică Jake, iar Susannah dădu din cap, arătând că, pentru moment, îi dă dreptate.

— Poate cândva au existat o mulţime de oameni pe nume Toren, care stăpâneau multe proprietăţi din New York, continuă Eddie. Dar timpurile acelea au apus. Iar acum, singurul lucru care mai stă între Corporaţia Sombra şi trandafir este un biet grăsan, aproape scăpătat, care şi-a schimbat numele. Colac peste pupăză, mai e şi… cum îi zici

unuia care iubeşte cărţile?

— Bibliofil, răspunse Susannah.

— Da, aşa cum zici. În plus, n-o fi George Biondi vreun Einstein, dar a făcut o observaţie de bun-simţ. A spus că prăvălia lui Tower nu-i o prăvălie adevărată, ci doar o groapă în care se vâră bani. Povestea lui e o poveste veche în locul de unde venim noi, Roland, aşa să ştii. Când maică-mea vedea vreun bogătan la televizor, pe Donald Trump, de pildă…

— Pe cine? întrebă Susannah.

— N-ai de unde să-l ştii. Trebuie să fi fost un puştan în '64. Şi, oricum, nu contează. „Prima generaţie porneşte de la zero, a doua face avere, a treia risipeşte tot", zicea mama. „Ăsta e modul de viaţă american, băieţi." Deci, îl avem pe Tower, care seamănă cu Roland într-o privinţă: e ultimul din neamul lui. Vinde când şi când câte o proprietate, îşi plăteşte impozitele, acoperă cheltuielile casei şi cardurile de credit şi facturile de la doctor, achită marfa pentru prăvălie. Da, aveţi dreptate, am inventat toate astea… şi parcă nu mi se pare că aşa ar sta lucrurile.

— Nu, spuse Jake pe un ton scăzut, fascinat. Nu stau aşa.

— Poate aţi împărţit khef-ul lui, zise Roland. Poate l-aţi atins. Aşa cum făcea prietenul meu, Alain. Spune mai departe, Eddie.

— Şi an de an îşi spune că librăria lui cu cărţi vechi va prinde la clienţi, aşa cum se întâmplă uneori în New York cu tot soiul de afaceri. Îşi spune că o să reuşească să-şi acopere deficitul şi o să intre pe profit. Şi atunci totul o să fie bine. Iar în cele din urmă nu-i mai rămâne decât un singur lucru de vândut: lotul doi-opt-nouă, Corpul Nouăsprezece, din Golful Ţestoasei.

— Doi şi cu opt şi cu nouă fac nouăsprezece, zise Susannah. Aş vrea să-mi pot da seama dacă chiar înseamnă ceva, sau e doar „sindromul maşinii albastre".

— Ce-i aia? vru să ştie Jake.

— Atunci când cumperi o maşină albastră, ai senzaţia că vezi maşini albastre pretutindeni.

— Nu e cazul aici, spuse Jake.

— Cazul-necazul, interveni Ete.

Se întoarseră toţi spre micuţ. Uneori treceau zile întregi, săptămâni chiar, fără ca Ete să articuleze cuvinte întregi, cu excepţia repetării unor silabe auzite de la ceilalţi. Apoi, te pomeneai că zice câte o chestie ce ar fi putut fi chiar rodul propriei gândiri. Dar n-aveai de unde să ştii cu certitudine. Nici Jake nu ştia.

La fel cum nu suntem siguri în privinţa numărului nouăsprezece, îşi spuse Susannah şi îl mângâie pe cap. Bumblerul îi aruncă o privire drăgăstoasă.

— Se ţine cu dinţii de bucata aia de teren, continuă Eddie. Pe de altă parte, ia gândiţi-vă, nu deţine nici măcar clădirea aia de tot căcatul în care e librăria. Plăteşte chirie pentru spaţiu.

Jake interveni:

— Artistic Deli „Tom şi Jerry" dă faliment şi Tower o demolează. Pentru că o parte din el vrea să vândă terenul. O parte din el zice că ar trebui să fie dus rău cu capul să nu-l vândă.

Se opri şi se gândi la ideile nebuneşti care îţi vin în miez de noapte. Gânduri nebuneşti, idei demente, voci care nu vor să tacă.

— Dar mai există şi o *altă* parte în el, o altă voce…

— Vocea Ţestoasei, şopti Susannah.

— Da, a Ţestoasei, sau a Grinzii, fu de acord Jake. Probabil că sunt unul şi acelaşi lucru. Iar vocea aceasta îl îndeamnă să păstreze terenul cu orice preţ.

Se uită la Eddie.

— Crezi că ştie de trandafir? Crezi că se duce acolo din când în când şi se uită la el?

— Calule, mănânci ovăz? răspunse Eddie. Sigur că se duce. Şi sigur că *ştie.* La un anume nivel *trebuie* să ştie. Pentru că un asemenea teren la o intersecţie din Manhattan… cât ar valora, Susannah.

— În timpul meu, probabil că vreun milion de parai, zise femeia. Dumnezeu ştie cât ar costa în 1977. Trei milioane? Cinci? Suficient cât sai-Tower să poată vinde liniştit cărţi tot

restul vieţii, cu condiţia să investească cu cap tot capitalul ăsta.

Eddie îşi continuă demonstraţia:

— Tot ce ştim indică faptul că nu vrea să vândă. Suze deja a explicat cât de puţin au obţinut cei de la Sombra în schimbul sutei lor de mii.

— Dar *ceva* tot au reuşit să capete, spuse Roland. Ceva extrem de important.

— Au reuşit să facă primul pas în direcţia dorită, îl completă Eddie.

— Adevăr grăieşti. Iar acum, că termenul acordului lor se apropie de sfârşit, trimit varianta din lumea voastră a Marilor Vânători de Coşciuge. Indivizi de calibru greu. Iar dacă nici lăcomia şi nici nevoia nu-l pot sili pe Tower să le vândă terenul cu trandafirul, atunci încearcă să-l bage în toţi sperieţii.

— Îhî, zise Jake. Şi cine va fi de partea lui Tower? Poate Aaron Deepneau. Poate nimeni. Deci, ce vom face?

— Cumpărăm noi terenul, spuse Susannah. Fireşte.

5

După câteva momente de tăcere stupefiată, Eddie dădu din cap cu un aer gânditor.

— Sigur, de ce nu? În acord nu se menţionează că Sombra ar avea drept de preempţiune – probabil că au încercat să-l obţină, dar Tower nu a fost de acord. Aşa că, sigur, putem să cumpărăm noi terenul. Câte piei de căprioară crezi tu că ne va cere în schimbul lui? Patruzeci? Cincizeci? Dacă ştie să se târguiască la sânge, am putea adăuga şi nişte suvenire de la Bătrâni. Nişte căni şi nişte farfurii şi nişte capete de săgeţi. Chestii care fac deliciul oricărei conversaţii.

Susannah îi aruncă o privire încărcată de reproş.

— Bine, bine, nu-i amuzant, spuse Eddie. Dar trebuie să privim realitatea în faţă, iubito. Nu suntem decât nişte drumeţi amărâţi şi jegoşi care s-au trezit acum într-o altă

realitate – adică, nici măcar nu mai suntem în Lumea de Mijloc.

— În plus, zise sfios Jake, nici măcar nu am fost *pe bune* acolo. Nu aşa cum se întâmplă atunci când treci prin uşile alea. Ne-au simţit, e drept. Dar eram invizibili.

— Ne vom ocupa de toate pe rând, spuse Susannah. Iar dacă banii vă îngrijorează, am eu destui. Numai să reuşim cumva să ajungem la ei.

— Câţi ai? o întrebă Jake. Ştiu că nu-i politicos să întreb – mama şi-ar da ochii peste cap să mă audă, dar…

— Am trecut prin prea multe împreună ca să ne mai facem acum griji din cauza lipsei de politeţe, zise Susannah. Adevărul este că nici eu nu ştiu, scumpete. Tăticul meu a inventat nişte procedee stomatologice de aplicare a coroanelor dentare şi a făcut mulţi bani. Atunci a înfiinţat o companie care se chema Holmes Dental Industries şi s-a ocupat singur de aspectele financiare până în 1959.

— Anul în care Mort te-a împins în faţa metroului, completă Eddie. Susannah dădu din cap şi continuă:

— Aia s-a întâmplat în august. Cam la şase săptămâni după aceea, tata a făcut un infarct – primul dintr-un şir de multe. Poate unele i-au fost declanşate de stresul provocat de accidentul meu, însă nu sunt numai eu de vină. Tata se solicita mult prea mult.

— Nu eşti *deloc* de vină, interveni Eddie. Că doar n-ai *sărit* de capul tău în faţa metroului.

— Ştiu asta. Dar sentimentele, mai ales cele de vină, şi durata lor n-au nimic de-a face cu realitatea obiectivă. Pentru că mama nu mai era, a trebuit să am eu grijă de el şi nu m-am descurcat prea strălucit – nu-mi puteam scoate din minte gândul că totul s-a petrecut numai şi numai din cauza mea.

— Ce-a fost a fost, rosti Roland, fără prea multă compasiune în voce.

— Mulţam, drăguţă, îi zise sec Susannah. Aşa de *bine* te pricepi matale să pui lucrurile în perspectivă. În orice caz, după primul infarct, tăticu' l-a însărcinat pe contabilul firmei să se ocupe de tot ce ţinea de finanţe. Omul în cauză era un

vechi prieten de-al lui, Moses Carver. După ce tata a murit, nenea Mose a avut grijă de mine. Şi cred că aveam cam opt sau zece milioane de dolari atunci când Roland m-a smuls din lumea mea şi m-a adus în bucăţica asta absolut feerică de nicăieri. Ne permitem, deci, să cumpărăm terenul domnului Tower, presupunând, fireşte, că va dori să ni-l vândă?

— Probabil că ni-l va *vinde* şi pe piei de căprioare, dacă ceea ce spune Eddie despre Grindă este adevărat, răspunse Roland. Cred că, în străfundurile minţii şi sufletului său, domnul Tower ne aşteaptă – *ka*-ul lui l-a făcut să nu renunţe atâta vreme la bucata aia de teren.

— Ne aşteaptă. Aşteaptă cavaleria să-l salveze, rânji uşor Eddie. Ca locuitorii din Fort Ord în ultimele minute ale unui film cu John Wayne.

Roland îl privi cu severitate:

— Aşteaptă venirea Albului.

Susannah îşi admiră mâinile oacheşe cu un surâs pe chipul oacheş:

— Înseamnă că pe mine nu mă aşteaptă.

— Ba da, spuse Roland. Şi pe tine.

Şi se întrebă, în treacăt, ce culoare de piele avea cealaltă. Mia.

— Ne trebuie o uşă, zise Jake.

— Ne trebuie cel puţin două, îl contrazise Eddie. Una ca să ajungem la Tower şi să negociem. Dar mai înainte, ne trebuie alta, prin care să ne întoarcem în *când*-ul lui Susannah. Cât de aproape de momentul când a tras-o Roland la el. Ar fi tare naşpa să ne întoarcem în 1977, să luăm legătura cu tipul ăsta, Carver, şi să aflăm că a declarat-o pe Odetta Holmes decedată în mod oficial în 1971. Şi că toată averea a revenit rudelor din Green Bay sau San Berdoo.

— Sau să ne ducem în 1968 şi să descoperim că domnul Carver a dispărut, zise Jake. Că a sifonat toţi banii, i-a trecut în conturile lui şi s-a retras în Costa del Sol.

Susannah îl fixa cu o expresie şocată care părea a spune „na-ţi-o bună”, care, în alte împrejurări, ar fi fost de-a dreptul nostimă.

— Nenea Mose n-ar face una ca asta niciodată, niciodată! E naşul meu!

Jake păru stânjenit.

— Iartă-mă, dar am citit o groază de romane poliţiste – Agatha Christie, Rex Stout, Ed McBain – şi chestii de genul ăsta se întâmplă mai mereu.

— În plus, spuse şi Eddie, banul îl schimbă pe om.

Femeia îl măsură din priviri cu un soi de răceală detaşată care nu-i era caracteristică. Roland, ştiind mai multe despre ea decât ştiau Jake şi Eddie, îşi spuse că era privirea „storcoşitoare de broaşte".

— Şi de unde ştii *tu?* se răţoi ea, adăugând iute: O, iubire, iartă-mă. A fost urât din partea mea.

— Nu-i nimic, zise Eddie şi schiţă un zâmbet fals şi nesigur. Ai vorbit la nervi.

Îi strânse mâna, iar Susannah îi răspunse prin acelaşi gest. Zâmbetul tânărului începu să se destindă.

— Doar că îl cunosc pe Moses Carver. E un om foarte cinstit.

Eddie ridică mâna – nu atât în semn de crezare, cât ca să arate că nu mai are rost să continue discuţia.

— Să vedem dacă am înţeles ce propuneţi voi, spuse Roland. Mai întâi, trebuie să reuşim cumva să ne întoarcem în New York nu doar într-un singur timp, ci în două.

Ceilalţi tăcură, digerându-i spusele, apoi Eddie încuviinţă:

— Aşa este. Pentru început, trebuie să ne întoarcem în 1964. Susannah a dispărut doar de vreo două luni, şi nimeni nu şi-a pierdut speranţa că o vor găsi. Şi aşa, ea apare, toată lumea sare în sus de bucurie. Întoarcerea fiicei rătăcitoare. Luăm mălaiul… chestie care s-ar putea să dureze ceva…

— Partea cea mai complicată va fi să-l conving pe nenea Mose, zise Susannah. Când e vorba de banii din bancă, e cam strâns la pungă. Şi sunt convinsă că, în adâncul inimii, tot mai crede că n-am decât opt ani.

— Dar, legal, banii îţi aparţin, nu? o întrebă Eddie.

Roland observă că tânărul manifesta mai multă prudenţă de când Susannah îl repezise mai adineauri. De unde ştii *tu?* Şi de

când se uitase cu răceală la el.

— Ce vreau să te întreb este dacă te poate opri în vreun fel să-i iei.

— Nu, iubitule, îi răspunse ea. Tăticul meu şi nenea Mose mi-au deschis un cont asupra căruia am avut drepturi depline în 1959, când am împlinit douăzeci şi cinci de ani.

Îşi întoarse spre el minunaţii ei ochi negri, atât de expresivi.

— Poftim. Nu mai e cazul să mă baţi la cap cu vârsta mea. Dacă ştii să faci scăderi o poţi afla şi singur.

— N-are nici-o importanţă, şopti Eddie. Timpul este un chip pe apă.

Roland simţi cum pielea i se face de găină. Undeva – poate într-un strălucitor câmp de trandafiri de culoarea sângelui, la mare depărtare de acest loc – o prigorie roşie tocmai ce-i călcase pe mormânt.

6

— Trebuie să fie bani gheaţă, spuse Jake pe un ton sec, calculat.

— Ce? Eddie reuşi cu greu să-şi dezlipească ochii din cei ai lui Susannah.

— Bani în mână, repetă Jake. Nimeni nu va primi un cec vechi de treisprezece ani. Mai ales unul pentru milioane de dolari.

— De unde ştii chestiile astea, păpuşel? îl întrebă Susannah.

Jake ridică din umeri. Fie că-i plăcea sau nu (de obicei nu-i plăcea), era fiul lui Elmer Chambers. Iar Elmer Chambers nu a fost niciodată un „băiat bun” – niciodată Roland nu ar fi zis despre el că face parte din Alb – dar fusese mare maestru în ceea ce subalternii lui din televiziune numeau arta „Răfuielii”. *Mare Vânător de Coşciuge pe Tărâmul TV-ului,* comentă Jake în gând. Poate că nu era drept să gândească astfel, dar cu siguranţă că era cât se poate de *corect* să spună că Elmer

Chambers era un om fioros de ambiţios care ştia să-şi joace bine cărţile. Şi, da, el era fiul lui Elmer. Nu uitase chipul tatălui său, deşi erau clipe când îşi dorea s-o fi făcut.

— În mână, neapărat în mână, rupse Eddie tăcerea. Afacerea asta trebuie făcută cu bani gheaţă. Şi chiar dacă primeşti un cec, îl putem încasa în 1964, nu în 1977. Vârâm banii într-un sac de sport – există genţi sport în 1964, Suze? Nu contează. Vârâm banii într-o traistă şi îi ducem în 1977. Nu-i musai să ajungem acolo chiar în ziua când Jake a cumpărat *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi *Ghici ghicitoare ce-i,* dar trebuie să fie aproape de ziua aia.

— În nici un caz după cinşpe iulie 1977, interveni Jake.

— O, Dumnezeule, în niciun caz, exclamă Eddie. S-ar putea să ne pomenim că Balazar a reuşit să-l convingă pe Tower să vândă, şi rămânem ca proştii, cu genţile de bani în mână, cu deştu' în gură, rânjind şi dând bineţe ca tâmpiţii.

Urmă un moment de tăcere – poate încercau să-şi imagineze această scenă cumplită – apoi Roland spuse:

— Faceţi ca totul să pară foarte simplu, şi de ce n-ar fi aşa? Pentru voi trei, conceptul de uşi între lumea asta şi lumea voastră cu astine şi foutegrafii pare la fel de banal pe cât mi s-ar părea mie un drum de munte pe spinarea unui catâr. Sau calibrarea pistolului. Şi aveţi motive întemeiate să gândiţi aşa. Fiecare dintre voi a trecut printr-una din aceste uşi. De fapt, Eddie a trecut în ambele sensuri – a intrat în lumea asta, apoi s-a întors într-a lui.

— Tre' să-ţi zic că drumul înapoi la New York n-a fost deloc mişto, mârâi Eddie. Prea multe schimburi de focuri. *Ca să nu pomenesc şi de capul retezat al fratelui meu rostogolindu-se pe duşumeaua biroului lui Balazar.*

— N-a fost mişto nici când eu am trecut prin uşă şi am ajuns pe Dutch Hill, adăugă Jake.

Roland dădu din cap, cedând în faţa acestor păreri, dar neabdicând de la ale sale.

— Tot timpul am acceptat ce mi-ai spus atunci când te-am cunoscut, Jake, ce mi-ai spus atunci când ai murit.

Palid la faţă, Jake îşi plecă ochii fără să răspundă. Nu-i

făcea nici-o plăcere să-şi amintească acea clipă (şi, slavă Domnului, amintirea era destul de înceţoşată în mintea lui) şi, în plus, ştia ceva ce Roland nu ştia. *Bine!* îşi zise el. *Nici n-ar* trebui *să vrei să-ţi aminteşti! M-ai lăsat să cad! M-ai lăsat să mor!*

— Ai spus că mai există şi alte lumi în afară de acestea, continuă Roland, şi aşa este. New Yorkul cu *când*-urile lui multiple este doar una dintre ele. Din cauza trandafirului suntem traşi acolo iar şi iar. Sunt sigur de asta, aşa cum sunt sigur că nu prea pot înţelege că trandafirul ar *fi* Turnul Întunecat. Ori…

— Ori o altă uşă, murmură Susannah. Una care se deschide chiar către Turnul Întunecat. Pistolarul o aprobă:

— Mi-a trecut şi mie prin minte ideea asta. În orice caz, oamenii manni cunosc aceste alte lumi, şi într-un fel se poate spune că şi-au dedicat lor vieţile. Cred că starea pe care o capeţi atunci când treci prin portalul dintre lumi este cea mai înălţătoare dintre toate, iar ritualul este cel mai sacru din câte există. Tatăl meu şi prietenii mei auziseră de globurile de cristal, v-am mai povestit asta. Însă noi am ajuns la concluzia că portalul dintre lumi, Curcubeul Vrăjitorului şi uşile magice ar putea fi cam acelaşi lucru.

— Unde vrei să ajungi cu toate astea, scumpule? îl întrebă Susannah.

— Pur şi simplu vă amintesc că eu am rătăcit mult încolo şi încoace, zise Roland. Din cauza transformării timpului – din cauza unui soi de *înmuiere* a timpului pe care sunt convins că aţi simţit-o cu toţii – am umblat în căutarea Turnului Întunecat mai bine de o mie de ani. Uneori am sărit peste generaţii întregi, aşa cum pescăruşul sare din val în val aproape fără să-şi ude picioarele în spuma lor. Şi niciodată, niciodată, în tot acest timp, nu mi s-a întâmplat să dau peste una din aceste uşi dintre lumi, până la cele de pe plaja Mării Vestului. Şi, cu toate că aveam ceva habar despre arcele curcubeului şi portal, nici prin cap nu mi-a trecut la ce anume foloseau ele.

Îi privi cu seriozitate şi continuă:

— Voi vorbiţi de parcă lumea mea ar fi la fel de plină cu uşi magice pe cât e a voastră cu…, şovăi el,… cu maşini zburătoare sau diligenţe cu motor. Şi nu e deloc aşa.

— Locul acesta unde ne aflăm acum nu seamănă cu nici un altul unde ai mai fost, Roland, îi zise Susannah, atingându-i cu blândeţe încheietura bronzată a mâinii. Nu mai suntem în lumea ta. Chiar tu ai recunoscut asta, acolo, în versiunea aia de Topeka, unde lui Blaine i-a sărit bâzdâcul şi a explodat.

— De acord cu tot ce spui, conveni Roland. Nu vreau decât să înţelegeţi că asemenea uşi pot fi mult mai greu de găsit decât vă imaginaţi. Iar acum vorbiţi nu de una, ci de două. De două uşi cu care să ţintim asupra timpului aşa cum ţintim prin cătarea pistolului.

Eu nu ţintesc cu mâna, îşi zise Eddie înfiorându-se.

— Dacă o iei aşa, *pare* destul de greu.

— Şi atunci ce facem? întrebă Jake.

— S-ar putea să vă fiu eu de ajutor, spuse o voce.

Se întoarseră brusc. Singur Roland nu era mirat. Îl auzise pe străin apropiindu-se de ei cam de pe la jumătatea discuţiei. Dar şi el se întoarse interesat să-l vadă. O singură privire la cel care se oprise la zece metri de ei, pe marginea drumului, fu suficientă cât să-şi dea seama că nou-venitul făcea parte fie din lumea prietenilor săi, fie din lumea vecină.

— Cine eşti? întrebă Eddie.

— Cine sunt prietenii tăi? întrebă Susannah.

— De unde eşti? întrebă Jake, cu ochii arzând de curiozitate.

Străinul purta o haină neagră şi lungă, descheiată peste cămaşa cenuşie cu guler îngust şi rotunjit. Părul lung şi alb îi stătea zburlit la urechi şi în creştet, ca şi cum l-ar fi speriat cineva. Pe frunte avea o cicatrice în forma literei T.

— Prietenii mei sunt încă la locul lor, spuse el făcând un semn dinadins neglijent peste umăr, spre adâncul pădurii. Calla Bryn Sturgis este acum casa mea. Înainte de asta, casă mi-a fost Detroit, statul Michigan, unde am muncit la un azil pentru persoanele fără adăpost şi am luat parte la întrunirile Alcoolicilor Anonimi. Am fost prieten bun cu alcoolul. Înainte

de asta – o scurtă vreme – Topeka, statul Kansas.

Observă amuzat cum cei trei tineri tresăriră la auzul numelui acelui oraş.

— Şi mai înainte, New York. Iar, *şi mai înainte,* casa mea a fost un orăşel pe nume Jerusalem's Lot, din statul Maine.

7

— Eşti din partea noastră de lume, spuse Eddie şi oftă prelung. Sfinte Dumnezeule, eşti din partea noastră!

— Da, aşa cred, încuviinţă bărbatul cu gulerul îngust. Numele meu este Donald Callahan.

— Eşti preot, zise Susannah, măsurându-l cu privirea de la crucea care-i atârna de gât – cruciuliţă mică şi discretă, dar neîndoielnic din aur pur – la crucea necizelată şi mai mare care-i marca fruntea.

Callahan clătină din cap:

— Nu mai sunt. Am fost odată. Poate voi mai fi iarăşi, într-o bună zi, dacă aşa va fi voia Celui de Sus. Acum sunt doar un om al lui Dumnezeu. Îmi este permis să vă întreb… de *când* sunteţi?

— 1964, răspunse Susannah.

— 1977, răspunse Jake.

— 1987, răspunse Eddie.

Ochii lui Callahan străluciră auzindu-l.

— 1987. Iar eu am venit aici din 1983, dacă este să folosim socoteala din vremurile noastre. Ia spune-mi un lucru, tinere, un lucru care mă interesează în mod deosebit. Reuşiseră ăia de la Red Sox să câştige campionatul până ai plecat tu de acolo?

Surprins şi înveselit totodată, Eddie îşi dădu capul pe spate râzând.

— Nu, omule, îmi pare rău. Au fost la un pas să câştige, anul trecut – pe Stadionul Shea, împotriva celor de la Mets – şi atunci tipul ăsta, Bill Buckner, care era la prima bază, nu a reuşit să prindă o minge uşoară, cu pământul. Cred că ruşinea

asta o să-l urmărească toată viaţa. Dar, haide, stai cu noi. N-avem cafea, însă Roland – individul ăla din dreapta mea care arată de parcă l-a tăvălit un tren – face un ceai bunicel din ierburi de pădure.

Callahan îşi îndreptă atenţia asupra lui Roland şi făcu un gest uluitor: se lăsă într-un genunchi, îşi plecă uşor capul şi îşi duse pumnul la fruntea-i însemnată cu cicatricea aceea ciudată:

— Heil, pistolarule, binecuvântată fie întâlnirea noastră.

— Heil, îi răspunse Roland. Vino, bunule străin, vino şi spune-ne ce te doare.

Callahan îl privi uimit. Senin, Roland îi întoarse privirea şi dădu din cap:

— Binecuvântată sau nu întâlnirea noastră, poate vei găsi ceea ce cauţi.

— Şi tu la fel, spuse Callahan.

— Atunci, vino, insistă Roland. Vino să stăm de vorbă.

8

— Înainte de a începe, pot să te întreb ceva?

Vorbise Eddie. Lângă el, Roland făcuse deja focul şi scotocea acum prin sacul cu bunurile comune după vasul din lut – artefact primit de la Bătrâni – în care îi plăcea să fiarbă ceaiul.

— Bineînţeles că poţi, tinere.

— Te numeşti Donald Callahan.

— Da.

— Dar care este *al doilea* nume al tău?

Callahan ridică dintr-o sprânceană şi surâse.

— Frank. Ca pe bunicul. Contează?

Eddie, Susannah şi Jake schimbară o privire între ei, gândind acelaşi lucru: Donald Frank Callahan. Egal nouăsprezece.

— *Contează,* bag seamă, zise Callahan.

— Poate că da, spuse Roland. Poate că nu.

Turnă apa pentru ceai, mânuind cu dexteritate burduful din piele.

— Văd că ai avut un accident, comentă Callahan cu ochii la mâna dreaptă a pistolarului.

— Mă descurc, spuse Roland.

— Cu puţin ajutor din partea prietenilor lui, ai putea zice, adăugă Jake, fără să zâmbească.

Callahan încuviinţă, fără să înţeleagă prea bine, dar ştiind că nu era nevoie: formau un *ka-tet*. Poate că nu cunoştea acest termen, dar nu asta conta. Legătura dintre ei era evidentă în felul cum se priveau, cum se mişcau.

— Acum îmi ştiţi numele, zise Callahan. Îmi faceţi plăcerea de a mi le spune pe ale voastre?

Se prezentară: Eddie şi Susannah Dean, din New York; Jake Chambers, din New York; Ete, din Lumea de Mijloc; Roland Deschain, din Gilead. Callahan îl salută pe fiecare în parte, ducându-şi pumnul la frunte.

— Iar eu sunt Callahan din Lot, spuse după ce prezentările luară sfârşit. Mă rog, aşa eram. Acum sunt doar Bătrânul. Aşa mi se spune în Calla.

— Prietenii tăi nu vor să ni se alăture? îl întrebă Roland. Nu avem prea multe de-ale gurii, dar avem ceai.

— Nu încă.

— Aha, murmură pistolarul, înţelegând.

— În orice caz, noi am mâncat bine, spuse Callahan. Anul acesta a fost unul bun pentru Calla – până acum – şi vom împărţi bucuroşi cu voi merindele noastre.

Ezită, parcă simţind că a mers prea departe şi prea repede.

— Poate. Dacă totul merge bine.

— „Dacă”, repetă Roland. Un profesor de-al meu obişnuia să spună că acesta este singurul cuvânt cu o mie de litere.

Callahan izbucni în râs:

— Nu-i rău! Oricum, avem mai multă mâncare decât voi. Avem şi brioşe de pădure proaspete – Zalia le-a cules dar cred că ştiţi deja ce-s astea. Zicea că i s-a părut că mai trecuse cineva pe la tufele alea.

— Jake le-a descoperit, spuse Roland.

— De fapt, Ete a dat de ele, îl contrazise Jake mângâind capul bumblerului. Am senzaţia că-i un soi de copoi de brioşe.

— De cât timp aţi prins de veste de prezenţa noastră? îi întrebă Callahan.

— De două zile.

Callahan reuşi să pară deopotrivă amuzat şi exasperat:

— Adică de când v-am luat urma. Şi cât ne-am mai străduit să nu ne simţiţi.

— Dacă aţi fi crezut că sunteţi chiar într-atâta de abili, nu aţi fi pornit în căutarea noastră, zise Roland.

— Adevăr grăit-ai, mulţumescu-ţi ţie, oftă Callahan.

— Ai venit să ne ceri ajutorul şi sprijinul? îl întrebă Roland.

Deşi în voce i se citea doar o curiozitate reţinută, Eddie Dean simţi că i se face foarte, foarte frig. Cuvintele pistolarului parcă vibrară în văzduh. Şi nu era singurul care avusese senzaţia asta. Susannah îi strânse mâna dreaptă. O clipă mai târziu, mâna lui Jake i se strecură în stânga.

— Nu eu sunt cel care vă pot răspunde la această întrebare. Callahan părea dintr-odată ezitant şi nesigur. Speriat, chiar.

— Ştii că te afli înaintea celor din neamul lui Eld? îl întrebă Roland pe acelaşi ton ciudat de blajin, întinzând mâna spre Eddie, Susannah şi Jake; şi spre Ete. Căci să ştii că aceştia sunt ai mei, aşa cum eu sunt al lor. Formăm un tot rotund. Şi ştii foarte bine ce anume suntem.

— Chiar *sunteţi?* şopti Callahan. *Toţi?*

Susannah nu se mai putu abţine:

— Roland, în ce ne bagi?

— Nimic nu-i zero, nimic nu-i gratis, zise pistolarul. Nu îţi datorez nimic, aşa cum nici tu nu-mi datorezi nimic. Deocamdată. Nu s-au hotărât încă să ne ceară ajutorul.

Dar o vor face, îşi spuse Eddie. Lăsând la o parte scurtele excursii prin portal şi visele despre trandafir şi prăvălia cu delicatese, tânărul nu credea despre el că ar fi înzestrat cu puteri paranormale, însă nici nu era *nevoie* să fie medium ca să ştie ce anume le vor *cere* oamenii aceia al căror sol era Callahan. Undeva, nişte castane tocmai ce fuseseră aruncate în foc, iar Roland trebuia să le scoată cu mâna goală.

Nu numai Roland.

Uite, aici greşeşti, tataie, continuă gândul lui Eddie. *Greşeală perfect normală, dar tot greşeală se cheamă. Noi nu suntem cavaleria. Noi nu suntem poliţia călare. Noi nu suntem* pistolari. *Nu suntem decât trei biete suflete rătăcite din Marele Măr, care…*

Dar nu. Nu. Eddie înţelesese ce sunt încă de când ajunseseră în River Crossing, de atunci când bătrânii îngenunchează în faţa lui Roland în colbul străzii.

Pe dracu', ştiuse chiar din pădure (din Pădurea lui Shardik), unde Roland îi învăţase să ţintească cu ochiul, să tragă cu mintea, să ucidă cu inima. I se părea îngrozitor faptul că Roland îi desăvârşeşte, îi completează într-un asemenea mod. Căci Roland era plin cu otravă şi îi sărutase cu buzele lui otrăvite. Îi transformase în pistolari. Şi oare chiar îi trecuse prin cap lui Eddie că descendenţii lui Arthur Eld nu mai aveau treburi de făcut în lumea aceasta golită de măruntaie? Că li se va permite, pur şi simplu, să o lălăie pe Calea Grinzii până ce vor ajunge la Turnul Întunecat al lui Roland şi vor îndrepta ce era de îndreptat? Ei bine, nu. Mai încearcă o dată.

Jake fu cel care dădu glas gândurilor lui Eddie, iar acestuia nu-i plăcu deloc exaltarea din ochii băiatului. O mulţime de puşti plecaseră la o mulţime de războaie cu aceeaşi privire care spunea „mamă, ce-o să le-o mai tragem”. Bietul copil habar nu avea că fusese otrăvit, iar veninul îl tâmpise de-a binelea, căci, altfel, ar fi trebuit să aibă mai multă judecată.

— Dar ne vor cere, zise el. Nu-i aşa, domnule Callahan? Ne vor cere.

— Nu ştiu, îi răspunse Callahan. Va trebui să-i convingeţi…

Se întrerupse şi se uită la Roland care clătina din cap.

— Nu merge aşa, spuse pistolarul. Nu ştii, pentru că nu eşti din Lumea de Mijloc, dar nu merge aşa. Nu ne interesează să convingem pe nimeni. Noi vindem plumbi.

Callahan oftă adânc, apoi dădu din cap.

— Am o carte care te-ar putea interesa. *Poveştile lui Arthur.*

Ochii lui Roland se aprinseră:

— *Da?* Chiar aşa? Aş dori să văd cartea aceasta. Mi-aş dori foarte mult să o văd.

— Poate o vei vedea, spuse Callahan. Povestirile din ea nu seamănă prea mult cu poveştile Mesei Rotunde pe care le-am citit eu în copilărie, dar…

Ezită din nou, clătinând din cap.

— Înţeleg foarte bine ce îmi spui, aşa că haide s-o lăsăm baltă. Sunt trei întrebări, nu-i aşa? Şi tocmai ce mi-ai pus-o pe prima.

— Într-adevăr, trei sunt, zise Roland. Trei este numărul puterii.

Eddie îşi spuse: *Dacă chiar vrei* să *încerci* pe bune *un număr al puterii, amice Roland, încearcă nouăsprezece.*

— Şi toate trei cer răspuns, da.

Roland dădu din cap.

— Şi dacă le veţi răspunde, nu mai este nevoie să ne cereţi. Om fi noi nişte hoinari printre lumi, Callahan-sai, dar nimeni nu are voie să-şi bată joc de noi. Ai grijă ca tovarăşii tăi – făcu el semn din cap spre pădurea dinspre sud – să priceapă asta.

— Pistolarule…

— Spune-mi Roland. Căci noi doi nu avem nimic de împărţit.

— Bine, Roland. Ascultă-mă cu luare-aminte, rogu-te. Aşa vorbim noi în Calla. Noi, cei care am pornit în căutarea voastră, suntem doar şase. Iar noi şase nu putem lua o asemenea hotărâre. Doar oamenii din Calla laolaltă pot decide.

— Democraţie, oftă Roland, dându-şi pălăria spre ceafă şi frecându-şi fruntea.

— Însă dacă noi şase suntem de acord, în mod special sai Overholser… Se întrerupse brusc uitându-se intrigat la Jake.

— Ce este? Ce-am spus?

Jake scutură din cap făcându-i semn să continue.

— Dacă noi şase picăm de acord, putem zice că am bătut palma.

Extaziat la auzul binecunoscutei expresii, Eddie închise ochii şi şopti:

— Mai spune o dată, prietene.

Callahan îl privi uluit.

— Ce să spun?

— „Am bătut palma”. Sau orice altă expresie din *unde*-le şi *când*-ul tău. Din partea noastră a marelui *ka*.

Callahan se gândi puţin, iar apoi începu să surâdă.

— Un şmenar a mierlit-o după ce s-a smardoit cu un manglitor care a avut bulan şi şi-a arătat muşchii şi l-a futut la melodie cu multă caterincă. Chestii din astea?

Pe chipul lui Roland se citea nedumerire (şi, poate, ceva plictiseală), însă faţa lui Eddie Dean era un adevărat portret al extazului. Susannah şi Jake erau pe undeva între amuzament şi un soi de nostalgică aducere aminte.

— Nu te opri, amice, spuse Eddie cu voce răguşită, înecată în lacrimi, îndemnându-l prin gesturi să continue. Nu te opri, te rog.

— Poate altă dată, îi zise cu blândeţe Callahan. Poate altă dată vom avea vreme să stăm şi să povestim despre lumile cele vechi şi despre cum se vorbea acolo. Dacă eşti de acord, vom vorbi şi despre baseball. Însă acum nu prea avem timp.

— În mai multe feluri decât îţi poţi tu imagina, îl completă Roland. Ce ai să ne spui, sai Callahan? Şi trebuie să vorbeşti la obiect, pentru că ţi-am explicat pe înţeles că nu suntem nişte vagabonzi pe care prietenii tăi să-i chestioneze, iar apoi să-i angajeze, sau să nu-i angajeze, aşa cum procedează cu ajutoarele lor de la fermă şi cu văcarii.

— Deocamdată, rugămintea mea este să rămâneţi aici şi să-mi permiteţi să-i aduc la voi, răspunse Callahan. Cu mine îi am pe Tian Jaffords, cel cu adevărat răspunzător de venirea noastră aici, şi pe soţia lui, Zalia. Mai este şi Overholser, cel pe care trebuie să-l convingeţi că voi sunteţi ceea ce ne trebuie.

— Noi *nu-l* vom convinge nici pe el, nici pe nimeni altcineva, spuse Roland.

— Înţeleg, se grăbi să răspundă Callahan. Da, ai fost foarte clar în această privinţă. Şi mai este şi Ben Slightman, cu fiul său, Benny. Tânărul Ben e un caz mai ciudat, căci sora lui geamănă a murit acum patru ani, când amândoi aveau zece ani. Iar acum nimeni nu poate spune dacă Tânărul Ben poate

fi considerat copil unic, sau geamăn.

Se întrerupse brusc.

— Scuze, bat câmpii.

Roland făcu un semn cu palma deschisă arătând că nu e deranjat.

— Mă intimidezi, ascultaţi-mă cu luare-aminte, rogu-vă, spuse Callahan.

— Nu tre să ne rogi nimicuţa, scumpete, îl linişti Susannah.

Callahan zâmbi:

— Aşa se vorbeşte în părţile noastre. În Calla, atunci când te întâlneşti cu un cunoscut, îi zici: „Cum îţi merge pe de-a-ntregul, rogu-te spune-mi?”. Iar răspunsul trebuie să fie: „Verde ca bradul sunt, mulţumesc zeilor”. N-aţi auzit niciodată formulările astea?

Clătinară toţi din capete. Cu toate că anumite cuvinte le erau cunoscute, expresiile, în ansamblul lor, nu făceau decât să scoată şi mai mult în evidenţă faptul că ajunseseră într-o altă lume, că ajunseseră într-un loc unde graiul era ciudat, iar obiceiurile încă şi mai ciudate.

— Contează, continuă Callahan, doar faptul că Ţinuturile de Hotar sunt înfricoşate din cauza creaturilor numite Lupi, care năvălesc peste noi din sălaşul lor din Bubuit de Tunet o dată la o generaţie şi ne fură copiii. Ar fi mai multe de povestit, dar aceasta este esenţa problemei noastre. Tian Jaffords, care riscă să piardă nu un singur copil, ci doi, a spus că nu, nu mai merge aşa, a venit timpul să ne ridicăm la luptă. Alţii, însă – de teapa lui Overholser – zic că împotrivirea ar fi o catastrofă. Părerea mea este că Overholser şi cei ca el ar fi avut câştig de cauză dacă nu am fi prins de veste de venirea voastră. Credeţi-mă când vă spun, Wayne Overholser nu-i un om rău, ci doar foarte speriat. El este cel mai înstărit moşier din Calla, aşa că are cel mai mult de pierdut. Însă dacă l-am convinge că i-am putea alunga pe Lupi… că am putea să biruim… cred că şi el s-ar ridica la luptă.

— Ţi-am spus…, începu Roland.

— Că voi nu convingeţi pe nimeni, îl întrerupse Callahan. Da, înţeleg. Dar dacă vă văd, dacă vă aud cum vorbiţi şi apoi

se vor convinge singuri?

Roland ridică din umeri.

— Va curge apă, dacă asta va fi vrerea Domnului.

Callahan încuviinţă:

— Şi în Calla există expresia asta. Acum pot să vă vorbesc despre o altă chestiune, întru câtva înrudită cu prima?

Roland îşi ridică puţin mâinile, acordându-i permisiunea de a vorbi. O vreme, bărbatul cu cicatricea pe frunte nu spuse nimic. Iar atunci când o făcu, vocea îi era mult coborâtă. Eddie se văzu nevoit să se aplece spre el ca să-l poată auzi.

— Eu am ceva. Ceva ce voi vreţi. Ceva ce vouă vă trebuie. Cred că ştiţi despre ce este vorba.

— De ce spui asta? îl întrebă Roland.

Callahan îşi umezi buzele şi rosti un singur cuvânt:

— Portalul.

9

— Ce-i cu el? întrebă Roland. Ce-i cu portalul?

— N-aţi trecut prin el încă? bâigui Callahan, dintr-odată parcă mai nesigur pe el. N-a trecut *nici unul* dintre voi?

— Să zicem că am trecut, spuse Roland. Ce importanţă ar avea asta pentru tine şi pentru problema locuitorilor din locul acela căruia tu îi zici Calla?

Callahan oftă. Părea obosit, deşi era încă dimineaţă.

— E mai greu decât mi-am închipuit, mult mai greu. Sunteţi mult mai – cum să vă zic eu? – mult mai abili decât m-am aşteptat.

— Adică te-ai aşteptat să dai peste nişte văcari amărâţi care şed toată ziua în şei, nişte văcari amărâţi cu mâini iuţi şi capete seci, nu-i aşa? îl întrebă furioasă Susannah. Ei, drăgălaşule, cine râde la urmă râde mai bine. Şi om fi noi vagabonzi, da' n-avem şei. N-avem nevoie de şei, pentru că nu avem cai.

— V-am adus noi cai, spuse Callahan.

Şi spusele lui fură îndeajuns. Roland nu prea înţelegea tot

ce se vorbeşte, însă aflase suficient cât să-şi dea seama ce se petrece. Callahan ştiuse de venirea lor, ştiuse câţi sunt, ştiuse că mergeau pe jos, iar nu călare. Unele din informaţiile astea le-ar fi putut afla prin intermediul iscoadelor, dar nu toate. Şi portalul… Callahan ştia că unii dintre ei, sau toţi, chiar, trecuseră prin portal.

— Cât priveşte capetele seci, n-om fi noi nişte genii, dar…, Susannah se strâmbă şi îşi apăsă abdomenul cu palmele.

— Suze, ce ai? o întrebă Eddie brusc îngrijorat. Ţi-e rău?

— Nu-i nimic, am nişte gaze, spuse ea surâzându-i.

Lui Roland, însă, zâmbetul ei nu îi păru unul autentic. În plus, parcă îi vedea şi nişte riduri mici de efort în jurul ochilor.

— Am mâncat prea multe brioşe de pădure azi-noapte, explică ea şi, înainte ca Eddie să apuce să-i mai pună vreo întrebare, se întoarse iarăşi spre Callahan. Dacă mai ai şi altceva de spus, spune, dulceaţă.

— Bine, oftă Bătrânul. Am un obiect înzestrat cu o putere extraordinară. Şi, cu toate că vă aflaţi la multe roţi distanţă de bisericuţa mea din Calla, unde este ascuns acest obiect, cred că deja şi-a trimis semnalele spre voi. Inducerea stării necesare pentru trecerea prin portal este doar unul din multele lucruri pe care le poate face.

Inspiră adânc şi continuă:

— Dacă ne veţi face serviciul pe care vi-l cer – şi zic „să ni-l faceţi nouă”, pentru că acum Calla este orăşelul meu, locul unde sper să-mi sfârşesc zilele în pace şi să fiu îngropat – vă voi da vouă acest… acest obiect.

— Este ultima oară când îţi cer să nu mai vorbeşti astfel, spuse Roland pe un ton atât de aspru, încât Jake îl privi speriat. Mă insulţi pe mine şi îmi insulţi *ka-tet*-ul. Vom fi legaţi să facem ce ne cereţi dacă vom considera că orăşelul tău este parte a Albului, iar cei pe care tu îi numeşti Lupi sunt agenţi ai întunericului: Sfărâmători-de-Grinzi, dacă vrei să le zici aşa. *Nu* ne este îngăduit să acceptăm *nicio* recompensă, iar tu nu trebuie să ne oferi niciuna. Dacă vreunul dintre tovarăşii tăi ne-ar vorbi astfel – cel căruia îi zici Tian, sau cel căruia îi zici

Overholster…

(Eddie avu intenţia să-l corecteze, pentru că pistolarul nu pronunţase bine numele moşierului, dar renunţă şi-şi ţinu gura – cel mai bine era să nu spui nimic atunci când Roland era aşa de nervos.)

— …ar fi cu totul altceva. Căci ei nu ştiu nimic, decât ceea ce, poate, au aflat din legende. Dar tu, sai, tu ai cel puţin o carte din care ai aflat multe. Ţi-am spus că vindem plumbi, şi nu te-am minţit. Însă asta nu ne face asasini profesionişti.

— Bine, bine…

— Iar în privinţa acelui obiect, ridică Roland vocea, acoperindu-l pe Callahan, îţi doreşti din tot sufletul să te vezi scăpat de el, nu-i aşa? Te îngrozeşte, nu? Chiar dacă ne-am hotărî să ocolim Calla şi să nu vă ajutăm, tot ne-ai implora să îl luăm cu noi, nu? *Nu este aşa?*

— Ba da, şopti nefericit Callahan. Adevărat grăieşti, mulţam îţi spun. Dar… am auzit frânturi din discuţia voastră… îndeajuns cât să pricep că doriţi să vă întoarceţi… să treceţi dincolo, cum ar zice oamenii manni… şi nu doar într-un singur loc, ci în două… poate în mai multe… şi într-un alt timp… v-am auzit spunând că vreţi să ţintiţi asupra timpului aşa cum ţintiţi prin cătarea unui pistol…

Chipul lui Jake se lumină de înţelegere şi de uimire înfricoşată.

— Care dintre ele este? întrebă el. Nu poate fi cel roz, din Mejis, pentru că Roland a intrat în el şi nu l-a trecut prin portal. Care glob este cel pe care îl ai tu?

O lacrimă se prelinse pe obrazul drept al lui Callahan, apoi o alta. Şi le şterse cu un gest absent.

— N-am îndrăznit niciodată să pun mâna pe el, dar l-am văzut. I-am simţit puterea. Hristos Omul Iisus să mă ajute, dar, sub duşumeaua din lemn a bisericuţei mele, îl am pe Treisprezece Negru. Şi a prins viaţă. Înţelegeţi ce vă spun? şopti el privindu-i cu ochi umezi. *A prins viaţă.*

Şi Callahan îşi cuprinse faţa în palme, ascunzându-şi privirea de ei.

10

Când bărbatul cel cucernic, cu cicatrice pe frunte, plecă să-şi aducă tovarăşii de pândă, pistolarul îl urmări cu privirea, fără să schiţeze vreo mişcare. Cu degetele vârâte în betelia jeanşilor săi vechi şi peticiţi, Roland părea a fi în stare să rămână încă un secol în această poziţie. Însă, atunci când Callahan nu se mai zări, se întoarse spre prietenii lui şi făcu înspre ei un gest insistent, ca de urs care ar vrea să înşface văzduhul crezând că-i din miere. *Veniţi lângă mine.* Apoi se aşeză pe vine. La fel făcură şi Eddie şi Jake. (Cât despre Susannah, şezutul pe ciuci era, practic, modul ei de viaţă.) Pistolarul începu să le vorbească pe un ton tăios:

— Nu avem vreme, deci spuneţi-mi, fiecare dintre voi, şi nu încercaţi să o daţi pe după tufe: sincer sau nu?

— Sincer, spuse Susannah, fără să stea pe gânduri, apoi se strâmbă iarăşi şi se frecă uşor sub sânul stâng.

— Sincer, fu şi părerea lui Jake.

— Cer-cer, zise şi Ete, deşi pe el nu-l întrebase nimeni.

— Sincer, fu de acord Eddie, dar ia priviţi.

Luă o crenguţă nearsă din foc, dădu la o parte acele de brad din faţa lui, şi scrise pe pământul negru:

Calla Callahan

— Pe bune, sau făcătură? întrebă el, explicând atunci când observă expresia derutată de pe chipul lui Susannah. Coincidenţă, sau chiar înseamnă ceva?

— Cine poate şti? zise Jake.

Toţi vorbeau în şoaptă, cu capetele alăturate deasupra cuvintelor scrijelite în ţărână.

— E la fel ca nouăsprezece.

— Eu cred că nu-i decât o coincidenţă, interveni Susannah. Pe bune, nu chiar *tot* ce ne iese în cale înseamnă destin, *ka*, nu credeţi? În plus, cuvintele astea două nici măcar nu se *pronunţă* la fel.

Şi le pronunţă pe amândouă: *Calla,* cu *a* deschis şi lung; şi

Callahan, cu *a* spre *e.*

— În lumea noastră, *calla* e un cuvânt spaniol… şi seamănă cu anumite cuvinte pe care ţi le aminteşti din Mejis, Roland. Înseamnă stradă sau piaţă… cel puţin, aşa cred. Nu vă supăraţi că nu-mi amintesc cu exactitate, dar am învăţat spaniola în liceu şi a trecut ceva vreme de atunci. Dar, dacă nu greşesc, cuvântul ăsta se foloseşte mai mult ca prefix în numele unor oraşe – uite, ca în cazul de aici. Pe când Callahan… ce origine are? E irlandez? Englezesc?

— Precis nu-i spaniol, spuse Jake. Dar chestia asta cu nouăsprezece…

— Fac ceva pe nouăsprezecele tău, îl repezi cu mojicie Roland. Nu-i momentul de jocuri cu numere. O să se întoarcă cât de curând împreună cu prietenii lui, iar eu vreau să vorbim despre altă chestiune cât mai putem.

— Crezi că s-ar putea să aibă dreptate cu Treisprezece Negru? îl întrebă Jake.

— Da, răspunse pistolarul. Dacă mă gândesc bine la cele ce vi s-au întâmplat azi-noapte ţie şi lui Eddie, cred că răspunsul este da. Iar pentru noi va fi extrem de primejdios să fim în posesia unui asemenea obiect, însă se pare că nu vom avea încotro. Mă tem că, dacă nu-l vom lua noi, îl vor fura Lupii aceia din Bubuit de Tunet. Dar deocamdată povestea asta nu trebuie să ne frământe.

Însă Roland părea foarte frământat. Îşi întoarse atenţia spre Jake.

— Ai tresărit când ai auzit numele acelui fermier înstărit. Şi tu ai tresărit, Eddie, cu toate că ţi-ai disimulat mai bine surpriza.

— Scuze, spuse Jake. Am uitat…

— Ba nu ai uitat nimic, îl întrerupse Roland. Nici eu. Căci am auzit de curând numele acesta, doar că nu-mi pot aduce aminte unde. Am îmbătrânit, oftă el cu părere de rău.

— În librărie s-a întâmplat, zise Jake.

Se juca nervos cu închizătorile rucsacului. Îl deschise şi cotrobăi înăuntru de parcă ar fi vrut să se convingă că *Charlie, trenuleţul Uu-uu* şi *Ghici ghicitoare ce-i* nu dispăruseră ca prin

farmec.

— În Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Ce ciudat mi se pare. O dată am trecut eu prin asta, şi o altă dată am *văzut* cum mi se întâmplă. Ce ghicitoare bună!

Roland flutură din mâna dreaptă, cea sărăcită de degete, îndemnându-l să continue, dar şi să fie mai succint.

— Domnul Tower mi s-a prezentat, zise Jake, şi am spus şi eu cum mă cheamă. Jake Chambers, am zis. Şi atunci *el* a zis…

— Bună comandă, amice, se vârî în vorbă Eddie. Asta a zis. Şi după aia a mai zis că Jake Chambers parcă ar fi numele unui erou dintr-un western.

— „Care năvăleşte în Black Fork, Arizona, face praf oraşul, apoi îşi vede de drum", cită Jake spusele anticarului. Şi apoi a mai spus: „Cam ca într-un roman de Wayne D. Overholser."

Se uită fix la Susannah şi repetă:

— *Wayne D. Overholser.* Şi dacă-mi spui că şi asta e o coincidenţă, Susannah…, se adresă el femeii cu un zâmbet voios, total neaşteptat,…atunci am să te rog frumos să mă pupi în curul meu cel alb.

Susannah izbucni în râs:

— Nu prea cred, obrăznicătură ce eşti. Nu poate fi o coincidenţă. Şi când îl vom cunoaşte pe moşierul de care ne-a vorbit Callahan, am intenţia să-l întreb care este al doilea nume al lui. Pot să jur că nu numai că numele ăsta începe cu un D, dar şi că are doar patru litere, aşa ca Dean, sau Dane…

Îşi duse iar mâna sub sânul stâng.

— Păcatele mele, ce *balonată* sunt! Ce n-aş da să am un antiacid, sau măcar un flacon cu…

Se întrerupse din nou privindu-l speriată pe Jake.

— Jake, ce s-a întâmplat? Ce este?

Livid la faţă, Jake se uita cu ochi ieşiţi din orbite la *Charlie, trenuleţul Uu-uu.* Ete scoase un scheunat neliniştit. Roland se aplecă să vadă despre ce e vorba şi făcu şi el ochii mari.

— Pe toţi zeii, murmură el.

Eddie şi Susannah se uitară şi ei la carte. Titlul era acelaşi. Desenul de pe copertă era acelaşi: o locomotivă personificată,

care urca un deal, pufăind din greu, cu un rânjet prietenos pe bot, sub farul care-i era ochi. Numai că dispăruseră literele galbene care explicaseră: Poveste şi Ilustraţii de Beryl Evans. Nu mai era nimic care să indice autorul desenului.

Jake întoarse cartea şi se uită la cotor. Acolo scria *Charlie, trenuleţul Uu-uu,* Editura McCauley. Atâta tot.

Voci. Dinspre sud. Callahan şi tovarăşii lui. Se apropiau. Callahan din Calla. Callahan din Lot, cum îşi spusese înainte.

— Uită-te la pagina de titlu, scumpule, îl îndemnă Susannah. Repede.

Jake se uită. Şi din nou dădu doar de titlul povestirii şi numele editurii, de această dată însoţit de o emblemă.

— Uită-te la pagina cu drepturile de reproducere şi difuzare, veni Eddie cu altă idee.

Jake întoarse pagina. Pe dosul paginii de titlu, în stânga celei pe care începea povestea, ar fi trebuit să se afle toate informaţiile acelea. Atât că acolo *nu* era acum nici-o informaţie. Scria doar:

Copyright 1936

Iar 1 + 9 + 3 + 6 = Nouăsprezece.

V
OVERHOLSER

1

Pe toată durata acelei zile lungi şi interesante, Susannah a observat o mulţime de lucruri, pe de-o parte deoarece Roland îi oferise această ocazie, iar pe de altă parte pentru că-i trecuse indispoziţia de dimineaţă şi redevenise ea însăşi.

Roland apucă să-i şoptească înainte ca echipa lui Callahan să-l poată auzi.

— Stai lângă mine şi nu scoate nici-o şoaptă dacă nu ţi-o cer eu. Şi dacă te vor considera concubina mea, aşa să fie.

În alte împrejurări, s-ar fi putut să aibă câteva replici acide referitoare la ideea de a fi luată drept concubina credincioasă şi loială a lui Roland, cea care-i face somnul lin şi cald în nopţile friguroase, însă, în dimineaţa aceasta, nu era timp pentru vorbe de duh şi, în orice caz, situaţia nu era deloc de râs. Se citea limpede pe chipul lui grav. Totodată, o ispitea rolul de amantă credincioasă şi tăcută a pistolarului. Adevărul este că *orice* rol ar fi ispitit-o. Încă din copilărie, nu se simţise niciodată mai fericită ca atunci când se prefăcea că este altcineva.

Ceea ce probabil te descrie cu multă acurateţe, scumpa mea, îşi zise ea.

— Susannah? o făcu atentă Roland. M-ai auzit?

— Te-am auzit foarte clar, îi răspunse ea. Nu-ţi face nici-o grijă în privinţa mea.

— Dacă totul merge aşa cum îmi doresc, ei nu te vor băga în seamă, iar tu vei fi în stare să observi totul.

Fiind o femeie de culoare care crescuse în America mijlocului de secol douăzeci (râzând cu lacrimi şi legănându-se în scaun ca sub imperiul unei revelaţii, Odetta îi aplaudase din inimă felul cum îşi însuşise tehnicile descrise de Ralph

Ellison în *Omul invizibil),* Susannah ştia exact ce anume doreşte de la ea. Şi îl va asculta. O parte din ea – partea aceea care era duşmănoasa Detta Walker – îl va detesta de-a pururi pe Roland pentru felul în care îi influenţa mintea şi inima; dar altminteri înţelegea cine anume este el: ultimul din neamul lui. Poate chiar un erou.

2

Urmărindu-l cum face prezentările (Roland îi rosti numele la urmă, după Jake, într-o manieră ce lăsa a se înţelege cât de puţină importanţă îi acorda), Susannah avu timp să reflecteze la cât de minunat se simţea acum, că-i trecuseră durerile de burtă. Ba mai mult, îi dispăruse şi durerea aia surdă de cap care o sâcâia de mai bine de o săptămână – uneori la ceafă, alteori într-o tâmplă sau alta, câteodată deasupra ochiului stâng, aidoma unei migrene care se pregăteşte să iasă din ou. Şi, desigur, mai era şi necazul dimineţilor când îi era greaţă şi avea senzaţia că picioarele i s-au transformat în piftie. Nu a vomitat niciodată, dar nici departe n-a fost.

Nu era chiar atât de toantă încât să nu înţeleagă ce înseamnă simptomele acestea, dar era mai mult ca sigură că nu avea de ce să-şi facă griji. Spera doar să nu se facă de râs, aşa cum păţise Jessica, prietena mamei ei, căreia îi crescuse burta nu o dată, ci de două ori. Două sarcini false, şi în ambele cazuri biata femeie se umflase de parcă ar fi fost gravidă cu gemeni. Ba chiar cu tripleţi. Sigur că Jessicăi Beasley nu-i mai venise nici ciclul, ceea ce a condus-o la concluzia evidentă că ar fi fost însărcinată. Susannah ştia însă că ea nu era, din cel mai simplu motiv: încă îi mai venea menstruaţia. Îi venise ciclul chiar în ziua când se treziseră pe Calea Grinzii, la treizeci şi cinci, patruzeci de kilometri de Palatul de Cleştar Verde. Şi îi mai venise încă o dată de atunci încoace. De ambele daţi, menstrele ei fuseseră extraordinar de abundente şi avusese nevoie de multe cârpe ca să reuşească să absoarbă scurgerea închisă la culoare. Înainte, însă, ciclurile ei

fuseseră foarte uşoare, uneori doar câteva pete pe care mama ei obişnuia să le numească „trandafiri de doamnă”. Însă nu avea de ce să se plângă, pentru că, înainte de venirea în lumea aceasta, durerile erau cumplite în perioadele respective. Iar de când revenise pe Calea Grinzii nu simţise absolut nimic. Dacă nu ar fi trebuit să aibă grijă să îngroape la marginea drumului cârpele pătate, habar n-ar fi avut că îi venise ciclul. Poate că schimbarea asta se datora purităţii apei.

Bineînţeles că ştia despre ce e vorba; nu trebuia să fii cine ştie ce geniu de la NASA – vorba lui Eddie – ca să-ţi dai seama. Toate fragmentele acelea de vise încâlcite, ca de balamuc, pe care nu şi le mai putea aminti; slăbiciunea şi greţurile de dimineaţă; migrenele pasagere; balonările feroce şi crampele ocazionale, toate astea aveau aceeaşi cauză: îşi dorea din tot sufletul să facă un copil cu el. Mai mult decât orice altceva pe lume îşi dorea să poarte în pântece copilul lui Eddie Dean.

Nu voia însă să treacă printr-o situaţie penibilă şi umilitoare din cauza vreunei sarcini false.

Acum gata cu astea, îşi zise când Callahan şi ceilalţi se apropiară de ei. *Acum trebuie* să *fii foarte* atentă. *Trebuie* să *observi tot ce nu* observă *Roland şi Eddie şi Jake. Nu trebuie* să *pierzi nimic din reacţiile lor.* Şi ştia că se poate achita foarte bine de misiunea aceasta.

Realmente, niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de bine.

3

Callahan apăru primul. În spatele lui veneau doi bărbaţi, unul de vreo treizeci de ani, celălalt cam de două ori pe atât. Bărbatul mai vârstnic avea pometi proeminenţi, promiţând să se transforme în fălci grele cam peste cinci ani, şi două riduri adânci îi brăzdau de la nas până la bărbie. „Riduri de obstinaţie ursuză”, le-ar fi numit tatăl ei (iar Dan Holmes ştia despre ce vorbeşte, căci şi el avea două asemenea semne ale

maturităţii posomorâte). Cel tânăr purta un sombrero ponosit, cel în vârstă, o pălărie albă şi curată de cowboy. Asta aproape că aduse un surâs pe buzele lui Susannah. Îl făcea să semene cu personajul pozitiv dintr-un western vechi, alb-negru. Îşi spuse că un asemenea acoperământ al capului nu avea cum să fie ieftin, ceea ce o duse la concluzia că posesorul lui era Wayne Overholser. „Fermierul înstărit", cum îl numise Roland. Cel care trebuia să fie convins, spusese Callahan.

Dar nu noi îl vom convinge, îşi zise Susannah, simţindu-se întrucâtva mai uşurată. Căci gura făcută pungă, ochii vicleni şi mai ales acele brazde adânci de pe obraji (plus cea verticală din mijlocul frunţii) sugerau faptul că sai Overholser era o persoană dezagreabilă care se crampona de propriile-i păreri.

În spatele celor doi – mai exact în spatele tânărului – venea o femeie înaltă şi frumoasă, probabil fără origini africane, dar aproape la fel de oacheşă ca Susannah. Iar grupul era încheiat de un bărbat cu înfăţişare onorabilă, purtând ochelari şi haine de lucru şi de un băiat cam cu doi-trei ani mai mare decât Jake. Asemănarea dintre cei doi nu avea cum să treacă neobservată; evident că ei erau cei doi Slightman, cel Bătrân şi cel Tânăr.

O *avea tânărul acesta mai mulţi ani decât Jake,* îşi spuse ea, *dar are un aer delicat.* Ceea ce nu era neapărat ceva rău. Jake văzuse mult prea multe înainte de a-şi părăsi deplin copilăria. *Făcuse* mult prea multe.

Overholser se uită cu atenţie la pistoalele lor (Roland şi Eddie aveau câte un revolver mare, cu patul din santal; Ruger-ul de calibrul 44 luat din New York atârna din tocul pe care Jake şi-l petrecuse pe după umăr), apoi se uită la Roland. Schiţă un gest formal de salut, ridicând uşor în dreptul frunţii pumnul doar pe jumătate închis. Nici vorbă să facă vreo plecăciune. Iar dacă Roland s-a simţit insultat de atitudinea lui, nu lăsă să i se citească supărarea pe chip. Faţa lui nu exprima nimic altceva decât un interes politicos.

— Heil, pistolarule, spuse tânărul de lângă Overholser, căzând într-un genunchi, cu capul plecat şi fruntea sprijinită în pumn. Eu sunt Tian Jaffords, fiu al lui Luke. Femeia aceasta

este soţia mea, Zalia.

— Heil, îi răspunse Roland. Tu îmi poţi spune Roland, dacă vrei. Fie ca umbra ta să acopere mult timp pământul, sai Jaffords.

— Tian. Te rog. Fie ca tu şi prietenii tăi să…

— Eu mi-s Overholser, îl întrerupse răstit bărbatul cu pălăria albă de cowboy. Am venit să te cunoaştem, pe tine şi pe prietenii tăi, la cererea lui Callahan şi a tânărului Jaffords. Aş dori să renunţăm la fleacurile protocolare şi să trecem la fondul problemei cât mai repede, dacă nu-ţi este cu supărare.

— Iertat să-mi fie, dar lucrurile nu stau chiar aşa, spuse Jaffords. Am avut o întrunire, iar bărbaţii din Calla au votat…

Overholser se vârî iar în vorbă. Şi Susannah îşi spuse că asta era firea lui. Ba chiar bănuia că el nici nu-şi dă seama de mojiciile pe care le comite.

— Orăşelul, da. Calla. Am venit aici mânat de dorinţa de a face ce este bine pentru oraşul meu şi concetăţenii mei, dar perioada asta din an este una foarte aglomerată pentru mine…

— *Chartu rug,* spuse Roland cu blândeţe.

Cu toate că Susannah cunoştea un sens mai profund al acestei expresii, unul care-i dădea fiori pe şira spinării, observă că lui Overholser i se luminează ochii. Atunci începu ea să-şi cam dea seama cum aveau să se petreacă lucrurile.

— Secerişul, viaţa recoltelor noastre, mulţumesc foarte frumos, asta ştiu şi eu.

Callahan se aşezase într-un loc mai ferit şi privea lung înspre pădure, cu un soi de răbdare calculată. În spatele lui Overholser, Tian Jaffords schimbă o privire stânjenită cu soţia lui. Cei doi Slightman aşteptau continuarea schimbului de replici.

— Bine că ne poţi înţelege, adăugă moşierul.

— În Gilead aveam pretutindeni ferme şi moşii, îi explică Roland. Eu însumi am luat parte la strângerea fânului şi a porumbului. Şi, da, a ridichii iuţi.

Overholser îi adresă un rânjet care i se păru lui Susannah extrem de agresiv. Părea a spune: *Nu suntem chiar aşa de proşti, nu, sai? În fond, amândoi avem ceva experienţă.*

— De unde eşti, sai Roland?

— Măi, amice, da' du-te, dom'ne, la orelist, răbufni Eddie.

Overholser se uită nedumerit la el:

— Ce spui?

Eddie făcu un gest elocvent din mână *nu v-am zis eu?* şi dădu din cap:

— Exact asta.

— Stai potolit, Eddie, spuse Roland, tot blând ca un mieluşel. Sai Overholser, sigur că durează câteva secunde să ne prezentăm şi să facem schimb de politeţuri. Dar aşa se poartă oamenii civilizaţi, nu crezi?

Şi făcu o pauză – una scurtă, menită a-i accentua cuvintele următoare.

— Poate că altfel stau lucrurile în lumea tâlharilor, însă aici nu se află niciun tâlhar.

Overholser strânse din buze şi îl privi cu asprime pe Roland, gata să se declare insultat. Dar nimic din ce observă pe chipul pistolarului nu-i dădu prilej să o facă şi îşi înfrână pornirea belicoasă.

— Mulţumesc, spuse el. Tian şi Zalia Jaffords, aşa cum ţi s-a spus deja…

Zalia făcu o reverenţă, ridicând poalele unei fuste invizibile de peste pantalonii ei răpănoşi din catifea.

— …iar ei sunt Ben Slightman cel Bătrân şi Benny cel Tânăr.

Tatăl îşi duse pumnul la frunte şi dădu din cap în semn de salut. Fiul, al cărui chip era un portret al spaimei pure (în mare parte din cauza armelor, presupuse Susannah), făcu o plecăciune cu piciorul drept întins ţeapăn în faţă şi cu călcâiul înfipt în pământ.

— Pe Bătrân l-aţi cunoscut deja, isprăvi Overholser, rostind cuvintele cu exact acelaşi dispreţ care, dacă ar fi fost îndreptat spre propria-i mult prea preţioasă persoană, ar fi constituit o ofensă de moarte.

Susannah era de părere că moşierii foarte avuţi aveau obiceiul de a nu-şi cenzura limbajul şi tonul şi se întrebă cât mai avea Overholser să persevereze în bădărănie,

închipuindu-şi că îl calcă pe nervi pe Roland. Pentru că unii oameni pur şi simplu nu pot fi călcaţi pe nervi. O vreme ţi-ar putea face pe plac şi ar putea fi de acord cu ce bălmăjeşti, iar apoi…

— Aceştia sunt tovarăşii mei de drum, spuse Roland. Eddie Dean şi Jake Chambers, din New York. Iar ea e Susannah, arătă el indiferent cu mâna spre femeie, fără a catadicsi să se întoarcă.

Pe chipul lui Overholser se aşternu o expresie de complicitate misogină pe care Susannah o mai văzuse şi în alte dăţi. Detta Walker ar fi ştiut cum să şteargă privirea aceea de pe feţele bărbaţilor într-un fel probabil deloc agreabil pentru sai Overholser.

Cu toate acestea, îşi puse pe buze un surâs sfios şi făcu, la rândul ei, o reverenţă la fel de graţioasă, după părerea ei, asemănătoare cu cea a Zaliei Jaffords. Dar, fireşte, un pic diferită ca tehnică, dacă te gândeşti că îi lipseau ambele picioare de la genunchi în jos. Normal că nou-veniţii băgaseră de seamă problema ei, însă părerea lor o lăsa rece. *Totuşi* se întrebă ce cred despre scaunul ei cu rotile, cel de care făcuse Eddie rost în Topeka, locul unde răposase Monoul Blaine.

Callahan ştie ce este, îşi spuse ea, *căci Callahan vine din lumea noastră. El…*

Băiatul zise:

— Ăla-i un bumbler?

— Taci, ce-ţi veni? se arătă Slightman şocat că fiul său îndrăznise să deschidă gura.

— Nu face nimic, spuse Jake. Da, e un bumbler. Ete, du-te la el.

I-l arătă pe Ben cel Tânăr, iar Ete tropăi mărunţel spre băiatul cel nou, ocolind focul, şi îşi ridică ochişorii conturaţi cu auriu.

— N-am mai văzut niciodată unul domesticit, spuse Tian. Am auzit că există, desigur, doar că lumea a mers mai departe.

— Poate că nu în totalitate, zise Roland privind-l ţintă pe Overholser. Poate unele din străvechile obiceiuri mai dăinuie

încă.

— Pot să-l mângâi? îl întrebă puştiul cel nou pe Jake. Muşcă?

— Poţi. Nu muşcă.

Când îl văzu pe Slightman cel Tânăr lăsându-se pe vine în faţa lui Ete, Susannah se rugă din tot sufletul ca Jake să aibă dreptate. Nu ar fi fost de bun augur ca întrevederea lor să înceapă cu un billy-bumbler care hăpăie nasul unui copil.

Dar Ete se lăsă mângâiat, ba chiar îşi întinse gâtul ca să adulmece faţa lui Slightman. Băiatul izbucni în râs.

— Cum ziceai că-l cheamă?

Jake nu apucă să-i răspundă, căci interveni bumblerul:

— Ete!

La asta îi pufni râsul pe toţi. Şi uite aşa începu această binecuvântată întâlnire a lor, pe acest drum care urma Calea Grinzii. Legătura dintre ei era destul de fragilă, dar până şi Overholser o sesizase. Iar atunci când râdea, fermierul acesta înstărit dădea impresia unui om cumsecade. Speriat, poate; infatuat, cu siguranţă, dar deloc un om rău.

Susannah nu ştia dacă să se bucure sau să-i fie teamă.

4

— Aş dori să stăm de vorbă între patru ochi, dacă nu-ţi este cu supărare, spuse Overholser.

Cei doi băieţi se îndepărtaseră cu Ete între ei. Slightman cel Tânăr îl întreba pe Jake dacă bumblerul ştie să numere, pentru că auzise că unii sunt în stare.

— Nu cred că se poate, Wayne, se grăbi să intervină Jaffords. Ne-am înţeles să călătorim împreună, să înnoptăm împreună, să împărţim pâinea şi să le explicăm acestor oameni necazul nostru. Iar apoi, dacă vor fi de acord să meargă mai departe…

— Nu am nimic împotrivă să stau de vorbă cu sai Overholser, îl întrerupse Roland, şi cred că nici tu nu ar trebui să te opui, sai Jaffords. Oare nu îţi este el *dinh*, conducător al

acestui *ka-tet* al vostru?

Şi înainte ca Tian să apuce să obiecteze (sau să tăgăduiască):

— Susannah, dă-le ceai să bea. Eddie, fă câţiva paşi cu noi, dacă nu-ţi e cu bănat.

Expresia aceasta era nouă pentru toţi cei de faţă, iar Susannah se minună cât de firesc sunase ea din gura lui Roland. Era convinsă că, dacă ar fi încercat şi ea s-o spună, ar fi sunat ca un fel de pocnet din buze.

— Avem de-ale gurii în tabără, mai la miază-zi, spuse cu timiditate Zalia. De-ale gurii şi bere dulce din mere, căreia noi îi zicem *graf*, şi cafea. Andy…

— Vom mânca cu plăcere din bucatele voastre şi vom bea cu bucurie din cafeaua voastră, zise Roland. Dar, mai întâi, bea din ceaiul nostru, rogu-te. Vom lipsi doar câteva minute, nu-i aşa, sai?

Overholser dădu din cap. Îi dispăruse nervozitatea furioasă din atitudine. La fel şi rigiditatea din poziţia în care-şi ţinea corpul. Din cealaltă parte a drumului (în apropiere de locul unde o femeie, pe nume Mia, se strecurase în pădure doar cu o noapte în urmă), Ete făcu un giumbuşluc, iar cei doi băieţi izbucniră în râs. Benny – uluit, iar Jake – cu vădită mândrie.

Roland îl luă de braţ pe Overholser şi îl conduse în susul drumului, cu Eddie după ei. Încruntându-se, Jaffords păru gata să-i urmeze. Susannah îl atinse pe umăr.

— Nu, îi şopti ea. Ştie ce face.

Tânărul o privi nesigur, apoi veni după ea.

— Poate ar fi bine să mai aţâţ focul ăla, sai, spuse Slightman cel Bătrân privindu-i cu milă jumătăţile de picioare. Că nu s-a stins de tot. Uite, mai face scântei.

— Dacă vrei, răspunse Susannah gândindu-se cât de minunate i se păreau toate. Cât de minunate, şi cât de stranii. Şi cât de foarte-probabil-aducătoare-de-moarte, desigur, însă învăţase că şi apropierea morţii are farmecul ei. Căci tocmai întunericul făcea ca ziua aceea să fie atât de strălucitoare.

5

Cei trei bărbaţi se opriră cam la cincisprezece metri de ceilalţi. Se părea că Overholser monopolizase întreaga discuţie, gesticulând adesea înfierbântat ca pentru a sublinia o anumită idee. Vorbea de parcă pentru el Roland nu era nimic mai mult decât un copil de trupă care s-a întâmplat să-i iasă în cale împreună cu cei câţiva prieteni de nimic ai săi. Îi spuse că Jaffords trebuia să fie ţinut în frâu, că trebuiau să-l calmeze, nu doar pentru binele lui, ci şi pentru binele întregii comunităţi din Calla. Susţinu sus şi tare că, dacă vreo acţiune de-a lor ar avea *cu adevărat* sorţi de izbândă, el, Wayne Overholser, fiu al lui Alan, s-ar situa în prima linie; căci niciodată în viaţa lui nu se dăduse în lături de la nicio îndatorire obştească. Dar să se împotrivească Lupilor însemna nebunie curată. Şi, adăugă el cu glas şoptit, dacă tot vorbeau despre nebunie, poate că ar fi fost bine să se refere şi la Bătrân. Nu supăra pe nimeni atunci când îşi vedea de biserica şi de ritualurile lui. Niţică nebunie era sarea şi piperul unor asemenea activităţi. Însă acum era vorba despre ceva olecuţă mai altfel. Da, domnule, cu mult mai altfel.

Roland îl ascultă până la capăt, dând uneori din cap. El nu spuse mai nimic. Iar când zeii se îndurară şi Overholser termină, în cele din urmă, moşierul din Calla Bryn Sturgis rămase ca fascinat, privind ţintă la pistolarul dinaintea lui. Mai ales la ochii aceia de un albastru straniu, decolorat.

— Chiar eşti ce spui că eşti? îndrăzni să-l întrebe. Spune-mi adevărul, sai.

— Sunt Roland de Gilead, răspunse pistolarul.

— Din neamul lui Eld? Asta zici?

— Mă pun chezaş pentru adevărul ce ţi-l spun.

— Dar Gilead…, şovăi Overholser. Gilead a dispărut de mult.

— Însă eu nu, zise Roland.

— Rogu-te, spune-mi dacă ai să ne ucizi pe toţi sau ai să ne aduci cumva moartea?

— *Tu* ce crezi, sai Overholser? Nu-mi spune ce ai să crezi

mai târziu, sau ce ai să crezi mâine, sau peste o săptămână, sau peste un drum al lunii pe cer. Ce crezi chiar în clipa asta?

Overholser tăcu multă vreme, uitându-se de la Roland la Eddie, apoi iarăşi la Roland. Era un om neobişnuit să-şi schimbe părerile. Asta l-ar fi durut ca o hernie. Din josul drumului se auziră râsetele băieţilor amuzaţi de Ete care se dădea în stambă făcând aport. Tocmai ce adusese un băţ pe care i-l aruncase Benny – un băţ cât el de lung.

— Cred că aş vrea să te ascult, spuse în cele din urmă Overholser. Măcar atât aş putea face, fie ca zeii să mă ajute.

— Altfel spus, el a explicat toate motivele pentru care împotrivirea ar fi zadarnică, îi povesti Eddie lui Susannah după aceea, iar apoi a făcut exact aşa cum a vrut Roland. Parcă era vrăjit.

— Uneori Roland îmi pare a fi *vrăjitor,* spuse femeia.

6

Delegaţia din Calla îşi ridicase tabăra într-o poieniţă încântătoare de pe culmea dealului, la sud de drum, dar destul de departe de Calea Grinzii pentru ca norii de pe cer să stea nemişcaţi şi atât de aproape încât ţi se părea că îi poţi atinge cu mâna. Drumul fusese marcat cu multă grijă; unele din semnele scrijelite în scoarţa copacilor erau tot atât de mari ca palma lui Susannah. Or fi fost oamenii ăştia fermieri şi crescători de vite de excepţie, însă era evident că nu se simţeau deloc în largul lor prin păduri.

— Tinere, îţi pot da o mână de ajutor să împingi scaunul? îl întrebă Overholser pe Eddie atunci când se apucară să urce panta.

Susannah simţea deja în nări aroma de carne friptă şi se întrebă oare cine făcea de mâncare acolo, dat fiind că tot grupul Callahan-Overholser venise să facă cunoştinţă cu ei. Dar nu pomenise femeia de cineva pe nume Andy? Ba da. Poate că Andy era o slugă. O slugă de-a lui Overholser? Poate. Cu siguranţă că un om care îşi poate permite să cumpere o

pălărie de cowboy atât de elegantă ca aia pe care moşierul şi-o dăduse acum spre ceafă îşi poate permite şi să ţină servitori.

— Sigur, zise Eddie.

Dar nu îndrăzni să adauge „rogu-te” *(tot îi mai suna fals,* îşi spuse Susannah), dar se dădu la o parte şi îl lăsă pe Overholser la mânerele scaunului cu rotile. Moşierul era un bărbat destul de zdravăn, panta era destul de abruptă, iar el împingea o femeie care cântărea cam cincizeci şi opt de kilograme, dar respiraţia lui, chiar dacă destul de greoaie, rămase regulată.

— Îmi dai voie să te întreb ceva, sai Overholser? zise Eddie.

— Desigur.

— Care este cel de-al doilea nume al tău?

O clipă doar, moşierul parcă încetă să o mai împingă pe Susannah; însă femeia puse reacţia lui pe seama surprizei.

— Neobişnuită întrebare, tinere; de ce vrei să ştii?

— A, nu-i nimic important, doar o apucătură de-a mea, răspunse Eddie. De fapt, ghicesc viitorul după numele mijlocii.

Uşurel, Eddie, stai cuminte, îl admonestă Susannah în gând, amuzată totuşi, în ciuda circumstanţelor.

— Nu mai spune?

— Ba da, se ambala Eddie. Uite, tu, de exemplu. Pot să jur că al doilea nume al tău începe cu litera D, şi tânărul o pronunţă *Deh,* în maniera în care erau pronunţate literele în Vorbirea Nobilă. Aş zice că ai un nume scurt. Cât să fie? Cinci litere? Poate doar patru?

Scaunul îşi încetini iarăşi urcuşul.

— Pe toţi diavolii! exclamă Overholser. De unde ştii? Spune-mi!

Eddie ridică din umeri.

— Ţine de aritmetică şi de noroc. Adevărul este că o nimeresc cam în jumătate din cazuri.

— Mult mai puţin de jumătate, spuse Susannah.

— Celălalt nume al meu este Dale, zise Overholser. Nu mai ştiu dacă mi-a explicat cineva vreodată de ce mi s-a pus numele ăsta. Mi-am pierdut părinţii de mic.

— Îmi pare rău, şopti Susannah, bucuroasă să-l vadă pe

Eddie că pleacă de lângă ei.

Probabil se ducea să-i spună lui Jake că ea avusese dreptate în privinţa numelui moşierului: Wayne Dale Overholser. Egal: nouăsprezece.

— Nu înţeleg, tânărul ăsta e nemaipomenit de isteţ, sau un măscărici? o întrebă Overholser pe Susannah. Rogu-te, spune-mi, căci nu-mi pot da seama singur.

— E câte puţin din amândouă, răspunse femeia.

— Însă îţi pot spune că scaunul ăsta al tău e tare bun. Merge ca uns.

— Mulţam-sai, răspunse ea, oftând uşurel în sinea sa.

Expresia sunase exact aşa cum trebuie, poate din cauză că nu intenţionase s-o rostească.

— De unde îl ai?

— L-am găsit pe drum, la distanţă mare de aici, zise ea.

Dar această schimbare a subiectului nu o încânta câtuşi de puţin. Credea că e treaba lui Roland să spună povestea lor (sau să nu o spună). El era conducătorul lor, *dinh*-ul *ka-tet*-ului lor. În plus, nimeni nu avea cum să găsească vreo hibă în poveste dacă ea ar fi fost depănată de o singură persoană. Îşi zise că poate, totuşi, să mai adauge ceva:

— E o deşirare. Iar noi am venit de dincolo de ea, dintr-un loc unde lucrurile sunt mult diferite de cum sunt aici.

Îşi suci gâtul ca să-l privească. I se înroşiseră obrajii şi gâtul, dar tot se ţinea foarte bine pentru un om trecut de cincizeci de ani.

— Ştii despre ce vorbesc?

— Da, îi răspunse Overholser, dregându-şi glasul şi scuipând spre stânga. Nu că aş fi văzut-o sau aş fi auzit-o vreodată, dacă înţelegi ce vreau să-ţi zic. Nu prea ies din Calla; am mult prea multe de făcut la fermă. În afară de asta, noi, cei din Calla, nu prea ne dăm în vânt după păduri, dacă înţelegi ce-ţi zic.

O, da, cred că *înţeleg,* îşi spuse Susannah, observând un alt semn cam de dimensiunile unei farfurii de ciorbă. Bietul copac, mare noroc va trebui să aibă ca să treacă de iarnă.

— Andy ne-a povestit despre deşirare de multe, foarte

multe ori. Şi mai zice că scoate nişte sunete, dar nu-şi dă seama ce anume este.

— Cine-i Andy?

— Ai să-l cunoşti în curând, sai. Şi tu eşti din Calla York, la fel ca prietenii tăi?

— Da, răspunse ea redevenind circumspectă.

Moşierul împinse scaunul, ocolind un fag venerabil. Copacii erau mai risipiţi acum, iar mirosul de mâncare mult mai puternic şi aţâţător. Carne… şi cafea. Stomacul îi scânci revoltat.

— Dar ei nu pot fi pistolari, zise Overholser făcând un semn cu capul spre Eddie şi Jake. N-ai cum să mă faci să cred una ca asta.

— Vei hotărî singur ce să crezi la momentul potrivit, spuse Susannah.

Nu-i răspunse imediat. Scaunul zdrăngăni peste o porţiune cu pietre. În faţă, Ete ţopăia vesel între Jake şi Benny Slightman, care tocmai ce făcuse cunoştinţă cu graba nerăbdătoare a începutului de adolescenţă. Susannah se întrebă dacă era un lucru bun. Căci cei doi băieţi erau atât de diferiţi. Şi, spre marea lor părere de rău, doar timpul le va demonstra cât de diferiţi sunt.

— M-a speriat, şopti abia auzit Overholser, de parcă ar fi vorbit cu sine însuşi. Cred că din cauza ochilor. Mai ales din cauza ochilor.

— Şi atunci, ai de gând s-o ţii tot pe a ta? îl întrebă Susannah.

Întrebarea nu era deloc indiferentă, aşa cum spera ea că sunase, dar încă mai era uluită de vehemenţa reacţiei lui.

— Ai înnebunit, femeie? Sigur că nu – dacă voi vedea o scăpare din necazul ăsta. Ascultă ce-ţi zic! Băiatul ăla – întinse o mână spre Tian Jaffords care mergea înainte împreună cu soţia lui – băiatul ăla m-a acuzat de laşitate, nici mai mult, nici mai puţin! A trebuit să spună tuturor că eu nu am copii de vârsta celor pe care îi preferă Lupii, aşa a făcut. Nu aşa ca *el,* pricepi tu. Da' crezi că-s prost şi nu-mi dau seama de costuri?

— Eu nu cred asta, spuse calm Susannah.

— Da' *el* îşi dă seama? Parcă nu-mi vine a crede, continuă Overholser pe tonul unui om în sufletul căruia se dă o luptă pe viaţă şi pe moarte între teamă şi orgoliu. Vreau eu să dăm ţâncii la Lupi? Ţâncii noştri care se vor întoarce bolânzi şi vor fi o povară şi o ruşine pe obrazul oraşului? Nu! Dar nici nu vreau ca un lunatic scăpat din frâu să ne ducă pe toţi la pieire!

Se uită peste umăr la el şi observă ceva fascinant. Acum voia să fie de acord. Voia să găsească un motiv pentru care să spună da. Într-atât îi schimbase Roland părerile, şi o făcuse fără să rostească nici măcar un singur cuvânt. Nu făcuse nimic altceva decât… decât să îl ţintuiască cu privirea.

Surprinse o mişcare cu coada ochiului.

— Iisuse *Hristoase!* exclamă Eddie.

Mâna lui Susannah se repezi la locul unde ar fi trebuit să fie pistolul. Se întoarse să privească. Spre ei se îndrepta, coborând panta cu o grijă afectată – care i se păru teribil de amuzantă, cu toată uluirea ce o cuprinsese – un om din metal, înalt de cel puţin un metru şi jumătate.

Şi mâna lui Jake se duse spre patul armei atârnate la subsuoară.

— Cuminte, Jake, spuse Roland.

Omul din metal, cu ochi albaştri, sclipitori, se opri în faţa lor. Rămase nemişcat cam vreo zece secunde, dându-i lui Susannah posibilitatea de a-i citi eticheta de pe piept. *North Central Positronics,* îşi zise ea, *uite că a fost iar* chemată *la rampă. Ca să nu mai pomenim şi de LaMerk Industries.*

Apoi robotul ridică un braţ argintiu şi puse mâna argintie pe fruntea din oţel.

— Heil, pistolarule venit din depărtări, îl salută el pe Roland. Zile lungi şi nopţi senine îţi urez.

Roland îşi ridică şi el degetele la frunte.

— Fie ca tu să ai de două ori mai multe, Andy-sai.

— Îţi mulţumesc, zdrăngăni din măruntaiele lui complicate omul din metal. Apoi se aplecă spre Roland, cu ochii strălucindu-i şi mai tare. Susannah văzu cum mâna lui Eddie se furişează spre patul din santal al pistolului. Roland, însă,

nici nu se clinti.

— Am pregătit o masă bună-bunuţă, pistolarule. Cu multe roade pe care ni le-a oferit pământul, aşa să ştii.

— Mulţam, Andy.

— Îţi urez poftă bună, zdrăngăni iarăşi robotul din măruntaiele metalice. Dar până atunci, n-ai vrea cumva să-ţi asculţi horoscopul?

VI
CALEA LUI ELD

1

Pe la ceasul două în după-amiaza aceea, cei zece se aşezară la ceea ce Roland numea prânz de fermier. „În timpul treburilor de dimineaţă îl aştepţi cu dragoste”, le spuse el mai târziu. „În timpul celor de după-amiază îţi aminteşti de el cu nostalgie.”

Eddie bănuia că glumeşte, dar n-aveai cum să fii sută la sută sigur de asta în cazul lui Roland. Căci umorul lui era sec până la deshidratare.

Nu a fost cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată Eddie. Ospăţul organizat de Bătrânii din River Crossing încă mai deţinea locul de cinste în privinţa aceasta. Însă, după săptămâni în şir prin păduri, supravieţuind doar cu burrito de pistolar (şi scoţând pe partea cealaltă tiribombe aidoma căcărezelor de iepure constipat), bucatele fuseseră cu adevărat minunate. Andy le servi nişte fripturi în sânge enorme, acoperite cu sos de ciuperci şi cu garnitură de fasole. Le-a mai adus şi plăcinte cu carne şi porumb fript. Eddie încercă un ştiulete şi i se păru tare, dar gustos. Au mai avut şi salată de varză, iar Tian Jaffords făcu tot posibilul ca ei să afle că ieşise din mâinile soţiei sale. Ca desert a fost o budincă nemaipomenită din căpşune, pe care cei din Calla o numeau „auflauf”. Şi, desigur, cafea. Lui Eddie i se păruse că toţi patru au dat gata cam vreo patru litri. Până şi Ete a primit. Jake i-a pus pe jos o farfurie plină cu fiertura neagră şi concentrată. Ete a mirosit-o, a exclamat „Cafă!” şi a lipăit-o la iuţeală.

În timpul mesei nu s-au discutat lucruri serioase. („Mâncarea şi taclalele nu se amestecă” suna una din multele perle de înţelepciune enunţate de Roland.) Cu toate acestea, Eddie reuşi să afle o mulţime de lucruri despre Jaffords şi

nevasta lui, îndeosebi despre traiul lor aici, în ceea ce Tian şi Zalia numeau Ţinuturile de Hotar. Eddie spera ca şi Susannah (care stătea lângă Overholser) şi Jake (aşezat lângă tânărul pe care Eddie ajunsese deja să-l numească „Puştiul Benny”) să audă măcar jumătate din povestea lor. S-ar fi aşteptat ca Roland să se aşeze lângă Callahan, dar Callahan stătea singur. Îşi luase farfuria şi se retrăsese un pic mai departe, se închinase şi mâncase de unul singur. Şi nu făcuse risipă. Să fi fost supărat pe Overholser pentru că acaparase întreaga reprezentaţie, sau doar era singuratic din fire? Greu de spus atât de curând, dar dacă cineva i-ar fi pus un pistol la tâmplă, Eddie ar fi optat pe cea de-a doua variantă.

Însă ce îl impresionă cel mai tare pe Eddie era cât de a naibii de civilizată părea partea aceasta de lume. În comparaţie, Lud, cu Puberii şi Cărunţii lui belicoşi, părea o insulă de canibali desprinsă din paginile unei cărţi de aventuri. Oamenii ăştia aveau drumuri, aveau organe de ordine, aveau un sistem administrativ ce-l duse pe Eddie cu gândul la întrunirile obşteşti din orăşelele de provincie din New England. Aveau o Sală de întruniri şi aveau o pană ce părea a fi un soi de simbol al autorităţii. Dacă voiai să convoci o întrunire, trebuia să trimiţi pana prin localitate. Dacă o atingeau destui oameni, atunci întrunirea avea loc. Dacă nu, nu. Pana era dusă de doi oameni în al căror cuvânt toţi aveau deplină încredere. Eddie avea dubiile lui că o asemenea metodă ar funcţiona în New York, dar într-un loc ca acela părea o metodă destul de bună de a gestiona problemele comunităţii.

Înşirate pe un arc domol, ca o semilună, de la nord la sud de Calla Bryn Sturgis mai erau încă cel puţin şaptezeci de alte localităţi ale căror denumiri începeau cu „Calla”. Calla Bryn Lockwood, la sud, şi Calla Amity la nord erau de asemenea comunităţi de fermieri şi crescători de vite. Şi ei erau supuşi periodic incursiunilor sălbatice ale Lupilor. Mai la sud se aflau Calla Bryn Bouse şi Calla Staffel, cu întinse terenuri agricole. Jaffords spunea că şi cei de acolo au de pătimit din cauza Lupilor… sau aşa îşi închipuia. La nord erau Calla Sen Pinder

şi Calla Sen Chre, cu ferme şi turme de oi.

— Fermele sunt destul de măricele, zise Tian, dar, cu cât mergi mai spre nord, sunt din ce în ce mai mici, dacă pricepi ce-ţi zic, până când ajungi în ţinuturile unde cade zăpada – aşa se spune; eu n-am văzut niciodată zăpadă. Dar ce brânză bună se face prin părţile alea!

— Se spune şi că oamenii din nord poartă încălţări din lemn, îi spuse Zalia lui Eddie pe un ton visător.

Femeia purta nişte ciubote scâlciate cărora li se spunea „cizme scurte”.

Locuitorii din aceste Calle călătoreau puţin. Dar, dacă şi-ar fi dorit s-o facă, aveau drumuri multe la dispoziţie, şi tocmai datorită drumurilor comerţul mergea bine. Pe lângă drumuri, mai era şi Whye, numit uneori şi Marele Râu. Acesta curgea pe la sud de Calla Bryn Sturgis până la Mările Sudice (aşa se spunea). Existau Calle de mineri, Calle de meşteşugari (unde lucrurile erau fabricate cu prese cu abur şi chiar – îţi vine să crezi? – cu electricitate) şi chiar o Calla dedicată plăcerilor: jocuri de noroc şi curse de cai. Şi…

Însă aici Tian, care vorbise până atunci, simţi privirea intensă a Zaliei şi se duse la oală să-şi mai ia o porţie de fasole, fără să uite să adauge şi puţin din salata nevestei.

— Deci, începu Eddie, trasând o curbă în ţărână. Aici sunt Ţinuturile de Hotar. Callele. Un arc ce merge de la nord la sud… cam cât, Zalia?

— E treaba bărbaţilor să ştie asta, spuse femeia.

Apoi, observând că bărbatul mai zăboveşte pe lângă tăciunii aprinşi, inspectând oalele, se aplecă puţin spre Eddie.

— În kilometri sau în roţi?

— Mi-e indiferent, deşi înţeleg mai bine dacă îmi spui în kilometri. Zalia dădu din cap şi îi explică:

— Poate cam trei mii de kilometri încolo – şi arătă spre nord – şi de două ori mai mult în partea cealaltă.

Arătă spre sud. Rămase o clipă aşa, cu braţele întinse în ambele direcţii, apoi le lăsă în jos şi îşi strânse mâinile în poală, reluându-şi poziţia sfioasă de mai înainte.

— Şi oraşele astea… Callele astea… se întind pe toată

distanţa?

— Aşa se zice, iar negustorii merg încolo şi încoace. La nord-vest de aici, Marele Râu se bifurcă. Braţului de est noi îi spunem Devar-Tete-Whye. Desigur că mai mulţi oameni călătoresc pe râu dinspre nord, căci el curge de la nord la sud, dacă pricepi ce vreau să-ţi zic.

— Pricep. Şi spre est?

Femeia îşi lăsă ochii în jos.

— Bubuit de Tunet, spuse atât de încet încât Eddie abia o auzi. Nimeni nu se duce acolo.

— De ce?

— Acolo e întuneric, zise ea, tot cu ochii în poală.

Apoi ridică o mână. De data aceasta arătă în direcţia de unde veniseră Roland şi prietenii lui. Arătă spre Lumea de Mijloc.

— Acolo, spuse ea, se termină lumea. Cel puţin, aşa se spune. Iar acolo…, arătă spre est, ridicând privirea la Eddie. Acolo, în Bubuit de Tunet, lumea s-a terminat *deja.* Iar în mijloc ne aflăm noi, care nu vrem decât să ne ducem restul zilelor în linişte.

— Şi crezi că aşa o să fie?

— Nu.

Iar Eddie observă că începuse să plângă.

2

La scurtă vreme după aceea, Eddie se scuză şi se duse printre copaci pentru a se bucura de un moment cu sine însuşi. Tocmai pe când se ridică, întinzând mâna după nişte frunze cu care să se şteargă, auzi o voce chiar din spate.

— Nu alea, sai, rogu-te. Sunt frunze otrăvitoare de mătrăgună. O să vrei să-ţi smulgi pielea de pe tine dacă te ştergi cu ele.

Eddie tresări puternic şi se întoarse cât putu de repede, ţinându-şi betelia jeanşilor cu o mână, în vreme ce cu cealaltă încerca să ajungă la centura cu pistol agăţată de creanga unui

copac din apropiere. Apoi văzu cine – sau *ce* – vorbise, şi se mai linişti.

— Andy, nu-i deloc cuşer să te furişezi în spatele oamenilor când fac aşa-aşa, îl dojeni el iritat şi se întinse după alte frunze. Astea sunt bune? Ce mi se poate întâmpla dacă mă şterg cu ele?

Niciun cuvânt. Tăcere întreruptă de pocnete metalice.

— Ce e? întrebă Eddie. Am greşit cu ceva?

— Nu, răspunse Andy. Procesez informaţiile, sai. *Cuşer:* cuvânt necunoscut. *Furişa:* ba deloc, am mers normal. *Aşa-aşa:* foarte probabil expresie argotică pentru defecare.

— Mda, mormăi Eddie, asta înseamnă. Dar, spune, Andy, dacă nu te-ai furişat, cum de nu te-am auzit venind? Adică, uite câte *tufişuri* sunt pe aici. Orice om ar face zgomot dacă ar trece prin ele.

— Eu nu sunt om, sai, spuse Andy, iar lui Eddie i se păru că aude o nuanţă de îngâmfare în vocea robotului.

— Atunci un ins, sau ce-oi fi tu. Cum se poate ca un ins atât de mare ca tine să nu facă zgomot când merge?

— Aşa am fost programat, răspunse Andy. Iar frunzele acestea sunt tocmai bune.

Eddie îşi dădu ochii peste cap şi smulse câteva.

— O, da, ai fost programat. Pe bune. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mulţam-sai, zile lungi, pupă-mă-n cur şi du-te-n rai.

— Rai, zise Andy. Locul unde te duci după moarte; un fel de paradis. Bătrânul spune că oamenii care merg în Rai stau de-a pururi la dreapta lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic.

— Nu mai spune? Şi la stânga cine stă? Reprezentantul Coca-Cola?

— Nu ştiu, sai. Nu cunosc cuvântul *Coca-Cola.* Vrei să-ţi afli horoscopul?

— De ce nu? spuse Eddie.

Porni spre tabără, călăuzindu-se după sunetele ce ajungeau până la ei: râsete de băieţi şi lătraturi de billy-bumbler. Imens, Andy mergea alături de el, sclipitor chiar şi sub cerul înnorat. Nu făcea niciun zgomot. Era sinistru.

— Care este data ta de naştere, sai?

Eddie îşi spuse că ar fi trebuit să se aştepte la întrebarea asta.

— Sunt născut în zodia Caprei, răspunse el, apoi îi aminti mai multe. Capră cu barbă.

— Zăpada iernii e numai durere, copilul iernii e puternic şi sălbatic, zise Andy şi, da, vocea-i era plină de îngâmfare.

— Puternic şi sălbatic, ai dreptate, ăsta sunt eu, se amuză Eddie. N-am mai făcut baie de o lună, aşa că pe bune că sunt sălbatic. Ce-ţi mai trebuie, Andy, prietene? Vrei să-mi citeşti în palmă?

— Nu este nevoie, sai Eddie.

În mod clar vocea robotului suna fericită, iar Eddie îşi zise: *Ăsta mi-s eu, răspândesc numai bucurie oriunde mă duc. Până şi roboţii mă iubesc. Asta mi-e destinul, ăsta e* ka-ul *meu.*

— Este Sărbătoarea Pământului Plin şi suntem cu toţii recunoscători. Luna este roşie, Luna Vânătoresei, cum i se spune în Lumea de Mijloc. Vei călători, Eddie! Vei călători departe! Tu împreună cu prietenii tăi! Chiar la noapte vă veţi întoarce în Calla New York. Vei cunoaşte o doamnă neagră. Vei…

— Vreau să aflu mai multe despre drumul ăsta la New York, îl întrerupse Eddie oprindu-se din mers.

Aproape ajunseseră în tabără. Îi vedea pe ceilalţi mişcându-se de colo-colo.

— Fără glume, Andy!

— Vei trece prin portalul dintre lumi, sai Eddie! Tu cu prietenii tăi. Trebuie să ai grijă. Când vei auzi *kammen* – clopotele, pricepi ce-ţi zic – toţi trebuie să fiţi foarte atenţi unii la alţii. Ca să nu vă pierdeţi.

— De unde ştii toate astea? se minună Eddie.

— Am fost programat să le ştiu, răspunse Andy. Am terminat horoscopul, sai. Nu te costă nimic.

Şi îl lăsă mască pe Eddie cu fraza următoare, care păru cireaşă de pe tort în materie de absurd.

— Sai Callahan, Bătrânul, îl ştii şi tu, zice că nu am voie să cer plată pentru că nu am autorizaţie pentru ghicirea viitorului.

— Sai Callahan are dreptate, spuse amuzat Eddie, adăugând iute când îl văzu pe Andy pornind din nou spre tabără: Mai stai puţin cu mine, Andy, rogu-te.

Al naibii de ciudat cât de repede începuse expresia asta să nu-i mai sune străină atunci când o rostea.

Andy se opri bucuros şi se întoarse spre Eddie, cu ochii albaştri strălucind. Eddie avea o mie de întrebări despre portal, dar în momentul acela îl frământa altă curiozitate.

— Ştii de Lupi.

— O, da. Eu i-am spus lui sai Tian. A fost furios la culme.

Şi din nou Eddie detecta în vocea lui Andy ceva foarte asemănător cu infatuarea… dar cu siguranţă că asta era doar în capul lui, nu? Un robot – fie el şi unul care reuşise să supravieţuiască din vechime – nu se putea bucura de tragediile oamenilor? Sau putea?

Nu ţi-a trebuit prea mult ca să uiţi monoul, scumpete, păi nu? i se strecură în gând vocea lui Susannah. Urmată de cea a lui Jake: *Blaine, Monoul, îţi învineţeşte popoul.* Iar apoi propria lui voce: *Eddie, bătrâne, dacă ai de gând să te porţi cu maşinăria asta aşa cum te-ai purta cu o ghicitoare dintr-un parc de distracţii, atunci să ştii că meriţi cu vârf şi îndesat tot ce ţi se întâmplă.*

— Spune-mi despre Lupi, îi ceru Eddie.

— Ce vrei să ştii, sai Eddie?

— Pentru început, de unde vin. Care anume este locul acela unde se simt acasă şi unde pot să se pârţâie cât de tare au chef. Pentru cine lucrează. De ce îi răpesc pe copii. Şi de ce copiii pe care i-au luat se întorc cu minţile ferfeniţă.

Şi îi veni în minte o altă întrebare. Poate cea mai evidentă.

— De unde ştii când vin?

Dinăuntrul lui Andy se auziră pocnete şi clinchete. O mulţime, poate vreme de un minut. Iar când Andy începu din nou să vorbească, vocea lui suna altcumva, aducându-i aminte lui Eddie de Ofiţerul Bosconi, din cartierul lui. Jurisdicţia lui Bosco era Brooklyn Avenue. Şi dacă se întâmpla să dai nas în nas cu el pe stradă, atunci când îşi făcea rondul, învârtind nonşalant bulanul într-o mână, Bosco vorbea cu tine ca şi cum amândoi eraţi fiinţe omeneşti – şi ce mai faci, Eddie, ce mai

zici, ce mai face maică-ta, ce mai face secătura aia de frati-tu, n-ai de gând să te înscrii în Liga Sportivă a Poliţiei din New York, hai că ne vedem la sală, nu te atinge de ţigări, o zi bună îţi doresc. Dar dacă cumva îşi închipuia că ai fi făcut vreun lucru rău, Bosco Bob se transforma de urgenţă într-un individ pe care nu-ţi doreai deloc să-l cunoşti. Acel Ofiţer Bosconi nu ştia să zâmbească, iar ochii din spatele ochelarilor semănau cu două bălţi îngheţate în februarie (întâmplător, luna februarie pica exact în zodia Caprei, aici pe tărâmul acesta al Marelui Ce-o Fi). Bosco Bob nu l-a lovit niciodată pe Eddie, însă de vreo două ori – o dată imediat după ce nişte puşti incendiaseră magazinul lui Woo Kim – a fost aproape sigur că naşparliul ăla în uniformă avea de gând să-i *articuleze* câteva, dacă ar fi avut nerozia să se ia în gură cu el. Nu era vorba de schizofrenie – mă rog, nu schizofrenie pură ca în cazul Detta/Odetta – dar nici departe nu era. Existau două variante ale Ofiţerului Bosconi. Băiat simpatic şi poliţai.

Când Andy vorbi, nu mai avea glasul unchiului amabil, dar cam dus cu pluta, care este convins că sunt cât se poate de adevărate poveştile publicate în *Inside View* („S-a născut un copil pe jumătate băiat, pe jumătate aligator” şi „Elvis e bine mersi şi trăieşte în Buenos Aires”). Acest Andy era complet lipsit de emoţii şi puţintel cam mort.

Cu alte cuvinte, ca un robot *adevărat*.

— Ce parolă ai, sai Eddie?

— Ce?

— Parolă. Ai la dispoziţie zece secunde. Nouă… opt… şapte…

Eddie încercă să-şi aducă aminte de filmele cu spioni pe care le văzuse.

— Adică eu îţi zic ceva de genul „Trandafirii înfloresc în Cairo” şi *tu* răspunzi „Numai în grădina doamnei Wilson” şi după aia *eu* zic…

— Parolă incorectă, sai Eddie… doi… unu… zero.

Din maţele lui Andy se auziră nişte bufnete extrem de neplăcute auzului. Ca zgomotul scos de un satâr care trece prin halca de carne şi se înfige în blatul de lemn de dedesubt.

Eddie se pomeni că se gândeşte pentru prima oară la Marii Străbuni, care, fără doar şi poate, îl construiseră pe Andy (sau poate că îl construiseră oamenii de dinaintea lor, să îi numim pe aceştia Marii Străbuni Pe Bune – cine putea oare şti cu certitudine?). Iar, dacă cei rămaşi în Lud constituiau un etalon, Eddie era convins că nu voia absolut deloc să-i întâlnească vreodată.

— Poţi să mai încerci o dată, se auzi vocea cea rece.

Aducea puţin cu cea care-l întrebase pe Eddie dacă nu vrea să-şi asculte horoscopul. Dar foarte puţin.

— Vrei să mai încerci o dată, Eddie din New York?

Eddie se gândi repede şi răspunse:

— Nu. Nu face nimic. Informaţia aia e restricţionată, nu-i aşa?

Câteva clinchete. Apoi:

— *Restricţionat:* îngrădit, limitat; se referă la informaţiile dintr-un anumit document sau de pe un CD; au acces doar persoanele autorizate; persoanele autorizate pot accesa informaţia numai pe baza parolei.

Altă pauză, apoi Andy zise:

— Aşa este, Eddie. Informaţia pe care o ceri este restricţionată.

— De ce? se miră tânărul, fără să se aştepte la vreun răspuns.

Totuşi Andy îi oferi unul:

— Directiva Nouăsprezece.

Eddie îl lovi prieteneşte pe umărul metalic.

— Trebuie să-ţi spun că nu mă surprinde deloc, amice. Directiva Nouăsprezece. Mi se pare normal!

— Doreşti să-ţi asculţi horoscopul dezvoltat, Eddie-sai?

— Cred că am să mă lipsesc.

— Dar un cântecel care se cheamă „Carcaletele de l-am băut aseară”? Are versuri tare nostime.

Sunetul subţirel, cu stridenţe de metal zgâriat, parcă venea din locul unde ar fi trebuit să i se afle diafragma, dacă Andy ar fi fost om.

Eddie, căruia ideea de a asculta versuri nostime i se părea

cam periculoasă, grăbi pasul spre locul unde se aflau tovarăşii lui.

— Ce-ar fi să amânăm puţin? îi zise el robotului. Acum am tare poftă de o cană cu cafea.

— Fie să-ţi ofere plăcere, sai, îi ură Andy.

Lui Eddie i se păru că tonul lui era cam necăjit. Aşa cum era şi tonul lui Bosco Bob când îi spuneai că nu prea crezi că ai să ai vreme de liga sportivă în vara aia.

3

Roland îşi bea cafeaua aşezat pe o piatră. Îl ascultă pe Eddie tăcut, fără să schiţeze nici-o mişcare, cu excepţia unei aproape insesizabile ridicări din sprâncene la cuvintele Directiva Nouăsprezece.

În partea cealaltă a poieniţei, Slightman cel Tânăr făcea baloane de săpun cu un pai. Ete le fugărea, pe unele le spărgea cu colţii, apoi îşi dădu seama ce voia băiatul de la el şi începu să le strângă la un loc, într-un maldăr fragil de lumină. Grămada asta îi aduse aminte lui Eddie de Curcubeul Vrăjitorului, de globurile acelea periculoase de cleştar. Chiar avea Callahan unul? Cel mai malefic dintre toate?

La capătul poienii, lângă băieţi, Andy stătea cu braţele argintii încrucişate peste pieptul din oţel. Aştepta să strângă masa pe care o gătise, era bănuiala lui Eddie. Servitorul perfect. El găteşte, el strânge, el îţi spune despre doamna neagră pe care ai s-o întâlneşti. Numai să nu te aştepţi să încalce Directiva Nouăsprezece. Nu fără să-i spui parola.

— Vreţi să veniţi lângă mine? îi strigă Roland pe ceilalţi ridicând puţin vocea. A sosit momentul să stăm de vorbă. N-o să dureze prea mult, iar asta este un lucru bun, cel puţin pentru noi, deoarece noi am apucat să discutăm înainte de sosirea lui sai Callahan, iar vorba lungă e sărăcia omului, aşa să ştiţi.

Se apropiară şi se aşezară în jurul lui aidoma unor şcolari ascultători – şi cei din Calla, şi cei veniţi de foarte departe,

care apoi se vor duce spre alte zări.

— Mai întâi vreau să-mi spuneţi ce ştiţi despre aceşti Lupi. Eddie mi-a zis că Andy nu vrea să spună cum de ştie ce ştie.

— Adevăr grăieşti, mormăi Slightman cel Bătrân. Ori cei care l-au făcut, ori cei ce au venit după aceea l-au legat la gură în privinţa asta, deşi întotdeauna ne anunţă de venirea lor. Când e vorba de alte subiecte, turuie fără oprire.

Roland se uită la moşierul din Calla.

— Sai Overholser, vrei să ne spui despre ce e vorba?

Tian Jaffords păru extrem de dezamăgit că nu fusese el cel desemnat să vorbească. Soţia lui păru extrem de dezamăgită pentru el. Slightman cel Bătrân încuviinţă cu o aplecare a capului, ca şi cum ar fi fost singura alegere justă. Overholser nu se umflă în pene, aşa cum şi-ar fi închipuit Eddie. Vreo treizeci de secunde rămase cu privirea coborâtă, la picioarele lui încrucişate, încălţate cu cizme scurte scâlciate, frecându-şi falca. Era atât de linişte în jur, că Eddie fu în stare să audă scrâşnetul palmei pe ţepii bărbii nerase de două, trei zile. În cele din urmă, scoase un oftat adânc şi îşi ridică ochii spre Roland.

— Mulţumescu-ţi ţie. Trebuie să recunosc că nu eşti cum m-am aşteptat. Nici tu, nici *tet*-ul tău, zise Overholser şi se întoarse spre Tian. Ai avut dreptate să ne aduci aici, Tian Jaffords. Este o întâlnire pe care trebuia s-o avem şi îţi spun „mulţumesc”.

— Nu eu v-am adus aici, zise Jaffords, ci Bătrânul.

Overholser făcu un semn de mulţumire spre Callahan. Callahan îi răspunse înclinând capul, apoi făcu semnul crucii în aer cu mâna brăzdată de cicatrice – ca şi cum ar fi vrut să spună că nu era meritul lui, ci al lui Dumnezeu, îşi spuse Eddie. Poate că aşa stăteau, într-adevăr, lucrurile, dar, când era vorba de scos tăciunii din foc, el personal ar fi supralicitat şi ar fi pus câte doi dolari pe Roland de Gilead, pentru fiecare dolar mizat pe Dumnezeu şi pe Omul Iisus, aceşti pistolari ai divinităţii.

Tăcut şi cu o expresie de absolută politeţe aşternută pe chip, Roland aştepta răbdător.

Într-un final Overholser începu să vorbească. Şi vorbi aproximativ cincisprezece minute, rar, dar fără să divagheze. Mai întâi şi mai întâi era chestiunea gemenilor. Locuitorii din Calla au înţeles că, în alte părţi de lume, copiii născuţi câte doi constituiau excepţia, iar nu regula. În vreme ce în acest loc al lor de pe Semilună copiii unici erau raritǎţi, aşa cum era Aaron al soţilor Jaffords. Da, copiii nepereche erau cazurile ieşite din comun.

Şi, poate cu o sută douăzeci de ani în urmă (sau poate o sută cincizeci, căci timpul era alunecos, şi nu puteai să spui cu certitudine când s-a petrecut ceva anume), Lupii şi-au început raidurile în Calla. Nu veneau chiar o dată la o generaţie; asta ar fi însemnat să vină o dată la douăzeci de ani, dar veneau ceva mai rar. Deşi, o dată la douăzeci de ani era o estimare destul de exactă.

Pe Eddie îl bătu gândul să-i întrebe pe Overholser şi pe Slightman cum ar fi putut Marii Străbuni să-l împiedice pe Andy să spună ceva despre Lupi, dacă Lupii îşi începuseră incursiunile de mai puţin de două secole, apoi îşi luă seama. E o pierdere de vreme să pui întrebări care nu au răspuns, i-ar fi zis Roland. Dar tot era interesant, nu? Ar fi fost interesant de aflat când îl setase ultima oară cineva (sau *ceva)* pe Andy, Robotul Mesager (şi multe alte aplicaţii).

Şi de ce.

Copiii, continuă Overholser, câte unul din toate perechile cu vârstele cuprinse între trei şi paisprezece ani, erau duşi spre est, în ţinutul Bubuitului de Tunet. (Eddie observă cum Slightman îşi cuprinse fiul cu braţul pe după umeri pe durata acestei părţi a povestirii.) Şi copiii rămâneau acolo o perioadă relativ scurtă de timp – poate patru săptămâni, poate opt. Apoi, majoritatea erau daţi înapoi. Părerea generală era că aceia care nu se mai întorceau fără doar şi poate muriseră acolo, pe Tărâmul întunericului, că ceremoniile diavoleşti la care fuseseră supuşi au sfârşit prin a-i ucide de-a binelea, în loc să le ia doar minţile.

În cele mai fericite cazuri, cei reîntorşi erau nişte idioţi docili. Copiii de cinci ani vor fi uitat toate cuvintele învăţate

cu trudă până la venirea Lupilor, iar acum gângureau şi întindeau mâna după lucrurile pe care şi le doreau. Scutecele, date uitării de doi sau trei ani deja, reveneau în forţă şi rămâneau pe micuţi până la vârsta de zece, doisprezece ani.

— La naiba, Tia şi *acum* se pişe pe ea cam o dată pe săptămână, şi poţi să fii sigur că se şi cacă pe ea o dată pe lună, spuse Jaffords.

— Ascultaţi ce vă spune, zise mohorât Overholser. Propriul meu frate, Welland, a fost la fel până în ziua când a murit. Şi, desigur, trebuie supravegheaţi aproape în permanenţă, pentru că, dacă le cade în mână ceva ce le place, se îndoapă până explodează. Cine are grijă de soră-ta, Tian?

— Văr-miu, i-o luă Zalia înainte. Şi Heddon şi Hedda ne ajută puţin; au ajuns la vârsta când…

Îşi dădu seama ce e pe punctul de a spune şi se opri. Strânse buzele şi nu mai rosti niciun cuvânt. Eddie înţelese. Heddon şi Hedda o puteau ajuta acum, sigur că da. Iar la anul, unul dintre ei o va ajuta în continuare. Pe când celălalt…

Copilul răpit la vârsta de zece ani mai ştia să articuleze câteva cuvinte. Însă foarte puţine şi nu mai progresa absolut deloc. Cazul celor mai mari era cel mai rău, căci aceştia păreau cumva a fi priceput ce anume li se întâmplase. Ce anume li se furase. Obişnuiau să plângă foarte mult, sau să refuze compania altor oameni. Mare parte a timpului se zgâiau spre soare-răsare, ca nişte suflete pierdute. Ca şi cum şi-ar fi putut zări acolo bietele creiere, rotindu-se pe cerul întunecat aidoma unor păsări. De-a lungul timpului vreo şase dintre aceştia se sinuciseseră. (Callahan îşi făcu din nou semnul crucii.)

Până pe la şaisprezece ani, bolânzii îşi păstrau înfăţişarea, graiul şi comportamentul de copil. Apoi, dintr-odată, majoritatea se dezvoltau foarte repede până la dimensiuni gigantice.

— Nu-ţi poţi închipui cum este, dacă nu i-ai văzut şi nu ai trecut prin aşa ceva, spuse Tian cu privirea pierdută în cenuşa focului. Nu-ţi poţi închipui cât de tare îi doare. Ştiţi cum plânge un ţânc când îi dau dinţii?

— Da, răspunse Susannah.

— Probabil că durerea asta e ca cea pe care ai îndura-o dacă ţi-ar creşte dinţi din tot corpul, nu doar în gură, dacă pricepeţi ce vă zic.

— Ascultaţi la el cu luare-aminte, spuse Overholser. Şaişpe sau optşpe luni fratele meu n-a făcut nimic altceva decât să doarmă, să mănânce, să plângă şi să crească. Mi-aduc aminte că plângea şi în *somn.* Mă dădeam jos din pat şi mă duceam lângă el şi auzeam fâsâitul oaselor care-i creşteau.

Eddie medita la toată grozăvia asta. Sigur, ascultai în copilărie poveşti despre uriaşi – „Tihi, tiha, tiha, tihi" şi tot tacâmul – dar până atunci nu se gândise niciodată cum ar fi să *devii* un uriaş. *Ca şi cum ţi-ar creşte dinţi din tot corpul,* îşi aminti el şi se cutremură.

— Doar un an şi jumătate, atâta tot, şi s-a terminat. Dar mă întreb cât de lung li s-a părut lor, acelora care s-au întors cu atâta simţ al timpului cât au păsările şi insectele.

— O veşnicie, zise Susannah, cu voce sfârşită şi foarte palidă la faţă. Probabil că li s-a părut că durează o veşnicie.

— Foşnetul oaselor care cresc în timpul nopţii, spuse Overholser. Durerile cumplite de cap când le cresc *craniile.*

— O dată, Zalman a zbierat nouă zile în şir, povesti Zalia.

Tonul îi era lipsit de emoţie, însă Eddie îi observă groaza din ochi.

— I s-au ridicat maxilarele. I se ridicau chiar în faţa ochilor tăi. Iar fruntea i se ondula şi se bomba, şi dacă îţi apropiai urechea puteai să auzi cum îi trosneşte ţeasta. Ca o creangă cu prea multă gheaţă pe ea. Şi a zbierat nouă zile. Nouă. A zbierat dimineaţa, a zbierat la prânz şi a zbierat în crucea nopţii. A zbierat, şi a tot zbierat, şi nu se mai oprea. Lacrimile îi curgeau din ochi fără încetare. Ne-am rugat la toţi zeii să răguşească, ba chiar să rămână mut pe vecie, dar nu s-a întâmplat. Dacă am fi avut o armă, cred că l-am fi omorât acolo, pe patul lui de paie, doar ca să-i punem capăt suferinţelor. Chiar şi aşa, tăticul nostru era gata-gata să-i taie beregata când s-a oprit. Oasele i-au mai crescut o vreme – oasele din corp – dar capul îl duruse cel mai mult şi încetase,

mulţumim zeilor şi Omului Iisus pentru asta.

Se uită spre Callahan. Acesta îi făcu un semn din cap şi întinse mâna spre ea. Zalia se întoarse din nou spre Roland şi prietenii lui.

— Acum am şi eu cinci copii, le spuse. Aaron e ferit de orice pericol, mulţumim zeilor. Dar Heddon şi Hedda au zece ani, vârstă tocmai bună. Lyman şi Lia au cinci, iar cinci ani înseamnă că…

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi nu mai continuă.

4

Odată încheiată această creştere bruscă, spuse mai departe Overholser, unii dintre ei erau puşi la muncă. În vreme ce alţii – cei mai mulţi – nu erau în stare nici măcar să facă treburi elementare, ca scoaterea buturugilor din pământ sau săparea gropilor. Pe aceştia din urmă îi puteai vedea stând pe treptele prăvăliei lui Took, sau umblând bălălău de colo-colo, femei şi bărbaţi tineri, de înălţime, greutate şi stupizenie colosale, rânjind şi îngânând fragmente de cuvinte sau holbându-se la cer.

Singurul lucru bun din toată tragedia aceasta era că nu se împerecheau. Chiar dacă nu toţi ajungeau la dimensiuni monstruoase, iar capacităţile lor mentale şi fizice difereau cât de cât de la caz la caz, exista o trăsătură generală: toţi, fără excepţie, se întorseseră morţi din punct de vedere sexual.

— Scuze pentru vorba păcătoasă, zise Overholser, dar am senzaţia că, după ce s-a întors, lui Welland, frate-miu, nu i s-a întărit niciodată, nici măcar dimineaţa, înainte de pişare. Zalia? Tu l-ai văzut pe frate-tău cu… ştii tu…

Zalia clătină din cap.

— Câţi ani aveai când au venit Lupii, sai Overholser? îl întrebă Roland.

— Prima oară, vrei să zici. Şi eu şi Welland aveam nouă ani.

Acum Overholser începuse să vorbească foarte repede, dând

senzaţia unui discurs pregătit dinainte. Dar Eddie bănuia că altul era motivul. Overholser era o persoană cu greutate în Calla Bryn Sturgis; era, Dumnezeu să ne apere şi să alunge ciorile, moşierul cel mare. Şi îi era nespus de greu să-şi oblige mintea să se întoarcă în perioada când el fusese doar un copil, micuţ şi neajutorat şi înspăimântat.

— Mămica şi tăticul au încercat să ne ascundă în pivniţă. Mă rog, aşa mi s-a povestit. Căci eu nu-mi aduc aminte absolut nimic. Bănuiesc că mi-am impus să nu-mi amintesc. Da, foarte posibil că aşa am făcut. Unii dintre noi îşi amintesc mai bine, Roland, însă toate poveştile sunt, în miezul lor, aceleaşi: unul este luat, celălalt rămâne. Cel luat se întoarce bolând, poate în stare să facă anumite munci, dar mort de la brâu în jos. Şi după aia… după ce împlinesc treizeci de ani…

După ce împlinesc treizeci de ani, gemenii bolânzi îmbătrânesc parcă peste noapte. Părul le devine alb şi le cade. Le slăbeşte vederea. Muşchii colosali de mai înainte (precum cei pe care îi au acum Tia Jaffords şi Zalman Hoonik) li se descărnează. Uneori mor în somn. În linişte. Însă, cel mai adesea, sfârşitul lor nu este deloc liniştit. Încep durerile, uneori le apar răni pe piele, dar cel mai adesea îi doare cumplit burta sau capul. Creierul. Toţi cei luaţi de Lupi se sting mult mai repede decât ceilalţi. Iar mulţi dintre ei sfârşesc la fel cum au crescut la dimensiunile lor colosale: urlând de durere. Eddie se întrebă câţi dintre aceşti retardaţi, care lui îi păreau a muri de cancer în fază terminală, fuseseră sufocaţi în somn sau li se injectase vreun sedativ foarte puternic care i-a dus dincolo de suferinţă, dincolo de vise. Nu se cădea să pună o asemenea întrebare, dar avea senzaţia că răspunsul ar fi fost: mulţi, foarte mulţi. Uneori Roland folosea cuvântul *delah* – mulţi – însoţindu-l de o fluturare a mâinii înspre orizont. Mulţi. Foarte mulţi.

Poate că oaspeţii lor din Calla, cu limbile şi amintirile dezlegate acum de prea multă suferinţă, ar fi depănat încă poveşti amare, dar Roland nu le-o îngădui.

— Acum vorbiţi-ne despre Lupi, rogu-vă. Câţi vin peste voi?

— Patruzeci, răspunse Tian Jaffords.

— În toată Calla? vru să ştie Slightman cel Bătrân. Neee, mai mult de patruzeci, îl contrazise el pe Tian. N-aveai nici nouă ani când au venit ultima oară, Tian. Iar eu împlinisem deja douăzeci. Poate că au venit patruzeci în oraş, dar au fost şi alţii care au prăduit fermele şi moşiile de la margine. Cred că au fost vreo şaizeci cu totul, Roland-sai, poate chiar optzeci.

Roland îl întrebă din priviri şi pe Overholser.

— Ţine cont că au trecut douăzeci şi trei de ani de atunci, dar şi eu cred că şaizeci se apropie de adevăr, spuse moşierul.

— Voi îi numiţi Lupi, însă ce sunt ei în realitate? Oameni? Sau altceva?

Overholser, Slightman, Tian, Zalia: o clipă Eddie îi simţi cum împart *khef*-ul, aproape că-i putu auzi. Şi se simţi singur şi lăsat pe dinafară, aşa cum te simţi atunci când vezi pe stradă o pereche de îndrăgostiţi care se sărută, strâns îmbrăţişaţi, ochi în ochi, pierduţi în universul lor intim. Dar nu mai trebuia să se simtă astfel, nu? Căci acum avea propriul lui *ka-tet*, propriul lui *khef*. Să nu uităm că-şi avea şi propria lui femeie.

Roland făcu gestul lui caracteristic cu degetul mic, denotând nerăbdare, gest cu care Eddie se obişnuise atât de mult. *Haideţi, oameni buni,* zicea el, *ne apucă noaptea.*

— Nu-i sigur ce anume sunt, spuse Overholser. *Arată* ca nişte oameni, dar poartă măşti.

— Măşti de lupi, zise Susannah.

— Că bine zici, doamnă, măşti de lupi, cenuşii întocmai precum caii lor.

— Vrei să spui că vin pe cai cenuşii? întrebă Roland.

De data aceasta tăcerea fu mai scurtă, dar Eddie avu acelaşi sentiment de *khef* şi *ka-tet*, de minţi ce se consultă printr-o metodă atât de primitivă, că nici nu putea fi numită telepatie; era mult mai elementară decât telepatia.

— La naiba! exclamă Overholser, parcă vrând să spună *De ce mă insulţi repetând întrebările? Da,* pe cai cenuşii. Şi poartă pantaloni cenuşii ce seamănă cu o a doua piele. Şi cizme negre, cu pinteni mari şi urâţi din oţel. Şi mantii verzi cu

glugă. Şi măşti. Ştim că sunt măşti pentru că şi-au lăsat unele în urmă. Par a fi făcute tot din oţel, dar blestemăţiile astea putrezesc la soare precum carnea.

— Aha.

Overholser îi aruncă o altă privire furioasă, cu capul uşor plecat într-o parte, de parcă ar fi vrut să-l întrebe *Eşti prost, sau doar încet la minte?* Apoi interveni Slightman:

— Caii lor sunt iuţi ca vântul. Şi Lupii poartă copiii furaţi pe şei, unul în faţă, unul în spate.

— Aşa, care va să zică, murmură Roland.

Slightman dădu vehement din cap.

— Aşa să-mi ajute zeii, spuse, oftând când îl observă pe Callahan cum face semnul crucii în văzduh. Scuze, Bătrâne.

Callahan ridică din umeri.

— Voi trăiţi aici dinainte de venirea mea. Invocă ce zei vrei, atâta vreme cât ştii că eu cred că sunt mincinoşi.

— Şi vin din Bubuit de Tunet, zise Roland, ignorând schimbul de cuvinte.

— Da, răspunse Overholser. Poţi vedea de unde. E cam la o sută de roţi distanţă în direcţia aia, arătă el spre sud-est. Aşezarea noastră e chiar la ultima cumpănă a apelor. Şi de acolo putem vedea toată Câmpia de Est. Şi dincolo de ea este un întuneric mare, aidoma unui nor greu de furtună la orizont. Se spune că, în vremurile străvechi, de la noi se puteau vedea munţii care se înalţă acolo.

— Aşa cum se văd Munţii Stâncoşi din Nebraska, şopti Jake.

Overholser îi aruncă o privire.

— Ce zici, Jake-fiule?

— Nimic, răspunse băiatul cu un surâs mic şi stânjenit. Iar Eddie înregistră modul de adresare folosit de Overholser. Nu îi spusese „sai”, ci „fiule”. Interesant.

— Am auzit de Bubuit de Tunet, spuse Roland, pe un ton aproape înfricoşător prin totala lipsă de emoţie.

Iar Eddie căpătă un sentiment de bine când simţi mâna lui Susannah strecurată într-a lui.

— Legendele zic că e un loc populat de vampiri, moroi şi

taheeni – oameni cu cap de corb, le spuse Zalia, cu voce sugrumată. Sigur că legendele nu sunt decât…

— Legendele sunt adevărate, o întrerupse Callahan.

Glasu-i era aspru, dar Eddie simţi spaima din el. O simţi foarte bine.

— *Există* vampiri şi, mai mult ca sigur, există şi alte creaturi, iar Bubuit de Tunet este sălaşul lor. Dacă vei dori, pistolarule, vom vorbi despre ele cu o altă ocazie. Deocamdată, nu vă rog decât să ascultaţi ce vă spun: eu cunosc multe lucruri despre vampiri. Nu ştiu dacă Lupii fură copiii din Calla pentru ei – nu prea-mi vine să cred – dar, da, *există* vampiri.

— De ce vorbeşti ca şi cum nu te-aş crede? îl întrebă Roland.

Callahan plecă privirea.

— Pentru că mulţi oameni nu mă cred. Nici eu nu am crezut. Am avut sumedenie de îndoieli şi…

Vocea i se sparse. Îşi drese glasul şi încheie în şoaptă:

— …şi îndoielile mele mi-au distrus viaţa.

Câteva clipe, Roland nu spuse nimic. Stătea pe vine, sprijinit pe tălpile cizmelor lui vechi, strângându-şi genunchii ciolănoşi la piept şi legănându-se înainte şi înapoi. În cele din urmă, îl întrebă pe Overholser:

— Cam în ce moment al zilei vin?

— Când l-au luat pe Welland, fratele meu, au venit de dimineaţă, răspunse moşierul. Imediat după micul dejun. Mi-aduc bine aminte asta, pentru că Welland tocmai o întreba pe mama dacă-şi poate lua laptele cu el în pivniţă. Însă ultima dată… atunci când au luat-o pe sora lui Tian, şi pe fratele Zaliei, şi pe mulţi alţii…

— Atunci mi-am pierdut două nepoate şi un nepot, spuse Slightman cel Bătrân.

— Atunci s-a întâmplat imediat după ce clopotul de la Sala de întruniri a vestit amiaza. Ştim în ce zi vin pentru *că Andy ştie*, şi măcar atâta lucru vrea să ne spună. Iar în ziua respectivă auzim tunetul copitelor şi vedem norii de praf pe care îi ridică…

— Prin urmare ştiţi când vin, spuse Roland. De fapt, aveţi trei surse: Andy, tropăitul cailor, norii de praf.

Sesizând aluzia lui Roland, Overholser se înroşi de furie – povârnişul fălcilor şi gâtul colorându-se într-un cărămiziu mohorât.

— Sunt înarmaţi, Roland, aşa să ştii. Cu puşti şi revolvere – ca acelea pe care le poartă ka-tet-ul tău; au şi grenade şi alte soiuri de arme. Arme teribile făcute de Marii Străbuni. Artifice care omoară pe loc, grenade zburătoare numite sfârleze incendiare. Poate că beţele cu artifică, alea care ard pielea şi opresc inima, sunt electrice, sau poate sunt…

Următorul cuvânt rostit de Overholser sună cam ca *antNOMICE*. Iniţial, Eddie bănui că moşierul voise să spună „anatomice”. Apoi îşi dădu seama că mult mai probabil fusese „atomice”.

— Când sfârleaza te simte, te urmăreşte indiferent cât de repede alergi, se vârî în vorbă fiul lui Slightman, indiferent cât încerci să te fereşti. Corect, tată?

— La naiba, aşa e, răspunse Slightman cel Bătrân. Apoi din sfârlezele astea cresc nişte lame care se rotesc atât de repede de nici nu le mai poţi vedea, şi te taie în mii de bucăţele.

— Pe cai cenuşii, rosti gânditor Roland. Toţi de aceeaşi culoare. Altceva?

Nimic. Se spusese tot ce era de spus. Veneau din est în ziua prevestită de Andy şi, vreme de o oră – poate puţin mai mult – Calla se umplea de bubuitul copitelor acelor cai cenuşii şi de urletele nefericiţilor părinţi. Se învolburau mantiile verzi. Rânjeau feroce măştile de lup care păreau confecţionate din metal, dar care putrezeau la soare ca pielea de animal. Copiii erau răpiţi. Uneori se întâmpla ca unii gemeni să scape, ceea ce dovedea că perspicacitatea Lupilor nu era perfectă. Însă tot era ieşită din comun, îşi zise Eddie, căci, în cazul în care copiii ar fi fost trimişi de acolo (cum se întâmpla adesea), sau ar fi fost ascunşi (cum se întâmpla *întotdeauna),* Lupii îi găseau repede şi fără osteneală. Îi găseau chiar şi în grămezile de ridichi iuţi sau în căpiţele de fân. Acei locuitori din Calla care ar fi avut îndrăzneala de a se opune erau împuşcaţi, prăjiţi cu

artificele – lasere să fi fost? – sau tăiaţi în bucăţi de sfârleze.

Încercând să-şi imagineze această ultimă scenă, Eddie îşi aduse aminte de un film tembel şi plin de sânge la care Henry îl târâse odată. *Phantasm* se numea. Rula la cinematograful Majestic. Pe colţul dintre Brooklyn şi Markey Avenue. Ca mai toate amintirile din fosta lui viaţă, şi cinematograful Majestic mirosea a urină şi a popcorn şi a vin din acela care se vinde la băcănii în pungi din hârtie maro. Uneori pe intervalele dintre scaune puteai zări ace de seringă. Poate că nu era o amintire plăcută, dar uneori – cel mai adesea noaptea, când somnul întârzia să vină – o parte din el încă mai plângea după vechea lui viaţă din care făcuse parte şi cinematograful Majestic. Plângea după ea, aşa cum un copil răpit ar plânge după mama lui.

Şi aşa, copiii erau luaţi, tunetul copitelor se îndepărta pe acelaşi drum pe care veniseră, şi gata.

— Nu, nu e gata, spuse Jake. Trebuie să-i şi aducă înapoi, nu?

— Nu, îi răspunse Overholser. Bolânzii se întorc cu trenul şi… Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Alb ca varul la faţă, Jake rămăsese cu gura căscată.

— Am avut de curând o experienţă neplăcută cu un tren, interveni Susannah. Trenurile alea care vă aduc copiii înapoi sunt cumva monouri?

Nu erau. De fapt, Overholser, cei doi Jaffords şi cei doi Slightman nu aveau nici cea mai vagă idee despre ce anume era un monou. (Callahan însă ştia, pentru că, în copilărie, vizitase Disneyland-ul.) Trenurile care-i aduceau înapoi pe copii erau trase de nişte locomotive vechi *(să sperăm ca pe nici una n-o cheamă Charlie,* îşi zise Eddie), fără mecanic, de care erau ataşate unul sau două vagoane-platformă. Pe ele erau îngrămădiţi copiii. Când soseau acasă, aceştia plângeau de frică (şi de arsurile provocate de soare, în cazul în care vremea de la vest de Bubuit de Tunet se întâmpla să fie frumoasă şi călduroasă) şi erau acoperiţi din cap până în picioare de resturi de mâncare şi de propriul rahat uscat. În plus, mai erau şi deshidrataţi. La capătul liniei nu era nici-o

gară, deşi Overholser era de părere că trebuie să fi fost una acolo, cu secole în urmă. După ce copiii erau daţi jos din tren, se aduceau mai multe atelaje de cai care scoteau trenul de pe şinele ruginite. Lui Eddie îi trecu prin minte că puteau afla numărul de incursiuni ale Lupilor în Calla doar numărând locomotivele scoase din uz, cam aşa cum afli vârsta unui copac numărând cercurile de pe trunchiul lui.

— Cam cât credeţi că durează drumul acesta pe care îl fac copiii până acasă? întrebă Roland. Judecând după starea în care se află atunci când sosesc.

Overholser îi consultă din priviri pe Slightman, apoi pe Tian şi pe Zalia.

— Să fie două zile? Poate trei? Ceilalţi ridicară din umeri.

— Două sau trei zile, îi răspunse lui Roland, vorbind cu mai multă siguranţă decât ar fi avut căderea să o facă, judecând după privirile tovarăşilor lui. Suficient cât să-i ardă soarele şi să mănânce aproape toată mâncarea ce li s-a dat…

— Şi să se mânjească cu ea, mârâi Slightman.

— …dar nu atât de mult cât să moară în urma expunerii la soare, încheie Overholser. Dar, dacă vrei să calculezi cam pe unde au fost duşi, nu pot decât să-ţi urez distracţie plăcută, căci nimeni nu poate şti cu ce viteză circulă trenul atunci când traversează câmpiile. După ce traversează râul merge mai încet, dar asta nu înseamnă mare lucru.

— Nu, fu de acord Roland, nu înseamnă. Zici c-au mai rămas douăzeci şi şapte de zile?

— Douăzeci şi şase, spuse încet Callahan.

— Mai este ceva, Roland, zise Overholser pe un ton de scuză, în ciuda faptului că se vedea limpede cum îşi încleştează maxilarele.

Eddie se gândi că moşierul redevenise genul de individ pe care-l puteai antipatiza din prima. Asta, în cazul în care aveai o problemă cu persoanele autoritare, aşa cum avusese el întotdeauna.

Roland ridică întrebător din sprâncene.

— Încă nu am spus că am fi de acord.

Overholser privi spre Slightman cel Bătrân, parcă cerându-i

sprijinul, iar Slightman îi aprobă spusele dând din cap.

— Fără îndoială că vă daţi seama că nu avem de unde să ştim că sunteţi ceea ce pretindeţi a fi, zise cu oarece timiditate Slightman. În casa unde am crescut eu nu era nici-o carte, şi nici la moşie nu e nici una – sunt administrator al moşiei lui Eisenhart – cu excepţia câtorva manuale despre creşterea vitelor. Însă şi eu am auzit multe poveşti despre Gilead şi despre pistolari şi despre Arthur Eld, aşa cum au auzit mai toţi copiii… am auzit de Jericho Hill şi am auzit tot felul de născociri sângeroase… dar niciodată n-am auzit de vreun pistolar căruia să-i lipsească două degete de la o mână, şi nici de vreo pistolăreasă cu piele oacheşă, şi nici de vreun alt pistolar care nu va avea nevoie să se bărbierească încă ani buni de acum încolo.

Pe chipul fiului său se aşternu o expresie de uluire maximă, combinată cu stânjeneală pentru vorbele rostite de părintele său. Şi Slightman părea destul de jenat, dar merse mai departe:

— Îmi cer scuze dacă spusele mele vă jignesc în vreun fel, dar…

— Ascultaţi ce vă spune, ascultaţi cu luare-aminte, tună Overholser.

Eddie începuse să-şi facă griji că maxilarul i-ar putea ieşi din articulaţie dacă şi-l mai încorda mult.

— …dar orice hotărâre pe care o luăm va avea efecte îndelungate. Aşa că trebuie să fim siguri. Dacă luăm o hotărâre greşită, am putea aduce moartea oraşului nostru şi a tuturor celor care trăiesc în el.

— Nu pot să-mi cred urechilor! exclamă indignat Tian Jaffords. Chiar credeţi că oamenii ăştia sunt nişte şarlatani? Vai, steaua ta, omule, nu te-ai *uitat* la el? N-ai…

Soţia lui îl apucă atât de strâns de braţ, că-i lăsă urme albe pe pielea bronzată. Tian îi aruncă o privire şi se potoli, dar gura lui făcută pungă îi trăda furia.

În depărtare croncăni o cioară, iar o mierlă îi răspunse pe un ton mai strident. Nimeni nu mai scoase nici-o vorbă. Şi, unul câte unul, se întoarseră cu toţii spre Roland de Gilead.

5

Mereu acelaşi lucru, iar asta îl plictisea din ce în ce mai mult. Aveau nevoie de ajutor, dar aveau nevoie şi de recomandări. O turmă de martori, chiar, dacă ar fi fost cu putinţă. Voiau să fie salvaţi fără să-şi asume niciun risc, doar să-şi închidă ochii şi să scape.

Roland se legănă încetişor înainte şi înapoi, cu braţele petrecute în jurul genunchilor. Apoi dădu din cap ca pentru sine şi îşi ridică privirea.

— Jake, vino încoace.

Băiatul îi aruncă o privire lui Benny, noul său prieten, apoi se ridică şi se duse lângă Roland. Cu Ete alături, fireşte.

— Andy, zise pistolarul

— Sai?

— Adu-mi patru dintre farfuriile în care am mâncat.

În timp ce robotul îi îndeplinea cererea, Roland se întoarse spre Overholser.

— O să-ţi facem ceva pagubă la veselă. Căci trebuie să ştii, sai, atunci când pistolarii intră în oraş, se lasă cu lucruri sparte. Asta este realitatea.

— Roland, nu cred că trebuie…

— Acum taci, zise Roland şi, cu toate că tonul lui fusese unul blând, Overholser amuţi dintr-odată. Voi v-aţi spus povestea. Acum v-o spunem şi noi pe-a noastră.

Umbra lui Andy se pogorî asupra lui. Pistolarul ridică ochii şi luă farfuriile nespălate încă şi purtând luciul de grăsime al bucatelor. Apoi se uită la Jake, în atitudinea căruia se petrecuse o transformare formidabilă. Atunci când urmărise, împreună cu Benny Puştiul, giumbuşlucurile lui Ete, Jake păruse doar un alt băiat de doisprezece ani – un băiat absolut normal, lipsit de griji şi pus pe şotii. Surâsul i se şterse de pe chip cu desăvârşire, iar vârsta lui era greu de estimat. Îl privi fix pe Roland, cu ochi cam de aceeaşi nuanţă. Sub braţ îi atârna în toc revolverul Ruger pe care îl furase din biroul tatălui său într-o altă viaţă. Trăgaciul era blocat cu o bridă din piele pe care Jake o desfăcu acum, fără să se uite. Doar ce

trase o singură dată de ea.

— Spune ce ai învăţat, Jake, fiu al lui Elmer, şi nu te abate de la adevăr. Roland se aştepta ca Eddie sau Susannah să intervină în vreun fel, dar nici unul nu spuse nimic. Se uită la ei. Chipurile le erau la fel de impasibile şi grave ca şi chipul lui Jake. Bine.

Nici vocea lui Jake nu avea vreo tonalitate aparte, însă cuvintele răsunară aspru şi sigur.

— Nu ţintesc cu mâna, cel ce ţinteşte cu mâna a uitat chipul tatălui său. Eu ţintesc cu ochiul. Nu trag cu mâna…

— Nu înţeleg ce are… începu Overholser.

— Gura, şuieră Susannah îndreptând un deget spre el.

Jake păru să nu fi auzit. Ochii lui nu se dezlipeau de cei ai lui Roland. Îşi ţinea pe piept mâna dreaptă cu degetele răsfirate.

— Cel ce trage cu mâna a uitat chipul tatălui său. Eu trag cu mintea. Eu nu ucid cu arma mea. Cel ce ucide cu arma a uitat chipul tatălui său.

Se opri. Inspiră adânc. Răsuflă şi spuse:

— Eu ucid cu inima.

— Ucide astea, zise Roland şi, fără vreun alt avertisment, aruncă cele patru farfurii în aer. Acestea se înălţară, separându-se, forme întunecate pe cerul alb.

Mâna pe care Jake şi-o ţinea lipită de piept se mişcă atât de repede că îşi pierdu conturul. Smulse Ruger-ul din toc, îl ridică şi începu să apese trăgaciul când mâna lui Roland încă mai era în aer. Farfuriile părură să explodeze toate în acelaşi timp, nu una după alta. Poiana se umplu de cioburi. Unele căzură în foc, împrăştiind jar şi scântei. Unul sau două se ciocniră cu zgomot de capul din oţel al lui Andy.

Roland făcu o altă mişcare rapidă şi de data aceasta nici mâinile lui nu se mai zăriră clar. Deşi nu dăduse nici-o comandă, Eddie şi Susannah îl imitară, iar cei veniţi din Calla Bryn Sturgis se feriră, şocaţi de zgomotul şi viteza focurilor de armă.

— Priviţi la noi cu luare-aminte, spuse Roland.

Întinse mâinile. Le întinseră şi Eddie şi Susannah. Eddie

prinsese trei cioburi. Susannah apucase cinci şi se alesese şi cu o tăietură superficială în buricul unui deget. Roland prinsese şase fragmente. Suficiente pentru a forma o farfurie dacă ar fi fost lipite la loc.

Cei şase din Calla se holbară, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Puştiul Benny încă îşi mai ţinea palmele pe urechi şi se uita la Jake de parcă ar fi văzut o fantomă sau o arătare coborâtă din cer.

— *Dumnezeule,* şopti Callahan. Ca o scamatorie dintr-un film despre Vestul Sălbatic.

— Nu-i nici-o scamatorie, zise Roland, să nu mai spui una ca asta. Este Calea lui Eld. Noi suntem acel anume *an-tet, khef* şi *ka,* chezaş suntem unul pentru celălalt, scut suntem unul în faţa celuilalt. Suntem pistolari, aşa să ştiţi. Iar acum am să vă spun ce vom face mai departe.

Ochii lui căutară ochii lui Overholser şi repetă mai apăsat:

— Ce vom face *noi* mai departe, căci nici un om nu ne poate porunci nouă. Nu cred că am să vă supăr cu ce vă voi spune. Dar dacă aşa se va întâmpla…

Ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună *Dacă aşa se va întâmpla, ghinionul vostru.*

Lăsă să cadă cioburile din lut şi îşi şterse palmele.

— Dacă farfuriile astea ar fi fost Lupi, continuă el, atunci ar fi rămas doar cincizeci şi şase care să vă facă viaţa amară, în loc de şaizeci. Patru ar fi zăcut morţi la pământ înainte să apucaţi să vă trageţi răsuflarea. Ucişi de un băiat.

Se uită la Jake.

— Ucişi de ceea ce voi *credeţi* că este un băiat, mai spuse Roland. Suntem obişnuiţi cu înfruntările inegale.

— Sunt de acord că tânărul acesta este un trăgător fenomenal, zise Slightman cel Bătrân. Însă nu poţi compara Lupii călare cu nişte amărâte de farfurii din lut.

— Poate tu nu îi poţi compara, sai. Noi putem. În momentul când începem să tragem. Atunci ucidem tot ce mişcă. Nu acesta este motivul pentru care ne-aţi căutat?

— Şi dacă nu pot fi împuşcaţi? întrebă Overholser. Dacă nu pot fi doborâţi nici de cea mai precisă armă?

— De ce vrei să pierdem timpul pe care nu-l avem? se interesă Roland pe un ton sec. *Ştiţi* foarte bine că pot fi omorâţi, altfel nu aţi fi venit după noi. Nici măcar n-am avut nevoie să vă întreb asta, deoarece răspunsul era evident.

Overholser căpătă din nou culoarea racului fiert.

— Îmi cer scuze.

În tot acest timp, Benny continua să se uite ţintă la Jake, iar Roland simţi o strângere de inimă pentru cei doi băieţi. Poate că vor izbuti cumva să mai petreacă nişte momente plăcute împreună, dar ceea ce tocmai se întâmplase avea să le schimbe prietenia în mod fundamental, avea să le-o ducă departe de *khef*-ul plin de voioşie pe care îl împărţiseră. Şi era mare păcat, pentru că Jake era totuşi doar un băieţel, atunci când nu era pistolar. Avea cam vârsta pe care o avusese Roland însuşi când fusese supus testului bărbăţiei. Şi era foarte posibil ca Jake să nu mai rămână copil multă vreme. Şi asta era un mare păcat.

— Ascultaţi la mine, zise Roland, ascultaţi-mă cu luare-aminte. Acum ne vom duce în tabăra noastră să ne sfătuim. Mâine, când vom ajunge în oraşul vostru, vom poposi la unul dintre voi…

— Veniţi la Mila Şapte, îl întrerupse Overholser. Vă vom aştepta, şi vă mulţumim.

— Casa noastră este mult prea mică, zise Tian, dar eu şi cu Zalia…

— Vom fi foarte bucuroşi să vă oferim găzduire, spuse Zalia, cu obrajii stacojii ca ai lui Overholser. Foarte bucuroşi vom fi.

Roland întrebă:

— Sai Callahan, ai şi casă, sau doar biserică?

Callahan surâse.

— Am, slavă Domnului.

— Atunci poate că vom înnopta la tine în prima noastră zi în Calla Bryn Sturgis, zise Roland. Se poate?

— Desigur. Sunteţi bine-veniţi.

— Vei avea prilejul să ne arăţi biserica şi să ne prezinţi tainele ei.

Privirea lui Callahan nu şovăi nici o clipită.

— Mă bucur că voi avea această ocazie.

— În zilele ce vor urma, surâse Roland, vom profita de ospitalitatea oraşului.

— Veţi vedea că suntem oameni primitori, zise Tian. Vă dau cuvântul meu. Overholser şi Slightman îi încuviinţară spusele.

— Dacă e să mă iau după bucatele pe care tocmai ce le-am mâncat, cred că este adevărat. Mulţumim, sai Jaffords. Vă mulţumim tuturor. Vreme de o săptămână, poate puţin mai mult, vom cutreiera prin oraş şi ne vom vârî nasul peste tot. Vom cerceta configuraţia terenului şi modul în care sunt ridicate casele voastre pe el. Vom fi la pândă, aşteptând sosirea Lupilor. Vom sta de vorbă cu localnicii, iar ei vor sta de vorbă cu noi – vă veţi îngriji voi de asta, da?

Callahan dădea din cap:

— Nu ştiu ce vor face oamenii manni, dar cu siguranţă ceilalţi vor fi mai mult decât bucuroşi să vă povestească despre Lupi. Dumnezeu şi Omul Iisus ştiu bine că nu-i niciun secret. Şi ceilalţi din Semilună sunt speriaţi de moarte. Dacă înţeleg că i-aţi putea ajuta, vor face tot ce le veţi cere.

— Şi manni vor vorbi cu mine, spuse Roland. Am mai avut ocazia să stau de vorbă cu ei şi în trecut.

— Nu te lăsa dus de entuziasmul Bătrânului, interveni Overholser fluturând mâinile durdulii ca un îndemn la prudenţă. Mai sunt şi alţii pe care va trebui să-i convingeţi…

— De pildă, pe Vaughn Eisenhart, zise Slightman.

— Da, şi pe Eben Took, aşa să ştiţi, continuă Overholser. Doar pe firma prăvăliei e trecut numele lui, înţelegeţi voi, da' mai are şi pensiunea şi cârciuma de alături… şi mai deţine şi jumătate din grajdul cu cai de închiriat… şi ipoteci pe majoritatea gospodăriilor mici. Şi când vorbim de fermierii mici, nu trebuie să-l scăpăm din vedere pe Bucky Javier, bubui mai departe Overholser. Nu-i cel mai înstărit din clasa lui, dar asta doar din cauză că i-a dat jumate din avere lu' sorsa a mică atunci când s-a măritat.

Se aplecă înspre Roland cu chipul luminat de încântarea că

are prilejul să istorisească din bârfele oraşului.

— Roberta Javier, soră-sa lu' Bucky, asta da fată norocoasă! Ultima oară când au venit Lupii, ea şi cu fra-su geamăn n-aveau decât un an, aşa că Lupii nu i-au băgat în seamă.

— Fratele geamăn al lui Bucky fusese luat mai înainte, se vârî în vorbă Slightman. A murit acum vreo patru ani, bietul Bully. De boală grea. De atunci, Bucky nu mai ştie ce să le mai facă şi să le mai dea ăstora mai mici. Să ştiţi că trebuie neapărat să vorbiţi cu el. N-o mai avea el nici optzeci de pogoane, dar e un om tare destupat la minte.

Roland îşi zise *Tot nu-şi dau seama.*

— Vă mulţumesc. Însă deocamdată ne vom mulţumi să privim şi să ascultăm. După aceea vom ruga pe cel ce se îngrijeşte de pană să convoace o întrunire. Şi acolo vă vom spune dacă oraşul poate fi apărat şi de ajutorul câtor oameni vom avea nevoie.

Roland surprinse reacţia lui Overholser şi clătină din cap spre el, cerându-i să tacă.

— Oricum, nu vom avea trebuinţă de prea mulţi, continuă el. Suntem pistolari, nu soldaţi. Nu gândim şi nu acţionăm aşa cum o fac armatele. Poate ne sunt necesari cinci oameni. Probabil chiar mai puţini – doi sau trei. Dar vom avea nevoie de mai mulţi să ne ajute la pregătiri.

— De ce? vru să ştie Benny.

Roland îi zâmbi.

— Încă nu pot spune, fiule, pentru că nu am văzut cum stau lucrurile în oraşul vostru. Însă, în asemenea cazuri, surpriza este întotdeauna arma cea mai puternică. Şi, de obicei, este nevoie de mulţi oameni pentru pregătirea unei surprize bune.

— Cea mai mare surpriză pe care o vor avea Lupii e că îndrăznim să ne luptăm, spuse Tian.

— Dar dacă veţi ajunge la concluzia că oraşul nostru *nu poate* fi apărat? întrebă Overholser. Rogu-te, răspunde-mi.

— Atunci eu şi prietenii mei vă vom mulţumi pentru ospitalitate şi ne vom vedea de drum, zise Roland, căci avem treburile noastre mai departe, pe Calea Grinzii.

Observă chipurile abătute ale lui Tian şi Zalia şi adăugă:

— Dar nu cred că se va întâmpla una ca asta. Mai mereu există o soluţie.

— Fie ca întrunirea să aprobe hotărârea pe care o veţi lua, spuse Overholser.

Roland ezită. Acum ar fi trebuit să-i facă să priceapă cum stau lucrurile.

Dacă oamenii aceştia încă îşi mai închipuiau că un *tet* de pistolari s-ar putea supune hotărârilor luate de nişte fermieri şi crescători de vite într-o întrunire publică, înseamnă că nu mai înţelegeau rostul lumii. Dar, chiar atât de rău era? În cele din urmă se va întâmpla ce era dat să se întâmple, iar întâmplările acestea vor deveni parte a cronicii lui. Sau nu. Şi dacă nu, înseamnă că îşi va sfârşi cronica şi călătoria sub o piatră de mormânt în Calla Bryn Sturgis. Sau poate nici măcar asta. Poate că va sfârşi, alături de prietenii lui, într-un morman de hoituri putrezite, undeva, spre est – hrană pentru ciori şi mierle. Soarta va decide cum va fi. *Ka*. Aşa se întâmpla întotdeauna.

Între timp, toţi îl priveau ţintă, în aşteptarea unui răspuns.

Roland se ridică, strâmbându-se din cauza durerii pătrunzătoare care-i arse şoldul. Urmându-i exemplul, se ridicară şi Eddie, Susannah şi Jake.

— Binecuvântată fie întâlnirea noastră, spuse pistolarul. Cât despre cele ce ne aşteaptă, va curge apă dacă asta va fi vrerea Domnului.

— Amin, încheie Callahan.

VII
PORTALUL

1

— Cai cenuşii, zise Eddie.

— Da, încuviinţă Roland.

— Cincizeci sau şaizeci, toţi pe cai cenuşii.

— Da, aşa au spus.

— Şi nu li s-a părut deloc ciudat, rosti gânditor Eddie.

— Nu. Nu li s-a părut.

— Oare?

— Cincizeci sau şaizeci de cai de aceeaşi culoare? Şi mie mi se pare curios.

— Iar cei din Calla sunt şi crescători de cai.

— Aşa este.

— Ba chiar ne-au adus şi nouă cai de călărit.

Eddie, care în viaţa lui nu se urcase pe cal, era nespus de mulţumit că măcar acest moment fusese amânat, dar îşi ţinu gura.

— Da, sunt priponiţi dincolo de deal.

— Ştii sigur?

— I-am mirosit. Bănuiesc că robotul s-a ocupat de ei.

— De ce oare oamenilor ăstora li se pare că cincizeci sau şaizeci de cai de aceeaşi culoare sunt o chestie absolut normală?

— Pentru că ei nu se gândesc aşa cum trebuie la Lupi sau la orice altceva legat de Lupi, răspunse Roland. Pentru că teama le-a amorţit simţul raţiunii.

Eddie fluieră ceva ce nu prea aducea cu vreo melodie. Şi spuse:

— Cai cenuşii.

Roland dădu din cap.

— Cai cenuşii.

Se priviră şi izbucniră în râs. Lui Eddie îi plăcea nespus de mult râsul lui Roland. Îi plăcea sunetul acela uscat, antipatic precum strigătele păsărilor uriaşe şi negre pe care el le numea mierle… îi plăcea nespus. Poate din cauză că Roland râdea atât de rar.

După-amiaza se topea în înserare. Norii se diluaseră atât de mult încât căpătaseră culoarea cerului, un albastru palid. Grupul lui Overholser se întorsese în propria lor tabără. Susannah şi Jake se duseseră în pădure să mai culeagă nişte brioşe. După masa copioasă de mai devreme, nici unul dintre ei nu mai voia să mănânce ceva care pică greu la stomac. Aşezat pe un buştean, Eddie cioplea un lemn. Alături de el stătea Roland, care dezmembrase toate pistoalele şi înşirase piesele pe o bucată de piele de căprioară. Le ungea una câte una, examinând în lumină fiecare bolţ şi butoiaş şi ţeava înainte de a le pune deoparte pentru a fi reasamblate.

— Le-ai spus că e mai presus de ei, zise Eddie, dar n-au înţeles, aşa cum n-au înţeles nici povestea cu caii cenuşii. Şi n-ai insistat.

— N-aş fi făcut decât să-i necăjesc şi mai mult, îi răspunse Roland. În Gilead obişnuiam să spunem: „Amână nenorocirea până în ziua când e sortit să se petreacă.”

— Îhî, mormăi Eddie. Şi noi aveam o vorbă în Brooklyn: „Nu poţi şterge mucii de pe o geacă din piele.”

Ridică obiectul pe care îl lucra ca să-l privească mai bine. Lui Roland i se păru că lemnul acela va deveni o jucărie. Şi din nou se întrebă cât de multe ştie Eddie despre femeia cu care se culca în fiecare noapte. Despre *femeile* cu care se culca în fiecare noapte. Nu la nivel conştient, ci undeva, în străfundurile lui.

— Dacă iei hotărârea că îi *putem* ajuta, atunci chiar va *trebui* s-o facem. Despre asta e vorba în Calea lui Eld, nu-i aşa?

— Da, spuse Roland.

— Şi dacă nu-i putem convinge să ni se alăture, vom fi nevoiţi să ne luptăm singuri.

— O, nu-mi fac griji în privinţa asta, îl linişti Roland.

Alături avea o farfurie plină cu ulei parfumat în care

înmuie colţul unei bucăţi de piele tăbăcită. Luă un arc din Rüger-ul lui Jake şi începu să-l cureţe.

— Tian Jaffords va fi alături de noi, dacă este nevoie. Şi cu siguranţă că are câţiva prieteni care ni se vor alătura fără să le pese de hotărârea luată în întrunirea aia a lor. Şi, în cel mai rău caz, ne-am putea bizui pe nevastă-sa.

— Şi dacă o să moară amândoi din cauza noastră? Ce se va alege de cei cinci copii ai lor? Şi parcă mai e şi un bătrân. Tataia unuia dintre ei. Probabil că au grijă şi de el.

Roland ridică din umeri. Doar cu câteva luni înainte Eddie ar fi crezut că gestul acesta – dimpreună cu chipul lipsit de expresie al pistolarului – semnifică indiferenţă. Acum ştia că nu-i aşa. Roland era tot la fel de dependent de cutumele şi tradiţiile lumii lui, aşa cum el fusese dependent de heroină.

— Şi dacă murim *noi* în orăşelul ăsta, frăsuindu-ne din cauza Lupilor ăstora? continuă Eddie. Oare înainte să închizi ochii pe veci n-ai să-ţi zici: „Nu-mi vine să cred ce fraier am fost că am ratat şansa de a ajunge la Turnul Întunecat doar ca să sar în apărarea unor mucoşi”? Sau ceva în genul ăsta?

— Dacă nu vom face ceea ce este drept, nu vom putea ajunge nici măcar la o mie de kilometri de Turn, zise Roland. Vrei să-mi spui că tu nu simţi la fel?

Eddie nu putea spune asta, pentru că, într-adevăr, aşa simţea. Şi mai simţea şi altceva: un soi de nerăbdare, un soi de sete cumplită de sânge. De fapt, voia să lupte din nou. Voia să prindă câţiva dintre Lupii ăia, sau ce-or fi fost ei, în cătarea unuia dintre pistoalele lui Roland. N-avea niciun sens să se mai amăgească spunându-şi că n-ar fi aşa: voia să le ia scalpurile.

Sau măştile de lup.

— Ce te supără cu adevărat, Eddie? Mi-aş dori să-mi spui câtă vreme mai suntem încă singuri, îi aruncă pistolarul un surâs strâmb. Rogu-te.

— Se vede, nu?

Roland ridică din umeri şi îl aşteptă să vorbească.

Eddie se gândi. Era o întrebare *importantă*. În faţa ei se simţea deznădăjduit şi nepriceput, aşa cum se simţise când a

fost nevoit să cioplească cheia cu care i-au putut da drumul lui Jake Chambers înapoi în lumea lor. Numai că atunci a putut să arunce vina pe stafia lui frate-său, atunci a putut să-şi spună că Henry era de vină, pentru că-i tot şoptea în minte că e un om de nimic, că niciodată nu a fost bun la ceva, şi niciodată nu va fi. Acum nu mai era Henry, ci doar nemărginirea din întrebarea lui Roland. Pentru că totul îl supăra, nimic nu era aşa cum trebuie. *Nimic.* Sau poate că nu astea erau cuvintele potrivite. Poate că era complet pe dos. Pentru că, în alte privinţe, lucrurile păreau prea *bune,* păreau perfecte, păreau…

— Aaaahhhh! gemu Eddie trăgându-se de păr. Nu ştiu cum să-ţi spun.

— Atunci spune primul lucru care-ţi vine în minte. Fără şovăială.

— Nouăsprezece, zise Eddie. Totul se rezumă la nouăsprezece.

Se trânti pe spate, pe solul înmiresmat al pădurii, îşi acoperi ochii şi începu să dea din picioare ca un copil cuprins de năbădăi. *Poate am să-mi revin dacă omor câţiva Lupi. Poate doar de atâta am nevoie.*

2

Roland îl lăsă în pace un minut, apoi îl întrebă:

— Te simţi mai bine?

Eddie se ridică în fund.

— Da, oricât ar părea de ciudat.

Roland dădu din cap surâzând uşor.

— În cazul ăsta, poţi să vorbeşti? Dacă nu, o lăsăm baltă, însă am ajuns să-ţi respect sentimentele, Eddie, mult mai mult decât ai putea crede, şi te ascult cu dragă inimă, dacă ai să-mi spui ceva.

Era perfect adevărat. La început, părerea pistolarului despre Eddie oscilase pe undeva între prudenţă şi dispreţ pentru ceea ce el credea că este dovada slăbiciunii de caracter. Respectul

venise treptat, pornind de la cele petrecute în biroul lui Balazar când Eddie se bătuse în pielea goală. Şi crescuse pe măsură ce-şi dădea seama cât de mult seamănă tânărul cu vechiul lui prieten, Cuthbert. Apoi, în monou, Eddie acţionase cu un soi de creativitate disperată pe care Roland se putea mulţumi doar s-o admire, necum să spere c-o va egala vreodată.

Eddie Dean era înzestrat cu acelaşi complicat şi uneori enervant simţ al ridicolului pe care îl manifestase şi Cuthbert Allgood. Cu aceleaşi sclipiri intuitive care îl caracterizaseră pe Alain Johns. În fapt, însă, Eddie nu semăna cu nici unul dintre aceşti vechi prieteni ai lui Roland. Câteodată era moale şi egoist, dar dispunea de rezervoare adânci de curaj şi de surata bună a curajului, pe care chiar Eddie o numea uneori „inimă".

Dar cu intuiţia lui avea Roland treabă acum.

— În regulă, consimţi Eddie. Dar să nu mă întrerupi. Să nu mă întrebi nimic. Stai şi ascultă, nimic mai mult.

Roland dădu din cap, sperând ca Susannah şi Jake să mai zăbovească în pădure.

— Mă uit la cer, acolo unde se împrăştie chiar acum norii, şi văd numărul nouăsprezece scris cu albastru.

Roland ridică privirea. Şi, da, aşa era. Şi el văzu numărul. Dar mai văzu şi un nor în formă de broască ţestoasă, şi o altă gaură în formă de căruţă cu coviltir în pânza deşirată a unor alţi nori.

— Mă uit la copaci şi văd numărul nouăsprezece. Văd nouăsprezece în flăcările focului. Literele numelor adunate fac nouăsprezece, numele lui Overholser, numele lui Callahan. Însă doar asta pot *spune,* doar asta pot *vedea,* doar pe asta pun mâna.

Eddie vorbea cu disperare, privindu-l fix în ochi pe Roland.

— Mai este ceva. Are de-a face cu starea pe care o capeţi când treci prin portalul dintre lumi. Ştiu că voi aveţi senzaţia că totul îmi aminteşte de cum e să fii drogat, şi poate că aveţi dreptate. Dar, Roland, crede-mă când îţi spun că starea pe care o ai când treci prin portalul ăla e leită cu cea pe care o capeţi când tragi pe nas.

Eddie era convins că mintea şi trupul lui Roland nu fuseseră niciodată afectate de ceva mai tare decât berea dulce din mere, iar asta nu era adevărat. Îi va vorbi cândva lui Eddie despre chestia asta, însă nu acum.

— Simplul fapt că mă aflu aici, în lumea ta, mă face să mă simt în starea aia… of, omule, e greu de explicat… Roland, totul de-aici e real, dar, în acelaşi timp, nu este.

Roland se gândi să-i amintească lui Eddie că aceasta nu mai era lumea *lui* – pentru el oraşul Lud reprezentase capătul Lumii de Mijloc şi începutul tuturor misterelor ascunse dincolo de ea – dar nici acum nu spuse nimic.

Eddie îşi umplu pumnul cu ace de brad de pe jos, lăsând amprenta mâinii în solul pădurii.

— Astea sunt reale, spuse el. Pot să le simt în palmă şi pot să le miros. Duse mâna la gură şi-şi trecu limba peste acele de brad.

— Şi le pot simţi gustul. Însă, în acelaşi timp, sunt la fel de ireale ca numărul nouăsprezece pe care îl vezi în foc, sau ca norul ăla de pe cer care seamănă cu o broască ţestoasă. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Înţeleg foarte bine, şopti Roland.

— Oamenii sunt reali. Tu… Susannah… Jake… individul ăla, Gasher, care l-a răpit pe Jake… Overholser, cei doi Slightman. Dar *nu* e real felul în care apar aici tot felul de chestii din lumea mea. Nu are niciun sens, nu are logică, dar nu asta vreau să spun. *Pur şi simplu nu este real* De ce oamenii din locurile astea cântă „Hei, Jude”? Habar n-am. De unde ştiu eu numele ursului ăla cyborg, Shardik? Şi de ce mă duce cu gândul la iepuri? Şi toate căcaturile alea din *Vrăjitorul din Oz* – alea ni s-au întâmplat pe bune, n-am nici cea mai mică îndoială, dar tot nu mi se par reale. Mi se par nişte lucruri pe care ţi le închipui atunci când eşti plin cu droguri sau când treci prin portal. Sunt ca numărul nouăsprezece care apare peste tot. Şi ce-o să fie după Palatul de Cleştar? Ce să vezi, mergem prin pădure cum au mers Hansel şi Gretel. Ba chiar e şi un drum pe care să putem păşi. Sunt brioşe de pădure cu care să ne astâmpărăm foamea. Civilizaţia s-a terminat. Acum

ar trebui să se limpezească totul. Aşa ne-ai spus. Şi am văzut în Lud că aşa se întâmplă. Dar, ia ghici ce? Ba nu! Bau, găozarilor, v-am prins iar!

Eddie scoase un hohot scurt de râs. Strident şi nesănătos. Când îşi dădu părul la o parte de pe frunte, şi-o mânji cu negreală de ţărână.

— Partea nostimă e că tocmai aci, la un miliard de kilometri depărtare de nicăieri, dăm peste un orăşel ca din poveste. Civilizat. Cumsecade. Cu oameni pe care ai sentimentul că îi cunoşti de-o viaţă. Poate că nu-ţi sunt chiar toţi simpatici – Overholser ăla e cam greu de înghiţit – dar ai senzaţia că îi cunoşti foarte bine.

Şi în această privinţă Eddie avea dreptate, îşi zise Roland. Nici nu văzuse Calla Bryn Sturgis şi deja îi amintea de Mejis. Din anumite puncte de vedere, era ceva perfect normal – în toată lumea orăşelele în care principalele activităţi sunt agricultura şi creşterea vitelor seamănă mult între ele – însă, în alte privinţe, asemănarea era, într-adevăr, tulburătoare. Tulburătoare ca *naiba.* De pildă acel sombrero pe care îl purta Slightman. Era, oare, posibil ca aici, la zeci de mii de kilometri distanţă de Mejis, să existe aceleaşi pălării? Poate. Dar, oare era posibil ca acel sombrero al lui Slightman să-i amintească atât de mult de cel purtat de Miguel, bătrânul *mozo* pe Faleza din Mejis, cu atât de mulţi ani în urmă? Sau nu era decât imaginaţia lui care îi juca feste? *Eddie, băiatule, la asta nu am răspuns,* îşi spuse Roland.

— Şi orăşelul ăsta ca dintr-o carte cu poveşti se confruntă cu o problemă ca-n poveşti, continuă Eddie. Şi locuitorii de poveste cheamă o ceată de eroi ca scoşi din filme să-i salveze din ghearele răufăcătorilor fantasmagorici. Ştiu că-i real – foarte probabil că o să moară oameni, şi sângele va fi real, urletele vor fi reale, lacrimile de după vor fi reale – dar, în acelaşi timp, e ceva în toată chestia asta ce nu pare mai real decât un decor din mucava.

— Şi New Yorkul? îl întrebă Roland. Cum ţi s-a părut?

— La fel, îi răspunse Eddie. Gândeşte-te puţin. Nouăsprezece cărţi rămase pe masă după ce Jake cumpără

Charlie, trenuleţul Uu-uu şi cartea cu ghicitori… şi după aia, din toate locurile din New York, taman acolo se găseşte *Balazar* să apară! *Muistul* ăla, nimeni altcineva!

— Alo, alo! strigă Susannah veselă din spatele lor. Fără măscări, băieţi. Jake îi împingea scaunul cu rotile. Poala îi era plină cu brioşe de pădure.

Amândoi păreau senini şi binedispuşi, iar Roland îşi zise că, fără doar şi poate, masa bună de mai devreme contribuise la starea lor. I se adresă lui Eddie:

— Dar uneori senzaţia asta de irealitate dispare, nu?

— Nu-i chiar irealitate, Roland. Mai degrabă…

— N-are sens să te apuci să despici firul în paişpe. Dispare uneori. Nu-i aşa?

— Da, spuse Eddie. Atunci când sunt cu ea.

Şi se duse spre femeie. Se aplecă. O sărută. Roland îi urmărea îngrijorat.

3

Lumina zilei începuse să pălească. Aprinseră focul şi se aşezară în jurul lui. Nu prea le mai era foame, aşa că se săturară cu brioşele culese de Susannah şi Jake. Roland se tot frământase din cauza unor vorbe spuse de Slightman. Acum alungă gândul doar pe jumătate analizat şi spuse:

— S-ar putea ca unii dintre noi să ajungă la noapte în New York.

— Sper că am să apuc şi eu să merg acolo, comentă Susannah.

— Va fi cum va hotărî *ka*, spuse Roland pe un ton plat. Important este să rămâneţi împreună. Dacă, însă, doar unul dintre voi va trece dincolo, cel mai probabil tu vei fi acela, Eddie. Dacă doar unul trece dincolo, acela… sau, poate, *aceea*… va trebui să rămână pe loc până va auzi din nou clopotele.

— *Kammen,* interveni Eddie. Aşa le-a zis Andy.

— Înţelegeţi ce vă spun?

Înţeleseseră, dar privindu-i cu luare-aminte, Roland pricepu că fiecare dintre ei îşi păstrează dreptul de a decide singur ce anume să facă la momentul respectiv, în funcţie de circumstanţele de la faţa locului. În definitiv, ori erau pistolari, ori încetaseră să fie.

Până şi el se miră de hohotul de râs pe care îl scoase.

— Ce-i aşa de nostim? îl întrebă Jake.

— Mă gândeam ce tovarăşi ciudaţi îţi poate aduce o viaţă lungă, răspunse Roland.

— Dacă la noi te referi, se burzului Eddie, dă-mi voie să-ţi spun că nici tu nu eşti chiar Norman Normalul.

— Cred că nu sunt, zise pistolarul. Dacă trecem mai mulţi dincolo – doi sau trei, sau, poate toţi – va trebui să ne prindem de mâini atunci când vor începe să bată clopotele.

— Andy spunea că trebuie să ne concentrăm la ceilalţi, completă Eddie. Ca să nu ne pierdem.

Susannah începu să cânte, luându-i pe toţi prin surprindere. Numai lui Roland i se părea că nu era un cântec adevărat, ci, mai degrabă, un soi de incantaţie a sclavilor, ceva ce trebuia declamat vers cu vers. Chiar şi aşa, chiar şi fără melodie, vocea femeii avea o muzicalitate aparte: *Copiii mei, când veţi auzi clarinetul… Copiii mei, când veţi auzi fluierul! Copiii mei, când veţi auzi tamburina… Căderţi în genunchi şi preamăriţi divinitateAAA!*

— Ce-i asta?

— Un cântec de muncă, spuse ea surâzând. Ceva ce cântau bunicii şi străbunicii mei pe când culegeau bumbacul de pe plantaţia conaşului. Dar vremurile se schimbă. Prima dată l-am auzit într-o cafenea din Greenwich Village, prin 1962. Dave Van Ronk îl cânta. Ăsta era un cântăreţ alb de blues din timpul meu.

— Pe pariu că şi Aaron Deepneau era acolo atunci, şopti Jake. La naiba, pun prinsoare şi că stătea chiar la *masa* de alături!

Uimită, Susannah se întoarse spre el.

— De ce spui asta, puiuţ?

Îi răspunse Eddie:

— Pentru că l-a auzit pe Calvin Tower când a zis că tipul ăsta, Deepneau, obişnuia să frece menta prin Village încă din… de când a zis, Jake?

— Nu prin Village, ci pe Bleecker Street, râse Jake. Domnul Tower a spus că domnul Deepneau freca menta pe Bleecker Street încă dinainte ca Bob Dylan să-nveţe cum să scoată un sol mai ca lumea la muzicuţă.

— Aşa este, îl aprobă Eddie. Nu bag mâna în foc, dar mi se pare că Jake are dreptate. Sigur că Deepneau a fost acolo. Nu m-ar mira nici să aflu că Jack Andolini însuşi servea la bar. Pentru că aşa funcţionează lucrurile în Tărâmul lui Nouăsprezece.

— În orice caz, reveni Roland la discuţia iniţială, cei care trec dincolo trebuie să aibă grijă să rămână împreună tot timpul.

— Eu nu cred c-am să trec, spuse Jake.

— De ce spui asta? îl întrebă mirat pistolarul.

— Pentru că n-am să reuşesc să adorm, răspunse băiatul. Sunt prea agitat.

Dar, în cele din urmă, adormiră cu toţii.

4

Ştie că-i doar un vis declanşat de nimic mai mult decât de remarca absolut întâmplătoare a lui Slightman. Cu toate acestea nu poate scăpa de el. Întotdeauna să cauţi uşa din dos, *obişnuia să-i sfătuiască Cort, însă Roland nu reuşeşte să găsească uşa din dos din visul acesta, presupunând că ea ar fi existat.* Am auzit de Jericho Hill şi am auzit tot felul de născociri sângeroase, *asta îi spusese administratorul moşiei lui Eisenhart. Numai că lui Roland Jericho Hill nu i se păruse deloc o născocire. Cum altfel? Căci fusese acolo. Iar acolo s-a petrecut sfârşitul lor. Sfârşitul unei lumi întregi.*

Ziua este sufocant de fierbinte; soarele ajunge la zenit, apoi pare să rămână pe vecie agăţat acolo, ca şi cum timpul s-a oprit în loc. Mai jos, un câmp în pantă plin cu chipuri cioplite în piatră

neagră, statui erodate lăsate în urmă de cei de mult dispăruţi, iar oamenii lui Grissom înaintează fără preget printre ele, în vreme ce Roland şi ultimii săi tovarăşi se tot retrag înspre culme, trăgând din mers. Focuri necontenite de arme, gloanţele ricoşează de chipurile din piatră stârnind o polifonie ce li se înfige dureros în creier aidoma scârţâitului vampiresc al ţânţarilor. Jamie DeCurry fusese ucis de un lunetist, posibil de fiul cel cu ochi de şoim al lui Grissom, sau chiar de Grissom însuşi. Sfârşitul lui Alain a fost cu mult mai rău; fusese împuşcat noaptea trecută, înainte de bătălia finală, chiar de cei doi prieteni ai lui. Stupidă eroare, oribilă moarte. N-au de unde aştepta ajutor. DeMullet şi oamenii lui fuseseră prinşi în ambuscadă la Rimrock şi apoi măcelăriţi, iar când Alain s-a întors să le dea vestea, Roland şi Cuthbert… detunăturile pistoalelor lor… şi, vai, când Alain i-a strigat pe nume…

Iar acum au ajuns pe culme şi nu mai au încotro s-o apuce. Spre est, panta din argilă sfărâmicioasă coboară abrupt spre Salt, numită Marea Curată la şapte sute de kilometri mai la sud. Spre vest, dealul cu chipuri din piatră şi oamenii lui Grissom care înaintează urlând. Roland şi ai lui au ucis sute, dar tot au mai rămas vreo două mii, iar aceasta este o estimare moderată. Două mii de oameni, cu feţele înspăimântătoare vopsite în albastru, unii cu pistoale, şi unii chiar cu carabine – împotriva a nici doisprezece. Atâţi au mai rămas, aici, pe culmea dealului Jericho, sub cerul arzător. Jamie e mort, Alain e mort şi el, ucis de focurile celor mai buni prieteni ai lui – impasibilul, vrednicul Alain, care ar fi putut să se adăpostească undeva, dar alesese să nu o facă – iar Cuthbert tocmai ce a fost împuşcat. De câte ori? Cinci? Şase? Cămaşa însângerată i se lipeşte de piele. O parte a capului îi este şi ea plină de sânge; ochiul din jumătatea aceea îi atârnă orb pe obraz. Dar încă mai strânge în mâini cornul lui Roland, cel în care suflase Arthur Eld, după cum spun legendele. Şi nu vrea să i-l dea înapoi. „Căci sunetul pe care îl scot eu e cu mult mai dulce decât cel pe care l-ai putea tu scoate vreodată", îi spune râzând lui Roland. „Ai să ţi-l iei înapoi după ce eu n-am să mai fiu. Dar să nu uiţi, Roland, căci îţi aparţine de drept."

Cuthbert Allgood, cel care odinioară intrase călare în Baronia

Mejis cu tigva unui corb montată pe oblâncul şeii. „Observatorul”, îl numea el şi îi vorbea de parcă ar fi fost viu, pur şi simplu pentru că aşa avea el chef, şi uneori îl scotea din sărite pe Roland cu neroziile lui, şi uite-l acum, sub soarele incandescent, cum vine clătinându-se spre el, cu un revolver fumegând într-o mână şi cu Cornul lui Eld în cealaltă, plin de sânge şi pe jumătate orb… dar neoprindu-se din râs. O, zei ai mei, neoprindu-se din râs.

— Roland! strigă el. Am fost trădaţi! Sunt cu mult mai mulţi decât noi! Suntem cu spatele la mare! I-am adus unde am vrut! Ce zici, atacăm?

Şi Roland îşi dă seama că are dreptate. Dacă această căutare a Turnului Întunecat este menită să se încheie aici, pe Jericho Hill – trădaţi de unul de-ai lor, iar apoi copleşiţi de aceste rămăşiţe primitive ale armatei lui John Farson – atunci fie ca ea să se încheie într-un mare stil.

— Da! urlă el. Foarte bine. Voi, cei de la castel, după mine! Pistolari, după mine! După mine, vă ordon!

— Sunt aici, Roland, îi spune Cuthbert. Noi doi suntem ultimii pistolari rămaşi în viaţă.

Roland se uită la el, apoi îl îmbrăţişează în ochii cerului potrivnic. Şi simte cum îi arde trupul, cât de slăbit este, cât de împuţinat. Şi totuşi nu se opreşte din râs. Cuthbert nu se opreşte din râs.

— În regulă, spune răguşit Roland, privind în jur la puţinii oameni care i-au mai rămas. Intrăm în ei. Şi nu cruţăm pe nimeni.

— Nu, absolut pe nimeni, este de acord Cuthbert.

— Nu le acceptăm capitularea.

— În niciun caz! îi întăreşte Cuthbert spusele, râzând încă şi mai tare. Nici dacă depun armele cu toţii.

— Atunci sună din cornul ăla blestemat.

Cuthbert duce cornul la buzele-i însângerate şi suflă cu putere – suflă pentru ultima oară, pentru că, atunci când îi va cădea din mână, un minut mai târziu (sau, poate, cinci minute, sau zece, căci timpul nu are niciun înţeles în această bătălie finală), Roland îl va lăsa să zacă în ţărână. Va uita complet de Cornul lui Eld, atât de îndurerat şi însetat de sânge va fi.

— Iar acum, prieteni, heil!

— Heil! urlă duzina de oameni rămaşi în picioare sub soarele în flăcări. Este sfârşitul lor, sfârşitul Baroniei Gilead, sfârşitul a tot şi toate, iar lui nu-i mai pasă. Vechea-i furie roşie, despuiată şi descreierată, îi umbreşte minţile, acoperindu-i orice gând. O ultimă dată, *îşi spune.* Aşa să fie.

— După mine! strigă Roland de Gilead. Înainte! Pentru Turn!

— Pentru Turn! urlase Cuthbert alături de el, clătinându-se pe picioare; într-o mână ţine Cornul lui Eld, în cealaltă are revolverul.

— Fără prizonieri! zbiară Roland. FĂRĂ PRIZONIERI!

Coboară în goană spre hoarda albastră a lui Grissom, el şi Cuthbert în frunte, iar atunci când trec pe lângă primele chipuri din piatră neagră din iarba înaltă, cu suliţe şi săgeţi şi gloanţe vâjâind în jurul lor, încep să sune clopotele. Melodia e mai mult decât frumoasă; ameninţă să-l sfâşie cu farmecul ei pur, nealterat.

Nu acum, *se roagă el fierbinte,* vă rog, zei ai mei, nu acum, lăsaţi-mă să fac ce am de făcut. Lăsaţi-mă să termin cu prietenul meu alături şi să cunosc, în sfârşit, odihna. Vă rog.

Dă să-i apuce mâna lui Cuthbert. Şi o fracţiune de secundă chiar îi simte degetele încleiate de sângele uscat, chiar aici, pe Jericho Hill, unde viaţa lui bravă şi veselă se va sfârşi… şi dintr-odată senzaţia dispare. Degetele lui s-au dizolvat în mâna prietenului său. Şi cade, cade, şi lumea se întunecă, şi cade, şi clopotele sună, *kammen*-ele sună („Ai zice că-i muzică hawaiiană, nu-i aşa*?") şi el cade, şi Jericho Hill a dispărut, şi Cornul lui Eld a dispărut, şi totul este doar întuneric, şi litere roşii care strălucesc în întunericul acesta, unele sunt Litere din Limba Nobilă, iar el poate citi ce scrie şi cuvintele acelea sunt…*

5

TRAVERSAREA INTERZISĂ. Roland observă, însă, că oamenii treceau stradă în ciuda acestui semn. Aruncau o privire în direcţia de unde veneau maşinile, apoi o porneau. Un tip a traversat chiar în faţa unui taxiu galben care venea cu ceva viteză. Taxiul a frânat brusc şi a trâmbiţat indignat din

claxon. Deloc speriat, pietonul a urlat la el, apoi şi-a repezit în sus degetul mijlociu de la mâna dreaptă, agitându-l după maşina care se îndepărta. Roland avu vaga senzaţie că gestul acela nu înseamnă câtuşi de puţin zile lungi şi nopţi senine.

Era noapte în New York, şi, cu toate că strada fremăta de oameni, cei din *ka-tet*-ul lui nu se zăreau nicăieri. Iată un eveniment pe care nu îl anticipase: el fusese cel care trecuse prin portal. Nu Eddie, ci chiar el. În numele tuturor zeilor, unde să se ducă? Şi ce să facă atunci când va ajunge acolo?

Aminteşte-ţi de propriul tău sfat, îşi zise. *„Dacă doar unul trece dincolo”, le-ai spus tu, „acela va trebui să rămână pe loc”.*

Adică să înţepenească acolo… îşi ridică privirea spre plăcuţa verde… în colţul dintre Second Avenue şi 54th Street, şi să nu facă absolut nimic decât să urmărească semaforul care acum spune cu roşu: TRAVERSAREA INTERZISĂ, acum îndeamnă cu alb: TRAVERSAŢI?

Dus pe gânduri, tresări când auzi din spate un strigăt ascuţit şi nebun de fericire.

— Roland! Iubiţel! Întoarce-te să te uiţi la mine! Uită-te la mine cu luare-aminte!

Roland se întoarse, ştiind deja la ce să se aştepte, dar surâzând cu toate acestea. Cât de îngrozitor fusese pentru el să retrăiască ziua aceea de pe Jericho Hill, dar ce antidot nemaipomenit se dovedea a fi acesta – Susannah Dean care zbura spre el pe 54th Street, cu braţele întinse, râzând şi plângând de fericire.

— Picioarele mele! striga ea cât o ţinea gura. *Picioarele mele! Mi le-am recăpătat! O, Roland, iubiţelule, lăudat fie Omul Iisus, MI-AM RECĂPĂTAT PICIOARELE!*

6

I se aruncă în braţe, sărutându-l pe obraz, pe gât, pe frunte, pe nas, pe buze, repetând iar şi iar:

— Picioarele mele, Roland, uite, pot să merg, pot să *fug,* am picioare, lăudat fie Domnul şi toţi sfinţii lui, *mi-am recăpătat*

picioarele.

— Fie să ai parte de bucuria pe care ţi-o dau, draga mea, îi spuse Roland.

Era un vechi tic de al său – sau poate că era un obicei – să adopte particularităţile graiului şi comportamentelor din locul unde se afla. Acum adoptase stilul din Calla. Şi credea că, dacă avea să petreacă mai multă vreme aici, în New York, va ajunge destul de curând să arate degetul mijlociu la taxiuri.

Însă voi fi mereu un străin, îşi zise. *Păi, nici măcar nu sunt în stare să spun „aspirină" aşa cum se cuvine. De fiecare dată când încerc, îmi iese altceva din gură.*

Susannah îl trase cu forţă surprinzătoare de mână, îndemnându-l să-i atingă fluierul piciorului.

— Îl simţi? vru ea să ştie. Nu e doar o festă a imaginaţiei mele?

Roland izbucni în râs.

— Oare n-ai alergat spre mine de parcă ai fi avut aripi la picioare ca maşinăriile alea zburătoare? Aşa este, Susannah.

Îşi puse mâna stângă, cea cu toate degetele la locul lor, pe piciorul ei stâng.

— Un picior, două picioare, fiecare cu labă, degete, talpă şi călcâi, enumera el încruntându-se. Dar trebuie să-ţi facem rost de nişte pantofi.

— Da' de ce? Că-i un vis. Nu poate fi decât un vis.

O privi cu fermitate şi surâsul femeii se şterse încet de pe buze.

— Nu e vis? Chiar nu e?

— Am trecut dincolo. Şi suntem cu adevărat aici. Să ştii, Mia, că, dacă îţi răneşti piciorul în ceva, când ai să te trezeşti mâine, în tabără, ai să simţi durerea.

Numele celălalt al femeii ieşise parcă cu de la sine putere – dar nu tocmai. Acum Roland îi aştepta încordat reacţia. Iar dacă observase într-adevăr că i se adresase folosind un alt nume, îşi va cere scuze şi-i va explica cum trecuse prin portal chiar dintr-un vis în care văzuse o persoană pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă (cu toate că, după Susan Delgado, o singură femeie mai însemnase ceva pentru el, iar

numele acelei femei nu era Mia).

Dar *nu* observă, şi Roland nu se miră prea tare.

Pentru că atunci când s-au auzit sunetele de kammen *tocmai ce se pregătea să plece din nou la vânătoare – în pielea Miei. Şi, spre deosebire de Susannah, Mia are picioare. Mia se ospătează în săli fastuoase, Mia face conversaţie cu prietenii ei, Mia nu s-a dus la colegiul Morehouse, şi nici la alt colegiu, şi are picioare. Iar cea din faţa mea, chiar dacă nu o ştie, le are pe ambele femei în ea.*

Dintr-odată, Roland se pomeni că-şi doreşte să nu se întâlnească cu Eddie. Căci tânărul ar fi putut sesiza diferenţa, chiar dacă Susannah nu îşi dădea seama de ea. Iar acesta ar fi fost un lucru rău. Dacă ar fi avut la dispoziţie trei dorinţe, ca prinţul rătăcit din basmele copilăriei, în momentul acesta, dorinţele şi le-ar îndrepta spre acelaşi lucru: să rezolve problema din Calla Bryn Sturgis înainte ca sarcina lui Susannah – sarcina Mei – să devină evidentă. I-ar fi fost teribil de greu să se ocupe de ambele chestiuni în acelaşi timp.

Dacă nu chiar imposibil.

Ea îl privea cu ochi mari, întrebători. Nu din cauză că i se adresase cu un nume care nu era al ei, ci pentru că voia să ştie ce vor face în continuare.

— Este oraşul tău, îi răspunse el. Vreau să văd librăria. Şi terenul viran.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Şi trandafirul. Poţi să mă duci acolo?

— Păi, zise ea uitându-se în jur, este oraşul meu, nici vorbă, dar Second Avenue arată altfel decât pe vremea când Detta şterpelea din magazine, din Macy's, mai ales.

— Asta înseamnă că nu poţi găsi librăria şi terenul viran?

Deşi dezamăgit, Roland nu era deloc supărat. Exista o cale. Întotdeauna exista o…

— O, nici-o problemă, spuse ea. Străzile sunt la fel. Vezi tu, Roland, New Yorkul e o reţea, în care bulevardele duc într-o direcţie, iar străzile în direcţie opusă. Simplu ca bună ziua. Haide.

Semaforul spunea acum TRAVERSAREA INTERZISĂ, dar, după ce aruncă o privire în susul străzii, Susannah îl luă de

braţ şi traversară 54th Street. Femeia păşea fără teamă, în pofida picioarelor ei desculţe. Străzile erau scurte, însă ticsite cu magazine exotice. Roland nu se putu abţine să nu caşte ochii la vitrine, dar neatenţia lui nu prezenta vreun risc major; cu toate că trotuarele erau arhipline, nimeni nu se ciocni de ei. Pistolarul îşi auzea pocnetul tocurilor pe asfalt şi îşi vedea umbra formată de lumina prăvăliilor.

Aproape că suntem aici, îşi zise. *Dacă forţa care ne-a adus ar fi fost mai puternică, atunci am fi fost* în realitate *aici.*

Şi atunci îşi dădu seama că forţa aceea ar putea deveni şi mai puternică în cazul în care Callahan intuise exact proprietăţile obiectului ascuns sub duşumeaua bisericii sale. Cu cât se apropiau mai mult de oraş şi de sursa lucrului care făcea asta…

Susannah îl trase de braţ. Roland se opri imediat.

— Ai păţit ceva la picioare? o întrebă el.

— Nu, îi răspunse ea şi pistolarul observă că era înfricoşată. De ce e atât de *întuneric?*

— E noapte, Susannah.

Îl trase nervoasă de braţ.

— Ştiu că-i noapte, că nu sunt chioară. Tu nu…, ezită o clipă, şi continuă: Tu nu *simţi?*

Şi Roland îşi dădu seama că simţea. În primul rând, întunericul de pe Second Avenue nu era întuneric în sensul propriu al cuvântului. Pistolarul tot nu reuşea să înţeleagă de ce oamenii aceştia ai New Yorkului iroseau cu atâta nonşalanţă lucruri care în Gilead ar fi fost extrem de rare şi de preţioase. Hârtia, apa, uleiul rafinat, lumina artificială. Aceasta din urmă se găsea la tot pasul. În vitrinele strălucitoare ale magazinelor închise, mai stridentă într-o prăvălie numită Blimpie's unde se vindeau ojine, sau sandviciuri cum le spuneau prietenii lui, iar deasupra tuturor, ciudata lumină portocalie a felinarelor, ce părea să inunde văzduhul. Totuşi, Susannah avea dreptate. Exista o senzaţie puternică de beznă în aer, cu toate felinarele alea portocalii. Şi bezna aceasta părea a-i înconjura pe oamenii de pe stradă. Îi veni în minte replica lui Eddie de mai devreme: *Totul se*

rezumă la numărul nouăsprezece.

Însă acest întuneric, mai mult simţit decât văzut, nu avea nimic de-a face cu numărul nouăsprezece. Ca să înţelegi ce anume se petrecea aici trebuia să scazi şase. Şi, pentru prima dată, Roland se gândi că Părintele Callahan chiar avea dreptate.

— Treisprezece Negru, spuse el.

— Ce zici?

— El ne-a adus aici, ne-a trecut prin portal, şi îl simţim de jur împrejurul nostru. Nu e exact ca atunci când am zburat în grepfrut, dar *seamănă.*

— Nasol, şopti ea.

— *Este* nasol, zise Roland. Foarte probabil că Treisprezece Negru este cel mai cumplit obiect rămas pe pământ din vremurile lui Eld. Nu spun că Curcubeul Vrăjitorului ar fi mai puţin îngrozitor, dar sunt convins că vine de mult mai…

— Roland! Hei, Roland! Suze!

Se uitară în direcţia de unde veneau strigătele şi, în ciuda rezervelor sale anterioare, Roland se simţi enorm de uşurat să-l vadă nu doar pe Eddie, ci şi pe Jake. Şi pe Ete, fireşte. Se aflau la distanţă de vreo câteva clădiri de ei. Eddie dădea disperat din mâini. Susannah îi făcu semne exuberante. Roland reuşi să o prindă, înainte s-o rupă la fugă, ceea ce, evident, era intenţia ei.

— Ai grijă la picioare, o sfătui el. Nu trebuie să te infectezi şi să duci infecţia dincolo.

Soluţia de compromis fu un pas alert. Eddie şi Jake, ambii cu pantofi în picioare, alergau spre ei. Trecătorii li se dădeau la o parte din drum fără să se uite şi fără să se întrerupă din vorbă. Roland constată însă că nu era cu totul adevărat. Exista şi o excepţie. Un băieţel, nu mai mare de trei ani, care mergea ţanţoş lângă mama lui. Femeia nu păru să observe ceva, dar, atunci când Eddie şi Jake trecură în goană pe lângă el, micuţul făcu ochii mari la ei… ba chiar întinse mânuţa, de parcă ar fi vrut să-l mângâie pe Ete care tropăia mărunţel în urma celor doi.

Eddie i-o luă înainte lui Jake, ajungând primul. Nu o luă în

braţe pe Susannah, ci se uită mirat la ea. Şi lui Roland i se păru că expresia lui era identică cu cea a copilaşului.

— Ei? Ce părere ai, iubire? întrebă Susannah cu agitaţia specifică soţiilor ce se întorc acasă cu coafura complet schimbată.

— Recunosc că este o îmbunătăţire categorică, răspunse Eddie. N-ai nevoie de picioare ca să te bucuri de dragostea mea, dar trebuie să spun că e o chestie foarte bună spre excelent. Iisuse, acum eşti mai înaltă decât mine!

Susannah văzu că avea dreptate şi izbucni în râs. Ete adulmecă glezna care nu fusese acolo ultima dată când se întâlnise cu doamna aceasta şi râse şi el. Era, mai degrabă, o combinaţie de hohot de râs şi lătrat, dar cu siguranţă intenţia îi fusese să râdă.

— Mişto picioare, Suze, zise şi Jake, iar indiferenţa tinerească a acestui compliment o făcu pe Susannah să râdă şi mai tare.

Băiatul se întorsese deja spre Roland şi nu băgă de seamă.

— Vrei să vezi librăria?

— Avem ce vedea acolo?

Jake se întunecă la faţă.

— Nu cine ştie ce. E închisă la ora asta.

— Dacă avem vreme înainte să fim trimişi înapoi, aş vrea să văd terenul viran, spuse Roland. Şi trandafirul.

— Te doare? o întrebă Eddie pe Susannah examinând-o acum cu mare atenţie.

— Mă simt bine, râse ea din nou. *Excelent.*

— Arăţi altfel.

— E şi normal! exclamă ea, făcând o piruetă cu picioarele desculţe.

Trecuseră luni bune de când nu mai dansase, dar exuberanţa ei evidentă compensa orice lipsă de graţie. O femeie îmbrăcată în taior, în mână cu o servietă elegantă, fu cât pe ce să se ciocnească de micuţul grup de hoinari, dar îşi schimbă brusc direcţia, coborând pe carosabil ca să-i poată ocoli.

— Normal că arăt altfel, am *picioare!*

— Aşa cum zice şi cântecul, spuse Eddie.

— Ei?

— Nu contează, zise el şi îşi petrecu un braţ pe după talia ei.

Şi din nou Roland îi surprinse privirea acea scrutătoare, întrebătoare. *Cu ceva noroc, va renunţa până la urmă,* îşi spuse pistolarul.

Aşa se şi întâmplă. Eddie o sărută în colţul gurii, apoi i se adresă lui Roland.

— Deci vrei să vezi renumitul teren viran şi încă şi mai celebrul trandafir? Ei bine, şi eu vreau. Jake, băiatule, arată-ne drumul.

7

Jake îi conduse pe Second Avenue, oprindu-se cât să le îngăduie să arunce o privire prin vitrina Restaurantului Spiritual al Manhattanului. Însă în prăvălia aceasta nu se făcea risipă de lumină, aşa că n-au prea avut ce să vadă. Roland sperase măcar să zărească tabla cu meniul zilei, însă aceasta dispăruse.

Citindu-i gândurile în maniera absolut naturală a oamenilor care împart apa vieţii, *khef*-ul, Jake îi răspunse:

— Probabil că-l schimbă în fiecare zi.

— Probabil că da, spuse Roland.

Se mai uită o dată prin geamul vitrinei, dar nu văzu decât nişte rafturi întunecate, câteva mese, şi tejgheaua despre care povestise Jake – cea la care bătrânii beau cafea şi jucau varianta din această lume a Castelelor. Nu văzu nimic, dar simţi ceva, chiar şi prin geam, tot simţi ceva: disperare şi impas. Dacă ar fi fost un miros, îşi zise el, ar fi fost acru şi puţintel rânced. Mirosul eşecului. Mirosul viselor care nu se împlinesc niciodată. Atuul perfect pentru un individ de teapa lui Enrico *Il Roche* Balazar.

— Gata? îl întrebă Eddie.

— Da. Haidem.

8

Lui Roland, drumul de opt străzi între Second Avenue şi 46th Street i se păru o călătorie într-o ţară de a cărei existenţă fusese doar pe jumătate convins până în momentul acela. *Cât de straniu trebuie să i se pară lui Jake?* se întrebă el. Dispăruse boschetarul care îi ceruse un bănuţ, dar birtul lângă care îşi ducea veacul era chiar acolo: Chew Chew Mama's. Pe colţul dintre Second Avenue şi 52nd Street. O stradă mai departe era magazinul de discuri Tower of Power. Încă deschis – ceasul electron de deasupra firmei spunea că nu era decât opt şi paisprezece minute. Prin uşă se revărsau acorduri puternice. Chitare şi tobe. Muzica acestei lumi. Îi amintea de muzica pe care o cântau Cărunţii în timpul jertfelor, acolo, departe, în oraşul Lud. Şi de ce nu i-ar fi amintit? Acesta *era* Lud, un Lud strâmb, dintr-un alt *când* şi *unde.* Era convins de asta.

— Rolling Stones cântă, spuse Jake, dar nu-i tot cântecul ăla din ziua când am văzut trandafirul. Atunci cântau „Paint It Black”.

— Şi pe ăsta nu-l recunoşti? îl întrebă Eddie.

— Ba da, da' nu-mi aduc aminte cum îl cheamă.

— O, dar ar trebui să-ţi aduci aminte, zise Eddie. E „A Nouăsprezecea Criză de Nervi”.

Susannah se opri şi se uită la băiat.

— Jake?

El dădu din cap.

— Aşa este.

Între timp, Eddie reuşi să scoată un fascicol de ziar din cutia securizată aşezată alături de magazin. O secţiune din *The New York Times.*

— Iubiţel, mămicuţa ta nu te-a învăţat că nu-i frumos să ciordeşti? îl întrebă Susannah.

Eddie n-o băgă în seamă.

— Uitaţi-vă la asta, şopti el.

Roland se aplecă, pe jumătate aşteptându-se să vadă ştiri despre altă epidemie ucigaşă, însă nici vorbă de vreo asemenea catastrofă. Cel puţin, el nu o vedea.

— Citeşte-mi ce scrie, îi ceru lui Jake. Îmi joacă literele în faţa ochilor şi nu le înţeleg. Cred că din cauză că am trecut prin portal şi sunt prins între lumi.

— TRUPELE RODEZIENE ÎŞI ÎNTĂRESC POZIŢIILE ÎN SATELE DIN MOZAMBIC, citi Jake. DOI CONSILIERI AI LUI CARTER SPUN CĂ SE VOR FACE ECONOMII DE MILIARDE LA PLANUL DE ASISTENŢĂ SOCIALĂ. Şi, uite, mai jos, zice: CHINA DEZVĂLUIE FAPTUL CĂ MARELE CUTREMUR DIN 1976 A FOST CEL MAI PUTERNIC DIN ULTIMELE PATRU SECOLE. Şi mai zice…

— Cine-i Carter? se interesă Susannah. Preşedintele dinainte de… *Ronald Reagan?*

Însoţi ultimele două cuvinte cu un fluturat fandosit de pleoape. Până acum Eddie nu fusese în stare să o convingă că nu o minţea în legătură cu Reagan. Iar femeia nu-l credea nici pe Jake când băiatul îi zicea că, oricât de aiurea ar părea, ideea e cât de cât plauzibilă, dat fiind că Reagan era guvernator al statului California. Susannah râdea şi dădea din cap binedispusă, de parcă i-ar fi oferit calificative pentru povestea scornită. Era convinsă că Eddie îl rugase pe Jake să-i susţină minciuna asta gogonată, dar ea, una, n-avea de gând să le cadă în plasă. Sigur că l-ar fi văzut pe Paul Newman la Casa Albă, poate chiar şi pe Henry Fonda, care avusese prestanţă de preşedinte în *Fail Safe,* dar chiar prezentatorul seriei *Death Valley Days?* Hai să fim serioşi!

— Dă-l încolo pe Carter, se răţoi Eddie. Uitaţi-vă la *dată.*

Roland încercă, dar literele tot îi jucau în faţa ochilor. Acum se limpezeau devenind Litere din Limba Nobilă pe care el le putea citi, acum se bălmăjeau iarăşi în păsărească acestor vremuri.

— Ce dată e? Spune-mi, în numele tatălui tău!

— Doi iunie, spuse Jake, uitându-se la Eddie. Dar dacă timpul curge la fel şi aici, şi dincolo, n-ar trebui să fie *întâi* iunie?

— Dar *nu* curge la fel, îl contrazise posomorât Eddie. *Deloc.* Pe partea asta timpul trece mai repede. Cronometrul de joc a fost pornit. Însă o ia înainte.

Roland se gândi cu voce tare:

— Şi dacă ne vom întoarce aici, de fiecare dată va fi puţin mai târziu decât dincolo? Aste vrei să spui?

Eddie dădu din cap.

Şi Roland continuă, vorbind ca pentru sine:

— Fiecare minut petrecut în partea cealaltă – în partea cu Calla – înseamnă un minut şi *jumătate* în partea asta. Poate chiar două.

— Nu, nu două, interveni Eddie. Sunt sigur că nu e de două ori mai mult.

Însă privirea neliniştită pe care o aruncă datei de pe ziar sugera că nu era absolut deloc sigur.

— Presupunând că ai avea dreptate, spuse Roland, tot ce putem face acum este să mergem înainte.

— Spre cincisprezece iulie, zise Susannah. Atunci când Balazar şi oamenii lui au încetat să se mai joace frumos.

— Poate că ar trebui să-i lăsăm pe cei din Calla să se descurce singuri, fu de părere Eddie. Nu-mi place că trebuie să spun una ca asta, Roland, dar poate că ar fi mai bine aşa.

— Nu putem, Eddie.

— De ce?

— Deoarece Callahan are Treisprezece Negru, spuse Susannah. Ni-l va da în schimbul ajutorului nostru. Iar noi avem nevoie de el.

Roland clătină din cap.

— Ni-l va da oricum, credeam că v-am explicat. E foarte speriat.

— Mda, zise Eddie. Şi mie mi s-a părut.

— Trebuie să-i ajutăm pentru că aceasta este Calea lui Eld, îi spuse Roland lui Susannah. Şi pentru că această cale a destinului, a lui *ka*, este calea datoriei.

I se păru că desluşeşte o licărire în ochii femeii. Poate că o fi spus ceva nostim, dar nu pe Susannah o amuzase el. Ori Detta, ori Mia îşi băteau acum joc de părerile lui. Întrebarea era care anume. Sau, poate, amândouă?

— Nu-mi place aici, zise Susannah. Nu-mi place senzaţia asta de *întuneric*.

— O să fie mai bine la terenul viran, o linişti Jake, pornind înainte. Datorită trandafirului. O să vedeţi.

9

După ce traversă 50th Street, Jake începu să se grăbească. Când coborî pe 49th, paşii îi deveniră mai vioi. La intersecţia dintre Second Avenue şi 48th, începu să alerge. Nu se putu abţine. Semaforul de pe 48th îl ajută, afişând TRAVERSAŢI, însă lumina roşie se aprinse de îndată ce ajunse pe trotuarul celălalt.

— Aşteaptă-ne, Jake, îi strigă Eddie.

Jake nu se opri. Poate nici nu putea. Însă şi Eddie simţea chemarea; o simţeau şi Roland, şi Susannah. Un soi de bâzâit, vag, dar nespus de dulce, umplea văzduhul. Exact opusul acelei hidoase senzaţii de întuneric.

Lui Roland bâzâitul acesta îi aminti de Mejis şi de Susan Delgado. De săruturi schimbate pe salteaua de iarbă-dulce.

Susannah îşi aduse aminte de momentele petrecute în copilărie cu tatăl ei, când se căţăra pe genunchii lui şi îşi lipea obrăjorul neted de lâna aspră a puloverului lui. Îşi aduse aminte cum obişnuia să închidă ochii şi inhala parfumul care era numai şi numai al lui: aromă de tutun de pipă şi merişoare, iz de alifie de muştar cu care îşi fricţiona încheieturile mâinilor unde se instalase artrita încă de la scandaloasa vârstă de douăzeci şi cinci de ani. Toate aceste miresme voiau a-i spune că totul era în ordine.

Eddie se pomeni că se duce cu gândul la o vacanţă în Atlantic City pe când era foarte mic, cinci sau şase ani. Iar mama lor plecase cu Henry după îngheţată la cornet. Doamna Dean îi arătase pontonul şi îi spusese: *Pune-ţi poponeaţa aici, Bărbate, şi nu te mişca până nu ne întoarcem.* Şi aşa făcu. Ar fi putut sta acolo întreaga zi, privind dincolo de faleză la minunatul du-te vino cenuşiu al oceanului. Pescăruşii planau deasupra crestelor strigând unii la alţii. Cu fiecare retragere, apa descoperea nisipul ud şi atât de strălucitor, că nu-l putea

privi fără să strângă din ochi. Iar sunetul valurilor era copleşitor şi mângâietor, totodată, îşi aminti că îşi spusese: *Aş putea sta aici toată viaţa. Aş putea sta aici pentru că aici e frumos… şi e linişte… şi e în ordine. Aici totul e în ordine.*

Acest sentiment puternic îi încercă pe toţi cinci (căci Ete nu făcu excepţie): sentimentul că se petrece ceva minunat.

Roland şi Eddie o apucară pe Susannah de coate, ridicând-o şi ducând-o pe sus. La intersecţia dintre Second Avenue şi 47th Street traficul era intens, dar Roland ridică mâna în faţa maşinilor şi strigă:

— Heil! În numele Gileadului, opriţi-vă!

Şi se opriră. În zbieret indignat de frâne, ţocăit între bara din faţă a unui autoturism şi cea din spate a altuia şi clopoţei de sticlă spartă, dar se opriră. În lumina crudă a farurilor şi în cacofonia răguşită a claxoanelor, Roland şi Eddie traversară cu Susannah între ei. Picioarele ei abia recăpătate (şi deja înfiorător de murdare) atârnau la vreo şase centimetri de sol. Pe măsură ce se apropiau de intersecţia dintre Second Avenue şi 46th Street, senzaţia aceea nemaicunoscută de fericire şi justeţe a ceea ce li se întâmplă devenea tot mai puternică. Roland simţea cântecul trandafirului gonindu-i cu frenezie prin sânge.

Da, îşi spuse el. *Pe toţi zeii, da. Asta este. Poate nu-i doar o uşă spre Turnul Întunecat, ci chiar Turnul însuşi. Zeilor, simţiţi-i puterea!* Chemarea! *Cuthbert, Alain, Jamie – cât îmi doresc sa fiţi aici!*

Jake se oprise pe colţul dintre Second şi 46th, privind hipnotizat la un gard de şipci înalt de un metru şi jumătate. Obrajii îi erau inundaţi de lacrimi. Din bezna de dincolo de gard plutea înspre ei o melodie de o armonie imposibilă. Mai multe voci cântând la unison. Cântând o singură, colosală notă. *În locul acesta,* spuneau vocile. *În locul acesta este posibil. Aici este schimbarea cea bună, norocoasa întâlnire, fierbinţeala care se stinge chiar înaintea zorilor, domolindu-ţi sângele. Aici este dorinţa devenită realitate şi ochiul pătrunzător. Aici este bunătatea ce ţi s-a oferit şi pe care ai învăţat s-o dai mai departe. Aici sunt judecata sănătoasă şi limpezimea minţii pe care le*

credeai pierdute. Aici totul este în regulă.

Jake se întoarse spre ceilalţi.

— Simţiţi şi voi? îi întrebă. Simţiţi?

Roland dădu din cap. La fel şi Eddie.

— Suze? o strigă băiatul.

— Este aproape cel mai frumos lucru din lume, nu credeţi? spuse femeia.

Aproape, remarcă Roland. *A zis „aproape”.* Şi mai observase şi cum îşi mângâiase pântecele când spusese asta.

10

Afişele pe care şi le amintea Jake erau la locul lor – Olivia Newton-John la Radio City Music Hall, G. Gordon Liddy şi formaţia Grots într-un loc numit Mercury Lounge, un film de groază purtând titlul *Războiul zombilor* şi un semn cu TRECEREA INTERZISĂ. Dar…

— *Aia* nu-i la fel, zise băiatul arătând spre un graffiti de nuanţă roz închis. Culoarea e aceeaşi şi, după cum arată desenul, cred că l-a făcut aceeaşi persoană, dar ultima oară când am fost aici, era scris ceva despre Ţestoasă. „Vezi Ţestoasa cât e de mare, poartă lumea toată în spinare.” Şi după aia încă o chestie despre cum trebuie să urmezi Grinda.

Eddie se apropie şi citi cu glas tare ce scria acum:

— O, SUSANNAH-MIO, iubită divizată a mea, ţi-ai parcat-o la restaurantul DIXIE PIG în anul '99.

Se uită nedumerit la Susannah.

— Ce mama dracului înseamnă *asta?* Ai vreo idee, Suze?

Femeia clătină din cap. Făcuse ochii mari. Ochi înfricoşaţi, îşi zise Roland. Dar care femeie era cea înfricoşată? Nu-şi dădea seama. Nu ştia decât că Odetta Susannah Holmes fusese divizată de la bun început şi că acel „mio” din graffiti semăna cu Mia. Îi era greu să se gândească la lucrurile astea cu bâzâitul venit spre ei din bezna de dincolo de gard. Voia să ajungă chiar acum la sursa lui. *Trebuia,* întocmai cum cel însetat trebuie să ajungă la apă.

— Haideţi, îi îndemnă Jake. Putem să sărim peste el. E uşor. Susannah se uită la picioarele ei desculţe şi murdare şi făcu un pas înapoi.

— Eu nu, spuse. Nu pot. Nu fără pantofi.

Ceea ce era perfect logic, însă lui Roland i se păru că era vorba de ceva mai mult. Mia era cea care *nu voia* să treacă dincolo. Mia pricepuse că acolo i se putea întâmpla ceva îngrozitor. Ei şi pruncului ei. O clipă se gândi să insiste, să lase trandafirul să se ocupe şi de chestia care-i creştea în pântece şi de noua ei personalitate respingătoare, personalitate atât de puternică încât Susannah îşi făcuse apariţia în această lume cu picioarele Miei.

Nu, Roland. Vocea lui Alain. Alain, a cărui atingere fusese cea mai puternică. *Locul nepotrivit, momentul nepotrivit.*

— Rămân eu cu ea, spuse Jake.

Imensă părere de rău, dar nici urmă de ezitare. Şi Roland se simţi din nou copleşit de iubirea pentru acest băiat pe care îl lăsase odinioară pradă morţii. Vocea colosală din bezna de dincolo de gard slăvea această dragoste. Şi mai spunea ea oare că iertarea este de preferat marşului forţat al penitenţei? Aşa i se părea.

— Nu, zâmbi Susannah. Du-te şi tu, drăgălaşule. E în regulă. E şi oraşul meu, ştiţi bine. Ştiu să-mi port de grijă singură. De altfel…, îşi coborî vocea de parcă ar fi vrut să le împărtăşească un secret. Cred că suntem invizibili.

Eddie o privea din nou în modul acela iscoditor, de parcă ar fi vrut s-o întrebe cum de se poate gândi să nu vină cu ei, indiferent dacă-i încălţată sau nu. Însă acum Roland nu se mai îngrijoră. Pentru moment taina Miei era în siguranţă, căci chemarea trandafirului era mult prea puternică pentru ca Eddie să se mai poată gândi şi la altceva. Era nebun de nerăbdare să ajungă la el.

— N-ar trebui să ne despărţim, spuse el fără tragere de inimă. Ca să nu ne pierdem când ne vom întoarce. Chiar tu ne-ai spus asta, Roland.

— Cât e de aici la trandafir, Jake? întrebă pistolarul.

Îi era greu să vorbească cu urechile răsunându-i de bâzâitul

acela. Îi era greu să gândească.

— Cam la mijlocul terenului. Vreo treizeci de metri, poate mai puţin.

— În clipa când vom auzi clopotele, le zise Roland, o luăm la fugă spre gard şi spre Susannah. Toţi trei. De acord?

— De acord, spuse Eddie.

— Toţi trei şi cu Ete, zise Jake.

— Nu, Ete rămâne cu Susannah.

Jake se încruntă, în mod evident deranjat de această idee. Roland nici nu se aşteptase să-i placă.

— Uite, Jake, şi Ete e desculţ… şi tu ne-ai povestit că locul e plin de cioburi, nu-i aşa?

— Îhîîîî…, mormăi el prelung, în silă.

Apoi se lăsă în genunchi şi se uită în ochii conturaţi cu auriu ai lui Ete.

— Stai cu Susannah, Ete.

— Ete. Tă!

Ete stă. Suficient pentru Jake. Se ridică, îl privi pe Roland şi înclină din cap.

— Suze? zise Eddie. Sigur?

— Da.

Ton categoric. Fără nici cea mai mică şovăială. Acum Roland era aproape convins că la manşă se află Mia. *Aproape.* Nici măcar acum nu era sigur. Şoaptele trandafirului nu-i permiteau să fie sigur de nimic, în afară de faptul că totul – *totul* – ar putea fi în ordine.

Eddie făcu un semn din cap că a înţeles, îi sărută colţul gurii apoi se îndreptă spre gardul din şipci purtând inscripţia O, SUSANNAH-MIO, iubită divizată a mea. Îşi împleti degetele ca să-l ridice pe Jake. Băiatul se săltă şi dispăru peste gard ca o pală de vânt.

— Eic! ţipă Ete o singură dată, rămânând apoi tăcut lângă picioarele desculţe ale lui Susannah.

— Tu acum, Eddie, spuse Roland.

Îşi împleti şi el degetele rămase la mâini într-un fel de treaptă, dar Eddie se apucă de vârful gardului şi sări peste el. Drogatul pe care Roland îl cunoscuse pe Aeroportul Kennedy

n-ar fi putut niciodată să facă aşa ceva.

Roland le spuse celor doi rămaşi:

— Să nu vă mişcaţi de aici. Nici unul.

Probabil că se referea la femeie şi la billy-bumbler, însă ochii şi-i ţinea aţintiţi doar asupra femeii.

— N-o să ni se întâmple nimic, spuse ea aplecându-se să mângâie blana mătăsoasă a lui Ete. Nu-i aşa, bărbăţelule?

— Ete!

— Du-te să-ţi vezi trandafirul, Roland. Cât încă mai poţi.

Roland îi aruncă o ultimă privire, apoi sări peste gard. Şi dispăru în întuneric, lăsându-i singuri pe Susannah şi pe Ete pe cel mai vital şi mai vibrant colţ de stradă din întregul univers.

11

Stranii lucruri i s-au întâmplat în vreme ce îi aştepta să se întoarcă.

În spate, lângă magazinul de discuri Tower of Power, ceasul de pe frontispiciul unei bănci afişa alternativ ora şi temperatura: 8:27, 17,7. 8:27, 17,7. 8:27, 17,7. Apoi, brusc: 8:34, 17,7. 8:34, 17,7. Putea să jure că nu-şi dezlipise ochii de la el. Oare se defectase?

Foarte probabil, îşi spuse. *Ce altceva să se fi întâmplat?* Nimic, însă de ce avea sentimentul că totul era altfel? Ba chiar *arăta* altfel? *Poate* eu *m-am defectat*

Ete scânci şi-şi întinse gâtul mlădios spre ea. Iar atunci Susannah îşi dădu seama de ce totul arată altfel. Căci, pe lângă faptul că pierduse câteva minute, lumea îşi recăpătase mult prea cunoscuta-i perspectivă. O perspectivă mai *joasă.*

Era mai aproape de Ete fiindcă era mai aproape de pământ. Superbele picioare pe care le-a purtat de când deschisese ochii în acest New York dispăruseră.

Cum s-a întâmplat una ca asta? Şi când? În cele şapte minute care nu ştiu când au trecut?

Ete scheună din nou. De această dată mai tare şi mai

vehement. Se uita pe lângă ea, în direcţie opusă. Se întoarse să vadă despre ce e vorba. Şase persoane traversau 46th Street îndreptându-se spre ei. Cinci erau oameni normali. Cel de-al şaselea era o femeie cu faţa albă, îmbrăcată într-o rochie pătată de noroi şi licheni. Avea orbitele goale şi negre. Gura îi atârna căscată până aproape de stern, şi Susannah observă îngreţoşată cum un vierme verde i se târăşte pe buza inferioară. Ceilalţi se ţineau mai departe de ea, la fel cum făcuseră pietonii de pe Second Avenue cu Roland şi prietenii lui. Susannah îşi spuse că, în ambele cazuri, trecătorii cât de cât normali simţeau ceva ieşit din comun şi ocoleau. Numai că femeia aceasta nu trecuse prin portal.

Femeia aceasta era moartă.

12

Bâzâitul creştea şi tot creştea, iar ei traversau terenul viran împiedicându-se prin gunoaie şi bucăţi de cărămidă. La fel ca mai înainte, Jake vedea chipuri în fiecare cotlon şi în fiecare umbră. Îi văzu pe Gasher şi pe Hoots; pe Tic-Tac şi pe Flagg; îi văzu pe trepăduşii lui Eldred Jonas, Depape şi Reynolds; pe mama şi pe tatăl lui, şi pe Greta Shaw, menajera lor, care semăna puţin cu Edith Bunker de la televizor, şi care nu uita niciodată să taie coaja feliilor de pâine din care îi făcea sandviciuri. Greta Shaw, care îi spunea uneori 'Bama, nume al cărui secret era numai de ei doi ştiut.

Eddie îşi văzu cunoscuţii din vechiul cartier: Jimmie Polio, puştiul cu piciorul într-o rână, şi Tommy Fredericks, care se ambala atât de tare când urmărea un joc de stickball{13} şi se strâmba în toate felurile posibile, iar ceilalţi copii îl porecliseră Halloween Tommy. Erau acolo şi Skipper Brannigan, care ar fi sărit la bătaie şi cu Al Capone, dacă acesta ar fi avut proasta inspiraţie să se aventureze prin cartierul lor, şi Csaba Drabnik, Unguru' Nebun. Într-o grămadă de cărămizi zări chipul mamei sale, cu ochii scânteietori recreaţi din cioburile unei sticle de suc. O văzu şi pe prietena

ei, Dora Bertollo (toţi copiii de pe stradă îi ziceau „Ţâţe Bertollo”, pentru că avea o înaintare cu adevărat impresionantă). Şi, bineînţeles, îl văzu şi pe Henry, care stătea retras în umbre şi îl urmărea cu privirea. Numai că acum Henry nu se uita urât, ci zâmbea şi părea complet treaz. Ridicase în sus degetul mare de la mână, în semn de încurajare. *Bravo,* părea a-i şopti bâzâitul melodios cu vocea lui Henry. *Bravo, Eddie, arată-le ce-ţi poate pielea. Păi, nu le-am zis io? Nu le-am zis io când fumam ţigările lu Jimmie Polio în spatele prăvăliei lu' Dablie? Păi, nu le-am zis? „Frăţioru meu poa' să-l convingă şi pe dracu 'să-şi vâre curu'n foc”, le-am zis io.* Păi, nu? Ba da. Ba da, le-a zis. *Aşa am crezut întotdeauna,* continuă şoapta. *Te-am iubit mereu. Am făcut mişto de tine des, da te-am iubit mereu. Tu ai fost puiul meu.* Eddie începu să plângă. Lacrimi bune.

Printre dărăpănături, Roland recunoscu toate fantomele vieţii sale, de la mama şi doica lui, până la oamenii din Calla Bryn Sturgis. Şi, pe măsură ce înaintau pe terenul viran, creştea şi sentimentul de justeţe ce pusese stăpânire pe el. Sentimentul că toate hotărârile chinuitoare, toată durerea, toate pierderile şi tot sângele vărsat nu fuseseră în zadar. Exista un motiv. Exista un scop. Exista viaţă şi exista iubire. Auzi toate astea în cântecul trandafirului şi începu şi el să plângă. Mai ales de uşurare. Drumul care îi adusese aici fusese un drum înfiorător de greu. Mulţi au murit. Dar ei au supravieţuit. Şi cântau acum cu trandafirul. Până la urmă s-a dovedit că viaţa lui nu fusese chiar un vis sterp.

Se prinseră de mâini şi continuară să înainteze, evitând cu grijă cuiele din scândurile aruncate acolo, evitând gropile în care şi-ar fi putut răsuci vreo gleznă, ba chiar şi-ar fi putut-o rupe. Roland nu ştia dacă îţi poţi rupe oasele atunci când te aflai în portalul dintre lumi, dar n-avea nici cea mai mică intenţie să afle.

— Merită orice sacrificiu, şopti el răguşit.

Eddie dădu energic din cap.

— Nu mă pot opri. Nici mort.

Jake îi făcu semn că este întru totul de acord şi începu să

râdă. Iar hohotele lui sunară nespus de dulce în urechile lui Roland. Aici era mai întuneric decât fusese pe stradă, dar lumina portocalie a felinarelor de pe Second şi 46th reuşea să ajungă şi aici, aşa că nu bâjbâiau ca orbeţii. Jake arătă spre o pancartă aruncată peste o stivă de lemne.

— Vedeţi? E firma magazinului de delicatese. Eu am scos-o din buruieni. De-aia e acolo.

Se uită în jur, apoi arătă într-altă direcţie:

— Uite acolo!

Panoul respectiv stătea încă în picioare. Roland şi Eddie se întoarseră să-l citească. Şi chiar dacă nici unul nu-l mai văzuse vreodată, amândoi avură o senzaţie puternică de *deja-vu.*

FIRMA DE CONSTRUCŢII MILLS ŞI AGENŢIA IMOBILIARĂ
SOMBRA CONTINUĂ RECONSTRUCŢIA
MANHATTANULUI!
ÎN CURÂND AICI SE VA CONSTRUI COMPLEXUL
REZIDENŢIAL DE LUX „GOLFUL ŢESTOASEI”
PENTRU INFORMAŢII SUNAŢI LA 661-6712

NU VEŢI REGRETA!

Totul era exact aşa cum le povestise Jake. Anunţul era vechi, şi ar fi trebuit ori să capete un strat nou de vopsea, ori să fie înlocuit cu totul. Jake îşi adusese aminte şi de mâzgălelile cu vopsea, iar Eddie şi le aminti şi el din povestea lui Jake, nu pentru că ar fi avut vreo însemnătate, ci pentru că era un lucru mai ciudat ca un maestru al graffiti-ului să-şi semneze opera: BANGO SKANK.

— Cred totuşi că numărul de telefon e altul, spuse Jake.

— Pe bune? zise Eddie. Şi care-i ăla vechi?

— Nu ţin minte.

— Atunci de unde ştii că-i altul?

Într-un alt loc, şi într-un alt timp, Jake s-ar fi enervat. Acum, cu firea domolită de vecinătatea trandafirului, se mulţumi să surâdă.

— Nu ştiu. Bănuiesc că n-am de unde. Dar sunt sigur că mi se pare altfel. Aşa cum mi s-a părut şi anunţul din vitrina librăriei.

Roland abia dacă-l auzi. Mergea înainte, călcând pe grămezile de cărămizi şi de scânduri şi de cioburi cu cizmele lui vechi de cowboy, cu ochii strălucindu-i în întuneric. Văzuse trandafirul. Mai era şi altceva pe jos, lângă el, în locul unde Jake găsise varianta cheii, dar Roland nu băgă de seamă. Nu vedea nimic altceva decât trandafirul înălţându-se dintr-un smoc de iarbă stropită cu vopsea roşie. Căzu în genunchi în faţa lui. O clipă mai târziu, Eddie îngenunche şi el în partea dreaptă, iar Jake în stânga.

Trandafirul era închis în întunericul nopţii. Însă, atunci când au îngenuncheat, petalele au început să i se deschidă, una câte una, ca şi cum le-ar fi urat bun-venit. Cântecul se înălţa de jur împrejurul lor, aidoma unui cântec al îngerilor.

13

La început, Susannah nu se nelinişti. Se ţinu tare în ciuda faptului că-şi pierduse picioarele, împreună cu o parte din ea – acea identitate cu care sosise aici – iar acum era forţată să revină la vechea ei poziţie (inferioară în cel mai odios mod cu putinţă): pe jumătate în genunchi şi pe jumătate în fund pe trotuarul împuţit. Se sprijinea cu spatele de gardul din scânduri care împrejmuia terenul viran. Şi un gând sardonic îi trecu prin minte – *Nu-mi lipseşte decât o bucată de carton agăţată de gât şi o conservă goală.*

Se ţinu tare şi după ce o văzuse pe moartă traversând 46th Street. O ajuta cântecul, pe care ea îl percepea a fi vocea trandafirului. O ajuta şi Ete, cuibărit lângă ea şi încălzind-o. Îi mângâie blana mătăsoasă, folosind prezenţa lui reală acolo ca punct de sprijin pentru sănătatea ei mentală. Căci îşi spunea iar şi iar că *nu* înnebunise. Bun, pierduse şapte minute. *Poate.* Sau poate pe ceasul ăla modern îl apucase sughiţul. Bun, văzuse o femeie moartă trecând strada. *Poate.* Sau poate nu văzuse decât un drogat în sevraj. Şi numai Dumnezeu ştie că New Yorkul nu duce lipsă de aşa ceva…

Un drogat din gura căruia iese un vierme verde?

— Poate că doar mi-am imaginat partea asta, îi zise ea bumblerului. Bine?

Ete îşi împărţea atenţia între Susannah şi farurile maşinilor care probabil i se păreau a fi ochii uriaşi şi strălucitori ai unor imense animale de pradă. Scheună agitat.

— În plus, băieţii o să se întoarcă în curând.

— Eţii, fu de acord bumblerul plin de speranţă.

De ce nu m-oi fi dus cu ei? Eddie m-ar fi cărat în spate, Dumnezeu ne e martor că a făcut-o de atâtea ori, şi cu ham şi fără el.

— N-am putut, şopti ea. Pur şi simplu n-am putut.

Pentru că o parte din ea se temea de trandafir. Se temea să se apropie de el. Oare partea aceea fusese la conducere în timpul celor şapte minute ratate? Susannah se temea că da. Iar dacă asta fusese situaţia, partea aceea dispăruse acum. Îşi luase înapoi picioarele şi se cărase din New Yorkul anului 1977. Nasol. Dar luase cu ea şi teama aceea de trandafir, iar ăsta era un lucru *bun.* Nu voia să-i fie teamă de ceva atât de puternic şi de minunat.

Altă personalitate? Să fi fost doamna aceea cu picioarele o altă personalitate?

Cu alte cuvinte, o altă variantă a Dettei Walker?

Numai la gândul ăsta şi-i veni să urle. I se părea că acum e în stare să înţeleagă perfect ce simte o femeie căreia, la vreo cinci ani după o operaţie reuşită de extirpare a unei tumori, doctorul îi spune că la o radiografie de rutină i-a depistat o pată pe plămân.

— Nu din nou, spuse pe ton scăzut şi înnebunit.

Alţi pietoni care treceau pe lângă ea se îndepărtară puţin de gard, chiar dacă aceasta însemna să meargă mai aproape unul de altul.

— Nu, nu din nou. Nu se poate. Sunt întreagă. M-am… m-am *vindecat.* Oare de cât timp lipseau prietenii ei?

Se uită la ceasul de pe frontispiciul băncii. 8:42, dar nu era sigură că se mai putea încrede în el. I se părea că trecuse mai mult timp de când plecaseră. Mult mai mult timp. Poate ar fi bine să-i strige. O singură dată. Ceva de genul: Ce tot faceţi,

măi, acolo?

Nu. Nici vorbă. Eşti pistolar, fato. Cel puţin aşa spune el. *Aşa crede el. Şi n-ai să-l faci să se răzgândească tocmai acum zbierând ca o şcolăriţă care a văzut un şarpe ieşind din tufe. Ai să stai aici şi ai să aştepţi. Poţi s-o faci. Îl ai pe Ete cu tine şi…*

În clipa aceea îl văzu pe bărbatul de vizavi. Stătea lângă un chioşc de ziare. În pielea goală. De la abdomen îi urca o tăietură urâtă, în forma literei Y, care se ramifica în dreptul sternului. Se holba la ea cu ochii goi. Se holba prin ea. Prin lume.

Iar atunci când Ete începu să latre, îşi dădu seama că nu putea fi o halucinaţie. Bumblerul se uita şi el peste stradă, la mortul dezbrăcat. Susannah se dădu bătută şi începu să strige după Eddie.

14

Iar atunci când trandafirul se deschise, dezvăluindu-şi cuptorul stacojiu dintre petale şi soarele galben arzând în mijloc, Eddie văzu acolo esenţa lucrurilor.

— O, Doamne Sfinte, oftă Jake lângă el, dar la fel de bine se putea afla şi la mii de kilometri depărtare.

Eddie văzu lucruri măreţe şi tragedii evitate. Albert Einstein, copil, gata-gata să fie lovit de un camion cu lapte atunci când traversa strada. Un adolescent pe nume Albert Schweitzer, gata-gata să calce pe săpunul scăpat lângă dopul de la cadă. Un *Oberleutnant* nazist care dă foc unui ziar în care sunt trecute ziua şi locul debarcării aliaţilor. Văzu cum un bărbat, care avea de gând să otrăvească apa potabilă din Detroit, face infarct şi moare într-un refugiu de lângă Autostrada 80 din Iowa, cu o pungă cu cartofi prăjiţi de la McDonald's pe genunchi. Văzu un terorist, cu un dispozitiv exploziv legat în jurul pieptului, care se îndepărtează brusc de ceea ce părea a fi un restaurant aglomerat din Ierusalim. Doar cerul de deasupra îl făcuse pe terorist să renunţe la atentat; cerul şi gândul că este acelaşi pentru drepţi şi nedrepţi

deopotrivă. Văzu cum patru bărbaţi salvează un băieţel de un monstru al cărui cap se reducea la un singur ochi.

Dar mai presus de toate aceste lucruri era imensa importanţă acumulată a lucrurilor mărunte, de la avioane care nu s-au prăbuşit, până la bărbaţi şi femei care s-au nimerit la locul şi momentul potrivit, întemeind, astfel, generaţii. Văzu săruturi furate în pragurile uşilor şi portofele înapoiate şi oameni care au ajuns la răscruce de drumuri şi îl aleg pe cel bun. Văzu o mie de întâlniri întâmplătoare care nu au fost deloc întâmplătoare, zece mii de decizii juste, o sută de mii de răspunsuri corecte, un milion de acte de omenie nerevendicate. Văzu cum Bătrânii din River Crossing împreună cu Roland îngenunchează în ţărână dinaintea tuşii Talitha pentru a-i primi binecuvântarea. Şi o auzi din nou cum le-o oferă de bunăvoie şi cu multă bucurie. O auzi spunându-i lui Roland să pună la poalele Turnului Întunecat crucea pe care i-a dat-o şi să-i rostească numele cu glas tare, să spună Talitha Unwin la celălalt capăt al lumii. În faldurile arzătoare ale trandafirului văzu însuşi Turnul şi, preţ de o clipă, îi înţelese scopul: înţelese cum îşi repartizează liniile de forţă spre toate lumile şi cum le ţine cu fermitate în Nexul imens al Timpului. Pentru fiecare cărămidă căzută pe pământ, iar nu în capul vreunui copilaş, pentru fiecare tornadă care nu a nimerit parcul de rulote, pentru fiecare proiectil neexplodat, pentru fiecare mână care s-a abţinut de la violenţă, există Turnul.

Şi cântecul dulce al trandafirului. Cântecul ce promitea că totul ar putea să fie bine, totul va fi bine, toate lucrurile vor fi în regulă.

Totuşi ceva nu-i cum trebuie, îşi spuse el.

Simţea o oarecare stridenţă neplăcută în sunetul acela, aidoma scrâşnitului de cioburi sub talpa cizmei. O licărire maliţioasă în inima fierbinte a trandafirului, o lumină rece care nu avea ce căuta acolo.

— Sunt două axe ale existenţei, îl auzi spunând pe Roland. *Două!*

Aidoma lui Jake, părea a fi la mii de kilometri depărtare.

— Turnul… şi trandafirul. Cu toate astea, sunt unul şi acelaşi lucru.

— Acelaşi lucru, aprobă Jake.

Chipul băiatului strălucea de lumini roşii şi galbene. Însă Eddie avu senzaţia că desluşeşte şi cealaltă lumină – o pâlpâire violetă, ca o vânătaie. Acum dansa pe fruntea lui Jake, acum pe obraz, acum înota în adâncul ochilor; acum dispărea, acum îi reapărea la tâmplă, precum concretizarea unei idei proaste.

— Ce nu-i în regulă aici? se auzi Eddie că întreabă, însă nu primi niciun răspuns. Nici de la Roland, nici de la Jake, nici de la trandafir.

Jake ridică un deget şi începu să numere. Număra petalele. Însă nu era nevoie. Cu toţii ştiau câte erau.

— *Trebuie* să avem bucata asta de pământ, zise Roland. Să fie a noastră, ca s-o putem apăra. Până când se refac Grinzile şi Turnul e din nou în siguranţă. Căci, atunci când Turnul slăbeşte, trandafirul e tot ce mai ţine lucrurile la un loc. Şi slăbeşte şi el. E bolnav. Simţiţi?

Eddie deschise gura să spună că n-are cum naiba să nu simtă, dar chiar atunci Susannah începu să ţipe. Imediat i se alătură şi Ete, care părea a se sufoca de atâta lătrat.

Eddie, Jake şi Roland se uitară unul la celălalt ca treziţi dintr-un vis profund. Eddie sări primul în picioare. Se răsuci pe călcâie şi o luă la goană spre gard şi spre Second Avenue, strigând numele femeii. Jake îl urmă, oprindu-se doar cât să înhaţe ceva din tufa de brusturi unde odinioară se aflase cheia.

Roland aruncă o ultimă privire torturată spre trandafirul sălbatic ce creştea cu atât de multă vitejie în talmeş-balmeşul de cărămizi şi scânduri şi buruieni şi gunoaie. Deja începuse să-şi strângă petalele, ascunzând flacăra dinlăuntru-i.

Mă voi întoarce, îi promise el. *Jur pe toţi zeii din toate lumile, jur pe mama mea, pe tatăl meu şi pe prietenii pe care i-am avut că mă voi întoarce.* Însă îi era teamă.

Roland se întoarse şi o rupse la fugă spre gardul din scândură, croindu-şi cu agilitate firească drum printre

gunoaie, în pofida durerii care-i străpungea şoldul. Un gând nu-i dădea pace, bătându-i în minte ca o inimă: *Două. Două axe ale existenţei. Trandafirul şi Turnul. Turnul şi trandafirul.*

Tot restul se afla între ele, o complexitate fragilă rotindu-se la infinit.

15

Eddie se aruncă peste gard, căzu rău şi se întinse pe caldarâm cât era de lung. Sări în picioare şi se repezi la Susannah. Ete continua să latre.

— Suze? Ce? Ce s-a întâmplat?

Duse mâna după pistolul lui Roland, însă nu îl găsi. Se pare că armele nu puteau trece prin portal.

— Uite! strigă ea, arătând cu mâna spre trotuarul de vizavi. Acolo! Îl vezi? Te rog, Eddie, *te implor spune-mi că-l vezi!*

Eddie simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Căci vizavi era un bărbat gol care fusese disecat la autopsie şi apoi cusut grosolan la loc. Alt bărbat – unul viu – cumpără un ziar de la chioşc, se uită în susul şi în josul străzii, apoi traversă. Şi Eddie observă că, deşi era ocupat să despăturească ziarul şi să citească titlurile articolelor, bărbatul acesta îl ocoli pe cel mort. *Exact aşa cum oamenii ne ocolesc şi pe noi,* îşi spuse el.

— A mai fost unul, şopti Susannah. O femeie. Mergea. Şi avea un vierme. Am văzut un vierme care-i i-i-eşea…

— Uitaţi-vă la dreapta, le zise Jake.

Băiatul se aşezase în genunchi şi îl mângâia pe Ete ca să-l oprească din lătrat. În cealaltă mână ţinea o chestie mototolită de culoare roz. Chipul său era alb ca brânza de vaci.

Se uitară. Un copil se îndrepta încet spre ei. Îţi puteai da seama că era vorba despre o fetiţă doar după rochiţa roşu cu albastru cu care era îmbrăcată.

Când se mai apropie puţin, Eddie văzu că albastrul trebuia să reprezinte un ocean iar bulinele roşii erau nişte bărcuţe cu pânze. Capul îi fusese strivit într-un accident cumplit, turtit în aşa un hal că acum era mai mult lat decât lung. Ochii îi erau

două boabe terciuite de strugure. Pe braţ ţinea o poşetuţă albă din plastic. O poşetuţă de ocazie, marca „mă-îndrept-spre-un-accident-de-maşină-dar-n-am-habar”.

Susannah deschise gura să zbiere. Întunericul pe care doar îl presimţise mai devreme devenise acum aproape vizibil. În mod sigur devenise tangibil; îi apăsa pieptul cum apasă pământul pe un mormânt. Dar tot va zbiera. *Trebuia* să zbiere. Altfel va înnebuni.

— Nici-o şoaptă, îi suflă în ureche Roland de Gilead. N-o tulbura, biet sufleţel pierdut. Pe viaţa ta, Susannah!

Iar zbieretul lui Susannah se topi într-un oftat prelung şi îngrozit.

— Sunt morţi, spuse Jake cu voce slabă, stăpânită. Amândoi.

— Sunt morţii rătăcitori, îi explică Roland. Tatăl lui Alain Johns mi-a povestit despre ei. Cred că imediat după ce ne-am întors din Mejis, pentru că, după aceea, n-a trecut mult şi… cum zici tu, Susannah? N-a trecut mult şi „s-a ales praful de tot”. În orice caz, Înflăcăratul Chris ne-a avertizat că s-ar putea să vedem asemenea vagabonzi dacă întrăm în portal.

Arătă spre mortul în pielea goală.

— Cei asemenea lui fie au murit din senin şi nu reuşesc încă să înţeleagă ce li s-a întâmplat, fie, pur şi simplu, refuză să-şi accepte moartea. Mai devreme sau mai târziu vor *trece* cu toţii dincolo. Şi nici nu cred că sunt prea mulţi pe aici.

— Slavă Domnului, exclamă Eddie. Parcă am fi într-un film al lui George Romero[14].

— Ce-ai păţit la picioare? o întrebă Jake pe Susannah.

— Nu ştiu, răspunse ea. Acum le aveam, iar în clipa imediat următoare eram la fel ca înainte.

Păru să-şi dea seama de modul în care o privea Roland şi se întoarse spre el.

— Ai văzut ceva haios, dulceaţă?

— Suntem un *ka-tet*, Susannah. Spune-ne ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Ce mama dracului insinuezi? se răsti Eddie la el.

Poate ar fi spus mai multe, însă Susannah îl apucă de braţ,

oprindu-l.

— M-ai prins, ce pot să zic? i se adresă ea lui Roland. Bine, vă spun. Dacă e să mă iau după ceasul ăla sclifosit de colo, înseamnă că am pierdut şapte minute câtă vreme vă aşteptam. Şapte minute plus picioarele mele cele frumoase. N-am vrut să pomenesc de chestia asta pentru că…

Ezită puţin, apoi continuă:

— Pentru că mi-a fost teamă că-mi pierd minţile.

Nu de asta ţi-a fost ţie teamă, îşi zise Roland. *Nu tocmai.*

Eddie o strânse uşurel în braţe şi o sărută pe obraz. Se uită neliniştit la cadavrul despuiat de peste drum (bine măcar că fetiţa cu capul strivit se îndepărtase pe 46th Street, spre clădirea Naţiunilor Unite), apoi din nou la pistolar.

— Dacă e adevărat ce ne-ai spus mai devreme, atunci povestea asta cu timpul căruia nu-i funcţionează bine rotiţele e o chestie extrem de nasoală. Dacă în loc de doar şapte minute o să sară peste trei luni? Dacă atunci când o să ne întoarcem aici o să aflăm că Tower şi-a vândut deja terenul? Nu putem permite una ca asta. Pentru că trandafirul ăla, omule… trandafirul ăla…

I se umplură ochii cu lacrimi.

— Este cel mai bun lucru din lume, şopti Jake.

— Din toate lumile, spuse Roland.

Oare s-ar fi simţit Eddie şi Jake mai liniştiţi dacă ar fi ştiut că această derapare a timpului cel mai probabil avusese loc doar în capul lui Susannah? Că Mia ieşise la suprafaţă vreme de şapte minute, se uitase în jur, apoi se ascunsese la loc în văgăuna ei, întocmai ca Punxsutawney Phil de Ziua Marmotei? Probabil că nu. Însă observă ceva pe chipul supt al femeii: fie că ştia ce anume se întâmplă, fie bănuia. *Probabil că-i iadul pe pământ în sufletul ei,* îşi spuse el.

— Trebuie să ne descurcăm mai bine dacă chiar avem de gând să schimbăm ceva, zise Jake. Altfel, nu vom fi cu nimic mai buni decât morţii ăştia vagabonzi.

— Şi trebuie să ajungem şi în '64, adăugă Susannah. Dacă mai vrem să luăm banii. Putem s-o facem, Roland? Dacă Treisprezece Negru chiar e la Callahan, o să ne aducă el o uşă

în timp?

O *să ne aducă numai nenorociri,* îi răspunse Roland în gând. *Numai nenorociri, ba chiar mai rău.* Însă înainte să apuce să-i spună asta (sau altceva), se auziră clopotele portalului. Trecătorii de pe Second Avenue nu le auzeau aşa cum nu vedeau nici călătorii strânşi lângă gardul din scânduri, dar cadavrul de vizavi îşi ridică foarte încet mâinile moarte şi îşi astupă cu ele urechile moarte, în vreme ce gura moartă i se strâmbă de durere. Şi atunci putură să vadă prin el.

— Ţineţi-vă strâns unul de altul, spuse Roland. Jake, vâră-ţi mâna în blana lui Ete! Apucă-l tare! Nu contează dacă-l doare!

Jake făcu ce i se spusese, cu dangăt de clopote răsunându-i în minte. Splendid, dar atât de dureros.

— Ca o obturaţie de canal fără anestezic, comentă Susannah.

Întoarse o fracţiune de secundă capul şi îşi dădu seama că poate vedea prin gard. Devenise transparent. Dincolo de el se afla trandafirul cu petalele strânse, emanând încă minunata şi unica lui strălucire. Simţi cum braţul lui Eddie o prinde de după umeri.

— Ţine-te bine, Suze, fă cum ştii, da' ţine-te bine.

Îl apucă de mână pe Roland. O clipă doar, şi Second Avenue dispăru. Dispăru totul din jurul lor. Sunetul clopotelor înghiţea întreaga lume, iar ea zbura prin întuneric, cu braţul lui Eddie în jurul ei, cu mâna lui Roland strângând-o pe a sa.

16

Când întunericul se risipi, îşi dădură seama că aterizaseră cam la patruzeci de metri de tabără. Jake se ridică uşurel în capul oaselor şi se întoarse spre Ete:

— Eşti bine, băiete?

— Ete.

Îl mângâie pe cap. Apoi se uită în jur după ceilalţi. Erau toţi. Oftă uşurat.

— Ce-i asta? întrebă Eddie.

Când începuseră clopotele, îl apucase pe Jake de mână. Acum observă că, între degetele lor împletite ţineau un obiect boţit de culoare roz. Părea din cârpă, dar totodată şi din metal.

— Habar n-am, îi răspunse Jake.

— L-ai luat de pe teren, atunci când a început Susannah să ţipe după noi, spuse Roland. Te-am văzut eu.

Jake dădu din cap.

— Mda, cred că aşa am făcut. Pentru că era în locul unde fusese şi cheia.

— Ce-i aia, scumpete?

— Un soi de geantă.

O ridică de bride.

— Aş putea spune că-i geanta mea de popice, doar că aia a rămas în 1977, lângă pistă, cu bila înăuntru.

— Şi ce scrie pe ea? zise Eddie.

Dar nu reuşiră să descifreze. Norii se adunaseră din nou, iar lumina lunii nu străbătea printre ei. Se întoarseră în tabără, mergând încet, clătinându-se pe picioare, dărâmaţi, ca nişte oameni foarte bolnavi. Roland făcu focul. Atunci se uitară din nou la ce scria pe geanta trandafirie: DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC, asta scria.

— Nu-i bine, spuse Jake. Cam asta ar trebui să scrie, da' niţel mai altfel. Pe geanta mea scria DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN *MANHATTAN*. Timmy mi-a dat-o când am făcut două sute optzeci şi două de puncte. Zicea că nu-s suficient de mare ca să-mi ia o bere.

— Un pistolar campion la popice, clătină Eddie din cap. Minunile nu mai încetează.

Susannah îşi trecu palma peste geantă.

— Ce fel de ţesătură e asta? Parcă-i metalică. Şi e şi foarte *grea*. Roland, care bănuia cam la ce ar putea servi geanta, dar nu şi cine sau ce o lăsase acolo pentru ei, spuse:

— Pune-o în rucsac, lângă cărţi, Jake. Şi ai mare grijă de ea.

— Şi acum ce facem? întrebă Eddie.

— Dormim, zise Roland. Cred că vom avea foarte multă

treabă în următoarele săptămâni, aşa că trebuie să profităm de somn ori de câte ori avem ocazia.

— Dar…

— Culcaţi-vă, îi îndemnă Roland, întinzându-şi aşternuturile din piele.

În cele din urmă, se culcară şi visară trandafirul. Toţi, cu excepţia Miei, care se trezi la ceasul tainic al nopţii şi plecă pe furiş din tabără ca să se ospăteze în marea sală de banchete. Se ospătă foarte bine. În fond, mânca pentru doi.

PARTEA A DOUA
POVEŞTI

I
PAVILIONUL

1

Dacă a fost ceva care l-a uimit peste poate pe Eddie în timpul drumului spre Calla Bryn Sturgis, atunci acel ceva a fost dezinvoltura de care a dat dovadă la călărie. Spre deosebire de Susannah şi de Jake – amândoi făcuseră cursuri de echitaţie în taberele de vară – el nici măcar nu *mângâiase* vreodată un cal. Când auzise tropăitul copitelor în dimineaţa de după ceea ce el ajunsese să numească Portalul Numărul Doi, simţise un junghi puternic de spaimă. Însă nu de călărie îi era lui frică, şi nici de cai. Ci de posibilitatea – la naiba, *de probabilitatea aproape certă* – că o să arate ca un tâmpit acolo, în şa. Ce fel de pistolar e ăla care n-a călărit în viaţa lui?

Găsi, totuşi, timp să schimbe câteva cuvinte cu Roland înainte de sosirea mijloacelor lor de transport.

— Noaptea trecută n-a fost la fel.

Roland ridică întrebător din sprâncene.

— Adică azi-noapte n-a fost nouăsprezece.

— Ce vrei să zici?

— Habar n-am ce vreau să zic.

— Nici eu, interveni Jake, dar are dreptate. În noaptea când am fost doar noi doi în New York, am avut senzaţia că totul e real. Adică, ştiu că eram în portal, dar tot…

— Real, spuse Roland dus pe gânduri.

— Real ca trandafirii, surâse Jake.

2

De data acesta, cei doi Slightman se aflau în fruntea grupului din Calla, fiecare ducând de dârlogi câte o pereche

de cai înşeuaţi. În aspectul cailor din Calla Bryn Sturgis nu era nimic de natură să te înspăimânte; şi clar nu semănau deloc cu cei pe care şi-i imaginase Eddie cum ar fi coborât în galop prăpastia din povestea lui Roland despre Baronia Mejis de demult. Animalele acestea erau scunde şi îndesate, cu picioare zdravene, păr flocos şi ochi mari şi inteligenţi. Mai mari decât poneii Shetland, însă deloc asemănători cu armăsarii cu ochi de foc la care se aşteptase. Nu numai că fuseseră înşeuaţi, dar de fiecare şa fusese legat câte un sac de dormit.

Când Eddie se îndreptă spre calul lui (nu fu nevoie să i se spună care anume era acela, pur şi simplu ştia: murgul), îi dispărură ca prin farmec toate îndoielile şi temerile. Nu puse decât o singură întrebare şi i-o puse lui Ben Slightman cel Tânăr după ce examină scăriţa de la şa.

— Ben, astea sunt prea scurte pentru mine. Poţi să-mi arăţi cum să le lungesc? Băiatul coborî de pe cal ca să le lungească, dar Eddie clătină din cap, oprindu-l.

— E mai bine să învăţ să fac singur asta, îi zise, fără să se simtă deloc stingherit.

Iar când băiatul îi arătă, Eddie îşi dădu seama că, de fapt, nici nu avea nevoie de lecţia asta. Înţelese cum se face chiar în momentul când observă cureaua din spatele scăriţei. Nu era vorba despre vreo informaţie ascunsă, de vreo informaţie din subconştientul lui, şi nici nu i se păru a fi ceva supranatural. Pur şi simplu, stând lângă realitatea caldă şi mirositoare a calului, înţelese cum funcţiona totul. Mai avusese o singură experienţă de acest gen de când sosise în Lumea de Mijloc, atunci când îşi pusese pentru prima oară la brâu pistolul lui Roland.

— Ai nevoie de ajutor, iubire? îl întrebă Susannah.

— Am să te rog să mă ridici de pe jos dacă voi cădea, mârâi el, dar, firește, una ca asta nu se va întâmpla.

Calul nu se clinti, cu excepţia unui legănat abia perceptibil în momentul când îşi puse piciorul în scară şi se săltă în şaua simplă, din piele neagră.

Jake îl întrebă pe Benny dacă nu-i dă şi lui un poncho. Fiul administratorului se uită nesigur la cerul înnorat.

— Nu cred c-o să plouă, zise el. De obicei vremea e mai urâtă în perioada secerişului…

— Îmi trebuie pentru Ete.

Cât se poate de calm, cât se poate de categoric. *Are acelaşi sentiment ca şi mine,* îşi spuse Eddie. *Ca şi cum ar mai fi făcut toate astea de mii de ori*

Dintr-unul din desagii de la şa, băiatul scoase o haină de ploaie şi i-o dădu lui Jake, care îi mulţumi frumos, o îmbrăcă, apoi îl puse pe Ete în buzunarul din faţă, încăpător ca un marsupiu. Bumblerul nu vociferă deloc. Iar Eddie remarcă pentru sine: *Dacă i-aş spune că m-aş fi aşteptat ca Ete să vină pe jos în urma noastră, ca un dulău de stână, oare nu mi-ar răspunde ceva de genul „Întotdeauna călătoreşte aşa”? Poate că nu… dar poate aşa ar gândi.*

Porniră, iar Eddie înţelese cu ce seamănă toată situaţia aceea: cu poveştile despre reîncarnare pe care le auzise odinioară. Încercă să alunge gândul, să-l readucă în prezent pe băiatul acela din Brooklyn, băiatul acela realist şi cu capul bine înfipt pe umeri, care crescuse în umbra lui Henry Dean, dar încercarea era sortită eşecului. Nu se gândea decât la faptul că nu are cum să se tragă din neamul lui Roland. Pur şi simplu, nu se poate. Doar dacă nu cumva Arthur Eld făcuse la un moment dat o escală în Coop City, acel minunat cartier din Bronxul unui alt *când.* Poate că se oprise ca să înfulece un cârnat şi o scoveargă de la Dahlie Lundgren. Tâmpită asociere cu talentul de a călări fără nicio lecţie un cal evident docil. Însă ideea îl obseda în cele mai ciudate momente ale zilei, ideea aceasta care îi bântuise şi somnul de noaptea trecută: Eld. Neamul lui Eld.

3

Prânziră călare. În vreme ce îşi mâncau sandviciurile şi îşi beau cafeaua rece, Jake îşi opri calul lângă Roland. Din buzunarul poncho-ului, Ete îşi holba ochişorii strălucitori la pistolar. Jake îi dăduse din mâncarea lui, iar mustăţile

bumblerului se umpluseră cu firimituri.

— Roland, pot să mă adresez ţie în calitate de *dinh*? întrebă Jake uşor stingherit.

— Desigur.

Roland îşi termină cafeaua şi îl privi cu interes pe băiat, legănându-se satisfăcut în şa.

— Ben – adică cei doi Slightman, dar mai mult cel mic – m-au întrebat dacă nu vreau să stau cu ei. La Rocking B., moşia lui Eisenhart.

— Şi tu vrei? îl întrebă Roland.

Obrajii băiatului se colorară uşurel.

— Păi, m-am gândit că, dacă voi o să fiţi în oraş cu Bătrânul, iar eu o să fiu în afara lui – la sud, adică – atunci o să căpătăm două imagini diferite ale locului. Tata zice că nu poţi vedea un lucru cum se cuvine dacă îl priveşti doar dintr-un singur punct de vedere.

— Corect, spuse Roland, sperând ca nici tonul, nici chipul să nu trădeze tristeţea şi regretul care îl copleşiseră fără de veste.

În faţa lui se afla un băiat căruia acum îi era ruşine de vârsta lui. Îşi făcuse un prieten, iar acest prieten îl invitase să petreacă noaptea la el, aşa cum fac uneori prietenii. Cu siguranţă că Benny îi făgăduise că vor da împreună de mâncare la animale şi poate că vor trage la ţintă cu arcul cu săgeţi (sau cu bah-ul cu ţepe). Probabil că existau o sumedenie de locuri pe care Benny va dori să i le arate, locuri secrete, numai de el ştiute, pe unde hoinărise în alte vremuri împreună cu sora lui geamănă. Poate o căsuţă într-un copac, sau un iaz cu peşti ascuns în tufişuri, sau o porţiune din malul vreunui râu unde se spunea că piraţii din vechime îşi îngropaseră prada de aur şi giuvaieruri. Locuri din acelea pe unde hoinăreau băieţii. Însă unei mari părţi din Jake Chambers îi era ruşine pentru că îşi dorea să facă asemenea lucruri. Partea aceasta din Jake fusese spoliată de Gardianul din Dutch Hill, de Gasher, de Omul Tic-Tac. Şi, bineînţeles, de Roland însuşi. Dacă i-ar refuza rugămintea, probabil că Jake nu va insista. Şi nici nu s-ar supăra pe el, ceea ce era mai rău.

Dacă i-ar spune da într-un mod suspect – cu cea mai mică urmă de milă în glas, de exemplu – băiatul îşi va schimba părerea.

Băiatul. Pistolarul înţelese cât de mult îşi dorea să poată să-i mai spună aşa şi cât de scurt era timpul cât o mai putea face. Avea presimţiri sumbre legate de Calla Bryn Sturgis.

— Du-te la ei după ce vom lua cina în Pavilion, îi spuse Roland. Du-te şi să-ţi fie cu folos, cum se zice prin părţile astea.

— Sigur? Pentru că dacă crezi că s-ar putea să ai nevoie de mine…

— Tatăl tău are dreptate. Fostul meu profesor…

— Cort sau Vannay?

— Cort. El era cel care obişnuia să ne spună că vederea unui om cu un singur ochi este plată. Este nevoie de doi ochi, puşi mai la distanţă unul de celălalt, ca să vezi lucrurile aşa cum sunt ele în realitate. Du-te cu ei. Împrieteneşte-te cu băiatul ăla, dacă aşa vrei. Pare un copil bun.

— Mda, răspunse scurt Jake.

Culoarea i se scurgea din obraji. Iar Roland se bucură.

— Petrece-ţi ziua de mâine cu el. Şi cu prietenii lui, dacă are.

Jake clătină din cap.

— E cam departe. La ţară. Ben zice că Eisenhart are o mulţime de angajaţi la moşie, şi unii au copii de vârsta lui, doar că nu are voie să se joace cu ei. Din cauză că e băiatul administratorului, aşa cred.

Roland dădu din cap. Informaţia aceasta nu-l surprindea câtuşi de puţin.

— Diseară în Pavilion ţi se va oferi bere dulce din mere. *Graf*, mai ţii minte? Mai e nevoie să-ţi spun să bei doar cât să fii politicos?

Jake clătină din cap.

Roland îi atinse tâmpla, îi atinse buzele, colţul unui ochi, buzele iar.

— Cap limpede. Gură închisă. Observă mult. Vorbeşte puţin.

Jake schiţă un zâmbet şi îi făcu semn că a înţeles.

— Şi voi ce veţi face?

— În noaptea asta vom rămâne cu preotul. Şi nădăjduiesc că mâine îi vom afla povestea.

— Şi ai să vezi…

Rămăseseră puţin în urma celorlalţi, dar Jake tot îşi coborî glasul.

— Ai să vezi lucrul ăla despre care ne-a vorbit?

— Nu am cum să ştiu asta, spuse Roland. Poimâine toţi trei vom veni la moşia Rocking B. Poate că vom lua prânzul cu sai Eisenhart şi poate că vom apuca să stăm puţin de vorbă. Apoi, în zilele ce vor urma, toţi patru vom cerceta toate ungherele acestui oraş. Dacă te vei simţi bine la moşie, aş dori să stai acolo cât de mult îţi face plăcere şi cât de mult doresc ei să te găzduiască.

— Pe bune?

Deşi nimic nu i se putea citi pe chipul lui Jake, pistolarului i se păru că este deosebit de încântat.

— Da. Din câte am înţeles, există trei mahări în Calla Bryn Sturgis. Unul e Overholser. Took, cel cu prăvălia e altul. Iar Eisenhart e al treilea. Aş fi foarte interesat să aflu ce părere îţi vei face despre el.

— Aşa va fi, spuse Jake. Mulţam-sai.

Îşi lovi gâtul de trei ori cu degetele. Apoi faţa i se destinse într-un zâmbet larg. Zâmbet de băiat. Îşi îndemnă calul şi porni la galop spre noul său prieten ca să-i spună că da, are voie să înnopteze la el, da, are voie să vină la el şi să se joace împreună.

4

— Uau! strigă Eddie.

Tărăgănat, aproape ca exclamaţia unuia dintre personajele mereu buimăcite din desenele animate. Însă, după aproape două luni petrecute în pădure, priveliştea chiar justifica această reacţie. În plus, mai exista şi un element de surpriză.

Căci acum mergeau doi câte doi călare pe potecă (cu excepţia lui Overholser care călărea singur în faţă şi a lui Roland care încheia grupul); iar în momentul imediat următor, copacii dispărură şi ţinutul se desfăşură în faţa lor, spre nord, spre sud şi spre est. Şi astfel în faţa ochilor li se înfăţişă o privelişte neaşteptată, lăsându-i fără respiraţie şi cu un nod în stomac: orăşelul ai cărui copii ar fi trebuit să-i salveze.

Însă la început Eddie nu avu ochi pentru acest tablou, iar când aruncă o privire spre Susannah şi Jake, observă că şi ei se uitau dincolo de Calla. Nu era nevoie să-l caute şi pe Roland ca să ştie că şi el se uita tot în depărtare. *Definiţia călătorului,* îşi zise Eddie, *acel tip care se uită mereu în depărtare.*

— Da, minunată privelişte, mulţumim zeilor, i se adresă lui Callahan, plin de sine, Overholser. Mulţumim şi Omului Iisus, desigur. Am auzit că toţi zeii sunt unul atunci când vine vorba de mulţumiri, şi zicerea asta mi se pare foarte corectă.

Poate că ar fi sporovăit în continuare. Probabil că aşa a şi făcut; atunci când erai „moşierul” cu „m" mare, erai cu siguranţă obişnuit să vorbeşti cât vrei fără să te întrerupă nimeni. Eddie nu-l luă în seamă. Îşi reîntorsese atenţia la priveliştea din faţa lor.

Dincolo de sat, panglica fumurie a unui râu tăia peisajul spre sud. Braţul Marelui Râu, cunoscut sub numele Devar-Tete Whye, îşi aduse aminte Eddie. Când ieşea din pădure, Devar-Tete curgea printre maluri abrupte care se micşorau treptat când râul pătrundea în câmpurile cultivate, dispărând mai apoi cu totul. Zări câteva pâlcuri de palmieri, verzi şi incredibil de tropicali. Dincolo de orăşelul de dimensiuni moderate, terenurile de la vest de apă erau de un verde împestriţat cu mult cenuşiu. Eddie era convins că în zilele senine cenuşiul acela devenea albastru, iar la amiază, strălucirea lui ar fi fost orbitoare. Erau lanurile de orez. Câmpurile de commala, cum le-ar fi spus Roland.

Dincolo de ele, la estul râului se întindeau terenuri sterpe tăiate de linii metalice paralele. Evident, şinele de cale ferată.

Şi dincolo de terenurile pustii – sau ascunzând privirii ce

era mai încolo – bezna pură şi nesfârşită. Se înălţa spre cer aidoma unui zid parcă înfipt în norii joşi.

— Acolo este Bubuit de Tunet, sai, zise Zalia Jaffords. Eddie dădu din cap.

— Tărâmul Lupilor. Şi numai Dumnezeu ştie al cui altcuiva.

— Al Ghinionului, spuse Slightman cel Tânăr.

Voise să sune curajos şi pragmatic, dar lui Eddie i se păru destul de speriat, chiar în pragul lacrimilor. Însă pe el Lupii nu îl vor răpi. Dacă ţi-a murit fratele geamăn, deveneai copil singur prin neprezentare, nu aşa stăteau treburile? Chestia asta se aplicase cu succes în cazul lui Elvis Presley{15}, dar, sigur, Regele nu era din Calla Bryn Sturgis. Nici măcar din Calla Lockwood de mai la sud.

— Nee, Regele a fost băiat de băiat din Mississippi, şopti Eddie.

Tian se întoarse în şa:

— Ce ai spus, sai?

Eddie, fără să-şi fi dat seama că vorbise cu voce tare, zise:

— Scuze. Vorbeam singur.

Andy, Robotul Mesager (şi multe alte aplicaţii) urcă poteca la timp ca să surprindă aceste ultime cuvinte.

— Cei care vorbesc singuri înseamnă că se află într-o companie proastă. Aşa spune un proverb din Calla, sai Eddie, nu mi-o lua în nume de rău, rogu-te.

— Aşa cum am spus şi mai devreme, şi cum precis voi mai spune din nou, nu poţi şterge mucii de pe o geacă din piele, prietene. Ăsta-i un proverb din Calla Bryn Brooklyn.

Clinchet venit din măruntaiele metalice ale lui Andy. Ochii albaştri ai robotului străluciră.

— *Muci:* mucozităţi ale nasului. *Mucea:* copil obraznic, cu pretenţii nepotrivite vârstei. *Geacă:* obiect de îmbrăcăminte caracterizat prin…

— Las-o baltă, Andy, interveni Susannah. Prietenul meu face pe nebunul. I se întâmplă adesea.

— O, da, fu de acord Andy. El este copil al iernii. Vrei să-ţi spun horoscopul, Susannah-sai? Ai să cunoşti un bărbat frumos. Ai să ai două idei, una bună, una rea. Ai să ai un…

— Pleacă de-aici, idiotule, îl repezi Overholser. Du-te în sat, în linie dreaptă, fără să caşti gura şi fără să te abaţi din drum. Vezi dacă totul este în regulă la Pavilion. Nimeni n-are chef de horoscoapele tale afurisite. Scuză-mi vorba păcătoasă, Bătrâne.

Callahan nu-i răspunse. Andy făcu o plecăciune, îşi lovi de trei ori gâtul metalic şi porni la vale pe cărarea abruptă, dar suficient de lată. Uşurată, Susannah îl urmări cum se îndepărtează.

— Te porţi cam dur cu el, remarcă Eddie.

— Păi, nu-i decât o maşinărie, răspunse Overholser despărţind ultimul cuvânt în silabe, de parcă s-ar fi adresat unui copil nefamiliarizat cu termenul acela.

— Şi uneori e teribil de *enervant,* adăugă Tian. Dar, spuneţi-mi, ce părere aveţi de Calla noastră?

Roland îşi opri calul între Eddie şi Callahan.

— E foarte frumoasă, spuse el. Indiferent care or fi zeii aceia care veghează asupra noastră, e limpede că o au la inimă. Uite porumb şi ridiche iute, fasole şi… cartofi? Ăia de colo sunt cartofi?

— Da, barabule, cum le spunem noi pe aici, zise Slightman evident încântat de aprecierile lui Roland.

— Şi uite la orezul ăla minunat, exclamă pistolarul.

— Creşte în gospodăriile mai mici de lângă râu, explică Tian, acolo unde apa e dulce şi lină. Ştim cât de norocoşi suntem. Când vine vremea orezului – fie de însămânţat, fie de cules – se adună toate femeile din sat. Şi cântă pe câmp, ba, uneori chiar dansează.

— Hai, hai, commala, intona Roland.

Cel puţin, asta i se păru lui Eddie că aude. Recunoscând versul, Tian şi Zalia se luminară la faţă. Cei doi Slightman făcură un schimb de priviri şi zâmbiră larg.

— Unde ai auzit Cântecul Orezului? îl întrebă cel Bătrân. Când l-ai auzit?

— Acasă la mine, răspunse Roland. Acum multă vreme. „Hai, hai, commala, culeg orez, ca un titirez dansez”.

Întinse mâna spre vest, dincolo de râu.

— Acolo, în mijlocul lanurilor de grâu, mi se pare că e cea mai mare fermă. A ta e, sai Overholser?

— A mea, mulţam-sai.

— Dincolo de ea, spre sud, uite, alte gospodării… şi după ele, fermele de animale. Aia e de vite… cealaltă de oi… aia de vite… tot de vite… iar de oi…

— Cum poţi să-ţi dai seama de la distanţa asta? îl întrebă Susannah.

— Oile mănâncă iarba mai aproape de pământ, doamnă-sai, îi explică Overholser. Acolo unde se văd petice maronii de pământ gol, acolo pasc oile. Unde se văd alte petice de pământ, mai deschise la culoare – cred că voi aţi spune că au culoarea ocru – acolo pasc vitele.

Eddie se gândi la toate westernurile pe care le văzuse la cinematograful Majestic: Clint Eastwood, Paul Newman, Robert Redford, Lee Van Cleef.

— Acolo de unde vin eu există legende despre războaie purtate între crescătorii de animale, spuse el. Din cauză că oile pasc mult prea aproape de pământ şi mănâncă uneori şi rădăcinile ierbii, şi nu mai poate creşte la loc.

— Asta-i o prostie, scuză-mi vorba, zise Overholser. Sigur că oile pasc iarba până la pământ, dar noi trimitem vitele pe locurile alea să-şi facă nevoile. Şi baliga lor e cea mai bună mraniţă din câte există.

— Aha, articulă Eddie, neştiind ce altceva să spună.

În această perspectivă, toată povestea aia cu războaiele dintre ferme era cât se poate de absurdă.

— Haideţi, zise Overholser. Lumina zilei se stinge şi pe noi ne aşteaptă un ospăţ la Pavilion. Tot oraşul se strânge acolo ca să vă întâmpine.

Şi să ne evalueze din cap până-n picioare, adăugă Eddie în gând.

— Arată-ne drumul, spuse Roland. Cred că vom ajunge până la lăsarea întunericului. Sau mă înşel?

— Nici pomeneală, răspunse Overholser.

Îşi înfipse călcâiele în burta calului şi smuci de hăţuri, trăgând într-o parte capul bietului animal (şi făcându-l pe

Eddie să se cutremure). Începu să coboare panta. Ceilalţi îl urmară.

5

Prima lor întâlnire cu oamenii din Calla a fost memorabilă pentru Eddie. Această amintire îi va rămâne mereu la îndemână. Pentru că toate cele întâmplate îl surprinseseră, presupunea el, iar atunci când totul este o surpriză, experienţa capătă particularităţi onirice. Îşi amintea cum se schimbaseră făcliile la sfârşitul urărilor de bunvenit, lumina lor stranie şi felurită. Îşi amintea modul neaşteptat în care Ete salutase mulţimea. Chipurile ridicate spre ei şi panica lui apăsătoare şi furia lui îndreptată asupra lui Roland. Susannah săltându-se pe taburetul de la pianul din încăperea pe care localnicii o numeau *salonul de muzică.* O, da, amintirea aceea va dăinui veşnic. Cu siguranţă. Dar mai intensă decât această aducere-aminte a iubitei lui era cea a pistolarului.

A dansului lui Roland.

Însă înainte ca toate acestea să se petreacă, a fost drumul lor pe strada principală din Calla şi presimţirile lui nefaste. Premoniţia zilelor nefericite ce aveau să vină cât de curând.

6

Intrară în oraş cam cu o oră înainte de apus. Norii se împrăştiaseră, dezvăluind roşiaticul crepuscul. Strada era pustie. Era acoperită cu ţărână clisoasă. Copitele cailor sunau înăbuşit în făgaşele roţilor. Eddie observă un grajd, un loc numit Popasul Călătorilor, ce părea o combinaţie între pensiune şi cantină, şi, în capătul celălalt al străzii, o clădire mare, cu două etaje, probabil Sala de întruniri din Calla. La dreapta ei pâlpâiau făcliile, aşa că îşi imagina că acolo trebuie să se afle şi oameni. Dar în capătul dinspre nord al oraşului, pe unde intraseră ei, nu era nici ţipenie.

Tăcerea deplină şi trotuarele pustii din scânduri îl înfiorară

pe Eddie. Îşi aduse aminte de povestea lui Roland despre ultimul drum al lui Susan în Mejis, în spatele unei căruţe, cu mâinile legate şi cu un laţ în jurul gâtului. Şi drumul *ei* fusese pustiu. La început. Apoi, nu departe de intersecţia dintre Drumul Mare şi Drumul Fermei de Mătase, Susan şi temnicerii ei trecuseră pe lângă un singur fermier, un bărbat despre care Roland spusese că avea ochi de casap de miei. Mai târziu femeia va fi bombardată cu legume, cu lemne şi chiar cu pietre, dar acest fermier solitar, cu mâinile pline cu pănuşi de porumb, fusese primul care o lovise. Azvârlise în ea pănuşile, cu blândeţe, parcă, atunci când trecuse pe lângă el pe drumul spre… ei, bine, pe drumul ei spre *chartu rug,* Sărbătoarea Secerişului pentru Oamenii din Vechime.

Eddie se tot aştepta să-l vadă pe bărbatul acela şi în Calla Bryn Sturgis. Pe fermierul acela solitar cu ochi de casap şi mâinile pline cu pănuşi de porumb. Fiindcă acest oraş îi dădea un sentiment rău. Nu funest – aşa cum probabil că fusese Mejis în noaptea morţii lui Susan Delgado – ci rău într-un mod mai simplu. Rău, aşa cum ghinionul este rău, aşa cum alegerile greşite sunt rele, aşa cum semnele sunt cel mai adesea rele. Rău aşa cum poate fi destinul, ka.

Se aplecă spre Slightman cel Bătrân.

— Ben, unde mama dracului sunt toţi?

— Acolo, răspunse Slightman arătându-i spre locul luminat de făclii.

— Şi de ce sunt atât de tăcuţi? întrebă şi Jake.

— Nu ştiu la ce să se aştepte, spuse Callahan. Suntem rupţi de restul lumii. Toţi străinii pe care apucăm să-i vedem sunt ocazionalii negustori ambulanţi sau vagabonzi sau aventurieri… a, da, şi târgurile-plutitoare opresc uneori aici în toiul verii.

— Ce-i ăla un târg plutitor? întrebă Susannah.

Callahan le descrise un soi de şlep mare cu zbaturi, vopsit în culori ţipătoare şi plin cu dughene mici. Acesta cobora încet pe Devar-Tete Whye, oprindu-se să-şi vândă mărfurile la toate Callele din Semiluna Centrală. De cele mai multe ori era vorba de produse de foarte proastă calitate, adăugă Callahan, însă

Eddie nu-l crezu, cel puţin în privinţa târgurilor-plutitoare. Căci vorbise cu aversiunea inconştientă a celor de multă vreme dedicaţi unei vieţi de asceză.

— Şi le fură copiii, isprăvi Callahan, arătând cu mâna spre o clădire lungă din lemn care părea că ocupă o jumătate de stradă.

În faţa acesteia erau nu doi stâlpi de priponit caii, observă Eddie. Nici patru. Ci opt. Stâlpi *lungi.*

— Prăvălia cu de toate a lui Took, să vă fie cu folos, mai zise Callahan, cu o undă de sarcasm în voce.

Ajunseră la Pavilion. Mai târziu, Eddie estimă numărul celor de acolo la şapte, opt sute de oameni, însă când îi văzu pentru prima oară – aglomerarea aceea de pălării, bonete, cizme şi mâini înăsprite de muncă sub ultimele raze lungi şi roşietice ale zilei – mulţimea aceea i se păru incomensurabilă, infinită.

Şi o să arunce *în noi cu căcat,* îşi spuse el. *O să arunce în noi cu căcat şi o să zbiere* „Chartu rug”. Sigur că ideea asta era absurdă, dar mai era şi incredibil de puternică.

Oamenii din Calla se traseră îndărăt, creând un culoar de iarbă verde ce ducea la o estradă din lemn. De jur împrejurul Pavilionului ardeau făclii prinse în spatele unor grătare. În momentul acela, toate ardeau cu flăcări obişnuite, galbene. Lui Eddie îi ajunse în nări iz de petrol.

Overholser descăleca. La fel şi ceilalţi din grupul lui. Eddie, Susannah şi Jake se uitară la Roland. Acesta rămase o clipă nemişcat, uşor aplecat în şa, cu o mână petrecută peste oblânc, dus pe gânduri. Apoi îşi scoase pălăria şi o întinse spre mulţime. Îşi lovi de trei ori gâtul. Un murmur lung străbătu marea de oameni. În semn de preţuire sau de surprindere? Eddie nu-şi putu da seama. Nu era vorba de mânie şi, cu siguranţă nu în semn de nervozitate, iar acesta era un lucru bun. Pistolarul roti piciorul peste şa, descălecând cu uşurinţă. Eddie se dădu jos de pe cal cu mult mai multă prudenţă, conştient că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Îşi pusese dinainte hamul pentru Susannah. Femeia se strecură în el cu dezinvoltura pe care numai practica îndelungată ţi-o poate

aduce. Iar mulţimea murmură din nou la vederea picioarelor ei scurtate de la genunchi.

Overholser urcă poteca cu pas vioi, strângând câteva mâini ici şi colo. Callahan îl urmă îndeaproape, schiţând din când în când semnul crucii în aer. Alte mâini se întinseră din mulţime şi prinseră caii. Roland, Eddie şi Jake mergeau umăr la umăr. Ete stătea în buzunarul încăpător al hainei pe care Benny i-o împrumutase lui Jake şi se uita în jur cu interes.

Oricât ar fi fost de straniu, Eddie îşi dădu seama că simţea mirosul mulţimii – sudoare şi păr şi piele arsă de soare şi, numai accidental, aroma a ceea ce personajele din westernuri obişnuiau să numească (dând dovadă de un dispreţ asemănător cu cel manifestat mai devreme de Callahan) „pomadă”. Simţea şi miros de mâncare: fripturi de porc şi de vită, pâine proaspătă, ceapă prăjită, cafea şi *graf*. Stomacul îi protestă vehement. Dar nu-i era foame. Nu cu adevărat. Căci nu-i ieşea din cap gândul că poteca pe care mergeau va dispărea chiar în faţa ochilor lor, iar mulţimea îi va înconjura din toate părţile. Oamenii aceia erau atât de *tăcuţi*. Din apropiere se auziră nişte caprimulgi şi nişte rândunici-de-noapte acordându-şi glasurile.

Overholser şi Callahan urcară pe podium. Eddie se panică văzând că nimeni altcineva dintre noii lor cunoscuţi nu îi urmă. Cu toate acestea, Roland urcă fără şovăire cele trei trepte late din lemn ale estradei. Eddie urcă după el, conştient de slăbiciunea pe care o simţea în genunchi.

— Ţi-e bine? îl întrebă Susannah cu buzele lipite de urechea lui.

— Deocamdată, da.

În stânga platformei se afla o scenă rotundă pe care stăteau câţiva bărbaţi îmbrăcaţi cu cămăşi albe, jeanşi şi brâuri late. Eddie recunoscu instrumentele pe care aceştia le ţineau în mâini şi, cu toate că mandolina şi banjoul îl duceau cu gândul la o lălăială mai bucolică, faptul că erau acolo avu darul de a-l linişti.

Păi, cine a mai auzit de formaţii angajate să cânte la omoruri rituale? Poate doar unul sau doi toboşari pentru

atmosferă, şi atât.

Cu Susannah în cârcă, se întoarse spre mulţime şi se sperie când văzu că oamenii se strânseseră la loc, tăindu-le orice cale de scăpare. Toate capetele se înălţaseră să se uite la ei. Nu se afla niciun copil acolo, doar femei şi bărbaţi, bătrâni şi tineri. Chipuri fără expresie. Zbârciturile de pe chipurile acestea erau dovada clară a trudei lor sub soarele dogoritor. Şi nici măcar o clipă nu-l părăsi senzaţia că avea să se întâmple ceva rău.

Overholser se opri lângă o masă simplă din lemn pe care se afla o pană mare şi înfoiată. Moşierul o luă şi o ridică deasupra capului. Liniştea deveni alarmant de adâncă. Se auzeau până şi respiraţiile şuierătoare venite din piepturile prea bătrâne.

— Pune-mă jos, Eddie, îi ceru Susannah în şoaptă.

Nu prea era de acord cu ideea asta, dar se conformă.

— Sunt Wayne Overholser de la moşia Seven Mile, spuse Overholser mergând spre marginea scenei. Ascultaţi acum cu luare-aminte ce am a vă spune, rogu-vă.

— Mulţam-sai, murmură mulţimea.

Overholser se întoarse şi indică spre Roland şi *tet*-ul lui, stând în picioare, obosiţi şi prăfuiţi de pe drum. Susannah stătea de fapt pe cioturile picioarelor, între Eddie şi Jake, sprijinindu-se într-o mână. Eddie îşi spuse că niciodată nimeni nu-l examinase cu atâta aviditate.

— Noi, bărbaţii din Calla, am auzit ce au avut de spuse Tian Jaffords, George Telford, Diego Adams şi toţi ceilalţi care au luat cuvântul la întrunirea noastră, începu Overholser. Acolo am vorbit şi eu. „Vor veni şi ne vor lua copiii”, am zis, referindu-mă, fireşte, la Lupi, „şi după aia o să ne lase în pace pentru o generaţie, sau chiar mai mult. Aşa stau lucrurile, aşa au stat mereu, şi cel mai bine ar fi să nu încercăm să le schimbăm.” Asta am spus atunci, iar acum cred că, poate, m-am pripit.

Un murmur, uşor ca o boare, străbătu mulţimea.

— La aceeaşi adunare, Părintele Callahan ne-a anunţat că undeva la nord se află nişte pistolari.

Alte şoapte. Mai puternice de această dată. *Pistolari*…

Lumea de Mijloc… Gilead.

— Atunci am hotărât ca un grup format din câţiva dintre noi să plece în recunoaştere. Şi vă spun acum că aceştia din faţa voastră sunt oamenii pe care i-am găsit. Ei pretind că sunt… ceea ce a spus Părintele Callahan.

Overholser păru stânjenit dintr-odată. Ca şi cum s-ar fi străduit să-şi înăbuşe o băşină. Eddie mai văzuse această expresie, mai ales la televizor, când vreun om politic, confruntat cu o anumită întrebare prea indiscretă, se căzneşte să schimbe vorba.

— Aceşti oameni susţin că vin din lumea dispărută. Ceea ce înseamnă… *Haide, Wayne,* îl îndemnă Eddie în gând, *spune-o. Poţi s-o faci.*

— …ceea ce însemnă că se trag din neamul lui Eld.

— Zeii fie lăudaţi! zbierară câteva femei. Zeii i-au trimis la noi să ne salveze ţâncii, zeii i-au trimis!

Sâsâituri indignate le aduseră la tăcere. Cu o expresie îndurerată întipărită pe chip, Overholser le aşteptă să se liniştească, apoi continuă:

— Vă vor spune ei cine sunt – aşa se cuvine – dar să ştiţi că am văzut suficient cât să-mi dau seama că ne-ar putea ajuta. Au arme – le vedeţi şi voi – şi ştiu să le folosească. Mă pun chezaş pentru asta şi spun mulţumesc că m-aţi ascultat.

Acum murmurul care străbătu mulţimea răsună mai puternic, iar Eddie detecta bunăvoinţă în el. Aşa că se mai destinse puţin.

— Bine, atunci, să vină înaintea voastră unul câte unul, iar voi le veţi auzi vocile şi le veţi vedea chipurile aşa cum se cuvine. Acesta este conducătorul lor, *dinh*-ul lor, mai spuse Overholser arătând spre Roland.

Pistolarul făcu un pas înainte. Lumina roşie a soarelui la apus îi înflăcăra obrazul stâng, cel drept era vopsit galben de strălucirea torţelor. Pocnetul tocurilor lui scâlciate răsună puternic în tăcerea ce se aşternuse din nou peste mulţime. Fără motiv, Eddie se gândi la bubuitul unui pumn în capacul unui sicriu. Roland făcu o plecăciune adâncă, cu palmele deschise spre cei din faţa lui.

— Roland de Gilead, fiu al lui Steven, se prezentă el. Din neamul lui Eld.

Mulţimea oftă.

— Binecuvântată fie întâlnirea noastră.

Se retrase un pas în spate şi îi aruncă o privire lui Eddie îndemnându-l să continue ritualul. Asta putea s-o facă, se încuraja tânărul.

— Eddie Dean, de New York, spuse el. Fiu al lui Wendell.

Cel puţin asta a susţinut mereu maică-mea. Şi adăugă, fără să ştie de ce:

— Din neamul lui Eld. *Ka-tet*-ul lui Nouăsprezece.

Se retrase şi el, şi fu rândul lui Susannah să se apropie de marginea estradei. Cu spatele drept, privindu-i calmă, le spuse:

— Eu sunt Susannah Dean, soţie a lui Eddie, fiică a lui Dan, din neamul lui Eld, *ka-tet*-ul lui Nouăsprezece, binecuvântată fie întâlnirea noastră, să vă fie ea cu folos.

Făcu o reverenţă, ridicându-şi fustele imaginare.

Interpretarea îi fu răsplătită cu aplauze şi hohote de râs. În tot acest timp, Roland se aplecase să-i şoptească ceva la ureche lui Jake. Băiatul dădu din cap în semn că a înţeles, apoi făcu un pas înainte cu îndrăzneală. În lumina sfârşitului de zi, părea foarte tânăr şi foarte frumos.

Făcu o plecăciune, sprijinindu-se pe un picior. Ponchoul i se legănă caraghios din cauza greutăţii lui Ete.

— Eu sunt Jake Chambers, fiu al lui Elmer, din neamul lui Eld, *ka-tet*-ul lui Nouăzeci şi Nouă.

Nouăzeci şi nouă? Eddie se uită nedumerit la Susannah care ridică uşor din umeri. *Ce mai e şi tâmpenia asta?* Apoi îşi luă seama. În fond, nici el nu ştia ce mama dracului era *ka-tet*-ul lui Nouăsprezece, şi totuşi, aiureala asta îi ieşise pe gură.

Dar Jake nu isprăvise încă. Îl scoase pe Ete din buzunarul hainei lui Benny Slightman. Mulţimea fremătă la vederea lui. Îl întrebă din priviri pe Roland: *Eşti sigur?* Iar pistolarul îi făcu un semn afirmativ din cap.

În primele momente, Eddie nu crezu că prietenul blănos al băiatului va face ceva anume. Locuitorii din Calla – oamenii

buni, *folken,* cum li se spunea prin părţile astea – amuţiseră din nou şi nu se mai auzea decât trilul păsărilor de noapte.

Apoi Ete se ridică pe picioarele din spate, întinse unul în faţă şi schiţă şi el un soi de plecăciune. Se clătină puţin, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul. Ba chiar întinse lăbuţele imitând gestul lui Roland. Din mulţime răsunară icnete, hohote de râs, aplauze. De cealaltă parte, Jake arăta ca lovit de trăsnet.

— Ete! se prezentă bumblerul. Eld! Ţam-sai!

Fiecare cuvânt foarte bine articulat. Mai rămase o clipă în poziţia aceea, apoi se lăsă în cele patru labe şi dădu fuga lângă Jake. Ropotul de aplauze care urmă fu asurzitor. Printr-o lovitură simplă, dar genială, Roland (căci cine altcineva să-l fi învăţat pe micuţ giumbuşlucul ăsta), oamenii aceştia le deveniră prieteni şi fani. Pentru moment, cel puţin.

Aceasta a fost prima surpriză: plecăciunea lui Ete în faţa întregii suflări din Calla şi mărturisirea că face parte din *an-tet*-ul tovarăşilor lui de drum. Al doilea şoc nu se lăsă aşteptat.

— Eu nu sunt orator, spuse Roland făcând din nou un pas înainte. Limba mi se împleticeşte mai abitir ca a unui chefliu în noaptea Secerişului. Dar sunt convins că Eddie ne va desfăta cu vorbele lui meşteşugite.

Eddie, la rândul său, rămase uluit. Mulţimea aplauda şi tropăia în semn de preţuire. Se auzeau strigăte de *Mulţam-sai* şi *Fie-ţi vorba bună* şi *Ascultaţi-l cu luare-aminte.* Până şi grupul instrumental se însufleţi şi zăngăni câteva acorduri dezlânate, dar extrem de gălăgioase.

Mai avu vreme cât să-i arunce lui Roland o privire disperată şi furioasă: *Ce mama naibii vrei de la mine?* Pistolarul se uită la el cu prietenie şi îşi încrucişa braţele peste piept.

Ropotele de aplauze se stingeau. La fel şi furia lui. O spaimă cumplită îi luase locul. Overholser îl urmărea îndeaproape, cu braţele încrucişate în imitare conştientă, sau poate nu, a poziţiei lui Roland. În marea de oameni de mai jos de el distinse câteva chipuri cunoscute: cei doi Slightman, cei doi Jaffords. Se uită în cealaltă direcţie şi îl văzu pe Callahan urmărindu-l printre gene. Pe frunte, cicatricea-i aspră în formă

de cruce părea a străluci.

Ce naiba să le spun?

Ar fi bine să caşti gura, Eds, şi să zici ceva, interveni Henry în mintea lui. *Oamenii ăştia aşteaptă.*

— Vă cer mii de scuze dacă vorba îmi va fi mai greoaie, începu el. Am parcurs mulţi kilometri şi multe roţi, şi încă mulţi kilometri şi multe roţi, iar voi sunteţi primii oameni pe care îi vedem de atât de multe…

Atât de multe ce? Săptămâni? Luni? Ani, decenii?

Izbucni în râs. Până şi în propriile-i urechi părea cel mai mare dobitoc din lume, nimic altceva decât un tembel incapabil să-şi ţină până şi puţulica dreaptă la vremea deşertării vezicii, darămite o armă la vremea confruntării.

— …pe care îi vedem de mai anţărţ.

Oamenii din Calla izbucniră în râs, şi râseră *tare.* Unii chiar îl aplaudară. Fără să-şi propună, reuşise să gâdile simţul umorului împărtăşit de această comunitate. Se relaxă şi drept urmare, începu să vorbească mult mai firesc. Prin minte îi trecu în vâjâială gândul că, nu cu multă vreme în urmă, acest pistolar destoinic, care acum stătea în faţa acestor şapte sute de oameni înspăimântaţi, dar plini de speranţă, zăcea tolănit în faţa televizorului, doar cu o pereche de chiloţi îngălbeniţi pe el, ronţăind pufuleţi cu brânză, trotilat de morfină şi cu ochii beliţi la un film cu *Ursuleţul Yogi.*

— Venim de departe, spuse el, şi mergem departe. Vom zăbovi aici scurt timp, dar vom face tot ce ne stă în putinţă să vă ajutăm. Ascultaţi-mă cu luare-aminte, rogu-vă.

— Zi mai departe, străine! strigă cineva. Cinstită îţi este vorba!

Ai, nu mai spune? îl umflă râsul pe Eddie. *Asta chiar că-i ceva nou pentru mine, amice.*

Alte strigăte de *Da* şi *Dă-i 'nainte.*

— Tămăduitorii din baronia mea au o vorbă, le spuse Eddie. „În primul şi în primul rând, ai grijă să nu faci niciun rău.”

Nu ştia cu certitudine dacă asta era deviza avocaţilor sau a doctorilor, însă o auzise în multe filme şi emisiuni şi i se părea

că sună bine.

— Înţelegeţi că nu vom face niciun rău intenţionat, însă nu poţi scoate un glonţ dintr-o rană şi nici măcar o aşchie de sub unghie fără să verşi câţiva stropi de sânge.

Se auziră câteva murmure de aprobare. Pe chipul lui Overholser, însă, nu se putea citi nimic. Eddie observă destule priviri neîncrezătoare. Şi atunci, spre marea lui mirare, simţi cum îl inundă furia. Sigur, n-avea niciun drept să se supere pe oamenii aceştia care nu le făcuseră niciun rău şi care nu le refuzaseră nimic (deocamdată), dar nu îşi putea înfrâna sentimentele.

— Mai avem şi o altă vorbă în baronia New York, continuă el. „Nici-o masă nu-i gratis." Din câte am înţeles, situaţia voastră este foarte gravă. Lupta cu Lupii va fi foarte periculoasă. Dar, uneori, tocmai lipsa de reacţie este cea care-i îmbolnăveşte şi flămânzeşte pe oameni.

— Ascultaţi la el, ascultaţi la el cu luare-aminte! strigă aceeaşi persoană din spatele mulţimii.

Eddie se uită într-acolo şi îl văzu pe Andy, robotul, alături de o căruţă mare ticsită cu bărbaţi cu pelerine negre sau bleumarin. Presupuse că aceia erau oamenii-manni.

— Vom cerceta terenul, zise Eddie, şi odată ce vom înţelege problema, vom vedea ce e de făcut. Dacă vom ajunge la concluzia că nu se poate face nimic, ne vom ridica pălăriile în faţa voastră şi vom pleca pe drumul nostru.

În rândul al doilea sau al treilea era un bărbat cu o pălărie de cowboy albă şi boţită, cu sprâncene albe şi stufoase, la care se asorta mustaţa albă şi stufoasă. Lui Eddie i se părea că aduce destul de mult cu Pa Cartwright, personajul din *Bonanza.* Această variantă a bătrânului Cartwright nu părea absolut deloc încântat de vorbele tânărului.

— Dacă vă vom putea ajuta, o vom face, spuse Eddie monoton, fără emoţie. Dar nu o vom putea face singuri, oameni buni. Ascultaţi la mine, rogu-vă. Ascultaţi-mă cu luare-aminte. Trebuie să fiţi pregătiţi să vă faceţi cunoscută vrerea. Trebuie să fiţi pregătiţi să luptaţi pentru a vă apăra ce este al vostru.

Îşi încheie micul discurs întinzând un picior în faţă – şi chiar dacă tocul mocasinului cu care era încălţat nu produse acelaşi pocnet de „pumn în capac de sicriu”, lui tot i se păru că îl aude – şi făcu o plecăciune. Tăcerea aşternută era covârşitoare. Apoi Tian Jaffords începu să bată din palme. I se alătură şi Zalia. Benny aplaudă şi el. Taică-său îl înghionti, dar puştiul nu se opri şi, după câteva clipe, Slightman cel Bătrân începu şi el să aplaude.

Eddie îi aruncă lui Roland o privire furibundă. Expresia prietenoasă de pe chipul pistolarului nu se schimbase. Susannah îl trase de cracul pantalonului şi Eddie se aplecă spre ea.

— Te-ai descurcat minunat, iubire.

— Nu mulţumită *lui,* se burzului Eddie arătând din cap spre Roland.

Însă acum, că terminase, se simţea surprinzător de bine. Iar meşteşugul vorbelor nu era una din virtuţile lui Roland. Eddie ştia foarte bine asta. Sigur, putea vorbi atunci când nu era nimeni care să-l ajute, dar cam atât.

Acum ştii ce eşti, îşi zise el. *Purtătorul de cuvânt al lui Roland de Gilead.* Oare era atât de rău? Oare nu asta fusese şi Cuthbert Allgood în trecut? Callahan făcu un pas în faţă.

— Prieteni, cred că ar fi bine ca acum să-i întâmpinăm cum se cuvine, să le facem o primire demnă de Calla Bryn Sturgis.

Şi începu să aplaude. De această dată mulţimea i se alătură imediat. Aplauzele fură îndelungate şi viguroase. Se auziră şi fluierături, ovaţii, tropăituri din picioare (mai anemice însă, fără o duşumea din lemn care să amplifice sunetul). Grupul de instrumentişti cântă mai multe acorduri, nu doar unul ca mai devreme. Susannah îl apucă pe Eddie de o mână. Jake îl prinse de cealaltă. Toţi patru se înclinară ca o formaţie rock la finalul unui număr de excepţie şi aplauzele se înteţiră.

În cele din urmă, Callahan ridică mâinile potolind mulţimea.

— Ne aşteaptă treburi importante, oameni buni, le spuse el locuitorilor din Calla. Lucruri importante la care să ne gândim, lucruri importante pe care să le facem. Dar

deocamdată, haideţi la masă. După aceea, vom dansa şi vom cânta şi ne vom veseli!

Oamenii începură din nou să aplaude, iar Callahan îi domoli iarăşi.

— Suficient! strigă el râzând. Iar voi, oameni manni, cunosc faptul că vă aduceţi mâncarea cu voi, dar nu văd niciun motiv pentru care să nu mâncaţi şi să nu beţi ce aveţi alături de noi. Haideţi şi să vă fie cu folos!

Să ne fie tuturor cu folos! completă Eddie în gând. Însă presentimentul acela neplăcut tot nu îl părăsise. Parcă era un musafir la petrecerea lor, stând mai stingher la marginea mulţimii, dincolo de torţe. Parcă era un sunet. O cizmă care tropăie pe o podea din lemn. Un pumn care loveşte în capacul unui sicriu.

7

Deşi erau şi bănci şi mese instalate pe capre din lemn, numai cei bătrâni mâncau stând jos. Şi ce masă straşnică era aceea, compusă, fără pic de exagerare, din două sute de feluri de mâncare din care să alegi, majoritatea delicioase, gătite ca la mama acasă. La propunerea lui Vaughn Eisenhart, petrecerea începu cu un toast pentru Calla. Într-o mână moşierul ţinea un pocal plin, în cealaltă ţinea pana. Eddie îşi spuse că, fără doar şi poate, aceasta era varianta din Semilună a Imnului Naţional.

— Binecuvântată fie casa noastră şi să propăşească în veci! răcni bătrânul moşier, dând peste cap cupa cu *graf*.

Eddie se gândi că măcar diametrul gâtlejului omului merita să fie admirat; berea din mere făcută în Calla Bryn Sturgis era atât de tare că lui personal îi dădeau lacrimile numai când o mirosea.

— *AŞA SĂ FIE!* răspunseră oamenii buni şi ovaţionară şi, la rândul lor, îşi dădură pocalele peste cap.

În clipa aceea, lumina torţelor care împrejmuiau Pavilionul îşi schimbă culoarea, împrumutând rubiniul soarelui abia

apus. În diferite tonalităţi, mulţimea oftă şi se extazie şi aplaudă. Însă, din punct de vedere strict tehnic, lui Eddie nu i se păru o scofală prea mare – cu siguranţă nu în comparaţie cu Monoul Blaine sau cu computerele bipolare din Lud – dar lumina era plăcută şi aparent netoxică. Aplaudă împreună cu ceilalţi. La fel făcu şi Susannah. Andy îi adusese scaunul cu rotile, i-l desfăcuse, îi făcuse complimente (plus oferta de a-i spune mai multe despre chipeşul străin pe care avea să-l întâlnească). Iar acum femeia se putea deplasa singură printre grupurile de petrecăreţi, cu farfuria cu mâncare pe genunchi, oprindu-se într-un loc să sporovăiască niţel, mergând mai departe, oprindu-se din nou ca să mai schimbe câteva cuvinte, pornind iar mai departe. Lui Eddie i se părea evident că luase parte la multe cocktailuri la viaţa ei, nu cu mult diferite de petrecerea aceasta, şi îi invidie aplombul.

Tânărul observă apoi că în mulţime apăruseră şi copiii. Se părea că oamenii cei buni înţeleseseră că oaspeţii lor nu aveau de gând să-şi scoată fiarele aruncătoare de flăcări ca să-i masacreze. Copiii mai mari aveau voie să circule printre ei de capul lor. Mergeau în găşti compacte, aducându-i aminte lui Eddie de propria-i copilărie, şterpelind de pe mese cantităţi uriaşe de mâncare (deşi nici cei mai nesătui adolescenţi n-ar fi putut înfuleca atât cât să facă vreo pagubă ospăţului). Îi urmăreau cu atenţie pe străini, dar nici unul nu avea curajul să se apropie de ei.

Copiii mai mici stăteau lipiţi de părinţi. Iar cei care se apropiau de supărătoarea vârstă a pubertăţii se strânseseră lângă toboganele şi scrâncioburile din locurile de joacă meşteşugit construite la capătul Pavilionului. Doar câţiva se dădeau în leagăne; restul se uitau la petrecere cu ochii mari ai celor ce nu înţeleg prea bine ce li se întâmplă. Eddie fu cuprins de milă. Acum observa cât de multe perechi de gemeni erau acolo – şi, sincer, era cam sinistru – şi îşi spuse că aceşti copii nedumeriţi, puţin cam prea mari ca să se mai dea în leagăne cu dezinvoltura specifică celor mici, vor fi cei luaţi de Lupi… în cazul în care Lupilor li se va permite să-şi facă numărul. Nu văzu, însă, niciun „bolând” şi îşi spuse că aceştia

fuseseră intenţionat ţinuţi departe ca să nu strice petrecerea. Înţelegea asta, dar spera ca şi aceste biete suflete să aibă o petrecere a lor pe undeva. (Mai târziu află că aşa se şi întâmplase – bolânzii se înfruptaseră cu prăjiturele şi îngheţată în spatele bisericii lui Callahan.)

Jake s-ar fi potrivit la marele fix în grupul de copii mijlocii, cu condiţia să fie din Calla, ceea ce nu era cazul. Şi prietenul pe care şi-l făcuse i se potrivea perfect: mai mare ca ani, dar mai tânăr ca experienţă. Treceau de la o masă la alta, înfulecând la nimereală. Ete se ţinea după Jake, cu ochii în patru. Eddie n-avea nici cea mai mică îndoială că, dacă cineva ar fi făcut vreun gest care să denote agresivitate la adresa lui Jake de New York (sau a noului său prieten, Benny de Calla), persoana respectivă s-ar fi ales cu câteva degete lipsă. La un moment dat, îi văzu pe cei doi băieţi cum se uită unul la celălalt, fără să rostească vreun cuvânt, iar apoi izbucnesc în râs exact în acelaşi timp. Şi atunci simţi o strângere de inimă teribil de dureroasă la amintirea prieteniilor din propria-i copilărie.

Nu că ar fi avut prea multă vreme pentru asemenea introspecţii. Ştia din poveştile lui Roland (şi din câte observase văzându-l în acţiune de câteva ori) că pistolarii din Gilead fuseseră mult mai mult decât nişte simpli apărători ai ordinii. Fuseseră deopotrivă şi mesageri, şi contabili, uneori chiar spioni, rareori călăi. Dar, mai mult decât orice altceva, fuseseră diplomaţi. Pe de altă parte, lui Eddie (îndopat de mic de fratele lui şi prietenii acestuia cu perle de înţelepciune de genul: *De ce nu mi-o sugi cum face sor-ta* şi *I-am tras-o mumă-ti şi i-a plăcut,* ca să nu mai pomenim de mereu popularele versuri *Sunt bazat, nu-ţi dau la cap, când te văz mă ameţesc, la pantofi eu mă răstesc),* nici prin gând nu-i trecea să se considere vreun maestru în arta diplomaţiei, dar, în linii mari, i se păru că se descurcase binişor. Doar Telford fusese al dracului, dar instrumentiştii îi închiseseră gura, fapt pentru care le mulţumi nespus.

Dumnezeu îi era martor că fusese lăsat să se descurce singur; or fi fost oamenii din Calla înspăimântaţi de iminenta

venire a Lupilor, dar n-aveau nici cea mai mică reţinere când era vorba să-l ia la întrebări pe Eddie despre modul în care *tet*-ul lui avea de gând să rezolve problema. Eddie îşi dădu seama că Roland îi făcuse un mare serviciu obligându-l să vorbească în faţa unui public atât de numeros. Fusese doar o încălzire pentru ce avea să urmeze.

Le spuse tuturor aceleaşi lucruri. Că nu se pot aborda probleme de natură strategică atâta vreme cât nu au cercetat încă locurile. Că nu aveau încă de unde să ştie de câţi localnici vor avea nevoie. Că timpul le va oferi toate răspunsurile. Că vor vedea totul mai limpede la răsăritul soarelui. Că va curge apă dacă asta va fi vrerea Domnului. Şi toate celelalte clişee asemănătoare care-i veniră în minte. (Ba chiar îi trecu prin minte să le promită prosperitate şi viaţă lungă în cazul înfrângerii Lupilor, dar îşi ţinu gura înainte să apuce să rostească o asemenea gogoriţă.) Proprietarul unei gospodării mai mici, Jorge Estrada, vru să afle ce vor face dacă Lupii ar da foc satului. Alt fermier, Garrett Strong, îi ceru lui Eddie să le spună unde anume vor ascunde copiii atunci când vor veni Lupii.

— Că nu-i putem lăsa aici, dacă te dumireşti ce-ţi zic, spuse el.

Eddie, care era dumirit în foarte puţine privinţe, sorbi din bere şi nu comentă nimic. Alt individ, Neil Faraday (Eddie nu-şi dădea seama dacă e proprietarul vreunei ferme mai mici, sau doar un angajat) se apropie şi-i declară ritos lui Eddie că toată povestea asta mersese prea departe.

— Că doar nu-i ca şi cum ne-ar lua *toţi* copiii.

Lui Eddie îi trecu prin cap să-l întrebe pe acest Faraday ce părere ar avea despre un bărbat care ar zice: „Nu-i nimic, doar *doi* au violat-o pe nevastă-mea”, însă se hotărî să-şi păstreze impresiile pentru sine. Un alt tip, tuciuriu şi mustăcios, pe nume Louis Haycox, se prezentă şi îi spuse lui Eddie că a ajuns la concluzia că Tian Jaffords avea dreptate. Că a stat treaz multe nopţi de când avusese loc întrunirea, întorcând problema pe toate părţile, şi, în final, se hotărâse să lupte. Bineînţeles, dacă vor avea nevoie şi de el. Pe Eddie îl

impresiona profund amestecul de sinceritate şi spaimă care se citea pe chipul bietului om. Nu era vorba despre un puşti exaltat care să nu ştie ce face, ci despre un bărbat în toată firea care probabil că ştia mult prea bine.

Şi tot aşa veneau la el cu întrebări, unul câte unul, şi plecau fără vreun răspuns clar, dar radiind de satisfacţie. Eddie tot vorbi şi vorbi iar, până i se uscă gura. Atunci schimbă cupa cu *graf* cu una cu ceai rece, căci nu dorea să se îmbete. Nici de mâncat nu mai mâncă: se simţea plin până-n gât. Iar bărbaţii din Calla nu conteneau să-i ceară părerea. Cash şi Estrada. Strong şi Echeverria. Winkler şi Spalter (care se făleau că erau veri cu Overholser). Freddy Rosario şi Farren Posella… sau să fi fost Farren Rosario şi Freddy Posella?

La fiecare zece sau cincisprezece minute torţele îşi schimbau culoarea. Din roşii se făceau verzi; din verzi, portocalii; din portocalii, albastre. Urcioarele cu *graf* circulau prin mulţime. Conversaţia căpătă mai mult volum. La fel şi râsetele. Eddie începu să audă strigăte tot mai dese de *La naiba* şi încă ceva ce suna ca *Ferea!* însoţite mereu de hohote de râs.

Văzu că Roland stătea de vorbă cu un bătrân înfăşurat într-o mantie albastră. Barba individului era cu siguranţă cea mai deasă, cea mai lungă şi cea mai albă pe care o văzuse Eddie în viaţa lui în afara epopeilor cinematografice inspirate din Biblie. Bătrânul avea o atitudine cât se poate de serioasă şi vorbea cu ochii aţintiţi asupra chipului bronzat al lui Roland. O dată chiar îl atinse pe pistolar pe braţ şi îl trase puţin de mânecă. Roland îl ascultă, încuviinţă din cap, dar nu zise nimic – cel puţin, câtă vreme îl observă Eddie. *Ia stârnit interesul,* îşi spuse tânărul. *Da, nene, iacătă că lungul şi bătrânul, înaltul şi urâtul a auzit ceva ce i-a stârnit interesul.*

Altcineva se apropie de Eddie tocmai când instrumentiştii se buluceau înapoi la locurile lor. Individul care semăna cu Pa Cartwright din *Bonanza.*

— George Telford, se prezentă acesta. Viaţă bună îţi urez ţie, Eddie de New York.

Îşi atinse cu răceală fruntea cu latul pumnului, apoi întinse

mâna cu palma deschisă. Pe cap avea o pălărie de crescător de vite, nu acel sombrero pe care îl purtau agricultorii. Iar palma lui era incredibil de moale şi netedă, cu excepţia unui şir de bătături la baza degetelor. *De la hăţuri,* îşi zise Eddie, *cam la asta se reduce toată munca lui.*

Eddie se înclină uşor.

— Zile lungi şi nopţi senine, sai Telford.

Îi trecu prin minte să-l întrebe dacă Adam, Hoss şi Micuţul Joe{16} s-au întors la Ponderosa, dar se gândi mai bine şi-şi ţinu iarăşi gura.

— Fie ca tu să ai parte de două ori mai multe, fiule, de două ori mai multe. Aruncă o privire la pistolul de la şoldul lui Eddie, apoi îşi ridică ochii vicleni şi nu excesiv de prietenoşi spre chipul tânărului.

— Mi se pare că *dinh*-ul tău poartă perechea armei ăleia.

Eddie zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Wayne Overholser ne-a povestit că ţâncul din *ka*-ul vostru a făcut o demonstraţie de tir cu un alt pistol. Parcă ţi-am văzut nevasta purtându-l astăzi.

— Aşa este, zise Eddie, nu prea entuziasmat de exprimarea cu „ţâncul”. Ştia foarte bine că Susannah avea Rugerul, căci Roland fusese de părere că era mult mai bine ca Jake să nu se ducă înarmat la moşia Rocking B. a lui Eisenhart.

— Patru la patruzeci e un plan cam fără sorţi de izbândă, nu crezi? îl întrebă Telford. Un plan cam riscant. Sau poate or veni şaizeci dinspre est. Că nimeni nu-şi mai aduce aminte câţi sunt şi, în fond, de ce ar face-o? Douăzeci şi trei de ani înseamnă o perioadă foarte lungă de pace, slavă Domnului şi Omului Iisus.

Eddie surâse din nou şi murmură câteva cuvinte de complezenţă, sperând ca Telford să treacă la alt subiect. De fapt, sperând ca Telford să plece şi să-l lase în pace.

N-avea el norocul ăsta. Niciodată pisălogii nu se dau duşi din loc cu una cu două: asta e una din legile naturii.

— Desigur că patru oameni *înarmaţi* împotriva a patruzeci… sau şaizeci… au mai multe şanse decât trei încurajaţi de altul de pe margine. Mai ales în cazul în care au

arme puternice, dacă auzi ce-ţi zic.

— Te aud foarte bine, spuse Eddie.

Mai departe de ei, lângă platforma unde avusese loc prezentarea, Zalia Jaffords tocmai ce-i spunea ceva lui Susannah. Şi i se păru că Suze o ascultă cu mult interes. *Uite cum ea s-a ales cu nevasta fermierului, Roland s-a ales cu Stăpânul afurisitelor de Inele, Jake s-a ales cu un prieten, şi eu cu ce m-am ales, oare? Cu un individ care seamănă cu Pa Cartwright şi care mă interoghează ca Perry Mason.*

— Mai aveţi şi *alte* arme? se interesă Telford. Precis trebuie să mai aveţi, dacă vă trece prin cap să vă luptaţi cu Lupii. Eu, personal, cred că-i nebunie curată; şi nu mă ascund. Vaughn Eisenhart e de aceeaşi părere…

— La fel gândea şi Overholser şi şi-a schimbat părerea, spuse Eddie pe un ton neutru.

Sorbi din ceai şi se uită la Telford peste marginea cănii, sperând să-l vadă cum îşi pierde cumpătul. Nădăjduind la o căutătură încruntată sau măcar la una de exasperare. N-avu noroc de nici una.

— Cameleonul Wayne, chicoti Telford. Se dă cum bate vântul. N-aş pune prea mare bază în el, tinere sai.

Lui Eddie îi veni să-i spună: *Nu-i un concurs, nene,* dar îşi ţinu gura şi de această dată. *Stai cu gura închisă şi cu ochii căscaţi, aşa e bine.*

— Poate că aveţi nişte arme automate dosite pe undeva? insistă Telford. Sau nişte grenade?

— Poate, zise Eddie.

— În viaţa mea n-am auzit de vreo femeie pistolar.

— Nu?

— La drept vorbind, nici de copii pistolari n-am auzit. Nici de ucenici-pistolari. Ce garanţii avem că sunteţi cine pretindeţi? Ia spune-mi, rogu-te.

— Mi-e greu să-ţi răspund la asta, zise Eddie.

Tare antipatic i se mai părea acest Telford, prea bătrân ca să aibă copii în pericol.

— Dar oamenii vor dori să ştie, insistă Telford. Cu siguranţă că vor vrea să afle înainte să se abată nenorocirea

asupra caselor lor.

Eddie îşi aminti o vorbă de-a lui Roland: *Om fi noi nişte pribegi, dar nimeni nu ne poate întoarce din drum.* Îi era limpede că oamenii din Calla încă nu pricepuseră lucrul acesta. Cu siguranţă că Telford nu pricepuse absolut nimic. Fireşte că existau întrebări la care ei trebuiau să răspundă, şi vor răspunde negreşit. Callahan pomenise de ele, iar Roland confirmase. Erau trei. Prima se referea la ajutor şi sprijin. Eddie nu credea că fuseseră puse încă, nu vedea cum ar fi fost posibil să fie puse, dar nu credea nici că aceste trei întrebări le vor fi adresate în Sala de întruniri atunci când va veni clipa. Răspunsurile ar putea fi oferite de oamenii mai puţin importanţi din Calla, oameni precum Posella şi Rosario, care habar nu au ce vorbesc. Oameni ai căror copii *sunt* în pericol.

— Cine eşti tu cu adevărat? insistă Telford. Spune-mi, rogu-te.

— Eddie Dean din New York. Sper că nu-mi pui la îndoială sinceritatea. În numele lui *Hristos,* sper că nu faci una ca asta.

Telford făcu un pas îndărăt, ca şi cum ar fi vrut să se ferească. Iar Eddie simţi un soi de satisfacţie morbidă. Teama nu era deloc mai bună decât respectul, dar, pentru Dumnezeu, tot era mai bună decât nimic.

— Nu, nici vorbă, prietene! Te rog! Dar spune-mi măcar atât – ai folosit vreodată pistolul ăla de la brâu? Spune-mi, rogu-te.

Eddie îşi dădu seama că, în ciuda spaimei care-l cuprinsese, Telford nu-l credea încă. Poate că pe chipul şi în atitudinea lui rămăseseră prea multe urme ale *vechiului* Eddie Dean, ale celui care *trăise* în New York, pentru ca acest moşier-sai să-l creadă. Dar Eddie presupunea că nu era vorba despre asta. Nu în esenţă. Individul din faţa lui se hotărâse să stea deoparte şi să se uite cum creaturile din Bubuit de Tunet răpesc copiii vecinilor lui. Poate că, pur şi simplu, nu era în stare să creadă în răspunsurile deloc complicate, răspunsurile simple, decisive, pe care le dau armele. Eddie ajunsese să cunoască aceste răspunsuri. Ajunsese chiar să le îndrăgească. Îşi aduse aminte de acea zi înfiorătoare din Lud când gonise împingând

scaunul lui Susannah pe sub cerul cenuşiu, în ropotul tobelor zeilor. Îşi aduse aminte de Frank şi de Luster şi de Marinarul Topsy; se gândi la femeia pe nume Maud care îngenunchease ca să-l sărute pe unul dintre nebunii împuşcaţi de Eddie. Ce-i zisese ea atunci? *N-ar fi trebuit să-l împuşti pe Winston, dom'ne, că-i ziua lui.* Sau cam aşa ceva.

— L-am folosit şi pe ăsta, şi pe celălalt, şi am folosit şi Rugerul. Şi ai grijă să nu îndrăzneşti să-mi mai vorbeşti vreodată în felul ăsta, că nu suntem prieteni la cataramă.

— Mii de scuze, dacă te-am jignit în vreun fel, pistolarule.

Eddie se mai calmă puţin. *Pistolarule.* Măcar canalia asta cu părul alb avea inspiraţia să i se adreseze astfel, chiar dacă nu-l credea câtuşi de puţin.

Muzicanţii zdrăngăniră din instrumente. Şeful formaţiei îşi trecu pe după gât cureaua chitarei şi strigă:

— Atenţie la mine! Aţi mâncat destul! E vremea să treceţi la dans, să asudaţi şi să mistuiţi mâncarea!

Urale şi chiăieli. Plus un şir de explozii care-l făcură pe Eddie să-şi ducă mâna la pistol, cu acelaşi reflex pe care îl observase la Roland de atâtea ori înainte.

— Uşurel, prietene, zise Telford. Nu-s decât pocnitori. Copiii au aprins nişte petarde.

— Ai dreptate, spuse Eddie. Mii de scuze.

— N-ai de ce să te scuzi, zâmbi Telford.

Zâmbetul era chiar unul frumos, în genul lui Pa Cartwright. Iar în el Eddie descifra un adevăr de netăgăduit: omul acesta nu va trece niciodată de partea lor. Afară de cazul când toţi Lupii veniţi din Bubuit de Tunet, toţi, fără excepţie, vor fi ucişi, iar cadavrele lor vor fi înfăţişate oraşului în acest Pavilion. Iar dacă aşa vor sta lucrurile, va susţine că a fost alături de ei încă de la bun început.

8

Dansul ţinu până la răsăritul lunii pe cerul senin al nopţii. Eddie îşi demonstră talentul cu câteva doamne din oraş. De

două ori valsă cu Susannah în braţe, iar apoi dansară allemanda – şi Suze se învârti în scaunul cu rotile cu destulă precizie. Chipul îi era transpirat, dar vesel sub lumina mereu schimbătoare a torţelor. Dansă şi Roland, cu eleganţă chiar, însă – aşa i se părea lui Eddie – fără pic de plăcere sau chemare pentru asta. Însă nimic din mişcările lui nu îi pregăti pentru şocul prin care vor trece înainte ca petrecerea să se isprăvească. Jake şi Benny Slightman se îndepărtaseră de mulţime, iar Eddie îi observă cum se aşezaseră lângă un copac şi jucau ceva ce semăna suspect de mult cu „de-a aruncatul cuţitului în pământ”.

Şi când osteniră de atâta dans, se puseră pe cântat. Mai întâi formaţia interpretă o baladă tristă de dragoste, iar apoi un cântec mai săltăreţ cu versuri în dialectul din Calla, pe care Eddie nu le putu înţelege. Dar nici nu era nevoie; din strigătele şi hohotele de râs ale bărbaţilor şi exclamaţiile pudice ale femeilor, precum şi din gesturile făcute de cei mai în vârstă care păreau a dori să-şi astupe urechile, tânărul pricepu că textul era plin cu măscări.

După aceste două cântece, pe podium urcară şi câţiva locuitori din Calla ca să interpreteze diferite piese. Sigur, nici unul din aceştia nu ar fi trecut de etapele eliminatorii ale concursului *Steaua fără nume,* însă toţi fură întâmpinaţi cu afecţiune şi ovaţionaţi cu patimă (în cazul unei duduiţe tinere cam *cu prea multă* patimă) la sfârşitul cântecului. Două fetiţe de nouă ani, gemene identice, au cântat o baladă intitulată „Străzile din Campara” în armonie perfectă, acompaniindu-se singure la chitară. Eddie fu impresionat de tăcerea fascinată care i-a învăluit pe oamenii buni din Calla, ascultându-le pe fetiţe. Deşi majoritatea bărbaţilor erau destul de ameţiţi, nici unul nu întrerupse liniştea. Nicio petardă nu explodă. Înainte de asta, Eddie ar fi spus că înţelege zbuciumul emoţional al oraşului. Dar s-ar fi înşelat. Abia acum îl înţelese cu adevărat.

Cântecul despre femeia răpită şi cowboyul pe moarte fu urmat de un moment de tăcere deplină – nici păsările nopţii nu îndrăzniră să scoată vreun tril. Apoi toată lumea începu să aplaude cu frenezie. Iar Eddie îşi spuse: *Dacă ar fi acum să*

supunem la vot, nici măcar Pa Cartwright nu şi-ar mai permite să se abţină.

Fetiţele făcură câte o reverenţă şi săriră sprintene în iarbă. Eddie îşi zise că petrecerea s-a terminat şi se vor duce toţi la culcare. Când colo, spre marea lui mirare, pe scenă îşi făcu apariţia Părintele Callahan.

— Uite o cântare şi mai amarnică învăţată de la măicuţa mea, spuse el şi începu un cântecel irlandez, numit „Mai fă-mi cinste cu un rând, măi, mucosule, măi".

Versurile erau cel puţin tot atât de obscene ca ale cântecului interpretat mai devreme de formaţie, dar, măcar acum, Eddie reuşi să le înţeleagă cam pe toate. Răcni şi el din toţi bojocii, alături de locuitorii din Calla, ultimele versuri ale fiecărei strofe: *Nu te grăbi să mă cobori în pământ, mai fă-mi cinste cu un rând, măi, mucosule, măi!*

În timpul aplauzelor care urmară numărului Bătrânului, Susannah îşi conduse scaunul până la scenă şi urcă, ajutată de cei din jur. Le spuse câteva cuvinte celor trei chitarişti şi le arătă ceva pe griful unuia din instrumente. Muzicanţii dădură din cap în semn că au priceput. Eddie îşi zise că ori ştiau cântecul original, ori o variantă a lui.

Răbdătoare, mulţimea o aşteptă să înceapă. Cel mai emoţionat dintre toţi fiind chiar soţul doamnei în cauză, foarte bucuros, dar nu peste măsură de mirat atunci când o auzi aventurându-se pe acordurile cântecului „Fecioara nemărginitei tristeţi", pe care obişnuia să-l fredoneze adesea. Evident, Susannah nu era Joan Baez, dar cânta corect, iar vocea îi era încărcată de emoţie. De ce nu? Era cântecul unei femei care şi-a părăsit căminul pentru a se duce într-un loc straniu. Finalul nu fu urmat de clipe de tăcere profundă, cum se întâmplase după duetul fetiţelor, ci de un ropot de aplauze sincere, entuziasmate. Se auziră şi strigăte de *Da! Da!* şi *Bis!* şi *Mai vrem!* Susannah nu le mai oferi nimic (pentru că deja cântase toate strofele pe care le ştia), dar făcu o reverenţă adâncă în faţa publicului ei. Eddie aplaudă până îl usturară palmele, şi când nu fu în stare să mai aplaude, îşi vârî degetele în colţurile gurii şi fluieră prelung.

După aceea – se părea că minunile acelei seri nu aveau de gând să înceteze – însuşi Roland urcă pe scenă, în vreme ce Susannah era purtată pe braţe spre scaunul ei.

Jake şi noul lui prieten apărură lângă Eddie. Benny Slightman îl ţinea în braţe pe Ete. Până în seara aceea Eddie ar fi putut să jure că bumblerul ar fi retezat degetele oricărei persoane din afara *ka-tet*-ului care ar fi îndrăznit să-l atingă.

— Ştie să cânte? întrebă Jake.

— M-aş mira, puştiule, răspunse Eddie. O să vedem. N-avea nici cea mai vagă idee la ce să se aştepte şi îl amuzau nespus bătăile accelerate ale inimii sale.

9

Roland îşi dădu jos pistolul şi cartuşiera şi i le înmâna lui Susannah, care le prinse la centura ei. Materialul cămăşii i se întinse pe corp şi lui Eddie i se păru că i s-au mărit sânii. Dar îşi spuse că poate fusese doar o iluzie optică.

Torţele aruncau acum raze portocalii. Roland rămase nemişcat în scânteierea lor, neînarmat şi zvelt ca un băieţel. Câteva clipe nu făcu niciun gest, nu spuse nimic, ci doar se uită lung la chipurile tăcute din faţa lui. Eddie simţi mâna micuţă a lui Jake strecurată într-a sa. Nu era nevoie ca băiatul să-i spună la ce se gândeşte, căci acelaşi lucru îi trecea şi lui prin minte. Niciodată nu văzuse vreun om care să pară atât de singur, atât de înstrăinat de camaraderia şi căldura pe care numai ciclul vieţii omeneşti le poate oferi. Prezenţa lui la această fiestă (căci fiestă era, oricât de tragic ar fi fost motivul care-i adusese pe toţi laolaltă), nu făcea nimic altceva decât să întărească adevărul lui Roland: era ultimul. Nu mai exista nimeni altul. Chiar dacă făceau parte din neamul lui, Eddie, Susannah, Jake şi Ete nu erau decât nişte vlăstare mult prea îndepărtate de trunchi. Aidoma unor completări ulterioare. Roland, pe de altă parte… Roland…

Ssst, se admonestă Eddie. *Nu trebuie să te gândeşti la aşa ceva. Nu în seara asta.*

Încet, Roland îşi încrucişă strâns braţele pe piept, ajungând să-şi lipească palma stângă de obrazul drept şi pe cea dreaptă de obrazul stâng. Pentru Eddie gestul ăsta nu avea absolut nici-o semnificaţie, însă reacţia celor şapte sute de locuitori din Calla fu instantanee: un vuiet triumfător, mult mai profund decât simpla aprobare. Eddie îşi aduse aminte de un concert Rolling Stones la care fusese odată. Publicul scosese acelaşi sunet când bateristul formaţiei, Charlie Watts, începuse să lovească talanga într-un ritm sincopat ce nu putea să însemne decât „Honky Tonk Woman".

Cu braţele încrucişate, palmele pe obraji, Roland îi aşteptă să se liniştească.

— Binecuvântată este întâlnirea noastră în Calla, începu el. Ascultaţi-mă, rogu-vă.

— *Mulţam-sai!* urlă mulţimea. *Te ascultăm cu luare-aminte!*

Roland dădu din cap surâzând.

— Eu şi prietenii mei venim de departe şi avem încă multe de aflat şi de făcut. Câtă vreme aşteptăm, vreţi să vă deschideţi sufletele în faţa noastră, aşa cum ni le deschidem noi pentru voi?

Pe Eddie îl trecură fiorii. Simţi cum Jake îl strânge de mână. *Prima întrebare,* îşi zise el.

Dar înainte să-şi termine gândul, se auziră urletele de răspuns:

— *Da! Mulţam-sai!*

— Ne vedeţi aşa cum suntem şi acceptaţi ceea ce facem?

Uite-o şi pe a doua, gândi Eddie strângând şi el mâna băiatului. Surprinse privirea speriată, plină de înţelesuri schimbată de Telford cu bărbatul pe care îl chema Diego Adams. Era privirea celor care au înţeles că înţelegerea a fost perfectată, iar ei sunt incapabili să mai schimbe cu ceva situaţia. *Prea târziu, băieţi,* le zise el în gând.

— Pistolari! strigă cineva. Pistolari, drept este, de netăgăduit este! Slavă Domnului!

Strigăte de aprobare. Voci tunătoare şi aplauze asurzitoare. Urlete de *mulţam-sai* şi chiar câteva de *la naiba.*

Când vacarmul se mai domoli, Eddie se aşteptă ca Roland

să pună ultima şi cea mai importantă întrebare: Căutaţi ajutor şi sprijin?

Dar Roland nu o puse. Nu zise decât:

— Acum ne vom retrage şi ne vom odihni, căci suntem istoviţi peste măsură. Însă, înainte de a pleca, am să vă cânt un cântec şi am să fac câţiva paşi de dans, aşa voi face, pentru că am sentimentul că le cunoaşteţi pe amândouă.

Mulţimea fremăta de satisfacţie. Cu siguranţă că le cunoşteau.

— Eu le îndrăgesc nespus, zise Roland de Gilead. Le-am învăţat în vremurile de demult şi nu m-am aşteptat să mai aud vreodată „Cântecul orezului" cântat de cineva, cu atât mai puţin de mine însumi. Dar acum sunt mai trecut, sunt mai bătrân, aşa să ştiţi, şi mi-am pierdut din sprinteneala de altădată. Vă cer de pe-acum mii de scuze dacă voi greşi paşii…

— Mulţam-sai, pistolarule! zbieră o femeie. Multă bucurie ne aduci!

— Oare nu mă bucur şi eu? şopti Roland. Oare nu împart cu voi bucurie din bucuria mea şi apă pe care am cărat-o cu braţul şi inima?

— *Oare nu vă dau din roadele verzi?* intonară oamenii într-un singur glas, iar Eddie simţi cum îl trec fiorii pe spate şi cum i se umezesc ochii.

— O, Doamne, oftă Jake. Atât de *multe* ştie…

— Împart cu voi bucuria orezului, zise Roland.

Mai rămase o clipă nemişcat în strălucirea portocalie a torţelor, ca şi cum ar fi vrut să-şi adune puterile, şi apoi începu să facă nişte paşi de dans ce păreau împrumutaţi din folclorul scoţian şi din stepul american. Mai agale, la început, foarte agale, călcâi-vârf, călcâi-vârf. Iar şi iar tocurile cizmelor lui scoteau acel sunet de pumn care izbeşte capacul unui sicriu. În cadenţă. La început, doar atât: cadenţă, iar apoi, pe măsură ce picioarele pistolarului prinseră viteză, se transformă într-un soi de *jive.* Asta fu ce-i veni lui Eddie în minte: că seamănă cu nişte paşi executaţi pe muzică de jazz. Asta i se păru că descrie cel mai bine ceea ce se întâmpla pe

scenă.

Cu ochii mari şi un zâmbet uluit pe buze, Susannah se apropie de ei. Îşi strânse mâinile sub sâni şi gâfâi:

— O, Eddie! Ţi-ai fi închipuit că e în stare de aşa ceva? Ai avut idee de aşa ceva?

— Nu, îi răspunse Eddie. N-am avut nici cea mai mică idee.

10

Tot mai repede se mişcară picioarele pistolarului în cizmele acelea ponosite. Apoi şi mai repede. Ritmul deveni tot mai clar, iar Jake îşi dădu seama că îi era *cunoscut.* Îl auzise când trecuse prin portal prima oară şi ajunsese în New York. Înainte să-l întâlnească pe Eddie. Un tânăr de culoare, cu căştile walk-man-ului în urechi trecuse pe lângă el schiţând nişte paşi de dans şi fredonând „Şa-ba-da-ba-da, şa-ba-da-ba-dum!" Pe ritmul acesta se mişca acum Roland, iar la fiecare *Dum!* îşi azvârlea piciorul înainte şi lovea cu călcâiul în lemnul estradei.

Oamenii din jur începură să bată din palme. Nu pe ritm, ci în contratimp, începură şi să se balanseze. Femeile îşi ridicară fustele fluturându-le. Pe toate chipurile, fie ele bătrâne sau tinere, Jake desluşi aceeaşi expresie de bucurie pură. *Mai mult, chiar,* îşi zise amintindu-şi expresia folosită de profesoara lui de literatură atunci când voia să explice sentimentele pe care le stârnesc anumite cărţi: *extazul cunoaşterii desăvârşite.*

Obrajii şi fruntea lui Roland luceau de transpiraţie. Începu şi el să bată din palme. Iar locuitorii din Calla începură să scandeze un singur cuvânt, iar şi iar:

— *Hai!… Hai!… Hai!. Hai!*

Lui Jake îi trecu prin minte că acelaşi cuvânt este folosit uneori în cazul actului sexual şi se îndoi că ar fi fost vorba de o simplă coincidenţă.

Fireşte că nu-i o coincidenţă. Aşa cum ritmul pe care se mişca negrul ăla n-a fost o coincidenţă. E vorba despre Grindă şi e vorba despre nouăsprezece.

— Hai!… Hai!… Hai!

Acum scandau şi Eddie şi Susannah. Şi Benny. Iar Jake lăsă la o parte orice gând şi scanda şi el.

11

Când toate se isprăviră, Eddie îşi dădu seama că nu înţelesese mai nimic din cuvintele „Cântecului orezului”. Însă nu din cauza dialectului, căci ajunsese să priceapă limbajul lui Roland, ci din cauza vitezei ameţitoare cu care se revărsau cuvintele. Mai demult, văzuse la televizor o licitaţie din Carolina de Sud. Iar turuitul lui Roland semăna al naibii de bine cu trăncăneala individului care conducea licitaţia. Avea rime împerecheate, rime încrucişate, monorime, rime albe, ba chiar rime siluite – cuvinte care n-aveau nicio treabă ca să rimeze, dar erau forţate s-o facă. De fapt, nici *nu era* un cântec, nu tocmai; era un soi de incantaţie, un hip-hop delirant din mahalalele metropolelor. Asta era cea mai fidelă descriere pe care o putu face Eddie numărului lui Roland. Şi, în tot acest timp, pistolarul răpăia din picioare în ritm îndrăcit pe scândurile scenei. Şi, în tot acest timp, mulţimea bătea din palme şi scanda *Hai, hai, hai, hai.*

Eddie *reuşi* să distingă doar atât:

Hai, hai, hai, commala
Culeg orez
Ca un titirez dansez
Hai, soro
Hai, frate
Verde orezul verde
N-are cine să-l dezmierde
Hai, doamnă a chackramului[17]
Oriza, stăpâna bumerangului,
Hai să ne distrăm
Hai să ne luptăm
Verde orezul verde

Hai, hai, hai, commala!

Hai, hai, hai, commala
Culeg orez verde orez
Hai, soro
Hai, frate
Hai să ne veselim
Să ne drăgostim
Haide, drăguţa,
Hai să ne dăm huţa
Verde orezul verde
N-are cine să-l dezmierde
Hai, hai, hai, commala!

Plus încă alte trei strofe asemănătoare. Eddie deja pierduse şirul, dar era destul de sigur că reţinuse ideea de bază: doi tineri, un bărbat şi o femeie, care plantează orez şi fac copii în toiul primăverii. Ritmul cântecului, din capul locului ucigător de rapid, urcă şi urcă până când din cuvinte nu mai rămâne decât o revărsare argotică. Oamenii aplaudau atât de repede încât nu li se mai vedeau mâinile. Dispăruseră cu totul şi tocurile cizmelor lui Roland.

Eddie ar fi crezut că nimeni pe lume n-ar fi fost în stare să danseze atât de iute, cu atât mai puţin după o masă îmbelşugată.

Uşurel, Roland, îl avertiză el în gând. *Uşurel, că n-avem cum să chemăm salvarea dacă-ţi plesneşte vreo venă în cap.*

Apoi, la un semn nesesizat nici de Eddie, nici de Susannah, nici de Jake, Roland şi oamenii buni din Calla se opriră în mijlocul numărului, îşi înălţară mâinile spre cer, îşi împinseră pelvisurile înainte mimând momentul culminant al actului sexual şi răcniră:

— COMMALA!

Iar acesta fu finalul.

Cu sudoarea şiroindu-i pe obraji şi pe frunte, Roland se clătină pe picioare… şi se prăvăli de pe scenă. Inima lui Eddie i se aburcă în gât. Susannah ţipă şi porni spre pistolar. Jake o

opri la timp, apucând scaunul de unul din mânere.

— Cred că figura asta face parte din spectacol, îi zise el.

— Da, şi eu cred la fel, spuse şi Benny Slightman.

Mulţimea ovaţiona şi îl purta pe braţe pe Roland care ridicase mâinile spre cer. Pieptul i se umfla ca nişte foaie. Fără a-i veni să-şi creadă ochilor, Eddie îl privi cum se rostogoleşte spre ei ca pe creasta unul val.

— Roland cântă, Roland dansează şi, culmea culmilor, Roland plonjează de pe scenă ca Joey Ramone.

— Ce zici, iubire? îl întrebă Susannah. Eddie clătină din cap.

— Nu contează. Treaba e că nimic nu poate să bată chestia asta. *Precis* e sfârşitul petrecerii.

Chiar aşa a şi fost.

12

Jumătate de oră mai târziu, patru călăreţi mergeau agale pe strada principală din Calla Bryn Sturgis. Unul dintre aceştia era înfăşurat într-o *salidă* groasă. La fiecare respiraţie, aburi groşi ieşeau din gurile celor patru oameni şi ale cailor lor. Cerul era acoperit cu o spuzeală de aşchii de diamante, cele mai strălucitoare fiind Steaua Bătrână şi Mama Bătrână. Jake plecase deja cu cei doi Slightman spre moşia Rocking B. a lui Eisenhart. Pe ceilalţi trei drumeţi îi conducea Callahan spre locul lor de odihnă. Dar, înainte de a porni la drum, preotul insistă să-l învelească pe Roland într-o pătură călduroasă.

— Dar spui că nu avem nici un kilometru şi jumătate de mers… protestă Roland.

— Nu mai vorbi prostii, spuse Callahan. S-au împrăştiat norii, temperatura a scăzut până aproape de îngheţ, iar tu ai dansat o commala cum nu mi-a fost dat să văd în toţi anii pe care i-am petrecut aici.

— Despre câţi ani este vorba? îl întrebă Roland.

Callahan clătină din cap.

— Nu ştiu. Sincer, pistolarule, habar nu am. Ştiu când am

venit aici – în iarna lui 1983, la nouă ani după ce am plecat din acel oraş numit Jerusalem's Lot. La nouă ani după ce am căpătat asta.

Îşi ridică mâna cu cicatrice.

— Pare o arsură, remarcă Eddie.

Callahan aprobă din cap, dar nu mai continuă.

— În orice caz, timpul curge altfel în locurile astea, după cum bănuiesc că v-aţi dat deja seama.

— E în derivă, spuse Susannah. Ca acele unei busole.

Cu pătura pe umeri, Roland îşi luase rămas-bun de la Jake oferindu-i câteva poveţe… şi încă altceva. Eddie surprinse un zornăit metalic. Poate-i dăduse nişte bani.

Apoi Jake şi Benny Slightman porniră călare unul lângă celălalt. Când Jake le făcu cu mâna, Eddie simţi un junghi de tristeţe care-l luă prin surprindere. *Iisuse, doar nu-i eşti tată,* îşi zise el. Adevărat, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

— O să fie în regulă, Roland?

Singurul răspuns pe care îl aştepta era cel afirmativ, ca să-i ostoiască durerea din inimă. De aceea tăcerea prelungă a pistolarului îl alarmă din cale afară.

În cele din urmă, Roland răspunse:

— Să sperăm.

Şi nu mai rosti niciun cuvânt despre Jake Chambers.

13

Şi uite şi biserica lui Callahan, o clădire scundă şi simplă, cu o cruce montată pe uşă.

— Care îi este numele, Părinte? vru să ştie Roland.

— Doamna Liniştii Noastre.

Roland dădu mulţumit din cap.

— I se potriveşte.

— Simţi? întrebă Callahan. Simte vreunul din voi?

Nu trebui să explice la ce anume se referea. Roland, Eddie şi Susannah rămaseră tăcuţi, nemişcaţi, aproape un minut. Apoi Roland scutură din cap. Callahan oftă satisfăcut.

— Doarme, le zise el, adăugând: Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne.

— Totuşi e *ceva* acolo, arătă Eddie spre biserică. Ca… nu ştiu cum să zic… ca o greutate.

— Da, fu de acord Callahan. Ca o greutate. Oribilă. Însă acum doarme. Lăudat fie Domnul.

Desenă o cruce în aerul îngheţat.

La capătul unei poteci din ţărână (netedă şi mărginită cu garduri vii bine îngrijite), se afla o altă clădire din lemn. Casa lui Callahan, casa parohială, cum o numea el.

— Vrei să ne spui povestea ta în noaptea asta? îl întrebă Roland.

Callahan aruncă o privire spre chipul tras, epuizat al pistolarului şi clătină din cap.

— N-am să vă spun nici un cuvinţel, sai. Nici dacă aţi fi odihniţi şi tot nu aş face-o. Povestea mea nu trebuie spusă la vreme de noapte. Am să v-o spun mâine dimineaţă la micul dejun, înainte să plecaţi la treburile voastre. E bine aşa?

— Da, zise Roland.

— Dacă se trezeşte peste noapte? se îngrijoră Susannah privind spre biserică. Şi ne trimite pe toţi prin portal?

— Ne vom duce, spuse Roland.

— Ştii ce să faci cu lucrul ăla, nu? îl întrebă Eddie.

— Poate, răspunse Roland.

Porniră spre casă, incluzându-l pe Callahan în grupul lor la fel de firesc ca frunza pe o ramură.

— Ţi-a zis ceva bătrânul manni cu care ai stat de vorbă? insistă Eddie.

— Poate, repetă Roland. Spune-mi, Părinte, pe *tine* te-a trimis vreodată prin portal? Ştii ce înseamnă, nu?

— Ştiu, zise Callahan. M-a trimis de două ori. Prima dată m-a trimis în Mexic. Într-un orăşel pe nume Los Zapatos. Iar a doua oară… la Castelul Regelui. Şi cred că am avut mare noroc să mă pot întoarce de acolo.

— Despre care Rege vorbeşti? îl întrebă Susannah. Arthur Eld?

Callahan clătină din cap. Cicatricea de pe frunte ardea sub

lumina stelelor.

— E mai bine să nu vorbim acum despre asta. Nu la vreme de noapte.

Îl privi cu tristeţe pe Eddie.

— Vor veni Lupii. Iar acesta este un lucru rău. Şi, colac peste pupăză, mai apare un tânăr care îmi spune că Red Sox a pierdut din nou campionatul… în faţa celor de la *Mets!*

— Mă tem că da, spuse Eddie.

Şi pe drumul spre casă îi povesti acel ultim meci – fără pic de noimă pentru Roland căruia i se păru că aduce vag cu cricket-ul, joc pe care alţii îl numeau, pur şi simplu, „Puncte”. Callahan avea menajeră. Aceasta nu era acolo, dar le lăsase pe plită câte o cană cu ciocolată caldă. În vreme ce o beau, Susannah zise:

— Zalia Jaffords mi-a spus ceva ce te-ar putea interesa, Roland.

Pistolarul ridică din sprâncene.

— Bunicul soţului ei locuieşte împreună cu ei. Se zice că-i cel mai bătrân om din Calla Bryn Sturgis. Tian şi bătrânul nu-şi vorbesc de ani buni – Zalia nici măcar nu ştie de la ce s-au certat – dar ea se înţelege binişor cu el. Spune că s-a senilizat în ultima vreme, dar mai are şi zile bune. Şi pretinde că l-ar fi văzut pe unul dintre Lupi. Mort.

Făcu o pauză pentru efect şi apoi continuă:

— Susţine că el însuşi l-ar fi ucis.

— Nu mai spune! exclamă Callahan. Doamne, Dumnezeule!

— Ba spun. De fapt, Zalia spune.

— Asta e o poveste pe care merită s-o auzim. S-a întâmplat ultima dată când au venit?

— Nu, răspunse Susannah. Şi nici data de dinainte de asta, când până şi Overholser sugea la ţâţa maică-sii. Data de dinainte.

— Dacă Lupii vin o dată la douăzeci şi trei de ani, calculă Eddie, asta înseamnă că povestea s-a petrecut acum vreo şaptezeci de ani.

Susannah dădu din cap.

— Era om în toată firea la vremea respectivă. Şi i-a povestit

Zaliei că au format o poteră şi s-au dus pe Drumul de Vest şi i-au aşteptat pe Lupi. Nu ştiu din câţi oameni e formată o poteră…

— Din cinci sau şase, spuse Roland cu nasul în ceaşcă.

— Mă rog, Bunelul lui Tian făcea parte din potera asta. Şi l-au omorât pe unul dintre Lupi.

— Ce era? întrebă Eddie. Cum arăta fără mască?

— Nu mi-a spus. Cred că nici ea nu ştie, că Bunelul n-a vrut să-i zică. Dar ar fi bine să…

O întrerupse un sforăit puternic şi prelung. Tresări şi se întoarse, împreună cu Eddie, în direcţia din care se auzise. Pistolarul căzuse răpus de somn. Cu bărbia în piept. Cu braţele încrucişate, de parcă ar fi adormit cu gândul tot la dans. Şi la orez.

14

Casa nu avea decât două dormitoare, aşa că Roland înnopta în camera lui Callahan, oferindu-le lui Eddie şi lui Susannah o aşa-zisă lună de miere: prima lor noapte singuri, într-un pat adevărat şi cu un acoperiş deasupra capului. Nefiind din cale afară de obosiţi, cei doi profitară de această intimitate. Apoi Susannah adormi foarte repede. Eddie mai rămase treaz ceva vreme. Ezitant, îşi trimise mintea în direcţia bisericuţei lui Callahan, încercând să atingă acel lucru care se ascundea acolo. Proastă idee, fără doar şi poate, dar nu se putea abţine. Nu simţi nimic. Mai precis, simţi un nimic în faţa a ceva.

Aş putea să-l trezesc, îşi spuse. *Chiar cred că aş putea să-l trezesc.*

Sigur că da. Şi dacă ai o măsea stricată ţi-o poţi scoate cu un ciocan. Dar de ce să faci una ca asta?

Tot va trebui să-l trezim la un moment dat. Cred că vom avea nevoie de el.

Poate. Dar asta va fi cândva, în viitor. Deocamdată era mai bine să renunţe.

Şi totuşi Eddie nu se simţea în stare să facă asta. În faţa

ochilor minţii i se succedau cu rapiditate tot soiul de imagini, aidoma cioburilor de oglindă sub razele soarelui. Calla, întinsă în faţa lor, sub cerul înnourat, panglica fumurie a râului Devar-Tete Whye. Răzoarele verzi de pe malurile lui: verde orezul verde. Jake şi Benny Slightman uitându-se unul la altul şi izbucnind în râs fără să rostească vreun cuvânt. Cărarea cu iarbă verde ce ducea de la strada principală la Pavilion. Torţele schimbându-şi culoarea. Ete, făcând o plecăciune şi vorbind foarte clar: *Eld! Ţam-sai!* Susannah cântând: *Zilele-mi sunt pline de mâhnire.*

Însă cu cea mai mare claritate şi-l aminti pe Roland, aşa cum fusese pe scenă, zvelt şi neînarmat, cu braţele încrucişate peste piept şi cu obrajii prinşi în palme. Uitându-se la *folken* cu ochii lui de un albastru spălăcit. Punând două întrebări din cele trei. Zgomotul tocurilor sale pe scânduri, încet, dar prinzând viteză. Mai repede şi tot mai repede, până nu i se mai puteau vedea picioarele. Bătând din palme. Asudând. Surâzând. Însă *ochii* lui nu surâdeau, nu, ochii aceia albaştri de ţintaş erau la fel de îngheţaţi ca întotdeauna.

Dar cum a mai dansat! Dumnezeule mare, cum a mai dansat în lumina torţelor!

Hai-hai-comala, culeg orez verde orez.

Alături, Susannah gemu în somn.

Eddie se întoarse cu faţa la ea. Îşi strecură o mână pe sub braţul ei, prinzându-i sânul în căuşul palmei. Ultimul său gând fu la Jake. Ar face bine văcarii ăia de la moşie să se poarte frumos cu el. Că, dacă nu, o să fie vai de mama lor.

Şi dormi. Fără vise. Iar sub ei, pe când noaptea se adâncea tot mai mult după apusul lunii, această lume de hotar se învârtea ca limbile unui ceas muribund.

II
AFURISITA PODAGRĂ

1

Cu o oră înaintea zorilor, Roland se trezi dintr-un alt coşmar în care se afla iarăşi pe Jericho Hill. Cornul. Se întâmplase ceva cu cornul lui Arthur Eld. Alături de el, în patul cel mare, dormea Bătrânul, prizonier al propriului vis urât. Sprâncenele încruntate îi încreţeau în zig zag fruntea, frângând braţele cicatricei în formă de cruce.

Durerea îl deşteptase pe Roland, nu visul despre cornul rostogolit din mâna vechiului său prieten, Cuthbert. Îl strângea ca într-o menghină de la şolduri până la glezne. Lua forma unor cercuri de foc. Acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru excesele nopţii trecute. Şi totul ar fi fost în regulă dacă s-ar fi rezumat la atât. Dar ştia că era vorba despre mult mai mult decât despre faptul că dansase commala cu puţin cam prea multă înflăcărare. Şi nu era nici reuma, aşa cum tot încercase să se convingă în ultimele zile; nu era simpla adaptare a corpului său la umezeala toamnei. Nu avea cum să nu observe modul în care începuseră să i se umfle gleznele, în mod special cea dreaptă. La fel i se îngroşaseră *şi* genunchii. Şi, chiar dacă, pentru moment, şoldurile păreau în regulă, îl simţea pe cel drept cum începe să se transforme. Nu, nu era vorba de reuma care-l chinuise atât de tare pe Cort în ultimul lui an de viaţă, obligându-l să rămână în casă, lângă foc, în zilele ploioase. Era ceva mai rău. Artrita, podagra de soi rău, de soiul *uscat*. Curând îi va afecta şi mâinile. Cu dragă inimă i-ar ceda mâna cea dreaptă, dacă aşa ar fi putut s-o îmbuneze. De când homaroşeniile îi mâncaseră două degete, învăţase să facă destul de multe lucruri cu ea, însă niciodată nu avea să-l mai servească la fel ca înainte. Doar că nu-ţi poţi cumpăra izbăvirea de durere prin asemenea sacrificii, nu

crezi? Artrita va veni când va avea ea chef să vină şi se va instala acolo unde va avea ea chef să se instaleze, indiferent ce ar face el ca s-o împiedice.

Mai am un an, îşi zise el, întins pe pat alături de preotul adormit din lumea lui Eddie, Susannah şi Jake. *Poate doi.*

Nu, nici vorbă. Poate nici măcar unu. Care e vorba aia a lui Eddie? *Vise, taică, vise!* Eddie avea o mulţime de expresii din lumea lui, însă aceasta era una din cale-afară de bună. Din cale-afară de *potrivită.*

Sigur că nu va renunţa la Turn, nici chiar atunci când Bătrânul Strâmbă Oase îl va face incapabil să mai tragă cu pistolul, sau să pună şaua pe cal, sau să facă lucruri mai simple, cum ar fi să taie lemne pentru foc. Nu, era vârât în treaba asta până la sfârşitul sfârşitului. Însă nu-l încânta deloc perspectiva de a depinde întru totul de prietenii lui, de a merge călare în urma lor, poate chiar legat de şa, atunci când nu va mai fi în stare să se ţină de oblânc. O piatră de moară, asta va fi. O piatră de moară pe care ceilalţi nu o vor putea trage după ei atunci când situaţia va impune acţiuni mai dinamice.

Am să mă omor dacă se va ajunge la asta.

Dar nu se va omorî. Acesta era purul adevăr. *Vise, taică, vise!*

Aşa Eddie îi reveni în minte. Trebuia să-i spună ce se întâmplă cu Susannah. Fără întârziere. Cu gândul acesta se trezise, poate din cauza durerii. Evident că nu va fi o discuţie plăcută, însă trebuia să aibă loc. Venise vremea ca Eddie să afle despre Mia. Acum, că se găseau în oraş – într-o casă – ei îi va fi mai greu să se furişeze. Dar o va face. Ea nu se putea împotrivi nevoilor pruncului şi propriilor ei pofte, aşa cum nici Roland nu se putea împotrivi cercurilor de durere care îi strângeau în menghină şoldul şi genunchiul drept şi ambele glezne, cruţându-i deocamdată mâinile iscusite. Dacă Eddie nu era pus în gardă, lucruri îngrozitoare se puteau întâmpla. Iar ei nu aveau nevoie de aşa ceva. I-ar fi putut distruge.

Întins pe pat, zvâcnind de durere, Roland privi cum se luminează cerul. Şi se înfiora dându-şi seama că lumina nu se

mai revarsă peste lume chiar de la est, ci puţin mai înspre sud.

Până şi răsăritul era în derivă.

2

Menajera lui Callahan era o femeie plăcută, de vreo patruzeci de ani, pe nume Rosalita Munoz. Când dădu cu ochii de Roland, îi zise pe un ton ce nu accepta nici-o contrazicere:

— Îţi bei cafeaua şi după aia vii cu mine.

Se duse la plită să aducă ceaşca de cafea. Callahan îşi înălţă capul spre Roland. Eddie şi Susannah nu se sculaseră încă, aşa că erau singuri în bucătărie.

— Cât de rău te doare, domnule?

— Nu-i decât reuma, spuse Roland. O moştenire de familie din partea tatălui meu. O să-mi treacă până spre amiază, dacă ies la soare şi dacă nu e umezeală.

— Ştiu ce înseamnă durerea de reumatism, zise Callahan. Mulţumeşte Domnului că nu-i mai rău.

— Îi mulţumesc.

Apoi se adresă Rosalitei care venea cu cănile mari cu cafea aburindă.

— Îţi mulţumesc şi ţie.

Femeia puse cănile pe masă şi făcu o reverenţă uitându-se la el cu sfială şi seriozitate.

— N-am mai văzut niciodată un dans al orezului atât de bun, sai.

Roland zâmbi strâmb.

— Acum sufăr din cauza asta.

— Te fac eu bine, spuse femeia. Am un ulei special din pisică. Îţi ia durerea cu mâna şi te ajută să nu mai şchiopătezi. Întreabă-l şi pe Părinte.

Roland îl privi pe Callahan care făcu un semn de aprobare.

— Atunci vei avea prilejul să-mi dovedeşti asta. Mulţam-sai. Rosalita Munoz făcu încă o reverenţă şi ieşi din încăpere.

— Am nevoie de o hartă a oraşului, zise Roland când rămaseră singuri. Nu trebuie să fie ceva artistic, doar exactă şi

să respecte distanţele. Poţi să-mi desenezi una?

— Nici pomeneală, îi răspunse calm Callahan. Ştiu să ţin un creion în mână dar nici dacă mi-ai pune pistolul la tâmplă n-aş fi în stare să-ţi desenez o hartă nici măcar de aici până la râu. Pur şi simplu, n-am talentul ăsta. Dar cunosc două persoane care te-ar putea ajuta.

Îşi ridică vocea şi strigă:

— Rosalita! Rosie! Vino, te rog, până aici!

3

Douăzeci de minute mai târziu, Rosalita îi prinse mâna lui Roland într-a ei, fermă şi uscată, îl conduse în cămară şi închise uşa în urma lor.

— Scoate-ţi nădragii, te rog, îi ceru ea. Şi nu te sfii, că nu cred că ai avea în ei ceva ce n-am mai văzut, doar dacă nu cumva bărbaţii sunt altfel înzestraţi în Gilead şi Lumea Dinăuntru.

— Nici eu nu cred, spuse Roland dându-şi jos pantalonii.

Soarele se ridicase pe cer, dar Eddie şi Susannah încă nu-şi făcuseră apariţia. Roland n-avea niciun zor să-i trezească. Mai mult ca sigur că îi aşteptau destule zile când vor fi nevoiţi să se scoale cu noaptea-n cap sau să se ducă la culcare la primul cântat al cocoşilor. Măcar astăzi să se bucure de liniştea adusă de un acoperiş deasupra capului, de confortul saltelei de puf de sub trupurile lor ostenite şi de minunata intimitate pe care le-o oferea uşa închisă între ei şi restul lumii.

În mână cu o sticlă plină cu lichid uleios, deschis la culoare, Rosalita inspiră şuierător printre buzele cărnoase. Se uită la genunchiul drept al lui Roland, apoi îi atinse şoldul drept cu mâna ei stângă. Pistolarul tresări, cu toate că atingerea femeii era blândeţea întruchipată.

Îşi ridică spre el ochii de un căprui atât de închis că păreau aproape negri.

— Asta nu-i reumă. E podagră. De aia care se întinde repede.

— Da. Acolo de unde sunt eu i se spune podagră uscată, zise el. Nici un cuvânt despre asta nici Părintelui, nici prietenilor mei.

Ochii aceia întunecaţi îl priveau fără să clipească.

— Ştii că n-ai să-ţi poţi tăinui boala prea multă vreme.

— Înţeleg ce spui. Însă *voi* păstra secretul atâta timp cât voi putea. Iar tu ai să mă ajuţi.

— Sigur, răspunse femeia. N-ai grijă.

— Mulţumesc. Spune-mi, îmi va fi de folos leacul tău?

Privi sticluţa şi zâmbi.

— Da. Are mentă şi răşini de mlaştină. Dar secretul ei este fierea de pisică – câte trei picături în fiecare sticluţă, nu mai multe. Fiere de pisici de stâncă, ce vin din deşert, din direcţia marelui întuneric.

Turnă în palmă puţin din lichidul uleios. Aroma puternică de mentă ajunse instantaneu la nările lui Roland, urmată de un alt miros, unul mai ascuns şi mai puţin plăcut. Da, trebuie că era de la fierea de pumă, sau linx, sau ce-o fi fost acel animal căruia îi ziceau „pisică de stâncă” prin părţile astea.

Când se aplecă şi îi întinse soluţia pe rotule, căldura se instală instantaneu şi aproape de nesuportat. Însă, atunci când se mai domoli, simţi o alinare la care nu îndrăznise să spere.

După ce îl unse, îl întrebă:

— Cum te simţi acum, pistolar-sai?

În loc să-i răspundă prin vorbe, o strânse la trupul lui zvelt şi gol, îmbrăţişând-o recunoscător. Femeia îl îmbrăţişa la rândul ei cu o lipsă neprefăcută de pudoare, şoptindu-i la ureche:

— Dacă sunteţi cine ziceţi că sunteţi, nu trebuie să-i lăsaţi să ne ia ţâncii. Nici unul. Nu vă luaţi după ce zic mârţoagele alea de Eisenhart şi Telford.

— Vom face tot ce ne stă în putere să vă ajutăm, îi spuse el.

— Bun. Mulţam.

Făcu un pas înapoi şi privi în jos.

— O parte din tine n-are nici artrită, nici reumă. Ba chiar pare destul de vioaie. Poate la noapte ai să alini dorul vreunei domniţe, pistolarule.

— Poate aşa voi face, zise Roland. Poţi să-mi dai o sticluţă cu leacul tău să o am la mine, sau e prea scump?

— Nee, nu-i deloc scump, spuse femeia.

Cât cochetase cu el zâmbise cu gura până la urechi. Acum era din nou serioasă.

— Dar nu cred că-ţi va fi de folos prea multă vreme.

— Ştiu, răspunse Roland. Nu contează. Tragem de timp cât putem, dar, în cele din urmă, lumea ia totul înapoi.

— Da, spuse femeia. Aşa este.

4

Când ieşi din cămară, încheindu-şi pantalonii, auzi mişcare în camera cealaltă. Vocea şoptită a lui Eddie, urmată de râsetul adormit al lui Susannah. Lângă plită, Callahan îşi turna o altă ceaşcă cu cafea. Roland se apropie de el şi îi spuse repede:

— Am văzut tufe de rumeioară în stânga aleii dintre casă şi biserică.

— Da. S-au copt. Ai ochi ageri, pistolarule.

— Lasă ochii, rogu-te. Eu am să ies să le culeg. Spune-i lui Eddie să vină după mine şi ţine-o ocupată pe nevastă-sa. Poţi?

— Cred că da, însă…

— Bine, zise Roland şi ieşi.

5

Când Eddie ajunse lângă el, Roland umpluse deja jumătate de pălărie cu fructele mici şi portocalii. Ba chiar mâncase destul de multe. Durerea din picioare şi şolduri îi trecuse cu o rapiditate uluitoare. Culegând fructele mici, se întreba cam cât ar fi fost în stare Cort să plătească pentru o singură sticluţă cu uleiul de pisică al Rosalitei Munoz.

— Măi, omule, da' astea seamănă cu fructele din ceară pe care le punea maică-mea pe milieuri de Ziua Recunoştinţei, exclamă Eddie. Chiar se pot mânca?

Roland alese o boabă mare cât vârful degetului şi i-o vârî în gură.

— Are gust de ceară, Eddie?

Ochii tânărului, precauţi la început, se dilatară de uimire. Înghiţi, rânji cu gura până la urechi şi se întinse după alte fructe.

— Au gust de coacăze, doar că-s mai dulci. Auzi, mă întreb dacă Suze ştie să facă brioşe. Da' chiar dacă nu ştie, pun pariu că menajera lui Callahan…

— Ascultă-mă, Eddie. Ascultă-mă cu atenţie şi încearcă să-ţi ţii emoţiile în frâu. În numele tatălui tău.

Eddie tocmai se întinsese către o tufă plină cu fructe. Acum se opri şi se uită la Roland, fără nici-o expresie pe chip. În lumina începutului de zi, pistolarul observă cât de bătrân părea. Era de-a dreptul extraordinar cât de mult se maturizase.

— Ce s-a întâmplat?

Roland, care dezbătuse iar şi iar problema în minte, până când ajunsese să creadă că era deosebit de complicată, fu uimit să-şi dea seama cât de repede şi simplu reuşi să o pună în cuvinte. Şi mai observă şi că Eddie nu fu prea surprins.

— De câtă vreme ştii?

Roland încercă să desluşească ceva acuzaţii în tonul tânărului, dar nu reuşi.

— Cu certitudine? De prima dată când am surprins-o când se furişa în pădure. Când am văzut-o cum mănâncă…

Ezită.

— …chestiile alea pe care le mânca. Când am auzit-o cum vorbeşte cu nişte oameni care nu erau acolo. Însă am bănuit de ceva mai multă vreme. Încă de când am fost în Lud.

— Şi nu mi-ai spus.

— Nu.

Acum vor veni şi reproşurile, completate cu o porţie generoasă din sarcasmul lui Eddie. Numai că nimic din toate acestea nu se întâmplă.

— Vrei să ştii dacă am draci pe tine, nu? Dacă am de gând să fac tămbălău pe chestia asta.

— Şi ai de gând?

— Nu. Nu sunt supărat, Roland. Un pic scos din sărite, poate. Şi sunt al naibii de speriat pentru Suze. Dar de ce să fiu supărat pe tine? Nu eşti tu conducătorul nostru? *Dinh*-ul nostru?

Fu rândul lui Eddie să ezite. Când continuă, vorbi mai limpede. Nu-i era uşor, dar o scoase la capăt.

— Nu eşti tu *dinh*-ul *meu?*

— Ba da, răspunse Roland.

Puse o mână pe braţul lui. Îl surprindea dorinţa – nevoia, aproape – de a se explica. Dar i se împotrivi. Căci Eddie îl numise *dinh*-ul *lui,* nu doar *dinh*. Şi, în cazul acesta, obligaţia lui era să se poarte ca un *dinh*.

— Nu pari prea şocat de vestea asta.

— Ei, sunt surprins, răspunse Eddie. Poate nu şocat, dar… mă rog…

Culese câteva fructe de rumeioară şi le azvârli în pălăria lui Roland.

— Am observat şi eu unele chestii, înţelegi? Uneori e prea palidă. Uneori se strâmbă de durere şi se ţine de burtă şi, dacă o întrebi ce o doare, zice că are o indigestie. Şi ţâţele îi sunt mai mari. Sunt sigur. Dar, Roland, încă îi mai vine ciclul! N-a trecut nici o lună de când am văzut-o cum îngroapă cârpele alea pe care le foloseşte. Şi erau pline de sânge. *Musteau* de atâta sânge. Cum se poate una ca asta? Dacă a rămas însărcinată atunci când l-am adus pe Jake la noi – atunci când îi distrăgea atenţia demonului din cerc – înseamnă că e gravidă în patru luni pe puţin, poate chiar cinci. Chiar şi dacă ţinem cont de felul anapoda în care curge timpul acum, cam aşa *trebuie* să fie.

Roland îl aprobă din cap.

— Ştiu că încă mai are menstre. Iar asta e dovada clară a faptului că nu-i copilul tău. Chestia aia pe care o poartă în pântec îşi bate joc de sângele ei de femeie.

Şi îşi aduse aminte cum strânsese broasca în pumn, până când îi ieşiseră maţele. Cum îi băuse fierea neagră. Cum o linsese de pe degete ca pe dulceaţă.

— O să…

Eddie vru să-şi vâre în gură o boabă de rumeioară, dar renunţă şi o azvârli în pălăria lui Roland. Pistolarul îşi spuse că va trece multă vreme până când tânărul va avea din nou poftă de mâncare.

— Roland, măcar o să *arate* ca un copil de om?

— Sunt aproape sigur că nu.

— Şi cum o să arate, atunci?

Cuvintele i se revărsară din gură înainte de a le putea opri.

— E mai bine să nu rostim numele diavolului.

Eddie se cutremură, iar toată culoarea i se scurse din obraji.

— Eddie? Te simţi bine?

— Nu, răspunse el. Sigur că nu mă simt bine. Dar nici n-am să leşin ca o mimoză la un concert al lui Andy Gibb. Ce-o să facem?

— Nimic, deocamdată. Avem mult prea multe alte lucruri importante de făcut.

— Că bine zici, fu de acord Eddie. Lupii o să vină peste douăzeci şi patru de zile, dacă am socotit bine. Dincolo, în New York, cine mai poate să ştie ce dată e? Şase iunie? Zece? Mult mai aproape de cincisprezece iulie decât a fost ieri, asta-i sigur. Dar, Roland, dacă chestia aia din burta ei nu-i o fiinţă omenească, n-avem de unde să ştim dacă sarcina va dura tot nouă luni. Ar putea naşte după şase luni. La naiba, ar putea naşte chiar mâine.

Roland aprobă din cap şi îl aşteptă să continue. Ajunsese până aici; cu siguranţă că va putea deduce singur şi restul. Aşa se şi întâmplă.

— Ne-am blocat, nu?

— Da. O putem supraveghea, dar cam asta-i tot ce putem face. Nici măcar n-o putem obliga să stea mai liniştită în speranţa că vom încetini deznodământul, pentru că s-ar putea să-şi dea seama de ce o facem. În plus, avem nevoie de ea. Să tragă cu pistolul atunci când va veni vremea. Dar, înainte de asta, trebuie să facem exerciţii de luptă cu câţiva din oamenii de aici, să vedem cu ce arme se descurcă cel mai bine. Probabil că vor alege arcul cu săgeţi.

Se strâmbă. Într-un final, reuşise să înfigă suficiente săgeţi în ţinta de pe Câmpul de Nord ca să-l mulţumească pe Cort, dar niciodată nu avusese vreo înclinaţie pentru arc sau pentru arbaletă. Acestea fuseseră armele preferate ale lui Jamie DeCurry, nu ale lui.

— O să reuşim, nu?

— Da.

Şi Eddie surâse. Surâse în ciuda tuturor necazurilor. Căci era cine era. Roland îi observă zâmbetul şi se bucură.

6

Pe drumul înapoi spre casa parohială a lui Callahan, Eddie îl întrebă:

— Mie mi-ai spus adevărul, Roland. De ce nu i-l spui şi ei?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ba cred că înţelegi foarte bine, zise Eddie.

— În regulă, înţeleg. Însă cred că n-o să-ţi placă răspunsul.

— Mi-ai dat o mulţime de răspunsuri de când ne cunoaştem şi nu cred că mi-au plăcut mai mult de o cincime, spuse Eddie.

Apoi se gândi mai bine şi continuă:

— Nu, sunt mult prea mărinimos. O cincizecime ar fi mai aproape de adevăr.

— Cea care-şi spune Mia – adică *mamă* în Limba Nobilă – ştie că este însărcinată, deşi mă îndoiesc că ar şti şi ce fel de prunc poartă în pântece.

Eddie rămase dus pe gânduri, fără să scoată o vorbă.

— Indiferent ce ar fi creatura aceea, Mia se gândeşte la ea ca la copilul ei şi nu-şi va cruţa nici puterile, nici chiar viaţa ca să-l protejeze. Chiar dacă pentru asta ar fi nevoită să pună stăpânire pe trupul lui Susannah, aşa cum a făcut Detta Walker cu Odetta Holmes. Şi o va face dacă va fi în stare.

— Probabil că va fi, spuse posomorât Eddie. Eu cred că vrei să spui, şi să mă corectezi dacă mă înşel, că nu vrei să-i zici lui Suze că s-ar putea să aibă un monstru care-i creşte în burtă pentru ca să nu-i scadă randamentul atunci când va fi să ne

luptăm.

Roland ar fi putut să contrazică duritatea acestei concluzii, însă preferă să nu o facă. În esenţă Eddie avea dreptate.

Ca întotdeauna când se înfuria, accentul de mahala al tânărului devenise mai pronunţat. Ca şi cum ar fi vorbit cu nasul, nu cu gura.

— Iar dacă ceva se va schimba în luna care vine – de pildă, dacă o apucă chinurile facerii şi scoate din ea Creatura din Laguna Neagră – va fi complet nepregătită. Habar n-o să aibă ce a trăsnit-o.

Roland se opri cam la vreo zece metri de casă. Prin fereastră îl zări pe Callahan stând de vorbă cu doi tineri, un băiat şi o fată. Chiar şi de la distanţa aceea se vedea că sunt gemeni.

— Roland?

— Adevăr grăieşti, Eddie. Are vreun sens? Dacă da, sper ca tu să fii cel care îl va descoperi. Timpul nu mai este doar un chip oglindit în apă. Timpul a devenit cel mai valoros bun al nostru.

Din nou se aşteptă la o explozie „marca Eddie”, asezonată cu expresii de genul *mânca-mi-ai cum?* sau *mănânci căcat cu polonicul.* Însă explozia nu se produse. Eddie nu făcu nimic altceva decât să-l privească lung. Cu tristeţe. Tristeţe pentru Susannah, fireşte, dar şi pentru ei doi. Pentru ei doi care complotau acum împotriva unuia din *tet*-ul lor.

— Am să fac ce spui, zise Eddie, dar nu pentru că eşti *dinh*, şi nici pentru că unul din ăia doi se va întoarce din Bubuit de Tunet cu creierul distrus, făcu el un semn cu mâna spre cei doi copii cu care stătea de vorbă Bătrânul. Aş da oricare copil din oraşul ăsta pentru copilul pe care îl poartă Suze. Dacă *ar fi* copil. Copilul meu.

— Ştiu că aşa ai face, spuse Roland.

— Mie de trandafir îmi pasă, continuă Eddie. E unicul lucru pentru care merită să-i risc viaţa. Dar şi aşa, trebuie să-mi promiţi că dacă situaţia se împute, dacă o apucă facerea, sau dacă fufa aia de Mia face vreo mişcare, o să încercăm s-o salvăm.

— Oricând voi încerca s-o salvez, spuse Roland.

Şi în faţa ochilor îi apăru o imagine de coşmar – scurtă, dar înfiorător de clară. Jake atârnat deasupra prăpastiei.

— Juri? îl întrebă Eddie.

— Da, răspunse Roland privindu-l pe tânăr în ochi. Dar în minte îl văzu pe Jake prăvălindu-se în abis.

7

Ajunseră la uşa casei parohiale chiar în momentul când Callahan îşi conducea tinerii oaspeţi. Lui Roland i se păru că aceştia erau cei mai minunaţi copii pe care îi văzuse vreodată. Amândoi aveau părul negru ca abanosul, cel al băiatului lung până la umeri, al fetei prins cu o fundă albă şi revărsându-i-se pe spate până la fund. Albastrul închis al ochilor era perfect. Pielea le era albă ca smântâna, buzele de un roşu senzual. Pe obraji aveau câţiva pistrui aurii. Din câte vedea Roland, până şi pistruii aceia erau identici. Cei doi copii se uitară de la el la Eddie, apoi la Susannah care stătea în pragul uşii de la bucătărie cu o cârpă de şters vasele într-o mână şi cu ceaşca cu cafea în cealaltă. Expresia de pe chipurile lor era uimită, dar curioasă. Se desluşea şi prudenţă în privirile lor, dar nici urmă de teamă.

— Roland, Eddie, aceştia sunt gemenii familiei Tavery, Frank şi Francine. Rosalita i-a adus aici. Ferma părinţilor lor se află la mai puţin de un kilometru depărtare. Până după-amiază îţi vor desena harta şi sunt convins că va fi cea mai frumoasă hartă pe care ai văzut-o vreodată. Priceperea la desen e doar unul dintre multele lor talente.

Gemenii Tavery salutară politicos. Băiatul făcu o plecăciune, fetiţa o reverenţă.

— Desenaţi bine şi vă vom mulţumi, le zise Roland.

Aceiaşi bujori înfloriră pe obrajii lor uluitori de albi. Şoptiră câteva cuvinte de mulţumire şi se pregătiră s-o ia din loc. Dar Roland îşi trecu braţele în jurul umerilor lor înguşti, însă bine făcuţi, şi îi conduse câţiva paşi pe alee. Era cucerit

nu atât de frumuseţea lor perfectă, cât de inteligenţa ascuţită pe care o desluşise în ochii lor albaştri. Nu se îndoia câtuşi de puţin că îi vor desena o hartă excelentă; aşa cum nu se îndoia că Părintele Callahan o trimisese pe Rosalita după ei doar ca ultim argument, dacă mai era nevoie de vreunul: în cazul în care nu vor face nimic, unul din aceşti doi copii se va transforma într-un idiot miorlăit în mai puţin de o lună.

— Sai? întrebă Frank.

Iar *acum* în voce i se citea o undă de îngrijorare.

— Nu vă fie teamă de mine, spuse Roland, dar ascultaţi-mă cu multă luare-aminte.

8

Callahan şi Eddie îl urmăriră pe Roland care mergea încet alături de gemenii Tavery pe aleea pietruită din faţa casei, cu acelaşi gând: Roland părea un bunicuţ cumsecade.

Susannah se apropie de ei, se uită şi ea la cei trei, apoi îl trase de cămaşă pe Eddie.

— Vino puţin cu mine.

O urmă în bucătărie. Rosalita plecase, aşa că erau singuri. Ochii căprui ai lui Susannah erau enormi şi strălucitori.

— Ce e? o întrebă el.

— Ridică-mă.

O ridică.

— Acum, pupă-mă repede cât încă mai poţi.

— Atâta tot?

— Nu-i suficient? Ar cam trebui să-ţi ajungă, domnule Dean.

O sărută din toată inima, dar nu se putu abţine să nu remarce cât de umflaţi îi erau sânii lipiţi de pieptul lui. Apoi se pomeni cum caută semne ale celeilalte pe chipul ei. A celei care îşi spunea Mamă în Limba Nobilă. Nu o văzu decât pe Susannah, dar era convins că, de acum înainte, era condamnat să o caute mereu pe cealaltă. Iar ochii îi erau atraşi de abdomenul ei ca de un magnet, oricât ar fi încercat să se uite

în altă parte. Se întrebă cât de mult se va schimba relaţia lor. Iar acesta nu era un gând plăcut.

— Mai bine? o întrebă el.

— Mult mai bine, surâse ea, dar apoi surâsul îi păli. Eddie? S-a întâmplat ceva? El zâmbi cu gura până la urechi şi o sărută din nou.

— În afară de faptul că s-ar putea să murim aici? Nu. Nu s-a întâmplat absolut nimic.

O mai minţise şi înainte? Nu-şi aducea aminte, dar nu credea. Şi chiar dacă ar fi minţit-o vreodată, niciodată nu o mai făcuse cu asemenea impertinenţă. Cu asemenea premeditare.

Iar acesta era un lucru rău.

9

Zece minute mai târziu, înarmaţi cu căni pline cu cafea proaspătă (şi un castron cu fructe de rumeioară) ieşiră în curticica din spatele casei parohiale. Pistolarul îşi întoarse faţa spre soare, savurându-i căldura. Apoi se întoarse spre Callahan.

— Am dori să-ţi auzim povestea acum, Părinte, dacă vrei să ne-o spui. Şi după aceea poate vom merge la biserica ta să vedem ce e acolo.

— Vreau să-l luaţi, zise Callahan. N-a pângărit biserica, n-a avut cum s-o pângărească pentru că Doamna Liniştii Noastre n-a fost niciodată sfinţită. Dar a schimbat-o în rău. Chiar şi pe vremea când era doar în stadiu de construcţie, tot simţeam duhul lui Dumnezeu în ea. Acum nu-l mai simt. Lucrul ăla l-a gonit. Vreau să-l luaţi de-aici.

Roland deschise gura să dea un răspuns evaziv, dar Susannah i-o luă înainte:

— Roland? Te simţi bine?

Se întoarse mirat spre ea.

— Da. De ce nu m-aş simţi bine?

— Îţi tot masezi şoldul.

Oare? Da, asta făcea. Durerea i se furişa înapoi în oase, în ciuda razelor fierbinţi ale soarelui, în ciuda uleiului din pisică al Rosalitei. Afurisita podagră.

— N-am nimic, îi spuse. Doar un pic de reumă.

Îl privi neîncrezătoare, apoi păru a-i accepta explicaţia. *Păcătos mod de a porni la drum,* îşi zise Roland, *când cel puţin doi dintre noi au secrete. Nu vom putea continua astfel. Nu prea multă vreme.*

I se adresă din nou lui Callahan:

— Spune-ne povestea ta. Cum ţi-ai căpătat cicatricele, cum ai ajuns aici şi cum ai dat de Treisprezece Negru. Vrem să auzim absolut tot.

— Da, murmură Eddie.

— Absolut tot, repetă Susannah.

Toţi trei se uitară la Callahan – Bătrânul, clericul care îngăduia să i se spună „Părinte”, dar niciodată „preot”. Îşi duse mâna dreaptă, mâna beteagă, la cicatricea de pe frunte şi îşi frecă locul. Într-un final, spuse:

— Băutura a fost de vină. Asta cred acum. Nu Dumnezeu, nu diavolii, nu predestinarea, nu sfinţii. Băutura a fost de vină.

Se opri, dus pe gânduri, apoi le zâmbi. Roland şi-l aminti pe Nort, bărbatul din Tuli care mesteca tutun şi care fusese înviat din morţi de omul în negru. Nort zâmbea în felul acela.

— Dar dacă Dumnezeu a creat lumea, înseamnă că tot Dumnezeu a creat şi băutura. Şi că asta este voia lui.

Ka, adăugă Roland în gând.

Callahan mai tăcu câteva clipe, frecându-şi cicatricea cruciformă de pe frunte, adunându-şi gândurile. Apoi, începu să-şi depene povestea.

III
POVESTEA PREOTULUI (NEW YORK)

1

Băutura fusese de vină. A ajuns la concluzia asta după ce a încetat să mai bea, iar gândurile i s-au limpezit. Nu Dumnezeu, nici Satana, nici vreo absconsă luptă psihosexuală între afurisita-i lamentare şi binecuvântatu-i Părinte Ceresc. Nimic altceva decât băutura. Era oare surprinzător că whisky-ul îi devenise stăpân? Eşti irlandez, eşti preot, încă o lovitură şi eşti eliminat.

După ce a terminat seminarul din Boston, a ajuns la o parohie urbană în Lowell, statul Massachusetts. Enoriaşii îl adorau (nu îi numea „turma mea", deoarece „turma" este adunătura de oi proaste pe care le vezi păscând la marginea oraşului), însă, după şapte ani de Lowell, Callahan îşi cam pierduse răbdarea. Atunci când a stat de vorbă cu episcopul Dugan, la sediul diocezei, folosise toate neologismele şi sintagmele epocii pentru a-şi explica această nelinişte: haos social, spleen citadin, lipsa tot mai accentuată de empatie, deconectarea de la viaţa spirituală. Înainte de întrevederea cu episcopul, se ascunsese la toaletă ca să tragă o duşcă (urmată de două dropsuri mentolate, că doar nu era tâmpit), şi fusese extrem de convingător. Însă nu întotdeauna elocvenţa se trage din credinţă. Cel mai adesea se trage din sticlă. În plus, el nu era vreun mincinos. *A crezut* sincer tot ce a spus în biroul lui Dugan în ziua aceea. Fiecare cuvânt. La fel cum credea în Freud, în viitorul liturghiei ţinute în engleză, în nobleţea „războiului împotriva sărăciei" declanşat de preşedintele Lyndon Johnson şi în cretinismul extinderii războiului în Vietnam iniţiat de acelaşi preşedinte: „până la brâu în noroi şi nebunul ăla din fruntea ţării ne îndeamnă să înaintăm", cum bine zicea folclorul acelei perioade. Credea în toate aceste

principii (presupunând că erau principii *reale,* nu doar nişte trăncăneli snoabe la sindrofii) deoarece ele erau cotate excelent la Bursa intelectuală. Conştiinţa Socială a crescut cu două puncte şi o treime, Confortul Căminului a scăzut cu un sfert de punct, dar încă mai este considerat o investiţie solidă. Mai târziu totul a devenit mai simplu. Mai târziu a ajuns să înţeleagă că nu bea prea mult pentru că ar fi fost instabil din punct de vedere spiritual, ci că era instabil din punct de vedere spiritual pentru că bea prea mult. Îţi venea să protestezi, să zici că lucrurile nu stau *aşa,* sau nu *doar* aşa, că ar fi fost mult prea simplu. Dar acesta era adevărul, şi nu altul. Vocea lui Dumnezeu este şoptită şi slabă, aşa a spus profetul Isaia, iar noi spunem în cor mulţumesc. Şi e foarte greu să auzi o voce slabă atunci când eşti beat mangă majoritatea timpului. Callahan a plecat din America spre lumea lui Roland înainte ca revoluţia informatică să născocească acronimul GIGA – gunoi înăuntru, gunoi afară – însă nu înainte să audă o remarcă făcută de cineva la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi, care spusese că, dacă urci un dobitoc în avion la San Francisco şi îl duci pe coasta de est, acelaşi dobitoc va coborî în Boston. De obicei cu patru sau cinci pahare la bordul personal. Dar asta a fost mai târziu. În 1964 credea ce credea, şi foarte mulţi oameni se arătaseră doritori să-l ajute să-şi găsească drumul. Din Lowell se mutase în Spofford, suburbie a oraşului Dayton, Ohio. După cinci ani s-a simţit iar ca pe ace. În consecinţă, a început să rostogolească din nou aceleaşi vorbe. Vorbe pe care ţi le ascultă conducerea diocezei. Vorbe care îţi dau dreptul la altă alegere. Haos social. Încetarea legăturii spirituale (de această dată cu enoriaşii lui din suburbie). Da, îl adorau (şi lui îi erau dragi), totuşi ceva părea a nu fi tocmai în regulă. Şi *chiar* era ceva în neregulă, ceva rău, mai ales în barul liniştit din colţ (unde toată lumea îl adora, de asemenea) şi în dulapul cu băutură din livingul casei parohiale. În afară de cazul când este îngurgitat în doze mici, alcoolul este o otravă, iar Callahan se otrăvea în fiecare noapte. Şi tocmai această toxină din organismul lui îl distrugea; nu starea lumii şi nici starea

propriului suflet. Fusese, oare, întotdeauna, atât de evident? Mai târziu (la o altă întrunire a Alcoolicilor Anonimi) l-a auzit pe un individ comparând alcoolismul şi dependenţa de droguri cu un elefant instalat în mijlocul sufrageriei: cum să nu-l vezi? Deoarece se afla în primele nouăzeci de zile de când nu pusese picătură în gură, ceea ce însemna că, deocamdată, era obligat doar să asculte şi să-şi ţină gura („Scoate-ţi vata din urechi şi vâră-ţi-o în gură”, sună sfatul din bătrâni, iar noi spunem în cor mulţumesc), Callahan nu a putut interveni să-i spună că se poate foarte bine, da, domnule, sigur că se poate. Puteai să nu vezi elefantul dacă era un elefant *fermecat,* dacă, aidoma Umbrei din film, avea puterea să întunece minţile oamenilor. Să te facă să crezi pe bune că problemele tale sunt spirituale şi fizice, fără absolut nici-o legătură cu pileala. Doamne, Dumnezeule, simpla privare de somn profund şi odihnitor era de ajuns să te dărâme, dar, cumva, niciodată nu te gândeai la legătura pe care o au insomniile cu alcoolul. Băutura îţi transforma procesele mentale în ceva foarte asemănător cu acel număr de circ unde toţi clovnii se revarsă dintr-o maşinuţă de jucărie. Şi te cutremurai la trezie când priveai în urmă, la toate câte le-ai spus şi le-ai făcut („Obişnuiam să stau într-un bar şi să rezolv toate problemele umanităţii, dar nu eram capabil să-mi găsesc maşina în parcare”, îşi amintise un alt individ la o altă întrunire, iar noi spunem în cor mulţumesc). Iar lucrurile pe care le *gândeai* erau cele mai rele. Cum poţi să-ţi petreci după-amiaza gândindu-te că tocmai ce ai trecut printr-o criză de natură spirituală, când toată dimineaţa ai vomitat. Totuşi el o făcuse. Iar superiorii lui l-au crezut, poate pentru că mulţi dintre ei aveau propriile lor probleme cu elefantul fermecat. Şi astfel, primăvara lui 1969 îl găsise din nou în New England. De această dată mai la nord. Se instalase – căţel şi purcel, crucifix şi odăjdii – în încântătorul orăşel pe nume Jerusalem's Lot, din statul Maine. Iar acolo a întâlnit răul cel adevărat. Şi l-a privit în ochi. Şi a şovăit.

2

— M-a căutat un scriitor, spuse el. Ben Mears.

— Cred că am citit o carte de-a lui, zise Eddie. Parcă se chema *Air Dance*. Despre un bărbat spânzurat pentru o crimă comisă de fratele lui?

Callahan dădu din cap.

— Aşa e. Şi mai era şi un profesor, Matthew Burke, şi amândoi credeau că e un vampir în Salem's Lot, din specia care creează alţi vampiri.

— Mai există şi o altă specie? întrebă Eddie, amintindu-şi de sutele de filme văzute la cinematograful Majestic şi poate de cele o mie de cărţi cu benzi desenate cumpărate (şi uneori furate) din prăvălia Dahlie's.

— Există, şi vom ajunge şi acolo, dar deocamdată nu asta contează. Era şi un băiat care credea. Cam de vârsta ta, Jake. Însă nu au reuşit să mă convingă – nu din prima – dar *ei* erau siguri de adevărul lor şi mi-era greu să mă împotrivesc credinţei lor. În plus, *ceva* chiar se petrecea în Lot, măcar asta era adevărat. Oamenii dispăreau. În oraş era o atmosferă de teroare. Mi-e imposibil să o descriu acum, când stau la soare, dar era acolo. A trebuit să oficiez slujba de înmormântare a unui alt băiat. Numele lui era Daniel Glick. Mă îndoiesc că el a fost prima victimă a vampirului, şi cu siguranţă nu a fost ultima, însă a fost primul care a murit. Iar în ziua înmormântării lui Danny Glick, viaţa mi s-a schimbat. Nu vorbesc acum despre litrul zilnic de whisky. Ceva mi s-a schimbat în *minte*. Am simţit asta. Ca şi cum s-ar fi răsucit un comutator. Şi, cu toate că nu am mai pus băutură în gură de ani întregi, comutatorul ăla tot răsucit e şi acum.

Susannah îşi zise: *Atunci ai trecut prin portal. Părinte Callahan.*

Şi Eddie: *Atunci te-ai întâlnit cu nouăsprezece, prietene. Sau cu nouăzeci şi nouă. Sau, poate, cu amândoi.*

Roland asculta, pur şi simplu. Mintea îi era golită de orice gând, dispozitiv perfect de recepţie.

— Mears, scriitorul, se îndrăgostise de o fată din oraş, Susan Norton. Şi vampirul i-a luat-o. Cred că a făcut asta în primul rând pentru că putea, şi în al doilea rând ca să-l

pedepsească pe Mears pentru că avusese îndrăzneala să alcătuiască un soi de grup – un *ka-tet* – ca să-l prindă. Şi ne-am dus la casa pe care o cumpărase vampirul, o ruină cunoscută sub numele de Casa lui Marsten. Iar creatura care sălăşluia acolo se numea Barlow.

Callahan tăcu, dus pe gânduri, privind prin ei spre vremurile acelea trecute. Apoi continuă.

— Barlow plecase, însă lăsase în urmă femeia. Şi o scrisoare. Adresată nouă, tuturor, dar în principal mie. În clipa când am văzut fata întinsă în pivniţa Casei lui Marsten am înţeles că totul este real. Doctorul care venise cu noi i-a ascultat inima şi i-a luat tensiunea doar ca să fim siguri. N-avea puls. Tensiunea era zero. Însă a înviat atunci când Ben i-a înfipt ţăruşul în piept. Atunci sângele a ţâşnit. A zbierat, s-a zvârcolit. Iar mâinile ei… mi-aduc aminte cum arătau umbrele lor pe ziduri…

Eddie o apucă strâns de mână pe Susannah. Ascultau povestea Părintelui cu o încordare înfiorată care nu avea nimic de-a face cu credinţa, sau cu lipsa acesteia. Aici nu mai era vorba despre un tren vorbitor acţionat de nişte computere dereglate, nu era vorba nici de bărbaţi şi femei întorşi la Epoca Primitivă. Mai degrabă era ceva asemănător cu demonul acela invizibil care apăruse la locul unde îl recuperaseră pe Jake. Sau cu Gardianul din Dutch Hill.

— Şi ce ţi-a scris Barlow ăsta? întrebă Roland.

— Că am credinţa slabă şi că mă voi dezice de ea. Şi bineînţeles că avea dreptate. La vremea respectivă unicul lucru în care credeam era whisky-ul irlandez Bushmills. Doar că nu ştiam. Însă el *ştia.* Vedeţi voi, şi băutura e un vampir, şi doar un alt vampir o poate recunoaşte.

Băiatul care ne însoţea era convins că acest prinţ al vampirilor avea de gând să-i ucidă părinţii, sau să-i preschimbe şi pe ei în vampiri. Ca să se răzbune. Pentru că băiatul fusese luat prizonier, dar scăpase şi îl omorâse pe complicele pe jumătate om al vampirului, pe care îl chema Straker.

Roland dădu din cap, gândindu-se că acel băiat seamănă tot

mai mult cu Jake.

— Cum se numea băiatul?

— Mark Petrie. L-am însoţit la el acasă, ducând cu mine toată puterea pe care mi-o putea oferi Biserica mea: crucea, patrafirul, apa sfinţită şi, desigur, Biblia. Însă ajunsesem să consider toate aceste lucruri doar nişte simboluri, iar acela a fost punctul meu slab. Barlow era acolo. Îi omorâse pe părinţii băiatului. Apoi l-a prins şi pe el. Şi eu am ridicat crucea. A strălucit puternic. L-a rănit. A urlat.

Callahan zâmbi, amintindu-şi urletul acela de agonie. Iar zâmbetul lui trimise fiori de gheaţă în inima lui Eddie.

— I-am spus că, dacă îi face vreun rău lui Mark, am să-l distrug. Şi în clipa aceea chiar puteam s-o fac. Iar el ştia asta. Şi mi-a răspuns că va sfârteca gâtul băiatului înainte să apuc eu să-l nimicesc. Şi *putea* s-o facă.

— Eraţi într-un punct mort, şopti Eddie amintindu-şi o zi lângă Marea Vestului când îl înfruntase pe Roland într-o situaţie surprinzător de asemănătoare cu aceasta. Punct mort, prietene.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Susannah.

Zâmbetul lui Callahan păli. Îşi freca mâna rănită la fel cum îşi frecase pistolarul şoldul, fără să îşi dea seama ce face.

— Vampirul mi-a făcut o propunere. Să dea drumul băiatului dacă lăsam crucifixul din mână. Şi, astfel, să ne înfruntăm neînarmaţi. Credinţa lui împotriva credinţei mele. Şi am fost de acord. Dumnezeu să mă ajute, am fost de acord. Băiatul…

3

Băiatul dispăru, ca un vârtej întunecat de apă.

Barlow parcă devenise mai înalt. Părul, pieptănat peste cap, după moda europeană, pare a-i pluti în jurul ţestei. Poartă un costum negru şi o cravată de culoarea vinului, cu un nod impecabil. Lui Callahan i se pare că e parte integrantă din întunericul care îl învăluie. Părinţii lui Mark Petrie zac la

picioarele lui, cu capetele zdrobite.

— Achită-te de partea ta de învoială, şamanule.

De ce ar face-o? *De ce să nu-l alunge şi să obţină o remiză în noaptea asta? Sau să-l omoare pe loc? Însă ceva nu este în regulă cu ideea asta, nu este deloc în regulă, dar el nu poate desluşi ce anume. Şi acum nu-l vor ajuta nici una din sintagmele la modă ce-i fuseseră de folos în alte daţi. Pentru că acum nu se confrunta nici cu haosul social, nici cu lipsa de empatie, şi nici cu suferinţa existenţială a secolului al douăzecilea. Ci cu un* vampir. *Şi…*

Şi crucifixul, care strălucise atât de puternic, începe să păleasca.

Teama face un triplu salt în abdomenul lui care se umple cu un talmeş-balmeş de cabluri incandescente. Barlow traversează bucătăria familiei Petrie îndreptându-se spre el şi îi vede foarte clar colţii, pentru că Barlow zâmbeşte. Iar zâmbetul lui este al celui care ştie că a învins.

Callahan face un pas înapoi. Doi paşi. Încă unul şi se loveşte de masă, împingând-o în perete, şi nu mai are unde să se ducă.

— E trist să vezi cum dă greş credinţa omului, spune Barlow şi întinse mâinile.

Şi de ce nu le-ar întinde? Crucea din mâna lui Callahan s-a stins de tot. Acum nu mai e decât o bucată de ipsos pe care mama lui o cumpărase dintr-un magazin de suvenire din Dublin, probabil la preţ de speculă. Dispăruse şi puterea pe care i-o insuflase, puterea care îl făcuse să creadă că braţul său putea dărâma ziduri şi putea sfărâma piatra.

Barlow îi smulge crucea dintre degete. Callahan scoate un strigăt nefericit, strigătul copilului de demult care îşi dă brusc seama că bau-baul e adevărat şi că a aşteptat răbdător în dulap momentul potrivit pentru atac. Urmează un alt sunet, care îl va urmări tot restul vieţii, din New York şi de pe şoselele secrete ale Americii, la întrunirile Alcoolicilor Anonimi din Topeka, unde se va lăsa definitiv de băutură, la ultima lui oprire în Detroit, şi până la viaţa lui de aici, din Calla Bryn Sturgis. Îşi va aminti sunetul acesta atunci când va căpăta cicatricea de pe frunte şi când se aşteaptă să fie ucis. Şi-l va aminti şi atunci când va fi ucis. Îşi va aminti mereu cele două pocnituri seci când Barlow rupe braţele

crucii şi bufnitura fără noimă când aruncă bucăţile pe jos. Îşi va aminti şi gândul, infinit de absurd, care-i trecu prin minte chiar în momentul în care Barlow îl apucă de umeri: Doamne, ce-aş mai bea un pahar.

4

Părintele se uită la Roland, la Eddie şi la Susannah, cu ochii unuia care îşi aminteşte cel mai cumplit moment al vieţii.

— La întrunirile Alcoolicilor Anonimi auzi tot felul de zicale şi de slogane. Însă unul anume îmi vine în minte de fiecare dată când mă gândesc la noaptea aceea. La momentul când Barlow m-a apucat de umeri.

— Care? întrebă Eddie.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, spuse Callahan. Pentru că s-ar putea să se îndeplinească.

— Ai primit băutura, zise Roland.

— O, da, răspunse Callahan. Mi-am primit băutura.

5

Mâinile lui Barlow sunt puternice, neîndurătoare. Şi Callahan pricepe ce se va întâmpla. Nu moartea. Moartea ar fi o binecuvântare în comparaţie cu ce-l aşteaptă. Nu, te rog, nu, *încearcă el să spună, dar din gură nu-i iese decât un geamăt slab.*

— Acum, părinte, şopteşte vampirul.

Gura lui Callahan e lipită de carnea urât mirositoare a gâtului rece al vampirului. Nu mai există nici haos social, nici proastă funcţionare a societăţii, nici ramificaţii rasiale. Doar duhoarea morţii şi vena aceea deschisă care pulsează cu sângele mort şi otrăvit al lui Barlow. Nu mai există nici sentimentul pierderii existenţiale, nici suferinţa post-modernistă la dispariţia sistemului de valori american, nici măcar culpa psiho-religioasă a omului occidental. Doar efortul de a-şi ţine respiraţia şi de a-şi întoarce capul. Dar nu poate. Îşi ţine respiraţia un timp ce i se pare o veşnicie, mânjindu-şi cu sânge obrajii şi fruntea şi bărbia, ca un

indian care se pregăteşte de luptă. Zadarnic. În cele din urmă, face ceea ce trebuie să facă toţi alcoolicii atunci când băutura a pus stăpânire pe ei: bea.

A treia lovitură. Eşti eliminat.

6

— Băiatul a scăpat. Măcar atât. Şi Barlow mi-a dat drumul. N-ar fi avut niciun haz să mă omoare. Nu, tot hazul era să mă lase în viaţă.

Am rătăcit cam o oră, sau poate mai mult, printr-un oraş care se împuţina din ce în ce mai repede. Nu există prea mulţi vampiri de Tipul Unu, iar ăsta e un adevărat noroc, pentru că un asemenea vampir poate provoca un mare prăpăd într-o perioadă extrem de scurtă de timp. Oraşul era deja pe jumătate infectat, însă eu eram prea orb, prea *şocat,* ca să-mi dau seama. Şi nu s-a apropiat de mine nici unul dintre vampirii cei noi. Barlow îşi pusese amprenta pe mine la fel cum Dumnezeu l-a însemnat pe Cain înainte de a-l trimite în Ţara Nod. S-a pus chezaş pentru mine, cum ai spune tu, Roland.

Lângă cofetăria lui Spencer era o fântână cu apă potabilă, care n-ar mai reuşi să capete autorizaţie de funcţionare de la Direcţia de Sănătate Publică în zilele astea, dar în vremea aceea existau una sau două asemenea fântâni în fiecare orăşel de provincie. Acolo m-am spălat pe faţă şi pe gât de sângele lui Barlow. Ba chiar am încercat să-mi spăl şi părul. Apoi m-am dus spre St Andrews, biserica mea. Mă hotărâsem să mă rog să mi se acorde o a doua şansă. Dar nu Dumnezeului cel nou, Dumnezeului teologilor, care spune că toate lucrurile, şi sfinte, şi nesfinte, vin din noi, ci Dumnezeului cel vechi. Celui care a trimis cuvânt prin Moise ca vrăjitorii să nu fie lăsaţi în viaţă şi care şi-a sacrificat Fiul şi l-a făcut să învie din morţi. O a doua şansă, Doamne, atât îţi cer, întreaga mea viaţă pentru ispăşirea păcatului.

Am luat-o la fugă spre St Andrews. Biserica avea trei uşi.

Am întins mâna spre cea din mijloc. De undeva s-a auzit un pârâit de maşină. Şi un hohot de râs. Mi-amintesc foarte clar zgomotele acestea. Ca şi cum ele ar marca sfârşitul vieţii mele ca preot al Sfintei Biserici Romano-Catolice.

— Ce-ai păţit, dragul meu? întrebă Susannah.

— Uşa m-a respins, zise Callahan. Clanţa era din fier şi când am atins-o a izbucnit din ea o flacără albastră, ca un fulger inversat. M-a aruncat de-a rostogolul pe trepte înspre caldarâm. Şi mi-a făcut asta.

Îşi ridică mâna beteagă.

— Şi aia? întrebă Eddie arătând spre fruntea părintelui.

— Nu, îi răspunse Callahan. Pe aia am căpătat-o mai târziu. M-am ridicat. Am mai rătăcit pe străzi. Am ajuns iarăşi la cofetăria lui Spencer. Numai că, de data aceasta, am intrat. Mi-am cumpărat nişte bandaje pentru mână. Şi când am plătit, mi-am ridicat ochii şi am văzut afişul. Călătoriţi cu Câinele Cenuşiu.

— Vrea să spună Ogarul cenuşiu, drăguţă, îi explică Susannah lui Roland. E o firmă naţională de transport cu autocarul.

Roland făcu un semn din cap, apoi îşi roti degetul în deja bine cunoscutul lui gest: continuă.

— Domnişoara Coogan mi-a zis că primul autocar pleca spre New York şi mi-am luat bilet pentru el. Dacă mi-ar fi spus că merge spre Jacksonville, sau spre Nome, sau Hot Burgoo, Dakota de Sud, tot mi-aş fi cumpărat bilet. Nu voiam decât să plec din oraşul ăla. Nu-mi păsa că acolo mureau oameni, sau păţeau nişte lucruri mai îngrozitoare decât moartea, nu-mi păsa că unii dintre ei mi-erau prieteni, iar alţii mi-erau enoriaşi. Nu voiam decât *să plec.* Puteţi să mă înţelegeţi?

— Da, îi răspunse Roland fără să şovăie. Te înţeleg foarte bine.

Callahan le căută cu insistenţă privirea şi ce citi în ea păru să-l liniştească puţin. Îşi continuă povestea cu ceva mai mult calm.

— Loretta Coogan era una dintre domnişoarele bătrâne ale oraşului. Probabil că am înspăimântat-o, pentru că mi-a spus

să aştept autocarul afară. Am ieşit. Apoi a venit cursa. M-am urcat şi i-am dat şoferului biletul. L-a rupt şi mi-a înapoiat jumătate. M-am aşezat la locul meu. A pornit. Am trecut pe sub semaforul intermitent din centrul oraşului, iar acela a fost primul kilometru al drumului. Primul kilometru din drumul care m-a adus aici. Mai târziu – cam pe la patru şi jumătate dimineaţa, că nu se luminase încă – autobuzul a oprit în…

7

— Hei, zice şoferul. Aici e Hartford, dom 'ne. Facem o haltă de douăj de minute. Nu vrei să te dai jos şi să-ţi iei un sandvici sau altceva de mâncare?

Callahan se scotoceşte în buzunar după portofel cu mâna bandajată şi aproape îl scapă pe jos. În gură simte gust de moarte, un gust scârbos, făinos, ca de măr putred. Are nevoie de ceva cu care să spele gustul acesta, şi dacă nimic nu va fi în stare să-l înlăture, măcar să-l schimbe, şi dacă nimic nu va fi în stare să-l schimbe, măcar să-l acopere, cum acoperi o gaură din parchet cu un covor ieftin.

Întinde şoferului o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Poţi să-mi cumperi ceva de băut?

— Dom'ne, regulamentul…

— Şi, bineînţeles, poţi să păstrezi restul. O sticlă de jumătate ar fi foarte bine.

— Nu-mi trebe mie beţivi la mine în autobuz. Ajungem la New York în două ceasuri. Poţi să-ţi iei ce vrei de-acolo.

Şi şoferul încearcă să zâmbească.

— Nu degeaba i se zice Oraşul Distracţiei, te-ai prins?

Callahan – care nu mai este Părintele Callahan, măcar atâta lucru a reuşit să stabilească flama din clanţa bisericii – adaugă şi o bancnotă de zece celei de douăzeci de dolari. Acum ţine treizeci de dolari în mâna întinsă. Şi îi spune iarăşi şoferului că se mulţumeşte cu o sticlă de jumătate şi că nu se aşteaptă să primească restul. De data aceasta şoferul, care nu-i deloc tâmpit, înhaţă banii.

— Da să nu mi te-mbeţi, repetă el Nu-mi trebe mie beţivi în autobuzul meu. Callahan dă din cap. N-o să i se-mbete. Şoferul intră în dugheana care adăposteşte o băcănie, un magazin cu băuturi şi un birt cu minuturi. Pe muchia oraşului Hartford, pe muchia dimineţii, sub intensitatea gălbejită a luminii felinarelor. În America există şosele secrete, şosele camuflate. Iar locul acesta se află chiar la una din rampele de intrare în reţeaua de drumuri întunecate. Şi Callahan simte asta. O simte din felul cum se rostogolesc pe asfalt paharele de plastic şi pachetele mototolite de ţigări în vântul tare de dinaintea zorilor. Îi şopteşte din semnul de deasupra pompelor cu benzină pe care scrie PLĂTIŢI ANTICIPAT DUPĂ ASFINŢIT. Este în adolescentul de peste drum care stă pe treptele unei case cu capul cuprins în mâini, eseu mut al nefericirii. Şoselele secrete sunt aproape şi îi şoptesc: „Haide, prietene. Aici poţi uita totul, până şi numele pe care l-au legat de tine pe când nu erai decât un bebeluş gol, încă mânjit cu sângele mamei, şi care orăcăia din toate puterile. Au legat un nume de tine, aşa cum se leagă tinicheaua de coada câinelui, nu-i aşa? Dar, dacă vii aici, nu mai trebuie să-l târâi după tine. Haide! Vino! Dar el nu se duce nicăieri, îl aşteaptă pe şoferul autobuzului, care se întoarce destul de repede cu o sticlă de Old Log Cabin într-o pungă din hârtie maro. Cunoaşte bine marca asta de whisky, iar o jumătate de litru ar trebui să coste cam doi dolari şi un sfert pe coclaurile astea, ceea ce înseamnă că şoferul tocmai ce a rezolvat un bacşiş de aproximativ douăzeci şi opt de dolari. Nu-i rău. Dar despre asta este vorba în modul american de viaţă, nu? Plăteşti mult ca să primeşti puţin. Iar dacă licoarea îi va spăla gustul ăsta scârbavnic din gură – mult mai rău decât mâna arsă – poate spune că şi-a meritat fiecare bănuţ din cei treizeci de dolari. La naiba, ar merita chiar o sută.

— Fără tămbălău, îi zice şoferul. Că te dau jos şi te las în mijlocul şoselei, dacă faci tămbălău. Pe Dumnezeu meu că aşa fac.

Atunci când autobuzul ajunge în staţia de la Autoritatea Portuară, Don Callahan este beat. Dar nu face tămbălău. Şade potolit la locul lui până îi vine rândul să coboare şi să intre în şuvoiul de omenire care se revarsă pe sub lumina fluorescentă şi

rece la ora şase dimineaţa: drogaţi, şoferi de taxi, lustragii, fete care ţi-o sug pe zece parai, băieţi îmbrăcaţi în fete care ţi-o sug pentru cinci, poliţai care-şi învârt bastoanele, negustorii de iarbă cu tranzistoarele la ei, zilierii care vin din New Jersey. Poliţaii cu bulane nu-l învrednicesc cu nici-o privire. Aerul din Autoritatea Portuară miroase a ţigări, a spermă şi a gaze de eşapament. Autobuzele parcate huruie. Toată lumea pare surghiunită. Sub neoanele reci toată lumea pare moartă.

Nu, *îşi corectează el gândul, trecând pe sub un panou care îi arată drumul: SPRE STRADĂ*. Nu-i bine „moartă”. *Nemoartă*, mai degrabă.

8

— Măi, omule, zise Eddie, da' ştiu că ai fost în ceva războaie. Şi cu grecii, şi cu romanii, şi cu ăia mici cu ochii oblici, în Vietnam.

Când Bătrânul începuse să-şi depene povestea, Eddie sperase să le relateze doar esenţialul, foarte pe scurt, ca să ajungă mai repede în biserică şi să vadă obiectul ascuns acolo. Nici prin minte nu-i trecuse că va fi impresionat, darămite zguduit, însă fusese. Callahan ştia lucruri pe care Eddie crezuse că nimeni altcineva nu le poate şti: tristeţea paharelor de plastic rostogolite pe asfalt, deznădejdea ruginită a semnului de deasupra pompelor de benzină, privirea oamenilor la ora dinaintea zorilor.

Mai presus de toate, cunoştea disperarea de a ceda dependenţei.

— Războaie? Nu ştiu, răspunse Callahan.

Apoi oftă prelung şi dădu din cap.

— Ba da, cred că ştiu. Prima zi mi-am petrecut-o în cinematografe, iar prima noapte în parcul din Washington Square. Am văzut că ceilalţi oameni fără adăpost se înveleau cu ziare, aşa că le-am urmat exemplul. Iar aceasta este doar o dovadă a modului cum mi s-a schimbat viaţa – structura vieţii, calitatea ei – din ziua când l-au înmormântat pe Danny Glick.

N-aveţi cum să pricepeţi pe loc, dar aveţi răbdare cu mine, căci veţi înţelege ce vreau să vă spun.

Se uită la Eddie şi îi zâmbi:

— Nu te teme, fiule, n-am de gând să dau din gură toată ziua. Nici măcar toată dimineaţa.

— Povesteşte cum îţi vine, îi răspunse Eddie.

Callahan izbucni în râs.

— Mulţam! Chiar aşa, mulţam la greu! Voiam să vă spun că în noaptea aceea m-am învelit cu *Daily News,* iar titlul de pe prima pagină era FRAŢII HITLER LOVESC ÎN QUEENS.

— O, Doamne, Fraţii Hitler, gemu Eddie. Mi-aduc aminte de ei. Doi cretini nenorociţi. Le plăcea să-i snopească în bătaie pe… pe evrei? Pe negri?

— Şi pe unii, şi pe alţii, îi răspunse Callahan. Şi le scrijeleau zvastici pe frunte. Însă pe a mea n-au apucat s-o isprăvească. Iar asta a fost o binecuvântare, pentru că după aia aveau de gând să-mi facă ceva mult mai rău decât să mă calce în picioare. Dar asta s-a întâmplat mai târziu, când m-am reîntors în New York.

— Zvastică, spuse Roland dus pe gânduri. Asta era semnul, sigilul, de pe avionul pe care l-am găsit lângă River Crossing? În care era David Quick?

— Îhî, confirmă Eddie, şi desenă o zvastică în iarbă cu vârful cizmei.

Firele de iarbă reveniră aproape imediat la loc, dar Roland apucă să-şi dea seama că da, aşa ar fi arătat şi semnul de pe fruntea lui Callahan dacă ar fi fost terminat.

— În ziua aceea de la sfârşitul lui octombrie, 1975, continuă Callahan, Fraţii Hitler erau pentru mine doar subiectul unui articol din ziarul cu care mă învelisem. În a doua mea zi în New York n-am făcut nimic altceva decât să mă plimb de colo-colo, luptându-mă cu dorinţa de a-mi lua o sticlă cu băutură. O parte din mine nu voia să bea, ci voia să se împotrivească acestei dorinţe. Voiam să încerc să-mi ispăşesc păcatele. Totodată simţeam sângele lui Barlow făcându-şi lucrarea în mine, infiltrându-se tot mai adânc în mine. Lumea avea un alt miros, şi nu era un miros mai plăcut.

Lucrurile *arătau* altfel, şi deloc mai bine. În gură îmi revenea gustul lui, gust ca de peşte mort, sau de vin stricat.

Nu speram să mă mântuiesc. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Dar căinţa nu are legătură cu mântuirea. Şi nici cu raiul. Căinţa înseamnă să-ţi cureţi conştiinţa aici, pe pământ. Şi asta n-o poţi face dacă eşti beat. Nici atunci nu mă consideram alcoolic, dar mă *întrebam* dacă nu cumva mă transformase şi pe mine în vampir. Mă întrebam dacă soarele n-o să înceapă să-mi ardă pielea. Sau dacă o să încep să mă uit pofticios la gâturile doamnelor.

Ridică din umeri şi râse.

— Sau, poate, la gâturile domnilor. Că ştiţi ce se spune despre preoţi; că nu suntem decât o şleahtă de pederaşti nedovediţi care ne vânturăm de colo-colo şi bâţâim crucea în nasul oamenilor.

— Dar nu erai vampir, spuse Eddie.

— Nici măcar de Tipul Trei. Doar spurcat, atât eram. Pe dinafara tuturor lucrurilor. Un paria. Mereu cu duhoarea lui în nări şi mereu văzând lumea aşa cum o văd numai cei asemenea lui, în tonuri de gri şi roşu. Ani la rând singura culoare mai deschisă pe care am putut-o vedea a fost roşul. Tot restul era o ceaţă.

Cred că umblam după un birou de Forţe de Muncă – ştiţi ce vreau să zic, nu? Compania aia care angajează lucrători cu ziua. În vremea aceea eram destul de zdravăn şi, firește, eram mult mai tânăr. Dar n-am găsit Forţele de Muncă. *În schimb* am găsit un loc numit Căminul. Pe colţul dintre First Avenue şi 47th Street, nu departe de sediul Naţiunilor Unite.

Roland, Eddie şi Susannah făcură schimb de priviri. Indiferent ce era locul acela căruia Callahan îi spunea Căminul, el se aflase la doar două străzi distanţă de terenul viran. *Doar că pe vremea aia nu era deloc viran,* îşi zise Eddie. *Nu în 1975. În 75 acolo încă mai era Artistic Deli „Tom şi Jerry”, Maeştri ai Aperitivelor.* Brusc îşi dori să fie şi Jake cu ei. Probabil că puştiul ar fi sărit în sus de bucurie când ar fi auzit povestea.

— Ce fel de prăvălie era Căminul? întrebă Roland.

— Nu era o prăvălie. Era un adăpost. Un adăpost pentru *beţivi.* Nu ştiu sigur dacă era unicul de genul ăsta în Manhattan, dar pun prinsoare că era unul dintre cele foarte puţine care existau atunci. Nu ştiam prea multe despre adăposturi, doar cât reuşisem să aflu de pe vremea primei mele parohii. Însă, pe măsură ce trecea timpul, am învăţat o sumedenie de lucruri. Am cunoscut sistemul din ambele părţi. Erau zile când eu eram tipul care pune supa în castroane la şase seara şi împarte păturile la nouă. Iar alteori eu eram cel care mănâncă supa şi doarme sub păturile alea. Desigur, după ce am fost căutat de păduchi în prealabil.

Există adăposturi unde nu eşti primit dacă miroşi a băutură. Şi există altele unde te primesc pur şi simplu dacă susţii că n-ai mai pus picătură în gură de două ceasuri. Şi mai sunt şi alte locuri – extrem de puţine – în care poţi intra chiar dacă eşti beat muci, cu condiţia să te laşi percheziţionat la uşă şi să le permiţi să-ţi arunce cocârţul. Odată rezolvată această chestiune, te încuie într-o încăpere împreună cu celelalte cazuri de alcoolism sever. Şi, dacă te răzgândeşti, nu ai cum să te furişezi până afară să-ţi iei de băut; şi nici nu-i poţi speria pe cei mai puţin mangă dacă te apucă vreo criză de delirium tremens şi începi să vezi gândaci ieşind din pereţi. Şi femeile n-au voie acolo, pentru că pot fi violate. Ăsta-i unul din motivele pentru care mai multe femei decât bărbaţi fără adăpost mor pe stradă. Aşa zicea Lupe.

— Lupe? întrebă Eddie.

— O să ajung şi la el, dar deocamdată ajunge să vă spun că el a stabilit politica privind alcoolul la Cămin. Acolo ţineau sub cheie *băutura,* nu beţivii. Şi căpătai o duşcă, dacă chiar aveai nevoie. Plus un sedativ. Iar ăsta nu-i un procedeu medical recomandat – cred că nu-i nici măcar legal, de vreme nici Lupe, nici Rowan Magruder nu erau doctori – dar părea să funcţioneze. Într-o noapte am venit treaz, şi Lupe m-a pus la treabă. Vreo două zile am lucrat pe gratis, şi după aia m-a chemat Rowan în biroul lui care era cam cât un dulap de depozitare. M-a întrebat dacă sunt alcoolic. I-am spus că nu. M-a întrebat dacă sunt căutat de poliţie. I-am spus că nu. M-a

întrebat dacă fug de ceva. I-am spus da, de mine însumi. M-a întrebat dacă vreau să muncesc şi am izbucnit în plâns. A interpretat lacrimile mele drept răspuns afirmativ.

Următoarele nouă luni – până în iunie 1976 – am lucrat la Cămin. Făceam paturile, făceam de mâncare, mergeam să strângem fonduri cu Lupe şi uneori cu Rowan, duceam cu furgoneta adăpostului beţivii la întrunirile Alcoolicilor Anonimi, îi ajutam să-şi bea porţia pe cei care tremurau prea tare ca să mai fie în stare să ţină singuri paharul. Am început să mă ocup şi de contabilitate pentru că mă pricepeam mai bine decât Magruder sau Lupe sau oricare din tipii care mai lucrau acolo. N-aş merge până într-acolo să spun că acelea au fost cele mai fericite zile din viaţa mea, căci tot mai aveam în gură gustul sângelui lui Barlow, însă au fost zile milostive cu mine. Nu mă mai gândeam aşa de mult. Ţineam capul în jos şi făceam ceea ce mi se cerea să fac. Am început să mă vindec.

La un moment dat, în iarna aceea, mi-am dat seama că începusem să mă schimb. Ca şi cum aş fi căpătat un al şaselea simţ. Uneori auzeam dangăt de clopote. Îngrozitor, dar dulce, în acelaşi timp. Alteori, când eram pe stradă, se întuneca totul în jurul meu, chiar dacă era soare. Mi-amintesc că începusem să-mi caut umbra pe asfalt. Eram convins că nu aveam s-o văd acolo, dar era mereu la locul ei.

Ka-tet-ul lui Roland făcu un alt schimb de priviri.

— Uneori aceste stări ale mele erau însoţite şi de o senzaţie olfactivă. Un miros amar, ca de ceapă foarte iute şi fier înroşit în foc. Începusem să cred că aveam epilepsie.

— Te-ai dus la doctor? îl întrebă Susannah.

— Nu m-am dus. Mi-era teamă de ce aveam să aflu. O tumoră pe creier părea ipoteza cea mai plauzibilă. Am stat în banca mea şi am continuat să muncesc. Şi într-o seară m-am dus la film în Times Square. Se reluau două din westernurile cu Clint Eastwood. Genul western spaghetti, ştiţi?

— Da, zise Eddie.

— Şi am auzit clopotele. Dangătul lor. Şi am simţit mirosul acela, mai puternic ca oricând înainte. Şi venea de undeva din faţa mea. M-am uitat şi am văzut doi bărbaţi, unul mai în

vârstă, celălalt mai tânăr. Mi-a fost uşor să-i descopăr pentru că cinematograful era pe trei sferturi gol. Cel tânăr stătea aplecat spre prietenul lui. Cel bătrân nu şi-a luat nici-o clipă ochii de la ecran, dar îl ţinea pe celălalt cu braţul pe după umeri. Dacă i-aş fi văzut în orice altă seară, aş fi ştiut ce se petrecea între ei, însă nu şi atunci. I-am privit în continuare. Şi am început să văd un soi de lumină albastru închis, mai întâi în jurul tânărului, apoi în jurul amândurora. Nu mai văzusem niciodată o asemenea lumină. Era ca bezna pe care o simţeam uneori pe stradă, când începeau să-mi bată clopotele în cap. Era ca mirosul. Adică, ştiai că aşa ceva nu poate fi acolo, şi totuşi era. Şi am înţeles. Nu am şi acceptat – acceptarea a venit mai târziu – dar am înţeles. Tânărul era vampir.

Făcu o pauză gândindu-se cum anume să-şi spună povestea mai departe. Cum să se facă înţeles.

— Eu cred că există cel puţin trei tipuri de vampiri pe lumea asta. Le-am botezat Tipul Unu, Doi şi Trei. Cei din Tipul Unu sunt foarte rari. Barlow era vampir de Tipul Unu. Au vieţi lungi şi pot hiberna perioade îndelungate de timp – cincizeci de ani, o sută, poate chiar două. Când sunt activi, au puterea de a crea noi vampiri, cei pe care noi îi numim nemorţi. Aceşti nemorţi fac parte din Tipul Doi. Şi ei sunt capabili să creeze noi vampiri, însă nu sunt absolut deloc inteligenţi.

Îi privi pe Eddie şi pe Susannah şi îi întrebă:

— Aţi văzut *Noaptea morţilor vii?*

Susannah clătină din cap. Eddie făcu un gest afirmativ.

— În filmul ăla, nemorţii erau prezentaţi ca nişte zombi, fără niciun fel de activitate cerebrală. Vampirii de Tipul Doi sunt mai inteligenţi decât ăia din film, dar nu cu mult. Nu pot ieşi din ascunzători pe timp de zi. Dacă o fac, pot orbi, pot fi arşi, sau chiar ucişi. Şi, cu toate că nu sunt sigur, cred că trăiesc destul de puţin. Nu din cauză că trecerea de la stadiul de om viu la cel de nemort şi vampir ar scurta viaţa, ci din cauză că existenţa vampirilor de Tip Doi este extrem de periculoasă.

În majoritatea cazurilor – iar aceasta este o părere, nu o

certitudine – vampirii de Tip Doi creează alţi vampiri de Tip Doi într-o zonă relativ restrânsă. În faza aceasta a bolii – pentru că *este* o boală – vampirul de Tip Unu, vampirul-rege, a părăsit deja locul respectiv. În Salem's Lot, nemernicul ăla a fost omorât. Iar ca el poate că mai sunt doar o duzină în toată lumea.

În alte cazuri, Tipul Doi creează Tipul Trei. Iar vampirii de Tip Trei sunt ca ţânţarii. Nu pot face alţi vampiri, însă se pot hrăni. Şi se hrănesc. Şi se tot hrănesc.

— Se îmbolnăvesc de SIDA? întrebă Eddie. Ştii ce-i aia, nu?

— Ştiu, deşi n-am auzit termenul până în primăvara lui 1983, pe când lucram la Adăpostul „Farul" din Detroit, iar timpul meu în America se scurtase. Fireşte că ştiam de mai bine de zece ani că exista o *boală.* Literatura de specialitate o numea uneori DIH – Deficienţă Imunitară a Homosexualilor. În 1982 au apărut articole în ziare despre o nouă boală numită „Cancerul pederaştilor" şi au fost lansate speculaţii cum că ar fi fost molipsitoare. Pe străzi i se zicea „Boala futaiului". Însă nu cred că vampirii mor din cauza ei, dar o pot avea. Şi o pot transmite. O, *da.* Am motive *întemeiate* să cred asta.

Buzele lui Callahan începură să tremure. Şi le strânse într-un rictus amar.

— Când demonul acesta vampir te-a obligat să-i bei sângele, ţi-a transmis puterea de a-i vedea, spuse Roland.

— Da.

— Pe toţi, sau doar pe cei din Tipul Trei? Pe cei micuţi?

— Cei micuţi, murmură Callahan, apoi scoase un hohot de râs amar. Da, îmi place cum le spui. Oricum, n-am văzut decât Tipul Trei de când am plecat din Jerusalem's Lot. Însă cei din Tipul Unu, cum a fost Barlow, sunt extrem de rari, iar cei din Tipul Doi nu rezistă prea mult. Le vine de hac propria lor lăcomie. Sunt hămesiţi în permanenţă. Cei de Tipul Trei pot ieşi din ascunzători pe timp de zi. Şi îşi capătă forţa din hrană, aşa ca noi.

— Şi ce ai făcut în seara aia, la cinematograf? îl întrebă Susannah.

— Nimic, răspunse Callahan. N-am făcut nimic cât am fost în New York – cât am fost *prima* dată în New York – până în luna aprilie. Înţelegeţi voi? Nu eram sigur. Adică, eram sigur în *inima* mea, însă mintea refuza să creadă. În plus, mai era o chestiune foarte simplă care îmi bruia simţurile: eram un alcoolic pe *uscat*. Alcoolicul este şi el un soi de vampir, iar partea aceea din mine era din ce în ce mai însetată, în vreme ce încercam din răsputeri să mă dezic de această trăsătură fundamentală a firii mele. Aşa că mi-am spus că am văzut doar un cuplu de homosexuali giugiulindu-se la cinematograf. Atât şi nimic mai mult. Iar în privinţa celorlalte lucruri – clopotele, mirosul, lumina albastră din jurul tânărului – m-am convins că fusese doar o criză de epilepsie, sau un efect secundar al agresiunii lui Barlow, sau ambele. Şi aveam dreptate cu Barlow. Sângele lui era în mine. *El* vedea.

— A fost mai mult, spuse Roland.

Callahan se întoarse surprins spre el.

— Ai trecut prin portal, Părinte. Te-a chemat ceva din lumea aceasta. Cred că te-a chemat lucrul acela din biserica ta, deşi nu era încă în biserică atunci când ai aflat de existenţa lui.

— Nu, zise Callahan, privindu-l pe Roland cu un soi de respect precaut. Nu era. De unde ştii? Rogu-te, spune-mi.

Dar Roland nu îi spuse.

— Continuă, îi zise. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Lupe s-a întâmplat, răspunse Callahan.

9

Celălalt nume al lui era Delgado.

Roland făcu ochii mari – o singură clipă de uimire – însă Eddie şi Susannah îl cunoşteau destul de bine pe pistolar ca să-şi dea seama că această reacţie a lui era ieşită din comun. Totodată însă, aproape că se obişnuiseră cu toate aceste coincidenţe care nu aveau cum să fie simple coincidenţe, se obişnuiseră cu sentimentul că fiecare dintre acestea nu era

decât o altă întoarcere a roţilor zimţate ale unui mecanism uriaş.

Lupe Delgado avea treizeci şi doi de ani, era alcoolic, nu mai băuse de cinci ani şi lucra la Cămin din 1974. Magruder înfiinţase adăpostul, dar Lupe Delgado îi dăduse viaţă şi scop. În timpul zilei, lucra în echipa de întreţinere de la Hotelul Plaza, de pe Fifth Avenue. La adăpost lucra noaptea. Fusese artizanul politicii privind alcoolul la Cămin. Şi fusese cel care l-a întâmpinat pe Callahan în prima seară.

— Eram în New York de mai bine de un an, atunci, prima dată, spuse Callahan, dar prin martie 1976 eram deja…

Se opri, căutându-şi cuvintele pentru a rosti ceva ce ceilalţi trei înţeleseseră deja după expresia care i se întipărise pe chip. Se îmbujorase tot, mai puţin cicatricea de pe frunte, nefiresc de albă.

— Of, bine, cred că s-ar putea zice că în martie eram deja îndrăgostit de el. Asta înseamnă că sunt pederast? Poponar? Habar n-am. Se spune că toţi preoţii suntem aşa, nu? Şi de ce nu s-ar spune? La fiecare două, trei luni apare câte un articol în ziare despre vreun preot căruia îi place să-şi vâre mâna pe sub straiele băieţilor de altar. În ceea ce mă priveşte, n-aveam absolut niciun motiv să mă consider homosexual. Dumnezeu mi-e martor că nu eram imun la farmecele femeieşti, şi niciodată nu-mi trecuse prin minte să molestez băieţii de altar. În plus, niciodată nu s-a întâmplat nimic fizic între mine şi Lupe. Dar l-am iubit, şi nu vorbesc acum doar de mintea lui, sau de dăruirea lui, sau de ambiţiile lui pentru adăpost. Nu l-am iubit doar pentru că a ales să muncească printre cei săraci, aidoma lui Hristos. Recunosc că a existat o atracţie fizică.

Şovăi, apoi spuse dintr-o suflare:

— Doamne, frumos mai era! *Foarte frumos!*

— Ce a păţit? întrebă Roland.

— Era o seară de la sfârşitul lui martie şi ningea tare. Adăpostul era plin, iar locatarii erau cam agitaţi. Deja avusese loc o încăierare, şi noi tocmai ce făceam ordine. Un individ avea o criză zdravănă de delirium tremens şi Rowan Magruder îl luase la el în birou şi-i dădea cafea cu whisky. Cred că v-am

zis că la Cămin nu aveam cameră de izolare. Era ora cinei, de fapt întârziaserăm cu jumătate de oră, pentru că trei dintre voluntarii care ne ajutau nu putuseră să vină din cauza vremii. Aparatul de radio era deschis şi două dintre femei dansau. „E ora mesei la grădina zoologică”, obişnuia să spună Lupe.

Tocmai ce-mi scosesem haina şi mă îndreptam către bucătărie, când… când m-a apucat de guler un individ pe care îl chema Frank Spinelli… voia să ştie ce am de gând cu scrisoarea de recomandare pe care îi promisesem că i-o voi scrie… şi mai era şi o femeie, Lisa-nu-mai-ştiu-cum, care voia s-o ajut cu una din etapele dezalcoolizării, etapa aia când trebuie să faci o listă cu toate persoanele cărora le-ai făcut vreun rău… şi mai era şi un tânăr care voia să-i scriu o cerere pentru o slujbă, deoarece el ştia să citească, dar nu prea ştia să scrie… şi ceva se ardea pe plită… şi era o nebunie generală. Însă mie îmi plăcea. Parcă mă lua pe sus şi mă umplea de energie. Dar, la un moment dat, m-am oprit din ceea ce făceam. N-am auzit niciun clopot, iar unicele arome erau cele de beţivi nespălaţi şi de mâncare arsă… însă am văzut lumina aceea albastră în jurul gâtului lui Lupe. Ca un guler. Şi am văzut şi semnele. Micuţe. Ca nişte pişcături.

Cred că m-am clătinat pe picioare, căci Lupe mi-a sărit în ajutor. Şi atunci am simţit *mirosul:* ceapă iute şi metal încins. Pesemne că mi-am pierdut cunoştinţa câteva secunde, pentru că m-am pomenit în colţul de lângă fişierul unde ţineam dosarele celor care luau parte la întrunirile Alcoolicilor Anonimi, iar Lupe mă întreba când am mâncat ultima dată. Ştia că uneori uitam să mănânc.

Iar mirosul dispăruse. Dispăruse şi aura albastră din jurul gâtului lui. Şi semnele alea micuţe unde ceva îl pişcase. Semnele dispar foarte repede dacă vampirul care te-a atacat nu-i chiar lihnit de foame. Dar eu ştiam ce se întâmplase. N-avea niciun sens să-l întreb cu cine fusese, sau când, sau unde. Pentru că vampirii, chiar şi cei de Tipul Trei – sau poate *mai ales* aceştia – ştiu multe şmecherii prin care să se protejeze. În saliva lipitorilor există o enzimă care permite sângelui victimei să curgă atunci când ele se hrănesc. Mai are şi rolul

de a amorţi locul cu pricina, aşa că, dacă nu vezi lighioana pe tine, habar n-ai ce ţi se întâmplă. Iar vampirii de Tipul Trei par a secreta un soi de amnezie selectivă pe termen scurt.

Am reuşit să nu-l las să vadă ce simt. Doar i-am spus că am ameţit probabil pentru că intrasem din frig la căldură şi lumină şi zgomote. Mi-a acceptat explicaţia şi mi-a spus că trebuie s-o iau mai uşor. „Eşti prea valoros pentru noi ca să te pierdem, Don", aşa mi-a zis. Şi m-a sărutat. Uite, chiar aici.

Callahan îşi atinse obrazul drept cu mâna beteagă.

— Se pare că v-am minţit când am spus că nu s-a petrecut nimic de natură fizică între noi, nu? Nu a fost decât acel unic sărut. Dar şi acum îmi amintesc ce am simţit. Îmi amintesc şi cum m-a înţepat cu mustaţa crescută peste zi.

— Îmi pare foarte rău pentru tine, şopti Susannah.

— Îţi mulţumesc, draga mea, îi răspunse Callahan. Nu cred că îţi poţi da seama cât de mult înseamnă asta pentru mine. Cât de minunat mi se pare să fiu compătimit de cineva din propria mea lume. Mă simt ca un exilat care primeşte veşti de acasă. Sau ca un însetat care primeşte apă proaspătă de izvor după ani lungi în care a băut doar apă îmbuteliată, sălcie la gust.

Se întinse şi îi prinse mâna într-ale sale. Ceva în surâsul lui îi părea lui Eddie forţat, fals chiar, şi brusc îi trecu prin minte o idee înfiorătoare. Dar dacă Părintele Callahan simţea chiar acum miros de ceapă iute şi fier încins? Dacă vedea o lumină albastră, nu în jurul gâtului lui Susannah, aidoma unui guler, ci în jurul abdomenului ei, ca o cingătoare?

Se uită la Roland, căutând ajutor, însă chipul pistolarului era inexpresiv.

— Avea SIDA, nu? întrebă Eddie. Un vampir gay de Tipul Trei l-a muşcat pe prietenul tău şi i-a dat-o.

— Gay, repetă Callahan. Vrei să-mi spui că acest cuvânt prostesc… se întrerupse clătinând din cap.

— Ba da, zise Eddie. Echipa Red Sox n-a câştigat campionatul, iar poponarilor li se spune „gay".

— Eddie! exclamă Susannah.

— Hei, spuse tânărul, credeţi chiar că-i uşor să fii ultimul

care a plecat din New York uitând să stingă lumina? Că nu-i deloc aşa. Şi să vă mai spun o chestie: am început să mă simt din ce în ce mai depăşit.

Se întoarse spre Callahan.

— Mă rog, *aşa* a fost, nu?

— Cred că da. Ţineţi cont, însă, că nici eu nu ştiam mare lucru la vremea respectivă. Iar ceea ce *ştiam* încercam să neg şi să reprim. Cu multă vigoare, cum obişnuia să spună preşedintele Kennedy. Pe primul – pe primul „micuţ" – l-am văzut la cinematograf, în 1975, în săptămâna dintre Crăciun şi Anul Nou.

Scoase un hohot scurt de râs, ca un lătrat.

— Acum, când mă gândesc, mi-aduc aminte că cinematograful se numea „Gaiety". Nu-i de mirare?

Se întrerupse privindu-i pe ceilalţi, surprins de descoperirea făcută.

— Nu este. Nu sunteţi deloc miraţi.

— S-a terminat cu coincidenţele, drăgălaşule, spuse Susannah. Ce ni se întâmplă acum seamănă mai degrabă cu perspectiva lui Charles Dickens asupra realităţii.

— Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie, dulceaţă. Haide. Spune-ţi povestea.

Bătrânul făcu o pauză ca să-şi amintească unde anume rămăsese. Apoi continuă.

— Am văzut primul vampir de Tip Trei la sfârşitul lui decembrie 1975. Şi am mai întâlnit încă vreo şase până în seara aia când am văzut lumina albastră în jurul gâtului lui Lupe, trei luni mai târziu. Şi doar pe unul singur l-am văzut în acţiune. Într-o alee din East Village, împreună cu un alt individ. El, vampirul, stătea în poziţia asta.

Callahan se ridică şi le arătă: braţele întinse, palmele proptite de un zid invizibil.

— Celălalt, victima, stătea între braţele lui, cu faţa la el. Poate că vorbeau. Poate că se sărutau. Dar eu ştiam – *ştiam* – că nu făceau nici una, nici alta.

Cât despre ceilalţi… Am văzut doi într-un restaurant, fiecare singur la masa lui. Mâinile şi feţele le erau inundate de

lumina aia – le era întinsă pe buze ca zeama murelor – iar aerul din jurul lor era greu de parfumul lor de ceapă şi fier încins.

Callahan surâse.

— Mă surprinde că folosesc atât de multe comparaţii în descrierile mele. Probabil asta se întâmplă din cauză că nu doar încerc să vă descriu ce am văzut, ci încerc să înţeleg eu însumi. Încă mai încerc să înţeleg. Să-mi dau seama cum de această lume, această lume secretă, a existat mereu alături de cea pe care o cunoşteam eu.

Roland are dreptate, îşi spuse Eddie. *A trecut prin portal. Asta trebuie să fie. Nu ştie, dar asta este. În cazul acesta, este el unul dintre noi? Face parte din* ka-tet-*ul nostru?*

— Am mai văzut unul la coadă la banca Marine Midland, unde îşi avea conturile Căminul, continuă Callahan. Eu eram la coadă la depuneri, iar femeia aia era la retrageri. Lumina o acoperea din cap până-n picioare. A observat că mă uit la ea şi mi-a susţinut fără teamă privirea. Sexi, ca şi cum ar fi flirtat cu mine.

— I-ai putut distinge printre oameni, pentru că în tine curgea sângele acelui demon-vampir, îi zise Roland. Dar ei şi-au dat seama ce eşti?

— Nu, spuse repede Callahan. Dacă ar fi fost în stare să mă vadă – să mă încolţească – viaţa mea n-ar mai fi valorat nici cât un găinaţ de vrabie. Deşi *au aflat* de mine. Însă asta a fost mai târziu.

Ideea este că eu îi vedeam. Că ştiam ce sunt. Iar când l-am văzut pe Lupe în seara aia, am înţeles cine îl atacase. Să ştiţi că şi ei văd. Şi simt mirosul. Poate aud şi clopotele. Îşi însemnează victimele, care sunt atrase de ei ca moliile de lumină. Sau ca nişte câini de acelaşi stâlp de telegraf la care să-şi ridice piciorul.

Sunt convins că Lupe a fost muşcat pentru prima oară în seara aceea, pentru că nu mai văzusem niciodată aura albastră în jurul lui… sau semnele alea pe gâtul lui, semnele alea care păreau doar două ciupituri făcute cu lama de ras. Dar a mai fost muşcat în repetate rânduri după aceea. Cred că din cauza

muncii noastre cu oameni în tranzit. Poate că acestui tip de vampiri sângele cu alcool în el li se părea o modalitate ieftină de a atinge extazul. Cine poate şti?

În orice caz, din cauza lui Lupe am ucis prima oară în viaţa mea. Prima oară din multele daţi care au urmat. S-a întâmplat în aprilie…

10

Este aprilie, iar parfumul primăverii se simte în aer. Callahan a ajuns la Cămin pe la ora cinci, unde, mai întâi, a completat cecurile pentru facturile sfârşitului de lună, iar apoi s-a apucat să pregătească specialitatea lui căreia îi zice „Tocană din broască râioasă cu găluşte". De fapt este vorba despre tocană din carne de vacă, însă denumirea aceasta pitorească îl amuză nespus.

Tocmai ce a terminat de spălat oalele de tablă, nu pentru că ar fi avut nevoie de ele în continuare (la Cămin se găseau ustensile de bucătărie din abundenţă, spre deosebire de alte lucruri necesare), ci pentru că aşa îl învăţase mama lui să lucreze în bucătărie: trebuie să laşi curat în urma ta.

Iese afară cu una din oalele cele mari sprijinită de şold, ca să arunce zoaiele la canal, dar se opreşte ca trăsnit după doar câţiva paşi. Mai văzuse acest tablou, mai demult, în Village, însă atunci cei doi bărbaţi – cel cu spatele lipit de zid şi cel din faţa lui, cu mâinile sprijinite de zid – nu fuseseră decât două siluete neclare. Pe aceştia de acum îi vede bine în lumina care iese din bucătărie, iar cel lipit de zid, parcă adormit, cu capul plecat pe umăr, dezgolindu-şi gâtul, este cineva pe care Callahan îl cunoaşte foarte bine.

Lupe.

Cu toate că această parte a aleii este bine luminată acum, prin uşa deschisă, iar Callahan n-a făcut niciun efort să nu facă zgomot – de fapt, chiar fredona „Take a Walk on the Wild Side" al lui Lou Reed – nici unul dintre cei doi nu îl observă. Sunt căzuţi în transă. Bărbatul din faţa lui Lupe pare a avea în jur de cincizeci de ani şi este bine îmbrăcat, costum şi cravată. Lângă el, pe

macadam, zace o servietă extrem de scumpă, din colecţia Mark Cross. Capul acestui bărbat este întins şi uşor înclinat într-o parte. Buzele lui deschise sunt lipite de partea dreaptă a gâtului lui Lupe. Ce-i acolo? Jugulara? Carotida? Callahan nu-şi aminteşte şi, oricum, nu are nici-o importanţă. Acum nu se mai aud clopotele bătând, însă duhoarea este copleşitoare, atât de râncedă încât încep să-i lăcrimeze ochii şi din nări începe să-i picure apă. Lumina albastră din jurul celor doi este teribil de intensă, iar lui Callahan i se pare chiar că pulsează ritmic. Asta-i respiraţia lor, *îşi dă el seama.* Respiraţia lor care mişcă rahatul ăla. Ceea ce înseamnă că totul este real.

Aude un ţocăit apos. Aidoma sunetului din filme când cei doi protagonişti se pupă cu înfocare.

Nu stă pe gânduri. Lasă din mână oala plină cu apă murdară, unsuroasă. Iar oala zdrăngăne puternic pe betonul aleii, însă cei doi nu se mişcă; rămân pierduţi în visul lor. Callahan se întoarce în bucătărie. Pe masă e satârul pe care îl folosise ca să taie carnea pentru tocană. Îşi vede chipul în lama strălucitoare şi îşi spune: Cel puţin eu *nu* sunt de-al lor; încă mă mai văd în oglindă. *Şi apucă strâns mânerul satârului şi iese înapoi în alee. Trece peste oala cu zoaie. Seara este blândă şi umedă. De undeva picură apa. De altundeva Elton John zbiară dintr-un radio: „Cineva mi-a salvat viaţa în noaptea asta". Umiditatea din atmosferă creează o aureolă în jurul felinarului din capătul aleii. Este luna aprilie la New York, şi la nici trei metri de locul unde stă Callahan – până de curând preot hirotonisit al Bisericii Catolice – un vampir se hrăneşte cu sângele prăzii sale. Cu sângele bărbatului de care se îndrăgostise Donald Callahan.*

„Mai-mai că ţi-ai vârât ghearele-n mine, nu-i aşa, iubito?", cântă Elton John, iar Callahan mai face câţiva paşi, ridică satârul, apoi îl împlântă cu toată puterea în ţeasta vampirului. Obrajii vampirului se deschid ca nişte aripi. Îşi ridică brusc capul, aidoma unui animal de pradă care a auzit cum se apropie de el ceva mai mare şi mai fioros. După o secundă îşi îndoaie genunchii de parcă ar dori să-şi ridice servieta de jos, apoi pare a-şi spune că se poate lipsi de ea. Se întoarce şi se îndreaptă încet spre intrarea aleii. Spre locul de unde se aude Elton John spunând:

„Cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat viiii-aţa *în noaptea asta” Satârul a rămas înfipt în craniul creaturii. La fiecare pas, mânerul se clatină ca o coadă mică şi ţeapănă. Callahan vede ceva sânge, însă nici vorbă de oceanul la care s-ar fi aşteptat. În momentul acesta este mult prea şocat ca să se mire, însă mai târziu îşi va da seama că în aceste jivine curge extrem de puţin sânge lichid. Probabil că ceea ce le ţine în funcţiune este mai magic decât miracolul sângelui. Mare parte din sângele lor se coagulase asemenea gălbenuşului de ou fiert.*

Mai face încă un pas şi se opreşte. Se cocoşează. Callahan nu-i mai vede capul. Iar apoi, complet pe neaşteptate, hainele i se năruie aterizând planat pe asfaltul ud al aleii.

Ca în vis, Callahan se apropie ca să se uite la ele. Lupe Delgado a rămas lângă zid, cu capul dat pe spate, ochii închişi, pierdut în vraja pe care vampirul o ţesuse asupra lui. Firişoare subţiri de sânge i se preling pe gât.

Callahan se uită la haine. Cravata încă este înnodată. Cămaşa este în interiorul sacoului, şi îndesată în pantaloni. Ştie că dacă va trage fermoarul acestora, va vedea chiloţii dinăuntru. Apucă o mânecă a sacoului, mai mult ca să confirme şi prin atingere faptul că este goală, iar ceasul vampirului se rostogoleşte dinăuntru şi cade cu un clinchet alături de inelul de absolvire a şcolii.

E şi păr pe jos. Şi dinţi, şi măsele, unele plombate. Atât a rămas din Domnul-cu-Servietă-Mark-Cross.

Callahan adună hainele. Elton John tot nu a terminat de cântat „Cineva mi-a salvat viaţa în noaptea asta” dar nu ar trebui să ne surprindă. Cântecul e destul de lung, cam de patru minute. Callahan îşi pune ceasul la mână, iar inelul şi-l vâră pe un deget, doar pentru a le păstra în siguranţă. Trece pe lângă Lupe atunci când duce hainele înăuntru. Lupe e pierdut în visul lui. Iar găurile de pe gât, care la început fuseseră cam ca nişte împunsături de ac, au început să-i dispară.

Ca prin minune, bucătăria este goală. Lângă ea, la stânga, e o uşă pe care scrie MAGAZIE. Dincolo de ea e un holişor cu dulapuri prevăzute cu grilaje încuiate pentru descurajarea furtului. Conserve pe o latură, alimente uscate pe cealaltă. Apoi haine. Un dulap cu cămăşi. Altul cu pantaloni. Rochii şi fuste într-un altul.

Paltoane în alt dulap. La capătul holului e un garderob rablagit pe care scrie DIVERSE. Callahan găseşte portofelul vampirului şi şi-l pune în buzunar, peste al său. Iar buzunarul i se bulbucă. Apoi descuie garderobul şi aruncă de-a valma hainele vampirului. Îi este mult mai uşor să facă asta, decât să le sorteze, cu toate că ştie că vor fi vociferări atunci când se vor descoperi izmenele. Căci lenjeria purtată nu este tolerată la Cămin.

— Om da noi de mâncare alcoolicilor în stadiu cronic, îi spusese odată Rowan Magruder, dar tot există anumite standarde.

Dă-le-ncolo de standarde. Acum trebuie să se gândească la părul şi dinţii vampirului. La ceasul lui, la inel, la portofel… o, Doamne, şi la servietă şi la pantofi! Trebuie că sunt tot afară!

Nu care cumva să îndrăzneşti să te plângi, *îşi spune Callahan.* Bine că a dispărut nouăzeci şi cinci la sută din el, ca un monstru în ultimele secvenţe ale unui film de groază. Dumnezeu te-a avut în paza Lui până acum – cred că Dumnezeu a fost – aşa că să nu îndrăzneşti să te vaiţi!

Şi nu se vaită. Adună părul, dinţii, servieta şi, călcând în băltoace, se duce la capătul aleii, unde le azvârle peste gard. După câteva clipe de gândire, aruncă şi ceasul, portofelul şi inelul. Acesta i se înţepenise pe deget, iar el aproape că intră în panică, dar, în cele din urmă, reuşeşte să-l scoată şi îl azvârle – pleosc. *Cineva se va ocupa de toate lucrurile astea. În fond, suntem în New York. Se întoarce la Lupe şi dă cu ochii de pantofi. Sunt mult prea buni ca să-i arunce; păpuşeii ăştia mai au viaţă lungă de trăit. Îi ia şi se întoarce în bucătărie. Când Lupe intră şi el, îl găseşte lângă plită, tot cu pantofii în mână.*

— Don?

Vocea îi sună înfundat. Este vocea unui om care tocmai ce s-a trezit dintr-un somn adânc. Pare şi amuzată. Lupe arată spre pantofii din mâna lui Callahan.

— Vrei să-i pui în tocană?

— I-ar putea îmbunătăţi gustul, dar nu, am să-i pun în magazie, răspunde Callahan.

Este uluit de cât de calmă îi este vocea. De cât de regulat îi bate inima! Şaizeci sau şaptezeci de bătăi pe minut!

— Cineva i-a lăsat afară. Dar tu *ce-ai făcut?*

Lupe îi zâmbeşte. Şi când zâmbeşte este mai fermecător ca oricând.

— Am ieşit să trag un fum, zice el. E frumos afară. Nu m-ai văzut?

— Ba da, îi răspunde Callahan. Păreai dus în lumea ta şi n-am vrut să te deranjez. Fii drăguţ şi deschide-mi uşa de la magazie.

Lupe face ce i s-a cerut.

— Buni pantofi, comentează el De la firma Bally. Cine e oare în stare să dea beţivilor pantofi Bally?

— Probabil cineva care nu mai are nevoie de ei, spune Callahan.

Acum aude clopotele. Dulceaţa lor otrăvitoare. Şi scrâşneşte din dinţi. Iar lumea parcă începe să pâlpâie în faţa ochilor lui. Nu acum. O, nu, te rog, nu acum.

Nu este o rugăciune. Se roagă rar în ultimul timp. Dar se pare că îl aude cineva, căci sunetul clopotelor se stinge. Iar lumea îşi recapătă contururile ferme. Din cealaltă încăpere cineva urlă că-i e foame. Altcineva înjură. Mereu aceeaşi poveste. Şi ar vrea să bea. Şi asta e la fel, doar că setea îi este acum mai aprigă ca niciodată. Se tot gândeşte la satâr. La greutatea lui. La zgomotul pe care l-a scos când a lovit. Iar gustul i-a umplut din nou gura. Gustul împuţit al sângelui lui Barlow. Ce i-a zis vampirul în bucătăria familiei Petrie după ce i-a sfărâmat crucifixul primit de la mama lui? Că e trist să vezi cum dă greş credinţa omului.

Diseară am să iau parte la întrunirea Alcoolicilor Anonimi, *se hotărăşte el, legând pantofii cu un elastic şi depozitându-i în dulapul pentru încălţăminte. Uneori întrunirile astea ajută. Nu spune niciodată: „Sunt Don Callahan şi sunt alcoolic”, dar tot îl ajută uneori.*

Tresare speriat când se întoarce şi dă de Lupe foarte aproape în spatele său.

— Uşurel, băiete, râde Lupe.

Îşi scarpină indiferent gâtul. Semnele mai sunt acolo, dar vor dispărea până în zori. Totuşi, Callahan îşi dă seama că vampirii au o metodă de detectare a prăzii. Poate văd ceva. Sau simt un miros anume. Sau altceva.

— Ascultă, îi spune el lui Lupe. Mă gândesc să plec din oraş o

săptămână sau două. Să mă odihnesc şi să mă relaxez puţin. Ce-ar fi să vii cu mine? Am putea să mergem undeva, la ţară. La pescuit.

— Nu pot, răspunde Lupe. Până în iunie n-am cum să-mi iau concediu de la hotel. În plus, nici aici nu prea avem personal. Dar, dacă vrei să pleci, am să vorbesc eu cu Rowan. Nu-i nici-o problemă.

Lupe îl priveşte mai atent.

— Ai avea nevoie de ceva odihnă. Pari obosit. Şi eşti şi foarte agitat.

— Nee, am zis şi eu aşa, spune Callahan.

N-are de gând să plece nicăieri. Dacă rămâne, poate va reuşi să aibă grijă de Lupe. Acum ştie mai multe. Ştie că e la fel de uşor să-i omori pe cât îţi e să striveşti un gândac pe perete. Plus că nu fac prea mult deranj. „Doar un puf şi murdăria dispare", cum se laudă reclamele de la televizor. Iar Lupe va fi bine. Vampirii de Tipul Trei ca Domnul-cu-Servieta-Mark-Cross nu-şi omoară victimele, după câte se vede, nici nu le preschimbă în vampiri. Cel puţin nu pe termen scurt. Dar va sta de veghe, măcar atâta lucru să facă. Va fi cu ochii-n patru. Iar acesta va fi un act mărunt de căinţă pentru ce a făcut în Jerusalem's Lot. Iar Lupe va fi bine.

11

— Dar nu a fost, spuse Roland.

Îşi răsucea o ţigară din firişoarele de tutun găsite pe fundul buzunarului. Hârtia era sfărâmicioasă, iar tutunul avea consistenţa prafului.

— Nu, recunoscu Callahan. Nu a fost. Ascultă, Roland, nu am hârtie de ţigări, dar cred că te pot ajuta. Avem în casă tutun mai bun decât ăsta cu care te chinuieşti tu, tutun bun, din sud. Eu nu fumez, dar Rosalitei îi place să tragă o pipă după cină.

— Voi profita mai târziu de oferta ta şi îţi mulţumesc de pe acum, răspunse pistolarul. Mai mult îmi lipseşte cafeaua decât îmi lipsesc ţigările. Termină-ţi povestea. Ai grijă să nu omiţi

nimic, pentru că totul este important pentru noi, dar…

— Ştiu. Nu avem timp.

— Da, spuse Roland. Nu avem timp.

— Pe scurt, prietenul meu a făcut boala aceasta – SIDA a devenit numele consacrat?

Se uită la Eddie care confirmă dând din cap.

— Fie, zise Callahan. E un nume la fel de bun ca oricare altul, deşi, atunci când îl aud mă gândesc la un soi de suc dietetic. Poate că ştiţi că, în general, boala asta nu se întinde prea repede, însă în cazul prietenului, meu a fost ca un foc de paie uscate. La mijlocul lunii mai, 1976, Lupe Delgado era deja foarte, foarte bolnav. Străveziu la faţă. Cu febră aproape în permanenţă. Uneori stătea noaptea întreagă în baie ca să vomite. Rowan l-ar fi dat afară din bucătărie, dar n-a fost nevoie, Lupe se dăduse singur afară. Şi apoi i-au apărut petele.

— Cred că se numesc Sarcomul lui Kaposi, interveni Eddie. E o boală de piele. Te desfigurează.

Callahan aprobă.

— La trei săptămâni după ce i-au apărut petele, Lupe s-a internat în spitalul New York General. Într-o seară, pe la sfârşitul lui iunie, m-am dus să-l văd împreună cu Rowan Magruder. Până în momentul acela ne tot spuneam că o să-şi revină, că o să se înzdrăvenească, la naiba, e tânăr şi puternic. Dar de îndată ce am intrat pe uşă ne-am dat seama că e terminat. Îl puseseră într-un cort cu oxigen. Îl puseseră pe perfuzii. Avea dureri cumplite. Nu ne-a lăsat să ne apropiem de el. Zicea că poate e molipsitor. Adevărul este că nimeni nu ştia prea multe despre boala asta.

— Iar asta o făcea şi mai înspăimântătoare, spuse Susannah.

— Corect. Ne-a zis că doctorii erau de părere că e o boală de sânge răspândită prin activitate homosexuală sau, poate, prin folosirea în comun a acelor. Voia cu tot dinadinsul să ştim, şi ne-a tot repetat asta, că era curat, că toate testele pentru droguri pe care i le făcuseră au ieşit negative. „M-am lăsat în o mie nouă sute şaptezeci” – doar asta spunea. „De atunci n-am mai tras nici măcar un fum de marijuana. Mă jur

pe Dumnezeu.” I-am spus că ştim că e curat. Ne-am aşezat pe pat şi el ne-a luat de mână.

Callahan îşi înghiţi cu greu nodul lacrimilor care i se urcase în gât.

— Mâinile… ne-a pus să le spălăm bine înainte de plecare. Pentru orice eventualitate, ne-a zis. Şi ne-a mulţumit pentru că am trecut să-l vedem. I-a spus lui Rowan că adăpostul Căminul a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în toată viaţa. Că, pentru el, însemna *acasă.*

Niciodată n-am simţit mai tare nevoia să beau ceva ca în seara aia, când am plecat de la New York General. Nu m-am despărţit de Rowan şi nu am intrat în niciunul din barurile de pe drum. În noaptea aia m-am dus treaz la culcare, dar gândindu-mă că nu era decât o chestiune de timp. Primul pahar este cel care te îmbată – asta se spune la întrunirile Alcoolicilor Anonimi – iar acest prim pahar al meu era pe undeva pe aproape. Un barman mă aştepta să-i intru în local şi să mi-l toarne.

Lupe a murit două nopţi mai târziu.

Cred că au fost vreo trei sute de oameni la înmormântare, aproape toţi foşti locatari ai adăpostului. S-a plâns mult, s-au rostit fraze minunate. Unii dintre cei care au vorbit erau beţi criţă. Când s-a terminat, Rowan Magruder m-a luat de braţ şi mi-a spus: „Nu ştiu cine eşti, Don, dar ştiu *ce* eşti – un om nemaipomenit de bun şi un beţiv al naibii de rău care e pe uscat de… de câtă vreme n-ai mai băut?”

În primul moment m-am gândit să protestez, dar mi-am spus că ar fi fost o bătaie de cap mult prea mare, aşa că i-am dat un răspuns sincer: „Din octombrie anul trecut.”

„Şi acum simţi nevoia să bei ceva”, mi-a spus el. „Ţi se citeşte pe chip. Aşa că uite ce cred eu: dacă tu zici că un pahar îl va aduce înapoi pe Lupe, atunci îţi dau voie să bei. Ba chiar vin cu tine la Blarney Stone şi bem împreună de toţi banii pe care îi am în portofel. Bine?”

„Bine”, i-am răspuns eu.

Şi a continuat: „Dacă te-ai îmbăta acum, ăsta ar fi cel mai necuvenit omagiu pe care i l-ai putea aduce lui Lupe. Ca şi

cum ai urina pe faţa lui moartă.”

Ştiam că are dreptate. Mi-am petrecut restul zilei la fel cum mi-o petrecusem pe cea de-a doua în New York, umblând de colo-colo, luptându-mă cu gustul rău din gură, luptându-mă cu dorinţa de a-mi lua o sticlă cu băutură şi de a mă aşeza pe o bancă din parc s-o beau. Mi-aduc aminte că am fost pe Broadway, apoi pe Tenth Avenue, apoi am coborât spre Park Avenue şi pe Thirtieth Street. Se întuneca, iar maşinile de pe Park Avenue îşi aprinseseră farurile. Spre vest cerul era portocaliu şi roz, iar străzile erau inundate de lumina asta feerică.

M-a cuprins un sentiment de linişte şi mi-am zis: „Am să înving. În seara asta, cel puţin, am să înving.” Şi atunci au început clopotele. Băteau mai tare decât bătuseră vreodată. Aveam senzaţia că o să-mi explodeze capul. Park Avenue a început să pâlpâie înaintea ochilor mei şi am gândit *Asta nu se întâmplă cu adevărat. Nici Park Avenue, nici nimic. Nu-i decât o bucată dintr-un tablou gigantic.* Iar New Yorkul nu-i decât fundalul pictat pe pânza asta, iar în spatele lui ce este, oare? *Păi, cum ce este? Nu este nimic. Absolut nimic. Doar întuneric.*

Şi atunci pâlpâirile au încetat. Iar clopotele au sunat mai încet… tot mai încet… până nu s-au mai auzit deloc. Şi am început să merg foarte încet. Ca pe gheaţă subţire. Mi-era teamă că, dacă voi călca mai apăsat, voi trece din lumea asta în întunericul de dincolo de ea. Ştiu că n-are niciun sens ce vă spun… la naiba, ştiam şi atunci că e absurd… dar nu ajută întotdeauna să ştii. Nu credeţi?

— Nu, nu ajută, spuse Eddie gândindu-se la zilele când priza cocaină cu Henry.

— Nu, zise Susannah.

— Nu, întări şi Roland, gândindu-se la Jericho Hill şi la cornul de pe jos.

— Am mers un cvartal, apoi două, apoi trei. Am început să mă gândesc că totul o să fie bine. Adică, sigur că simţeam uneori mirosul ăla oribil, sigur că vedeam uneori câţiva vampiri de Tipul Trei, dar mă puteam descurca. Cu atât mai mult cu cât vampirii de Tip Trei păreau că nu mă recunosc.

Era ca şi cum m-aş fi uitat la ei printr-un geam din ăla din camerele pentru interogatorii de la poliţie, care pe partea cealaltă e oglindă. Însă în noaptea aia am văzut ceva mult, mult mai rău decât câţiva vampiri.

— Ai văzut pe cineva cu adevărat mort, interveni Susannah.

Callahan se întoarse iute spre ea cu o expresie de uluire totală.

— Cum… de unde…

— Ştiu pentru că şi eu am trecut prin portal în New York, îi răspunse Susannah. Toţi am făcut-o. Roland spune că aceştia sunt oameni care ori nu ştiu că au murit, ori refuză să-şi accepte moartea. Sunt… cum le zici, Roland?

— Morţii rătăcitori, răspunse pistolarul. Nu sunt prea mulţi.

— Ba sunt destui, zise Callahan, şi *ei* mă vedeau. Pe Park Avenue i-am întâlnit. Erau incredibil de schilodiţi. Un bărbat fără ochi, o femeie fără braţul şi piciorul drept, amândoi arşi, amândoi uitându-se fix la *mine,* ca şi cum ar fi crezut că eu pot… pot să-i *repar* cumva.

Şi am luat-o la goană. Probabil că am fugit al naibii de mult pentru că, atunci când mi-am mai venit cât de cât în fire, stăteam pe bordura trotuarului de pe colţul dintre Second Avenue şi 19th Street, cu capul în jos, gâfâind ca o locomotivă cu aburi.

Un moşulică s-a apropiat de mine şi m-a întrebat dacă mi-e rău. Îmi recăpătasem suflul şi am putut să-i spun că nu am nimic. Atunci mi-a zis că ar fi bine s-o şterg de-acolo, pentru că la două străzi distanţă era o maşină de patrulare a poliţiei şi se îndrepta spre noi. Cu siguranţă că m-ar fi săltat, poate mi-ar fi dat şi câteva după ceafă. L-am privit pe bătrân în ochi şi i-am spus: „Eu am văzut vampiri. Am şi omorât unul. Şi i-am văzut şi pe morţii vii. Cum să crezi că mi-ar fi teamă de doi poliţai într-o maşină?”

S-a dat de urgenţă înapoi. Mi-a zis să nu mă apropii de el. Mi-a zis că păream un ins cumsecade şi că se gândise să-mi facă un serviciu. Mi-a zis că asta a primit în schimb. „Nici-o faptă bună nu rămâne nepedepsită în New York”, a fost

concluzia lui şi a plecat tropăind din picioare, ca un copil pe care l-au apucat pandaliile.

Am izbucnit în râs. M-am ridicat de pe trotuar şi m-am uitat la cum arăt. Aveam cămaşa scoasă de tot din pantaloni. Eram plin de noroi şi mizerie. Probabil că am călcat în ceva, dar nu reuşeam să-mi aduc aminte în ce anume. M-am uitat în jur şi, pe toţi sfinţii şi păcătoşii, am văzut Barul Americano. Mai târziu am aflat că sunt câteva baruri în New York cu numele ăsta, dar atunci am crezut că mi-l adusese cineva din anii patruzeci, special pentru mine. Am intrat, m-am aşezat pe un scaun la capătul barului şi i-am spus barmanului:

„Ai ceva pentru mine”.

„Pe bune, amice?”, zice el.

„Pe bune”, zic eu.

„Atunci”, zice, „spune-mi despre ce e vorba şi îţi aduc”.

„Bushmills. Şi mă aştept să nu mă încarci la notă pentru că mi-l păstrezi din octombrie trecut. Aşa că mai bine îmi dai unul dublu.”

Eddie se strâmbă:

— Proastă idee, omule.

— În clipa aceea mi se părea cea mai bună idee pe care a avut-o vreodată un muritor. Am să uit de Lupe, n-am să mai văd morţi, poate n-am să mai văd nici vampiri… ţânţari, cum ajunsesem să le spun.

Pe la opt, eram beat. La nouă eram foarte beat. La zece eram atât de beat cum nu mai fusesem niciodată în viaţa mea. Mi-amintesc foarte vag cum barmanul m-a aruncat afară din local. Mi-amintesc niţel mai bine cum m-am trezit a doua zi în parc, învelit cu ziare.

— Înapoi la începuturi, murmură Susannah.

— Aşa este, doamnă, înapoi la începuturi, adevăr grăieşti. M-am ridicat în capul oaselor. Am avut senzaţia că o să-mi crape capul. Mi l-am vârât repede între genunchi şi l-am ridicat doar atunci când am fost convins că n-o să explodeze. Pe o bancă, la vreo douăzeci de metri de mine, stătea o bătrână cu capul acoperit cu un batic. Hrănea veveriţele cu alune. Însă avea lumina aceea albastră în jurul obrajilor şi

frunţii şi îi intra şi ieşea din gură la fiecare respiraţie. Era una dintre *ei.* Un ţânţar. Morţii vii dispăruseră, însă tot mai puteam vedea vampirii de Tip Trei.

Cel mai logic răspuns la această descoperire a fost să mă îmbăt din nou, însă aveam o problemă: eram lefter. Se pare că mă buzunărise cineva pe când dormeam somnul beţivilor sub pătura mea din ziare. Mi-o trăsese fără să simt.

Şi Callahan schiţă un zâmbet deloc agreabil.

— În ziua aceea am *găsit* Biroul Forţelor de Muncă. Şi l-am găsit şi în a doua zi, şi în a treia. Şi după aia m-am îmbătat. Ăsta mi-a fost obiceiul în vara aceea: trei zile în şir eram treaz şi munceam – în cele mai multe cazuri împingeam o roabă pe un şantier de construcţii sau încărcăm cutii uriaşe pentru vreo firmă de transport mobilă, apoi mă îmbătam muci într-o noapte şi petreceam ziua următoare încercând să mă dreg. Şi de la capăt. Îmi luam liber duminica. Asta a fost vara mea în New York. Şi oriunde m-aş fi dus nu auzeam decât cântecul lui Elton John, „Cineva mi-a salvat viaţa în noaptea asta". Nu ştiu dacă a fost pe primul loc în topuri în vara aia, ştiu doar că îl auzeam pretutindeni. La un moment dat am lucrat cinci zile în şir pentru Firma de Mutări Covay. Îşi ziceau Echipa Fraţilor. Alea cinci zile din iulie au fost recordul meu personal în materie de stat treaz. În ultima zi, şeful m-a întrebat dacă n-aş vrea să mă angajez cu normă întreagă.

„Nu pot", i-am răspuns. „Contractele pentru zilieri menţionează în mod special că, vreme de o lună de la semnare, nu ai voie să îţi iei o slujbă permanentă la o firmă externă."

„A, dă-i în pizda mă-sii", îmi răspunde el, „nimeni nu-i bagă în seamă. Ce spui, Donnie? Eşti un om bun. Şi eu cred că poţi face mai multe decât să încarci mobilă. Vrei să te gândeşti până mâine?"

M-am gândit, iar gânditul a dus la băut, căci aşa au stat lucrurile în vara aia. Aşa cum stau mereu lucrurile pentru cei convertiţi la religia alcoolului. Şi iarăşi m-am pomenit pe scaunul unui băruleţ de vizavi de Empire State Building, ascultându-l pe Elton John la tonomat. „Mai-mai că ţi-ai vârât

ghearele-n mine, nu-i aşa, iubito?” Şi când m-am întors la muncă, m-am înregistrat la o altă companie pentru zilieri, una care nu auzise niciodată de căcatul de Echipa Fraţilor.

Callahan scuipă cuvântul *căcat* cu un soi de disperare isterică, aşa cum fac cei care doar în cazuri extreme recurg la vulgarităţi lingvistice.

— Ai băut, ai umblat încolo şi încoace, ai băut, spuse Roland. Dar ai mai avut încă ceva de făcut în vara aceea, nu-i aşa?

— *Da.* Mi-a trebuit ceva timp până m-am hotărât s-o fac. Am văzut câţiva – femeia care dădea de mâncare la veveriţe în parc a fost prima. Însă nu făceau nimic atunci când am dat cu ochii de ei. Adică, ştiam ce sunt, însă mi-era greu să-i omor cu sânge rece. Apoi, într-o noapte, în parcul Battery, l-am văzut pe unul cum se hrăneşte. Aveam la mine un briceag de care nu mă despărţeam niciodată. M-am furişat în spatele lui, pe când el era ocupat cu victima, şi l-am înjunghiat de patru ori: o dată în rinichi, apoi în coaste, în spate şi în ceafă. Ultima lovitură i-am dat-o cu toată puterea. Atât de tare, încât cuţitul a ieşit pe partea cealaltă, în vârf cu mărul lui Adam al creaturii, ca o bucăţică de carne pe un şiş-kebab. Şi a scos un plescăit scârbos.

Callahan vorbea pe un ton indiferent, însă se făcuse alb la faţă.

— S-a repetat scena din aleea din spatele Căminului – tipul a dispărut, pur şi simplu, din haine. Mă aşteptam la una ca asta, fireşte, însă nu aveam de unde să fiu sigur că aşa va fi.

— Cu o floare nu se face primăvară, comentă Susannah.

Callahan dădu din cap.

— Victima era un puşti de vreo cinşpe ani. Portorican sau dominican. Pe jos, la picioare, avea un casetofon mare. Nu-mi aduc aminte ce muzică era, aşa că poate nu era „Cineva mi-a salvat viaţa în noaptea asta”. Au trecut cinci minute. Tocmai mă pregăteam să plesnesc din degete în nasul lui sau să-l lovesc uşor peste obraji, când a clipit, s-a clătinat ca ameţit, a scuturat din cap şi şi-a revenit. M-a văzut în faţa lui, şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi înşface casetofonul. Şi l-a

strâns la piept ca pe un copilaş. Apoi mi-a zis: „Che vrrei tu, omule?” I-am răspuns că nu vreau nimic, că nu s-a întâmplat nimic, dar că mă interesează hainele alea de pe jos. Puştiul s-a uitat şi s-a aplecat imediat să caute prin buzunare. Atunci mi-am spus că asta o să-l ţină ocupat şi o să-l facă să se gândească la altele, aşa că am plecat. Vampirul ăla a fost al doilea. Cu al treilea mi-a fost mai uşor. Cu al patrulea, şi mai uşor. Până la sfârşitul lui august rezolvasem vreo şase. Al şaselea a fost femeia pe care o văzusem la coadă la banca Marine Midland. Ce mică e lumea, nu credeţi?

Deseori mă duceam la intersecţia dintre First Avenue şi 47th Street şi mă postam vizavi de Cămin. Şi stăteam uneori acolo până pe înserat, urmărind beţivii fără adăpost care veneau să ia masa de seară. Câteodată Rowan ieşea să discute cu ei. Nu era fumător, dar avea în permanenţă în buzunar vreo două pachete cu ţigări pe care le împărţea celorlalţi. Nu am încercat niciodată să mă ascund de el, dar, dacă m-a văzut, nu a avut absolut nici-o reacţie.

— Probabil că nu te-a mai recunoscut, fu de părere Eddie.

Callahan dădu din cap.

— Mă schimbasem, e drept. Începuse să-mi încărunţească părul care acum era lung, până la umeri. Şi aveam şi barbă. În plus, nu-mi mai păsa deloc ce puneam pe mine. Jumătate din hainele mele erau luate de la vampirii pe care-i omorâsem. Unul a fost un curier pe bicicletă. Fusese încălţat cu o pereche *formidabilă* de ghete. Nu chiar ca mocasinii Bally, dar erau aproape noi şi erau măsura mea. Genul de încălţări care te ţin toată viaţa. Încă le mai am.

Şi făcu un semn din cap spre casă.

— Dar nu cred că ăsta a fost motivul pentru care nu m-a recunoscut. Rowan Magruder avea de-a face în permanenţă cu beţivi şi toxicomani şi vagabonzi, cu oameni care stau cu un picior în lumea reală, iar cu celălalt în Zona Crepusculară, aşa că era obişnuit cu schimbările din înfăţişarea oamenilor, de obicei schimbări în rău. În domeniul ăsta de activitate înveţi să vezi cine se află sub vânătăile noi, sau sub stratul proaspăt de mizerie. Mai degrabă cred că nu m-a recunoscut pentru că

devenisem unul dintre cei pe care tu, Roland, îi numeşti „morţii rătăcitori”. Devenisem invizibil pentru ceilalţi oameni. Însă mai cred că aceşti oameni – aceşti *foşti* oameni – sunt strâns legaţi de New York.

— Nu se îndepărtează prea mult, zise Roland.

Îşi terminase ţigara; hârtia uscată şi firimiturile de tutun dispăruseră după nici două fumuri.

— Fantomele bântuie mereu aceeaşi casă.

— Fireşte, bietele de ele. Dar eu voiam să plec. În fiecare zi soarele apunea puţin mai devreme, şi în fiecare zi simţeam tot mai puternic chemarea acelor drumuri ascunse. Poate că era vorba despre fabulosul leac geografic despre care am vorbit mai devreme. Era credinţa mea pe de-a-ntregul ilogică, însă foarte intensă că lucrurile se vor schimba în bine într-un loc nou; că impulsul de a mă autodistruge va dispărea ca prin minune. Parte din sentimentul acesta era, fireşte, speranţa că într-un alt loc, într-un spaţiu mai *vast,* nu voi mai fi nevoit să mă confrunt cu vampiri sau morţi vii. Dar în principal a fost vorba despre altceva.

Callahan încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să-şi descopere gingiile.

— Vampirii, spuse Eddie.

— Da-aa…

Callahan îşi muşcă buzele, apoi repetă cu mai multă convingere:

— Da. Însă *nu numai* vampirii. Chiar şi atunci când asta părea cea mai logică idee, tot nu mi se părea cea corectă. Măcar ştiam că nu e vorba despre cei morţi. Aceştia mă puteau vedea, dar n-aveau nici-o treabă cu mine, nici de bine, nici de rău. Cu excepţia, poate, a speranţei că eu i-aş putea repara cumva sau că i-aş putea izbăvi de nefericirea lor. Însă, aşa cum v-am zis, vampirii de Tipul Trei *nu puteau* să mă vadă – sau nu mă vedeau ca pe un vânător. Gradul lor de atenţie este foarte limitat, de parcă şi ei ar fi, până la un punct, infectaţi cu aceeaşi amnezie pe care o transmit mai departe victimelor lor.

Prima oară când mi-am dat seama că am probleme a fost

într-o noapte în parcul din Washington Square, la scurtă vreme după ce o omorâsem pe femeia de la bancă. Parcul acela devenise locul meu preferat, deşi Dumnezeu ştie că nu era unicul. Pe timp de vară era ca un adevărat dormitor în aer liber. Ba chiar aveam şi banca mea preferată, chiar dacă nu apucam să mă culc pe ea în fiecare seară… nici măcar nu mă *duceam* acolo în fiecare seară.

În noaptea de care vă vorbesc, înnorată şi sufocantă, am ajuns acolo pe la opt. Aveam o sticlă cu tărie într-o pungă din hârtie maro şi o carte cu cânturile lui Ezra Pound. M-am apropiat de bancă şi am văzut nişte cuvinte scrise cu vopsea pe spatele altei bănci din apropiere: EL VINE AICI. EL ARE O MÂNĂ ARSĂ.

— O, Doamne, Dumnezeule, exclamă Susannah ducându-şi mâna la gât.

— Am plecat imediat din parc şi mi-am petrecut acea noapte la vreo douăzeci de străzi depărtare de el. Nu m-am îndoit nici-o clipă că eu eram subiectul acelei inscripţii. Două nopţi mai târziu am văzut acelaşi mesaj pe trotuarul din faţa unui bar de pe Lexington Avenue, unde îmi plăcea să mă duc să beau, şi chiar să mănânc un sandvici, dacă eram în bani, cum se zice. Mesajul acesta era scris cu cretă, iar cuvintele fuseseră şterse aproape complet de paşii trecătorilor, însă eu tot am fost în stare să-l citesc: EL VINE AICI. EL ARE O MÂNĂ ARSĂ. Cel care îl scrisese încercase să-l înfrumuseţeze, desenând comete şi stele în jurul cuvintelor. O stradă mai departe, scris cu vopsea-spray pe un semn de PARCARE INTERZISĂ era alt mesaj: ACUM ARE PĂRUL APROAPE ALB. Dimineaţa următoare, pe latura unui autobuz, am văzut: POATE CĂ SE NUMEŞTE COLLINGWOOD. La două sau trei zile după aceea, am început să văd afişe despre animăluţe pierdute puse în locurile unde obişnuiam să-mi fac veacul – parcul Needle, Central Park, la vest de Ramble, barul City Lights de pe Lex, vreo două cluburi de muzică folk şi poezie din Village.

— Afişe cu *animăluţe,* murmură Eddie impresionat. Într-un fel, e genial.

— Toate erau la fel, continuă Callahan. AŢI VĂZUT SETTERUL NOSTRU IRLANDEZ? E UN BĂTRÂNEL PROSTUŢ, DAR NOI ÎL IUBIM. LĂBUŢA DREAPTĂ DIN FAŢĂ E ARSĂ. RĂSPUNDE LA NUMELE DE KELLY, COLLINS SAU COLLINGWOOD. OFERIM RECOMPENSĂ FOARTE MARE. Şi urma un rând de simboluri de dolar.

— Cui să-i fi fost adresate afişele astea? întrebă Susannah.

Callahan ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur. Poate că vampirilor.

Obosit, Eddie se frecă la ochi.

— Bine, hai să ne gândim. Avem vampirii de Tip Trei şi morţii rătăcitori… şi acum mai avem şi acest al treilea grup. Cei care lipesc afişe despre animale pierdute, care nu au nici-o legătură cu vreun animal pierdut şi care scriu tot felul de chestii pe case şi pe asfalt. Ăştia cine sunt?

— Bărbaţii-căutători, spuse Callahan. Aşa îşi zic ei uneori, deşi printre ei se află şi femei. Uneori îşi spun „moderatori”. Mulţi poartă haine galbene, lungi… dar nu toţi. Mulţi au coşciuge albastre tatuate pe mâini… dar nu toţi.

— Marii Vânători de Coşciuge, şopti Eddie.

Roland dădu din cap, fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui Callahan.

— Lasă omul să vorbească, Eddie.

— *În realitate* ei sunt soldaţi ai Regelui Purpuriu, zise Callahan, făcându-şi semnul crucii.

12

Eddie tresări. Susannah începu să-şi maseze abdomenul. Roland se pomeni dus cu gândul la plimbarea lor prin Parcul Gage, după ce reuşiseră să scape de Blaine. La animalele moarte de la Zoo. La grădina cu trandafiri sălbatici. La carusel şi la trenuleţul de jucărie. Apoi macadamul care ducea la un drum mai mare pe care Eddie, Susannah şi Jake îl numiseră autostradă cu taxă. Acolo, pe un semn indicator, cineva scrijelise *PĂZEA LA MOMÂIA AMBULANTĂ*. Şi, pe un alt

semn, alături de desenul grosolan al unui ochi, scria: **TRĂIASCĂ REGELE PURPURIU!**

— Înţeleg că aţi auzit de acest domn, comentă sec Callahan.

— Să zicem că şi-a lăsat urmele la vedere, zise Susannah.

Callahan făcu un semn din cap spre locul unde se afla Bubuit de Tunet.

— Dacă drumul vostru vă va duce acolo, le spuse el, să ştiţi că veţi vedea lucruri mult mai teribile decât nişte cuvinte vopsite pe câteva ziduri.

— Şi tu? întrebă Eddie. Tu ce ai făcut?

— În primul şi în primul rând, m-am calmat şi am încercat să analizez situaţia. Mi-am dat seama că, oricât de fantasmagorică sau paranoică ar fi fost concluzia mea pentru cineva din afară, eu eram, cu adevărat urmărit, şi nu neapărat de vampirii de Tipul Trei. Deşi am înţeles că indivizii care scriau cu vopsea şi împrăştiau anunţuri despre animale pierdute nu vor ezita câtuşi de puţin să-i folosească pe vampiri împotriva mea.

Trebuie să pricepeţi că, la momentul respectiv, habar nu aveam cine putea face parte din acest grup misterios. În Jerusalem's Lot, Barlow se mutase într-o casă în care se petrecuseră violenţe inimaginabile în trecut. Mears, scriitorul, mi-a spus că o casă otrăvită a atras un personaj malefic. Şi asta m-a făcut să cred că, la rândul meu, am atras la New York un alt vampir-rege, un alt vampir de Tipul Unu, întocmai cum Casa lui Marsten îl atrăsese pe Barlow. Concluzia aceasta, corectă sau greşită (ulterior s-a dovedit că a fost greşită), m-a făcut, totuşi, să mă simt mai bine, pentru că mi-am dat seama că oricât de îmbibaţi de alcool mi-ar fi fost creierii, tot mai erau în stare să judece cât de cât logic.

Primul lucru pe care îl aveam de făcut era să mă hotărăsc dacă să rămân sau nu în New York. Ştiam că, dacă *nu* aş fi plecat de acolo, aveau să ajungă la mine, foarte probabil destul de curând. Aveau descrierea mea, ştiau despre acest semn distinctiv.

Şi Callahan îşi ridică mâna arsă.

— *Aproape* că-mi ştiau şi numele; aveau să-l ştie cu

exactitate într-o săptămână sau două. Vor începe să stea la pândă în locurile unde obişnuiam să-mi petrec vremea, în locurile impregnate cu mirosul meu. Îi vor găsi pe cei cu care obişnuiam să stau de vorbă, cu care mă însoţeam, cu care jucam dame şi cărţi. Îi vor găsi pe cei alături de care am lucrat.

Iar gândul acesta m-a condus la o altă concluzie la care ar fi trebuit să ajung mult mai repede, chiar şi dacă aş fi ţinut-o tot într-o beţie vreme de o lună. Mi-am dat seama că îl vor găsi pe Rowan Magruder, vor găsi Căminul, îi vor găsi pe cei care mă cunoşteau acolo. Angajaţi cu jumătate de normă, voluntari, zeci de clienţi. La dracu', după nouă luni petrecute la Cămin, deja mă cunoşteau *sute* de clienţi.

Dar, mai presus de toate, era fascinaţia acelor drumuri.

Callahan se uită la Eddie şi Susannah şi îi întrebă:

— Ştiţi că există un podeţ peste râul Hudson spre New Jersey? E, practic, în umbra Podului George Washington. Un podeţ din scânduri pe care încă se mai află adăpătoarele pentru vaci şi cai.

Eddie izbucni în râs.

— Scuze, Părinte, dar aşa ceva nu se poate. Cred că am trecut de vreo cinci sute de ori peste Podul George Washington la viaţa mea. Mă duceam mai mereu cu Henry în Parcul Palisades. Nu există niciun podeţ din scânduri acolo.

— Ba da, există, zise liniştit Callahan. Cred că a fost construit cândva, prin secolul al nouăsprezecelea, deşi a fost reparat de mai multe ori de atunci. De fapt, chiar e un banner la jumătatea lui: RENOVARE BICENTENARĂ EXECUTATĂ ÎN 1975 DE GRUPUL LAMERK. Mi-am adus aminte de denumirea asta atunci când l-am văzut prima oară pe Andy, robotul. Pe plăcuţa lui scrie că l-a construit aceeaşi firmă.

— Şi noi am mai văzut denumirea asta, spuse Eddie. În oraşul Lud. Doar că acolo scria *Turnătoria* LaMerk.

— Probabil că sunt diferite divizii ale aceleiaşi companii, zise Susannah.

Roland nu comentă, ci făcu acelaşi semn de nerăbdare cu cele două degete rămase la mâna dreaptă: mai repede, mai

repede.

— Acolo este, dar este greu de văzut, continuă Callahan. E camuflat. Iar acesta este doar primul dintre drumurile secrete care se răspândesc din New York aidoma unei pânze de păianjen.

— Autostrăzi spre portal, murmură Eddie. Am prins ideea.

— Nu ştiu dacă asta sunt, spuse Callahan. Ştiu doar că am văzut lucruri extraordinare în pribegiile mele din anii care au urmat. Şi am cunoscut o mulţime de oameni buni. Ar însemna să-i insult dacă le-aş spune oameni *normali* sau oameni *obişnuiţi,* dar erau şi normali, şi obişnuiţi. Şi vă mărturisesc că au înnobilat sensul cuvintelor *normal* şi *obişnuit*

Însă nu am vrut să plec din New York înainte de a-l mai vedea o dată pe Rowan Magruder. Voiam să-i spun că poate că *urinasem* pe faţa moartă a lui Lupe – pentru că, evident, mă îmbătasem – dar că nu-mi lăsasem pantalonii în vine ca să fac şi chestia ailaltă. Ceea ce ar fi fost felul meu mult prea neîndemânatic de a-i spune că nu m-am dat bătut. Şi că m-am hotărât să nu mă pierd ca un iepure prins în lumina farurilor.

Callahan începu din nou să plângă. Se şterse la ochi cu mâneca de la cămaşă.

— Totodată, cred că am vrut să-mi iau rămas-bun de la cineva şi să aud pe cineva cum îşi ia rămas-bun de la mine. Cuvintele de adio pe care le rostim şi pe care le auzim sunt cuvintele care ne spun că încă mai suntem în viaţă. Şi am vrut să-l strâng în braţe, să-i dau sărutul pe care Lupe mi-l dăruise mie. Împreună cu acelaşi mesaj: „Eşti prea valoros pentru noi ca să te pierdem.” Şi…

Se întrerupse pentru că o observase pe Rosalita care traversa grăbită pajiştea, ţinându-şi fusta ridicată peste glezne ca să n-o împiedice la mers. Femeia îi dădu o tăbliţă din ardezie pe care era scris ceva cu cretă. Într-un moment de nebunie totală, Eddie îşi imagină un mesaj înconjurat de stele şi luni: PIERDUT! CÂINE VAGABOND CU LABA DIN FAŢĂ DISTRUSĂ! RĂSPUNDE LA NUMELE *ROLAND!* IRASCIBIL, MUŞCĂ, *ÎNSĂ NOI ÎL IUBIM!!!*

— De la Eisenhart, le spuse Callahan, ridicându-şi privirea

de pe mesaj. Dacă prin părţile astea, Overholser este marele agricultor, iar Eben Took este marele comerciant, trebuie să-i recunoaştem meritele lui Vaughn Eisenhart şi să spunem că el este marele crescător de vite. Îmi scrie aici că, împreună cu cei doi Slightman, cel Bătrân şi cel Tânăr, şi cu Jake al vostru, va veni la biserică la amiază ca să se întâlnească cu noi, dacă sunteţi de acord. Mi-e cam greu să-i descifrez scrisul, dar mi se pare că vrea să vă ducă să vizitaţi ferme şi gospodării mai mici şi crescătorii de vite pe drumul înapoi la Rocking B., unde veţi înnopta. Vă convine?

— Nu prea, spuse Roland. Aş prefera să am harta cu mine înainte de a porni la drum.

Callahan se gândi puţin, apoi se uită la Rosalita. Eddie înţelese că femeia era mult mai mult decât o simplă menajeră. Se retrăsese ca să îi lase să vorbească, dar nu se întorsese în casă. *Ca o secretară destoinică,* îşi zise el. Bătrânul nici măcar nu-i făcu vreun semn, doar se uită la ea şi Rosalita se apropie. Îi spuse ceva, iar femeia se îndreptă spre casă.

— Cel mai bine este să luăm prânzul la biserică, pe pajiştea din faţă, spuse Callahan. La umbra eucaliptului de acolo. Când vom termina de mâncat se prea poate ca gemenii Tavery să-ţi aducă ce le-ai cerut.

Mulţumit, Roland dădu din cap.

Callahan se ridică strâmbându-se, cu mâinile la şale, şi se întinse.

— În plus, vreau să vă arăt ceva, mai zise el.

— Dar nu ţi-ai terminat povestea, protestă Susannah.

— Nu, fu de acord Callahan, însă timpul trece foarte repede. Pot să şi merg să şi vorbesc în acelaşi timp, dacă voi credeţi că sunteţi în stare să mergeţi şi să mă ascultaţi totodată.

— Suntem în stare, spuse Roland ridicându-se şi el.

Îl durea, însă nu prea mult, uleiul de pisică al Rosalitei fusese, într-adevăr, extraordinar.

— Doar două lucruri te rog să-mi spui înainte de a pleca.

— Dacă pot, pistolarule, îţi voi îndeplini rugămintea.

— Pe cei care au pus toate semnele alea i-ai văzut cumva în

călătoriile tale?

Callahan dădu încet din cap.

— Da, pistolarule, i-am văzut.

Se uită la Eddie şi la Susannah şi îi întrebă:

— Aţi văzut vreodată o fotografie color făcută cu bliţul, în care oamenii au ochii roşii?

— Îhî, îngână Eddie.

— Aşa sunt şi ochii lor. Purpurii. Şi care este a doua întrebare, Roland?

— Ei sunt Lupii, Părinte? Oamenii ăştia? Căutătorii ăştia? Soldaţi ai Regelui Purpuriu? Ei sunt Lupii?

Callahan se gândi mult înainte de a răspunde.

— Nu sunt sigur. Nu sută la sută sigur, dacă înţelegi ce vreau să spun. Însă nu cred. Sigur că şi ei răpesc oameni, dar nu răpesc numai copii.

Se gândi la cele spuse şi adăugă:

— Poate că sunt un soi de Lupi.

Ezită, se mai gândi puţin, apoi repetă:

— Da, un anume soi de Lupi.

IV
CONTINUAREA POVEŞTII PREOTULUI (DRUMURILE ASCUNSE)

1

Drumul din curtea casei parohiale până la uşa bisericii Doamna Liniştii Noastre nu a durat mai mult de cinci minute. Evident, prea puţin timp pentru ca Bătrânul să le poată povesti despre anii petrecuţi pe drumuri înainte de a vedea acel articol în ziarul *Bee* din Sacramento care îl adusese înapoi în New Yorkul anului 1981. Şi totuşi, cei trei pistolari îi auziră întreaga poveste. Roland bănuia că şi ceilalţi doi înţeleseseră la rândul lor ce anume însemna asta: atunci când vor pleca din Calla Bryn Sturgis – bineînţeles, presupunând că nu vor muri aici – exista cea mai mare probabilitate ca Donald Callahan să îi însoţească. Căci ceea ce se întâmpla acum nu era simpla depănare a unei poveşti, ci era *khef*, împărţirea apei. Iar *khef*-ul putea fi împărţit doar de cei uniţi prin destin la bine şi la rău. De cei care formau un ka-tet.

Callahan zise:

— Ştiţi vorba: „Toto, am impresia că nu mai suntem în Kansas”?

— Îi cunoaştem vag semnificaţia, dulceaţă, răspunse sec Susannah.

— Într-adevăr? Da, aşa este. Doar privindu-vă îmi dau seama că aşa este. Poate într-o bună zi îmi veţi spune şi voi povestea voastră. Sunt convins că o va pune în umbră pe a mea. Mă rog, să revin, eram convins că nu sunt în Kansas atunci când mă apropiam de capătul podeţului. Dar mi se părea că nici în New Jersey nu intru. Cel puţin, nu în acel New Jersey pe care m-am aşteptat să-l găsesc pe celălalt mal al râului Hudson. Un ziar mototolit era aruncat lângă…

2

talpa podului – pe care nu mai e nimeni în afară de el, deşi pe podul suspendat din stânga maşinile circulă aproape bară la bară – iar Callahan se apleacă să-l ridice. Vântul rece de pe râu îi zburleşte părul înspicat lung până la umeri. Nu-i decât o foaie dublă, cu prima pagină din ziarul Leabrook Register. *Callahan n-a auzit în viaţa lui de Leabrook. Nici n-ar avea de ce, căci nu cunoaşte prea bine New Jersey, nici măcar n-a pus piciorul vreodată acolo de când venise în Manhattan, în urmă cu un an, însă a crezut întotdeauna că orăşelul de dincolo de Podul George Washington se numeşte Fort Lee.*

Atunci vede titlurile. Primul pare destul de normal: SE DOMOLESC TENSIUNILE RASIALE DIN MIAMI. În ultimele zile gazetele din New York fuseseră pline de asemenea nenorociri. Însă ce anume să înţeleagă dintr-un titlu ca: RĂZBOIUL ZMEIELOR CONTINUĂ ÎN TEANECK, HACKENSACK, lângă o poză cu o clădire în flăcări? Mai este şi o altă fotografie înfăţişând nişte pompieri care vin la locul incendiului cu o autospecială, iar toţi râd cu gurile până la urechi! Ce să înţeleagă din PREŞEDINTELE AGNEW SPRIJINĂ VISUL DE TERRAFORMARE AL CELOR DE LA NASA? Ce să priceapă din articolul din josul paginii, scris cu litere chirilice?

Ce am păţit? *se întreabă Callahan. Pe tot parcursul poveştii cu vampiri şi morţi vii – chiar şi atunci când au apărut afişele cu animăluţele pierdute care se refereau în mod evident la el – nu-şi pusese nici măcar o clipă la îndoială sănătatea mintală. Dar acum o face. Acum, ajuns la capătul dinspre New Jersey al acestui podeţ modest (însă uluitor!) de peste râul Hudson – podeţ pe care nu mai este nimeni în afară de el – acum se întreabă dacă mai e în toate minţile. Însăşi ideea că Spiro Agnew a ajuns preşedinte e suficientă pentru ca oricine care mai are o fărâmă de bun simţ politic să se întrebe dacă nu cumva e dus cu capul. Păi, individul a demisionat acoperit de ruşine cu câţiva ani în urmă, înaintea lui Nixon, şeful lui.*

Ce am păţit? *se întrebă el din nou. Însă nici nu vrea să se gândească la faptul că poate a devenit un nebun furios care îşi*

imaginează toate aceste grozăvii.

„Caaadeee” exclamă el aruncând cele patru pagini din Leabrook Register *peste parapetul podeţului. Vântul le prinde şi le poartă spre Podul George Washington.* Asta e realitatea, *îşi zice el.* Chiar acolo. Maşinile alea, camioanele alea, autobuzele alea de la firma Peter Pan, alea sunt realitatea. *Şi, printre ele, zăreşte un vehicul roşu ce pare a goni cu viteză peste limita legală. Iar vehiculul acela are nişte pneuri cum n-a mai văzut niciodată. Şi deasupra lui – căci este cam de dimensiunea unui autobuz pentru elevi – este un cilindru purpuriu care se învârteşte. Pe o latură a cilindrului scrie BANDY. Şi scrie BROOKS pe cealaltă latură. BANDY BROOKS. Sau BANDYBROOKS. Ce mama dracului înseamnă Bandy Brooks? Habar nu are. Şi nici n-a mai văzut vreodată un asemenea vehicul, şi nici nu şi-ar fi închipuit vreodată că aşa ceva – uită-te la* pneuri, *pentru numele lui Dumnezeu! – ar fi avut voie să circule pe drumurile publice.*

Deci nici Podul George Washington nu face parte din lumea reală. Nu mai *face parte.*

Callahan apucă strâns parapetul când îl inundă un val de ameţeală, făcându-l să se clatine pe picioare şi aproape să-şi piardă echilibrul. Iar parapetul i se pare destul de real, lemn încălzit de razele soarelui şi pe care au fost scrijelite de-a valma mii de iniţiale şi mesaje. DK + MB într-o inimioară. FREDDY & HELENA = LOVE. Şi, de asemenea, MOARTE LA CIORI ŞI UNSUROŞI. Acest ultim mesaj este înconjurat de zvastici, iar Callahan rămâne uimit în faţa sărăciei verbale atât de desăvârşite a autorului. Mesaje de ură, mesaje de dragoste, toate la fel de reale ca bătăile repezi ale inimii lui sau ca greutatea celor câtorva monede şi bancnote din buzunarul jeanşilor. Trage adânc aer în piept, iar aerul acesta este şi el foarte real, la fel şi izul de motorină.

Toate astea mie mi se întâmplă, sunt sigur, *îşi zice el. NU* mă aflu la spitalul de nebuni. Sunt eu, şi sunt aici, şi sunt chiar treaz, deocamdată, iar New Yorkul a rămas în urmă. Aşa cum tot în urmă a rămas şi Jerusalem's Lot, cu toţi morţii lui neliniştiţi. Înaintea mea se află America cu toate posibilităţile ei.

Şi gândul acesta îl înălţă, iar apoi un alt gând îi dădu un avânt încă şi mai mare: poate că nu-i o singură Americă, ci zece… sau o mie… sau un milion. Dacă acum e Leabrook în loc de Fort Lee, poate ca există o altă variantă a New Jersey-ului în locul acela unde oraşul de dincolo de râul Hudson este Leeman, sau Leighman, sau Lee Bluffs, sau Lee Palisades, sau Leghorn Village. Poate că, în loc de numai patruzeci şi două de state unite continentale, acum sunt patru mii două sute, sau patruzeci şi două de mii, *stivuite pe coordonatele verticale ale unei geografii a întâmplării.*

Şi pricepe instinctiv că este adevărat. A dat peste o uriaşă, poate chiar infinită multitudine de lumi. Toate sunt America, dar fiecare este alta. Şi există drumuri secrete care duc la ele, iar el le poate vedea.

Se îndreaptă iute spre capătul dinspre Leabrook al podeţului şi se opreşte din nou. Dar dacă n-o să mai găsesc drumul înapoi? *se întreabă el.* Dacă mă rătăcesc şi nu mai pot să mă întorc în acea Americă în care la capătul de vest al Podului George Washington se află Fort Lee, iar Gerald Ford (tocmai el!) este preşedintele Statelor Unite?

Şi îşi răspunde: Şi ce dacă? La dracu', şi ce dacă?

Şi când coboară de pe podeţ pe partea dinspre Jersey, zâmbeşte cu gura până la urechi şi îşi simte inima uşoară pentru prima dată după oficierea slujbei de înmormântare a lui Danny Glick în oraşul Jerusalem's Lot. Se întâlneşte cu doi băieţi cu undiţe de pescuit.

„Vreţi să-mi uraţi bun venit în New Jersey?" îi întreabă el, rânjind şi mai mult.

„Bine ai venit în En-Jay, meştere", îi zice unul din ei destul de vesel, dar amândoi îl ocolesc cu grijă şi îi aruncă priviri suspicioase.

Nu îi condamnă, iar atitudinea lor nu-i întunecă câtuşi de puţin minunata stare de spirit. Parcă a fost eliberat dintr-o puşcărie cenuşie şi mohorâtă într-o zi senină. Începe să meargă mai repede, fără să arunce nici măcar o ultimă privire de adio spre Manhattanul rămas în urma lui. De ce ar face una ca asta? Manhattanul este trecutul. Numeroasele Americi din faţa lui,

acestea sunt viitorul.

Ajunge în Leabrook. Nu aude niciun clopot. Le va auzi mai târziu. Mai târziu va vedea şi vampirii. Mai târziu vor fi alte mesaje scrise cu cretă pe asfalt şi cu vopsea pe ziduri (deşi nu toate se vor referi la el). Mai târziu îi va vedea pe căutători în Cadillacurile lor roşii şi în Lincolnurile lor verzi şi în Mercedesurile lor violet, căutătorii cu ochii roşii, dar nu astăzi. Astăzi nu este nimic altceva decât strălucirea soarelui într-o Americă nouă în partea de vest a unui podeţ recondiţionat peste râul Hudson.

Pe Main Street se opreşte în faţa unui birt ce poartă numele „Ca la mama acasă" şi vede un afiş în vitrină care spune ANGAJĂM BUCĂTAR MINUTURI. Don Callahan şi-a gătit mâncăruri simple cam tot timpul cât a studiat la seminar şi şi-a perfecţionat tehnica la adăpostul Căminul din estul Manhattanului. Îşi zice că este potrivit pentru slujba asta de la cârciuma „Ca la mama acasă" din Leabrook. Şi se dovedeşte că are perfectă dreptate, deşi durează cam trei zile până să-şi recapete îndemânarea de a sparge ouăle pe grătar cu o singură mână. Patronul, un lungan anost pe care îl cheamă Dicky Rudebacher, îl întreabă pe Callahan dacă are vreo problemă de natură medicală – „ai vreo boală?", este exprimarea lui – şi dă din cap când Callahan îi răspunde că nu, nu are nici-o boală. Nu-i cere niciun act, nici măcar numărul de la asigurări. Vrea să-şi plătească la negru noul bucătar de minuturi, dacă acestuia îi convine. Callahan îl asigură că îi convine.

„Încă o chestie", mai spune Dicky Rudebacher, iar Callahan se pregăteşte pentru o lovitură de graţie. Nimic nu l-ar mai surprinde acum. Însă Rudebacher nu zice decât „Mi se pare că-ţi cam place băutura".

Callahan recunoaşte că obişnuieşte să bea din când în când.

„Şi io la fel", spune Rudebacher. „Aşa îmi ţin creierii în cap în afacerea asta. Da' să nu te prind că puţi a băutură când vii la muncă… în cazu' că vii la program, întârzii de două ori şi pleci de-aici învârtindu-te. N-am să mă repet."

Callahan pregăteşte minuturi la Birtul „Ca la mama acasă" din Leabrook vreme de trei săptămâni. Locuieşte la două străzi depărtare de cârciumă, la motelul Apusul. *Doar că nu-i mereu*

„Ca la mama acasă”, şi nu-i mereu Apusul. *În a patra zi de când venise în oraş, se trezeşte în motelul* Răsăritul, *iar „Ca la mama acasă” din Leabrook este „Ca la mama acasă” din Fort Lee. Ziarul* Leabrook Register *pe care îl uită clienţii pe tejghea devine* Register-American *din Fort Lee. Şi nu se simte deloc mulţumit când află că Gerald Ford a fost reales preşedinte.*

Când Rudebacher îl plăteşte, la sfârşitul primei săptămâni, în Fort Lee, pe bancnotele de cincizeci de dolari e mutra preşedintelui Grant, pe cele de douăzeci e Jackson, iar Alexander Hamilton este pe singura bancnotă de cele de zece din plicul pe care i-l dă şeful lui. La sfârşitul celei de-a doua săptămâni – în Leabrook – Abraham Lincoln e pe bancnotele de cincizeci şi un individ pe nume Chadbourne e pe zece. Pe bancnotele de douăzeci a rămas Andrew Jackson, fapt care îl face să se simtă mai bine. În camera lui de la motel, cuvertura de pat este roz în Leabrook şi portocalie în Fort Lee. Ceea ce este un lucru bun. Aşa ştie mereu în care variantă a New Jersey-ului este de îndată ce se trezeşte.

Se îmbată de două ori. A doua oară, după închidere, vine şi Dicky Rudebacher şi bea cot la cot cu el. „Pe vremuri asta era o ţară grozavă”, se lamentează varianta din Leabrook a patronului său, iar Callahan îşi spune că grozav este faptul că anumite lucruri nu se schimbă niciodată; aceleaşi văicăreli fundamentale se aud pe măsură ce timpul trece[18].

Însă umbra lui devine tot mai lungă cu fiecare zi care se scurge, şi a văzut primul vampir de Tipul Trei la coada pentru bilete de la cinematograful Leabrook Twins, şi într-o bună zi îşi dă demisia.

„Parcă mi-ai zis că n-ai nici-o boală”, îi spune Rudebacher lui Callahan.

„Poftim?”

„Suferi de mâncărime a tălpilor în stadiu avansat, prietene. De obicei vine o dată cu chestia ailaltă.”

Şi Rudebacher mimează că dă o sticlă peste cap, cu mâna înroşită de detergentul de vase.

„Boala mâncărimii de talpă e incurabilă dacă o faci la maturitate. Să ştii că dacă n-aş avea o nevastă care încă mai e bună la pat şi doi copii la colegiu, mi-aş lua bocceaua şi aş veni cu tine.”

„Pe bune?” se miră Callahan fascinat.

„Cel mai rău e în septembrie şi octombrie” îi răspunde visător Rudebacher. „Atunci îi auzi chemarea. Şi păsările o aud şi de-aia pleacă.”

„Chemarea cui?”

Rudebacher îi aruncă o privire ce-i spune limpede: nu face pe prostu' cu mine.

„Păsările aud chemarea cerului. Tipi ca noi auzim chemarea drumului. Chemarea afurisitului de drum. Cei ca mine, cu copii la şcoală şi nevastă care vrea să se vorba-aia nu doar în serile de sâmbătă, fac radioul mai tare ca să n-o mai audă. Tu n-ai să faci aşa ceva.”

Se întrerupe şi se uită la Callahan cu subînţeles.

„Vrei să mai stai o săptămână? Îţi dau douăjcinci de parai în plus la leafă. Ai o mutră de Monte Cristo de nu se poate.”

Callahan se gândeşte, apoi clatină din cap. Dacă Rudebacher ar avea dreptate, dacă n-ar fi decât un singur drum, poate că ar mai rămâne o săptămână… şi încă una… şi încă una. Dar nu este un singur drum. Sunt toate drumurile, toate acele şosele ascunse. Şi îşi aduce aminte cum se numea cartea lui de lecturi din clasa a treia şi izbucneşte în hohote de râs: Drumuri spre pretutindeni.

„Ce-i aşa nostim?” îl întreabă supărat Rudebacher.

„Nimic”, îi răspunde Callahan. „Totul.”

Îi dă o palmă prietenească peste umeri.

„Eşti om bun, Dicky. Dacă am să mă întorc tot pe aici, am să trec să te văd.”

„N-ai să te întorci pe aici”, spune Dicky Rudebacher şi, bineînţeles, are dreptate.

3

— Vreo cinci ani am tot bătut drumurile, spuse Callahan când ajunseră lângă biserică.

Într-un anume fel, asta a fost tot ce a spus despre perioada aceea. Însă ei au auzit mai mult. Şi nici nu s-au mirat aflând, după aceea, că şi Jake auzise povestea nespusă, cu toate că era

pe drum cu Eisenhart şi cei doi Slightman. În fond, Jake avea atingerea cea mai puternică.

Vreo cinci ani pe drum, doar atât.

Împreună cu tot restul, dacă înţelegeţi ce vreau să vă spun: o mie de lumi pierdute ale trandafirului.

4

Vreo cinci ani pe drum, numai că sunt mai multe drumuri, nu numai unul singur, şi, poate, în circumstanţele corecte, cinci ani ar putea fi o veşnicie.

Drumul 71 prin Delaware, unde culege mere. Acolo e un băieţel pe care îl cheamă Lars şi care are un radio stricat. Callahan i-l repară, iar mama lui Lars îi face un pachet cu de-ale gurii pentru drum, iar mâncarea aceea absolut delicioasă pare a ţine zile întregi. Drumul 317 prin zona rurală din Kentucky, unde sapă morminte împreună cu un individ pe nume Pete Petacki, căruia nu-i tace gura nici-o clipă. O fată vine să-i urmărească la lucru, o fetişcană drăguţă, de vreo şaptesprezece ani, care se caţără pe un zid din piatră, iar peste ea copacii îşi scutură frunzele îngălbenite, şi Pete Petacki îşi închipuie cum ar fi să-i scoată cracii ăia lungi din pantalonii din velur şi să şi-i pună pe după gât, cum ar fi să-şi vâre limba în păsărică ei de puştoaică, şi cu siguranţă că nu vede lumina albastră din jurul fetei, aşa cum nu-i vede mai târziu nici hainele care plutesc prin aer ca nişte pene, atunci când Callahan se aşază lângă ea şi o strânge în braţe când ea îi mângâie piciorul şi îşi lipeşte gura de gâtul lui, iar el împlântă cuţitul cu precizie în umflătura de os, nervi şi cartilaje din ceafa ei. A ajuns să se priceapă extrem de bine la lovitura aceasta.

Drumul 19 prin West Virginia şi un bâlci ambulant care vrea să angajeze pe cineva care să aibă grijă de cai şi să dea de mâncare la animale. „Sau invers”, zice Greg Chumm, proprietarul cu păr slinos al bâlciului. „Adică, pricepi tu, să dea de mâncare la cai şi să aibă grijă de animale. Cum vrei s-o iei”. Şi, după ce o infecţie cu un streptococ lasă circul fără suficienţi oameni (acum se îndreaptă spre sud, încercând să fugă de iarnă), se pomeneşte în

rolul lui Menso, Mentalistul Minune, rol pe care îl interpretează cu un succes surprinzător. În pielea lui Menso este atunci când îi vede pentru prima oară, nu pe vampiri, şi nici pe morţii cei derutaţi, ci pe acei bărbaţi înalţi, cu chipuri palide şi încordate de atenţie, ascunse de obicei sub borurile largi ale unor pălării demodate sau sub cozoroacele lungi ale şepcilor de baseball la modă acum. La umbra aruncată de pălăriile astea, ochii le sclipesc roşu-prăfuit, aidoma ochilor ratonilor sau sconcşilor surprinşi de lumina farurilor lângă lăzile de gunoi de la marginea drumului. Oare şi ei îl *văd? Vampirii (cel puţin, Tipul Trei) nu-l pot vedea. Morţii îl văd. Dar bărbaţii aceştia cu mâinile îndesate în buzunarele hainelor galbene şi lungi şi cu feţele lor dure ascunse sub pălării? Ei văd? Callahan nu ştie sigur, aşa că se hotărăşte să nu rişte. Trei zile mai târziu, în Yazoo City, Mississippi, îşi pune în cui jobenul de Menso, îşi lasă salopeta pătată pe podeaua rulotei şi salută din mers Bâlciul Itinerant al lui Chumm, fără să-şi mai bată capul cu încasarea ultimului salariu. Pe drumul spre marginea oraşului, vede câteva afişe cu animale pierdute lipite pe stâlpii de telefon.*

PIERDUTĂ! PISICĂ SIAMEZĂ, 2 ANI
RĂSPUNDE LA NUMELE DE RUTA
GĂLĂGIOASĂ ŞI JUCĂUŞĂ
OFERIM RECOMPENSĂ
SUNAŢI LA 764, AŞTEPTAŢI SEMNALUL,
LĂSAŢI NUMĂRUL ŞI VĂ VOM SUNA NOI
DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE

Cine este Ruta? Callahan nu ştie. Nu ştie decât că este GĂLĂGIOASĂ, dar JUCĂUŞĂ. Va mai fi oare la fel de gălăgioasă când o vor prinde căutătorii? Va mai fi oare jucăuşă?

Callahan nu prea crede.

Dar are şi el problemele lui şi nu poate face altceva decât să se roage la Dumnezeul în care nu mai crede în adevăratul sens al cuvântului, ca oamenii în haine galbene să nu dea de urma ei.

În aceeaşi zi, mai târziu, pe când face autostopul pe Drumul 3 în Ţinutul Issaquena, sub un cer ca de bronz roşu care pare a nu avea habar că e decembrie şi vine Crăciunul, aude iarăşi clopotele. Îi umplu capul, ameninţând să-i crape timpanele şi să-i dea

hemoragii în creier. Pe când dangătul lor se mai ostoieşte, îl cuprinde o certitudine înfiorătoare: se apropie. Bărbaţii cu ochii roşii, cu pălării mari şi haine galbene şi lungi sunt pe drum.

Callahan iese la iuţeală de pe drum, aidoma unui evadat în lanţuri, trecând peste şanţul plin cu apă şi mizerii la fel cum ar fi făcut Superman: dintr-un singur salt. Dincolo de şanţ e un gard vechi din pari de lemn pe care au crescut nişte ierburi şi încă ceva ce pare a fi oţetar otrăvitor. Nu-i pasă însă dacă este oţetar otrăvitor sau nu. Plonjează pe sub gard şi se dă de-a berbeleacul prin iarbă înaltă şi scaieţi şi se uită la şosea printre ramurile unei tufe.

O secundă sau două nu vede nimic. Apoi, pe Şoseaua 3, apare bubuind un Cadillac alb cu roşu, venind dinspre Yazoo City. Merge cu cel puţin o sută la oră, iar orificiul prin care priveşte Callahan este foarte mic, dar tot reuşeşte să-i vadă cu o claritate supranaturală: trei bărbaţi, doi în haine ce par a fi din gabardină galbenă, al treilea în ceva ce pare a fi o scurtă de pilot. Toţi trei fumează; interiorul strâmt al Cadillacului e plin de fum.

O să mă vadă o să mă audă o să mă simtă, *scânceşte mintea lui Callahan şi face un efort să alunge acest gând panicat şi nefericit, face un efort să şi-l* smulgă *din cap.*

Face un efort să se gândească la cântecul lui Elton John – „Cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat vi-a-aţa în noaptea asta…”şi se pare că merge. Urmează o clipă îngrozitoare, când inima parcă îi stă în loc, căci are senzaţia că maşina încetineşte – clipă însă destul de lungă ca să-şi poată imagina cum îl vor urmări printre ierburile de pe câmpul acesta lăsat în paragină, cum îl vor prinde, cum îl vor târî într-un şopron sau grajd abandonat din apropiere – şi apoi aude cum Cadillacul urcă mugind dealul următor, îndreptându-se spre Natchez. Sau spre Copiah. Callahan mai aşteaptă zece minute. „Trebuie să fii sigur că nu te-au păcălit, frate”, ar fi zis Lupe. Dar chiar atunci când aşteaptă ştie că nu face decât să îndeplinească o formalitate. Nu l-au păcălit; pur şi simplu nu l-au văzut. Cum? De ce?

Răspunsul îi devine tot mai limpede – un anume *răspuns, şi al naibii să fie el dacă nu i se pare a fi răspunsul cel corect. Nu l-au văzut pentru că, atunci când se uita pe furiş la Şoseaua 3 din*

spatele tufişului de oţetar otrăvitor, a fost cumva în stare să se strecoare într-o alt variantă a Americii. Diferită poate doar în moduri neimportante – de pildă, faţa lui Lincoln pe bancnota de un dolar şi a lui Washington pe cea de cinci, în loc să fie invers – dar îndeajuns de diferită pentru el. Îndeajuns. Iar acesta este un lucru bun deoarece indivizii ăştia nu au creierii muci ca morţii, şi îl pot vedea, spre deosebire de băutorii de sânge. Indivizii ăştia, cine or fi ei, sunt cei mai periculoşi dintre toţi.

În cele din urmă, Callahan se întoarce la drum. La un moment dat apare un bărbat de culoare, cu pălărie de paie şi salopetă, la volanul unui Ford hodorogit. Seamănă atât de mult cu un fermier negru din filmele anilor treizeci, încât Callahan se aşteaptă să-l vadă izbucnind în râs, plesnindu-se cu mâinile de genunchi şi strigând „Te-am făcut, fratili meu!*”. În schimb, bărbatul de culoare se angajează într-o discuţie despre politică pornind de la subiectul unei emisiuni difuzate la postul naţional de radio, la care ascultă el în maşină. Iar atunci când Callahan coboară, în Shady Grove, negrul îi dă cinci dolari şi şapca de baseball pe care o avea în plus.*

„Am bani”, zice Callahan încercând să-i înapoieze bancnota.

„Un fugar n-are niciodată suficienţi bani”, spune negrul. „Şi, te rog, nu-mi zice că nu eşti fugar. Nu-mi insulta inteligenţa.”

„Îţi mulţumesc”, spune Callahan.

„De nada”, *răspunde negrul. „Încotro te îndrepţi?* Aproximativ.*”*

„Nu am nici cea mai vagă idee”, răspunde Callahan, şi surâde. „Aproximativ.”

5

Culege portocale în Florida. Dă cu mătura în New Orleans. Strânge bălegarul din boxele cailor în Lufkin, Texas. Împarte fluturaşi cu case de vânzare la colţul străzilor în Phoenix, Arizona. Îşi alege slujbe cu plată imediată. Observă cum se schimbă chipurile de pe bancnote. Este atent la numele diferite din ziare. Jimmy Carter este ales preşedinte, dar şi Ernest „Fritz”

Hollings şi Ronald Reagan. George Bush este şi el ales preşedinte. Gerald Ford se hotărăşte să candideze din nou şi până şi el *este ales preşedinte. Nu contează numele din ziare (ale celebrităţilor se schimbă cel mai des). Nu contează chipurile de pe bani. Nu contează decât girueta de pe fundalul unui apus de un trandafiriu intens, nu contează decât sunetul paşilor lui pe un drum pustiu în Utah, vuietul vântului în deşertul din New Mexico, copilul care sare coarda lângă un Chevrolet Caprice făcut bucăţi în Fossil, Oregon. Nu contează decât zumzetul cablurilor de înaltă tensiune de lângă Drumul Naţional 50, la vest de Elko, Nevada, şi cioara moartă dintr-un şanţ la intrarea în Rainbarrel Springs. Uneori este treaz, iar alteori se îmbată. Odată se opreşte într-un şopron abandonat – chiar lângă graniţa Californiei cu Nevada – şi bea patru zile în şir. După aceea vomită şapte ore. În prima oră, vărsăturile sunt atât de violente, încât este convins că va muri. După aceea îşi doreşte să fi murit cu adevărat. Şi când se termină totul, îşi jură că s-a terminat, gata, nu mai pune în gură niciun strop, şi-a învăţat lecţia, iar o săptămână mai târziu este iarăşi beat şi se holbează la stelele ciudate de pe cer din spatele restaurantului unde este angajat să spele vasele. Este un animal prins în capcană şi nu îi pasă. Uneori vede vampiri şi când şi când îi omoară. De cele mai multe ori îi lasă în pace, pentru că îi este teamă să nu atragă atenţia asupra sa, să nu atragă atenţia căutătorilor. Uneori se întreabă ce naiba face, unde dracu se duce, iar întrebările de genul acesta îl fac, de obicei, să se arunce asupra primei sticle de băutură care îi iese în cale. Pentru că, de fapt, nu se duce nicăieri. Doar urmează drumurile ascunse trăgându-şi capcana după el. Doar ascultă chemarea acestor drumuri şi trece de pe unul pe altul. Prins sau nu în cursă, are momente când se simte fericit; are momente când cântă în lanţuri aidoma mării. Îşi doreşte să mai vadă o girueta pe fundalul unui alt apus trandafiriu. Îşi doreşte să mai vadă un siloz dărăpănat la capătul unui câmp părăsit de fermier, să mai audă zumzetul unui camion pe care scrie PIETRIŞ TONOPAH sau CONSTRUCŢII ASPLUNDH. A ajuns în raiul vagabonzilor, s-a pierdut prin personalităţile scindate ale Americiu îşi doreşte să mai audă vântul prin canioane şi să ştie că el este singurul care îl aude. Îşi doreşte*

să strige şi să audă cum se propagă ecoul îşi doreşte să bea atunci când gustul lui Barlow i se pare insuportabil Şi, bineînţeles, îşi doreşte să pornească din nou la drum atunci când vede afişele cu animale pierdute sau mesajele scrise cu cretă pe asfalt Mai la vest vede din ce în ce mai puţine, şi niciunul nu mai conţine nici numele lui, nici descrierea lui. Din când în când vede vampiri trecând pe lângă el – şi dă-ne nouă astăzi sângele nostru de toate zilele – dar îi lasă în pace. În fond, nu sunt nimic altceva decât nişte bieţi ţânţari.

În primăvara lui 1981 îşi face intrarea în Sacramento în, fără doar şi poate, cel mai vechi camion cu remorcă produs de International Harvester care mai circulă prin California. Stă înghesuit împreună cu vreo treizeci de imigranţi ilegal mexicani, şi au din belşug şi mescal, şi tequila, şi marijuana, şi vin, şi sunt cu toţii beţi şi drogaţi, şi probabil Callahan e cel mai beat dintre toţi. Abia în următorii ani îşi va aduce aminte numele tovarăşilor lui de drum, ca prin pâclă: Escobar… Estrada… Javier… Esteban… Rosario… Echeverria… Caverra. Acestea sunt numele pe care le va întâlni mai târziu în Calla, sau este doar o halucinaţie provocată de prea mult alcool? În aceeaşi ordine de idei, ce poate el să priceapă din propriul său nume, atât de asemănător cu cel al locului unde va ajunge? Calla, Callahan. Calla, Callahan. *Uneori, când nu reuşeşte să adoarmă, întins în patul său confortabil din casa parohială, aceste nume i se fugăresc în minte, la fel ca tigrii din povestea* Little Black Sambo.

Alteori îşi aminteşte un vers, o parafrază (aşa crede) din poemul lui Archibald MacLeish, „Epistle to Be Left in Earth”. „Nu era glasul lui Dumnezeu, ci doar tunetul.” *Nu este prea corect, dar aşa îşi aduce el aminte.* Nu Dumnezeu, ci tunetul. *Sau asta este ceea ce ar vrea el să creadă? De câte ori a fost contestat Dumnezeu astfel?*

În orice caz, toate acestea vor fi mai târziu. Când ajunge în Sacramento, este beat şi este fericit. Şi a doua zi este fericit, dar numai pe jumătate, din cauza mahmurelii. Îşi găseşte foarte uşor o slujbă; se pare că în locul acesta slujbele sunt de găsit pretutindeni şi te aşteaptă doar să le culegi ca merele dintr-o livadă scuturată de furtună. Sigur, asta doar în cazul în care nu te deranjează să te

murdăreşti pe mâini, sau să te opăreşti cu apă clocotită, sau să faci băşici la palme de la coada toporului sau a lopeţii; în toţi anii de când bate drumurile, nimeni nu i-a oferit vreodată o slujbă de agent de bursă.

În Sacramento se angajează la descărcat mobilă de dormitor pentru un magazin, lung cât o stradă, care se numeşte „La John Somnorosul”, şi care tocmai ce se pregăteşte pentru marea desfacere anuală intitulată $altelele A$a$ine. Toată dimineaţa cară, împreună cu alţi cinci bărbaţi, paturi matrimoniale, paturi mai mari şi paturi foarte mari. În comparaţie cu alte slujbe de ziler pe care le-a mai făcut, asta e ţâţă de mâţă.

La ora prânzului, Callahan şi ceilalţi se aşază la umbra platformei de încărcare. Din câte îşi poate da seama, în echipă nu e nimeni de la firma International Harvester, dar nu poate să jure; e teribil de beat. Tot ce ştie sigur e că, din nou, este singurul alb din grup. Toţi mănâncă enchiladas de la cârciuma Mary cea Nebună din josul străzii. Pe un maldăr de lăzi e un casetofon vechi şi murdar de la care se aude muzică de salsa. Doi bărbaţi tineri dansează, în vreme ce restul, inclusiv Callahan, uită de mâncare şi îi acompaniază bătând din palme ritmul.

O tânără, în fustă şi bluză, iese din magazin, se uită cu dezaprobare la dansatori, apoi i se adresează lui Callahan:

— Eşti yankeu, corect?

— Cel mai yankeu, îi răspunde Callahan.

— Atunci poate vrei să citeşti asta. Cu siguranţă ca pe ăia nu-i interesează. Şi îi înmânează ziarul – Sacramento Bee – *apoi se uită din nou la mexicanii care dansează.*

— Fasolari, mai zice, iar substratul este evident: Ce poţi să-i faci?

Callahan se gândeşte să se ridice şi să-i tragă un şut în fundul ei îngust de nedansatoare, însă a trecut de amiază, deci este prea târziu să-şi găsească o altă slujbă dacă o pierde pe asta. Şi chiar dacă nu va ajunge la mititica, la calabozo *pentru ultraj, nu va mai fi plătit. Aşa că se mulţumeşte doar să-i arate degetul pe la spate, apoi izbucneşte în râs când îl aplaudă câţiva dintre colegii lui. Tânăra se întoarce repede, se uită bănuitoare la ei, apoi se întoarce în magazin. Tot rânjind, Callahan deschide ziarul.*

Rânjetul i se şterge brusc atunci când ajunge la pagina cu ŞTIRI NAŢIONALE PE SCURT. Iată ce găseşte între o poveste despre deraierea unui tren în Vermont şi jaful unei bănci în Missouri:

„ÎNGERUL-STRĂZII”, LAUREAT AL TITLULUI DE „OM AL ANULUI”,
ÎN STARE CRITICĂ

NEW YORK (Associated Press) – Rowan R. Magruder, proprietar şi administrator-şef al celui mai preţuit adăpost din America pentru oameni ai străzii, alcoolici şi toxicomani, se află în stare critică după ce a fost atacat de aşa-numiţii Fraţi Hitler. Aceştia operează de cel puţin opt ani în cinci cartiere din New York. În conformitate cu informaţiile Poliţiei, se crede că ar fi răspunzători pentru cel puţin treizeci de acte de violenţă şi două asasinate. Spre deosebire de celelalte victime ale Fraţilor Hitler, Magruder nu este nici negru, nici evreu. El a fost găsit în pragul unei uşi din apropierea Căminului, pe care îl înfiinţase în 1968, purtând pe frunte semnul distinctiv al Fraţilor Hitler: o zvastică gravată în carne. De asemenea, Magruder prezintă numeroase plăgi prin înjunghiere.

Căminul a intrat în atenţia întregii naţiuni în 1977, în urma vizitei Maicii Tereza, care a ajutat personalul la servitul mesei şi s-a rugat împreună cu locatarii. În 1980, Magruder, supranumit şi „Îngerul Străzii”, a fost subiectul articolului principal din *Newsweek,* când primarul Ed Koch i-a acordat titlul de „Om al Anului”.

Unul din doctorii care se ocupă de acest caz ne-a declarat că şansele de supravieţuire ale lui Magruder sunt cam de „treizeci la sută”. A adăugat că, pe lângă faptul că a fost desfigurat, Magruder a şi orbit în urma rănii de la cap. „Mă consider o persoană milostivă”, ne-a spus doctorul, „dar, după părerea mea, ticăloşii care au făcut una ca asta merită să fie decapitaţi”.

Callahan reciteşte articolul, întrebându-se dacă acesta este Rowan Magruder „al lui” sau un altul, un Rowan Magruder dintr-o lume unde un ins, pe nume Chadbourne munceşte cu ziua pentru câţiva verzişori, să zicem. Cumva, însă, este sigur că despre Magruder „al lui” este vorba, şi că s-a intenţionat ca el să vadă acest articol. Cu certitudine că se află în ceea ce a ajuns să numească „lumea reală”, şi asta nu i-o spun doar chipurile de pe cele câteva bancnote din portofel. Este şi o senzaţie anume, un fel

de ton. Un adevăr. Dacă aşa este (şi ştie că aşa *este), cât de multe a pierdut în vremea cât a bătut drumurile ascunse! Maica Tereza a venit în vizită! A ajutat la servirea mesei! La naiba, poate chiar a gătit ea însăşi o Tocana din Broască Râioasă cu Găluşte! Ar fi putut foarte bine s-o facă; reţeta era chiar acolo, el însuşi o lipise cu bandă adezivă pe perete, deasupra plitei. Şi un premiu!* Newsweek! *E tare ofticat că nu a citit articolul, dar nu prea ai cum să pui mâna pe asemenea publicaţii atunci când mergi cu bâlciul, sau aduni bălegarul din boxele taurilor de la spectacolul cu cowboy din Enid, Oklahoma.*

Îi este atât de ruşine, că nici măcar nu-şi dă seama *de asta. Nici măcar atunci când Juan Castillo îl întreabă:*

— De se plânşi, Donnie?

— Plâng? se miră el şi se şterge la ochi şi, da, iată că plânge.

Dar atunci nu ştie că plânge de ruşine. Crede că plânge din cauza şocului, şi, în parte, aşa şi este.

— Da, uite că plâng.

— Un-te dusi? insistă Juan. S-a terminat pauza de masă.

— Trebuie să plec, spune Callahan. Trebuie să mă întorc în est.

— Si plesi, no plata.

— Ştiu, zice Callahan. E în ordine.

Ce minciună gogonată. Căci nimic nu este în ordine. Nimic.

6

— Aveam două sute de dolari cusuţi la fundul raniţei, spuse Callahan. Acum stăteau pe treptele bisericii sub soarele strălucitor.

— Mi-am cumpărat un bilet de avion spre New York. Viteza era esenţială, fireşte, dar nu a fost singurul motiv. Trebuia să scap de drumurile ascunse, continuă el făcând un semn din cap spre Eddie. Să scap de acele autostrăzi prin portal. Căci creează tot atâta dependenţă ca şi alcoolul…

— Ba mai multă, îl întrerupse Roland.

Observă trei siluete care se îndreptau către ei: Rosalita, mânându-i din spate pe gemenii Tavery, Frank şi Francine.

Fetiţa ţinea în mâini o coală mare de hârtie cu o solemnitate aproape comică.

— Cred că pribegia este cel mai puternic drog dintre toate, iar fiecare drum ascuns duce la alte zece.

— Adevărate sunt vorbele tale şi îţi mulţumesc, răspunse Callahan. Părea deprimat, trist, chiar un pic pierdut – aşa i se păru lui Roland.

— Părinte, dorim să ascultăm şi restul poveştii, dar aş prefera să amânăm până diseară. Sau mâine seară, dacă nu ne vom întoarce la vreme. Jake, tânărul nostru prieten, va sosi în curând…

— Ştiţi asta, nu-i aşa? îi întrebă Callahan interesat, însă deloc sceptic.

— Da, răspunse Susannah.

— Şi aş dori să văd ce ţii în biserică înainte de venirea lui, continuă Roland. Cred că ne vei povesti şi cum s-a întâmplat să *obţii* lucrul acesta…

— Este *esenţa* poveştii mele, zise Callahan.

— …iar povestea trebuie spusă în tihnă. Deocamdată evenimentele se cam precipită.

— Aşa se întâmplă, fu de acord Callahan. Luni în şir – ani chiar, aşa cum am încercat să vă explic – timpul pare că nici nu există. Şi apoi totul parcă năvăleşte peste tine dintr-o singură suflare.

— Adevărat, spuse Roland. Eddie, vino cu mine să-i întâmpinăm pe gemeni. Am senzaţia că micuţa domniţă a pus ochii pe tine.

— Să se uite cât îi pofteşte inimioara, comentă binedispusă Susannah. Uitatul e gratis. Roland, dacă n-ai nimic împotrivă, eu aş rămâne aici, pe trepte. N-am mai călărit de mult vreme şi mă doare fundul de la şa. Mă forţez foarte tare de când am rămas oloagă.

— Faci cum doreşti, îi spuse Roland.

Eddie ştia că minte, că pistolarul îşi dorea din tot sufletul ca Susannah să nu se mişte de acolo. Spera doar ca femeia să nu-i citească şi ea intenţiile ascunse.

În drum spre copii şi Rosalita, Roland îi zise pe ton scăzut

şi precipitat:

— Am să intru singur în biserică. Îţi dai seama că nu pe tine vreau să te ţin departe de lucrul care se află acolo. Dacă este *într-adevăr* vorba despre Treisprezece Negru, şi eu cred că aşa este, e mai bine ca ea să nu se apropie de el.

— Adică din cauza stării ei. Dar mi-am închipuit că ţi-ar conveni să piardă sarcina.

Roland îi răspunse:

— Nu de avort mi-e mie teamă. Mi-e teamă ca nu cumva Treisprezece Negru să dea şi mai multă putere creaturii din pântecul ei.

Ezită puţin, apoi:

— Nu cumva să dea mai multă putere *amândurora,* şi pruncului şi mamei lui.

— Mia, adică.

— Da. Mia.

Şi pistolarul se întoarse spre gemenii Tavery zâmbindu-le. Francine îi răspunse cu o grimasă indiferentă, păstrându-şi toată energia pentru Eddie.

— Arătaţi-mi ce aţi făcut, dacă sunteţi buni, le zise Roland.

Frank Tavery îi spuse:

— Sperăm că a ieşit bine. Nu ştim. Ne-a fost teamă, pricepi? Cucoana ne-a dat o coală de hârtie atât de frumoasă, că ne-a fost teamă să n-o stricăm.

— Mai întâi am făcut pământul, continuă Francine. Şi, după aia, restul, cu culori mai deschise. Frank a terminat harta, că mie îmi tremurau mâinile prea tare de emoţie.

— Fiţi pe pace, îi linişti Roland.

Eddie se apropie şi privi peste umărul lui. Harta era o minunăţie a detaliilor. În centru desenaseră Sala de întruniri şi pajiştea, iar în stânga curgea Marele Râu / Devar-Tete. Lui Eddie îi aducea aminte de fotocopiile pe care le puteai face în papetăriile din America.

— Copii, este minunat, spuse tânărul şi, preţ de o clipă, avu senzaţia că micuţa Francine va leşina.

— Aşa este, zise şi Roland. Ne-aţi fost de mare ajutor. Iar acum am să fac ceva ce vouă vi se va părea o blasfemie. Ştiţi

ce-i aia „blasfemie”?

— Da, spuse Frank. Suntem creştini. „Şi să nu iei în deşert numele Domnului, Dumnezeul tău, şi al Fiului Lui, Omul Iisus.” Dar blasfemie e şi atunci când te porţi urât cu ceva frumos.

Tonul băiatului era grav, dar ochii îi luceau de curiozitate să vadă ce fel de blasfemie avea de gând să comită străinul acela. La fel de curioasă era şi sora lui.

Roland împături în două coala de hârtie pe care copiii abia dacă avuseseră curajul să o atingă. Copiii oftară. Oftă şi Rosalita Munoz, deşi nu la fel de sonor.

— Nu este o blasfemie să mă port aşa cu harta voastră, pentru că nu mai este doar o bucată de hârtie, le explică Roland. Acum este un instrument, iar noi trebuie să ne protejăm instrumentele. Pricepeţi?

— Da, răspunseră cei doi cu jumătate de gură.

Se mai liniştiră când observară grija deosebită cu care pistolarul îşi puse în pungă harta împăturită.

— Mulţam mult de tot, le spuse Roland după aceea, luând mânuţa Francinei în mâna lui sănătoasă şi mâna lui Frank în cea beteagă. Poate ne-aţi salvat vieţile cu mâinile şi ochii voştri.

Francine izbucni în plâns. Frank reuşi să-şi înfrâneze lacrimile cât să zâmbească cu gura până la urechi, apoi le lăsă să curgă în voie pe obrajii lui pistruiaţi.

7

Pe drumul spre biserică Eddie spuse:

— Ce copii buni. Ce copii talentaţi. Roland îl aprobă, iar Eddie continuă:

— Îţi poţi imagina că unul dintre ei s-ar putea întoarce din Bubuit de Tunet complet cretinizat şi cu bale la gură?

Roland, care îşi putea imagina asta foarte bine, nu-i dădu niciun răspuns.

8

Susannah acceptă fără să protesteze propunerea lui Roland ca ea şi cu Eddie să îl aştepte afară, pe treptele bisericii, iar pistolarul îşi aduse aminte că manifestase aceeaşi ezitare atunci când fusese vorba să intre pe terenul viran. Se întrebă dacă nu cumva o parte din ea se temea de acelaşi lucru care îi dădea şi lui frisoane. Dacă era adevărat, înseamnă că lupta – lupta *ei* – începuse deja.

— După câtă vreme să vin să te scot afară? îl întrebă Eddie.

— Să te *scoatem?* îl corectă Susannah.

Roland căzu pe gânduri. Bună întrebare. Se uită la Callahan care îl aştepta pe ultima treaptă – în jeanşi albaştri, cămaşă cadrilată cu mânecile suflecate. Observă cât de bine dezvoltaţi îi erau muşchii de pe antebraţe.

Bătrânul ridică din umeri.

— Acum doarme. N-ar trebui să fie nici-o problemă. Dar…

Făcu un semn cu mâna lui noduroasă spre pistolul de la şoldul lui Roland.

— În locul tău, m-aş descotorosi de armă. Poate doarme cu un ochi deschis. Roland îşi desfăcu centura şi i-o dădu lui Eddie, care o purta pe cealaltă.

Apoi îşi dezlegă punga şi i-o înmâna lui Susannah.

— Cinci minute, răspunse el. Dacă sunt probleme, am să vă strig.

Nu adăugă *sau nu.*

— Jake o să sosească până atunci, spuse Eddie.

— Nu-i lăsaţi să intre, le ceru Roland.

— Eisenhart şi cei doi Slightman nici nu vor încerca, zise Callahan. Ei nu o venerează decât pe Oriza, Doamna Orezului.

Şi se strâmbă, ca pentru a arăta ce părere are despre Doamna Orezului şi despre ceilalţi zei de mâna a doua din Calla.

— Atunci, haidem, spuse Roland.

9

Multă vreme trecuse de când Roland Deschain nu mai simţise acea frică superstiţioasă care întovărăşeşte, de obicei, credinţa profundă. Poate din copilărie. Însă teama aceasta se pogorî asupra lui de îndată ce Părintele Callahan deschise uşa modestei sale bisericuţe din lemn şi îi făcu semn să intre primul.

Intrară într-un hol, cu un covor decolorat pe jos. În partea cealaltă erau două uşi deschise care dădeau într-o încăpere destul de mare, cu strane pe ambele laturi şi perne pentru îngenunchere pe podea. În celălalt capăt era o platformă înălţată şi un amvon flancat de vaze cu flori albe. Parfumul lor blând se impregnase în aerul închis din biserică. Ferestrele erau înguste, din sticlă simplă. Pe peretele din spatele amvonului era o cruce din lemn de eucalipt.

Auzi comoara secretă a Bătrânului nu cu urechile, ci cu oasele. Un bâzâit grav şi neîntrerupt. La fel ca în cazul trandafirului, bâzâitul acesta transmitea senzaţia de putere, dar asemănarea cu trandafirul se sfârşea aici. Bâzâitul acesta vorbea despre un vid colosal. Un neant aidoma celui pe care ei l-au simţit dincolo de realitatea de suprafaţă a acelui New York unde ajunseseră prin portal. Un abis care putea deveni o voce.

Da, asta ne-a dus acolo, îşi spuse el. *Ne-a dus în New York. Într-un New York din cele multe, dacă este să credem povestea lui Callahan, dar ne poate duce oriunde şi oricând. Ne poate duce… sau ne poate azvârli cu putere.*

Îşi aduse aminte de sfârşitul discuţiei sale lungi cu Walter, la locul oaselor. Şi atunci trecuse prin portal; acum înţelegea asta. Şi avusese senzaţia că se măreşte, că se *umflă,* până ajunsese mai mare decât pământul, mai mare decât stelele, mai mare decât universul însuşi. Iar puterea aceea se afla aici în încăpere, şi lui îi era teamă de ea.

Fie ca zeii să-i vegheze somnul, îşi zise el, iar gândul acesta fu urmat de un altul, mult mai înfricoşător: mai devreme sau mai târziu vor fi nevoiţi să-l trezească. Mai devreme sau mai târziu vor fi nevoiţi să-l folosească pentru a ajunge în toate acele *când*-uri din New York unde aveau treabă.

Pe o consolă, lângă uşă, se afla un vas cu apă. Callahan îşi înmuie degetele şi îşi făcu semnul crucii.

— Acum poţi s-o faci? murmură abia auzit Roland.

— Da, răspunse Callahan. Dumnezeu e cel care m-a dus înapoi, pistolarule. Deşi cred că doar pentru ceea ce se numeşte „o perioadă de probă". Pricepi ce vreau să spun?

Roland aprobă din cap: pricepea. Îl urmă pe Callahan în biserică fără să-şi înmoaie, la rândul său, vârfurile degetelor în agheasmatar.

Callahan îl conduse pe culoarul din mijloc şi, cu toate că mişcările lui erau rapide şi sigure, Roland simţi că şi preotului îi era teamă, poate chiar mai mult decât lui. Voia să scape cât mai repede de lucrul acela, sigur că da, însă Roland îi acordă notă maximă pentru curajul de care dădea dovadă.

În capătul din dreapta al podiumului erau trei trepte. Callahan le urcă.

— Nu este nevoie să vii şi tu, Roland, îi spuse el; poţi să vezi foarte bine şi de acolo unde eşti. Nu vrei să-l iei chiar acum, nu?

— Nu, zise Roland.

Şi acum chiar vorbeau în *şoaptă*.

— Bine.

Callahan se lăsă într-un genunchi. Amândoi tresăriră la pocnetul sonor pe care îl scoase articulaţia piciorului.

— N-aş atinge nici măcar cutia în care stă dacă n-aş fi nevoit s-o fac. N-am mai pus mâna pe ea de când am aşezat-o aici. Am făcut singur ascunzătoarea asta, după ce i-am cerut iertare lui Dumnezeu că folosesc un fierăstrău în Casa Lui.

— Scoate-l, îi ceru Roland.

Acum era în stare de alertă maximă, cu toate simţurile treze, pândind şi cea mai mică modificare a acelui infinit bâzâit abisal. Simţea lipsa pistolului de la şold. Oare cei care veneau la biserică să se roage nu simţeau lucrul acesta înfiorător pe care îl ascunsese Bătrânul aici? Bănuia că nu, căci, altfel, n-ar mai fi venit. Şi mai bănuia că nu există niciun alt loc mai potrivit pentru el; simpla credinţă a enoriaşilor avea darul de a-l neutraliza într-o oarecare măsură. Ba chiar l-

ar fi putut linişti şi mai mult, adâncindu-i somnul.

Dar s-ar putea trezi, îşi spuse Roland. *S-ar putea trezi şi ar putea să ne trimită pe toţi spre cele nouăsprezece zări ale niciundelui într-o clipită.* Era un gând deosebit de înspăimântător şi şi-l alungă din minte. Evident, ideea de a folosi acest obiect ca să asigure protecţia trandafirului i se părea tot mai mult o glumă proastă. Se luptase şi cu oameni, şi cu monştri la vremea lui, dar niciodată nu se apropiase de aşa ceva. Era teribilă senzaţia răutăţii care zăcea în el, secătuindu-l de toată vlaga. Iar senzaţia neantului feroce era mult, mult mai rea.

Callahan apăsă cu degetul mare într-o canelură dintre două scânduri. Se auzi un clic slab şi o parte din podiumul preotului se dădu la o parte. Callahan scoase scândurile, dând la iveală o gaură pătrată cu latura de vreo treizeci de centimetri. Se clătină puţin, strângând scândurile la piept. Bâzâitul se auzea mult mai tare acum. Roland îşi închipui un stup uriaş pe care se târâie leneşe mii de albine mari cât nişte căruţe. Se aplecă şi se uită în ascunzătoarea Bătrânului.

Obiectul dinăuntru era învelit într-un material alb, foarte delicat.

— Stiharul unui băiat de altar, zise Callahan şi explică, observând că Roland nu cunoaşte cuvântul. Un fel de haină purtată în timpul slujbei.

Ridică din umeri şi adăugă:

— Mi-a zis inima să-l învelesc în el şi aşa am făcut.

— Inima ta a avut dreptate, şopti Roland.

Se gândea la geanta pe care o luase Jake de pe terenul viran, geanta de popice pe care scria DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC.

Vor avea nevoie de ea. Da, da, de nouăsprezece ori da, însă nu-i plăcea să se gândească la cum o vor aduce de acolo.

Apoi puse gândul la o parte, şi temerile deopotrivă, şi desfăcu pânza dând la iveală o lădiţă din lemn.

În ciuda spaimei sale, Roland întinse mâna ca să atingă lemnul acela întunecat şi greu. *Va fi ca şi cum aş atinge un metal puţin unsuros,* îşi spuse el, şi aşa a şi fost. Un fior de

natură sexuală îl zgudui în străfunduri; îi sărută teama, aidoma unui vechi iubit, şi dispăru.

— Eucalipt negru, şopti Roland. Am auzit de el, dar n-am văzut niciodată un asemenea arbore.

— În *Poveştile lui Arthur* i se spune copac-fantomă, şopti şi Callahan.

— Chiar aşa?

Într-adevăr, cutia avea un aspect spectral, ca şi cum o epavă îşi găsise odihna efemeră acolo după îndelungate rătăciri. Pistolarul îşi dori nespus să o mai mângâie încă o dată – lemnul acela întunecat şi opac îl implora să o facă – însă auzise cum bâzâitul obiectului dinăuntru se ridicase cu un ton. *Înţeleptul nu împunge cu băţul ursul adormit,* îşi spuse el. Adevărat, dar asta nu-i schimba dorinţa. Şi atinse lemnul încă o dată, foarte uşor, doar cu vârfurile degetelor, pe care apoi şi le duse la nas. Miroseau vag a camfor şi a foc şi – ar fi fost în stare să jure – a flori din nordul îndepărtat, care trăiesc în zăpadă.

Pe capacul lădiţei fuseseră gravate trei figuri: o frunză, o piatră şi o uşă. Iar sub uşă, fuseseră cioplite aceste simboluri:

Roland întinse iarăşi mâna. Callahan făcu un gest, ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice, dar renunţă. Roland atinse semnele de sub figura care reprezenta o uşă. Şi iarăşi se înălţă cu o notă bâzâitul globului negru dinăuntrul lădiţei.

— Ne…? murmură el încercând să descifreze semnele în relief pe care le urmărea cu buricul degetelor. Ne… descoperit?

Nu citise cuvântul acesta, ci degetele sale îl simţiseră.

— Da, sunt convins că asta scrie, şopti şi Callahan.

Părea destul de mulţumit, dar îl apucă pe Roland de încheietura mâinii şi i-o trase de lângă lădiţă. Fruntea şi braţele i se acoperiseră cu o peliculă fină de transpiraţie.

— Într-un fel, chiar are sens. O frunză, o piatră, o uşă nedescoperită. Toate astea sunt simboluri dintr-o carte din lumea mea. *Priveşte, înger, către casă*[19]*,* aşa se cheamă.

O *frunză, o piatră şi o uşă,* îşi spuse Roland. *Şi dacă înlocuim* frunza *cu un* trandafir… *Da. Aşa este bine.*

— Îl iei? întrebă Callahan mai tare acum, şi pistolarul înţelese că îl imploră.

— Nu-i aşa, Părinte, că te-ai uitat la el?

— Da. O singură dată. Nu există cuvinte prin care să-i descriu hidoşenia. Parcă ar fi ochiul viclean al unui monstru neatins de umbra lui Dumnezeu. Îl iei cu tine, pistolarule?

— Da.

— Când?

Roland auzi slab clopotele – un sunet atât de frumos şi atât de hâd, că-i veni să scrâşnească din dinţi. Preţ de o clipă, pereţii bisericii lui Callahan pâlpâiră înaintea ochilor lui. Ca şi cum lucrul acela din ladă le-ar fi spus: *Vedeţi cât de puţin contează toate? Cât de iute şi lesne pot să şterg totul dacă am eu chef? Păzea, pistolarule! Păzea, şamanule! Abisul vă înconjoară. Depinde doar de bunul meu plac dacă veţi pluti sau vă veţi prăbuşi.*

Apoi dangătul de *kammen* încetă.

— Când? repetă Callahan întinzându-se peste lădiţă şi apucându-l pe Roland de cămaşă. *Când?*

— Curând, răspunse Roland. *Prea curând,* rosti inima lui.

V
POVESTEA LUI GRAY DICK

1

Douăzeci şi trei, îşi zise Roland în aceeaşi seară, pe când stătea în spatele conacului lui Eisenhart, ascultând strigătele băieţilor şi lătrăturile lui Ete. Acasă, în Gilead, tipul ăsta de balcon de unde se văd câmpurile şi hambarele s-ar fi numit prispă. *Douăzeci şi trei de zile până vin Lupii. Câte, oare, până fată Susannah?*

Şi o idee îngrozitoare începu să prindă contur. Dar dacă Mia, acea *nouă* persoană dinăuntrul lui Susannah, avea să dea naştere dihaniei în aceeaşi zi în care vor veni Lupii? Nu i se părea posibil, însă, aşa cum spunea Eddie, se terminase cu coincidenţele. Iar Roland îi dădea dreptate. Şi, cu siguranţă că nu puteau să calculeze perioada de gestaţie a creaturii aceleia. Copil uman de ar fi crescut în pântecele femeii, şi tot nouă luni nu ar mai fi durat. Căci timpul se înmuiase.

— Băieţi! răcni Eisenhart. În numele Omului Iisus, ce am să-i spun nevestei dacă o să căderi în cap de pe hambarul ăla?

— N-o să păţim nimic! strigă Benny Slightman. Are Andy grijă de noi! Băiatul, în salopetă şi cu picioarele goale, stătea în podul hambarului, chiar deasupra literelor inscripţionate pe frontispiciu: ROCKING B.

— Doar dacă… vrei să nu ne mai jucăm, sai?

Eisenhart îi aruncă o privire întrebătoare lui Roland, care se uita la Jake. Nerăbdător, băiatul stătea chiar în spatele lui Benny, abia aşteptându-şi rândul să-şi pună pielea la bătaie. Şi el era îmbrăcat în salopetă – evident, împrumutată de la noul său prieten – iar înfăţişarea lui îi aduse un zâmbet pe buze lui Roland. Niciodată nu şi l-ar fi imaginat pe Jake îmbrăcat astfel.

— Mi-e totuna, dacă vrei să ştii, răspunse el întrebării

nerostite a moşierului.

— La naiba! exclamă acesta şi se întoarse la bucăţile din metal întinse pe scânduri. Ce crezi? Trage vreuna?

Eisenhart îl rugase pe Roland să-i verifice cele trei arme pe care le avea. Cea mai bună era puşca, pe care o adusese cu el la întrunirea convocată de Tian Jaffords. Celelalte erau nişte pistoale pe care, în copilărie, Roland şi prietenii lui obişnuiau să le numească „butoiaşe trăgătoare", din cauza cilindrului supradimensionat care trebuia să fie rotit cu mâna după fiecare foc. Roland dezasamblase armele lui Eisenhart fără niciun comentariu şi puse uleiul pentru uns într-un castron.

— Am zis…

— Te-am auzit, sai, spuse Roland. Puşca ta e cea mai bună puşcă din minunatul tău oraş unde nimeni nu mai deţine vreo armă de foc. Butoiaşele, însă…, clătină el din cap dezamăgit. Cel placat cu nichel s-ar putea să mai tragă. Pe celălalt ar fi bine să-l pui în pământ. Poate creşte din el ceva mai folositor.

— Îmi pare rău să aud ce-mi spui, zise Eisenhart. Pe astea le am de la Tăicuţu' meu, şi el de la Taica lui, şi tot aşa de multe generaţii.

Îşi ridică opt degete ca să arate de cât de multe.

— De dinainte să apară Lupii, dacă pricepi ce-ţi zic. Şi mereu au fost lăsate moştenire cu limbă de moarte celui mai vrednic dintre urmaşi. Straşnic de bucuros am fost când le-am căpătat eu, şi nu fratele meu mai mare.

— Ai avut un geamăn? îl întrebă Roland.

— Da, o soră, Verna, oftă Eisenhart.

Era un om care surâdea adesea şi surâse şi acum pe sub mustaţa stufoasă şi căruntă, dar era un surâs îndurerat – era surâsul unui om care nu vrea să te lase să ştii că sângerează pe dinăuntru.

— Frumoasă ca un răsărit de soare, aşa era surioara mea. A murit acum zece ani. Mult prea devreme, aşa cum mor cei bolânzi.

— Îmi pare rău.

— Îţi mulţumesc.

Soarele roşu cobora spre sud-est, îmbrăcând curtea în

culoarea sângelui. Eisenhart se aşezase într-unul din balansoarele de pe verandă. Roland stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, şi curăţa moştenirea crescătorului de vite. Pentru mâinile lui, deprinse cu o astfel de îndeletnicire, nu conta câtuşi de puţin că pistoalele erau inutile. Încă mai găsea alinare în ea.

Iar acum, cu o viteză uluitoare, care-l făcu pe Eisenhart să se uite cruciş, Roland asamblă armele într-un şir de pocnete şi clinchete. Le puse alături, pe o bucată din piele de oaie, îşi şterse mâinile pe o cârpă şi se aşeză într-un alt balansoar, alături de Eisenhart. Îşi închipuia că, în serile obişnuite, moşierul stătea aici cu soţia lui, urmărind cum lumina zilei păleşte.

Roland se scotoci prin pungă după săculeţul cu tutun şi începu să-şi răsucească o ţigară cu tutunul proaspăt şi dulce pe care i-l dăduse Callahan. Nici Rosalita nu se lăsase mai prejos şi îi dăruise şi ea un teanc de pănuşe subţiri de porumb, la fel de bune ca hârtia adevărată de ţigări. Se opri o clipă să admire produsul care-i ieşise din mâini, înainte de a se apleca spre chibritul pe care Eisenhart îl aprinsese de unghia cornoasă. Trase fumul adânc în piept şi îl scoase pe nări, iar firicelul alb zăbovi în aerul înserării, mult prea înăbuşitor pentru acel sfârşit de vară.

— Bun, exclamă el, satisfăcut.

— Da? Să-ţi fie de bine. Eu nu m-am luat niciodată de fumat. Nu mi-a plăcut.

De vreo cincizeci de metri lungime şi de cel puţin cincisprezece înălţime, hambarul era mult mai mare decât conacul. Faţada era împodobită cu ghirlande simbolizând sărbătoarea recoltei; de-o parte şi de alta stăteau de pază sperietori de ciori cu capete din ridiche. Capătul grinzii principale ieşea prin porţile deschise ale hambarului, iar în jurul ei fusese legată o sfoară. Dedesubt, în curte, băieţii construiseră o căpiţă de fân destul de mare. Ete stătea într-o parte a ei, Andy stătea în partea cealaltă, amândoi cu ochii ridicaţi la Benny Slightman care apucă frânghia, o încercă, apoi se retrase în pod. Ete începu să latre anticipând

acrobaţia. O clipă mai târziu, Benny apăru în fugă, cu frânghia bine strânsă în pumni şi cu părul fluturându-i în văzduh.

— *Gilead şi Eld!* urlă băiatul şi sări în gol; se legănă apoi în aerul roşu al apusului, cu umbra zburându-i pe urme.

— *Ben-Ben!* lătră Ete. *Ben-Ben-Ben!*

Băiatul dădu drumul frânghiei, zbură până în căpiţă, dispăru, şi răsări râzând din fân. Andy îi oferi mâna lui din metal, dar Ben n-o luă în seamă şi sări pe pământul bătătorit. Ete începu să ţopăie lătrând în jurul lui.

— Mereu strigă aşa când se joacă? vru să ştie Roland. Eisenhart pufni pe nas:

— Nici vorbă! De obicei strigă „Oriza", sau „Omul Iisus", sau „heil Calla", sau toate trei. Băiatul tău e cel care îi umple capul cu poveşti lui Slightman cel mic.

Roland ignoră nota uşor dezaprobatoare din vocea moşierului şi îl urmări pe Jake cum îşi înfăşură frânghia în pumni. Benny stătea întins pe jos, făcând pe mortul. Dar Ete îl linse insistent pe faţă şi băiatul se ridică chicotind. Roland nu avea nici cea mai mică îndoială că, dacă băiatul ar fi fost în vreun pericol, Andy i-ar fi sărit în ajutor.

Pe o latură a hambarului era grajdul pentru cei douăzeci de cai de povară. Ultimii şase dintre aceştia veneau de la câmp mânaţi de trei argaţi cu pantaloni din piele şi cizme scurte. În partea cealaltă a curţii, într-un ţarc unde se sacrificau animalele, se găseau câţiva tăuraşi. În săptămânile care vor urma aceştia vor fi tăiaţi şi tranşaţi şi expediaţi cu vasele comerciale care circulau pe râu.

Jake se retrase în pod, apoi apăru alergând.

— *New York!* zbieră băiatul. *Times Square! Empire State Building! Turnurile Gemene! Statuia Libertăţii!*

Şi se lansă în aer într-un arc de cerc. Îl urmăriră cum dispare, râzând în hohote, în grămada de fân.

— Ai avut un motiv anume pentru care ceilalţi doi să stea la familia Jaffords? îl întrebă Eisenhart pe un ton indiferent care nu reuşi să-l păcălească pe Roland.

— E mult mai bine să dăm posibilitatea cât mai multor oameni să ne cunoască. Nu avem prea mult timp. Şi voi toţi

aveţi o hotărâre importantă de luat.

Foarte adevărat, dar mai era un motiv pe care probabil că Eisenhart îl ghicise. Era mai perspicace decât Overholser. Dar mai era şi un inamic înverşunat al confruntării cu Lupii – deocamdată, cel puţin. Iar Roland începuse să-l simpatizeze, în ciuda părerilor lui, căci era un bărbat zdravăn şi onest, înzestrat cu umorul frust al ţăranului. Credea că se va da pe brazdă dacă i se va demonstra că aveau şanse să câştige.

Pe drumul spre Rocking B., vizitaseră vreo şase gospodării de pe malul râului, care trăiau doar din cultivarea orezului. Eisenhart îi prezentase cum se cade. La fiecare oprire Roland a pus cele două întrebări pe care le pusese şi cu o noapte înainte, la Pavilion: *Vreţi să vă deschideţi sufletele în faţa noastră aşa cum ni le deschidem noi pentru voi? Ne vedeţi aşa cum suntem şi acceptaţi cele ce facem?* Toţi fermierii au răspuns *Da.* Şi răspunsul lui Eisenhart fusese afirmativ. Roland nu se hazarda să pună şi a treia întrebare. Încă nu era nevoie. Mai aveau trei săptămâni la dispoziţie.

— Noi dăinuim, pistolarule, îi zise Eisenhart. Chiar şi în faţa Lupilor, tot dăinuim. Pe vremuri a existat un loc numit Gilead, iar acum Gilead nu mai există – nimeni nu ştie asta mai bine decât tine – dar noi tot aici suntem. Toate astea se pot schimba dacă ar fi să ne împotrivim Lupilor. Pentru tine şi ai tăi, ce se întâmplă în Semilună poate că nu-i decât o băşină dusă de o rafală de vânt, indiferent de rezultat. Dacă învingeţi şi scăpaţi cu viaţă, o să plecaţi. Dacă pierdeţi şi muriţi, noi nu avem încotro să ne ducem.

— Dar…

Eisenhart ridică mâna, oprindu-l.

— Rogu-te, ascultă-mă. Vrei să mă asculţi?

Resemnat, Roland făcu un semn din cap. Poate că era mai bine ca moşierul să spună ce are pe suflet. Alături, băieţii alergau înapoi în hambar pentru o nouă săritură. În curând, întunericul va pune capăt jocului lor. Pistolarul se gândi la Eddie şi Susannah. Oare ce făceau? Oare apucaseră să stea de vorbă cu Bunelul lui Tian? Şi dacă da, oare aflaseră ceva care să le fie de folos?

— Să zicem că vor trimite cincizeci sau şaizeci, aşa cum s-a întâmplat de multe ori în trecut. Şi să zicem că îi dovedim. Şi să mai zicem că după o săptămână, sau după o lună, după ce voi veţi pleca, o să trimită cinci *sute?*

Roland rămase dus pe gânduri. Şi atunci ieşi din casă Margaret Eisenhart. Era o femeie slăbuţă, trecută de patruzeci de ani, cu sâni micuţi, îmbrăcată în jeanşi şi o cămaşă din mătase cenuşie. Îşi strânsese într-un coc la ceafă părul negru înspicat cu alb. O mână şi-o ţinea sub şorţ.

— Întrebarea e bună, interveni ea, dar nu cred că se cuvine să o pui acum. Mai lasă-i o săptămână să cerceteze ce au de cercetat.

Eisenhart îi aruncă doamnei sale o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate iritată.

— Îţi zic eu ce să faci în bucătărie, femeie? Când să faci mâncare şi când să speli?

— De vreo patru ori pe săptămână, zâmbi femeia, întorcându-se spre Roland care se ridicase din balansoar. Nu, stai liniştit, te rog. Am stat o oră pe scaun, că am avut de curăţat nişte ridichi iuţi, împreună cu Edna, mătuşica ăluia de colo.

Şi făcu un semn cu capul spre Benny.

— Înţepenisem deja, mai spuse ea cu ochii la băieţii care aterizaseră din nou în căpiţa de fân, cu Ete ţopăind şi lătrând în jurul lor. Înţelege, Roland, că Vaughn şi cu mine nu am fost niciodată nevoiţi să ne confruntăm în mod direct cu oroarea asta. Am avut trei perechi de gemeni, dar toţi au crescut în perioada dintre incursiunile Lupilor. Aşa că poate nu suntem tocmai noi în măsură să luăm hotărârea pe care tu ne-o ceri.

— Nu înseamnă şi că eşti tâmpit odată ce ai noroc, o contrazise Eisenhart. Dimpotrivă, zic eu. Mintea mai puţin înfierbântată gândeşte mai limpede.

— Poate, răspunse ea, cu ochii la băieţii care se întorceau în hambar.

Râzând, cei doi se îmbrânceau în joacă, fiecare încercând să ajungă cel dintâi la scară.

— Da, poate. Însă şi inima trebuie să-şi ceară drepturile, şi

sunt proşti bărbatul sau femeia care nu o ascultă. Uneori este mai bine să te legeni la capătul frânghiei chiar dacă e prea întuneric ca să vezi dacă ai sub tine o căpiţă de fân.

Roland se întinse şi îi atinse mâna.

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine.

Femeia îi aruncă un surâs trecător, iar apoi îşi întoarse privirea la băieţi, dar pistolarul reuşi să vadă că era înspăimântată. Îngrozită, chiar.

— Ben, Jake! strigă ea. Ajunge! Haideţi să vă spălaţi şi să intraţi în casă! V-am făcut plăcintă ornată cu frişcă!

Benny apăru în buza podului.

— Taica zice că ne dă voie să dormim în cortul meu de pe mal, sai, dacă ne dai şi tu voie.

Margaret Eisenhart îşi privi soţul. Eisenhart dădu din cap.

— Bine, răspunse ea băiatului, dormiţi în cort şi să aveţi parte de distracţie plăcută, dar coborâţi chiar acum dacă vreţi plăcintă. Nu vă mai spun încă o dată! Şi spălaţi-vă mai întâi. Pe mâini *şi* pe faţă!

— Bine, mulţumim, zise Benny. Putem să-i dăm şi lui Ete din plăcintă?

Margaret Eisenhart se lovi peste frunte cu podul palmei, ca şi cum ar fi durut-o capul. Mâna dreaptă îi rămăsese tot sub şorţ, observă curios Roland.

— Bine, spuse ea, o să-i dau şi bumblerului plăcintă, căci sunt convinsă că e Arthur Eld care călătoreşte neştiut de nimeni şi o să mă răsplătească cu aur şi bijuterii şi cu puteri de vindecătoare.

— Mulţam-sai, zise şi Jake. Da' putem să ne mai dăm o dată? Ajungem mai repede jos.

— Îi prind eu dacă e ceva, Margaret-sai, interveni Andy.

Din ochii robotului explodară străluciri albastre care se stinseră imediat. Parcă zâmbea. Lui Roland i se părea că are două personalităţi, una ca de fată bătrână şi una amăgitoare, chiar dacă la modul inofensiv. Pistolarului nu-i plăcea nici una, şi ştia pentru care motiv. Nu mai avea deloc încredere în niciun fel de maşinărie, şi cu atât mai puţin într-una care putea să meargă şi să vorbească.

— Ei, comentă Eisenhart, de obicei la ultima tumbă îţi rupi piciorul, dar daţi-vă, dacă aşa vreţi.

S-au dat, şi nimeni nu-şi rupse nimic. Cei doi băieţi aterizară în mormanul de fân, săriră jos râzând, apoi se luară la întrecere până în bucătărie cu Ete fugind în urma lor. Mânându-i din spate.

— Este minunat cât de repede se împrietenesc la vârsta asta, spuse Margaret Eisenhart, dar nu părea prea bucuroasă în faţa minunilor prieteniei; părea tristă.

— Da, fu de acord Roland. Este minunat.

Îşi puse punga pe genunchi şi se pregăti s-o deschidă, dar se opri.

— Cu ce se descurcă mai bine oamenii tăi? îl întrebă el pe Eisenhart. Cu arcul, sau cu arbaleta? Că sigur nu cu puşca sau revolverul.

— Ne place mai mult arbaleta, spuse Eisenhart. Pui săgeata, ţinteşti, tragi, gata.

Roland dădu din cap. Exact aşa cum se aşteptase. Şi nu era deloc bine, pentru că arbaleta nu avea precizie la distanţe mai mari de douăzeci şi cinci de metri, iar asta doar într-o zi fără pic de vânt. Dacă se stârnea o briză cât de mică… sau, păzească-ne zeii, o vijelie…

Eisenhart se uita la soţia lui. Se uita fix la ea, parcă admirând-o în ciuda propriilor sale opinii. Şi ea se uita la el cu sprâncenele ridicate a întrebare. Oare despre ce era vorba? Sigur avea de-a face cu mâna ascunsă sub şorţ.

— La naiba, spune-i, zise Eisenhart, întinzând un deget spre Roland ca ţeava unui pistol. Oricum nu va schimba nimic. Nimic! Mulţumesc foarte frumos!

Pe buze îi apăru un zâmbet furios. Roland era mai uluit ca oricând, dar simţi o licărire de speranţă. Falsă, poate, dar orice era mai bun decât grijile şi tulburările şi durerile care îl copleşiseră în ultimul timp.

— Nu, zise Margaret, cu modestie exasperantă. Nu este treaba mea să-i spun. Să-i arăt, poate, dar nu să-i spun.

Eisenhart oftă prelung, se gândi puţin, apoi i se adresă lui Roland.

— Ai dansat dansul-orezului, deci înseamnă că ai auzit de Doamna Oriza.

Roland dădu din cap. Stăpâna Orezului, considerată zeiţă în unele locuri, eroină în altele, sau ambele.

— Şi ştii cum i-a făcut felul lui Gray Dick care îi omorâse tatăl?

Roland dădu iarăşi din cap. Ştia.

2

Povestea – o poveste bună, pe care trebuie să-şi amintească să le-o spună lui Eddie, Susannah şi Jake când (şi dacă) vor mai avea timp de stat la poveşti – zicea că Domniţa Oriza l-a invitat pe Gray Dick, un prinţ sângeros, la un mare ospăţ la Waydon, castelul ei de pe malul Râului Send. Spunea că vrea să-i acorde iertarea pentru asasinarea tatălui ei, deoarece îl primise pe Omul Iisus în inima ei şi aşa o învăţase El.

Ai să mă ademeneşti acolo şi ai să mă omori, dacă am să fiu nebun să vin, zise Gray Dick.

Nu, nu, protestă Domniţa Oriza, *nici să nu te gândeşti la aşa ceva. În castel nu va mai fi nici-o armă. Iar la masă vom sta eu într-un capăt şi tu în celălalt.*

Ai să ascunzi un pumnal în mânecă sau un laţ sub rochie, zise Gray Dick. *Iar dacă tu nu o vei face, eu cu siguranţă că voi avea arme la mine.*

Nu, nu, protestă Domniţa Oriza, *nici să nu te gândeşti la aşa ceva, căci amândoi vom fi în pielea goală.*

Auzind acestea, Gray Dick fu cuprins de pofte trupeşti, pentru că Domniţa Oriza era foarte frumoasă. Îl excita până şi gândul că i se va întări penisul în faţa părului ei pubian şi a sânilor ei dezgoliţi, iar el nu va avea nădragi care să-i ascundă dorinţa de ochii ei feciorelnici. Şi crezu că înţelege de ce îi făcuse această invitaţie. *Aroganţa lui îi va fi pieirea,* îi spuse Domniţa Oriza cameristei ei (pe care o chema Marian şi care se dădea în vânt după tot soiul de aventuri).

Domniţa a avut dreptate. *L-am ucis pe Lordul Grenfall, cel*

mai viclean lord din baroniile de pe râu, îşi spuse Gray Dick. *Şi cine a rămas să-l răzbune dacă nu doar o fiică plăpândă?* (O, dar ce frumoasă mai era.) *Aşa că îmi cere să facem pace. Şi poate chiar mă va cere de soţ, dacă pe lângă frumuseţe mai e înzestrată şi cu imaginaţie şi cutezanţă.*

Aşa că îi acceptă invitaţia. Oamenii lui percheziţionară sala de ospeţe de la parterul castelului şi nu găsiră nici-o armă – nici pe masă, nici sub masă, nici în spatele tapiseriilor. Ceea ce nici unul dintre ei nu avea de unde şti era că, vreme de săptămâni, Domniţa Oriza se antrenase să arunce o anumită farfurie mai grea decât restul farfuriilor de pe masă. Se antrenase ore în şir zilnic. Trebuie să spunem că tânăra avea înclinaţii atletice şi vederea ageră. În plus, îl detesta pe Gray Dick din toată inima şi se hotărâse să-l facă să plătească pentru moartea tatălui ei, indiferent cât ar fi costat-o asta.

Farfuria respectivă nu era numai mai grea, ci avea marginea ascuţită, ca un tăiş. Oamenii lui Dick nu au băgat-o de seamă, exact cum ea şi cu Marian fuseseră convinse că se va întâmpla. Aşa că s-au aşezat la masă şi s-au ospătat, şi ce petrecere stranie a mai fost aceea, cu criminalul chipeş şi zâmbitor stând gol-goluţ într-un capăt al mesei, şi splendida şi sfioasa fecioară, la fel de goală, aşezată la zece metri de el. Au închinat cupe cu vinul cel mai bun al Lordului Grenfall. Domniţa ajunse în pragul nebuniei văzându-l pe invitatul ei cum dă pe gât vinul acela minunat ca pe apă şi cum îi curg stropii rubinii din gură, prelingându-i-se pe pieptul păros. Dar nu lăsă să se vadă cât de furioasă şi îngreţoşată era. Zâmbi cu cochetărie şi sorbi uşor din cupa ei. Îi simţea ochii lacomi pe sâni, ca nişte gândaci scârboşi care mişunau pe pielea ei goală.

Cât a durat această şaradă? Unii spun că l-a omorât pe Gray Dick după al doilea toast. (El a zis: *Fie ca frumuseţea ta să sporească.* Ea i-a răspuns: *Fie ca prima ta zi în iad să dureze zece mii de ani şi să fie cea mai scurtă din cele care-i vor urma)* Alţii – cei cărora le place să prelungească suspansul – vorbesc despre o masă cu douăsprezece feluri de mâncare înainte de momentul în care, privindu-l surâzătoare pe Gray Dick în ochi, Domniţa Oriza apucă farfuria specială şi caută locul bont

de pe margine de care o poate ţine fără să se taie.

Indiferent cât de lungă ar fi povestea, sfârşitul este mereu acelaşi: Domniţa Oriza aruncă farfuria. Pe dedesubtul acesteia fuseseră făcute mici crestături datorită cărora putea zbura în linie dreaptă. Şi aşa făcu, cu un vâjâit straniu trecu peste fripturile de porc şi de curcan, peste castroanele vârfuite cu legume, peste munţii de fructe proaspete de pe platourile din cristal.

La o clipă după ce azvârlise farfuria – braţul îi rămăsese ridicat, degetul mare şi cel arătător îndreptate spre asasinul tatălui ei – capul lui Gray Dick zbură pe uşa deschisă a sălii de ospeţe, rostogolindu-se în hol. Încă o clipă, trupul lui Gray Dick rămase pe scaun cu membrul ţeapăn îndreptat acuzator în direcţia ei. Apoi falusul se ofili brusc, iar fălosul din spatele lui se prăbuşi peste o friptură uriaşă de vită şi un munte de pilaf cu ierburi.

Domniţa Oriza, pe care unii o vor numi de acum înainte Stăpâna Farfuriei, îşi ridică paharul şi toasta în faţa cadavrului.

Spuse…

3

— Fie ca prima ta zi în iad să dureze zece mii de ani, murmură Roland.

Margaret dădu din cap.

— Da, şi fie ca aceasta să fie cea mai scurtă din cele care-i vor urma. Înfiorător toast, dar asta le-aş dori şi eu tuturor Lupilor. Absolut tuturor!

Îşi încleşta pumnul aflat la vedere. În lumina tot mai slabă a înserării, femeia părea febrilă şi suferindă.

— Am avut şase copii, pricepi tu. Trei perechi de gemeni. Ţi-a spus soţul meu de ce nu mai e nici unul dintre ei acasă ca să ne ajute cu treburile din perioada Recoltei? Să ne ajute să aducem vitele în ţarc şi să le sacrificăm? Ţi-a spus de ce, pistolarule?

— Margaret, nu trebuie, şopti Eisenhart foindu-se stânjenit în balansoar.

— O, dar poate că trebuie. Aşa vom ajunge la ce spuneam mai devreme. Poate că plătim un preţ pentru săriturile noastre, dar uneori plătim un preţ şi mai mare pentru faptul că suntem doar spectatori. Copiii noştri au crescut în pace şi libertate, fără să ne frământăm din cauza Lupilor. Pe primii doi, pe Tom şi Tessa, i-am născut cu mai puţin de o lună înainte de ultima lor venire în Calla. Ceilalţi i-au urmat, asemănători ca picăturile de apă. Cei mici au acum cincisprezece ani, dar tu nu-i poţi vedea.

— Margaret…

Nu-l luă în seamă.

— Dar ei nu vor avea norocul nostru cu propriii lor copii şi ei ştiu asta. Aşa că au plecat. Unii departe, în nord, de-a lungul Arcului, alţii departe spre sud. În căutarea unui loc unde nu ajung Lupii.

Se întoarse spre Eisehart şi îl fixă cu privirea, deşi tot lui Roland îi adresă ultimele cuvinte.

— Lupii sunt mărinimoşi. Lasă câte un copil din fiecare pereche de gemeni. De asta iau doar câte douăzeci de la ceilalţi. Cu excepţia noastră. Nouă ni i-au luat pe *toţi*. Absolut… pe… toţi.

Se aplecă şi lovi uşor piciorul lui Roland chiar deasupra genunchiului.

— *De aceea tu nu-i poţi vedea.*

Veranda fu învăluită în tăcere. Tăuraşii condamnaţi din ţarc scoaseră câteva mugete imbecile. Din bucătărie se auziră râsete de băieţi urmate de nişte comentarii ale lui Andy.

Eisenhart lăsase capul în piept. Roland nu mai reuşea să-i vadă decât mustaţa extravagantă, însă nu avea nevoie să vadă chipul bietului om ca să-şi dea seama că plânge sau se străduieşte din răsputeri să nu o facă.

— Nu mi-aş dori să te întristez pentru tot orezul cultivat în Arc, spuse femeia mângâind cu infinită tandreţe umărul bărbatului ei. Şi, da, din vreme în vreme, vin în vizită, ceea ce este mai mult decât fac cei morţi. Şi noi îi visăm tot timpul.

Nu sunt atât de mari ca să nu le mai fie dor de mama lor, sau ca să nu aibă nevoie de îndrumările tatălui lor. Dar tot plecaţi se cheamă că sunt. Acesta este preţul pe care noi l-am plătit pentru siguranţa lor, aşa să ştii.

Se uită o clipă la Eisenhart, cu mâna pe umărul lui. Cealaltă rămăsese ascunsă sub şorţ.

— Acum aş vrea să ştiu cât de supărat eşti pe mine.

Eisenhart clătină din cap.

— Nu sunt deloc supărat, rosti el înăbuşit.

— Te-ai răzgândit?

Eisenhart clătină iarăşi din cap.

— Bătrân încăpăţânat, zise ea cu afecţiune. Căpos ca un catâr, aşa e omul meu, mulţumim foarte frumos.

— Mă gândesc, zise moşierul tot cu ochii plecaţi. Încă mă mai gândesc, deşi nu mă aşteptam la una ca asta, pentru că de obicei iau hotărârile pe loc şi cu asta basta. Roland, Overholser mi-a povestit că tânărul Jake a făcut o demonstraţie de tras la ţintă atunci când v-aţi întâlnit în pădure. Şi noi avem să-ţi arătăm ceva ce s-ar putea să te uimească. Maggie, du-te şi adu-ţi Oriza.

— Nu-i nevoie, răspunse femeia, scoţându-şi mâna de sub şorţ, căci am adus-o cu mine. Iat-o.

4

Era o farfurie pe care Detta şi Mia ar fi recunoscut-o numaidecât, o farfurie albastră, cu un model albastru, fin ca pânza unui păianjen. O farfurie *chipoasă.* După câteva clipe Roland îşi dădu seama ce reprezenta modelul: oriza tânăr, puiet de orez. Când doamna Eisenhart o lovi cu încheieturile degetelor, farfuria scoase un sunet neobişnuit de înalt. Părea a fi porţelan, însă nu era. Să fi fost din sticlă? Un anumit fel de sticlă?

Întinse mâna spre ea cu expresia solemnă şi plină de respect a unuia care se pricepe la arme şi are o consideraţie profundă pentru ele. Femeia şovăi, muşcându-şi colţul

buzelor. Roland îşi scoase pistolul din tocul pe care şi-l pusese înapoi la brâu înainte de prânzul luat în faţa bisericii.

I-l întinse cu patul înainte.

— Nuuu, oftă ea. Nu trebuie să-mi dai arma ta drept garanţie, Roland. Dacă Vaughn are atâta încredere în tine încât să te aducă la noi acasă, atunci pot şi eu să-ţi încredinţez Oriza mea. Dar ai grijă cum o atingi, să nu-ţi mai pierzi vreun deget, că văd că-ţi lipsesc deja două de la dreapta.

O singură privire la farfuria albastră – la Oriza doamnei casei – fu suficientă ca să-l facă să înţeleagă cât de înţelept era acest avertisment. În acelaşi timp, Roland se simţi cuprins de emoţie şi recunoştinţă. De mulţi, mulţi ani nu mai văzuse vreo armă de valoare, şi niciodată nu mai văzuse una ca aceasta din faţa lui.

Farfuria era confecţionată din metal, nu din sticlă cum crezuse iniţial – un aliaj uşor şi rezistent. Avea diametrul de treizeci şi ceva de centimetri, cam ca al unei farfurii întinse obişnuite. Marginea îi fusese ascuţită pe trei sferturi din circumferinţa ei, fiind, astfel, transformată într-un tăiş letal.

— Chiar dacă te-ai grăbi şi tot n-ai cum să nu nimereşti locul de unde trebuie s-o apuci, spuse Margaret. Uite…

— Da, zise Roland cu admiraţie profundă în voce.

Două dintre tulpinile de orez se intersectau alcătuind forma literei **Zn** din Limba Nobilă, iar singură litera aceasta poate însemna şi *zi* (eternitate) şi *acum*. În punctul de întâlnire a acestor tulpini (însă numai un ochi foarte ager le-ar fi putut desluşi în modelul cel mare), marginea farfuriei nu era doar boantă, ci şi puţin mai groasă. Numai bună de prins cu mâna.

Roland întoarse farfuria pe partea cealaltă. În centru se afla o capsulă mică din metal. Jake ar fi spus că seamănă cu ascuţitoarea pe care o folosise el în clasa întâi. Roland, care nu văzuse în viaţa lui vreo ascuţitoare, credea că seamănă cu oul gol al vreunei lighioane.

— Asta scoate şuieratul când arunci farfuria, pricepi, explică femeia.

Observase admiraţia nedisimulată a lui Roland şi se emoţionase; ochii îi străluceau şi se îmbujorase la faţă. Roland

auzise de nenumărate ori acest ton înfocat, dar trecuse multă vreme de atunci.

— Nu mai are niciun alt rol?

— Nu, răspunse ea. Dar trebuie să fluiere, că aşa spune povestea, nu-i aşa?

Roland dădu din cap. Fireşte că aşa era.

Suratele Oriza, îi explică Margaret Eisenhart, erau nişte femei cărora le făcea plăcere să-şi ajute semenii…

— Şi să stea la bârfă, mârâi amuzat Eisenhart.

— Da, şi să stea la bârfă, încuviinţă soţia lui.

Făceau de mâncare pentru înmormântări şi festivaluri (Suratele pregătiseră ospăţul de cu o seară înainte, la Pavilion). Uneori se strângeau în şezători unde coseau, sau împleteau, sau făceau croitorie, mai ales după ce câte o familie îşi pierdea bunurile într-un incendiu, sau inundaţie, când, aşa cum făcea la fiecare şase sau opt ani, Devar-Tete Whye ieşea din matcă şi distrugea gospodăriile din apropiere. Suratele se îngrijeau ca Pavilionul să fie mereu curat, Suratele dereticau în Sala de întruniri a Oraşului. Suratele organizau seri dansante şi îi supravegheau pe tinerii care luau parte la ele. Din când în când, cei mai bogaţi („Adică Took şi rubedeniile lui”, îi explică ea) le angajau ca să pregătească mesele la nunţile lor fastuoase care constituiau subiect de clacă multe luni după aceea. Şi, sigur, mai *bârfeau* şi ele, nu nega asta; dar se adunau şi ca să joace cărţi şi dame şi domino.

— Şi aruncaţi cu farfuria, spuse Roland.

— Da, răspunse femeia, dar trebuie să pricepi că o facem doar în joacă. Vânătoarea este treaba bărbaţilor, iar ei se descurcă de minune cu arbaleta.

Mângâia din nou umărul soţului ei, însă cu mişcări mai nervoase sau, cel puţin, asta fu senzaţia lui Roland, care îşi spuse că, dacă bărbaţii chiar s-ar fi descurcat de minune cu arbaleta, ea n-ar fi fost nevoită să-i arate obiectul acesta drăgălaş şi letal. Iar Eisenhart n-ar fi încurajat-o.

Roland îşi desfăcu săculeţul cu tutun, scoase una din pănuşele de porumb primite de la Rosalita şi o lăsă să cadă pe

muchia ascuţită a farfuriei. Frunza ateriza pe podeaua verandei tăiată în două. *O faceţi doar în joacă, nu?* îşi zise Roland cu un surâs pe buze.

— Din ce fel de metal e făcută? o întrebă el. Ştii cumva?

— Andy îi zice titan. Se pare că provine de la o fabrică veche de la nord, din Calla Sen Chre. Acum e toată o ruină. N-am fost niciodată acolo, dar i-am auzit pe oameni povestind că e sinistră.

Roland dădu din cap.

— Şi farfuriile cum sunt făcute? Andy le face?

Margaret Eisenhart clătină din cap.

— Ori nu poate, ori nu vrea, nu ştiu care-i adevărul. Farfuriile astea sunt făcute de doamnele din Calla Sen Chre şi apoi le trimit în toate oraşele din jur. Deşi cred că Divine e mult prea la sud ca să ajungă şi acolo.

— Doamnele le fac, rosti gânditor Roland. *Doamnele.*

— Trebuie să fie pe undeva o maşinărie care le produce, interveni Eisenhart, amuzându-l pe Roland cu tonul său de defensivă băţoasă. Îmi închipui că nu fac mai mult decât să apese un buton.

Margaret îi aruncă acel surâs specific femeilor care ştiu că soţii lor nu dau dovadă de prea multă perspicacitate, dar preferă să nu le spună asta. Şi nu spuse nimic. Poate că nu ştia cum anume se fac farfuriile, dar precis ştia cum să ţină o căsnicie unită.

— Deci există Surori şi la nordul şi la sudul Arcului, arătă Roland că a înţeles. Şi toate se pricep să arunce farfuria.

— Da, de la Calla Sen Chre până la Calla Divine, la sud de noi. Nu ştiu dacă există şi mai departe la sud sau la nord. Nouă, Suratelor, ne place să fim de folos şi ne place să stăm la taifas. O dată pe lună aruncăm cu farfuriile în amintirea pedepsei pe care Domniţa Oriza i-a dat-o lui Gray Dick, însă puţine dintre noi sunt foarte îndemânatice.

— Tu eşti *îndemânatică,* sai?

Din nou femeia evită răspunsul, muşcându-şi colţul buzelor.

— Arată-i, o îndemnă Eisenhart pe un ton morocănos. Arată-i şi să terminăm cu asta.

5

Coborâră treptele verandei cu soţia moşierului în frunte, Eisenhart în spatele ei şi Roland ultimul. În spatele lor se auzi cum se deschide şi se trânteşte la loc uşa de la bucătărie.

— Slavă zeilor, coniţa Eisenhart aruncă cu farfuria! strigă vesel Benny Slightman. Jake! N-o să-ţi vină să crezi!

— Trimite-i înapoi, Vaughn, spuse femeia. Nu-i bine să vadă aşa ceva.

— Nee, lasă-i să vadă, se împotrivi Eisenhart. Nu-i rău să vadă de la vârsta asta cât de bune sunt femeile.

— Trimite-i înapoi, Roland, te rog.

Se uită el, cerându-i ajutorul, îmbujorată şi nervoasă şi foarte drăgălaşă. Pistolarului i se păru că arată cu vreo zece ani mai tânără decât atunci când li se alăturase pe balcon, dar se întrebă, totodată, dacă va mai fi în stare să arunce în starea asta de agitaţie. Şi voia neapărat să vadă cum se va descurca, deoarece atacul este o treabă violentă, rapidă şi emoţională.

— Sunt de acord cu soţul tău, îi răspunse el. E mai bine să rămână.

— Cum doriţi, atunci, se resemnă ea.

Dar Roland observă că era încântată, că îşi *dorea* un public şi speranţa îi spori. I se părea tot mai verosimil ca această gospodină drăguţă, de vârstă mijlocie, cu sânii ei micuţi şi păr cărunt, să aibă inimă de vânător în ea. Nu inimă de pistolar, dar s-ar fi mulţumit cu câţiva vânători – cu câţiva *asasini* – fie ei bărbaţi sau femei.

Margaret se îndreptă spre hambar. La cincizeci de metri de sperietorile de ciori de acolo, Roland îi atinse umărul, oprind-o.

— Nu, se împotrivi ea. E prea departe.

— Te-am văzut aruncând de la distanţe mai mari decât asta, zise soţul ei, neclintit în faţa furiei din ochii femeii. Chiar aşa.

— Nu cu un pistolar din neamul lui Eld lângă mine, se revoltă ea, dar rămase pe loc.

Roland se duse şi luă capul din ridiche al sperietorii din

stânga. Intră apoi în hambar. Acolo văzu o boxă plină cu ridichi proaspăt culese, şi alături o alta cu cartofi. Puse un cartof în locul capului sperietorii. Deşi alesese unul măricel, contrastul tot comic era; acum sperietoarea semăna cu Domnul cu Cap Mititel pe care îl întâlneai prin iarmaroace.

— Of, Roland, nu! exclamă Margaret, sincer şocată. Nu pot!

— Nu te cred, spuse el şi se trase într-o parte. Aruncă.

O clipă crezu că nu o va face. Femeia îşi căută soţul din priviri. Iar Roland îşi zise că, dacă Eisenhart ar fi fost prin apropiere, i-ar fi pus farfuria în mâini şi ar fi fugit în casă, fără să-i pese dacă el se va tăia sau nu. Însă Vaughn Eisenhart se retrăsese lângă scară. Băieţii stăteau pe o treaptă mai sus de el. Benny Slightman urmărea întreaga scenă cu mult interes, iar Jake, cu atenţie concentrată, încruntat şi fără zâmbet.

— Roland, eu…

— Să nu mai aud nici-o vorbă, coniţă, te rog. Ai vorbit foarte bine despre riscurile saltului în gol, dar acum aş vrea să te văd pe tine făcând-o. *Aruncă.*

Femeia făcu ochii mari şi tresări, ca pălmuită. Apoi se întoarse cu faţa la uşa hambarului şi îşi duse mâna dreaptă peste umărul stâng. Farfuria licări în lumina târzie, mai mult trandafirie acum decât roşie. Buzele i se îngustară până când din ele nu mai rămase decât o dungă albă. O clipă, întreaga lume încremeni.

— Riza! strigă ea cu o voce furioasă şi stridentă, împingându-şi braţul înainte. Deschise mâna, rămânând cu degetul arătător îndreptat în direcţia pe care urma s-o apuce farfuria. Dintre toţi spectatorii din curte (argaţii se opriseră şi ei din lucru), doar Roland avea ochii atât de ageri încât să-i poată urmări zborul.

Ce precizie are zborul! exultă el. *Nu se poate mai precis de atât!*

Farfuria scoase un soi de geamăt ţiuitor când traversă curtea. La mai puţin de două secunde după ce fusese expediată din mâna femeii, se înfipse vibrând în uşa hambarului, lăsând în urma-i două jumătăţi de cartof căzute de-a stânga şi de-a dreapta sperietorii de ciori.

Băieţii izbucniră în urale. Benny ridică mâna, aşa cum îl învăţase noul său prieten, şi Jake bătu palma de a lui.

— Bravo, sai Eisenhart! strigă Jake.

— Bună lovitură! Mulţumim foarte frumos! adăugă Benny.

Roland observă cum, la auzul acestor laude bine intenţionate, dar nefericit exprimate, buzele femeii se traseră în părţi, dezvelindu-i dinţii – semăna acum cu un cal speriat de vederea unui şarpe.

— Băieţi, li se adresă ea, în locul vostru eu m-aş duce în casă acum.

Benny nu se mişcă din loc, nedumerit de reacţia femeii. Jake, însă, se mai uită o dată la Margaret Eisenhart şi înţelese. Faci ce trebuie… şi abia apoi se instalează şocul psihologic.

— Haide, Ben, spuse el.

— Dar…

— *Haide,* insistă el apucându-l de cămaşă şi trăgându-l spre uşa de la bucătărie.

Câteva clipe Roland nu se apropie de femeia care rămase nemişcată, cu capul în pământ, tremurând. Obrajii încă îi mai ardeau puternic, însă în rest era albă ca varul. Părea că se căzneşte să nu vomite. Se duse la uşa hambarului, apucă farfuria de locul cel bont şi trase. Fu uluit să vadă de cât efort fusese nevoie pentru ca să reuşească s-o clatine şi apoi s-o scoată de acolo. I-o aduse şi îi zise:

— Unealta ta.

O clipă femeia nu întinse mâna s-o primească, ci doar îl privi cu un fel de ură scânteietoare.

— De ce îţi râzi de mine, Roland? De unde ştii că Vaughn m-a luat de la clanul manni? Rogu-te, spune-mi.

Datorită trandafirului ştia, bineînţeles – datorită capacităţii intuitive pe care o căpătase atunci când îl atinsese – şi mai ştia şi din povestea pe care i-o spusese chipul ei, variantă feminină a chipului lui Henchick. Dar nu era treaba acestei femei cum de ştia el ce ştia, aşa că se mulţumi doar să clatine din cap.

— Nu. Însă să ştii că nu-mi râd de tine.

Pe neaşteptate, Margaret Eisenhart îl apucă pe Roland de gât. Mâna îi era uscată şi atât de fierbinte, că ai fi zis că

femeia are febră. Îi trase urechea aproape de zvâcnetul gurii ei. Pistolarului i se păru că simte mirosul tuturor coşmarurilor pe care ea le avusese de când se hotărâse să-şi lase neamul pentru moşierul din Calla Bryn Sturgis.

— Te-am văzut când ai vorbit cu Henchick azi-noapte, îi spuse ea. Vrei să mai vorbeşti cu el? Ai să mai vorbeşti, nu-i aşa?

Roland dădu încet din cap, ţintuit în încleştarea ei. Îi simţea respiraţia sacadată în ureche. Este, oare, adevărat, că în fiecare dintre noi se ascunde câte un nebun, chiar şi într-o femeie cum este aceasta? Nu ştia.

— Bun. Îţi mulţumesc. Să-i spui că Margaret, din Clanul Cărarea Roşie, o duce bine cu bărbatul ei păgân, aşa să-i spui, c-o duce foarte bine.

Îl strânse şi mai tare.

— Să-i spui că nu regretă *nimic!* Ai să faci asta pentru mine?

— Da, coniţă, dacă aşa vrei.

Îi smulse farfuria din mână fără să-i pese de unde o apucă. Atingerea armei păru să-i domolească nervii. Ochii ei înotau în lacrimi nevărsate.

— Despre peşteră ai vorbit cu Tăicuţul meu? Despre Peştera Uşii?

Roland încuviinţă din cap.

— De ce ai venit la noi, pistolar zgârcit la vorbă?

Eisenhart se apropie de ei. Îşi privi nesigur soţia, care de dragul lui suferise surghiunul de neamul ei. O clipă ea se uită la el ca şi cum nu l-ar fi recunoscut.

— Îndeplinesc voia destinului, voia lui *ka*, spuse Roland.

— *Ka*! exclamă femeia dezgolindu-şi din nou dinţii.

Grimasa de dispreţ o urâţi nespus de mult. Acum chiar că i-ar fi înspăimântat pe băieţi.

— Scuza oricărui încurcă-lume! Vâră-ţi-o în fund!

— Îndeplinesc voia lui *ka* şi aşa vei face şi tu, repetă Roland.

Se uită la el ca şi cum n-ar fi înţeles. Pistolarul apucă mâna fierbinte de pe gâtul lui şi o strânse fără să-i provoace însă

durere.

— *Şi aşa vei face şi tu.*

Femeia îi întâlni privirea, apoi îşi plecă ochii.

— Da. O, da, aşa vom face cu toţii, şopti ea îndrăznind să-l privească din nou. Îi vei transmite lui Henchick mesajul meu?

— Da, cucoană, ţi-am promis.

Curtea tot mai întunecată din spatele conacului fu învăluită în tăcere. Nu se mai auzi decât ţipătul îndepărtat al unei mierle. Argaţii stăteau sprijiniţi de gardul ţarcului. Roland se îndreptă agale în direcţia lor.

— Bună seara, oameni buni.

— Sperăm să-ţi meargă bine, îi răspunse unul atingându-şi fruntea cu degetele.

— Fie ca vouă să vă meargă şi mai bine, zise Roland. Ce ziceţi despre cum a aruncat stăpâna cu farfuria? A aruncat bine, nu?

— Mulţumim foarte frumos, fu de acord unul dintre ei. Nu-i pic de rugină pe coniţa.

— Nu-i pic de rugină, îl aprobă Roland. Iar acum, domnii mei, am să vă spun un secret. Ceva vrednic de ţinut minte.

Atitudinea celor trei deveni mai precaută.

Roland îşi ridică ochii spre cer, surâzându-i. Apoi se uită iarăşi la argaţi.

— Mă pun chezaş că aşa este. S-ar putea să vreţi să povestiţi şi altora ce aţi văzut azi aici. O singură vorbă dacă scoateţi şi vă omor pe toţi. M-aţi înţeles?

Eisenhart îi puse mâna pe umăr.

— Roland, cu siguranţă că…

Pistolarul îi îndepărtă mâna fără să se uite la el.

— M-aţi înţeles?

Îl înţeleseseră.

— Şi mă credeţi?

Îl credeau. Păreau înspăimântaţi. Iar Roland se bucură să vadă asta. Aveau dreptate să se teamă.

— Vă mulţumesc.

— Mulţam şi noi, zise unul din ei, lac de apă.

— Chiar aşa, spuse al doilea.

— Mulţam mult de tot, zise al treilea scuipând nervos tutunul pe care îl mestecase până atunci.

Eisenhart mai încercă o dată:

— Roland, te rog, ascultă-mă…

Dar Roland nu-l ascultă. Zeci de idei îi mişunau prin minte. Dintr-odată înţelese cum anume vor acţiona. Cum vor acţiona în lumea *aceasta.*

— Unde e robotul? îl întrebă pe moşier.

— Andy? Mi se pare că s-a dus în bucătărie cu băieţii.

— Bun. Ai acolo un loc numai al tău în care te ocupi de afaceri? îl întrebă Roland arătând spre hambar.

— Da.

— Haidem acolo. Doar tu şi cu mine şi cu doamna ta.

— Aş vrea s-o duc puţin în casă, se împotrivi Eisenhart.

Aş vrea să o duc cât mai departe de tine, citi Roland în ochii lui.

— Nu va dura mult ce am să vă spun, zise Roland cu sinceritate deplină.

Deja aflase tot ce trebuia să ştie.

6

În aşa-zisul birou al lui Eisenhart nu exista decât un singur scaun, cel din spatele măsuţei. Margaret se aşeză pe el. Moşierul se lăsă pe un taburet. Roland se lăsă pe vine, cu spatele sprijinit de perete şi cu punga deschisă în faţa lui. Tocmai ce le arătase harta desenată de gemeni. Eisenhart nu pricepuse ce anume voia Roland (probabil că n-ar fi priceput niciodată dacă nu i s-ar fi explicat), dar femeia înţelesese. Lui Roland nu i se mai părea ciudat că nu fusese în stare să rămână alături de manni. Ei erau nişte oameni paşnici. Margaret Eisenhart nu era. Aflai asta atunci când ajungeai s-o cunoşti mai bine.

— Ce vorbim acum e numai pentru urechile voastre, zise Roland.

— Sau ai să ne omori ca pe argaţi? întrebă Margaret.

Roland îi aruncă o privire îngăduitoare, iar ea se îmbujoră din nou.

— Iartă-mă, Roland. Sunt necăjită. Aşa păţesc când arunc farfuria fără să-mi regăsesc calmul.

Eisenhart o cuprinse cu braţul şi acum ea îi acceptă îmbrăţişarea, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Cine din grupul tău mai e în stare să arunce la fel de bine ca tine? o întrebă Roland. Mai e cineva?

— Zalia Jaffords, răspunse femeia imediat.

— Adevărat?

Margaret dădu din cap cu înfocare.

— Zalia ar fi putut despica barabula aia în două jumătăţi egale şi de la distanţă cu douăzeci de paşi mai mare.

— Altcineva?

— Sarey Adams, nevasta lui Diego. Şi Rosalita Munoz.

La auzul ultimului nume Roland ridică din sprâncene.

— Aşa este, insistă femeia. După Zalia, Rosie e cea mai bună. Şi după aia cred că vin eu.

Roland simţi cum o greutate uriaşă i se ridică de pe suflet. Îşi închipuise că vor fi nevoiţi, cum-necum, să aducă arme din New York, sau să le găsească undeva, la est de râu. Acum se părea că nu mai este nevoie. Bine. Oricum, în New York aveau alte treburi – care aveau de-a face cu Calvin Tower. Nu voia să amestece afacerile dacă nu era absolut necesar.

— Vreau să mă întâlnesc cu voi patru la casa parohială a Bătrânului. *Doar* cu voi patru, repetă el aruncându-i o privire lui Eisenhart. Fără bărbaţi.

— La naiba, ia stai puţin, se revoltă moşierul.

Roland ridică mâna.

— N-am hotărât încă nimic.

— Nu-mi place *felul* în care n-ai hotărât nimic, spuse Eisenhart.

— Taci niţel, zise Margaret. Când vrei să ne întâlnim?

Roland socoti. Mai rămăseseră douăzeci şi patru de zile, poate doar douăzeci şi trei şi mai aveau încă multe de văzut. În plus, mai trebuia să se ocupe şi de obiectul acela ascuns în biserica Bătrânului. Şi de Henchick, bătrânul manni…

În cele din urmă ziua confruntării va veni şi totul se va termina uluitor de repede. Aşa se întâmpla mai mereu. Cinci

minute, maximum zece, şi totul va fi gata, în bine sau în rău.

Şmecheria era să fii pregătit pentru aceste cinci minute.

— Peste zece zile, îi răspunse el femeii. Pe înserat. Vreau să vă văd întrecându-vă cu rândul.

— Bine, spuse ea. Măcar atâta pot să fac. Dar, Roland… nu am de gând să arunc nici măcar o singură farfurie, n-am de gând să ridic nici măcar un deget împotriva Lupilor dacă bărbatul meu tot împotrivă o să fie şi atunci.

— Înţeleg, zise Roland, ştiind foarte bine că va face ce îi va cere el, indiferent dacă îi va conveni sau nu; la momentul potrivit, toţi vor face ce le va cere el.

În zid era o ferestruică murdară şi festonată cu pânze de păianjen, prin care reuşiră totuşi să-l vadă pe Andy cum traversează curtea, cu ochii sclipindu-i în amurgul tot mai intens. Robotul fredona un cântecel.

— Eddie spune că roboţii sunt programaţi să îndeplinească anumite sarcini, le zise pistolarul. Andy face ce-i cereţi?

— În general, da, răspunse Eisenhart. Nu întotdeauna. Şi nici nu-i întotdeauna prin preajmă.

— Greu de crezut că a fost construit doar ca să cânte nişte aiureli şi să spună horoscoape, comentă Roland dus pe gânduri.

— Poate că Marii Străbuni i-au dat şi nişte hobbyuri, interveni Margaret Eisenhart. Şi dacă acum i s-au terminat sarcinile – s-au pierdut în timp, adică – se concentrează asupra lor.

— Credeţi că Marii Străbuni l-au construit?

— Cine altcineva? se minună Vaughn Eisenhart.

Andy dispăruse şi curtea era din nou pustie.

— Cine altcineva, într-adevăr, şopti Roland visător. Cine altcineva ar fi deţinut şi ştiinţa, şi uneltele? Dar Marii Străbuni au dispărut cu două mii de ani înainte de prima incursiune a Lupilor în Calla. Două mii de ani, sau mai mult. Prin urmare aş vrea să aflu cine sau ce anume l-a programat în aşa fel pe Andy încât să nu poată spune nimic despre ei, *ci doar sa vă avertizeze că vor veni.* Şi mai este încă o întrebare, nu chiar la fel de interesantă ca prima, dar suficient de stranie: de ce vă

avertizează dacă nu poate – sau nu vrea – să vă spună şi altceva?

Eisenhart şi soţia lui se uitau unul la celălalt ca loviţi în moalele capului. Nu reuşiseră să treacă de prima parte a spuselor lui Roland. Pistolarul nu era deloc surprins, deşi, trebuia să recunoască, era puţintel dezamăgit. Realmente acolo se petreceau mai multe lucruri decât reuşea ochiul să vadă. Însă, ca să nu-i nedreptăţească pe oamenii din Calla, îşi zise că nu-i uşor să judeci limpede atunci când copilaşii îţi sunt în pericol.

Se auzi un ciocănit în uşă. Eisenhart strigă:

— Intră!

Era Ben Slightman.

— Am dus toate vitele la culcare, patroane, spuse el ştergându-şi ochelarii cu poalele cămăşii. Iar băieţii au plecat la cortul lui Benny. Andy s-a dus după ei, aşa că totul e în regulă.

Se uită la Roland şi continuă.

— E cam devreme pentru pisicile de stâncă, dar dacă ar fi să *apară* vreuna, Andy îl va lăsa pe puştiul meu să tragă cu arbaleta lui – i-am zis şi mi-a răspuns „Comandă înregistrată”. Dacă se întâmplă ca Benny să nu nimerească, Andy o să se aşeze între băieţi şi fiară. Ştiu că-i programat strictamente pentru apărare, şi n-am putut să-i modificăm programul, dar dacă ar fi ca pisica să-i atace…

— Andy o s-o facă bucăţi, zise Eisenhart cu un soi de satisfacţie îmbufnată.

— Adică spuneţi că e rapid? întrebă Roland.

— La naiba, foarte rapid, spuse Slightman. Şi n-arată deloc, aşa înalt şi bălălău cum e, nu? Dar se poate mişca cu viteza luminii atunci când vrea. Se mişcă mai repede decât orice pisică de stâncă. Noi credem că funcţionează cu energie antnomică.

— Foarte posibil, murmură Roland dus pe gânduri.

— Lasă asta, interveni Eisenhart. Auzi, Ben, de ce crezi tu că Andy nu vrea să vorbească despre Lupi?

— Programul lui…

— Sigur că da, însă chiar înainte de venirea ta, Roland ne-a atras atenţia – şi ar fi trebuit să ne dăm seama şi singuri – că dacă Marii Străbuni l-au pus în funcţiune, şi Marii Străbuni ori au pierit, ori au plecat în altă parte… *cu multă vreme* înainte să apară Lupii… pricepi ce-ţi zic?

Slightman cel Bătrân dădu din cap şi îşi puse ochelarii la loc.

— Probabil că au existat nişte creaturi ca Lupii în zilele din vechime, nu crezi? Atât de asemănătoare, încât Andy nu le poate deosebi de Lupi. Asta-i singura explicaţie care îmi trece prin minte.

Nu mai spune? sună gândul lui Roland.

Scoase harta desenată de gemenii Tavery, o desfăcu şi puse degetul pe un pârâu din dealurile de la nord-est de oraş. Acesta şerpuia printre dealuri până ajungea într-una din vechile mine de granat din Calla. Un puţ de vreo zece metri adâncime. Zona aceasta nu semăna prea mult cu Canionul Ochet din Mejis (în primul rând, nu exista nici-o deşirare pe pârâu), însă exista o similitudine esenţială: ambele erau fundături. Şi, după cum prea bine ştia Roland, omul încearcă mereu să se folosească de ceea ce i-a fost de ajutor în trecut. Era absolut normal să aleagă acest pârâu, acest puţ de mină înfundat, pentru ambuscada pe care o va pregăti Lupilor. I se va părea normal şi lui Eddie, şi lui Susannah, şi celor doi Eisenhart, iar acum şi administratorului lui Eisenhart.

I se va părea normal şi lui Sarey Adams, şi Rosalitei Munoz. I se va părea normal şi Bătrânului. Doar atât din planul său le va dezvălui celorlalţi.

Şi dacă va scăpa ceva din vedere? Şi dacă va spune o minciună?

Şi dacă Lupii vor afla minciuna aceasta şi o vor crede? Ar fi bine, nu? Ar fi bine dacă s-ar năpusti în direcţia bună, dar nu la cine trebuie.

Da, însă va trebui să spun cuiva tot adevărul. Cui anume?

Nu lui Susannah, pentru că acum în Susannah erau din nou două persoane, iar el nu avea încredere în una dintre acestea.

Nu lui Eddie, pentru că Eddie ar putea să scape ceva lui

Susannah, şi atunci va şti şi Mia.

Nu lui Jake, pentru că Jake se împrietenise mult prea repede cu Benny Slightman.

Iarăşi era singur, şi niciodată nu se simţise mai trist.

— Priviţi, zise el arătând din nou pârâul. La locul ăsta te-ai putea gândi, Slightman. E uşor de intrat, dar greu de ieşit de acolo. Ce-ar fi dacă am ascunde în bucăţica asta de mină toţi copiii de o anumită vârstă?

Observă cum ochii lui Slightman se luminează a înţelegere. Şi a încă ceva. Poate a speranţă.

— Îşi vor da seama unde am ascuns copiii, interveni Eisenhart. Parcă le simt mirosul, aşa ca toţi căpcăunii din basme.

— Ştiu asta, răspunse Roland. Ceea ce vreau să spun este că am putea să ne folosim de puţul ăsta.

— Adică să le aruncăm o nadă. E greu, pistolarule.

Roland, care n-avea absolut nici-o intenţie să ducă copiii din Calla într-o mină părăsită, sau pe undeva prin apropierea ei, aprobă din cap.

— E o lume plină de greutăţi, Eisenhart.

— Mulţumesc foarte frumos, spuse posomorât Eisenhart arătând spre hartă. S-ar putea să meargă… *dacă* reuşim să-i păcălim pe toţi.

Oriunde mă voi hotărî să duc copiii, voi avea nevoie de ajutor, îşi zise Roland. *Trebuie să spun cuiva unde sunt şi ce anume trebuie făcut. Îmi trebuie un plan. Însă nu acum. Acum am să merg mai departe cu jocul ăsta. Ca de-a v-aţi ascunselea. Cineva cred că se ascunde de mine.*

Ştia el cu *certitudine* asta? Nu.

Simţea asta? Da, simţea.

Douăzeci şi trei, îşi mai spuse el. *Douăzeci şi trei de zile până vin Lupii.* Ar trebui să-i ajungă.

VI
POVESTEA BUNELULUI

1

Pe Eddie, băiat de oraş până-n măduva oaselor, îl uimi peste măsură cât de mult îi place gospodăria familiei Jaffords, de pe Drumul Râului. *Aş putea trăi într-un asemenea loc,* îşi spuse el. *Mi-ar conveni, chiar. Mi-ar fi bine.*

Casa era lungă şi simplă, construită cu dibăcie din lemn şi cu zidurile acoperite cu piatră spartă pentru a face faţă crivăţului. Pe una dintre laturi erau ferestrele mari care dădeau spre câmpurile de orez şi spre râul aflat la poalele unei pante dulci. Pe latura cealaltă era hambarul şi curtea din pământ bătătorit, care fusese înfrumuseţată cu câteva insuliţe circulare cu iarbă şi flori, precum şi cu o micuţă grădină de zarzavaturi destul de exotică, situată la stânga prispei. Jumătate din grădină era plină cu ierburi galbene, purtând denumirea de madrigal, pe care Tian spera să le poată produce în cantităţi cât mai mari anul următor.

Susannah o întrebă pe Zalia cum reuşeşte să-şi împiedice găinile să nu dea iama în ele, iar femeia râse cu mâhnire, suflându-şi părul de pe frunte.

— Cu foarte multă străduanie, răspunse ea. Cu toate acestea madrigalul *continuă* să crească, pricepi tu, şi, unde plantele cresc, acolo există şi speranţă.

Lui Eddie îi plăcea felul în care se îmbinau toate, creând o senzaţie de „acasă”. Nu-ţi puteai da seama ce anume produce senzaţia asta, pentru că nu era vorba despre un singur aspect, dar…

Ba nu, e vorba despre un singur *lucru. Şi n-are nimic de-a face nici cu aspectul rustic al casei din lemn, nici cu grădina de zarzavaturi, nici cu cotcodăcitul găinilor, nici cu răzoarele de flori.*

Era vorba despre copii. În primul moment Eddie înţepenise când îi văzu câţi sunt. Toţi fuseseră mânaţi în curte şi înşiraţi în faţa lui Suze ca soldaţii unui pluton în faţa generalului venit în inspecţie. Şi, pentru Dumnezeu, la o primă vedere chiar păreau destui cât să formeze *un pluton*… sau măcar un detaşament.

— Cei din capăt sunt Heddon şi Hedda, îi prezentă Zalia, arătând spre perechea de copii cu părul blond închis. Au zece ani. Haide, daţi bineţe aşa cum v-am învăţat.

Heddon schiţă o plecăciune, atingându-şi, în acelaşi timp, fruntea murdară cu latura pumnului şi mai murdar. *Vrea să facă ritualul complet,* îşi zise Eddie. Fetiţa făcu o reverenţă.

— Nopţi lungi şi zile senine, spuse Heddon.

— *Zile senine* şi *vieţi lungi,* tăntălăule, îi suflă Hedda, repetând reverenţa şi declamând cu patos formula de salut aşa cum credea ea că e corect.

Heddon era însă mult prea intimidat de cei doi străini ca să-i mai arunce vreo privire fioroasă surorii lui atotştiutoare, sau s-o bage în seamă în vreun fel.

— Cei doi mai mici sunt Lyman şi Lia, continuă Zalia.

Lyman, tot numai ochi mari şi gură căscată, se înclină cu atât de multă impetuozitate încât aproape căzu în patru labe. Lia chiar făcu buf în încercarea de a-şi duce la bun sfârşit reverenţa. Eddie se forţă din răsputeri să păstreze o mină serioasă când Hedda îşi ridică sora mai mică din ţărână, şuierând furioasă.

— Iar acesta, zise Zalia sărutând copilaşul destul de măricel pe care îl ţinea în braţe, este Aaron, iubirea mea.

— Cel care nu are frate geamăn, spuse Susannah.

— Da, doamnă, cel singur.

Aaron începu să se zbată şi să dea din picioruşe, iar Zalia se văzu nevoită să-l pună jos. Aaron îşi ridică ţanţoş scutecul şi porni cu paşi mărunţei şi nu tocmai siguri spre capătul casei, zbierând după Tăicuţul lui.

— Heddon, du-te şi ai grijă de el, spuse Zalia.

— *Ba nuuu,* Mami-Mami.

Puştiul îi făcea semne disperate că vrea să rămână şi să

soarbă cuvintele acestor străini şi să-i mănânce din priviri.

— *Ba da,* Mami-Mami, zise Zalia. Du-te şi ai grijă de frăţiorul tău, Heddon.

Poate că puştiul ar fi protestat în continuare, însă chiar în clipa aceea, de după colţul casei apăru Tian Jaffords care îşi luă copilaşul în braţe. Aaron chiţăi de bucurie, lovi şi răsturnă pălăria din paie a Tăicuţului pe care începu să-l tragă de părul ud de transpiraţie.

Eddie şi Susannah aproape că nu observară scena aceasta. Nu aveau ochi decât pentru cei doi uriaşi în salopete care veneau în urma lui Jaffords. Văzuseră vreo zece persoane în timpul turului prin gospodăriile de lângă Drumul Râului, însă întotdeauna de la distanţă. („Majoritatea se tem de străini”, le explicase Eisenhart.) Iar acum aceştia doi se aflau doar la trei metri de ei.

Bărbat şi femeie, sau băiat şi fată? *Şi, şi,* îşi zise Eddie. *Pentru că vârsta lor nu are importanţă.*

Femeia, asudată şi zâmbitoare, trebuie că avea doi metri pe doi. Un sân de-al ei era cam de două ori mai mare decât capul lui Eddie. La gât avea un crucifix din lemn prins de o bucată de sfoară. Bărbatul era cu vreo zece centimetri mai înalt decât cumnata lui. Se uită cu sfială la noii veniţi şi începu să-şi sugă degetul mare de la o mână, în vreme ce cu cealaltă se strângea de puţă. Lui Eddie formidabilă nu i se părea atât talia lor, cât sinistra lor asemănare cu Tian şi Zalia. I se părea că are înaintea ochilor crochiurile stângace a ceea ce avea să devină o operă de artă reuşită. Era atât de evident că sunt retardaţi şi era atât de evident că sunt înrudiţi *îndeaproape* cu oameni normali. „Sinistru” părea a fi cuvântul nimerit pentru a-i descrie.

Ba nu, îşi aminti Eddie. *Cuvântul e „bolând”.*

— Acesta este fratele meu, Zalman, spuse Zalia pe un ton ciudat de protocolar.

— Şi sora mea, Tia, adăugă Tian. Daţi bineţe cum se cuvine, nătângilor.

Zalman nu-l ascultă şi continuă să-şi sugă o parte din corp şi să şi-o frământe pe cealaltă. Însă Tia făcu o reverenţă

colosală (cu graţia unei raţe).

— Zile lungi nopţi lungi lume lungă! strigă ea. *AVEM BARABULE CU SOS LA MASĂ!*

— Bravo, spuse calmă Susannah. Barabulele cu sos sunt foarte bune.

— *BARABULE CU SOS BUNE!*

Tia îşi încreţi nasul, dezgolindu-şi dinţii într-un rictus porcin al veseliei.

— *BARABULE CU SOS! BARABULE CU SOS! BUN-BUN BARABULE CU SOS!*

Hedda atinse sfioasă mâna lui Susannah.

— O să facă aşa toată ziua dacă nu-i zici să tacă, doamnă-sai.

— Taci, Tia, spuse Susannah.

Tia înălţă către cer un nechezat de râs, îşi încrucişa braţele peste pieptul său enorm şi tăcu.

— Zal, zise Tian. Îţi vine să faci pişu, nu-i aşa?

Fratele Zaliei nu-i răspunse, ci continuă să-şi frământe penisul.

— Du-te şi fă pişu, îl îndemnă Tian. Du-te în spatele hambarului şi udă ridichile.

O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi Zalman se urni din loc târşâindu-şi picioarele.

— Când erau mici…, începu Susannah.

— Sclipitori ca agatele şlefuite, aşa erau amândoi, zise Zalia. Acum ea e bolnavă, şi frate-miu e şi mai rău.

Îşi acoperi faţa cu mâinile. Aaron scoase un hohot subţirel de râs şi îşi imită mama punându-şi şi el mânuţele la ochi. („Tutu-baau!” strigă el printre degete), însă expresiile ambelor perechi de gemeni erau grave. Speriate, chiar.

— Ce are mami-mami? întrebă Lyman trăgându-şi tatăl de cracul pantalonilor. Indiferent la tot ce se petrecea în jurul său, Zelman îşi continuă drumul spre hambar tot cu o mână la gură şi cu cealaltă la penis.

— Nimic, fiule, mami-mami a ta e bine, îi răspunse Tian punându-l jos pe cel mic şi trecându-şi şi el mâna peste ochi. Totul e în regulă. Nu-i aşa, Zee?

— Da, răspunse femeia lăsând mâinile jos de la ochii roşii dar uscaţi de lacrimi. Şi, cu puţin noroc, va fi bine şi ce nu-i încă în regulă.

— Să te audă Dumnezeu, murmură Eddie urmărind cu privirea uriaşul care se târâia spre hambar. Să te audă Dumnezeu.

2

— Azi Bunelul tău are o zi mai bună? îl întrebă Eddie pe Tian câteva minute mai târziu.

Se duseseră într-un loc de unde Tian îi putea arăta bucata de teren căreia îi spunea Câmpul Urgisit, lăsând-o pe Zalia cu toţi copiii mici şi mai puţin mici.

— Şi dacă ar avea, tot nu ţi-ai da seama, răspunse Tian întunecându-se la faţă. Nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine de câţiva ani. Doar cu *ea* vorbeşte, da, cu ea, pen'că îi dă să mănânce în gură, şi îl şterge de bale şi se poartă frumos cu el. Adică mie nu-mi ajunge că am de hrănit doi bolânzi uriaşi? Mai tre' să-l am pe cap şi pe nebunul ăsta bătrân. I-a ruginit mintea mai dihai ca o balama veche. Mare parte din timp nici nu ştie unde se află!

Merseră mai departe prin iarba înaltă care le şfichiuia pantalonii. Eddie se împiedică de pietre de vreo două ori şi, la un moment dat, Tian îl apucă de braţ şi îl conduse pe lângă ceea ce părea a fi o groapă-capcană. *Nu-i de mirare că l-a botezat Câmpul Urgisit,* comentă Eddie în gând. Cu toate acestea, existau semne că acolo s-a cultivat ceva. Greu de crezut că ar fi fost în stare cineva să intre cu plugul prin porcăria aia de teren, dar se pare că Tian Jaffords îşi dăduse toată osteneala.

— Dacă nevastă-ta are dreptate, trebuie să stau de vorbă cu el, spuse Eddie. Trebuie să-i aud povestea.

— Bunicu' ştie multe poveşti, să nu te îndoieşti de asta. Juma' de mie! Necazul e că majoritatea nu-s decât minciuni, iar acum le şi încurcă între ele. A avut toată viaţa o vorbire

apăsată şi în ultimii ani i-au căzut şi ultimii trei dinţi, aşa că îţi dai seama cum vorbeşte acum. E foarte posibil să nu înţelegi o iotă din ce zice. Îţi urez să te bucuri de Bunelul meu, Eddie din New York.

— Ce dracu' ţi-a făcut omul ăsta, Tian?

— Nu-i vorba despre ce mi-a făcut mie, ci despre ce i-a făcut Tăicuţului meu. E o poveste lungă, fără nici-o legătură cu ce se petrece acum. Las-o baltă.

— Nu, *tu* s-o laşi baltă, zise Eddie oprindu-se din mers.

Tian îl privi uluit. Eddie confirmă fără să zâmbească. Avea douăzeci şi cinci de ani, era cu un an mai mare decât fusese Cuthbert Allgood în ultima lui zi de viaţă pe Jericho Hill, dar în lumina aceea a amurgului putea cu uşurinţă să treacă drept un bărbat de cincizeci de ani. Un bărbat care nu acceptă să fie contrazis.

— Trebuie să-l luăm la întrebări dacă e adevărat că a văzut un Lup mort.

— Nu pricep, Eddie.

— Poate, dar cred că pricepi foarte bine ce-ţi zic eu acum. Lasă deoparte orice ai avea cu el. Dacă o să-i rezolvăm pe Lupi, îţi dau voie să-i dai brânci în foc, sau să-l arunci de pe acoperiş. Dar deocamdată îţi cer să-ţi ţii reproşurile doar pentru tine. Ai înţeles?

Tian dădu din cap. Cu mâinile îndesate în buzunare, se uită lung la bucata enervantă de pământ căreia îi spunea Câmpul Urgisit. Pe chip i se citea un soi de aviditate chinuită.

— Crezi că povestea aia că ar fi omorât un Lup e doar o aiureală? Că, dacă aşa crezi, n-am de gând să-mi pierd vremea cu el.

În silă, Tian răspunse:

— Povestea asta mi se pare cea mai adevărată dintre toate.

— Cum aşa?

— Păi, pentru că o tot aud din copilărie, şi nu se *schimbă* prea mult. În plus…, rosti Tian sugrumat, printre dinţi. În plus, Bunelu' meu a fost un bărbat dârz la vremea lui. Dacă a avut cineva atâta curaj să se ducă pe Drumul de Est şi să se lupte cu Lupii – ca să nu mai zic că i-a adălit şi pe alţii să i se

alături – atunci Jamie Jaffords a fost ăla.

— Adălit?

Tian se gândi cum să-i explice cuvântul.

— Dacă ar fi să-ţi vâri capul în gura unei pisici de stâncă înseamnă că ar trebui să ai curaj, nu?

Ar trebui să fii complet dement, îşi zise Eddie, dar nu spuse nimic, ci se mulţumi să dea din cap.

— Dacă ai reuşi să convingi pe altcineva să-şi bage capul în gura animalului în locul tău, înseamnă că l-ai adălit. Conducătorul vostru, *dinh*-ul vostru, vă adăleşte, nu-i aşa?

Eddie îşi aminti de unele dintre lucrurile pe care Roland îl convinsese să le facă şi încuviinţă. Roland se pricepea la adălit, nici vorbă. Se pricepea al naibii de bine. Şi era convins că vechii tovarăşi ai pistolarului ar fi fost de acord cu el.

— Chiar aşa, mai spuse Tian întorcându-şi privirea spre câmp. În orice caz, dacă vrei să scoţi ceva cât de cât logic de la moş, te sfătuiesc să aştepţi până după cină. E mai vioi după ce-şi primeşte tainul şi jumătatea de halbă cu bere din mere. Şi ai grijă s-o ţii pe nevastă-mea lângă tine unde poate s-o vadă. Îmi închipui că, dacă ar fi tânăr, ar încerca să-i facă mai multe decât s-o soarbă din ochi.

Eddie îl bătu pe umăr.

— Nu-i tânăr. *Tu* eşti tânăr. Linişteşte-te, bine?

— Bine, spuse Tian făcând eforturi vizibile să se calmeze. Ce părere ai de câmpul meu, pistolarule? La anu' am să plantez madrigal. Iarba aia galbenă pe care ai văzut-o în faţa casei.

Părerea lui Eddie era că terenul acela arăta ca un infarct pe cale să se producă. Bănuia că în adâncul inimii sale şi Tian credea acelaşi lucru; că doar nu-ţi botezai Câmpul Urgisit unicul tău teren necultivat pentru că aveai aşteptări măreţe de la el. Dar cunoştea expresia de pe chipul lui Tian. Era expresia lui Henry atunci când porneau amândoi să facă rost de droguri. Marfa cea mai bună. Mereu trebuia să fie marfa cea mai bună. Doar heroină pură, nu malaciucă de-aia proastă din Mexic care-ţi dădea dureri de cap şi îţi bolborosea prin maţe. O să se drogheze o săptămână, o să se urce pe culmile

extazului, o să se *coacă,* după care vor renunţa definitiv la droguri. Asta era scriptura lui Henry. Şi la fel de bine ar fi putut să fie Henry aici, lângă el, în locul lui Tian, spunându-i ce marfă super e madrigalul, şi cum la anu' pe vremea asta le va trece pofta de râs celor care i-au spus că nu poate cultiva nimic aici, pe terenul dinspre nord. Şi după aia o să cumpere şi câmpul lui Hugh Anselm, de dincolo de creasta aia… şi o să mai angajeze câţiva oameni, deoarece, terenul ăsta se va transforma într-o mină de aur cât vezi cu ochii… şi, în fond, s-ar putea chiar să renunţe să mai cultive orez şi va deveni regele madrigalului.

Eddie făcu un semn cu capul spre câmpul abia pe jumătate desţelenit.

— Cred, totuşi, că e cam greu să ari aici. Trebuie să ai mare grijă de catâri.

Tian scoase un hohot scurt de râs.

— Nu-mi pun în pericol catârii, Eddie.

— Păi, şi atunci…?

— Ar cu sor-mea la plug.

Eddie rămase cu gura căscată. Larg.

— Faci mişto de mine!

— Deloc. L-aş înhăma mai degrabă pe Zal la plug – că-i mai mare, ai văzut şi tu, şi e mai puternic – dar e şi mai tâmpit. Am încercat, dar e o bătaie de cap prea mare, aşa că nu merită osteneala.

Eddie scuturǎ din cap, încercând să-şi limpezească gândurile. Umbrele lor alergau peste terenul bolovănos şi recolta lui de buruieni şi scaieţi.

— Dar, bine, omule… e… e *soră-ta!*

— Păi, ce altceva să facă cât e ziua de lungă? Să stea lângă hambar şi să păzească găinile? Să doarmă şi mai mult decât doarme acum şi să se scoale doar cât să-şi înfulece barabulele cu sos? E mult mai bine aşa, crede-mă. Iar pe ea n-o deranjează. Mi-e al naibii de greu s-o fac să meargă în linie dreaptă, chiar şi când se întâmplă ca terenul să fie mai neted, fără gropi sau bolovani, dar trage ca o apucată şi râde ca un cufundar.

Pe Eddie îl convinse sinceritatea din tonul bărbatului, fără urmă de regret sau de atitudine defensivă.

— În regulă, dar de ce nu-l pui pe Andy să are şi el? Pun pariu că s-ar descurca mai bine şi mai repede. Te-ai gândit vreodată că toţi cei care aveţi gospodăriile astea micuţe şi nu aveţi argaţi l-aţi putea folosi la treabă? V-ar putea ara câmpurile, v-ar putea săpa fântânile, v-ar putea pune acoperiş la hambare singur-singurel. Şi aţi face şi economie la barabule şi la sos.

Îl bătu din nou pe umăr pe Tian.

— Ar *trebui* să vă descurcaţi de minune cu el.

Gura lui Tian zvâcni.

— Sigur, ce spui tu acolo e un vis foarte frumos.

— Nu merge, nu? Mai bine zis, *nu vrea* să vă ajute.

— Nu zic, face anumite lucruri, dar nu ară şi nici nu sapă fântâni. Dacă îi ceri aşa ceva, îţi cere şi el *parola.* Şi, pentru că habar nu ai, îţi zice să mai încerci o dată. Şi după aia…

— După aia îţi zice că ai ghinion. Din cauza Directivei Nouăsprezece.

— Dacă ştii, de ce mă mai întrebi?

— Credeam că se poartă aşa numai când e vorba de Lupi, pentru că aşa mi-a făcut şi mie când l-am întrebat. N-am ştiut că toată povestea asta se aplică şi în alte cazuri.

Tian dădu din cap.

— Nu prea ne este de folos, şi adesea e teribil de pisălog şi enervant – iar dacă nu ţi-ai dat încă seama de asta, ai s-o afli în curând. *Bine* măcar că ne spune când vor veni Lupii, iar pentru asta îi mulţumim.

Eddie îşi muşcă limba ca să nu-i adreseze întrebarea evidentă. La ce naiba îi mai mulţumeau când veştile lui le aduceau doar nefericire? Sigur, de data aceasta s-ar putea ca lucrurile să stea cu totul altfel; s-ar putea ca vestea lui Andy chiar să aducă o schimbare. În toată vremea oare aşa ceva dorise să obţină Domnul Ai-Să-Întâlneşti-Un-Străin-Interesant? Să-i convingă pe oamenii buni din Calla, pe aceşti *folken,* să se ridice împotriva Lupilor? Eddie îşi aminti zâmbetul slugarnic al lui Andy şi altruismul i se păru o idee greu de digerat. Nu-i

corect să-i judeci pe oameni (poate chiar pe roboţi) după felul în care vorbesc sau zâmbesc, însă toată lumea procedează aşa.

Dacă stau şi mă gândesc mai bine, e ceva în neregulă şi cu vocea *lui. Care-i chestia cu tonul ăla îngâmfat ce pare a spune „sâc-că-eu-ştiu-şi-tu-nu”? Sau e doar o festă pe care mi-o joacă imaginaţia?*

Necazul era că nu-şi putea da seama.

3

Vocea lui Susannah, însoţită de chicotelile şi gângurelile copiilor – ale tuturor copiilor mici şi mai puţin mici – îi atrase spre casă.

Zalman ţinea de capătul unei frânghii groase. Tia ţinea de celălalt. O învârteau leneş, rânjind cu gurile până la urechi, iar Susannah stătea pe jos şi declama o poezioară pentru copii pe care Eddie şi-o aducea vag aminte. Zalia şi cei patru copii ai ei săreau coarda la unison, cu părul fluturând în ritmul săriturilor. Ţâncul Aaron stătea alături, cu scutecul lăbărţat căzut până în dreptul genunchilor. Cu pumnişorul dolofan imita mişcarea frânghiei.

— Vine melcul su-pă-rat! O furnică l-a piş-cat! Şi cum vine pâş-pâş-pâş, întâlneşte-un că-ră-buş! Mai repede, Zelman! Mai repede, Tia! Haideţi, ce sărituri sunt astea!

De îndată Tia începu să învârtă mai repede, şi Zelman prinse la iuţeală mişcarea. Se pare că erau buni la aşa ceva. Râzând, Susannah scanda şi ea mai repede:

— Şi din gură el striga! Fugi de-aicea, nu mai sta! Dă-te-ncolo, nu sta-n drum, că te iau în coarne-acum! Uau, Zalia, ţi se văd genunchii, fato! Mai repede, copii! Mai repede!

Cei patru gemeni ţopăiau ca mingile de tenis înainte de servă. Heddon, cu mâinile vârâte la subsuori, făcu o foarfecă. Acum, că reuşiseră să depăşească groaza iniţială, cei doi copii mai mici săreau cu agilitate, într-o armonie de-a dreptul înfricoşătoare. Până şi şuviţele de păr le fluturau la unison. Eddie îşi aduse aminte de gemenii Tavery ai căror pistrui i se

păruseră identici.

— Căţeluşul meu iubit, cin'te-ntrece…

Şi se opri.

— Ajutor, Eddie! Nu mai ştiu!

— Mai repede, îi îndemnă el pe cei doi uriaşi.

Se conformară, iar Tia îşi dădu capul pe spate şi hăhăi spre cerul înserării. Eddie măsură din priviri frânghia, cronometrându-i în minte turaţia. Apoi verifică tocul pistolului ca să se asigure că n-o să cadă de la locul lui.

— Eddie Dean, doar nu te *gândeşti!* strigă Susannah râzând.

Ba se gândea şi intră şi el în joc, sărind coarda între Hedda şi mama ei. Cu faţa la chipul transpirat şi îmbujorat al Zaliei, sărind în ritm cu ea, Eddie intona unica poezioară care-i supravieţuise în minte. Ca să ţină măsura, fu nevoit să strige la fel de repede ca adjudecătorul unei licitaţii de iarmaroc.

— Barză, barză, ce-ai în cioc? O friptură de bo-boc! Dar în guşă? Zar-ză-re şi cor-co-du-şă! În spinare? O căl-da-re! Haideţi, măi! Învârtiţi mai repede!

Acum frânghia se rotea atât de repede că nu se mai zărea. Într-o lume ce acum părea că ţopăie în sus şi în jos ca o jucărie pe arcuri, observă un bătrân cu păr zbârlit, favoriţi cărunţi şi baston din lemn de eucalipt care ieşi pe prispă aidoma unui arici iţindu-se din vizuina lui. *Salutare, Bunelule,* îi zise în gând, apoi renunţă să se mai gândească la el. Acum nu voia decât să aibă grijă să nu se împiedice pentru a nu strica jocul. În copilărie îi plăcuse tare mult să sară coarda şi detestase din tot sufletul gândul că ori va trebui să renunţe la ea atunci când va intra la Şcoala Elementară Roosevelt, ori va purta pe vecie eticheta de fătălău. Mai târziu, în timpul orelor de educaţie fizică de la liceu, a redescoperit pentru scurtă vreme bucuriile acestui joc. Iar acum era ca şi cum, alături de Susannah, ar fi descoperit (sau redescoperit) o vrajă foarte concretă care lega vieţile lor din New York de această altă viaţă, fără să fie nevoie nici de uşi magice, nici de globuri de cristal, nici de portaluri. Râse ca nebunul şi începu să-şi întindă picioarele înainte şi înapoi cu mişcări de foarfece. Imediat Zalia Jaffords se apucă să-l imite. Spectacolul lor era

la fel de bun ca dansul-orezului. Mai bun, chiar, pentru că executau figurile la unison.

Cu siguranţă că şi Susannah era atinsă de vraja aceasta şi, dintre toate minunile trecute şi viitoare, aceste câteva minute din curtea familiei Jaffords îşi păstrară mereu farmecul unic. Nu doar doi săreau coarda în tandem, nici măcar patru, ci *şase;* iar cei doi uriaşi cretini şi zâmbăreţi învârteau frânghia cât de repede erau în stare.

Tian izbucni în râs, lovi din picioarele încălţate cu cizme scurte şi strigă:

— Asta le întrece pe toate! Pe onoarea mea! Hai-diiii!

Iar de pe prispă, bunicul său scoase un hohot de râs atât de prăfuit, încât Susannah se întrebă de câtă vreme oare nu-şi mai folosise glasul.

Magia mai rămase alături de ei câteva secunde. Coarda se învârtea atât de repede că ochiul nu mai putea să o vadă şi din ea nu mai rămăsese decât un fâlfâit ca o bătaie din aripi. Cei şase – înşiraţi de la Eddie, cel mai înalt, aflat în capătul dinspre Zelman, până la micuţul dolofan Lyman, lângă Tia – se ridicau şi coborau precum pistoanele unui mecanism.

Apoi frânghia se agăţă în călcâiul cuiva – lui Susannah i se păru că al lui Heddon, deşi după aceea toţi vor lua vina asupra lor pentru ca nimeni să nu se simtă prost – şi căzură toţi în ţărână, gâfâind şi râzând. Cu mâinile la piept, Eddie o căută pe Susannah din priviri.

— Am făcut un infarct, iubito, cheamă ambulanţa.

Femeia se săltă până la el şi se aplecă mult ca să îl poată săruta.

— N-ai făcut niciun infarct, îi zise. Cu inima *mea* e o problemă, Eddie Dean. Te iubesc.

Se uită solemn la ea. Ştia că, oricât de mult l-ar fi iubit, el o va iubi întotdeauna şi mai mult. Şi, ca de fiecare dată când asemenea gânduri îi treceau prin cap, avu din nou presentimentul care îi spunea că destinul, *ka*, nu le este prieten, că povestea lor avea să se sfârşească prost.

Şi dacă aşa stau lucrurile, datoria ta e să te asiguri să fie bine atât cât va dura. Ai să-ţi îndeplineşti datoria, Eddie?

— Cu cea mai mare plăcere, şopti el. Susannah ridică din sprâncene.

— Ha?

Adică *Poftim?* în dialectul vorbit în Calla.

— Da, zâmbi el. Din toată inima.

O prinse de ceafă trăgând-o spre el şi îi sărută fruntea, nasul şi buzele. Gemenii izbucniră în râs şi începură să aplaude. Ţâncul chicoti. La fel şi bătrânul de pe prispă.

4

După atâta mişcare, toţi erau lihniţi, iar Zalia, ajutată de Susannah din scaunul ei cu rotile, întinse o masă mare afară, în spatele casei. Priveliştea ce li se desfăşura în faţa ochilor era absolut încântătoare, cel puţin asta era părerea lui Eddie. La poalele dealului creştea o specie mai robustă de orez care ajunsese aproape de înălţimea unui stat de om. Mai încolo râul sclipea în lumina amurgului.

— Rogu-te, Zee, spune rugăciunea, zise Tian.

Mai târziu, Susannah îi povesti lui Eddie că Tian nu avusese o părere prea bună despre religia soţiei sale, însă atitudinea lui se schimbase de când primise sprijinul total neaşteptat din partea Părintelui Callahan la adunarea din Sala de întruniri.

— Capetele jos, copii.

Patru capete se înclinară – şase, cu cele ale uriaşilor. Lyman şi Lia îşi strânseră ochii atât de tare, încât ai fi jurat că îi chinuie o migrenă înfiorătoare, şi îşi împletiră în dreptul pieptului mânuţele dolofane şi rozalii de la apa rece de la pompă.

— Doamne, binecuvântează bucatele acestea pe care le vom mânca şi pentru care îţi mulţumim. Îţi mulţumim şi pentru oaspeţii noştri şi fie ca ei să se simtă bine cu noi, aşa cum şi noi ne vom simţi bine cu ei. Izbăveşte-ne pe noi de spaimele care apar la amiază şi care se furişează în timpul nopţii. Ţie Îţi mulţumim.

— *Mulţumim!* răcniră copiii – răcnetul Tiei făcu geamurile

să zăngănească.

— În numele lui Dumnezeu, Tatăl, şi al Fiului Lui, Omul Iisus.

— *Omul Iisus!* – răcnete la fel de sonore.

Pe Eddie îl amuză să vadă cum Bunelul, care etala un crucifix mare asemenea celor purtate de Zalman şi Tia, rămase cu ochii deschişi pe toată durata rugăciunii, scobindu-se imperturbabil în nas.

— Amin.

— *Amin!*

— *BARABULE!* – conchise Tia.

5

Tian stătea într-un capăt al mesei, Zalia în celălalt. Gemenii nu fuseseră surghiuniţi la o aşa-zisă „masă a picilor” (cum Susannah şi verişorii ei păţiseră mereu la sindrofiile de familie, şi, vai, cât de tare mai detestase asta), ci şedeau, unul lângă celălalt, pe o latură, cu cei mari în capete. Heddon se îngrijea de Lia; Hedda îl ajuta pe Lyman. Susannah şi Eddie stăteau unul lângă altul vizavi de copii, flancaţi de cei doi tineri giganţi. Ţâncul a stat ce a stat în poala mamei, apoi s-a plictisit şi a fost mutat pe genunchii tatălui. Bătrânul era aşezat chiar lângă Zalia, care îi tăia carnea din farfurie în bucăţele mici-mici, îi dădea să mănânce şi chiar îl ştergea la gură de sos. De peste masă Tian îi arunca priviri furioase, dar nu-i zise nimic decât o singură dată când îl întrebă dacă nu mai vrea nişte pâine.

— Funcşonăşte şî mâna mia dacă vleau, răspunse bătrânul înşfăcând coşul cu pâine ca să-şi dovedească spusele.

Mişcarea fu destul de iute pentru un domn aşa de împovărat de ani, însă strică impresia făcută atunci când răsturnă borcanul cu dulceaţă.

— Culvo! exclamă el.

Cei patru copii se priviră cu ochi mari, apoi chicotiră înfundat pe sub mânuţele pe care şi le puseseră la gură. Tia îşi

repezi capul pe spate şi necheză spre cer. Îl împunse pe Eddie cu cotul în coaste aproape dărâmându-l de pe scaun.

— Mi-aş dori să nu mai vorbeşti aşa în faţa celor mici, îl admonesta Zalia ridicând borcanul.

— Paldonează-mă, spuse Bunelul.

Eddie se întrebă dacă bunicul ar fi dat dovadă de aceeaşi smerenie încântătoare în cazul în care dojana ar fi venit din partea nepotului.

— Hai să-ţi dau niţică dulceaţă, Bunelule, spuse Susannah luând borcanul de la Zalia.

Bătrânul se uită la ea cu ochi umezi, plini de adoraţie.

— N-am văjut muiele cafenie de fo patuj'de ani, i se adresă Bunelul. Veneau cu balca da' nu mai vin.

— Sper din suflet să nu te şocheze prea tare prezenţa mea, îi zâmbi Susannah, iar bătrânul îi răspunse cu un rânjet ştirb, de mârţoagă matusalemică.

Friptura era gustoasă, dar cam prea tare, porumbul – la fel de bun ca acel pregătit de Andy pentru masa de la marginea pădurii. Zalia fu nevoită să reumple de trei ori castronul cu cartofi, de dimensiunile unui lighean, şi de două ori vasul cu sos. Însă pentru Eddie revelaţia a constituit-o orezul. Zalia a servit trei feluri diferite şi, din punctul lui de vedere, fiecare a fost mai bun decât precedentul. Pe de altă parte, membrii familiei Jaffords mâncară cu gândurile aiurea, aşa cum beau apă clienţii restaurantelor. Masa se sfârşi cu o băutură din mere şi apoi copiii fură expediaţi la joacă. Bunelul semnală finalul cinei cu un râgâit răsunător.

— Mulşam mult, îi zise el Zaliei şi îşi lovi uşor gâtul de trei ori cu degetele. Bun-bun, Şee.

— Mă bucur să te văd că ai poftă de mâncare, Tăicuţule, îi răspunse ea.

Tian mârâi şi zise şi el:

— Tăicuţule, oamenii ăştia ar vrea să vorbească cu tine despre Lupi.

— Doar Eddie, dacă nu-ţi este cu supărare, interveni Susannah cu hotărâre. Eu am să ajut la strânsul mesei şi la spălatul vaselor.

— Nu-i nevoie, se împotrivi Zalia.

Lui Eddie i se păru că femeia încerca să-i transmită un mesaj lui Susannah – *Rămâi, te place,* spuneau ochii ei – dar Susannah ori nu îl observă, ori preferă să îl ignore.

— Îmi face plăcere, zise ea mutându-se în scaunul cu rotile cu îndemânarea pe care numai o practică îndelungată o poate dezvolta. Ai să stai de vorbă cu omul meu, sai Jaffords? Bine?

— Aşta fu demult di tăt, spuse bătrânul, nepărând deloc refractar la rugămintea ce-i fusese adresată. Nu ştiu de mai pot. M-a lăsat memolia.

— Îmi doresc să aud tot ce-ţi mai aminteşti, zise Eddie. Absolut tot.

Tia îşi necheză iarăşi hohotele de râs de parcă auzise cea mai nostimă glumă din lume. Zal hohoti şi el, apoi luă restul de piure din castron cu o palmă la fel de lată cât un tocător pentru legume. Tian îl plesni imediat peste mână.

— Să nu mai faci asta niciodată, tăntălăule, de câte ori să-ţi spun?

— Biiiine, spuse Bunelul. Că şe mai fac io cu timpu' meu decât să mă covăsesc? Ajută-mă să melg napoi pe plispă, că nu poci să mă ulc pe scală. Adu pipa, fetişa mea, că cu pipă mă gândesc mai bine.

— Bineînţeles, îi răspunse Zalia ignorând mutra acră a soţului ei. Imediat.

6

— Toate o fost de mult di tăt, tle să plicepi aşta, începu Bunelul, după ce Zalia Jaffords îl instalase confortabil în balansoarul lui, cu o pernă la şale şi cu pipa la îndemână. Nu ştiu io de câte oii o fo venit, că de două, că de tlei, deşi io am fo de nouşpe secelişuli p'atunci, da' nu mai ştiu câţi ani o fost.

Spre nord-vest, apusul căpătase o minunată nuanţă roz-cenuşie. Tian trebăluia în staul, la animale, ajutat de Heddon şi de Hedda. Gemenii cei mici se duseseră în bucătărie cu mama lor. Cei doi uriaşi, Tian şi Zelman, stăteau la marginea

curţii, privind spre est, fără să se mişte sau să vorbească. Semănau atât de bine cu monoliţii din Insula Paştelui pe care Eddie îi văzuse în pozele din *National Geographic,* că simţi cum i se face pielea ca de găină. Însă avea, totuşi, de ce să fie recunoscător. Bunelul părea destul de limpede şi vioi la minte, şi oricât de pronunţat – caraghios, chiar – îi era accentul, tânărul reuşise deocamdată să-l înţeleagă fără nici-o problemă.

— Nu cred că anii care au trecut de atunci au prea mare importanţă, domnule, spuse Eddie.

— Hait! Dom'le! De mult de tăt nu mi-o zis nime aşe! Tle' că eşti din nold.

— Cam aşa ceva, fu de acord Eddie.

Bunelul căzu într-o tăcere prelungă, cu ochii mijiţi la amurgul palid. Apoi se uită din nou la Eddie, tresărind surprins.

— Om mâncat? Mi-o dat tainu'?

Inima lui Eddie rată o bătaie.

— Da, domnule. La masă, în spatele casei.

— Te-ntleb dacă o să mă cufulesc. Că aşa-i cum bag la maţ. Da' nu-mi vine. D-aia-ntleb.

— Am mâncat.

— Aha. Şi cum te cheamă?

— Eddie Dean.

— Aha.

Bătrânul trase din pipă. Două rotocoale gemene de fum îi ieşiră din nări.

— Şi smolita aia a ta-i?

Eddie tocmai ce se pregătea să îl roage să-i explice cuvântul, când Bunelul îl lămuri:

— Muielea.

— Susannah. Da, este nevasta mea.

— Aha.

— Domnule… Bunelule… cum a fost cu Lupii?

Însă Eddie nu mai credea că va reuşi să scoată ceva de la bătrân. Poate Suze…

— Ţiu minte c-am fo patlu, spuse Bunelul.

— Nu cinci?

— Nee, nee, îl contrazise sec bunicul.

Şi continuă, cu accentul mult diminuat:

— Ielam tineli şi nebuni, şi ne dulea în cul dacă tlăiam sau nu. Plicepi ce spui? Şi mai elam atât de futuţi că ne-am gândit să ne luptăm cu Lupii fălă să ne pese dacă ăiălalţi ziceau că da, sau că ba, sau că poate. Ielam io… Pokey Slidell… tovalăşu meu bun… şi Eamon Doolin cu muielea lui, Molly cu pălu' ca focul. Diavoliţa împieliţată alunca falfulia ca nimeni alta.

— Farfuria?

— Aşe vezi, Sulatele Oliza aluncă cu falfulia. Zee aluncă şi ia. O s-o pui să-ţi alate. Falfuliile ielau ascuţite pe muchie fălă un loc de unde muielile le apucau. Spăimoase alme, da, da! Bălbaţii cu albalete nu-s nimic în faţa lol. Tle' să vezi.

Eddie îşi notă în minte să-i pomenească lui Roland de afacerea asta cu farfuria. Habar nu avea dacă era ceva de capul ei, dar *ştia sigur* că nu aveau suficiente arme.

— Molly i-a făcut felu'…

— N-ai omorât tu Lupul?

Eddie era năucit gândindu-se cum se împleteau adevărul cu legenda până nu mai puteai să le deosebeşti.

— Nee, nee, deşi – şi ochii Bunelului luciră amuzaţi – poate c-am zis ş-aşa ca să fac vleo muiele să-şi desfacă clacii la mine, plicepi?

— Cred că pricep.

— Molly Vâlvătaia a făcut-o cu falfulia, ş-ăşta-i adevălu' gol-goluţ. Da' să nu punem căluţa naintea boului. Am ştiut că vin că văzulăm nolu' de plaf de dinainte. După aia, la vleo şese loţi de olaş, s-au dejdinat.

— Adică ce au făcut? Că nu înţeleg.

Bunelul ridică trei degete încovoiate arătând că Lupii se împărţiseră în trei grupuri.

— Ăl mai male – că după plaf ne-am luat – s-a dus puşcă la plăvălia lu' Took, că cumpăniselă că acolo ne-ascunseselăm ţâncii, în magazia din spate, vezi tu. Tooky avea o camelă de taină în spate, unde-şi ţânea banii şi nestematele şi nişte

puşcoace vechiuţe şi alte gheşefturi d-ale lui. Că bun negustolaş mai e!

Şi Bunelul slobozi iarăşi cotcodăcitul prăfuit de râs.

— Bun ascunziş avea iel colo-şa, că nici ăi de luclau la moşu' ăl nesătul nu-l ştiau, da', când o fo venit Lupii, s-o dus glonţ colo şi au luat ţâncii şi o fo gătat pe cine le-a stat în cale sau s-a milogit de iei. Şi după aia i-au dat foc cu altificele dă le aveau la iei şi o fo plecat. Şi o als din temelii, şi male noloc că nu ne-a als tot olaşu', tinele sai, că focu' ăla de vine din beţele de le au iei nu-i ca olişice foc de-l stingi cu apă. Ne-ne, pui apă pe iele şi să fac şi mai mali! Ald şi mai tale! Fi-aş al naibii să fiu io!

Scuipă peste balustrada pridvorului ca pentru a-şi accentua spusele şi se uită cu viclenie la Eddie.

— Io nu zic decât că Eben Took n-o să vină cu voi la luptă, neam, nu conteşte pe câţi răuşăşte nepotă-miu să convingă, sau tu cu pământia aia a ta. Plavălia aia ie în familia lu' Took dă când timpu' iera şi el ştilb, şi nu se lişcă s-o mai vadă în foc. O dată fu destul pen' mişeii ăia flăşcăiţi, vezi tu?

— Văd.

— Din ăiălalţi doi noli de plaf, ăl mai male se duse mai la vale, la felme. Ăl mai mic o fo venit pe Dlumu' de Est, la ăia mici, unde ielam şi noi, unde îi aştăptam.

Dus de vraja aducerii-aminte, bătrânul se lumină la faţă. Eddie nu-l întrezări pe tânărul din vremurile acelea (căci Bunelul era mult prea bătrân), dar în ochii lui urduroşi desluşi acel amestec de exaltare şi fermitate şi spaimă care trebuie să-l fi însufleţit în ziua aceea. Care trebuie să-i fi însufleţit pe toţi. Eddie se pomeni dorindu-şi să încerce şi el starea aceasta, aşa cum flămândul îşi doreşte un dumicat de pâine, iar bătrânul probabil că-i citi dorinţa pe chip, căci păru că se semeţeşte şi capătă vigoare. Cu siguranţă că nepotul său nu i-ar fi putut provoca nicicând o asemenea reacţie; lui Tian nu-i lipsea curajul, mulţumesc foarte frumos, însă tot ţăran rămânea. Pe când omul *acesta,* acest Eddie din New York… acesta ar putea avea parte de o viaţă scurtă şi zbuciumată sfârşită printr-o moarte violentă, dar, pe 'Riza, era orice, dar

nu ţăran.

— Continuă, îl îndemnă Eddie.

— Da. Aşa vezi. Ăi de veneau la noi, s-au împlăştâiat la Dlumu' Lâului, la felmele mici de olez de colo – după plaf ne-am dat seama – şi câţva s-o dus la Dlumu' Peabelly. Mi-aduc aminte că Pokey Slidell s-o uitat la mine, şi zâmbea nu ştiu cum şi mi-o întins mâna (aia dă nu ţânea albaleta cu ia) şi mi-o zâs…

7

Şi sub cerul arzător al toamnei, înconjuraţi de cântecul ultimilor greieri din an, care zumzăiau în iarba argintie, Pokey Slidell îi zice:

— Adevărat îţi spun, Jamie Jaffords, mi-a părut bine că te-am cunoscut.

Jamie nu i-a mai văzut niciodată zâmbetul acesta. Pe de altă parte, nici că apucase să vadă prea multe, căci n-avea decât nouăsprezece ani şi pe toţi şi-i petrecuse aici, în bucata asta de ţară pe care unii o numeau Marginea, iar alţii Semiluna. Şi, după cum se arată treaba, nici că va mai apuca să vadă ceva vreodată. Este un zâmbet tulburat, dar fără pic de frică în el. Jamie crede că un zâmbet asemănător s-a întins şi pe buzele lui. Iată-i aici, sub soarele taţilor lor, aşteptând să fie învăluiţi în beznă. Le-a sunat ceasul.

Dar îi strânge cu putere mâna lui Pokey.

— O să mai afli multe despre mine, Pokey, îi spune el.

— Sper să ai dreptate.

Norul de praf înaintează spre ei. Într-un minut, sau mai puţin, vor putea să-i vadă pe călăreţii care îl ridică. Şi, mai important, călăreţii vor putea să-i vadă pe ei.

Eamon Doolin zice:

— Ştiţi ce, eu cred c-ar fi bine să ne pitulăm în şanţul ăla – şi le arată marginea dreaptă a drumului – şi după ce vor trece de noi, să le sărim în spate.

Molly Doolin e îmbrăcată cu pantaloni negri şi strâmţi din

mătase şi cu o bluză albă descheiată la gât unde străluceşte o amuletă mică, din argint, întruchipând-o pe Oriza cu pumnul ridicat. În mână Molly ţine un disc ascuţit din aliaj de oţel cu titaniu albastru împodobit cu un desen dantelat ce reprezintă orezul verde de primăvară. Pe umăr ţine o desagă din pânză, căptuşită cu mătase, în care are alte cinci farfurii, două ale ei, şi trei care aparţinuseră mamei sale. Părul îi străluceşte atât de puternic în lumina soarelui, încât îţi spui că poate i-a luat foc capul. Şi adevăr vă zic, curând chiar îi va lua foc.

— Fă ce vrei, Eamon Doolin, îi spune ea. Eu am să stau la vedere şi am să strig numele surorii mele gemene, ca să-l audă bine. Poate o să mă calce cu caii lor, dar tot am să omor unu, sau am să-i retez picioarele de-acolo, de sub burţile cailor, mă jur că aşa am să fac.

Nu mai e timp de discuţii. Lupii apar de pe povârnişul care marchează intrarea în micuţa gospodărie a lui Arra. Cei patru oameni din Calla îi văd, şi nu se mai gândesc să se ascundă. Jamie aproape că s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Eamon Doolin, om blajin, care a început să chelească la douăzeci şi trei de ani, să-şi arunce arbaleta şi să o zbughească spre Lupi prin iarbă cu mâinile ridicate deasupra capului, arătând că se predă. Dar nu. Doolin se duce lângă nevasta lui şi pune o săgeată în arbaletă. Se aude un zbârnâit scurt când o armează.

Stau de-a curmezişul drumului, cu cizmele bine înfipte în praful fin ca făina. Blochează drumul. Şi asupra lui Jamie se pogoară o stare de bine, ca o binecuvântare. Fac ce trebuie. Vor muri, dar nu mai contează. Mai bine să moară decât să stea deoparte atunci când sunt răpiţi copiii. Fiecare dintre ei a pierdut un frate sau o soră, iar lui Pokey îi răpiseră şi fratele şi unul dintre copii. Fac ce trebuie. Ştiu că Lupii s-ar putea răzbuna pe ceilalţi pentru îndrăzneala lor, dar nu mai contează. Fac ce trebuie.

— Veniţi! strigă Jamie şi îşi încordează arbaleta. Veniţi, mişeilor! Veniţi, fleşcăiţilor! Veniţi şi luaţi d-acilea! Hai, Calla! Hai, Calla Bryn Sturgis!

În tot tumultul acela, preţ de o clipă cei patru Lupi par a sta pe loc, licărind în aburul zilei. Apoi, zgomotul copitelor, doar adineauri înăbuşit şi greoi, se ascute şi Lupii par a sări spre ei.

Pantalonii le sunt cenuşii ca părul cailor lor. Mantiile verde închis le flutură pe urme. Măştile de sub glugile verzi (căci măşti *trebuie să fie alea) sunt capete de lupi înfometaţi, cu colţii rânjiţi.*

— Patru la patru! urlă Jamie. Patru la patru! Suntem la egalitate! Rezistaţi, prieteni! Nu daţi înapoi!

Cei patru Lupi pe cai cenuşii se năpustesc asupra lor. Bărbaţii ridică arbaletele. Molly – uneori numită şi Molly Vâlvătaia, mai degrabă din cauza temperamentului ei năbădăios decât din cauza părului ei roşu – îşi ridică farfuria deasupra umărului stâng. Nu mai pare furioasă, ci stăpânită şi senină.

Cei doi Lupi de la margine au beţe cu artifice. Le ridică. Cei doi din mijloc îşi înalţă pumnii îmbrăcaţi în mănuşi verzi. Vor să arunce cu ceva în ei. Sfârleze incendiare, *îşi zice Jamie calm.* Asta sunt.

— Staţi aşa…, *spune Pokey. Staţi… staţi…* acum!

Lansează săgeata, iar aceasta zbârnâie pe deasupra capului celui de-al doilea Lup din dreapta. Săgeata lui Eamon se loveşte de gâtul calului din stânga. Animalul nechează şi se clatină. Lupii parcurg acum ultimii patruzeci de metri care-i mai despart de oamenii buni din Calla, de curajoşii folken *din Calla. Săgeata intră în calul de alături tocmai în momentul în care călăreţul acestuia aruncă ce ţinea în mână. Într-adevăr, e o sfârleză incendiară, dar o aruncă mult prea departe, iar sistemul ei de ghidaj nu poate fixa nici-o ţintă.*

Săgeata lui Jamie loveşte pieptul celui de-al treilea călăreţ. Urletul de triumf i se stinge încă dinainte de-ai părăsi gâtul atunci când îşi vede săgeata ricoşând din pieptul creaturii, la fel cum ar fi ricoşat din pieptul metalic al lui Andy sau de un bolovan din Câmpul Urgisit.

Porţi armură, 'tu-ţi mama ta, porţi armură, fir-ai tu să fii…

Cealaltă sfârlează îl loveşte pe Eamon Doolin drept în faţă. Capul îi explodează împroşcând sânge şi fragmente de os şi ceva cenuşiu şi cleios. Sfârlează mai zboară vreo treizeci de paşi, apoi se roteşte şi se întoarce. Jamie se apleacă iute, iar ea îi vâjâie aspru pe deasupra capului.

Molly nu s-a clintit din loc. Nici măcar când e stropită cu sângele şi creierii bărbatului ei. Iar acum zbiară:

— ASTA-I PENTRU MINNIE, NEMERNICI CE SUNTEŢI!

şi aruncă farfuria. Distanţa e foarte mică acum, dar ea aruncă cu forţă, iar farfuria se înalţă imediat în văzduh.

Prea tare ai aruncat, drăguţă, *zice Jammie în gând evitând lovitura unui băţ cu artifică (şi băţul cu artifică scoate vâjâitul ăla aspru şi straniu).* Prea tare, fir-aş al naibii.

Dar Lupul ţintit de Molly intră în farfuria zburătoare. Aceasta îl loveşte chiar la îmbinarea dintre gluga verde şi masca de lup. Trrrssst! *Şi creatura cade pe spate de pe cal, dând disperat din mâinile înmănuşate.*

Pokey şi Jamie izbucnesc în urale sălbatice, iar Molly bagă mâna în desagă după o altă farfurie. Tocmai scoate una de acolo, când băţul cu artifică îi retează braţul din umăr. Se clatină, cu buzele dezvelindu-i dinţii, şi se prăbuşeşte într-un genunchi, iar bluza îi ia foc. Lui Jamie nu-i vine să-şi creadă ochilor când o vede că întinde mâna întreagă după farfuria căzută în ţărână odată cu braţul ei retezat.

Cei trei Lupi rămaşi călare au trecut deja de ei. Cel lovit de Molly se zvârcoleşte disperat, dând din mâinile înmănuşate spre cer cu gesturi ce par a spune: „Ce poţi să faci? Ce poţi să faci cu ţăranii ăştia nenorociţi?”

Ceilalţi trei fac o întoarce perfectă de cavalerişti bine antrenaţi şi se îndreaptă înapoi spre ei. Molly reuşeşte să smulgă farfuria din propriile-i degete moarte, dar cade pe spate, înghiţită de flăcări.

— Luptă, Pokey! zbiară isteric Jamie pe când moartea galopează spre ei sub cerul de oţel arzător. Luptă, sau zeii să te blesteme!

Şi îl învăluie din nou aceeaşi stare de bine, deşi nările-i sunt pline de izul trupurilor carbonizate ale celor doi Doolin. Asta ar fi trebuit să facă mereu, da, sigur, toţi ar fi trebuit să se ridice la luptă, pentru că Lupii pot *fi învinşi, deşi e foarte posibil ca ei să nu mai apuce să povestească asta, iar sălbaticii ăştia îşi vor lua cu ei cumătrul mort şi astfel nimeni nu va şti că se poate.*

Aude zbârnâitul altei săgeţi trase de Pokey şi imediat o sfârlează îl izbeşte pe acesta chiar în piept, iar el explodează pe sub haine, erupând valuri de sânge şi carne sfârtecată prin mâneci şi printre fărâmele nasturilor de la prohab. Şi iarăşi Jamie e ud

până la piele, de această dată înmuiat în sosul fierbinte din cel ce-i fusese prieten. Trage şi el cu arbaleta şi săgeata lui crestează burta unuia dintre cai. Ştie că-i inutil să se ferească, dar o face şi ceva îi vâjâie pe deasupra capului. Unul din caii în galop îl loveşte cu putere, aruncându-l în şanţul în care Eamon le propusese să se ascundă. Arbaleta-i zboară din mână. Rămâne întins acolo, cu ochii deschişi, ştiind că nu mai poate face altceva decât să se prefacă mort şi să spere că vor trece pe lângă el. Dar sigur că nu vor face una ca asta, sigur că nu, însă nu i-a mai rămas nimic altceva, şi face pe mortul, încercând să-şi forţeze ochii să capete luciul morţii. Oricum, ştie că în câteva secunde nu va mai fi nevoit să se prefacă. Simte mirosul ţărânei, aude cântecul greierilor în iarba înaltă şi se agaţă de lucrurile acestea, ştiind că sunt ultimele pe care le va mai simţi sau auzi vreodată şi că ultimul lucru care îi va fi dat să-l vadă vor fi Lupii năpustindu-se asupra lui cu rânjetele lor încremenite. Se întorc.

Unul dintre ei vrea să arunce o sfârleză incendiară. Dar chiar atunci calul i se împleteşte în trupul Lupului doborât, care încă se mai zvârcoleşte pe jos, deşi mişcările îi sunt acum mult mai slăbite. Şi sfârleză trece peste Jamie. Aproape c-o simte cum ezită, căutându-şi victima. Apoi se avântă în zbor peste câmpie.

Lupii se îndreaptă spre est, ridicând vălătuci de praf în urma lor. Sfârleză face cale-ntoarsă şi trece iarăşi pe deasupra lui Jamie, de această dată mai încet, dar la o înălţime mai mare. După cincizeci de metri caii cenuşii iau o curbă şi dispar. Ultimul lucru pe care îl mai vede sunt trei mantii verzi fluturând în vânt.

Jamie se ridică pe picioare ca de gelatină. Sfârleză mai face o buclă şi se întoarce, acum drept spre el, dar mult mai încet, de parcă s-ar fi consumat forţa aceea care o ţinea în funcţiune. Jamie se urcă din şanţ înapoi pe drum, se prăbuşeşte în genunchi chiar lângă rămăşiţele fumegânde ale trupului lui Pokey şi îi ia arbaleta. O apucă de coadă, ca pe un ciocan de cricket. Sfârleză vine spre el. Jamie duce arbaleta peste umăr, iar când obiectul acela se apropie, îl trosneşte aşa cum ai ucide o gânganie uriaşă în aer. Sfârleză cade lângă una din cizmele lui Pokey şi rămâne acolo, bâzâind cu ură, încercând să se ridice.

— Na, blestemato! urlă Jamie plângând şi acoperind-o cu

ţărână. Na, blestemato! Na! Şi na! Şi na!

Până nu se mai vede de sub mormanul de ţărână care zumzăie şi tremură şi, în cele din urmă, devine nemişcat.

Fără să se ridice – tot n-are putere să se ţină pe picioare, nu încă, şi nici nu-i vine să creadă că a rămas în viaţă – Jamie Jaffords se târăşte în patru labe spre monstrul ucis de Molly… care acum chiar că e mort, *sau, cel puţin, nu se mai zvârcoleşte. Vrea să-i scoată masca, să vadă cum arată. Mai întâi îl împunge cu ambele picioare, aidoma unui copil apucat de bâzdâc. Corpul Lupului se leagănă într-o parte şi în cealaltă, apoi rămâne iarăşi nemişcat. Dinspre el vine o duhoare acră. Şi un fum scârbos iese din masca ce pare că se topeşte.*

E mort, *îşi spune tânărul ce va ajunge să fie cel mai bătrân locuitor din Calla.* Mort, da, cu siguranţă că-i mort. Aşa că, du-te, laşule! Du-te şi scoate-i masca!

Şi se duce. Sub soarele arzător al toamnei pune mâna pe masca ce i se pare a fi făcută dintr-o plasă metalică şi trage de ea şi vede…

8

O clipă, Eddie nici nu-şi dădu seama că bătrânul se oprise. Era cu gândurile duse, fascinat de povestea lui. Vedea totul cu atâta claritate, încât ar fi putut foarte bine să fie *el* acel tânăr de pe Drumul de Est, în genunchi în ţărână, cu arbaleta sprijinită pe umăr ca o bâtă de baseball, gata să lovească sfârleaza ce se îndrepta spre el.

Atunci Susannah trecu pe lângă prispă în scaunul ei cu rotile, ţinând în poală un lighean cu grăunţe pentru găini. Le aruncă o privire ciudată. Eddie se deşteptă. Nu venise până aici ca să se distreze. Iar faptul că o asemenea poveste *îl putea* distra spunea anumite lucruri despre el.

— Şi? îl întrebă pe bătrân după ce Susannah a intrat în hambar. Ce-ai văzut?

— Ai?

Bunelul îi aruncă o privire atât de goală de orice gând, că

pe Eddie îl apucă disperarea.

— Ce-ai *văzut?* Când i-ai scos masca?

Privirea aceea de deşertăciune perfectă – toate luminile sunt aprinse, dar nu-i nimeni acasă – mai dăinui o clipă. Şi apoi (prin puterea voinţei, sau, cel puţin, aşa i se păru lui Eddie) bătrânul îşi veni în fire. Se uită în spate, spre casă. Se uită spre gura neagră a hambarului şi spre dunga de lumină fosforescentă ce venea dinăuntru. Se uită prin curte.

E înspăimântat, pricepu Eddie. *E speriat de moarte.*

Încercă să-şi spună că nu-i vorba despre nimic altceva decât despre paranoia de om bătrân, dar şi el se simţea înfiorat.

— Vino mai colea, mormăi Bunelul. Eddie se apropie de el.

— Nu i-am zâs decât lu' fi-miu, Luke… Taica lu' Tian. Da' mult, mult după aia. Şi mi-o zâs să nu mai zâc la nimeni. Şi io zâc: „Da', Lukey, dacă ne e de folos? Dacă ne e de folos când ol mai veni?"

Bunelul abia dacă-şi mişcă buzele, însă accentul acela înfiorător aproape că-i dispăruse cu totul, iar Eddie reuşea acum să-l înţeleagă perfect.

— Şi el mi-o zâs: „Taică, dacă chial ai zâs că poa' să ne fie de folos, de ce n-ai zâs mai demult?" Şi io n-am avut ce să-i zâc, băiatule, că mi-am ţânut fleanca că aşa mi-o zâs mintea mea. Şi, până la ulmă, la ce să ne *ajute?* Ce să *schimbe?*

— Nu ştiu, îi răspunse Eddie.

Stăteau nas în nas acum. Iar tânărul simţea miros de friptură de vită şi de sos în respiraţia bătrânului Jamie.

— De unde să ştiu, când nu mi-ai spus ce ai văzut?

— „Legele Loşu îşi găseşte olşcând slugoi", mi-o zâs băiatu' meu. Mai bine să nu afle nimeni că ai fost acolo, şi mai ales să nu afle ce-ai văzut, ca să nu plindă şi ăia de veste, da, chial ăia din Bubuit de Tunet." Şi io am văzut ceva cumplit, băiete.

Deşi înnebunit de nerăbdare, Eddie îi zise că-i mai bine să-l lase să-şi depene povestea în felul lui.

— Ce anume, Bunelule?

— Am văzut că Luke nu m-o clezut cu totul. Şi-o fi zâs că tac-su a născocit un basm cu Lupi molţi ca să se dea mare. Da' şi un tembel şi-al fi dat seama că, dacă voiam să mă fălesc,

atunci mă făceam pe mine ucigaşul de Lupi, şi nu ziceam nimica de nevasta lui Eamon Doolin.

Perfect logic, îşi spuse Eddie, amintindu-şi că, totuşi, Bunelul se împăunase cu afacerea asta odată ca niciodată, cum ar fi zis Roland. Surâse fără să vrea.

— Lu' Lukey i-ela teamă să nu m-auză caleva şi să ia de bun ce zâc. Şi să se ducă să le zâcă la Lupi şi io să mol doal pen'că mi-a venit să născocesc o poveste. Da' nu era deloc născocească.

Îl imploră pe Eddie din ochii lui urduroşi.

— *Tu* mă clezi, aşa-i?

Eddie dădu din cap.

— Ştiu că spui adevărul, Bunelule, dar cine să…

Se întrerupse. *Cine să te toarne?* suna întrebarea lui, dar nu credea că Bunelul va înţelege.

— Cine să le spună Lupilor? Pe cine bănuiai?

Bunelul cercetă cu privirea curtea întunecată, deschise gura să spună ceva, o închise la loc.

— Spune-mi, insistă Eddie. Spune-mi pe cine…

Mâna mare a Bunelului, uscată, tremurând de bătrâneţe, dar uluitor de puternică, îl prinse de ceafă şi îl trase aproape. Favoriţii ţepoşi i se frecară de ureche, înfiorându-l.

Bunelul îi şopti nouăsprezece cuvinte, pe când ultima lumină a zilei se stingea şi noaptea devenea stăpână peste Calla.

Eddie Dean făcu ochii mari. Primul lucru care-i trecu prin minte fu că acum înţelegea cum era treaba cu caii – cu caii cenuşii. Al doilea gând fu: *Dar bineînţeles. Este perfect normal. Ar fi trebuit să ne dăm seama.*

Cele nouăsprezece cuvinte fură rostite şi şoaptele Bunelului încetară. Mâna care strânsese gâtul lui Eddie reveni pe genunchii bătrânului. Eddie îl privi în ochi:

— Adevărat?

— Adevălat, pistolalule, răspunse bătrânul. Cum nu se poate mai adevălat. Nu ştiu dacă toţi elau aşa, că măşti asemănătoale pot fi puse pe feţe difelite, da'…

— Nu, spuse Eddie, cu gândul tot la caii cenuşii.

Fără a mai pune la socoteală pantalonii cenuşii. Mantiile

verzi. Perfect normal. Cum zicea cântecul ăla pe care i-l cânta mama lui? *Eşti în armată, nu ţii de coadă o vacă. Şi n-ai să fii avut, om amărât, eşti în armată.*

— Trebuie să-i spun povestea asta şi *dinh*-ului meu, spuse Eddie.

Bunelul dădu încet din cap.

— Da, zise el. Faci cum zaci că-i bine. Nu mi-i bine cu băiatu', că Lukey o fo să puie puşu un' Tian pusă văljaua, plişepi?

Eddie dădu viguros din cap ca şi cum ar fi priceput absolut tot. Susannah îi traduse mai târziu ce spusese Bunelul: *Nu mă înţeleg prea bine cu băiatul. Lukey a vrut să facă fântâna unde i-a arătat Tian cu vergeaua, pricepi?*

— Vergea magică? întrebă Susannah de undeva, din întuneric.

Se întorsese neauzită de nimeni de la hambar, iar acum ţinea mâna ridicată de parcă ar fi arătat un iadeş.

Bătrânul se uită la ea uimit, apoi dădu din cap.

— Vălja, da. Io n-am vlut să-l las, da' după şe Lupii o fo plecat cu solă-sa, Tia, Lukey făşa doa' şe voia băiatu'. Plişepi? Să laşi un mucos de şepteşpe ani să zâcă un' să pui puşu, că cu vălja, că fălă vălja? Da' Lukey acolo o puse şi fu *apă,* tle' să zâc, am văzut toţi cum sclipişa şi i-am simşit milosu', da' asta o fost înainte să se plăvale peleţii de humă peste iei şi mi-o înglopat de viu băietu'. L-am scos, dar se dusăse la celuli, că avea şi bojocii şi gâţii plini de humă şi nămol.

Încet, foarte încet, bătrânul îşi scoase o batistă din buzunar şi se şterse cu ea la ochi.

— De atunşi nu mai ie loc de bună-zâua cu băiatu' ăst; pen' că fântâna aia-i săpată întle noi, deşi voi n-o videţi. Da' zâce bine când zâce să lupte cu Lupii, şi dac' i-oi zâşe şeva de la mine, zi-i că Bunelu'-su îi fălos de iel, fălos mult de tăt, al naibii să fiu io! Vână de Jaffo'ds îi în iel, aşa să ştii! Ne-om fi şeltat noi tăţi anii ăştia, da' acu' se vede că sânjele nu se faşe apă.

Bătrânul dădu iarăşi din cap.

— Du-te de-i zâşe *dinh*-ului tău, aşa să faşi! Zi-i tăt! Şi dacă

se află… dacă Lupii ol veni mai lepede din cauza la o baligă uscată ca mini…

Îşi dezgoli gingiile într-un rânjet care-i îngheţă lui Eddie sângele în vine.

— Încă mai pot să umblu cu albaleta, continuă bătrânul, şi şeva-mi zâşe că pământia ta poa' să-nveţe să dea cu falfulia, că nu contează dacă ale au nu claşi.

Bunelul rămase cu privirea pierdută în beznă.

— Să vină numa', şopti el. Ultima dată-i cu folos, aşe să ştii. Ultima dată-i cu folos.

VII
FOAMEA DIN NOAPTE

1

Mia se afla din nou în castel, însă acum totul era altfel. De data aceasta nu mai zăbovi, păcălindu-şi foamea, ştiind că în curând va mânca şi se va ghiftui, ştiind că şi ea, şi fătul ei se vor sătura. De data aceasta era hămesită şi disperată, ca şi cum în pântecele ei şi-ar fi făcut culcuş o sălbăticiune hămesită. Înţelese că ceea ce simţise în timpul celorlalte expediţii nu fusese nicidecum foame, nicidecum foame adevărată, ci doar apetit sănătos. De data aceasta era altfel.

I se apropie sorocul, îşi zise ea. *Trebuie să mănânce mai mult ca să capete putere. La fel şi eu.*

Dar îi era teamă – era *îngrozită* – la gândul că acum nu era vorba doar de nevoia de a mânca mai mult. Trebuia să se hrănească cu ceva anume, ceva rarisim. Fătul avea nevoie de acest ceva pentru ca să-şi… ei, bine, pentru ca să-şi…

Pentru ca să-şi desăvârşească devenirea.

Da! Da, despre asta era vorba, despre devenire! Precis va găsi ce-i trebuie în sala de ospeţe – o mie de feluri de mâncare, unul mai delicios decât altul. Va rade tot de pe masă, iar când va descoperi ceea ce-i trebuie – leguma specială, sau condimentul, sau friptura, sau icrele – nervii şi intestinele ei vor da semnalul, iar ea va mânca… o, cum se va mai *ghiftui*…

Începu să meargă mai repede. Începu să alerge. Ca prin vis îşi dădea seama că e îmbrăcată cu pantaloni. Cu pantaloni din denim, pantaloni de cowboy. Şi, în loc de conduri, în picioare avea cizme scurte.

Cizme scurte, îşi şopti mintea ei către sine, *Cizme scurte, cu folos să-ţi fie.*

Dar nimic din toate astea nu conta acum. Nu conta decât să

apuce să se hrănească, să se *îndoape* (o, cât de foame îi era) şi să găsească ceea ce-i trebuia fătului. Să găsească acel ceva care pe el îl va face mai puternic, iar pe ea o va face să intre în travaliu.

Coborî în goană scara impunătoare, spre murmurul neîntrerupt al motoarelor cu transmisie-lentă. Până acum ar fi trebuit s-o copleşească toate acele arome minunate – carne prăjită, pui la grătar, peşti copţi în crustă de ierburi – dar nu simţea deloc miros de mâncare.

Poate am răcit, încercă ea să se liniştească pe când trop-trop-tropăia pe trepte. *Asta trebuie să fie, probabil că am răcit. Şi mi s-au inflamat sinusurile, şi de-aia nu simt niciun miros…*

Doar că *simţea* anumite mirosuri. Miros de praf şi de vechi. Miros de igrasie şi iz slab de motorină. Miros de mucegai din tapiseriile şi draperiile acestor încăperi în paragină.

Simţea toate aceste mirosuri. Dar nu şi miros de mâncare.

Alergă spre uşa dublă, peste pardoseala din marmură neagră, fără să observe că iarăşi o urmărea cineva – acum nu mai era pistolarul, ci un băiat cu ochi mari şi păr zburlit, îmbrăcat cu o cămaşă şi chiloţi din bumbac. Mia traversă foaierul cu dalele lui din marmură neagră şi trandafirie, şi cu statuia din marmură şi oţel. Nu se mai opri pentru reverenţă, nici măcar nu înclină capul când trecu pe lângă ea. Putea să rabde să-i fie *ei* foame. Dar nu şi fătului. În niciun caz fătului.

Dar se opri, totuşi (doar câteva secunde), văzându-şi imaginea, lăptoasă şi neclară, reflectată în oţelul cromat al statuii. Peste jeanşi avea o bluză albă şi simplă *(I se spune tricou,* îi explică mintea ei) pe care scria ceva deasupra unui desen.

Desenul reprezenta un porc.

Nu contează ce-i pe cămaşă, femeie. Nu contează decât fătul. Trebuie să-ţi hrăneşti fătul!

Se năpusti în sufragerie, dar se opri imediat cu un icnet de spaimă. Acum încăperea era înecată în umbră. Mai ardeau doar foarte puţine dintre torţele electrice. Chiar în faţa ochilor ei, o torţă din celălalt capăt al camerei pâlpâi, bâzâi şi se stinse. Farfuriile *chipoase* fuseseră înlocuite cu unele albastre,

decorate cu lujeri verzi de orez. Plantele formau litera **Zn** din Limba Nobilă, care însemna *eternitate* şi *acum* şi *hai,* ca în *hai-commala.* Dar nu contau farfuriile. Nu contau ornamentele. Nu conta decât faptul că farfuriile şi cupele din cristal erau goale şi acoperite cu praf.

Dar, nu, nu erau toate goale. Într-un pocal era o tarantulă moartă cu multele-i picioare chircite.

Observă gâtul unei sticle care ieşea dintr-o frapieră din argint şi stomacul îi scoase un strigăt imperativ. O înşfacă, abia băgând de seamă că în găleată nu era strop de apă, darămite gheaţă; era cu desăvârşire uscată. Măcar sticla părea a avea ceva lichid înăuntru…

Dar înainte ca Mia să apuce să-şi lipească buzele de gura sticlei, mirosul înţepător de oţet o izbi cu atâta forţă, că-i lăcrimară ochii.

— Futu-ţi *pizda mă-tii* zbieră ea aruncând sticla de podea. Futu-ţi *pizda pizdelor mă-tii!*

Sticla se făcu cioburi speriind creaturile ce mişunau pe acolo. Se ascunseră chiţăind sub masă.

— Da, da, *bine* faceţi că vă ascundeţi! urlă femeia. Duceţi-vă la dracu', acolo să vă duceţi! Căci eu sunt Mia, fiică a nimănui, şi sunt tare prost dispusă! Şi *voi mânca!* Da! Da, aşa voi face!

Asta era o minciună sfruntată, căci pe masă nu se afla nimic *comestibil.* Era nişte pâine, dar coltucul pe care catadicsi să-l ia în mână era tare ca piatra. Mai erau şi nişte resturi de peşte, dar putreziseră şi pe deasupra lor colcăiau viermi alb-verzui.

Stomacul îi bombăni furios, deloc impresionat de toată scârboşenia aia. Mai rău încă, ceva de *sub* stomacul ei se zvârcoli neliniştit, şi o lovi, şi zbieră după mâncare. Dar nu cu vocea, ci activând anumite conexiuni existente în ea, în cea mai primitivă parte a sistemului ei nervos. I se uscă gâtul; gura i se făcu pungă de parcă băuse vinul ăla acrit; ochii i se holbară, ieşind din orbite, ascuţindu-i vederea. Fiece gând, fiece simţ, fiece instinct rezonând la aceeaşi simplă noţiune: *hrană.*

Dincolo de capătul mesei se afla tablou în care Arthur Eld,

cu sabia ridicată deasupra capului, traversa călare o mlaştină, urmat de trei dintre cavalerii săi pistolari. În jurul gâtului îl avea pe Saita, marele şarpe, pe care se presupune că îl omorâse cu puţin timp înainte. Altă expediţie încununată de succes! Halal să-i fie! Bărbaţii şi expediţiile lor! Ptiu! Ce-i păsa ei de uciderea unui şarpe fermecat? Ea purta un făt în pântece, iar fătul acesta era flămând.

Flămund, îşi zise cu o voce străină. *Ie tare flămund.*

Uşile duble erau în spatele ecranului. Trecu printre ele, tot fără să observe cum băiatul Jake stătea în chiloţi în capătul celălalt al sălii, cum băiatul Jake stătea şi se uita la ea cu teamă.

Bucătăria era de asemenea pustie, de asemenea plină de praf. Tejghelele erau mânjite cu tot felul de urme ale creaturilor care trecuseră pe acolo. Oale şi cratiţe şi alte vase aruncate de-a valma pe jos. Dincolo de mizeria asta erau patru chiuvete, dintre care una plină cu apă stătută şi cu o crustă de un verde murdar deasupra. Încăperea era luminată de tuburi de neon. Numai câteva mai ardeau acum neîntrerupt. Majoritatea pâlpâiau, se stingeau, se aprindeau la loc, dând acestui loc al dezastrului un aspect de coşmar supranatural.

Îşi croi drum prin bucătărie, lovind cu piciorul oalele şi cratiţele din drum. Mai încolo descoperi un rând de patru cuptoare. Uşa celui de-al treilea era întredeschisă şi dinăuntru se simţea un firicel plăpând de căldură asemenea celei degajate de o vatră la vreo şase sau opt ore după ce au ars şi ultimii tăciuni. Venea şi un miros care atrase din nou vociferări din partea stomacului ei. Miros de friptură proaspătă.

Mia deschise uşa cuptorului. Şi da, înăuntru era ceva ce semăna cu o friptură. Şi din friptura aceea mânca un şobolan de mărimea unui motan castrat, întoarse capul auzind pocnetul uşii deschise şi se uită ţintă la ea cu ochi negri, netemători. Îi fremătau mustăţile pline de grăsime. Apoi se întoarse iarăşi la friptură. Femeia îi auzi plescăitul şi zgomotul cărnii sfârtecate.

Nu, nu, Domnule Şobolan. N-a fost pregătită pentru tine. Ci

pentru mine şi pentru fătul meu.

— Îţi dau o singură şansă, amice! fredonă ea întorcându-se spre sertarele de sub tejghea. Cară-te cât încă mai poţi! Să nu zici că nu te-am avertizat!

Nu că s-ar fi cărat. Şi Domnu' Şobolan ie flămund.

Trase un sertar în care nu găsi nimic altceva decât nişte funduri din lemn pe care se taie pâinea şi un făcăleţ. Se gândi în treacăt la făcăleţ, însă nu avea deloc intenţia să-şi stropească friptura cu mai mult sânge de şobolan decât era absolut necesar. Deschise dulapul de dedesubt şi acolo descoperi forme pentru brioşe şi prăjituri fanteziste. Trecu mai la stânga, deschise un alt sertar, şi acolo găsi ce căuta.

Mia analiză cuţitele, dar alese furculiţa pentru grătar. Cei doi dinţi ai ei era lungi cam de doisprezece centimetri. Se întoarse, ezită, apoi verifică şi celelalte trei cuptoare. Goale, aşa cum îşi imaginase. Ceva – ursita, providenţa, *ka* – lăsase în locul acela friptură proaspătă, destulă doar pentru o singură persoană. Domnul Şobolan crezuse că-i a lui. Domnul Şobolan făcuse o greşeală. Nu credea că Domnul Şobolan va mai face alta. În orice caz, nu pe lumea aceasta.

Se aplecă din nou, şi din nou aroma de porc la cuptor îi umplu nările. Zâmbi cu gura până la urechi şi pe la colţurile zâmbetului începu să i se prelingă saliva. De data aceasta Domnul Şobolan nu se uită la ea. Domnul Şobolan era de părere că ea nu reprezintă nici-o ameninţare. Foarte bine. Aşa şi trebuie. Se aplecă şi mai mult, trase aer adânc în piept şi înfipse furculiţa în el. Şobokebab! Îl scoase din cuptor şi se uită la el. Chiţăia furios, se zvârcolea înnebunit, sângele se prelingea pe mânerul furculiţei până pe pumnul ei. Îl aruncă în chiuveta cu apă stătută. Şobolanul dispăru în mâzga de acolo. O fracţiune de secundă se ivi la suprafaţă vârful disperat al cozii, apoi se cufundă şi el şi nu se mai văzu nimic.

Încercă robinetele de la chiuvete, iar ultimul îi răsplăti străduinţa printr-o şuviţă anemică de apă. Îşi spălă mâna plină de sânge până când se termină apa. Apoi se întoarse la cuptor, ştergându-se de apă pe turul pantalonilor. Nici acum nu-l văzu pe Jake în uşa de la bucătărie. Băiatul o urmărea cu atenţie şi

nu făcea nici-o încercare să se ascundă, pentru că era evident că pentru ea nu mai există nimic în jur decât aroma fripturii. Sigur, nu era suficientă mâncare, şi nu era tocmai ce-i trebuia flăcăului ei, dar va trebui să se mulţumească cu doar atât pentru moment.

Apucă marginile tăvii din cuptor, dar se trase imediat înapoi cu un geamăt, suflând peste degete şi rânjind. Rânjetul ei exprima durere, dar şi un soi de umor. Se pare că Domnul Şobolan fusese olecuţă mai insensibil la fierbinţeala tăvii, sau poate că fusese olecuţă mai flămund. Deşi era greu de imaginat cum cineva – om sau animal – ar fi putut fi mai flămând decât ea.

Mi-i fome! urlă ea, râzând în hohote, în vreme ce deschidea pe rând toate sertarele. Mia-i o duduie *flămundă,* aşa să ştiţi! Nu s-a dus nici la Morehouse, nici la vreun alt colegiu, da-i *flămundă!* Şi la flăcăul meu i-i fome!

Abia în ultimul sertar (oare nu aşa se întâmplă mai mereu?) găsi mănuşile de cuptor pe care le căuta. Şi le puse şi scoase tava cu friptură. Iar hohotele i se topiră într-un oftat de mirare… apoi izbucni iarăşi în râs, mai răsunător şi mai viguros. Ce gâscă mai era! Ce tăntăloaică! O clipă avusese senzaţia că friptura cu crustă rumenă, ciugulită foarte puţin de Domnul Şobolan, era corpul unui copil. Şi, da, chiar că un purcel de lapte la cuptor ar putea să *semene* un pic cu un bebeluş… cu un copil… cu fătul cuiva… dar acum, că-l vedea mai bine – ochii închişi, urechile arse, mărul copt din rât – nu mai încăpea îndoială că era doar o friptură de purcel.

Puse tava pe tejghea şi îşi aminti de reflexia ei în luciul statuii din foaier. Dar lăsă asta acum. Toată fiinţa îi gemea de poftă. Scoase un cuţit pentru friptură din acelaşi sertar în care găsise furculiţa şi decupă locul pe care îl rosese Domnul Şobolan, aşa cum ai decupa dintr-un măr gaura făcută de un vierme. Zvârli peste umăr bucata de carne şi îşi cufundă întreaga faţă în friptură.

Jake o urmărea tăcut din pragul uşii.

Când foamea îi mai scăzu din intensitate, Mia se uită prin bucătărie cu o expresie care oscila între chibzuire şi disperare.

Ce va face atunci când friptura aceasta se va termina? Ce va mânca data următoare când o va izbi o foame la fel de cumplită? Şi unde anume va găsi ceea ce-şi doreşte flăcăul ei, ceea ce-i trebuie flăcăului ei? Ar face absolut orice ca să găsească acel ceva special – aliment, sau băutură, sau vitamină, sau ce-o fi – şi să-şi facă provizii îndestulătoare. Porcul fusese bun (şi destul de mult cât să-l adoarmă din nou, slavă zeilor şi Omului Iisus), dar nu fusese tocmai ce-i trebuia.

Pentru moment, îl trânti pe sai-Purceluş înapoi în tava lui şi îşi trase peste cap tricoul ca să poată vedea mai bine inscripţionarea de pe piept. Desenul reprezenta un purcel fript, dar pe care starea aceea nu părea să-l deranjeze, căci zâmbea foarte fericit. Deasupra lui stătea scris cu litere rudimentare: RESTAURANTUL DIXIE PIG, LEX ŞI 61". Iar dedesubt: „CELE MAI BUNE COSTIŢE DIN NEW YORK" – REVISTA GOURMET

Restaurantul Dixie Pig, îşi zise ea. *Dixie Pig. Unde am mai auzit numele ăsta?*

Nu-şi aducea aminte, dar bănuia că, la nevoie, va fi în stare să găsească strada aia care se chema Lex.

— Tre' să fie chiar între Third Avenue şi Park, spuse ea. Nu-i aşa?

Băiatul, care se strecurase afară din bucătărie, dar lăsase uşa întredeschisă în spatele lui, dădu nefericit din cap. Da, chiar acolo era.

Măi, măi, măi, îşi zise Mia. *Deocamdată totul este bine, cât se poate de bine. În fond, şi mâine e o zi, aşa cum zice femeia aia din carte. Am să mă gândesc mâine la asta. Corect?*

Corect. Înşfăca iarăşi friptura şi reîncepu să înfulece. Plescăiturile ei nu se deosebeau cu mult de cele făcute de şobolan. Chiar că nu se deosebeau cu mult de ele.

2

Tian şi Zalia făcuseră tot posibilul ca să-i convingă pe Eddie şi Susannah să se odihnească în dormitorul lor. Şi nu a fost deloc o treabă uşoară să-i convingă pe cei doi Jaffords că nu le *trebuia* dormitorul lor, că nu s-ar simţi în largul lor acolo. În

cele din urmă, lui Susannah îi reuşi figura când le destăinui, cu tremur în glas, că ceva înfiorător li se întâmplase în oraşul Lud, ceva atât de traumatizant încât nici unul dintre ei nu mai poate dormi liniştit într-o casă de atunci încoace. Mult mai bine s-ar simţi în podul hambarului de unde să poată vedea afară prin uşa deschisă.

Bună minciună, iscusit istorisită. Tian şi Zalia o ascultară cu o naivitate atât credulă, încât Eddie îşi simţi brusc conştiinţa încărcată. O mulţime de lucruri îngrozitoare li se întâmplaseră în Lud, asta era adevărat, dar nimic care să le provoace o asemenea fobie a dormitului în casă. Cel puţin aşa credea; că, de când plecaseră din lumea lor, nu petrecuseră decât o singură noapte (noaptea trecută) sub un acoperiş adevărat al unei case adevărate.

Acum stătea cu picioarele încrucişate pe una dintre păturile pe care i le dăduse Zalia ca să le întindă peste fân. Se uita în curte, spre râu, dincolo de prispa unde ascultase povestea Bunelului. Luna intra şi ieşea din nori, acum poleind lumea cu argint, acum cufundând-o în beznă. Iar Eddie abia dacă reuşea să desluşească ceva. Era atent la zgomotele venite de sub el, din hambar, de acolo unde erau boxele vitelor. Era pe undeva pe acolo, sigur că acolo era, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce *silenţioasă* era.

Şi, că veni vorba, cine este *ea? Roland zice că-i Mia, dar ăsta-i doar un nume. Cine este ea pe bune?*

Dar nu era *doar* un nume. *Înseamnă* mamă *în Limba Nobilă,* îi explicase pistolarul.

Înseamnă *mamă.*

Mă rog. Dar nu este mama copilului meu. Flăcăul ăla nu-i fiul meu.

De jos se auzi un pocnet urmat de scârţâitul unei scânduri. Eddie înţepeni. Acolo era, vezi bine. Începuse să aibă ceva îndoieli, dar uite că acolo era.

Se trezise cam după şase ceasuri de somn profund, fără vise, şi observase că dispăruse. Se duse la uşa deschisă a podului şi privi afară. Iat-o. Chiar şi la lumina lunii îşi putea da seama că nu Susannah era cea care se învârtea de colo-colo

în scaunul cu rotile; nu era Suze a lui aia, dar nu era nici Odetta Holmes, nici Detta Walker. Totuşi nu i se părea complet necunoscută. O văzuse…

Ai văzut-o în New York, numai că atunci avea picioare şi ştia cum să se folosească de ele. Avea picioare şi nu voia să se apropie prea mult de trandafir. Avea motivele ei, motive corecte, dar vrei să ştii care cred eu că a fost motivul adevărat? Cred că i-a fost teamă ca nu cumva trandafirul să-i facă rău chestiei ăleia de-o poartă în burtă.

Însă îi părea rău de femeia aceasta. Indiferent cine era ea şi indiferent ce anume creştea în ea, ajunsese în necazul ăsta atunci când îl salvase pe Jake Chambers. Îl ţinuse la distanţă pe demonul din cercul vorbelor, îl ţinuse închis în ea până când Eddie terminase de cioplit cheia din lemn.

Dacă ai fi terminat-o mai repede – dacă n-ai fi fost atât de căcăcios – nici măcar n-ar fi intrat *în beleaua asta.*

Eddie alungase gândul. Sigur, era ceva adevăr acolo – îşi *pierduse* încrederea atunci când cioplise cheia, de aceea nu fusese gata atunci când a venit clipa să-l aducă pe Jake – însă pusese capăt acestui mod de gândire. Nu-i folosea la nimic să-şi provoace atât de multe răni.

Însă îl încercase un sentiment de milă pentru femeia aceea de afară. În tăcerea adormită a nopţii, printre alternanţele de lumina lunii şi de întuneric beznă, o văzu cum manevrează scaunul cu rotile al lui Susannah cât era curtea de lungă… şi înapoi… şi iar în curmeziş… şi la stânga… şi la dreapta. Îi amintea un pic de roboţii cei vechi din poiana lui Shardik, cei pe care Roland îl obligase să-i ucidă. Şi ce era de mirare? Adormise cu gândul la roboţii ăia şi la vorbele lui Roland: *Sunt creaturi extrem de triste în felul lor ciudat. Eddie le va scurta suferinţa.* Suferinţa celui care semăna cu un şarpe din segmente de oţel îmbinate cu balamale, suferinţa celui care semăna cu tractorul Tonka pe care îl primise cadou de aniversare, suferinţa celui care semăna cu un şobolan isteric din inox. Îi împuşcase pe toţi, cu excepţia ultimului, o chestie zburătoare, de care se ocupase Roland.

Aidoma acelor roboţi străvechi, femeia din curte voia să

ajungă undeva, însă nu ştia unde. Voia să facă rost de ceva, însă nu ştia de ce anume. Iar întrebarea era: ce să facă el?

Priveşte şi aşteaptă, atâta tot. Gândeşte-te ce alta aiureală ai să spui dacă se trezeşte cineva şi o vede cum se fâţâie prin curte. Alt sindrom de stres post-traumatic în urma experienţei din Lud, ce zici?

— Mie îmi convine, şopti el, dar chiar atunci Susannah întoarse scaunul şi se îndreptă spre hambar, părând că acum ştie ce vrea să facă.

Eddie se întinse, gata să simuleze că doarme, dar n-o auzi urcând scara spre pod, ci un geamăt de efort şi scârţâitul scândurilor din dosul hambarului. Cu ochii minţii o văzu cum se dă jos din scaun şi se îndreaptă într-acolo cu mersul ei de-a buşilea extrem de rapid. Ca să… ce?

Cinci minute de linişte. Devenise mai agitat, când auzi un singur ţipăt, scurt şi ascuţit. Semăna mult cu cel al unui prunc, iar gândul acesta îi făcu pielea de găină pe testicule. Se uită la scara care cobora în hambar şi se forţă să mai aştepte puţin.

Un porc a guiţat. Unul din ăia mici. Un purceluş, atâta tot.

Poate că da. Dar de ce în faţa ochilor îi apăreau cei doi gemeni mai mici? Şi mai ales fetiţa. Lya rimează cu Mia. Doar nişte bebeluşi, şi era absurd să-ţi închipui că Susannah ar putea tăia gâtul unui copil, era complet aberantă o asemenea idee, dar…

Dar cea de acolo nu *este Susannah, şi ai să te frigi dacă te încăpăţânezi să-ţi spui asta, ai să te frigi cum ai mai făcut-o şi înainte.*

Fript pe dracu'. Aproape *omorât.* Cât pe ce să-l lase fără faţă homaroşeniile.

Detta m-a azvârlit la creaturile alea târâtoare. Iar asta nu e ea.

Nu, aceasta nu era Detta, iar el avea o vagă bănuială – mai mult o intuiţie – că această femeie ar putea fi mult mai amabilă decât Detta, dar nici vorbă să-şi rişte viaţa ca să afle câtă dreptate are.

Sau vieţile copiilor? Copiii lui Tian şi ai Zaliei?

Transpira abundent, neştiind ce să facă.

După o aşteptare ce i se păru nesfârşită, se auziră alte ţipete

şi scârţâituri. Ultimele chiar de sub scara care ducea spre pod. Eddie se culcă iarăşi şi închise ochii. Nu de tot. Printre gene îi văzu capul apărând în uşa podului. Chiar în clipa aceea luna ieşi de după un nor şi inundă podul cu argintul ei. Şi atunci observă că se mânjise cu sânge în colţurile gurii, sânge întunecat, de-ai fi crezut că-i ciocolată, şi îşi spuse că trebuie neapărat să ţină minte s-o şteargă atunci când se vor scula. Nu trebuia s-o vadă nimeni aşa.

Iar eu nu-mi doresc nimic altceva decât să văd gemenii, îşi mai spuse Eddie. *Ambele perechi, toţi patru, să-i văd că sunt bine, sănătoşi. Mai ales Lya. Ce-mi mai doresc? Să-l văd pe Tian cum iese supărat din hambar. Şi să ne întrebe dacă am auzit ceva în timpul nopţii, dacă nu cumva am auzit o vulpe, sau vreuna din pisicile alea de stâncă despre care se tot vorbeşte prin părţile astea. Pentru că, vedeţi voi, nu-mi iese la socoteală un purceluş. Sper că ai ascuns bine ce-a mai rămas din el, Mia, sau cum te-o fi chemând. Sper că l-ai ascuns bine.*

Femeia se apropie de el, se întinse pe pătură, se întoarse pe o parte şi adormi imediat – îşi dădu seama după ritmul regulat al respiraţiei. Eddie întoarse capul şi se uită spre casa unde dormea familia Jaffords.

Nu s-a apropiat de casă.

Doar dacă nu cumva a traversat hambarul cu scaunul cu rotile şi a ieşit pe uşa din spate. Dacă nu cumva a ocolit casa… s-a căţărat pe o fereastră… a luat unul din gemenii cei mici… a luat fetiţa… s-a întors cu ea la hambar… şi…

Nu se poate. În primul rând, n-a avut timp.

Poate că nu. Dar el, unul, se va simţi mult mai bine de dimineaţă, când îi va vedea pe toţi copiii la micul dejun. Şi pe Aaron, băieţelul cu mânuţe dolofane şi burtică. Îşi aduse aminte de replica mamei sale atunci când i se întâmpla să vadă pe stradă câte un copilaş în cărucior: *O dulceaţă! Îţi vine să-l mănânci!*

Încetează! Culcă-te!

Dar nu reuşi să adoarmă decât după mult timp.

3

Jake se deşteptă gâfâind din coşmar, fără să-şi dea seama unde se află. Tremurând, se ridică în şezut, strângându-şi braţele în jurul său. Purta doar o cămaşă simplă din bumbac – mult prea largă pentru el – şi un şort subţire tot din bumbac, genul sport, de asemenea cu câteva numere mai mare.

Se auzi un mormăit, urmat de un vânt înăbuşit. Jake privi în direcţia de unde veniseră aceste sunete, îl văzu pe Benny Slightman învelit până la nas cu două pături şi îşi aminti totul. Purta una din flanelele de corp ale lui Benny şi o pereche de izmene de-a lui Benny. Era în cortul lui Benny. Pe malul înalt al râului. În partea aceasta malurile erau din piatră, îi explicase Benny, deloc potrivite pentru orez, dar minunate pentru pescuit. Dacă aveau niţeluş noroc, vor fi în stare să-şi prindă micul dejun în apele lui Deva-Tete Whye. Şi, cu toate că Benny ştia că Jake şi Ete vor fi nevoiţi să se întoarcă acasă la Bătrân, ca să se alăture *dinh*-ului lor şi tovarăşilor lor de *katet* pentru o zi sau două, sau poate mai mult, poate Jake o să mai treacă pe aici mai încolo. Aici se pescuia bine, puţin mai în amonte era un loc tocmai bun pentru scăldat, iar peşterile din jur aveau pereţi care străluceau în întuneric şi erau populate cu şopârle fosforescente. Jake adormise cu gândul la toate aceste minunăţii. Nu-i plăcea că nu mai are arma la el (văzuse şi făcuse mult prea multe ca să se mai poată simţi vreodată în largul său fără armă), însă era convins că Andy stă cu ochii pe ei, şi îşi îngădui să doarmă mai profund.

Apoi avu visul acela. Visul acela înfiorător. Susannah în bucătăria imensă şi murdară a unui castel părăsit. Susannah cu un şobolan înfipt în dinţii unei furculiţe de friptură. Susannah ţinând şobolanul în sus şi râzând în hohote, în vreme ce sângele vietăţii se scurgea pe mânerul din lemn al furculiţei până pe pumnul ei.

Ştii ca n-a fost vis. Trebuie să-i spui lui Roland.

Gândul imediat următor îl tulbură parcă şi mai tare: *Roland ştie. Şi Eddie ştie.*

Îşi trase genunchii la piept şi şi-i cuprinse cu braţele,

simţindu-se mai nefericit decât se simţise vreodată din ziua aceea când îşi recitise lucrarea pentru cursul de engleză al domnişoarei Avery. *Cum înţeleg eu adevărul* se intitulase compunerea aceea şi, cu toate că acum îl înţelegea mai bine – înţelegea cât anume era provocat de ceea ce Roland numea „atingerea" lui, adică de intuiţia lui, de hipersensibilitatea lui – prima lui reacţie a fost una de groază pură. Ce simţea acum, însă, nu era atât groază cât…

Tristeţe.

Da. Se presupunea că sunt un *ka-tet*, dar acum unitatea lor fusese distrusă. Susannah devenise o altă persoană, iar Roland nu voia ca ea să afle, nu acum, cu Lupii aproape şi aici, şi în cealaltă lume.

Lupii din Calla, Lupii din New York.

Îşi dorea să fie supărat, însă nu avea pe *cine* să se supere. În fond, Susannah rămăsese gravidă atunci când îl ajutase *pe el,* şi dacă Roland şi Eddie nu-i spuneau ce se întâmplă, o făceau doar ca să o protejeze.

Mda, fie şi aşa, interveni o voce înciudată. *Dar mai vor şi să fie siguri că o să ne fie de folos atunci când vor veni Lupii. Dacă chiar atunci ar avea treabă să avorteze, zic şi eu, sau să facă o criză de nervi, sau altceva, am fi cu o armă în minus şi ar fi cam nasol* îşi dădea seama că nu-i cinstit din partea lui, dar visul îl zguduise rău de tot. Nu-şi putea lua gândurile de la şobolanul ăla; de la şobolanul care se zvârcolea în furculiţa mare de grătar. Nu-şi putea lua gândul de la felul în care îl ţinea ea ridicat. Şi cum rânjea la el. Asta-i important. *Cum rânjea.* Chiar în clipa aceea îi atinse gândul, iar gândul ei spunea: *Şobo-kebab.*

— Iisuse, şopti băiatul.

Credea că înţelege de ce Roland nu voia să-i spună lui Susannah despre Mia – şi despre copil, despre „făt", cum zicea Mia – dar oare de ce nu înţelegea pistolarul că se pierduse ceva mult mai important, şi se pierdea tot mai mult cu fiecare zi care trecea?

Ei sunt adulţi şi ştiu mai bine decât tine.

Vacs. Dacă chiar eşti mai deştept atunci când eşti adult,

cum se face că tatăl lui fuma trei pachete de ţigări fără filtru pe zi, şi trăgea cocaină pe nas până îl buşea sângele? Dacă a fi adult însemna să ai cât de cât o vagă idee despre ce e bine sau rău, cum se face că mama lui se culca cu maseorul personal, un individ cu bicepşi colosali, dar creier microscopic? Şi cum se face că nici unul dintre ei nu a observat, la sfârşitul primăverii din 1977, cum copilul lor (a cărui poreclă, 'Bama, era cunoscută doar de menajeră) era pe punctul de a-şi pierde minţile?

Nu-i tot una.

Dar dacă era acelaşi lucru? Dacă Roland şi Eddie nu puteau să vadă adevărul tocmai pentru că se aflau atât de aproape de problemă? *Dar care este adevărul? Cum înţelegi tu adevărul?* El înţelegea că nu mai sunt un *ka-tet*.

Ce-i spusese Roland lui Callahan când au stat de vorbă prima dată? *Formăm un tot rotund.* Asta fusese adevărat la momentul respectiv, dar Jake nu credea că mai este de actualitate. Îşi aduse aminte gluma veche a celor care aveau ghinionul să facă pană de cauciuc: *Păi, ce? Roata e turtită doar la bază.* Aşa erau şi ei acum: turtiţi la bază. Acum nu mai erau un ka-tet – şi cum ar fi putut să fie, atâta vreme cât aveau secrete unii faţă de alţii? Oare povestea cu Mia şi cu copilul din burta lui Susannah să fi fost singurele secrete dintre ei? Jake nu credea. Mai era ceva. Ceva ce Roland ascundea nu doar de Susannah, ci de ei toţi.

Putem să învingem Lupii doar dacă suntem uniţi, îşi zise el. *Dacă suntem* ka-tet. *Nu aşa cum suntem acum. Aşa nu-i putem învinge nici aici, nici în New York, nici nicăieri. Nu cred.*

Şi îi veni altă idee, atât de înspăimântătoare încât la început refuză s-o ia în consideraţie. Numai că nu se putea. Oricât s-ar fi împotrivit de mult, această idee merita să fie analizată.

Aş putea să iau problema în mână. Aş putea să-i spun eu.

Şi după aia? Cum o să-i zică lui Roland ce a făcut? Cum o să-i explice?

N-aş putea. Nu există nici-o explicaţie pe lumea asta pe care el să o asculte. Singurul lucru pe care l-aş putea face…

Îşi aduse aminte că Roland le povestise cum se împotrivise el lui Cort. Boiernaşul cel beat alesese băţul, băiatul cel neexperimentat alesese şoimul. Dacă el, Jake, ar fi trebuit să încalce hotărârea lui Roland şi să-i dezvăluie lui Susannah adevărul, asta ar conduce direct la propriul său test al bărbăţiei.

Şi nu sunt pregătit încă. Poate că Roland a fost, cât de cât, dar eu nu sunt ca el. Nimeni *nu-i ca el. O să mă bată şi o să mă trimită la Lupi. Ete o să vrea să vină cu mine, dar eu n-am să-l las. Pentru că acolo aşteaptă moartea. Poate că aşteaptă tot* ka-tet-*ul nostru, categoric aşteaptă un băiat singur.*

Totuşi, Roland nu făcea bine să ascundă atâtea lucruri. Vor fi iarăşi împreună ca să asculte finalul poveştii lui Callahan şi – poate – ca să se ocupe de obiectul din biserică. Şi ce ar trebui să facă el după aceea?

Stai de vorbă cu el. Încearcă să-l faci să priceapă că greşeşte.

Bine. Poate s-o facă. Va fi greu, dar poate s-o facă. Oare să vorbească şi cu Eddie? Nu, parcă n-ar fi bine. Ar complica şi mai mult lucrurile. Să hotărască Roland ce să i se spună lui Eddie. În fond, Roland era conducătorul lor, *dinh*-ul lor.

Fanta de la intrarea în cort tremură şi Jake îşi repezi mâna alături, unde ar fi trebuit să se afle Rugerul lui. Fireşte că nu era acolo, însă de data aceasta nu avea nevoie de el. Căci Ete era cel care-şi vârâse boticul înăuntru.

Jake se întinse să-l mângâie pe cap. Ete îi prinse uşurel mâna în colţi şi îl trase afară. Jake se duse bucuros cu el, căci somnul se afla acum la mii de kilometri depărtare.

Lumea era o pictură în nuanţe puternice de alb şi negru. O pantă abruptă acoperită cu pietre ducea la râul larg, însă deloc adânc în locul acesta. Luna ardea în el ca o lampă. Jake observă două siluete pe malul pietros şi îngheţă. Chiar atunci luna se ascunse după un nor şi lumea se întunecă. Ete strânse puţin din fălci şi îl trase după el. Jake îl urmă, şi descoperi un intrând pe mal, la vreun metru mai jos de el. Ete rămase deasupra lui, gâfâindu-i în ureche ca un motoraş.

Luna ieşi de după nor. Lumea se lumină iarăşi. Şi Jake îşi dădu seama că Ete îl condusese pe o limbă din granit care

ieşea din pământ ca prora unei corăbii naufragiate. Era o ascunzătoare foarte bună. Se uită în jur, apoi se uită la cele două siluete de lângă râu.

Una dintre ele era inconfundabilă; doar înălţimea şi strălucirea metalului sub razele lunii erau suficiente pentru a-l recunoaşte pe Andy, Robotul Mesager (şi multe alte aplicaţii). Însă celălalt… da, chiar, cine era celălalt? Jake îşi încorda privirea, dar nu reuşi să-şi dea seama din prima încercare. Din ascunzătoarea lui şi până la râu erau cel puţin două sute de metri şi, oricât de strălucitoare ar fi fost lumina lunii, te putea păcăli foarte uşor. Chipul persoanei era ridicat ca să se poată uita la Andy, dar trăsăturile îi erau neclare. Şi totuşi, pălăria aia pe care o purta… Jake cunoştea foarte *bine pălăria* aia.

S-ar putea să te înşeli.

Şi atunci persoana întoarse puţin capul şi razele lunii scăpărară pe două cercuri gemene, şi Jake se convinse. Or fi fost destui crescători de vite în Calla care să poarte pălării cu calota rotundă asemenea celui de lângă râu, însă doar unul singur purta ochelari.

Aşa, bine, e tatăl lui Benny. Şi ce dacă? Nu toţi părinţii sunt ca ai mei, unii chiar au grijă de copiii lor, cu atât mai mult când şi-au pierdut unul aşa cum domnul Slightman a pierdut-o pe sora geamănă a lui Benny. De fierbinţeală la plămâni, zice Benny, ceea ce probabil că însemnă pneumonie în limba lor. Acum şase ani. Şi noi am venit aici cu cortul, şi domnul Slightman l-a trimis pe Andy să stea cu ochii pe noi, numai că se trezeşte în miez de noapte şi se hotărăşte să vină să vadă el personal ce facem. Poate şi el a avut un coşmar.

Poate că da, însă cum se explică faptul că Andy şi cu domnul Slightman stau de vorbă pe malul râului?

Poate că n-o fi vrut să ne trezească. Poate că acum o să urce să vadă ce facem în cort – caz în care aş face bine să mă întorc – sau poate că o să-l creadă pe Andy pe cuvânt că suntem bine şi o să se întoarcă la Rocking B.

Luna se ascunse în spatele altui nor, şi Jake îşi zise că-i mai bine să rămână pe loc până când va ieşi de după el. Şi când luna lumină din nou locul, văzu ceva ce-l umplu de aceeaşi

spaimă pe care o simţise în vis, atunci când o urmărise pe Mia prin castelul acela pustiu. O clipă se agăţă de posibilitatea că acesta era tot un *vis,* că, pur şi simplu, trecuse dintr-un vis în altul. Însă pietricelele care-i înţepau tălpile goale şi răsuflarea caldă şi umedă a lui Ete în urechea lui îi spuneau că totul era cât se poate de real. Toate astea se petreceau acum, cu adevărat.

Domnul Slightman nu pornise spre locul unde-şi ridicaseră ei cortul, şi nici înapoi spre moşie (deşi Andy o apucase într-acolo, cu paşii lui de uriaş). Nu, tatăl lui Benny *traversa* râul prin apă. Spre est.

Probabil că are el motivele lui să se ducă acolo. Probabil că are un motiv perfect întemeiat.

Pe bune? Şi care ar fi motivul ăla întemeiat? Căci dincolo de râu nu mai era Calla. Măcar atâta lucru ştia şi Jake. Dincolo nu era decât pustietate şi deşert, zona-tampon dintre Ţinuturile de Hotar şi acea împărăţie a morţilor numită Bubuit de Tunet.

Mai întâi descoperise că era ceva în neregulă cu Susannah – cu prietena lui, Susannah. Acum se părea că era ceva în neregulă şi cu tatăl noului său prieten. Jake îşi dădu seama că începuse să-şi roadă unghiile, obicei deprins în ultimele săptămâni petrecute la şcoala Piper, şi se forţă să înceteze.

— Nu-i corect, să ştii, îi spuse lui Ete. Nu-i deloc corect.

Ete îl linse pe ureche. Jake se întoarse, îl luă în braţe şi îşi îngropa faţa în blana deasă a bumblerului. Ete rămase nemişcat, acceptându-i îmbrăţişarea. După ceva vreme, Jake se urcă înapoi pe terenul mai neted unde stătea Ete. Se simţea puţin mai bine, puţin mai liniştit.

Luna intră iarăşi în nori şi lumea se întunecă. Jake nu se mai mişcă din loc. Ete scânci nerăbdător.

— Imediat, îi şopti Jake.

Luna apăru din nou peste lume. Jake se uită la locul unde stătuseră de vorbă Andy şi Ben Slightman, întipărindu-şi-l în minte. Era un bolovan mare, rotund şi lucios acolo. Şi de el se sprijinea un buştean adus de apă. Jake era aproape sigur că va putea să găsească iarăşi locul acesta şi fără cortul lui Benny ca

reper.

Ai să-i spui lui Roland?

— Habar nu am, murmură el.

— Am, zise Ete de lângă glezna lui, făcându-l să tresară. Sau spusese *nu am?* Ce anume zisese bumblerul?

Ai înnebunit?

Nu. Într-o vreme crezuse că *a înnebunit* – că e cu adevărat nebun, sau că se îndreaptă într-acolo cu viteza luminii – dar acum nu mai credea asta. Şi uneori Ete îi *citea* gândurile.

Jake se furişă înapoi în cort. Benny dormea dus, ca atunci când îl chemase Ete afară. Câteva secunde, Jake îşi muşcă buzele privind la acel băiat – mai mare ca vârstă, dar mai tânăr în atât de multe feluri care contau cu adevărat. Nu voia să-l bage în bucluc pe tatăl lui Benny. Nu dacă nu era absolut necesar.

Jake se culcă şi îşi trase păturile până sub bărbie. Niciodată în toată viaţa lui nu se simţise atât de nehotărât, şi îşi dorea să plângă. Începuse să se lumineze de ziuă înainte să poată adormi din nou.

VIII
PRĂVĂLIA LUI TOOK; UŞA NEDESCOPERITĂ

1

În prima jumătate de oră de la plecarea de la moşia lui Eisenhart, Roland şi Jake nu rostiră niciun cuvânt. Caii lor mergeau în buiestru, unul lângă celălalt, în armonie desăvârşită. Roland ştia că pe băiat îl frământă ceva; i se citea din expresia preocupată de pe chip. Şi totuşi, pistolarul fu teribil de surprins când Jake strânse pumnul, şi-l apăsă în stânga pieptului şi îi zise:

— Roland, înainte să ne întâlnim cu Eddie şi cu Susannah, îmi dai voie să-ţi vorbesc dan-dinh?

Adică: *îmi dai voie să-mi deschid inima în faţa înţelepciunii şi autorităţii tale.* Dar sensul era mai complicat şi extrem de vechi – data cu secole dinainte de Arthur Eld, sau, cel puţin, aşa îi spusese Vannay. Însemna să împărtăşeşti *dinh*-ului tău o problemă căreia nu-i găseai rezolvarea, de obicei o problemă de natură emoţională – ca dragostea. Şi dacă făceai asta, te obligai implicit să faci exact ceea ce-ţi sugera *dinh*-ul tău, fără întârziere şi fără întrebări. Însă Jake Chambers nu putea avea necazuri în dragoste – doar dacă nu-i picase cu tronc superba Francine Tavery. Şi, în primul rând, cum de ştia expresia asta?

Alb la faţă, Jake se uita la el cu atâta gravitate în ochii săi mari, încât Roland se simţi puţin cam stânjenit.

— Dan-dinh – de unde ai auzit expresia asta, Jake?

— De nicăieri. Cred că am cules-o din mintea ta, răspunse Jake, repezindu-se să adauge: Să ştii că nu scotocesc dinadins pe acolo, dar mi se întâmplă să prind tot felul de chestii. Majoritatea fără importanţă, aşa mi se pare mie, dar uneori dau peste expresii din astea.

— Şi le culegi aşa cum o cioară sau o mierlă iau în cioc obiectele strălucitoare pe care le văd din zbor.

— Cam aşa.

— Şi ce alte expresii ai mai descoperit? Spune-mi câteva.

Jake păru încurcat.

— Nu-mi aduc aminte prea multe. „Dan-dinh", care înseamnă „îmi voi deschide inima în faţa ta şi mă leg să fac aşa cum spui".

Era mult mai complicat, însă băiatul pricepuse esenţa. Aşa că Roland aprobă „traducerea" cu un semn al capului. Îşi continuară drumul, iar căldura soarelui le mângâie obrajii şi mângâie şi pielea cailor care tropăiau mulţumiţi. Roland se simţise mai liniştit după demonstraţia cu farfuria pe care i-o oferise Margaret Eisenhart, iar ceva mai târziu purtase o discuţie constructivă cu tatăl doamnei-sai. În plus, dormise bine pentru prima dată după mult timp.

— Corect.

— Să vedem. Mai e şi „telmi", care cred că înseamnă să cleveteşti despre cineva despre care nu se cade să bârfeşti.

Roland surâse. De fapt, cuvântul era *telamei,* însă Jake îl prinsese din zbor aşa cum se pronunţă. Uluitor ce putea face băiatul acesta. Îşi promise ca pe viitor să-şi păzească mai bine gândurile secrete. *Ştia* cum s-o facă, slavă zeilor.

— Mai e şi dash-dinh, care înseamnă un fel de conducător religios. Şi ai avut cuvântul ăsta în minte azi de dimineaţă. Probabil din cauza… din cauza bătrânului manni? E dash-dinh?

Roland dădu din cap.

— Întocmai. Ştii cum îl cheamă, Jake?

Şi se concentră asupra numelui.

— Îi vezi numele în mintea mea?

— Sigur, Henchick, răspunse pe loc Jake. Ai stat de vorbă cu el… când? Târziu în noapte?

— Aşa este.

Nu se concentrase şi pe momentul când avusese loc discuţia aceea şi s-ar fi simţit mult mai bine dacă Jake n-ar fi aflat. Însă atingerea băiatului era puternică, şi îl crezuse când îi

spusese că nu-şi vârâse dinadins nasul în mintea lui.

— Doamna Eisenhart îşi imaginează că-l urăşte, dar tu crezi că doar se teme de el.

— Da, repetă Roland. Intuiţia asta a ta este foarte puternică. Mult mai puternică decât a fost vreodată cea a lui Alain, şi mult mai puternică decât a fost ea înainte. Datorită trandafirului, nu-i aşa?

Jake dădu din cap. Da. Trandafirul. Merseră mai departe în tăcere. Copitele cailor ridicau norişori străvezii de praf. În ciuda soarelui, ziua era răcoroasă, prevestind toamna.

— Bine, Jake. Vorbeşte cu mine dan-dinh, dacă asta vrei, iar eu îţi mulţumesc pentru încrederea în înţelepciunea mea, câtă o fi ea.

Însă, vreme de două minute, băiatul nu mai spuse nimic. Roland se uită cercetător la el, încercând să-i intre în minte aşa cum Jake intrase într-a lui (şi cu teribil de multă uşurinţă), dar nu descoperi nimic acolo. Absolut ni…

Ba nu. Un şobolan… care se zbătea… străpuns de ceva…

— Unde este castelul ăla unde se duce? îl întrebă pe neaşteptate Jake. Ştii cumva?

Roland nu reuşi să-şi mascheze reacţia de surpriză. Reacţia de mare uluire, mai corect spus. Amestecată cu o fărâmă de vinovăţie. Şi, brusc, înţelese… mă rog, nu chiar tot, dar suficient.

— Nu-i vorba de niciun castel. Niciodată n-a existat niciun castel, îi zise el lui Jake. Este doar un loc din mintea ei unde se refugiază, un loc pe care probabil că l-a născocit din poveştile pe care le-a citit la viaţa ei şi din cele pe care vi le-am spus eu lângă focul de tabără. Se duce acolo ca să nu vadă ce mănâncă într-adevăr. Ce îi cere copilul ei.

— Am văzut-o mâncând friptură de porc la cuptor, spuse Jake. Numai că din friptura aia mâncase un şobolan înainte să vină ea. Şi a înfipt în el o furculiţă mare, din cele pentru grătar.

— Unde ai văzut toate astea?

— În castel.

Făcu o pauză şi se corectă:

— În visul ei. Eu eram în visul ei.

— Te-a observat?

Ochii pistolarului erau aprinşi, erau în flăcări. Calul îi simţi starea de spirit şi se opri. Se opri şi calul lui Jake. Se aflau pe Drumul de Est, la un kilometru distanţă de locul unde Molly Doolin, zisă şi Vâlvătaia, ucisese pe vremuri un Lup venit din Bubuit de Tunet.

— Nu, răspunse Jake. Nu m-a observat.

Roland se gândi la noaptea când o urmărise el prin mlaştină. Atunci bănuise că ea se credea într-un cu totul alt loc, simţise asta, dar nu-şi putuse da seama despre ce fel de loc era vorba. Viziunile pe care reuşise să le capteze din mintea ei fuseseră întunecoase, neclare. Acum ştia. Şi mai ştia încă un lucru: pe Jake îl tulburase hotărârea *dinh*-ului de a o lăsa pe Susannah să continue astfel. Şi poate că avea tot dreptul să fie tulburat. Dar…

— Nu pe Susannah ai văzut-o, Jake.

— Ştiu. Am văzut-o pe cea care încă mai are picioare. Îşi zice Mia. E însărcinată şi speriată de moarte.

Roland se hotărî:

— Dacă doreşti să mi te adresezi *dan-dinh*, atunci povesteşte-mi absolut tot ce ai văzut în vis şi absolut tot ce te-a necăjit după ce te-ai trezit, când ţi-ai amintit visul. Şi am să-ţi împărtăşesc din înţelepciunea inimii mele, atâta câtă este ea.

— Dar n-ai să mă… Roland, n-ai să mă certi?

Nici de această dată pistolarul nu reuşi să-şi ascundă mirarea.

— Nu, Jake. Nici pe departe. Poate ar trebui ca eu să te rog să nu mă certi tu *pe mine*.

Băiatul surâse stins. Caii porniră din nou la drum, ceva mai iute acum, ca şi cum ar fi ştiut că se petrecuse ceva cumplit în locul acela şi voiau să plece cât mai repede de acolo.

2

Înainte să înceapă să vorbească, Jake nu ştiuse cât anume să dezvăluie din gândurile care îl frământau. Nici acum nu se hotărâse încă dacă să-i spună lui Roland despre Andy şi Slightman cel Bătrân. În cele din urmă se folosi de sfatul pe care i-l dăduse Roland – *Povesteşte-mi absolut tot ce ai văzut în vis şi absolut tot ce te-a necăjit după ce te-ai trezit, când ţi-ai amintit visul* – şi nu mai pomeni nimic despre întâlnirea la ceas de noapte de pe malul râului. Şi chiar aşa, la lumina zilei episodul acela i se părea mult mai puţin important.

Îi povesti lui Roland cum coborâse Mia în fugă scara cea mare, şi îi povesti despre spaima ei fără margini atunci când văzuse că nu era nimic de mâncare în sufragerie, sau sala de ospeţe, sau de banchet, sau cum mama naibii se chema. Îi povesti despre cum intrase în bucătărie. Despre cum descoperise friptura din care se înfrupta şobolanul. Despre cum îşi anihilase concurenţa. Despre cum înfulecase recompensa. Şi apoi îi povesti cum se trezise el, lac de apă, speriat până în măduva oaselor, abia abţinându-se să nu urle.

Şovăi şi îi aruncă o privire lui Roland. Pistolarul îşi roti degetele în felul său nerăbdător – spune mai departe, grăbeşte-te, termină.

Oricum, îşi spuse băiatul, *mi-a promis că n-o să mă certe şi se ţine de cuvânt.*

Sigur că da, însă Jake tot nu se putea hotărî să-i mărturisească lui Roland că îi trecuse prin cap să-i dezvăluie el adevărul lui Susannah. Reuşi, totuşi, să-i împărtăşească principala lui temere: din cauză că trei ştiau, iar unul nu, *ka-tet*-ul lor era fisurat exact atunci când ar fi trebuit să fie cât mai rezistent cu putinţă. Ba chiar îi povesti şi bancul cel vechi cu omul cu pana de cauciuc care zice că *Roata e turtită doar la bază.* Şi nu se aşteptă ca Roland să râdă, şi măcar în această privinţă aşteptările i-au fost satisfăcute. Dar avu senzaţia că pistolarul era ruşinat într-o oarecare măsură şi chestia aceasta i se păru înfricoşătoare. Căci Jake avea impresia că sentimentul de ruşine trebuie asociat doar cu acei oameni care nu ştiu cum să acţioneze.

— Şi până azi-noapte a fost şi mai rău, spuse Jake, pentru

că nu aveai de gând să-mi spui nici *mie,* nu-i aşa?

— Nu, răspunse Roland.

— Nu?

— Am lăsat lucrurile să se desfăşoare în voia lor. Lui Eddie i-am spus pentru că mi-era teamă că atunci când vor fi doar ei doi împreună, îi va descoperi expediţiile şi va încerca s-o trezească din somn. Şi mi-era teamă de ce li s-ar fi putut întâmpla într-o asemenea situaţie.

— De ce nu-i spui şi ei, şi gata?

Roland oftă.

— Ascultă-mă, Jake. Când eram tineri, Cort a avut grijă de pregătirea noastră fizică. Vannay a avut grijă de cea intelectuală. Amândoi au încercat să ne înveţe tot ce ştiau despre morală. Dar în Gilead, taţii noştri erau cei care aveau obligaţia să ne înveţe despre destin, despre *ka*. Şi, cum fiecare tată era diferit, fiecare dintre noi am ieşit din copilărie având idei vag diferite despre ce anume este *ka* şi despre cum anume funcţionează el. Înţelegi?

Înţeleg că eviţi răspunsul la o întrebare foarte simplă, îi răspunse Jake în gând, dar dădu viguros din cap.

— Tatăl meu mi-a spus o sumedenie de lucruri despre subiectul acesta, şi am uitat cea mai mare parte dintre ele, însă unul mi-a rămas întipărit în minte. Atunci când te simţi nesigur, trebuie să-l laşi pe *ka* să facă ce ştie el mai bine că are de făcut.

— Deci ăsta e *ka*, spuse dezamăgit Jake. Roland, nu prea ne este de folos.

Pistolarul sesiză îngrijorarea din glasul băiatului, însă dezamăgirea îl îndurera. Se întoarse în şa, deschise gura, îşi dădu seama că urma să rostească o explicaţie deşartă şi o închise la loc. În loc să se justifice, alese să spună adevărul.

— Nu ştiu ce să fac. Ai tu vreo idee?

Chipul băiatului căpătă o nuanţă alarmantă de roşu, iar Roland pricepu că Jake credea că el este sarcastic, sarcastic, pentru numele tuturor zeilor! Că e furios. Era de-a dreptul înspăimântătoare o asemenea lipsă de înţelegere. *Are dreptate,* îşi spuse pistolarul. *Grupul nostru s-a fisurat. Zeii să ne aibă în*

paza lor.

— Linişteşte-te, îi spuse Roland lui Jake. Ascultă-mă, rogute, ascultă-mă cu luare-aminte. Lupii vor veni în Calla Bryn Sturgis. Balazar cu „domnii" lui vor veni în New York. Vor veni curând şi unii, şi ceilalţi. Crezi că pruncul lui Susannah va aştepta până când vom rezolva aceste chestiuni, indiferent cum va fi să le rezolvăm? Eu, unul, nu ştiu.

— Nici măcar nu arată că ar fi gravidă, şopti Jake.

Roşeaţa îi mai dispăruse din obraji, însă tot în jos îşi ţinea privirea.

— Nu, fu de acord Roland. Nu arată. Are sânii puţin mai plini – poate şi şoldurile – dar astea sunt toate semnele. Aşa că am motiv să sper. Şi trebuie să speri şi tu. Pentru că, mai presus de povestea cu Lupii şi cea cu trandafirul din lumea ta, mai trebuie să ne gândim şi cum să procedăm cu Treisprezece Negru. Eu am o idee – şi sper să fie o idee bună – dar trebuie să mai stau o dată de vorbă cu Henchick. Şi cu toţii trebuie să ascultăm restul poveştii Părintelui Callahan. Te-ai gândit cumva să-i spui lui Susannah ce se petrece cu ea?

— Eu…, îngăimă Jake muşcându-şi buzele.

— Văd că te-ai gândit. Scoate-ţi gândul ăsta din cap. Dacă mai e ceva în afară de moarte care să destrame definitiv relaţia noastră, atunci acel ceva este nesupunerea. Eu sunt *dinh*-ul tău, Jake, şi eşti obligat să mă asculţi.

— Ştiu! aproape strigă băiatul. Crezi că nu ştiu?

— Şi crezi că-mi place? îl întrebă Roland la fel de înfierbântat. Nu pricepi cât de uşor mi-a fost înainte…, se întrerupse, îngrozit de ce era să spună.

— Înainte de venirea noastră, îi termină Jake propoziţia pe un ton sec. Ei bine, ştii ce? Nu noi am *cerut* să venim aici.

Şi eu nu ţi-am cerut să mă laşi să cad în abis. Nu ţi-am cerut să mă ucizi.

— Jake…

Pistolarul oftă, ridică mâinile spre cer, le lăsă să cadă. În faţa lor drumul cotea spre locul unde se afla gospodăria familiei Jaffords, unde îi aşteptau Eddie şi Susannah.

— Nu pot face altceva decât să repet ce ţi-am spus înainte:

când nu eşti sigur de *ka*, e mai bine să-l laşi să-şi vadă de treabă. Dacă încerci să intervii, aproape sigur vei strica totul.

— Atitudinea asta seamănă cu ceea ce oamenii din Regatul New York numesc „fofilare”, Roland. Adică îmi dai un răspuns, care nu-i tocmai un răspuns, doar ca să mă faci să-ţi cânt în strună.

Cu buzele strânse, Roland căzu pe gânduri.

— Tu mi-ai cerut să poruncesc inimii tale.

Jake dădu din cap cu teamă.

— Iată cele două lucruri pe care ţi le spun *dan-dinh*. În primul rând, îţi spun că noi trei – tu şi cu mine şi cu Eddie – vom discuta cu Susannah *an-tet* chiar înainte de venirea Lupilor şi îi vom mărturisi tot ce ştim. Că este însărcinată, că pruncul este aproape sigur pruncul unui demon, şi că ea a creat o femeie pe nume Mia care să dea naştere acestui prunc. În al doilea rând, îţi cer să nu mai pomenim despre povestea asta până când va veni clipa să stăm de vorbă cu ea.

Faţa lui Jake se lumină pe măsură ce analiza în minte spusele pistolarului.

— Pe bune?

— Da.

Roland încercă să nu arate cât de tare îl rănea şi îl înfuria această întrebare. Cu toate acestea, înţelegea de ce băiatul se simţise nevoit să o pună.

— Îţi promit şi îţi jur. Îţi convine aşa?

— Da! Îmi convine de minune!

Roland dădu din cap.

— Nu fac asta pentru că aş fi convins că aşa trebuie să procedăm, ci pentru că *tu* eşti convins că aşa este bine, Jake. Eu…

— Stai aşa, prr, ho! îi pieri zâmbetul lui Jake. Nu încerca să-mi pui mie în cârcă treaba asta. Niciodată eu nu…

— Scuteşte-mă de prostiile astea, spuse Roland pe un ton sec şi distant pe care Jake îl auzise doar rareori. Îmi ceri să iei parte la o decizie a bărbaţilor. Iar eu îţi permit – eu *trebuie* să-ţi permit – deoarece *ka* a stabilit ca tu să te porţi ca un bărbat în situaţii dificile. Tu însuţi ai deschis uşa aceasta atunci când

mi-ai pus la îndoială discernământul. Tăgăduieşti că aşa este?

Din nou Jake făcu feţe-feţe – palid, îmbujorat, palid. Părea îngrozit şi clătină din cap fără să rostească niciun cuvânt. *O, zei ai mei,* îşi zise Roland. *Cât de tare urăsc treaba asta. Pute ca un căcat de mort.*

Spuse cu ceva mai mult calm:

— Nu, nu tu ai cerut să fii adus aici. Iar eu nu mi-am dorit să-ţi răpesc copilăria. Însă suntem aici, iar *ka* stă deoparte şi îşi râde de noi. Trebuie să facem cum ne porunceşte sau să plătim preţul.

Jake îşi plecă fruntea şi scoase o şoaptă tremurată:

— Ştiu.

— Tu crezi că Susannah trebuie să afle. Eu, pe de altă parte, *nu* ştiu ce trebuie să facem – mi-am pierdut busola în această privinţă. Şi atunci când unul ştie şi altul nu ştie, cel care nu ştie trebuie să-şi plece capul, iar cel care ştie trebuie să-şi asume responsabilitatea. Mă înţelegi, Jake?

— Da, şopti din nou Jake, atingându-şi fruntea cu pumnul strâns.

— Bine. Cu asta încheiem discuţia. Atingerea ta e puternică.

— Aş fi vrut să nu fie! explodă Jake.

— Asta-i situaţia. Poţi s-o atingi?

— Da. Nu că-mi vâr nasul în mintea ei – sau în mintea oricăruia dintre voi, aşa să ştii – dar, da, uneori o ating. Şi prind frânturi din cântecele care-i trec prin cap, sau imagini din apartamentul ei din New York. Îi e tare dor de el.

Şi odată şi-a zis: „Păcat că n-am apucat să citesc romanul ăla nou de Allen Drury.” Cred că Allen Drury e un scriitor renumit în *când*-ul ei.

— Cu alte cuvinte, ai prins numai lucruri de suprafaţă.

— Da.

— Însă ai putea să pătrunzi mai adânc.

— Aş putea şi să mă uit la ea când se dezbracă, spuse posomorât Jake, dar nu înseamnă că ar fi bine.

— În situaţia de faţă *este* bine, Jake. Gândeşte-te la ea ca la o fântână din care bei zilnic un pocal ca să vezi dacă apa mai

este dulce. Vreau să aflu dacă se schimbă. Şi mai ales vreau să ştiu dacă are de gând s-o ia la vale.

Jake îl privi cu ochi mari.

— Dacă are de gând să fugă? Unde să fugă?

Roland clătină din cap:

— Nu ştiu. Unde se ascunde pisica să-şi fete puii? În dulap? Sub hambar?

— Şi dacă îi spunem, iar cealaltă învinge? Şi dacă *Mia* o ia la vale, Roland, şi o ia cu ea şi pe Susannah?

Pistolarul nu-i răspunse. Fireşte, exact de asta se temea şi el, iar Jake era suficient de inteligent ca să înţeleagă.

Băiatul se uită la el cu un anume resentiment perfect de înţeles… dar şi cu acceptare.

— O dată pe zi. Nu mai des.

— Ba mai des dacă simţi că se petrece vreo schimbare.

— Bine, zise Jake. Nu-mi place, dar eu te-am întrebat *dan-dinh*. Am senzaţia că m-ai bătut.

— Nu e o luptă, Jake. Şi nici un joc nu e.

— Ştiu, clătină băiatul din cap. Mi se pare că m-ai făcut din vorbe, dar e în regulă.

Dar chiar te-am făcut din vorbe, îi răspunse Roland în gând. Era bine că nimeni nu-şi dădea seama cât de pierdut se simţea el acum, când nu mai avea intuiţia care îl ajutase în atâtea şi atâtea situaţii dificile. *Aşa am făcut… dar numai pentru că am fost obligat.*

— Deocamdată ne vom ţine gura, dar îi vom spune chiar înainte de venirea Lupilor, spuse Jake. Chiar înainte de luptă. Asta-i învoiala?

Roland dădu din cap. Asta era învoiala.

— Şi dacă va trebui să ne luptăm mai întâi cu Balazar – în cealaltă lume – tot va trebui să-i spunem, da?

— Da, răspunse Roland. Aşa vom face.

— Nu-mi place, spuse posomorât Jake.

Iar Roland fu de acord cu el:

— Nici mie.

3

Când apărură Roland şi Jake, Eddie stătea pe prispa familiei Jaffords. Cioplea o bucată de lemn şi asculta povestea încâlcită pe care i-o spunea Bunelul, sperând că dă din cap a aprobare la momentele potrivite. Puse de-o parte cuţitul şi coborî agale treptele ieşindu-le în întâmpinare şi strigând-o pe Suze peste umăr.

Se simţea extraordinar de bine în dimineaţa aceasta. Se risipiseră ca luate de vânt toate spaimele de noaptea trecută, aşa cum păţesc, îndeobşte, temerile noastre cele mai cumplite din crucea nopţilor. Aidoma vampirilor de Tipul Unu şi Doi pe care îi cunoştea Părintele, aceste temeri păreau alergice la lumina zilei. În primul rând, absolut toţi copiii soţilor Jaffords fuseseră prezenţi, în stare bună, la micul dejun. Mai mult încă, se descoperise că un purcel dispăruse din cocină. Tian îi întrebase pe Eddie şi pe Susannah dacă auziseră ceva în timpul nopţii şi dăduse abătut din cap atunci când amândoi îi făcuseră semn că nu, nu auziseră nimic.

— Aşa vezi. Prin partea noastră de lume au cam dispărut progeniturile mutanţilor, da' mai sunt destui în nord. Şi de acolo coboară spre noi haite de câini sălbatici în fiecare toamnă. Se pare că au trecut acu' două săptămâni prin Calla Amity; săptămâna care vine precis o să dea năvală, iar Calla Lockwook o să dea de belea. Nu scot niciun sunet, aşa să ştiţi. Adică nu că s-ar mişca fără zgomot. Sunt muţi, asta vreau să zic. N-au nimic aici.

Tian îşi puse mâna pe gât pentru exemplificare.

— În plus, n-am de ce să mă vait, că mie, personal, chiar mi-au făcut un *bine.* Am găsit un guzgan de hambar al naibii de mare. Cât se poate de mort. I-au smuls capul cu totul.

— Scârbos, se revoltă cu o grimasă teatrală Hedda, împingând la o parte castronul cu terci.

— Pune mâna de-ţi mănâncă terciu' ăla, don'şoară, îi zise Zalia. Tre' să capeţi putere ca să pui rufele la uscat.

— Mami-Mami, *de ce-eee?*

Eddie surprinse privirea lui Susannah şi-i făcu cu ochiul. Ea

îi răspunse, şi, da, totul era în ordine. Sigur, dăduse o raită azi-noapte. Luase o gustărică. Îngropase resturile. Şi, da, vor trebui să facă ceva cu sarcina asta a ei. Sigur că da. Dar totul va fi bine, în cele din urmă. Eddie era sigur de asta. În plus, la lumina zilei, simplul gând că Susannah ar fi putut face rău unui copil era absolut ridicolă.

— Heil, Roland, Jake.

Eddie se întoarse şi o văzu pe Zalia pe prispă, făcând o reverenţă. Roland îşi scoase pălăria, o întinse spre ea în semn de salut, apoi şi-o puse la loc pe cap.

— Sai, i se adresă el, eşti de acord cu soţul tău care spune că trebuie să ne luptăm cu Lupii?

Femeia oftă, dar privirea nu-i şovăi nici-o clipă.

— Da, pistolarule.

— Ceri ajutor şi sprijin?

Întrebarea fu rostită fără ostentaţie – pe un ton aproape colocvial, de fapt – însă Eddie simţi că-i stă inima în loc, iar când Susannah îşi strecură mâna într-a lui, o strânse cu putere. Iată cea de-a treia întrebare, întrebarea-cheie, întrebarea care nu fusese pusă nici celui mai mare moşier din Calla, nici celui mai mare crescător de vite din Calla, nici celui mai mare negustor din Calla. Întrebarea aceasta fusese adresată unei neveste de ţăran, unei femei cu părul de culoarea şoricelului, strâns în coc la spate, unei femei a cărei piele, şi aşa închisă la culoare de la natură, se uscase şi se zbârcise de la prea multă muncă sub razele puternice ale soarelui, unei femei ale cărei haine de lucru se decoloraseră de la prea mult spălat. Şi era drept să fie aşa. Era perfect. Pentru că sufletul comunităţii Calla Bryn Sturgis se afla în cele patru duzini de gospodării mici, întocmai ca aceasta, îşi spuse Eddie. Atunci Zalia Jaffords să vorbească în numele tuturor. La naiba, de ce nu?

— Cer şi îţi mulţumesc ţie, îi răspunse ea simplu. Domnul Dumnezeu şi Omul Iisus să te binecuvânteze pe tine şi pe ai tăi.

Roland dădu din cap uşurel, de parcă i-ar fi dat bineţe.

— Margaret Eisenhart mi-a arătat ceva.

— Nu mai spune? surâse blând Zalia.

Tian apăru de după colţul casei, istovit şi asudat, deşi era doar ora nouă dimineaţa. Pe umăr îşi aruncase un ham rupt. Le ură o zi bună lui Roland şi lui Jake şi se duse lângă soţia sa. Rămase acolo, petrecându-şi un braţ pe după mijlocul ei.

— Ba da, şi ne-a spus povestea Domniţei Oriza şi a lui Gray Dick.

— Este o poveste frumoasă, comentă neutru femeia.

— Aşa este, fu de acord Roland. Nu am de gând s-o iau pe ocolite, doamnă-sai. Eşti de acord să fii în prima linie cu farfuria ta atunci când va veni momentul să luptăm?

Tian făcu ochii mari. Căscă gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Îşi privi lung soţia ca un om în faţa unei mari revelaţii.

— Da, răspunse Zalia.

Tian aruncă hamul şi o cuprinse în braţe. Ea îi răspunse iute la îmbrăţişare, apoi se întoarse iarăşi spre Roland şi prietenii lui.

Pistolarul zâmbea. Eddie fu cuprins de senzaţia de ireal care îl sufoca de fiecare dată când viziona acest fenomen.

— Bine. Şi vrei s-o înveţi pe Susannah să arunce farfuria?

Zalia o privi gânditoare pe Susannah.

— Vrea să înveţe?

— Nu ştiu, interveni Susannah. Trebuie să învăţ, Roland?

— Da.

— Când, pistolarule?

Roland făcu un calcul scurt în minte şi spuse:

— Dacă totul merge bine, peste trei sau patru zile. Dacă n-are înclinaţie pentru aşa ceva, trimite-mi-o înapoi şi vom încerca cu Jake.

Băiatul tresări vizibil.

— Dar cred că se va descurca bine, continuă Roland. N-am mai pomenit un pistolar care să nu se înveţe cu armele noi aşa cum se învaţă raţele la un iaz nou. Şi trebuie ca măcar unul dintre noi să arunce farfuria sau să tragă cu arbaleta, căci suntem patru şi nu avem decât trei arme cu care ne putem lupta. Iar mie îmi place farfuria. Îmi place foarte mult.

— Sigur, atunci am s-o învăţ tot ce ştiu, spuse Zalia adresându-i lui Susannah un surâs sfios.

— Atunci, peste nouă zile, vă aşteptăm la Bătrân acasă pe tine, pe Margaret, pe Rosalia şi pe Sarey Adams şi vom vedea ce vom face mai departe.

— Ai un plan? îl întrebă Tian cu ochi în care ardea speranţa.

— Voi avea atunci, răspunse Roland.

4

Merseră călare spre oraş, unul lângă celălalt, dar, acolo unde Drumul de Est se intersecta cu un altul care ducea de la nord la sud, Roland îşi struni calul.

— Aici ne despărţim, le spuse el, arătând către dealurile dinspre nord. La două ceasuri de aici se află locul pe care unii dintre Exploratori îl numesc Calla oamenilor manni, iar alţii, Cărarea Roşie a oamenilor manni. Oricum i-ai spune, este acelaşi lucru: satul în care trăiesc oamenii manni. Acolo mă voi întâlni cu Henchick.

— *Dinh*-ul lor, arătă Eddie că a înţeles.

Roland aprobă din cap.

— Dincolo de satul lor, la mai puţin de o oră de mers, sunt câteva mine abandonate şi o mulţime de peşteri.

— Locul pe care ni l-ai arătat pe harta gemenilor Tavery? întrebă Susannah.

— Nu tocmai, dar e destul de aproape de acela. Pe mine mă interesează cea pe care localnicii o numesc Peştera Uşii. Ne va povesti despre ea Callahan diseară.

— Ştii sigur, sau te bazezi pe intuiţie? vru să ştie Susannah.

— Henchick mi-a spus. Azi-noapte. Mi-a povestit şi despre Părinte. V-aş putea destăinui ce am aflat, dar cred că-i mai bine să-l lăsăm pe el să ne spună. În orice caz, peştera aceea este importantă pentru noi.

— Acolo e calea înapoi, nu? îl întrebă Jake. Crezi că pe acolo e calea înapoi în New York.

— Mai mult, îi răspunse pistolarul. Cu Treisprezece Negru în posesia noastră, cred că este calea spre orice *unde* şi spre orice *când.*

— Şi spre Turnul Întunecat? întrebă Eddie cu voce şoptită, răguşită din cauza emoţiei.

— Nu ştiu, răspunse Roland, dar cred că Henchick îmi va arăta peştera, iar atunci voi şti mai multe. Între timp, voi vă veţi duce la prăvălia lui Took.

— Pe bune? întrebă Jake.

— Pe bune.

Roland îşi trase punga pe genunchi şi scoase din ea un săculeţ din piele cu baierele bine strânse. Nici unul dintre cei trei nu-l mai văzuse înainte.

— Tatăl meu mi l-a dat, le zise el dus pe gânduri. Numai atât mai am, în afară de faţa asta distrusă care a fost tânără şi chipeşă atunci când am intrat călare în Mejis împreună cu tovarăşii mei de *ka*, acum mulţi, mulţi ani.

Se uitară la el cu un soi de teamă amestecată cu veneraţie profundă, toţi trei cu acelaşi gând în minte: dacă pistolarul spunea adevărul, săculeţul acela trebuia să fi fost vechi de sute de ani. Roland îl deschise, privi înăuntru, dădu din cap mulţumit.

— Susannah, întinde mâinile.

Le întinse. Şi, în palmele ei făcute căuş, Roland vărsă zece monede din argint, golind săculeţul.

— Eddie, întinde mâinile.

— Ei, Roland, am senzaţia că rezervorul a secat.

— Întinde mâinile.

Eddie ridică din umeri şi le întinse. Roland răsturnă săculeţul, iar în palmele tânărului căzură douăsprezece monede din aur. Săculeţul era din nou gol.

— Jake?

Jake întinse palmele. Din buzunarul ponchoului, Ete urmărea curios scena. De data aceasta, din săculeţ căzură şase pietre preţioase. Şi iarăşi săculeţul se goli.

— Nu sunt decât granate, zise Roland pe ton de scuză. Dar am auzit că sunt o marfă bună de schimb prin părţile acestea.

N-o să reuşiţi să cumpăraţi mare lucru, dar măcar *veţi* lua ceva care să bucure inima băiatului.

— Super! exclamă Jake, zâmbind cu gura până la urechi. Mulţam mult de tot! Mult-mult!

Priviră săculeţul gol cu uimire tăcută, aducând un surâs şi pe buzele lui Roland.

— A dispărut mare parte din magia pe care o ştiam odinioară, sau la care am avut acces, dar ceva-ceva tot a mai rămas. Ca frunzele de ceai pe fundul ceştii.

— Mai e ceva înăuntru? se interesă Jake.

— Nu. Dar va fi, cu timpul. Este un săculeţ-de-spor.

Roland îl puse la loc în punga mai mare din care îşi scoase nişte tutun din cel pe care i-l dăruise Callahan şi începu să-şi răsucească o ţigară.

— Mergeţi la prăvălie. Cumpăraţi ce vă pofteşte inima. Poate şi nişte cămăşi, una pentru mine, dacă vreţi; aş cam avea nevoie. Apoi ieşiţi în tindă şi trageţi-vă sufletul, aşa cum fac localnicii. Lui sai Took n-o să-i convină, că nimic nu i-ar face mai multă plăcere decât să ne vadă plecând spre Bubuit de Tunet, ca să ne găsim moartea. Dar nici n-o să vă gonească de acolo.

— Să încerce numai, mârâi Eddie şi atinse patul pistolului lui Roland pe care îl purta la şold.

— Nu vei avea nevoie de ăla, îi spuse Roland. Obiceiul îl va ţine în spatele tejghelei ca să-şi păzească banii. În plus, ştie care-i starea de spirit a oraşului şi nu vrea să iasă cu scandal.

— Localnicii sunt de partea noastră, nu-i aşa? spuse Susannah.

— Ba da. Însă, dacă ar fi să-l întrebi pe vreunul dintre ei direct, aşa cum am întrebat-o eu pe doamna-sai Jaffords, nu ţi-ar răspunde. Dar, da. Vor să lupte. Sau să ne lase să luptăm noi pentru ei. Şi nu-i putem condamna pentru asta. Treaba noastră este să luptăm pentru cei ce nu pot lupta singuri.

Eddie deschise gura să-i spună lui Roland ce aflase de la Bunel, apoi o închise la loc. Roland nu-l întrebase cum se desfăşurase întrevederea cu cel mai bătrân om din Calla, deşi pentru asta îl trimisese la familia Jaffords. Şi acum îşi dădu

seama că nici Susannah nu-l întrebase nimic. Nu pomenise deloc de discuţia lui cu bătrânul Jamie.

— O să-i pui şi lui Henchick întrebarea pe care i-ai pus-o doamnei Jaffords? îl întrebă Jake.

— Da, răspunse Roland. Pe el am să-l întreb.

— Pentru că ştii ce-ţi va răspunde.

Roland dădu din cap şi zâmbi din nou. Însă acesta nu mai era un zâmbet încurajator, ci unul rece ca razele soarelui pe zăpadă.

— Un pistolar nu pune niciodată o întrebare la care nu cunoaşte răspunsul, spuse el. Ne vom întâlni la cină, acasă la Părinte. Dacă totul merge bine, voi ajunge acolo înainte ca soarele să coboare dincolo de orizont. Sunteţi bine? Eddie? Jake?

O mică şovăială.

— Susannah?

Toţi dădură din cap. Şi Ete.

— Atunci, ne vedem diseară. Mergeţi cu bine, şi fie ca soarele să nu vă intre în ochi.

Dădu pinteni calului şi o apucă pe drumul părăginit care ducea spre nord. Se uitară după el, până când dispăru din vedere, şi atunci, ca de fiecare dată când el pleca, iar ei erau lăsaţi pe cont propriu, îi copleşi un sentiment complex, parte teamă, parte singurătate, parte mândrie agitată.

Se îndreptară spre oraş mai aproape unul de celălalt.

5

— Nei, nei nei, să nu cutezi să vâri bumbleru' ăla jegos la mine-n prăvălie, nei, nei, nei! strigă Eben Took de la locul său din spatele tejghelei.

Vocea lui ascuţită, ca de femeie isterică, zgârie cu cioburi de sticlă liniştea adormită a prăvăliei. Negustorul arăta scandalizat spre Ete, care se uita în jur din buzunarul hainei lui Jake. Vreo doisprezece clienţi care se întâmplau să fie în magazin, majoritatea femei în rochii modeste, lucrate în casă,

se întoarseră să descopere sursa nervozităţii lui Took.

Doi argaţi, în cămăşi simple, cafenii, pantaloni din denim şi sandale din rafie, care până atunci stătuseră lângă tejghea, se retraseră în pripă, de parcă s-ar fi aşteptat ca străinii cu pistoale să-şi scoată armele şi să-l expedieze pe comerciant tocmai până în Calla Boot Hill.

— Da, domnule, imediat, spuse Jake cu blândeţe. Scuze.

Îl scoase pe Ete din buzunar şi îl puse jos, pe tinda însorită, chiar lângă uşă.

— Stai, Ete.

— Ete. Stă, fu de acord bumblerul aşezându-se în poponeţ şi încolăcindu-şi în jurul picioarelor codiţa arcuită.

Jake îşi ajunse din urmă prietenii şi intrară în prăvălie. Lui Susannah i se păru că interiorul magazinului poartă mirosul celor din Mississippi, pe care le cutreierase în timpul ei: un amestec de carne sărată, piele, mirodenii, cafea, naftalină şi matrapazlâcuri desuete. Lângă tejghea era un butoi mare din lemn, cu capacul tras într-o parte, lângă care era atârnat un cleşte. De acolo venea un iz puternic şi înţepător de murături în saramură.

— Nu dau pă datorie! zbieră Took la fel de isteric şi la fel de enervant. N-am dat niciodată pă datorie la nişte neica-nimeni dă dăparte şi nici n-o să dau! Adevărat vă zic!

Susannah îl strânse pe Eddie de mână încercând să-l calmeze. Eddie se scutură iritat, dar când i se adresă negustorului, tonul său fu la fel de blajin ca al lui Jake mai devreme.

— Îţi mulţumim, sai Took, nici nu vrem să cumpărăm pe datorie.

Şi adăugă o expresie auzită la Părintele Callahan:

— Niciodată de când ne ştim n-am luat pe datorie.

Murmure de aprobare de la câţiva dintre oamenii aflaţi în prăvălie. Nimeni nu mai încerca să se prefacă interesat de mărfuri. Took se făcu vânăt la faţă. Susannah îl apucă din nou pe Eddie din mână, acum aruncându-i şi un zâmbet satisfăcut.

La început cercetară produsele în tăcere, dar, înainte să termine, câţiva dintre ceilalţi clienţi – toţi participanţi la

petrecerea de la Pavilion din urmă cu două seri – se apropiară de ei să le dea bineţe şi să-i întrebe (cu sfială) ce mai fac. Toţi trei răspunseră că fac bine. Aleseră nişte cămăşi, din care două pentru Roland, pantaloni din denim, flanele de corp, şi trei perechi de cizme scurte, absolut hidoase, dar confortabile şi rezistente. Jake îşi luă şi o pungă cu dulciuri pe care le alese indicându-i-le cu degetul lui Took, iar acesta le ambală cu o încetineală respingătoare şi plină de răutate. Când vru să cumpere şi un pachet cu tutun şi nişte foiţe de ţigară pentru Roland, negustorul îl refuză cu o încântare mult prea evidentă.

— Nei, nei. Io nu vând tabac la copii. Niciodată.

— Bravo ţie, spuse Eddie. Cu cât eşti mai aproape de iarba dracului, cu atât e mai aproape şi doctorul de tine. Dar mie ai să-mi vinzi, nu-i aşa, sai? *Dinh*-ului nostru îi place să tragă câte un fum seara, în vreme ce se gândeşte cum să-i ajute pe cei aflaţi la nevoie.

Se auziră câteva chicote. Magazinul se umpluse cu o iuţeală de-a dreptul uluitoare. Acum jucau în faţa unui public adevărat, iar pe Eddie asta nu-l deranja câtuşi de puţin. Took ieşea ca un căcănar din toată povestea, iar lucrul acesta nu era deloc de mirare. Took *chiar* era un căcănar.

— Niciodată n-am văzut pe cineva care să danseze commala aşa de bine! strigă un bărbat de pe intervalul dintre mărfuri, în murmurele de aprobare ale asistenţei.

— Mulţumim frumos, spuse Eddie. Îi voi transmite.

— Şi doamna ta cântă bine, zise un altul.

Susannah mimă o reverenţă din scaunul cu rotile. Când îşi încheie sesiunea de cumpărături scoase cu cleştele o murătură din butoi. Eddie se apropie de ea şi îi şopti:

— Mi se pare că mi-am scos şi eu ceva la fel de verde din nas, dar nu mai ţin minte când a fost asta.

— Nu fi scârbos, scumpete mică, îi surâse suav Susannah.

Eddie şi Jake au fost bucuroşi s-o lase pe ea să se târguiască, iar Susannah îşi îndeplini sarcina cu multă pasiune. Took îşi dădu toată silinţa s-o încarce la preţ pentru toată *gunna* lor, cum ar fi spus Roland, pentru toate bunurile

cumpărate, dar lui Eddie i se păru că nu o făcea pentru că ar fi avut ceva în mod special împotriva lor, ci pentru că Eben Took credea că tragerea pe sfoară făcea parte din fişa postului (sau din vocaţia lui sacră). Dar evident că era suficient de perspicace ca să sesizeze starea de spirit a clienţilor lui, aşa că o lăsă mai moale cu şicanele. Ceea ce nu-l împiedică, însă, să le verifice monedele lovindu-le de un pătrat din metal destinat acelui unic scop şi să ţină agatele lui Jake în lumină şi chiar să refuze una din ele (deşi celor trei le părea identică cu celelalte).

— Cât mai staţi p-acilea, măi? îi întrebă pe un ton cu pretenţii de cordialitate la sfârşitul negocierii.

Dar ochii lui nu erau deloc prietenoşi, ci mici şi vicleni, iar Eddie fu convins că orice ar fi răspuns ar fi ajuns, chiar înainte de apusul soarelui, la urechile lui Eisenhart, Overholser şi ale oricui altcuiva cu un cuvânt greu de spus în comunitatea aceea.

— Păi, asta depinde de ce o să vedem, zise Eddie. Iar ce o să vedem depinde foarte mult de ce anume vor dori oamenii să ne arate, nu crezi?

— Ba da, fu de acord Took neînţelegând nimic.

Se strânseseră cam vreo cincizeci de oameni în magazinul mixt, în mare parte gură-cască. Iar în aer se simţea un soi de surescitare prăfuită care-i plăcea foarte mult lui Eddie. Nu-şi dădea seama dacă era de bine sau de rău, dar foarte mult îi plăcea.

— Şi mai depinde şi de ceea ce vreţi voi, supralicită Susannah.

— Îţi zic io ce vrea iei, cafenio! strigă Took cu vocea lui din cioburi. Vrea pace, ca mereu! Vrea să mai aibă un oraş şi după ce vă puneţi coada pă spinare…

Susannah îi apucă degetul mare şi i-l dădu pe spate cu o mişcare abilă şi iute. Jake nu crezu că au observat-o mai mulţi oameni decât cei doi sau trei din apropierea tejghelei. Chipul lui Took se coloră într-un alb jegos, iar ochii îi ţâşniră din orbite.

— Înghit vorba asta de la un biet bătrân fără minte, îi spuse

ea printre dinţi, dar nu de la unul ca tine. Mai fă-mă tu „cafenie” încă o dată, batoză ce eşti, şi-ţi smulg limba din gură şi ţi-o dau să te ştergi la cur cu ea.

— Îmi cer iertare! gâfâi Took, cu sudoarea şiroindu-i pe obraji în stropi mari şi dezgustători. Iertare îmi cer, îmi cer iertare!

— În regulă, spuse Susannah. Acum o să ne odihnim puţin pe prispa ta, căci e tare istovitor să faci cumpărături.

6

Prăvălia lui Took nu avea în distribuţie niciun Gardian al Grinzii, ca acela despre care le povestise Roland în Mejis, dar în faţa lui se înşirau cam vreo douăzeci şi ceva de balansoare. Şi, în cinstea toamnei, cele trei grupuri de trepte erau străjuite de sperietori de ciori. Tovarăşii de *ka* ai lui Roland ieşiră şi se aşezară în cele trei balansoare din mijloc. Extrem de satisfăcut, Ete se cuibări la picioarele lui Jake şi adormi cu botul pe labe.

Eddie arătă cu degetul în spate, spre locul unde rămăsese Eben Took.

— Păcat că n-a fost şi Detta Walker cu noi să şparlească câteva chestii de la gherţoiul ăla.

— Nu-ţi închipui că n-am fost tentată s-o fac eu, în numele ei.

— Vin nişte oameni, spuse Jake. Vor să stea de vorbă cu noi.

— Sigur că vor, zise Eddie, de-aia şi suntem aici.

Surâse, şi chipul său chipeş deveni şi mai chipeş încă. Şopti:

— Veniţi şi faceţi cunoştinţă cu pistolarii, oameni buni. Hai-hai-hai-commala, viaţa noast' e rafala.

— Tacă-ţi gura aia spurcată, fiule, îl apostrofă Susannah râzând.

Sunt nebuni de legat, îşi spuse Jake. Dar dacă el era excepţia, de ce oare râdea în hohote?

7

Henchick de Manni şi Roland de Gilead prânziră în umbra unei stânci uriaşe. Mâncară pui rece şi tortilla umplute cu orez şi băură cidru nealcoolizat dintr-un ulcior din lut pe care îl treceau de la unul la altul. Henchick dădu semnalul începerii mesei adresând o rugă celei pe care o numea şi Forţă, şi Lumea de Dincolo, apoi nu mai spuse nimic. Iar asta fu pe placul lui Roland. Bătrânul îi răspunsese afirmativ la singura întrebare pe care avusese nevoie să i-o pună.

Pe când isprăviră de mâncat, soarele dispăruse în spatele stâncilor şi versanţilor. Prin urmare îşi continuară drumul la umbră, urcând o potecă acoperită cu prundiş şi mult prea îngustă pentru caii pe care îi lăsaseră în vale, într-un crâng cu plopi tremurători, cu frunzele îngălbenite. Înaintea lor alergau zeci de şopârle mititele, uneori ţâşnind să se ascundă prin crăpăturile din pietre.

Umbră sau nu, acolo era mai cald ca în cazanele iadului. După un kilometru şi jumătate de urcuş neîntrerupt, Roland începu să respire din ce în ce mai greu şi îşi tot ştergea transpiraţia de pe obraji şi de pe gât cu batista lui mare. Pe de altă parte, Henchick, care părea a avea în jur de optzeci de ani, mergea neabătut înainte, respirând cu uşurinţa unuia care se plimbă prin parc. Îşi împăturise mantia şi o lăsase pe ramura unui copac, alături de cai, dar pe cămaşa neagră nu se vedea nici-o pată de transpiraţie.

Ajunseră la un cot al drumului şi lumea se deschise spre nord şi vest în faţa ochilor lor într-o splendoare imaterială. Roland admiră dreptunghiurile gri de păşuni şi cirezile ca de jucărie. Spre sud şi spre est, câmpurile deveneau tot mai verzi pe măsură ce coborau spre albia râului. Zări Calla şi zări – departe, la orizont, aidoma unui cadru înceţoşat dintr-un western vechi – chiar şi pădurea pe care o străbătuseră ca să ajungă în locurile acestea. Vântul de aici, de sus, era atât de rece, că-i tăie răsuflarea lui Roland. Totuşi îşi ridică faţa cu recunoştinţă spre el, cu ochii întredeschişi, inspirând toate acele mirosuri care defineau Calla: vite, cai, grâne, apă de râu,

şi orez orez orez.

Henchick îşi scosese pălăria cu boruri largi şi calotă plată şi îşi ridicase şi el faţa în bătaia vântului. Aşa cum stătea el acolo, nemişcat, cu ochii pe jumătate închişi, părea un portret al recunoştinţei mute. Vântul îi sufla părul spre spate şi se juca în barba lui, lungă până la brâu, separând-o în şuviţe. Rămaseră aşa cam vreo trei minute, răcorindu-se în adierea brizei. Apoi Henchick îşi puse la loc pălăria şi se uită la Roland.

— Cum crezi că se va sfârşi lumea, pistolarule? În foc sau în gheaţă?

Roland se gândi puţin.

— Nici una, nici alta, răspunse el. Cred că în întuneric.

— Aşa zici tu?

— Aşa zic.

Henchick medita şi el o vreme asupra celor auzite, apoi îşi continuă urcuşul. Oricât de nerăbdător era Roland să ajungă cât mai repede la destinaţie, îl atinse pe umăr, oprindu-l. O promisiune e ceva sacru. Mai ales cea făcută unei doamne.

— Aseară am cunoscut-o pe una dintre cei care au uitat, spuse Roland. Nu aşa îi numiţi voi pe cei care au ales să părăsească *ka-tet*-ul vostru?

— Vorbim despre oameni care au uitat, da, răspunse Henchick privindu-l scrutător, dar nu şi despre *ka-tet*. Cunoaştem cuvântul, însă nu îl folosim, pistolarule.

— În orice caz, eu…

— În orice caz, tu ai înnoptat la Rocking B. cu Vaughn Eisenhart şi cu fiica noastră, Margaret. Şi ea ţi-a arătat cum aruncă farfuria. Nu am pomenit de toate astea azi-noapte, când am stat de vorbă, pentru că le cunoşteam la fel de bine ca tine. Şi, oricum, aveam alte lucruri de vorbit, nu-i aşa? Aveam de vorbit despre peşteri.

— Aşa este.

Roland încercă să-şi ascundă surpriza. Probabil că nu reuşi, deoarece Henchick dădu uşurel din cap, iar pe buzele sale abia vizibile prin barbă apăru umbra unui zâmbet.

— Oamenii manni cunosc multe căi prin care pot afla

multe, mereu a fost aşa, pistolarule.

— N-ai de gând să-mi spui Roland?

— Nu.

— Ea m-a rugat să-ţi spun că Margaret din Clanul Cărarea Roşie o duce bine cu bărbatul ei păgân, o duce foarte bine.

Henchick dădu din cap. Dacă aceste vorbe îl îndureraseră cumva, nu lăsă să se vadă. Nici măcar în privire.

— E damnată, zise el pe un ton care parcă spunea *Se pare că se va însenina spre după-amiază.*

— Îmi ceri să-i dau acest răspuns? îl întrebă Roland, amuzat şi înfricoşat în acelaşi timp.

De-a lungul anilor săi lungi de viaţă, ochii albaştri ai lui Henchick îşi pierduseră intensitatea culorii şi deveniseră apoşi, dar mirarea la auzul acestei întrebări se citi limpede în ei. Ridică din sprâncene.

— Eu nu m-aş deranja. Ştie. Şi va avea timp să se căiască pe îndelete în adâncurile lui Na'ar. Şi asta o ştie. Haide, pistolarule. Mai avem doar un sfert de roată până acolo. Dar e hopa sus.

8

Şi hopa sus a fost, chiar foarte hopa sus. Jumătate de oră mai târziu ajunseră într-un loc unde poteca era blocată de o lespede căzută. Henchick o ocoli cu uşurinţă, cu pantalonii săi negri fluturând în vânt şi barba lungă învolburată. Se agăţă de lespede cu degetele sale cu unghii lungi. Roland îl urmă. Lespedea era încălzită de soare, dar vântul era acum atât de rece încât îl făcea să tremure. Simţi cum tocurile cizmelor lui scâlciate trec de muchia prăpastiei adânci de vreo şapte sute de metri. Dacă bătrânul ar fi avut de gând să-l îmbrâncească, totul s-ar fi sfârşit pe loc. Şi într-o manieră deloc dramatică.

Dar nu o va face, îşi spuse el. *Eddie îmi va lua locul, iar ceilalţi doi îl vor urma până la capăt.*

Dincolo de lespede, cărarea se termina într-o gură de peşteră colţuroasă şi întunecată, înaltă de vreo trei metri şi

lată de doi. Aerul care ieşea din ea îl izbi în faţă pe Roland. Spre deosebire de briza care se jucase cu ei, acest aer era rău mirositor. Şi împreună cu el, purtat de el, ieşeau şi nişte strigăte pe care Roland nu le putu înţelege. Strigăte de oameni.

— Oamenii din Na'ar sunt cei care strigă? îl întrebă el pe Henchick.

Însă niciun zâmbet nu atinse buzele ascunse de barbă ale bătrânului.

— Nu glumi, spuse el. Nu aici. Căci te afli în prezenţa infinitului.

Şi Roland îl crezu. Înainta cu prudenţă pe pietrişul care-i scrâşnea sub tălpi. Duse mâna la armă – acum, când purta pistolul, şi-l punea numai pe partea stângă, sub mâna care-i rămăsese întreagă.

Duhoarea care ieşea din gura căscată a peşterii deveni şi mai puternică. Nocivă, dacă nu de-a dreptul toxică. Cu mâna dreaptă, cea fără câteva degete, Roland îşi duse batista la gură şi nas. Era ceva în umbrele din peşteră. Oase, da, oase de şopârle şi de alte animale mici, dar mai era şi altceva, o formă cunoscută…

— Ai grijă, pistolarule, îi zise Henchick, dându-se, totuşi, la o parte pentru ca Roland să poată intra dacă şi-ar fi dorit.

Nu are importanţă ce doresc, îşi spuse el. *Trebuie s-o fac. Poate de aceea îmi este mai uşor.*

Silueta din umbre căpătă mai mult contur. Şi nu se miră deloc când văzu că este o uşă identică cu acelea pe care le găsise pe ţărmul Mării Vestului; altfel de ce s-ar fi numit Peştera Uşii? Era confecţionată din lemn de eucalipt (sau poate de sicomor) şi se afla la vreo şapte metri distanţă de intrare. Înaltă tot de doi metri. Şi, la fel ca acelea, stătea în picioare pe balamale care nu erau fixate de nimic.

Însă se va deschide cu uşurinţă pe balamalele astea, comentă el în gând. *Se va deschide. La momentul potrivit.*

Nu avea gaură pentru cheie. Iar clanţa părea a fi din cristal pe care era gravat un trandafir. Pe ţărmul Mării Vestului, pe fiecare dintre cele trei uşi fusese scris câte ceva în Limba

Nobilă: PRIZONIERUL – pe una; STĂPÂNA UMBRELOR – pe a doua; UCIGAŞUL (adică MOARTEA) pe a treia. Pe uşa aceasta erau desenate hieroglifele pe care le văzuse prima oară pe lada ascunsă în biserica lui Callahan.

— Înseamnă „nedescoperită”, spuse Roland.

Henchick dădu din cap, iar atunci când Roland vru să ocolească uşa, bătrânul făcu un pas înainte şi întinse mâna.

— Ai grijă, ori vei afla singur cui aparţin vocile astea care strigă. Roland pricepu ce anume voia să-i spună. La vreo doi metri şi jumătate în spatele uşii, podeaua peşterii cobora într-un unghi de cincizeci, şaizeci de grade.

Nu exista nimic de care să se poată ţine, iar panta părea netedă ca sticla. Zece metri mai jos, acest derdeluş alunecos sfârşea într-un abis din care se înălţau gemetele împletite ale mai multor voci. La un moment dat, una se distinse dintre celelalte. Vocea mamei sale, Gabrielle Deschain.

Nu, Roland! zbieră din beznă mama lui cea moartă. *Nu trage! Eu sunt! Sunt ma…*

Însă vorbele îi fură acoperite de bubuitul focurilor de armă. Durerea cuprinse în menghină tâmplele lui Roland. Îşi apăsă tare batista pe faţă, nepăsându-i că-şi striveşte nasul. Încercă să-şi relaxeze muşchii braţului, dar nu reuşi.

Apoi, din bezna puturoasă veni spre el vocea tatălui său.

— De când mergeai de-a buşilea mi-am dat seama că nu eşti vreun geniu, spuse Steven Deschain cu o voce obosită, dar, până aseară, n-aş fi crezut în ruptul capului că eşti atât de prost! Uite cum îl laşi să te conducă de parcă ai fi un viţel dus la tăiere. O, zei ai mei!

Lasă asta. Nu-s nici măcar fantome. Cred că sunt doar ecouri,

scoase cumva din străfundurile minţii mele.

Trecu dincolo (atent la panta din dreapta) şi observă că uşa dispăruse. Nu se mai vedea decât silueta lui Henchick în gura peşterii, ca decupată din carton negru.

Uşa este la locul ei, dar nu se poate vedea decât dintr-o singură parte. Şi din punctul ăsta de vedere seamănă cu celelalte uşi.

— Cam enervant, nu? chicoti vocea lui Walter din gâtlejul Peşterii Uşii. Renunţă, Roland! E mult mai bine să renunţi şi să mori, decât să descoperi că e goală camera din vârful Turnului Întunecat!

Apoi se auzi sunetul impetuos al cornului lui Eld, făcându-i pielea de găină lui Roland şi zburlindu-i părul pe ceafă: ultimul strigăt de luptă al lui Cuthbert Allgood pe când gonea pe Jericho Hill ieşindu-i în întâmpinare morţii aduse de barbarii cu feţe albastre.

Roland lăsă jos batista şi îşi continuă drumul. Un pas; doi; trei. Strivind oase sub tălpi. După al treilea pas, uşa reapăru, mai întâi din lateral, cu zăvorul înfipt în gol, aidoma balamalelor de pe latura opusă. Se opri o clipă, uitându-se la ea cu luare-aminte, desfătându-se în faţa grosimii şi ciudăţeniei ei, aşa cum se desfătase şi cu ciudăţenia uşilor de pe plajă. Iar atunci fusese bolnav şi rănit, fusese aproape pe moarte. Dacă îşi întindea puţin capul, uşa dispărea.

Dacă şi-l trăgea la loc, reapărea. Nu devenea neclară, nu pâlpâia. Caz clar de ori/ori, de uite-o/nu-i.

Se întoarse în faţa ei, îşi lipi palmele de lemnul de eucalipt şi se sprijini uşor pe ele. Se simţea o vibraţie slabă, ca produsă de o maşinărie puternică. Din gâtlejul întunecat al peşterii, Rhea de Coos zbieră la el, numindu-l obrăznicătură care n-a văzut niciodată chipul tatălui său adevărat şi spunându-i că femeiuştii lui i-a plesnit beregata de urlete când a fost arsă pe rug. Roland n-o luă în seamă şi puse mâna pe clanţa din cristal.

— Nu, pistolarule, să nu cutezi! strigă alarmat Henchick.

— Ba cutez, spuse Roland.

Şi cuteză într-adevăr, dar clanţa nu vru să se mişte. Atunci se îndepărtă de uşă.

— Dar a fost deschisă atunci când l-ai găsit pe preot, nu-i aşa? îl întrebă el pe Henchick.

Discutaseră despre întâmplarea aceea doar cu o noapte în urmă, însă Roland voia să afle mai mult.

— Da. Eu şi cu Jemmin l-am găsit. Ai cunoştinţă despre faptul că noi, bătrânii manni, explorăm alte lumi? Şi nu o facem pentru bogăţii, ci pentru iluminare?

Roland ştia. Şi mai ştia că unii nu se mai întorseseră zdraveni la cap din expediţiile acestea. Iar alţii nu se mai întorseseră deloc.

— Dealurile astea sunt magnetice şi sunt străbătute de multe căi spre multe alte lumi. Am găsit mesajul într-o peşteră de lângă vechile mine de granate.

— Ce fel de mesaj?

— În gura peşterii era o maşinărie, spuse Henchick. Am apăsat pe un buton şi din ea a ieşit o voce. Vocea aceea ne-a zis să venim aici.

— Dar voi ştiaţi peştera asta?

— O ştiam, însă, înainte de venirea Părintelui, se chema Peştera Vocilor. Pentru care motiv, ai aflat şi tu acum.

Roland făcu un semn din cap şi îl îndemnă să continue.

— Vocea din maşinărie ne-a vorbit cu accent ca al tău şi al tovarăşilor tăi de *ka*, pistolarule. Ne-a spus că trebuia să venim aici, amândoi, Jemmin şi cu mine. Şi aici aveam să găsim o uşă, un om şi un miracol. Şi am făcut ce ne-a spus.

— V-a lăsat cineva instrucţiuni, rosti gânditor Roland.

Se gândea la Walter. La omul în negru care lor le lăsase biscuiţii cărora Eddie le zicea Keebler. Walter era Flagg, şi Flagg era Marten, şi Marten… Oare era el Maerlyn, vrăjitorul pezevenghi din legende? Roland nu era prea sigur în privinţa aceasta.

— Şi v-a spus pe nume?

— Nu, că nu avea cum să ştie atâtea. Ne-a numit „oameni manni”.

— Şi de unde crezi că a ştiut persoana respectivă să lase maşinăria cu voce?

Henchick strânse din buze.

— De ce crezi că a fost o persoană? De ce să nu fi fost un zeu cu voce de om? De ce să nu fi fost un sol al Lumii de Dincolo?

Iar Roland răspunse:

— Zeii lasă semne, lasă siguluri. Oamenii lasă maşinării.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— Din câte ştiu eu, fireşte, tatule-străbunule.

Henchick făcu un gest brusc, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că e în zadar să încerce să-l linguşească.

— Ştia toată lumea că veneai cu prietenul tău la peştera unde aţi descoperit maşinăria vorbitoare?

Cam ţâfnos, Henchick ridică din umeri.

— Bănuiesc că oamenii ne văd. Unii poate chiar ne urmăresc de la distanţă cu luneta sau cu binoclul. Mai e şi omul ăla mecanic. Vede multe şi turuie fără oprire la urechea oricui are vreme şi chef să-l asculte.

Roland înţelese că răspunsul era afirmativ. Cineva ştiuse de venirea Părintelui Callahan. Şi ştiuse că va avea nevoie de ajutor atunci când urma să ajungă la intrarea în Calla.

— Cât de deschisă era uşa? întrebă el.

— Întrebările astea să i le pui lui Callahan, spuse Henchick. Ţi-am promis că am să-ţi arăt peştera. Ţi-am arătat-o. Sper să te mulţumeşti cu asta.

— Era conştient când l-aţi găsit?

Bătrânul manni ezită puţin înainte de a răspunde.

— Nu. Dar mormăia ceva, ca un om care are un vis urât.

— Înseamnă că nu are cum să-mi povestească el, nu-i aşa? Nu partea asta. Henchick, tu cauţi ajutor şi sprijin. Mi-ai spus asta în numele tuturor clanurilor voastre. Atunci, ajută-mă! Ajută-mă să te pot ajuta!

— Nu înţeleg cum asta ţi-ar putea fi de folos.

Şi poate că nu-i era de niciun folos. De niciun folos în afacerea cu Lupii care-l îngrijora atât de mult pe bătrânul acesta şi pe restul locuitorilor din Calla Bryn Sturgis. Însă Roland avea alte griji şi alte nevoi; pentru el poate că era o altă mâncare de peşte, cum zicea uneori Susannah. Rămase cu ochii ţintă la Henchick şi cu mâna încă pe clanţa din cristal.

— Era deschisă puţin, răspunse Henchick într-un târziu. Şi lada era deschisă. La fel de puţin. Cel căruia i se spune acum Bătrânul stătea întins acolo cu faţa în jos.

Şi indică locul acoperit cu pietre şi oase sfărâmate unde acum se aflau picioarele lui Roland. Lada era în dreapta lui şi era deschisă cam atât. Arătă vreo doi centimetri între degetul mare şi cel arătător.

— Şi din ea venea dangăt de *kammen,* dangăt de clopote. Le mai auzisem şi înainte, dar niciodată nu au bătut atât de tare. M-au durut ochii şi mi-au lăcrimat. Jemmin a scos un ţipăt şi s-a îndreptat spre uşa aceea. Şi, fără să-şi dea seama, a călcat pe una din mâinile Bătrânului. Uşa era şi ea întredeschisă, ca şi lada, şi prin deschizătură ieşea o lumină cumplită. Ascultă-mă bine, pistolarule, eu am călătorit mult, pistolarule, am fost în multe *unde*-uri şi în multe *când*-uri*;* am mai văzut şi alte uşi şi am văzut cum se deschid portalurile, am văzut multe spărturi în realitate, dar niciodată vreo lumină ca aceea. Neagră ca neantul, dar avea şi ceva roşu în ea.

— Ochiul, spuse Roland.

Henchick îl privi mirat.

— Un ochi? Aşa zici?

— Aşa *cred,* răspunse Roland. Bezna pe care ai văzut-o este emanată de Treisprezece Negru. Iar pata aceea roşie ar putea să fie Ochiul Regelui Purpuriu.

— Cine este acesta?

— Nu ştiu, zise Roland. Ştiu doar că locuieşte mult la est de aici, poate în Bubuit de Tunet, sau poate şi mai departe. Cred că este un Gardian al Turnului Întunecat. Poate chiar în mintea lui îşi zice că-l stăpâneşte.

Când Roland pomeni Turnul, bătrânul manni îşi acoperi ochii cu mâinile, în semn de profundă spaimă religioasă.

— Şi după aia ce s-a mai întâmplat, Henchick? Rogu-te, spune-mi.

— Am dat să fug după Jammin, dar mi-am amintit cum a călcat pe mâna omului şi mi-am luat seama. Mi-am spus: „Henchick, dacă şi tu faci la fel, o să te tragă în partea cealaltă după el.”

Bătrânul manni îl privi ţintă pe Roland.

— Noi călătorim, asta este ocupaţia noastră, dacă pricepi ce-ţi zic, şi arar ne este teamă, pentru că ne încredem în Lumea de Dincolo. Însă m-am speriat de lumina aceea şi de sunetul clopotelor.

Ezită puţin, apoi reveni:

— M-am îngrozit. Şi niciodată nu am vorbit despre ziua aceea.

— Nici cu Părintele Callahan?

Henchick clătină din cap.

— Dar el a spus ceva atunci când s-a trezit?

— Ne-a întrebat dacă e mort. Şi i-am zis că, dacă ar fi fost mort, la fel ar fi trebuit să fim şi noi.

— Ce s-a întâmplat cu Jemmin?

— A murit doi ani mai târziu, spuse Henchick lovindu-se uşor în cămaşa neagră. L-a lăsat inima.

— Şi câţi ani au trecut de când l-ai găsit pe Callahan?

Henchick clătină foarte încet din cap înainte şi înapoi, într-un gest atât de comun printre oamenii manni că ai fi crezut că-i genetic.

— Nu ştiu, pistolarule. Căci timpul este…

— Da. În derivă, îl întrerupse nerăbdător Roland. Câţi ani *crezi tu* că au trecut de atunci?

— Mai mult de cinci, căci de cinci şi-a făcut biserica aia unde se înghesuie cei superstiţioşi şi săraci cu duhul, pricepi tu.

— Şi ce ai făcut? Cum l-ai salvat pe Jemmin?

— M-am lăsat în genunchi şi am închis lada, răspunse Henchick. Nu m-am putut gândi la altceva. Dacă aş fi ezitat chiar şi o singură secundă, l-aş fi pierdut, pentru că aceeaşi lumină neagră ieşea şi din ladă. Şi mă făcea să mă simt slăbit şi… cu mintea *întunecată*.

— Sunt convins, spuse Roland cu asprime.

— Dar m-am mişcat iute, iar atunci când am închis capacul lăzii, s-a trântit şi uşa. Jemmin a lovit în ea cu pumnii şi a zbierat, şi a implorat să fie lăsat să treacă. Şi după aia a leşinat. L-am tras afară din peşteră. Pe amândoi i-am scos de

acolo. Şi, la aer curat, şi-au revenit în scurtă vreme.

Henchick ridică mâinile în semn de *Asta a fost tot.*

Roland mai încercă o dată clanţa. Nici de data aceasta nu se mişcă. Dar când va avea globul…

— Să ne întoarcem, spuse el. Vreau să ajung acasă la Părinte până la vremea cinei. Iar asta înseamnă că trebuie să coborâm repede şi să ne mânăm caii şi mai repede.

Henchick îl aprobă cu un semn al capului. Faţa lui acoperită de barbă reuşea de minune să ascundă ceea ce simte, însă lui Roland i se păru că bătrânul se simte uşurat să plece din locul acela. Şi Roland se simţea puţin mai bine. Căci cui i-ar plăcea să asculte strigătele de reproş ale părinţilor lui morţi ridicându-se spre el din beznă? Fără a mai pune la socoteală şi ţipetele prietenilor la fel de morţi?

— Ce s-a întâmplat cu maşinăria vorbitoare? întrebă Roland pe drum.

Henchick ridică din umeri.

— Ştii ce-s alea baderii?

Adică *baterii.* Roland ştia.

— Câtă vreme au funcţionat, maşinăria a repetat iar şi iar acelaşi mesaj, cel care ne îndemna să ne ducem în Peştera Vocilor unde vom găsi un om, o uşă şi un miracol. Cânta şi un cântec. I l-am pus odată Părintelui şi a început să plângă. Despre povestea asta trebuie să-l întrebi pe el.

Roland dădu iarăşi din cap.

— Apoi baderiile au murit, continuă Henchick ridicând din nou umerii cu un soi de dispreţ pentru maşinării, pentru lumea dispărută, sau, poate, pentru ambele. Le-am scos dinăuntru. Pe ele scria Duracell. Ai auzit de Duracell, pistolarule?

Nu auzise.

— I le-am dat lui Andy şi l-am întrebat dacă poate să le reîncarce. Le-a vârât în el, dar când le-a scos erau la fel de inutile. Andy şi-a cerut scuze. Noi i-am mulţumit.

Henchick făcu acelaşi gest dispreţuitor.

— Am deschis maşinăria – adică am apăsat un buton – şi din ea a ieşit un fel de limbă. Cam atât de lungă.

Îşi ţinu mâinile depărtate una de alta cam la opt, zece centimetri distanţă.

— Cu două găuri. Şi înăuntru cu un fel de colac lucios şi maroniu. Părintele ne-a zise că se cheamă „casetă”.

Roland dădu din cap.

— Henchick, vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat peştera şi pentru că mi-ai povestit tot ce ştii.

— Am făcut ce trebuia să fac, spuse Henchick. Iar tu te vei ţine de cuvânt. Nu-i aşa?

Roland de Gilead îşi plecă fruntea.

— Dumnezeu va alege.

— Da, aşa spunem noi.

Bătrânul manni se întrerupse privindu-l pe Roland cu un fel de şiretenie amară.

— Sau poate doar încerci să te dai bine pe lângă mine? Oricine a citit Cartea de Căpătâi ar trebui să ştie că e în zadar.

— Vrei să ştii dacă te linguşesc acum din cauză că nu mă poate auzi nimeni în afară de ei? făcu Roland un semn cu capul spre întunericul plin de voci pe care îl lăsaseră în urmă. Sper că nu, căci nu-mi pari a fi vreun neghiob.

Bătrânul se gândi puţin, apoi întinse mâna noduroasă, cu degete lungi.

— Să-ţi meargă bine, Roland. Este un nume bun, care ţi se potriveşte.

Roland întinse şi el mâna dreaptă. Iar când bătrânul manni i-o strânse, simţi o durere bruscă tocmai acolo unde şi-ar fi dorit s-o simtă mai puţin. *Nu. Îmi doresc să nu mă doară deloc mâna cealaltă, mâna sănătoasă.*

— Poate că acum Lupii ne vor ucide pe toţi, zise Henchick.

— Poate.

— Şi totuşi, poate că întâlnirea noastră este binecuvântată.

— Poate, răspunse pistolarul.

IX
POVESTEA PREOTULUI (SFÂRŞITUL)

1

— Gătai paturile, le spuse Rosalita Munoz când se întoarseră.

Eddie era atât de obosit încât i se păru că femeia zisese cu totul şi cu totul altceva – poate *Sculptai statuile,* sau, la fel de bine, *V-aşteaptă oamenii.* Căci, la urma urmei, cum să vorbeşti despre paturi şi somn în miezul zilei?

— Ce? îngăimă Susannah, cu minţile aiurea. Ce spuseşi, dulceaţo? N-am priceput.

— Gătai paturile, repetă femeia de serviciu a Părintelui. Voi doi aveţi camera în care aţi stat şi acum două nopţi. Domnişoricul o să se culce în patul Părintelui. Şi, Jake, dacă vrei, poţi să iei bumblerul cu tine. Părintele mi-a zis să-ţi zic aşa. Ţi-ar fi zis el, doar că a plecat să-i viziteze pe bolnavi. Le dă împărtăşania.

Iar ultimele cuvinte fură rostite cu mândrie nedisimulată.

— Paturile, spuse Eddie.

Nu prea înţelegea cum vine treaba asta. Privi nedumerit în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că e încă după-amiază şi că soarele străluceşte.

— Paturile?

— Părintele v-o văzut la prăvălie, explică Rosalita, şi s-o gândit că oţi vrea să trageţi un pui de somn după ce aţi vorbit cu toţi oamenii ăia.

În cele din urmă Eddie reuşi să priceapă. Probabil că la un anumit moment din viaţă se mai simţise la fel de recunoscător pentru un gest de bunăvoinţă, însă în ruptul capului nu-şi putea aduce aminte când sau care gest fusese acela. La început, pe când se odihneau pe prispa prăvăliei lui Took, oamenii se apropiaseră încet de ei, în grupuleţe ezitante. Însă,

atunci când nici unul nu fu preschimbat în stană de piatră şi nici nu căpătă vreun glonţ în cap – când discuţia se însufleţi, iar hohotele de râs răsunară puternic – veniră mulţi alţii. Pe când picătura se transforma în torent, Eddie descoperi ce înseamnă să fii persoană publică. Şi se miră de cât de greu era, cât de epuizant. Toţi oamenii aceia voiau răspunsuri simple la mii de întrebări dificile – de unde veneau pistolarii şi încotro se îndreptau erau doar primele două. La unele dintre aceste întrebări se putea răspunde cu sinceritate, însă, din ce în ce mai des, Eddie se surprindea dând răspunsuri ambigue, de politicieni, şi îşi auzea prietenii făcând la fel. Nu minţeau, nu tocmai, ci rosteau tot felul de fraze propagandistice care sunau ca nişte răspunsuri adevărate. Şi toţi se îmbulzeau să-i vadă mai bine, să-i audă cum zic din inimă *Să-ţi meargă bine.* Până şi Ete socializa: se lăsă mângâiat şi spuse multe cuvinte la cererea publicului până când îi ieşi limba de un cot. Atunci Jake intră în prăvălie şi îl rugă pe Eben Took să-i dea un vas cu apă. Stimabilul domn îi oferi o căniţă de tablă şi îl trimise s-o umple la cişmeaua de afară. Chiar şi acolo localnicii se strânseră ciopor în jurul lui întrebându-l vrute şi nevrute. Ete lipăi toată apa, apoi se întoarse spre propriii săi spectatori, în vreme ce Jake mai făcu un drum la cişmea ca să umple din nou cana.

Una peste alta, acestea au fost cele mai lungi cinci ore din viaţa lui Eddie care îşi schimbă cu o sută optzeci de grade părerea despre ce înseamnă să fii celebru. Partea bună era că vorbiseră probabil cu toţi locuitorii orăşelului şi cu foarte mulţi moşieri, crescători de vite şi argaţi de prin împrejurimi. Vestea circulase cu iuţeala fulgerului: străinii stau în faţa prăvăliei lui Took şi discută cu absolut toţi cei care vor să stea de vorbă cu ei.

Şi acum, pentru numele lui Dumnezeu, femeia asta – *îngerul* ăsta – pomenea de paturi.

— Câtă vreme avem? o întrebă el pe Rosalita.

— Părintele ar trebui să se întoarcă pe la patru, îi răspunse ea, dar nu vom mânca decât pe la şase, în caz că *dinh*-ul vostru se întoarce la vreme. Ce-ar fi să vă trezesc la cinci şi

jumătate? Ca să aveţi timp să vă spălaţi. Vă convine?

— Da, îi zâmbi Jake. Nu mi-am închipuit că poţi obosi în halul ăsta doar stând de vorbă cu oamenii. Şi ţi se face şi foarte sete.

Femeia dădu din cap.

— În cămară e un ulcior cu apă rece,

— Ar trebui să te ajut să pregăteşti masa, spuse Susannah căscând.

— Vine Sarey Adams să mă ajute, zise Rosalita, şi, oricum, vom avea doar bucate reci la cină. Haideţi, mergeţi şi odihniţi-vă. Se vede că sunteţi dărâmaţi.

2

Jake bău cu poftă din ulciorul din cămară, apoi puse nişte apă pentru Ete într-un castron şi intră în dormitorul Părintelui Callahan. Se simţea vinovat să se afle în locul acela (şi să aibă un billy-bumbler cu el), dar îl ademeneau şi aşternuturile curate, cu miros de proaspăt de pe patul îngust al fostului preot, iar perna fusese bătută şi umflată. Puse castronul pe podea, iar Ete începu să lipăie uşurel. Jake se dezbrăcă şi rămase în lenjeria cea nouă. Apoi se întinse şi închise ochii.

Probabil că n-am să dorm, îşi spuse el. *Nu reuşeam să dorm după-amiaza nici pe vremea când doamna Show îmi spunea 'Bama.*

Peste nici un minut sforăia uşurel, cu braţul trecut peste ochi. Ete dormea pe jos, lângă pat, cu boticul pe labe.

3

Eddie şi Susannah stăteau întinşi unul lângă celălalt pe patul mare din camera de oaspeţi. Lui Eddie aproape că nu-i venea să creadă ce i se întâmplă: nu numai că îşi permitea să tragă un pui de somn, dar era vorba despre un pui de somn într-un pat adevărat. Ce spui, frate, lux peste lux! Nimic nu-şi dorea mai mult decât să doarmă cu Susannah în braţe, însă

mai întâi trebuia să rezolve o anumită chestiune care nu-i dăduse pace întreaga zi. Îl sâcâise chiar şi în timpul acelei improvizate „întruniri electorale”.

— Suze, Bunelul lui Tian…

— Nu vreau să ştiu! sări ea ca arsă.

Eddie ridică mirat din sprâncene. Deşi ar fi trebuit să-şi fi dat seama.

— Am putea să discutăm despre asta, spuse femeia, dar sunt obosită şi vreau să dorm. Povesteşte-i lui Roland ce ţi-a zis bătrânul şi spune-i şi lui Jake, dacă vrei, dar mie nu. Nu încă.

Se lipi de el, piele cafenie lângă piele albă. Ochii ei negri se uitau serioşi în ochii lui căprui.

— Mă auzi?

— Te aud foarte bine.

— Mulţumesc, mult-mult.

El izbucni în râs, o luă în braţe şi o sărută.

Şi la scurt timp după aceea dormeau profund amândoi, îmbrăţişaţi, cu frunţile lipite una de alta. Un cearşaf din lumină îi înveli până spre bărbie tras de soarele care cobora spre amurg. Acum apunea în vestul adevărat. Şi Roland observă asta pe când intra agale pe aleea din faţa casei parohiale a Bătrânului, cu picioarele-i obosite scoase din scările de la şa.

4

Rosalita îi ieşi în întâmpinare.

— Heil, Roland, îţi doresc zile lungi şi nopţi senine.

— Şi ţie de două ori mai multe, îi răspunse el la salut.

— Înţeleg că s-ar putea să ne ceri unora dintre noi să aruncăm cu farfuria atunci când vor veni Lupii.

— De unde ştii?

— O… mi-a şoptit o păsărică la ureche.

— Aha. Şi ai să vrei? Dacă te rog?

Un rânjet larg îi dezveli dinţii.

— Nimic nu m-ar putea bucura mai mult pe lumea asta, spuse femeia îndulcindu-şi râjetul în zâmbet. Deşi noi doi am putea descoperi şi alte plăceri mai la îndemână. Vrei să-mi vezi căsuţa, Roland?

— Vreau. Şi tu vrei să mă freci din nou cu unsoarea aia magică a ta?

— Să te frec, zici?

— Da.

— Tare sau domol?

— Câte un pic din fiecare poate să aline o încheietură beteagă.

Rosalita cumpăni la cele auzite, apoi izbucni în râs şi îl prinse de mână.

— Haide. Câtă vreme mai străluceşte soarele, iar colţişorul ăsta de lume doarme.

Şi se duse cu ea de bunăvoie. Şi ea avea un izvor tainic înconjurat cu licheni dulci. Şi acolo el se răcori.

5

Callahan se întoarse pe la cinci şi jumătate, chiar atunci când Eddie, Susannah şi Jake ieşeau din camere. La ora şase Rosalita şi Sarey Adams le serviră cina pe terasa acoperită a casei parohiale. Roland şi prietenii lui mâncară cu poftă legumele şi puiul rece, ba chiar pistolarul ceru porţii suplimentare. Pe de altă parte, Callahan plimba mâncarea prin farfurie. Chipul său ars de soare îi conferea un aspect sănătos, însă bronzul nu reuşea să ascundă cearcănele negre de sub ochi. Când Sarey – o femeie vioaie şi veselă, destul de corpolentă, dar cu mişcări uşoare – aduse prăjitura aromată, Părintele clătină din cap.

La sfârşit masa fu strânsă şi pe ea nu mai rămaseră decât cănile şi vasul cu cafea. Atunci Roland îşi scoase tutunul şi îi adresă o întrebare mută lui Callahan ridicând din sprâncene.

— Te rog, poţi să fumezi, îi răspunse acesta, apoi zise pe un ton mai ridicat: Rosie, adu ceva pentru scrum!

— Măi, omule, aş putea să te ascult cât e ziua de lungă, spuse Eddie.

— Şi eu, fu de acord Jake. Callahan zâmbi.

— Acelaşi sentiment îl am şi eu în ce vă priveşte, băieţi.

Îşi turnă o jumătate de ceaşcă de cafea. Rosalita îi aduse lui Roland o cană din lut în care să-şi scuture ţigara. Apoi Bătrânul zise:

— Ar fi trebuit să-mi isprăvesc povestea încă de ieri. Toată noaptea m-am frământat gândindu-mă cum să vă spun şi restul.

— Te ajută dacă-ţi spun că deja ştiu o parte din ce a mai rămas să ne spui? îl întrebă Roland.

— Probabil că nu. Te-ai dus cu Henchick la Peştera Uşii, am dreptate?

— Da. Şi mi-a spus că era un cântec în maşinăria vorbitoare care i-a trimis să te găsească şi că tu ai plâns când l-ai auzit. Era cântecul acela despre care ne-ai povestit?

— „Cineva mi-a salvat viaţa în noaptea asta", da. Şi n-am cuvinte să vă explic cât de straniu mi s-a părut să mă aflu în Calla Bryn Sturgis, într-o căsuţă de manni, cu ochii zgâiţi în întunericul dinspre Bubuit de Tunet şi să-l ascult pe Elton John.

— Hei, hei, exclamă Susannah. Ai luat-o înainte, Părinte. Ultima oară erai în Sacramento, în 1981, şi tocmai ce aflaseşi că prietenul tău fusese tăiat de unii ce-şi ziceau Fraţii Hitler.

Se uită cu severitate de la Callahan la Eddie şi Jake şi continuă:

— Trebuie să mărturisesc, domnilor, că nu s-au făcut cine ştie ce progrese în instaurarea unui climat paşnic de viaţă de când am plecat eu din America aceea.

— Nu-mi spune mie, zise Jake. Eram în şcoală.

— Şi eu eram drogat, spuse şi Eddie.

— În regulă, eu sunt de vină, zise Callahan făcându-i să izbucnească în râs.

— Termină-ţi povestea, îl îndemnă Roland. Poate aşa ai să dormi mai bine la noapte.

— Poate că da, spuse Callahan dus pe gânduri. Ce-mi aduc

aminte despre spitalul acela – bănuiesc că toată lumea îşi aduce aminte de asta – e mirosul puternic de dezinfectant şi sunetul aparatelor. Mai ales aparatele. Ţiuitul lor. Asemenea echipamentelor de la bordul unui avion. Un pilot mi-a explicat odată că bipurile astea sunt făcute de aparatele de navigaţie. Şi-mi amintesc că m-am gândit atunci că se navighează la greu la terapie intensivă. Pe când lucram la Cămin, Rowan Magruder nu era căsătorit, dar mi-am spus că probabil se schimbase situaţia, pentru că lângă patul lui era acum o femeie, cu o carte în mâini. Bine îmbrăcată, taior verde, dres, pantofi cu tocuri joase. Măcar nu-mi era jenă să dau ochii cu ea; mă spălasem şi mă pieptănasem cât putusem de bine, nu mai pusesem picătură de alcool în gură de când plecasem din Sacramento. Dar, în clipa când m-am aflat faţă în faţă cu ea, nu m-am mai simţit atât de încrezător. Stătea cu spatele la uşa deschisă când am ajuns acolo. Am ciocănit uşor, ea s-a întors, şi tot autocontrolul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Am făcut un pas înapoi şi mi-am făcut cruce. Pentru prima oară de când, împreună cu Rowan, îl vizitasem pe Lupe în acelaşi spital. Bănuiţi de ce?

— Fireşte, spuse Susannah. Pentru că piesele se potrivesc şi se îmbină. *Întotdeauna.* Am văzut asta de nenumărate ori. Nu ştim însă care este imaginea.

— N-o pricepem încă, adăugă Eddie.

Callahan dădu din cap.

— Era ca şi cum l-aş fi avut în faţa ochilor pe Rowan, însă cu păr lung şi blond, şi cu sâni. Era sora lui geamănă. Şi a început să râdă. Şi m-a întrebat dacă nu cumva văzusem vreo fantomă. Mă simţeam… nu ştiu, aruncat în supranatural. Ca şi cum m-aş fi strecurat într-una din aceste alte lumi, *asemănătoare* cu cea identică – dacă există aşa ceva – dar nu tocmai identică. Am simţit un impuls nebunesc să-mi scot portofelul şi să mă uit ce feţe sunt pe bancnote. Şi nu doar asemănarea asta extraordinară m-a dat peste cap, ci şi râsul ei. Că, uite, stătea lângă patul unui bărbat care avea chipul ei, presupunând că mai avea vreun chip sub bandajele alea, şi râdea.

— Bun venit în Salonul 19 din Spitalul Portalului, zise Eddie.

— Poftim?

— Nimic. Vreau să spun că mi-e cunoscută senzaţia, Don. Toţi o cunoaştem. Spune mai departe.

— I-am zis cine sunt şi am întrebat-o dacă îmi permite să intru în rezervă. Şi când i-am pus întrebarea asta m-am gândit la Barlow, vampirul. *Prima oară trebuie să-i inviţi să intre. După aceea, pot veni şi pleca după cum au chef.* Desigur că m-a poftit să intru. Mi-a zis că venise de la Chicago ca să fie cu el în ceea ce ea numea „ora lui de închidere". Şi apoi, cu aceeaşi voce plăcută, mi-a spus: „Mi-am dat seama pe loc cine eşti. De la cicatricea pe care o ai pe mână. Rowan mi-a scris că era convins că ai avut de-a face cu biserica în cealaltă viaţă a ta. Mereu vorbea despre celelalte vieţi ale oamenilor, adică despre vieţile lor de dinainte să se apuce de băut, sau de droguri, sau să-şi piardă minţile, sau toate trei la un loc. Ăsta a fost dulgher în cealaltă viaţă a lui. Aia a fost manechin în cealaltă viaţă a ei. A avut dreptate în privinţa ta?" Şi toate astea mi le-a spus cu vocea aia plăcută a ei. Ca şi cum ar fi făcut conversaţie de salon la vreo petrecere. Şi Rowan zăcea acolo, lângă ea, cu tot capul înfăşurat în bandaje. Dacă ar fi avut ochelari de soare, ar fi fost leit Claude Rains din *Omul invizibil* Am intrat. I-am spus că da, am fost preot în trecut. A întins mâna. Am întins-o şi eu pe a mea. Pentru că, vedeţi voi, mi-am imaginat…

6

Întinde mâna pentru că presupune că femeia aceea vrea să i-o strângă. L-a păcălit vocea ei plăcută. Nu-şi dă seama că Rowena Magruder Rawlings de fapt şi-o ridică pe *a ei, nu o întinde. La început nici măcar nu realizează că a fost pălmuit, şi pălmuit suficient de tare ca să-i ţiuie urechea stângă şi să-i dea lacrimile în ochiul stâng; ca prin ceaţă se gândeşte că fierbinţeala pe care o simte în obrazul stâng este rezultatul unei alergii, poate al unei*

reacţii la stres. Şi atunci femeia se apropie de el cu lacrimi şiroindu-i pe obrajii atât de asemănători cu ai lui Rowan.

— Du-te şi te uită la el, îi spune ea. Pentru că ştii ce? Aceasta este cealaltă viaţă a fratelui meu! *Singura care i-a mai rămas! Du-te aproape şi uită-te bine la el. I-au scos ochii, i-au tăiat un obraz – de poţi să-i vezi dinţii din gură, cucu bau! Poliţiştii mi-au arătat fotografiile. N-au vrut la început, dar i-am rugat eu. I-au făcut o gaură în inimă, însă doctorii i-au astupat-o cumva. Ficatul îl omoară. Şi ficatul i l-au găurit şi e pe moarte.*

— Domnişoară Magruder, eu…

— Doamnă Rawlings, îl corectează ea, nu că te-ar interesa. Haide. Uită-te. Uită-te ce i-ai făcut.

— Dar eu eram în California… Am citit în ziar…

— O, sunt convinsă de asta, zice ea. Sunt convinsă. Dar vezi, tu eşti singurul pe care îl am la îndemână. Singurul care i-a fost apropiat. Celălalt amic de-al lui a murit de boala pederaştilor, iar ceilalţi nu-s aici. Or fi la spelunca aia a lui unde mănâncă pe gratis sau povestesc ce au mai făcut la întrunirile lor. Poate povestesc ce au simţit *acolo. Ei bine, domnule pastor Callahan – sau să-ţi zic Părinte? Am văzut că ţi-ai făcut semnul crucii – ei bine, îngăduie-mi să-ţi spun cum mă simt* eu. *Mă… simt… FURIOASĂ.*

Vorbeşte tot cu vocea aceea plăcută, dar atunci când el dă să deschidă gura să-i răspundă, ea pune un deget pe buzele lui şi i le apasă atât de tare, încât renunţă. Las-o să vorbească, de ce nu? N-a mai ascultat o spovedanie de ani buni, dar anumite lucruri sunt ca mersul pe bicicletă.

— A absolvit Universitatea din New York cu magna cum laude, *continuă ea. Ai ştiut asta? A luat premiul doi la concursul de poezie de la Colegiul Beloit în 1949.* Asta ai ştiut-o? *Pe când era doar student! A scris un roman… un roman minunat… care acum se umple de praf în podul casei mele.*

Callahan simte o boare umedă şi caldă pe chip. Stropii ei de salivă.

— L-am rugat – nu, l-am implorat – să continue să scrie şi a râs de mine, mi-a spus că nu are talent. „Lasă-i pe Mailer şi pe O'Hara şi pe Irwin Shaw şi pe ceilalţi ca ei să scrie”, mi-a spus

atunci. „Eu o să sfârşesc într-un turn de fildeş, trăgând din pipă şi arătând ca domnul Chips.”

— Şi ar fi fost în regulă, dar i-a venit să se implice în programul Alcoolicii Anonimi, şi apoi n-a mai fost nevoie decât de un pas până la înfiinţarea stabilimentului ăluia. Un singur pas până când a ajuns să-şi piardă vremea cu prietenii lui. Prieteni ca tine.

Callahan este de-a dreptul uluit. Niciodată n-a mai auzit cuvântul „prieten” rostit cu atât de mult dispreţ.

— Şi unde sunt ei acum când el e la pământ şi îşi dă duhul? *îl întreabă Rowena Magruder Rawlings. Hmmmm? Ia spune-mi! Unde sunt toţi cei pe care i-a făcut bine, unde sunt toţi ziariştii ăia care spuneau că-i un geniu? Unde-i Jane Pauley? Ai ştiut că i-a luat interviu pentru emisiunea* Today? *De două ori! Unde-i nenorocita aia de Maică Tereza? Mi-a scris că, atunci când a venit la adăpostul lui, toată lumea îi spunea micuţa sfântă. Ei, iacătă, chiar i-ar prinde bine o sfântă acum, să-l atingă, să facă o minune şi să-l facă bine la loc. Aşa că, poţi să-mi spui unde mama dracului este ea acum?*

Lacrimile i se rostogolesc pe obraji. Pieptul i se ridică şi coboară în suspine. Este frumoasă şi cumplită. Callahan îşi aduce aminte de imaginea lui Shiva, zeul distrugerii în mitologia hindusă. Doar că nu are suficiente braţe, *îşi spune el şi trebuie să-şi înăbuşe dorinţa – nebunească, sinucigaşă dorinţă – de a izbucni în hohote de râs.*

— Nu sunt aici. Nu suntem decât noi doi. Şi el. Ar fi putut să câştige Premiul Nobel pentru Literatură. Sau ar fi putut să înveţe câte patru sute de studenţi pe an vreme de treizeci de ani. Ar fi putut influenţa douăsprezece mii de minţi cu mintea lui. În loc de toate astea, zace pe un pat de spital, cu faţa decupată. Şi va fi nevoie de o chetă la spelunca aia ca să plătească toate costurile bolii – dacă poţi să zici că eşti bolnav atunci când eşti tăiat în bucăţi – şi să-i plătească şi sicriul şi înmormântarea.

Se uită la el zâmbind, cu obrajii uzi de lacrimi şi cu nările umede.

— Părinte Callahan, în viaţa lui de dinainte, fratele meu a fost Îngerul Străzii, însă aceasta de acum este viaţa lui finală.

Superbă, nu crezi? Acum am să cobor la bufet să-mi iau o cafea şi un pateu. Am să lipsesc în jur de zece minute. Ar trebui să-ţi ajungă. Fă-mi plăcerea şi pleacă înainte să mă întorc. Îmi faceţi silă şi tu, şi ceilalţi făcători-de-bine.

Şi pleacă. Se aude pocnetul tocurilor ei decente pe coridor. Abia când nu le mai aude şi este înconjurat doar de ţiuitul aparatelor, Callahan îşi dă seama că tremură din tot corpul. Nu poate fi începutul unei crize de delirium tremens, dar, Dumnezeule, exact aşa se simte.

Când Rowan începe să vorbească de sub bandajele ţepene, lui Callahan aproape că îi vine să zbiere de spaimă. Vorbele prietenului său sunt cam neclare, dar el reuşeşte să le înţeleagă.

— A ţinut predica aia de cel puţin opt ori pe ziua de azi, şi nu se plictiseşte să repete că doar patru persoane au fost admise la Beloit în anul în care am luat eu premiul doi. Probabil că războiul îi lecuise pe oameni de poezie. Tu ce mai faci, Don?

Dicţia e proastă, vocea care rosteşte cuvintele nu e decât un gâjâit, dar cu siguranţă că Rowan e persoana din pat. Callahan se apropie şi îi prinde mâinile care se odihnesc pe cearşaf. Prietenul său i le strânge cu o putere surprinzătoare.

— Iar romanul… măi, omule, era mai prost decât orice a scris vreodată James Jones.

— Tu ce faci, Rowan? îl întreabă Callahan.

Acum plânge şi el. Iar blestemata asta de rezervă se va inunda curând de atâtea lacrimi.

— Ei, cam nasol, zice omul de sub bandaje, adăugând: Mersi de vizită.

— Cu plăcere, răspunde Callahan. Ce să-ţi aduc, Rowan? Ce pot face pentru tine?

— Poţi să te ţii departe de Cămin, spune Rowan. Vocea i se stinge, dar încă îi strânge mâinile lui Callahan. Nu pe mine m-au vrut. Pe tine *te urmăreau. Înţelegi, Don?* Pe tine te căutau. *M-au întrebat unde eşti şi crede-mă, că, dacă aş fi ştiut, le-aş fi spus la un moment dat. Dar bineînţeles că nu ştiam.*

Unul dintre aparate ţiuie mai tare ameninţând să declanşeze curând semnalul de alarmă. Callahan nu are de unde să ştie un asemenea lucru, dar îl ştie totuşi. Cumva, îl ştie.

— Rowan, aveau ochii roşii? *Erau îmbrăcaţi cu… nu ştiu cum să zic… cu nişte parpalace lungi? Ca nişte trenciuri? Aveau maşini mari şi luxoase?*

— Nici vorbă, şopteşte Rowan. Probabil că aveau vreo treizeci şi ceva de ani, dar erau îmbrăcaţi ca nişte golănaşi tineri. Şi arătau ca nişte golănaşi tineri. Şi tot aşa o să arate încă douăzeci de ani de acum încolo – dacă îi mai apucă – şi într-o bună zi o să se trezească bătrâni.

Şi Callahan îşi zice: Doi derbedei. Asta vrea să-mi spună? *Aproape sigur că asta vrea să-i spună, dar nu înseamnă că Fraţii Hitler nu au putut fi angajaţi de bărbaţii-căutători taman pentru treaba asta. Şi ar avea sens. Chiar şi în articolul din ziar, aşa scurt cum fusese, se precizase că Rowan Magruder nu era victima tipică a Fraţilor Hitler.*

— Nu te apropia de Cămin, mai şopteşte încă o dată Rowan, dar, înainte să-i poată promite, alarma chiar se declanşează. O clipă îl mai strânge de mâini, iar Callahan simte fantoma fostei energii a acelui bărbat. Energia aceea nestăvilită care a reuşit să ţină în permanenţă deschise uşile adăpostului, chiar şi atunci când conturile din bancă erau pe zero, energia aceea care reuşea să-i atragă pe toţi oamenii ce puteau face toate lucrurile pe care Rowan Magruder însuşi nu le făcea.

Iar apoi camera se umplu de infirmiere şi asistente, şi a apărut şi un doctor cu mutră arogantă care zbiera după fişa pacientului, şi curând avea să apară şi sora geamănă a lui Rowan, scoţând flăcări pe nări. Dar Callahan îşi spune că a sosit vremea s-o taie şi din dugheana asta, şi din dugheana mai mare care este New Yorkul. Se pare că bărbaţii-căutători încă mai manifestă interes faţa de el. Un interes foarte mare. Iar dacă ar fi ca aceştia să aibă o bază de operaţiuni, atunci ea probabil că s-ar afla chiar aici, în New York, zis şi Oraşul Distracţiei. Prin urmare, întoarcerea pe Coasta de Vest ar fi fost o idee excelentă. Nu mai are suficienţi bani pentru un bilet de avion, dar are destui cât să-şi poată permite unul de autobuz. Oricum, n-ar fi prima oară când traversează America într-un asemenea mijloc de transport. Alt drum spre vest, da? De ce nu, în fond? Se poate vedea cu absolută claritate: bărbatul de pe locul 29C – cu un pachet nou, nedesfăcut

de ţigări în buzunarul cămăşii, o sticlă nouă, nedestupată de Early Times într-o pungă din hârtie, ultimul roman al lui John D. MacDonald, la fel de nou şi de nedeschis pe genunchi. Poate că va fi deja pe celălalt mal al râului Hudson, străbătând oraşul Fort Lee, cufundat în Capitolul întâi şi sorbindu-şi a doua porţie de whisky atunci când vor fi oprite aparatele din rezerva 577, iar vechiul său prieten va dispărea în beznă, îndreptându-se spre ceea ce ne aşteaptă pe toţi dincolo.

7

— Cinci, şapte, şapte, spuse Eddie.

— Nouăsprezece, zise Jake.

— Poftim? întrebă nedumerit Callahan.

— Cinci şi cu şapte şi cu şapte, îi explică Susannah. Fac nouăsprezece.

— Şi asta înseamnă ceva?

— Nu ştim, răspunse ea. Dar n-ai plecat atunci din New York, nu? Dacă ai fi plecat, n-ai mai fi avut asta, continuă ea, arătând spre cicatricea de pe fruntea preotului.

— O, am plecat, zise Callahan. Doar că n-am plecat pe cât de repede intenţionasem. Când am ieşit din spital am vrut să mă duc în staţia de la Autoritatea Portuară şi să-mi iau bilet la autobuzul Patruzeci.

— Ce-i ăla? întrebă Jake.

— Aşa denumesc vagabonzii cea mai îndepărtată destinaţie. Dacă îţi iei bilet pentru Fairbanks, Alaska, se zice că-ţi iei bilet la autobuzul Patruzeci.

— Prin părţile astea i s-ar spune autobuzul Nouăsprezece, comentă Eddie.

— Mergeam într-acolo şi mă tot gândeam la vremurile de demult. Unele destul de hazlii, ca atunci când nişte tipi de la Cămin au dat un spectacol pentru colegii lor. Altele mai înspăimântătoare, ca seara când unul i-a spus altuia: „Nu te mai scobi în nas, Jeffy, că-mi vine să borăsc când te văd”, şi atunci Jeffy îi zice: „Ia de te scobeşte tu cu ăsta, amice”, şi îşi

scoate briceagul şi-i taie celuilalt beregata înainte ca noi să ne dăm seama ce anume se petrece. Şi Lupe zbiară, şi eu urlu: „Iisuse, Iisuse Hristoase!” şi sângele ţâşneşte în toate părţile pentru că i-a nimerit carotida – sau poate jugulara, habar n-am – şi atunci vine fuga Rowan de la budă, ţinându-şi pantalonii cu o mână, şi aducând în cealaltă un sul de hârtie igienică. Şi ştiţi ce-a făcut?

— A folosit hârtia, spuse Susannah.

Pe buzele lui Callahan se întinse un zâmbet larg, întinerindu-l.

— La naiba, chiar aşa a făcut. I-a apăsat sulul ăla chiar pe locul de unde curgea sângele şi i-a strigat lui Lupe să cheme ambulanţa. Şi eu stau ca prostul şi mă uit cum curpapirul se face roşu, se îmbibă de sânge până la rola de carton. Şi Rowan îmi zice: „Închipuie-ţi că e cea mai mare tăietură făcută la bărbierit” şi am început toţi să râdem. Şi am râs până ne-au dat lacrimile.

M-am tot gândit la vremurile acelea. La cele bune, la cele rele, la cele urâte. Mi-aduc aminte – ca prin ceaţă – că am intrat într-un magazin Smiler şi mi-am luat două beri Bud la cutie. Şi am băut una din mers. Nu mă gândeam încotro merg – vreau să zic că nu mă gândeam la asta la nivelul minţii mele conştiente – dar se pare că picioarele mele îşi aveau propriul plan, pentru că, la un moment dat, când m-am uitat mai bine în jur, am văzut că eram chiar în faţa birtului unde mergeam câteodată să luăm cina dacă eram în bani, cum se zice. Pe colţul dintre Second Avenue şi 52nd.

— Chew Chew Mama's, zise Jake.

Callahan se holbă la el cu uluire reală apoi i se adresă lui Roland:

— Măi, pistolarule, băieţii ăştia au început să mă cam sperie.

Roland făcu binecunoscutul lui semn cu mâna: *Continuă, prietene.*

— M-am hotărât să intru şi să-mi iau un hamburger în amintirea vremurilor de demult, spuse Callahan. Şi, pe când mâncam burgerul, mi-am dat seama că nu vreau să plec din

New York înainte să arunc fie şi o singură privire la Cămin. Aş fi putut sta pe trotuarul de vizavi, aşa cum făcusem imediat după moartea lui Lupe, când mă foisem pe acolo pe mai multe cărări în repetate rânduri. Şi de ce nu? Nimeni nu mă deranjase înainte. Nici vampirii, nici căutătorii.

Îşi privi ascultătorii.

— Nu vă pot spune dacă chiar eram convins în sinea mea, sau dacă era un soi de minuţios şi sinucigaş joc al minţii mele. Sincer, îmi amintesc o mulţime de lucruri despre seara aia, ce am zis şi ce-am făcut, dar nu şi asta. Oricum, n-am mai ajuns la Cămin. Mi-am plătit burgerul şi am pornit-o pe Second Avenue. Adăpostul se afla la intersecţia dintre First şi 47th Street, dar nu voiam să trec prin faţa lui. Aşa că m-am hotărât să merg pe 46th şi să traversez pe acolo.

— De ce nu pe 48th? îl întrebă Eddie. Ai fi putut s-o iei pe 48th Street, că ar fi fost mai repede şi n-ai mai fi ocolit atât.

Callahan se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— Dacă a existat un motiv pentru care am luat-o pe acolo, nu mi-l mai aduc aminte acum.

— A existat un motiv, interveni Susannah. Ai vrut să treci pe lângă terenul viran.

— De ce să fi vrut…

— Din acelaşi motiv pentru care oamenii preferă să treacă pe lângă brutărie atunci când se scot gogoşile din cuptor, spuse Eddie. Pur şi simplu ne plac anumite lucruri, atâta tot.

Callahan medita la spusele tânărului, apoi ridică din umeri.

— Dacă zici tu.

— Zic, sai.

— Mă rog, şi tot mergeam şi îmi deschisesem şi a doua cutie de bere. Şi aproape ajunsesem la intersecţia dintre Second Avenue şi 46th Street când…

— Ce era acolo? îl întrebă înflăcărat Jake. Ce era pe colţul ăla în 1981?

— Nu… începu Callahan, şi se opri. Un gard. Unul destul de înalt. De vreo trei, poate chiar patru metri.

— Nu-i ăla peste care am trecut noi, îi zise Eddie lui Roland. Doar dacă n-a crescut singur cu un metru şi ceva.

— Şi pe el era un desen, continuă Callahan. Asta îmi aduc bine aminte. Un fel de frescă stradală, dar n-am putut să văd ce anume era desenat acolo, pentru că felinarele de la colţ erau stinse. Şi dintr-odată mi-am dat seama că nu-i în regulă. Şi imediat a început să-mi sune o alarmă în cap. Suna cam tot aşa ca aceea din rezerva lui Rowan de la spital, ca să fiu sincer. Şi m-am deşteptat şi nu mi-a venit să cred că sunt unde sunt. Era o nebunie. Dar totodată mi-am spus…

8

Totodată îşi spune E în regulă. Doar câteva becuri arse, nimic mai mult. Dacă ar fi vampiri prin preajmă, i-ai vedea, iar dacă ar fi căutători, ai auzi clopotele şi ai simţi miros de cepe râncede şi de metal topit. *Dar se hotărăşte să plece de acolo. Imediat. Cu clopote, sau fără clopote, parcă îi sfârâie toţi nervii prin piele.*

Se întoarce şi dă cu ochii de doi bărbaţi aflaţi în spatele lui. Vreme de câteva secunde cei doi sunt atât de uluiţi de neaşteptata lui schimbare de direcţie, că ar fi putut să ţâşnească printre ei şi s-o ia la sănătoasa înapoi pe Second Avenue. Însă şi el este luat prin surprindere, şi alte câteva secunde toţi trei se holbează unii la alţii.

Cei doi sunt Fratele Hitler cel mare şi Fratele Hitler cel mic. Acesta nu are mai mult de un metru şi jumătate înălţime. Poartă o cămaşă lălâie peste nişte nădragi negri. Pe cap are o şapcă de baseball cu cozorocul întors la spate. Mai are doi ochi negri ca smoala şi o puzderie de bube pe faţă. De îndată Callahan îi pune numele Lennie. Cel mare e sărit de doi metri şi poartă o bluză de trening a echipei Yankees, blugi şi tenişi. Are o mustaţă roşcovană şi o borsetă proptită sub burtă. Callahan îl numeşte George.

Fostul preot se întoarce, intenţionând s-o ia la sănătoasa pe Second Avenue dacă se face verde la semafor, sau dacă i se pare că se poate strecura printre maşinile din trafic. Iar dacă nu va reuşi să traverseze, va fugi pe 46th Street până la Hotelul Plaza şi se va ascunde acolo în hol…

Dar cel mare, George, îl apucă de cămaşă şi îl trage înapoi de

guler. Gulerul se sfâşie, dar, din păcate, nu suficient ca să poată scăpa.

— N-ai să vezi, nene, îi zice cel mic, Lennie. N-ai să vezi.

Şi se înghesuie spre el, agil ca o insectă, şi, înainte să-şi dea Callahan seama ce i se întâmplă, întinde mâna, îl apucă de testicule şi i le strânge cu putere. Durerea este instantanee şi cumplită. Simte cum i se umflă ca unse cu plumb topit.

— E bine, amorez de ciori? îl întreabă Lennie pe un ton ce pare a exprima o reală preocupare, pe un ton ce pare a spune „Vrem să simţi şi tu ce simţim noi?”. Şi trage de testicule mai tare, iar durerea se triplează. Nişte dinţi enormi şi ruginiţi de fierăstrău i se înfig lui Callahan sub centură, şi el îşi spune: O să mi le smulgă, deja le-a făcut piftie, şi acum o să mi le smulgă, pentru că nu le mai ţine nimic decât o bucată desfăcută de piele şi o să…

Şi începe să urle, iar George îi astupă gura cu mâna.

— Termină! mârâie el la tovarăşul lui. Suntem pe stradă, în puii mei, sau eşti chior şi nu vezi?

Chiar şi acum când durerea îl mănâncă de viu, Callahan cugetă la strania inversare a rolurilor: George este Fratele Hitler care conduce, nu Lennie. George este Fratele Hitler cel mare. *Exact pe dos faţă de cum ar fi scris Steinbeck.*

Şi atunci, din dreapta lui, se înalţă un soi de zumzăit în primul moment îşi închipuie că sunt clopotele, însă sunetul acesta este dulce. Şi este şi foarte puternic. George şi Lennie îl aud şi ei. Şi nu le place.

— Ce-i asta? întreabă Lennie. Tu auzi?

— Nu ştiu. Hai s-o tăiem de-aici. Şi ia mâna de pe coaiele lui. Mai încolo poţi să-i faci ce-oi vrea, da’ acum ajută-mă să-l car.

Unul în stânga şi unul în dreapta lui. Şi se pomeneşte săltat şi cărat înapoi pe Second Avenue. Gardul înalt, din scânduri, rămâne în urmă, pe dreapta lor. De dincolo de el se aude zumzăitul acela dulce şi intens. Dacă aş reuşi să trec peste gard, aş scăpa, *îşi spune Callahan. Căci dincolo este ceva, ceva puternic, ceva bun. Şi ăştia doi n-ar cuteza să se apropie de el.*

Poate că da, însă nu prea crede că s-ar putea căţăra pe un gard de trei metri şi ceva chiar dacă testiculele sale n-ar pulsa atât de dureros, inventând un limbaj Morse numai al lor, chiar dacă nu

le-ar simţi cum i se umflă în chiloţi ca două mingi de plajă. Brusc, lasă capul în jos şi vomită pe el o porţie fierbinte din mâncarea doar pe jumătate digerată. Cămaşa şi pantalonii i se îmbibă de scârboşenia aia caldă ca urina.

Din direcţie opusă vin două perechi de tineri, în mod evident prieteni. Bărbaţii sunt destul de zdraveni şi probabil că ar putea să mătură pe jos cu Lennie şi chiar să-l bumbăcească bine de tot pe George. În schimb, însă, strâmbă dezgustaţi din nas şi nu ştiu cum să-şi ia mai repede prietenele din vecinătatea lui Callahan.

— A băut olecuţă cam mult, zice George zâmbind cu înţelegere. Şi după aia, hop-şa-şa. Se poate întâmpla oricui.

Sunt Fraţii Hitler! *încearcă să strige Callahan.* Ăştia doi sunt Fraţii Hitler! L-au omorât pe prietenul meu şi acum o să mă omoare şi pe mine! Chemaţi poliţia! *Dar, fireşte, niciun sunet nu-i iese pe gură, pentru că muţenia este o regulă a coşmarurilor, iar cele două perechi îşi văd mai departe de drumul lor. George şi Lennie îl duc iute pe Callahan pe Second Avenue, între străzile 46th şi 47th. Abia dacă atinge asfaltul cu picioarele. Swissburgerul de la Chew Chew Mama's se evaporă de pe cămaşa lui. O, frate, simte până şi muştarul pe care şi-l pusese pe el.*

— Dă să-i văz mâna, zice George când se apropie de următoarea intersecţie. Iar atunci când Lennie îl apucă pe Callahan de stânga, George îl repede: Nu, boule, ailaltă.

Lennie întinde spre inspecţie mâna dreapta a lui Callahan. Preotul nu s-ar putea împotrivi nici daca ar vrea s-o facă. Partea inferioară a abdomenului i s-a umplut cu ciment umed şi fierbinte. Iar stomacul i s-a cuibărit în spatele beregatei, unde tremură ca un animal mic şi înfricoşat.

George se uită la cicatricea de pe mâna dreaptă a lui Callahan şi dă din cap satisfăcut.

— Mda, el e. Nu strică niciodată să te asiguri că nu greşeşti. Haidi, Părinţelule. Marş forţat!

După ce intră pe 47th Street, ies de pe artera principală. Mai în josul străzii, pe partea stângă, se vede o oază de lumină albă, strălucitoare: Căminul. Lui Callahan i se pare că vede câteva siluete cocârjate la colţ – câţiva bărbaţi fumând şi discutând despre Programul de dezalcoolizare. S-ar putea chiar să-i cunosc

pe câţiva, *gândeşte el cu minţile aiurea.* Poate că da.

Dar nu ajung până acolo. La mai puţin de un sfert de cvartal între Second şi First Avenue, George îl trage pe Callahan în pragul intrării unui magazin părăsit. În ambele vitrine albite de săpun sunt afişe care anunţă: DE VÂNZARE SAU DE ÎNCHIRIAT. Lennie se învârte în jurul lor ca un terrier zglobiu în jurul unei perechi de vaci greoaie.

— Să ţi-o trag, amorez de ciori! începe el să cânte. Am futut o mie de-alde tine şi o să mai futem încă un milion, şi putem să futem orice cioroi, chiar de el are un pietroi, asta-i dintr-un cântec făcut de mine la care îi zice „La moarte cu toţi poponauţii de le plac ciorile" şi când e gata o să i-l dau lu Merle Haggard că-i ăl mai tare din parcare, pen'că le-a zis la toţi hipioţii ăia să se cace în pălărie, că bulangiul de Merle e ăl mai tare din America, io am un Mustang 380 şi am şi Lugerul lu' Hermann Göering, ştiai chestia asta, amorez de ciori ce eşti tu?

— Tacă-ţi gura, boule, spune George cu un soi de afecţiune, concentrându-se la inelul împovărat de chei printre care o caută pe cea potrivită la uşa respectivă. Callahan comentează în gând: Pentru el Lennie e ca un aparat de radio în permanenţă deschis dintr-un atelier auto, ori din bucătăria unui fast-food, nici măcar nu-l mai aude, face parte din zgomotul de fond.

— Bine, Nort, zice Lennie, dar o ţine tot aşa. Am blestematu' de Luger al lu blestematu de Göering, aşa să ştii tu, şi poate o să-ţi fac boaşele praf, că voi, amorezii de negrotei vă futeţi pă ţara asta, zic bine, Nort?

— Fără nume, ţi-am mai spus, spune George/Nort; însă tonul său este indulgent şi Callahan cunoaşte motivul: nu va putea niciodată să spună poliţiştilor vreun nume dacă totul va merge aşa cum îşi doresc nătărăii ăştia doi.

— Pardon, Nort, da' voi amorezi de cioroi ovrei culţi în cap aţi futut ţara asta, şi la asta vreau să te gândeşti când ţi-o scoate coaiele prin pungă…

— Boaşele sunt în pungă, boule, spune George/Nort pe un ton doct, şi exclamă: Bingo!

Uşa se deschide. George/Nort îl împinge pe Callahan înăuntru, în încăperea goală, plină de umbre şi de praf şi mirosind a

decolorant, detergent şi scrobeală. Din doi pereţi ies ţevi şi cabluri groase. În locurile unde odinioară s-au aflat uscătoarele şi maşinile de spălat cu fise, se pot vedea patrulaterele mai deschise la culoare decât restul zugrăvelii. Pe jos e aruncată o firmă pe care abia dacă o poate distinge în întuneric: SPĂLĂTORIA GOLFUL ŢESTOASEI CURĂŢENIE **LA MAXIM!**

La maxim, fireşte, *îşi spune Callahan. Se întoarce cu faţa spre ei şi nu este deloc surprins să vadă un pistol în mâna lui George/Nort. Nu este Lugerul lui Hermann Göering, ci pare mai degrabă un revolver ieftin, de calibrul 32, pe care-l poţi achiziţiona pentru doar şaizeci de dolari în barurile de la periferie. Însă Callahan este convins că îşi va face datoria. George/Nort îşi deschide borseta de sub burtă, fără să-şi ia ochii de la preot – a mai făcut treaba asta, amândoi au mai trecut prin aşa ceva, sunt experţi, sunt lupi bătrâni dedaţi la rele – şi scoate o rolă cu bandă adezivă. Callahan îşi aminteşte cum Lupe spunea că America s-ar nărui într-o săptămână dacă ar dispărea banda adezivă. „Arma secretă" o numea el. George/Nort îi dă rola lui Lennie care o ia şi se repede la Callahan cu aceeaşi viteză de insectă.*

— Ia dă pune-ţi mâinile la spate, pretenar dă cioroi, zice Lennie. Callahan nici nu se clinteşte.

George/Nort îi bâţâie pistolul pe sub nas.

— Fă ce-ţi zice, sau vâr un glonţ în tine, Părinţele. Şi crede-mă când îţi spui că n-ai simţit în viaţa ta o durere ca asta.

Callahan se conformează. N-are de ales. Lennie trece în spatele lui.

— Lipeşte-ţi-le, pretenar dă negrotei, spune Lennie. Nu ştii cum? N-ai văzt în filme?

Şi hăhăie dement, ca un cufundar.

Callahan îşi apropie încheieturile. Se aude un fâsâit gros când Lennie trage banda de pe rolă ca să-i lege mâinile la spate. Preotul trage pe nări izul de praf şi de decolorant şi parfumul mai inocent de balsam de rufe.

— Cine v-a angajat? îl întreabă el pe George/Nort. Căutătorii?

George/Nort nu-i răspunde, dar lui Callahan i se pare că i-a detectat o sclipire în ochi. Afară, maşinile trec în grupuri sacadate. Trec şi câţiva pietoni. Ce s-ar întâmpla dacă ar ţipa? Dar ştie deja

răspunsul. În Biblie se spune că preotul şi levitul au trecut pe lângă omul cel rănit şi nu i-au auzit strigătele, însă un anume samaritean… s-a milostivit de el. Iar Callahan are nevoie acum de un bun samaritean, numai că New Yorkul cam duce lipsă de aşa ceva.

— Aveau ochii roşii, Nort?

Alţi ochi, cei ai lui Nort, de această dată, licăresc din nou, însă ţeava pistolului rămâne aţintită spre burta lui Callahan.

— Aveau maşini mari şi luxoase? Aveau, nu-i aşa? Şi cât crezi tu că o să mai valoreze viaţa ta şi a pârţarului ăsta mic odată ce…

Lennie îl apucă iarăşi de boaşe, le strânge cu putere, le răsuceşte, le trage în jos ca pe jaluzele. Callahan urlă şi lumea se întunecă. I se înmoaie picioarele şi îl lasă genunchii.

— Şi CAAAADEEEE! *răcneşte fericit Lennie.* Muha-maiul Ali E LA PĂMÂNT! MAREA SPERANŢĂ ALBĂ L-A SPART PE CIOROIUL CU GURĂ MARE ŞI L-A PUS LA PODEA! NU POT SĂ CREEEEEED! *Îl imită atât de bine pe fudulul comentator Howard Cosell, încât lui Callahan îi vină să râdă în pofida chinurilor cumplite prin care trece. Aude un alt fâsâit şi simte cum îi sunt legate şi gleznele.*

George/Nort ia un rucsac dintr-un colţ. Îl deschide, cotrobăie prin el şi scoate la iveală un aparat polaroid. Se apleacă peste Callahan şi lumea explodează într-o lumină orbitoare. Imediat după asta Callahan vede doar umbre în spatele unei bile albastre aflate în centrul câmpului său vizual. Din bilă vine spre el vocea lui George/Nort.

— Adu-mi aminte să-i mai fac una şi după. Le vor pe amândouă.

— Bine, Nort, bine! răcneşte micuţul aproape turbat de surescitare.

Şi Callahan înţelege că adevărata tortură abia va să vină. Îşi aduce aminte versurile unui cântec vechi al lui Bob Dylan, „Dacă ploaia va veni / Le va potopi pe toate”şi îşi spune: Da, merge. Mai bine decât „Cineva mi-a salvat viaţa în noaptea asta”, asta-i sigur.

Îl izbeşte miros de usturoi şi roşii. Cineva a mâncat spaghete,

probabil chiar atunci când el avea treabă să fie luat la palme la spital O siluetă se conturează în faţa ochilor lui Individul cel mare.

— Nu contează cine ne-a tocmit, zice George/Nort. Chestia e că suntem *tocmiţi, cât despre tine, Părinţelule, tu nu eşti decât un pretenar de negrotei ca tipu ăla, Magruder, şi Fraţii Hitler o să te smardoiască la greu. De obicei lucrăm pentru o cauză nobilă, da' nu zicem nu dacă ni se dau şi bani, ca buni americani ce suntem.*

Face o pauză, apoi rosteşte maxima absurditate existenţială:

— Să ştii că în Queens suntem foarte populari.

— Du-te-n mă-ta, îi spune Callahan şi simte cum îi sare în aer partea dreaptă a capului. Lennie i-a tras un şut cu gheata lui de lucru cu vârf metalic. Mai târziu va afla că i-a spart falca în patru locuri.

— Bravo, îl aude vag pe Lennie spunând din acel univers dement unde e limpede că Dumnezeu a murit şi se împute pe duşumeaua unui rai devalizat.

— E frumos să vorbeşti aşa, Părinţele?

Apoi vocea i se ascute, devine scâncetul strident al unui copil care se milogeşte să fie lăsat la joacă:

— Io, Nort! Haide, lasă-mă pe mine! Io vreau!

— N-ai să vezi, îi răspunde George/Nort. Eu fac svasticile de pe frunte, că tu le greşeşti mereu. Ai să i le faci pe alea de pe mâini, bine?

— Da-i legat! Are bandă d-aia împuţită pă…

— După ce dă ortu popii, îi explică George/Nort cu răbdare infinită. După ce moare, o să-i dezlegăm mâinile şi ai să…

— Te rooog, *Nort! Am să-ţi fac chestia aia care-ţi place. Şi uite ce, vocea lui Lennie devine mai convingătoare. Uite ce! Dacă vezi că greşesc, îmi zici şi mă opresc! Te rog, Nort! Te rooog!*

— Păi…

Callahan a mai auzit tonul acesta. Este cel al tatălui îngăduitor ce nu-i poate refuza nimic odraslei sale preferate, oricât de retardată.

— Bine, fie!

I se limpezeşte vederea şi îi pare rău. Vede cum Lennie scoate o lanternă din rucsac. George a luat un bisturiu din borseta de sub burtă. Fac schimb de scule. George îndreaptă lanterna pe faţa

umflată a lui Callahan care se strâmbă şi strânge ochii. Printre pleoape îl observă pe Lennie care mânuieşte bisturiul cu degete micuţe, dar îndemânatice şi iuţi.

— O să fie dementţial! *exclamă Lennie, înnebunit de emoţie.* Dementţial!

— Să n-o zbârceşti! îl avertizează George.

Callahan se gândeşte: Dacă am fi într-un film, acum ar apărea cavaleria. Sau poliţia. Sau nenorocitul ăla de Sherlock Holmes în maşina timpului imaginată de H.G. Wells.

Lennie se aşază în genunchi în faţa lui, iar erecţia din pantaloni este cât se poate de vizibilă, şi cavaleria nu apare. Se apleacă spre el cu bisturiul în mână, şi nu apare nici poliţia. Respiraţia nu-i miroase a usturoi şi roşii, ci a gură nespălată şi a ţigări.

— Stai niţel, Bill, îl opreşte George/Nort. Am o idee. Hai să ţi-o desenez. Am un pix pe aici pe undeva.

— Căcat, bombăne Lennie/Bill şi îi întinde bisturiul. Callahan vede cum lama ascuţită tremură molipsită de emoţia micuţului, apoi dispare din câmpul lui vizual. Ceva rece îi atinge fruntea, apoi se face fierbinte, şi nu apare nici Sherlock Holmes. Sângele începe să-i curgă în ochi, şi nu apar nici James Bond Perry Mason Travis McGee Hercule Poirot Scârba de Donşoară Marple.

Dar îi vine în minte chipul alb al lui Barlow. Părul lung al vampirului pluteşte în jurul ţestei acestuia. Barlow se întinde spre el. „Haide, falsule preot”, îi spune el, „învaţă religia cea adevărată. Ia împărtăşania mea”. Se aud cele două pocnete seci când vampirul rupe braţele crucii pe care i-o dăruise mama lui.

— Of, boule care eşti tu bou, geme George/Nort, aia nu-i zvastică, aia-i o blestemată de cruce*/ Dă la mine!*

— Nu, Nort, mai lasă-mă, nu-i gata!

Se ceartă pentru el ca doi copii tembeli, şi testiculele îl dor, şi maxilarul spart îi pulsează, iar vederea îi este înecată în sânge. Toate discuţiile în contradictoriu din anii şaptezeci despre moartea lui Dumnezeu, şi, Iisuse, uitaţi-vă la el acum! Uitaţi-vă la el! Cum să vă îndoiţi de asta?

Şi în clipa aceea apare cavaleria.

9

— La ce te referi? îl întrebă Roland. Intră în amănunte.

Stăteau la masa de pe terasă, terminaseră de mâncat, soarele apusese, iar Rosalita adusese lumânări. Callahan se întrerupse şi o rugă să stea cu ei. În curtea întunecată cărăbuşii bâzâiau, însetaţi de lumină.

Jake atinse gândul din mintea pistolarului. Apoi, iritat de prelungirea suspansului, puse el întrebarea:

— *Noi* eram cavaleria, Părinte?

Roland păru şocat, apoi zâmbi amuzat. Callahan se uită uluit la băiat.

— Nu, răspunse el, nu cred.

— Nu-i aşa că nu i-ai văzut? îl întrebă şi Roland. Niciodată nu-i vezi bine pe cei care te salvează.

— V-am spus că Fraţii Hitler aveau o lanternă, zise Callahan. Aşa este. Dar tipii ceilalţi, cavaleria…

10

Indiferent cine sunt aceştia, ei au un reflector *care umple spălătoria părăsită cu o lumină mult mai puternică decât cea din bliţul polaroidului ieftin. Şi, spre deosebire de el, lumina aceasta este* constantă. *George/Nort şi Lennie/Bill îşi acoperă ochii cu mâinile, i-ar acoperi şi Callahan dacă nu ar avea mâinile legate la spate cu bandă adezivă.*

— Nort, pune arma jos! Bill, pune bisturiul jos!

Vocea care vine din spatele luminii orbitoare este înfricoşătoare tocmai pentru că este înfricoşată. Este vocea cuiva în stare de orice.

— Am să număr până la cinci şi după aia am să vă împuşc pe amândoi, pentru că asta meritaţi.

Şi vocea din lumină începe să numere cu o viteză de-a dreptul alarmantă.

— Unu doi trei patru…

De parcă stăpânul ei şi-ar dori *să tragă, şi-ar dori să termine mai repede cu formalitatea asta de tot căcatul. George/Nort şi Lennie/Bill nu au timp să-şi cântărească opţiunile. Aruncă*

bisturiul şi pistolul, iar pistolul se descarcă atunci când cade pe linoleumul plin de praf şi scoate un POC de pistol cu capse. Callahan habar nu are unde s-a dus glonţul. Poate a intrat în el. Oare l-ar simţi? Nu prea crede.

— Nu trage, nu trage! zbiară Lennie/Bill. Noi n-am… noi n-am… noi n-am…

Noi n-am ce? Lennie/Bill nu pare să ştie.

— Mâinile sus! se aude o altă voce, care vine tot din spatele luminii orbitoare a reflectorului.

— Mâinile sus la cer! Acum, pui de lele! *Mâinile celor doi ţâşnesc în sus.*

— Nu, nu aşa, zice prima voce.

Or fi ei nişte tipi nemaipomeniţi, iar Callahan chiar îşi doreşte să le trimită felicitări de Crăciun în fiecare an de acum încolo, dar este limpede că nu au mai făcut vreodată aşa ceva.

— Jos pantofii! Jos pantalonii! Acum! În clipa asta!

— Ce puii mei, începe George/Nort. Sunteţi gabori? Că dacă da, tre' să ne citiţi drepturile şi să…

O armă se descarcă din spatele luminii orbitoare. Callahan vede o explozie portocalie. Probabil că-i un pistol, dar, pe lângă pistolaşul modest al fraţilor Hitler, este ca un uliu pe lângă un colibri. Detunătura este asurzitoare, şi este urmată de un trosnet al tencuielii şi de o ploaie de praf. Zbiară şi George/Nort, şi Lennie/Bill.

— Jos pantofii, jos pantalonii! Acum! Acum! Număr până la treizeci şi vă omor. Unu doi trei patru ci…

Şi iarăşi viteza numărătorii nu le lasă vreme de gândit, darămite de protestat. George/Nort dă să se aşeze şi Vocea Numărul Doi îl avertizează:

— Îndrăzneşte numai să stai jos, că te omorâm!

Prin urmare, Fraţii Hitler încep să ţopăie printre rucsac, polaroid, pistol şi lanternă ca doi cocostârci spasmodici, trăgându-şi încălţările din picioare, în vreme ce Vocea Numărul Unu continuă numărătoarea ucigaşă. Pantofii sunt descălţaţi, iar pantalonii sunt dezbrăcaţi. George poartă boxeri largi, în vreme ce Lennie este adeptul chiloţilor pătaţi cu pipi. Nu se mai vede nici urmă de erecţia lui Lennie; erecţia lui Lennie hotărâse să-şi ia

restul nopţii liber.

— Acum, marş afară, spune Vocea Numărul Unu.

George se întoarce cu faţa la lumină. Bluza de trening îi atârnă până peste boxeri, boxerii îi atârnă până la genunchi. Încă mai are borseta la brâu. Gambele musculoase îi tremură vizibil. Abia acum pricepe ce li se întâmplă şi are o expresie buimăcită.

— Staţi aşa, zice el, dacă plecăm de-aici fără să-l terminăm pe tipul ăsta, o să ne omoare. Sunt nişte indivizi tare răi…

— Labagiilor, dacă nu ieşiţi de aici până număr la zece, îi răspunde Vocea Numărul Unu, am să vă omor eu.

La care, Vocea Numărul Doi adaugă:

— Gai cocknif en yoin, *bulangiilor! Staţi, muriţi, cui îi pasă?*

Mai târziu, Callahan va repeta expresia mai multor evrei, care doar vor clătina nedumeriţi din capete. Abia în Topeka va da peste un evreu mai bătrân care îi va traduce gai cocknif en yoin. *Înseamnă: du-te şi te pişe în ocean. Vocea Numărul Unu porneşte din nou: „Unu doi trei patru…” George/Nort şi Lennie/Bill fac un schimb de priviri ca personajele din desene animate prinse la strâmtoare, apoi se reped la uşă. Reflectorul uriaş se întoarce să-i urmărească. Sunt în chiloţi. Au ieşit. Au dispărut.*

— Du-te după ei, îi spune cu asprime Vocea Numărul Unu celeilalte. Dacă le trece prin cap să se întoarcă…

— Dadada, zice Vocea Numărul Doi şi dispare. Lumina orbitoare se stinge.

— Întoarce-te pe burtă, îi cere Vocea Numărul Unu.

Callahan încearcă să-i spună că nu crede că e în stare, că testiculele i s-au mărit cam cât două ceainice, însă din gură nu-i ies decât nişte sunete nearticulate din cauza maxilarului spart. Însă se întoarce pe partea stângă cât de mult poate.

— Nu te mişca, zice Vocea Numărul Unu. Să nu te tai.

Nu este vocea cuiva care-şi câştigă existenţa din treburi de genul acesta. Chiar şi în starea lui actuală Callahan îşi dă seama că este vorba de un amator. Tipul scoate nişte horcăieli astmatice, se îneacă, horcăie din nou. Callahan vrea să-i mulţumească. Îşi spune că una este să fii salvat de un poliţist sau de un pompier sau de un salvamar. Şi cu totul altceva este să te salveze un om obişnuit. Căci asta este salvatorul său, asta sunt amândoi

salvatorii săi, deşi nu-şi poate închipui cum de au venit atât de bine pregătiţi. Cum de au ştiut cum îi cheamă pe Fraţii Hitler? Şi unde au stat la pândă? Au venit de afară, sau erau ascunşi în spălătoria abandonată? Alte chestii pe care Callahan nu le ştie. Şi nici nu-i pasă. Pentru că cineva i-a salvat, cineva i-a salvat, cineva i-a salvat viaţa în noaptea asta, şi asta este chestia importantă, singura care contează cu adevărat George şi Lennie aproape că-şi vârâseră colţii în el, nu-i aşa, drăguţă, dar iată că în ultima clipă a venit cavaleria, exact ca într-un film cu John Wayne.

Ce vrea Callahan să facă este să-i mulţumească omului ăstuia. Unde vrea Callahan să se afle este într-o ambulanţă în drum spre spital, înainte ca derbedeii ăia să-l anihileze pe posesorul Vocii Numărul Doi, sau înainte ca proprietarul Vocii Numărul Unu să facă un infarct provocat de starea de surescitare. Încearcă să spună toate astea, dar alte sunete nearticulate îi ies din gură. Bâlbâieli incoerente, vorbe de beţiv, cum le numea Rowan.

Mâinile îi sunt dezlegate, apoi şi picioarele. Individul nu face infarct. Callahan se întoarce iarăşi pe spate şi vede bisturiul într-o mână albă şi durdulie. Pe degetul mijlociu este un inel cu sigiliu. Cu o carte deschisă. Dedesubt scrie Ex Libris. *Apoi reflectorul se aprinde din nou, iar Callahan îşi pune mâna la ochi.*

— Hristoase, omule, de ce faci asta?

De fapt, se aude Ioas, mu, şşş asss, *însă stăpânul Vocii Numărul Unu pare să fi înţeles.*

— Mi se pare că e limpede de ce, rănitul meu prieten, zice el. Dacă ne vom mai întâlni vreodată, aş dori ca atunci să fie prima oară. Dacă vom trece unul pe lângă celălalt pe stradă, aş dori să nu mă recunoşti. E mai sigur aşa.

Se aud paşi. Lumina reflectorului se îndepărtează.

— Vom chema o ambulanţă de la telefonul de vizavi…

— Nu! Nu pleca! Dacă se întorc? – şi, împinse de groaza lui pură, cuvintele acestea se aud cu absolută claritate.

— Vom fi cu ochii în patru, spune Vocea Numărul Unu.

Acum nu mai horcăie. Îşi recapătă stăpânirea de sine. Bravo lui.

— S-ar putea să se întoarcă, pentru că ăla mare era destul de supărat. Dar, dacă poporul chinez are dreptate, atunci eu răspund

de viaţa ta de acum încolo. Şi intenţionez să mă achit de responsabilitatea asta. Dacă se întorc, am să trag în ei. Nu peste ei.

Umbra care a vorbit se opreşte. Şi el pare un individ destul de mare. Şi are ceva sânge în el, asta-i cert.

— Ăştia erau Fraţii Hitler, prietene. Ştii despre cine vorbesc?

— Da, şopteşte Callahan. Nu vrei să-mi spui cine eşti?

— E mai bine să nu ştii, spune domnul Ex Libris.

— Tu ştii cine sunt eu?

O pauză. Paşi. Acum domnul Ex Libris stă în pragul uşii de la spălătoria pustie.

— Nu, răspunde el. Şi adaugă: Un preot. Nu contează.

— De unde aţi ştiut că sunt aici?

— Aşteaptă ambulanţa, îi mai spune Vocea Numărul Unu. Nu încerca să te mişti singur. Ai pierdut mult sânge şi s-ar putea să ai leziuni interne.

Şi dispare. Callahan stă întins pe jos, în nări cu iz de decolorant şi de detergent şi de balsam cu aromă dulceagă. Curăţenie la maxim, *îşi spune el. Testiculele pulsează şi se umflă. Falca pulsează şi se umflă. Simte cum i se întinde pielea de pe faţă. Stă întins pe jos şi aşteaptă ambulanţa şi viaţa, ori întoarcerea Fraţilor Hitler şi moartea. Domniţa ori tigrul. Comoara Dianei ori muşcătura şarpelui veninos. Şi după o vreme nesfârşită, lumini roşii măturăpodeaua plină de praf şi îşi dă seama că de data aceasta este domniţa. De data aceasta este comoara.*

De data aceasta este viaţa.

11

— Şi aşa s-a întâmplat, spuse Callahan, că am ajuns în rezerva 577 din acelaşi spital, în aceeaşi noapte.

Susannah căscă ochii la el:

— Pe bune?

— Pe bune ca un infarct, răspunde el. Rowan Magruder a murit, eu am fost bătut de m-am căcat pe mine, şi după aia m-

au depozitat în acelaşi pat. Probabil că abia avuseseră timp să schimbe cearşafurile şi, până când a venit cucoana cu morfina să mă decupleze de la realitate, m-am tot gândit cum ar fi fost să apară sora lui Magruder şi să isprăvească ce începuseră fraţii Hitler. Dar de ce v-ar surprinde asemenea lucruri? Ştiţi bine că în poveştile noastre există zeci de potriveli ca asta. De pildă, nu-mi spuneţi că nu v-aţi gândit la coincidenţa care există între numele meu şi Calla Bryn Sturgis?

— Ba ne-am gândit, răspunse Eddie.

— Şi după aia? întrebă Roland.

Callahan zâmbi şi pistolarul îşi dădu seama că maxilarele nu i se prea îmbinau. Păi, sigur, avusese falca mutată din loc.

— Asta-i întrebarea preferată a povestitorului, Roland, dar acum cred că trebuie să mă grăbesc, ori o să facem noapte albă. Ceea ce este important, partea care te interesează pe tine, este abia la sfârşit.

Asta crezi tu, medita Roland, şi nu l-ar fi mirat deloc să afle că ceilalţi trei tovarăşi ai lui nutreau acelaşi gând.

— Am stat o săptămână în spital. Când m-au externat, m-au trimis la un centru de asistenţă socială din Queens. Primul pe care mi l-au propus era mult mai aproape, era în Manhattan, însă acesta colabora cu Căminul – trimiteam oameni acolo câteodată. Şi-mi era teamă ca nu cumva, dacă m-aş fi dus acolo, să primesc o altă vizită din partea Fraţilor Hitler.

— Şi ai primit? întrebă Susannah.

— Nu. Era 19 mai 1981 când l-am vizitat pe Rowan în rezerva 577 din spitalul Riverside şi când am ajuns eu însumi internat acolo, spuse Callahan. Pe 25 mai am plecat spre Queens împreună cu alţi trei betegi într-o dubiţă. Şi la şase zile după asta, chiar înainte să mă externez şi din centru şi s-o iau din loc, am văzut articolul din *Post.* Era în primele pagini, însă nu chiar pe prima. DOI BĂRBAŢI MORŢI PRIN ÎMPUŞCARE ÎN CONEY ISLAND, zicea titlul articolului. POLIŢIA SPUNE CĂ ESTE VORBA DE O REGLARE DE CONTURI ÎN LUMEA INTERLOPĂ. Pentru că feţele şi mâinile le fuseseră arse cu acid. Cu toate acestea, poliţia a izbutit să-i identifice pe amândoi: Norton Randolph şi William Garton,

ambii din Brooklyn. Erau şi poze. Făcute după diverse arestări. Ambii aveau caziere lungi. Da, ăştia erau amicii mei. George şi Lennie.

— Tu crezi că bărbaţii-căutători le-au făcut felul, nu-i aşa? îl întrebă Jake.

— Da. Tare urâtă e răzbunarea.

— Dar s-a scris în ziare că ei erau Fraţii Hitler? vru să ştie Eddie. Că, omule, vreau să-ţi spun că şi pe vremea mea tot ne mai speriam între noi zicând că o să ne prindă şi o să ne-o tragă.

— Au fost şi asemenea speculaţii în tabloide, răspunse Callahan, şi bag mâna în foc că, în forul lor interior, toţi reporterii ăia care au relatat despre mutilările şi crimele comise de Fraţii Hitler ştiau că ei sunt, Randolph şi Garton – pentru că nu au mai urmat decât nişte imitaţii slabe – însă nimeni din presa de scandal nu ucide de bunăvoie bau-baul, deoarece bau-baul vinde ziarele.

— Măi, omule, oftă Eddie, da' multe ai mai *pătimit*.

— Şi nici n-ai auzit ultimul act, spuse Callahan. E de mare succes.

Roland făcu gestul de „dă-i înainte”, dar nu părea grăbit. Îşi răsucise o ţigară şi arăta mai satisfăcut decât îl văzuseră vreodată cei trei tovarăşi ai lui. Numai Ete, care dormea cu botul pe labe, părea mai mulţumit de viaţă.

— Am plecat din New York şi mi-am căutat din ochi podeţul atunci când am traversat cu autobuzul Podul George Washington, cu romanul cel nou şi cu sticla alături de mine, continuă Callahan, dar podeţul dispăruse. În următoarele două luni am surprins doar instantanee ocazionale ale autostrăzilor ascunse – şi îmi aduc aminte că, de vreo două ori, am văzut mutra lui Chadbourne pe bancnotele de zece dolari – dar, în cea mai mare parte a timpului, nu reuşeam să le văd. Am observat o mulţime de vampiri de Tip Trei şi mi-am spus că se răspândesc foarte repede. Dar n-am făcut nimic în privinţa aceasta. Parcă îmi pierdusem vocaţia, tot aşa cum Thomas Hardy şi-a pierdut cheful de scris, iar Thomas Hart Benton pe cel de a picta fresce. „Sunt doar nişte ţânţari”, obişnuiam să-

mi zic. „Dă-le pace”. Treaba mea era să ajung într-un oraş sau altul şi să găsesc cât mai repede un oficiu al forţelor de muncă – indiferent care ar fi fost acela, Brawny Man sau Job Guy mi-era tot una – iar apoi să descopăr un bar unde să mă simt bine. Cel mai mult îmi plăceau locurile care semănau cu Americano sau Blarney Stone din New York.

— Să înţeleg că-ţi plăcea şi mâncarea încălzită la aburi lângă băutură, spuse Eddie.

— Adevărat, răspunse Callahan uitându-se la Eddie ca la un suflet pereche. Că bine zici! Şi întotdeauna m-am purtat cuviincios în locurile acestea. Vreau să spun că mă ameţeam în barul meu preferat, şi apoi încheiam seara – partea cu mersul în patru labe, zbieretele şi voma de pe cămaşă – în altă parte. De obicei *al fresco*.

— Ce…, începu Jake să întrebe.

— Adică se îmbăta în aer liber, scumpete, îi explică Susannah.

Întinse mâna să-l ciufulească, dar se înfioră şi şi-o duse la abdomen.

— Te simţi bine, sai? o întrebă Rosalita.

— Da, însă aş bea cu mare bucurie un lichid cu bule, dacă ai aşa ceva.

Rosalita se ridică, bătându-l pe umăr pe Callahan.

— Dă-i înainte, Părinte, că o să se facă două dimineaţa şi o să înceapă să urle pisicile în pustiu până termini povestea.

— Bine, spuse el. M-am îmbătat, cam la asta se rezumă totul. Mă îmbătăm în fiecare seară şi băteam câmpii la urechea oricui se afla prin preajmă despre Lupe şi Rowan şi Rowena şi despre negrul care m-a luat cu maşina în ţinutul Issaquena, şi despre Ruta, care ar fi putut să fie teribil de nostimă şi care precis nu era pisică siameză. Şi sfârşeam prin a-mi pierde cunoştinţa.

Şi tot aşa am ţinut-o până am ajuns în Topeka. La sfârşitul iernii lui 1982. Acolo am ajuns la limita de jos a existenţei mele. Voi ştiţi ce înseamnă să-ţi atingi limita de jos a existenţei?

După o pauză lungă, toţi încuviinţară prin gesturi. Jake se

gândi la cursul de engleză al domnişoarei Avery şi la lucrarea lui de sfârşit de an. Susannah îşi aminti de cele trei zile petrecute în Oxford, Mississippi. Iar Eddie se duse cu gândul la plaja de la Marea Vestului, când voise să-i taie beregata bărbatului care îi devenise *dinh*, pentru că Roland nu voia să-l lase să treacă printr-una din uşile magice ca să fure nişte heroină.

— În cazul meu, limita de jos a fost atinsă în puşcărie, spuse Callahan. Abia se crăpase de ziuă, iar eu eram relativ treaz. Drept dovadă nu mă aflam într-o carceră pentru beţivi, ci într-o celulă unde era şi o pătură pe pat şi un colac pe vasul de toaletă. În comparaţie cu alte locuri pe unde mai fusesem, mă simţeam de parcă aş fi tras vânturi prin satin. Singurele chestii enervante erau tipul cu numele… şi cântecul acela.

12

Lumina care pătrunde prin ferestruica mică şi acoperită cu o plasă de sârmă este cenuşie, prin urmare şi pielea lui e cenuşie. Iar mâinile îi sunt jegoase şi pline de zgârieturi. Mizeria de sub unghii e neagră (noroi) sau maro (sânge uscat). Ca prin vis îşi aduce aminte că se încăierase cu cineva care insista să i se adreseze cu „domnule”, aşa că îşi zise că se poate să fi ajuns în arest în temeiul mereu popularului Articol 48 din Codul Penal: Act de Violenţă împotriva unui Ofiţer de Poliţie. Tot ce voise – Callahan îşi aduce ceva mai bine aminte acest aspect – fusese să încerce cascheta puştiului pentru că i se părea foarte mişto. Îşi aduce aminte că încercase să-i explice tânărului poliţist (după cum arată ăsta, în curând vor ajunge să angajeze în poliţie copilaşi care nici nu ştiu să facă la oliţă, cel puţin în Topeka aşa va fi) că el este în permanentă căutare de pălării haioase, că el poartă mereu o şapcă pe cap deoarece are Semnul lui Cain pe frunte. „Şamănă cu o cuşe”, îşi aminteşte că a spus (sau a încercat să spună), „da-i pe bune Şemnu’ lu Cain”. Ceea ce, în starea lui de ebrietate, voia să sune Semnul lui Cain.

A fost tare beat azi-noapte, dar acum, când stă pe priciul din

arest şi îşi trece mâna prin părul vâlvoi, nu se simte chiar aşa de rău. Sigur, în gură nu are un gust prea plăcut – de parcă Ruta, pisica siameză, a avortat acolo – dar capul nu-l doare prea tare. Numai de ar înceta odată vocile astea! Mai încolo, pe hol, cineva lălăie la nesfârşit o listă de nume aranjate în ordine alfabetică. Mai aproape, altcineva fredonează cântecul pe care îl detestă cel mai mult pe lumea: „Cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat vi-iii-aţa *în noaptea asta… „*

— Nailor!... Naughton!… O'Connor!… O'Shaugnessy!... Oskowski!.. Osmer!

Tocmai începe să realizeze că el *este cel care cântă, când gambele încep să-i tremure. Şi tremuratul urcă spre genunchi, apoi spre pulpe, tot mai adânc şi tot mai puternic. Vede cum muşchii picioarelor sale se mişcă în sus şi în jos, aidoma unor pistoane. Ce se întâmplă cu el?*

— Palmer!… Palmgren!

Tremuratul îi cuprinde vintrele şi partea inferioară a abdomenului. Chiloţii i se întunecă la culoare acolo unde îi împroaşcă cu urină. În acelaşi timp, picioarele îi zvâcnesc în aer de parcă ar încerca să lovească nişte mingi invizibile de fotbal cu amândouă deodată. Am o criză de epilepsie, *îşi spune el.* Probabil că acum-acum am să-mi dau duhul. Pa-pa, mierlo[{20}]. *încearcă să strige după ajutor, însă din gură nu-i iese decât un pufăit sugrumat. Braţele încep să-i zboare în sus şi în jos. Acum loveşte mingiile invizibile de fotbal cu picioarele şi strigă aleluia cu mâinile, iar tipul din cealaltă celulă o va ţine tot aşa până la sfârşitul secolului, poate chiar până la următoarea glaciaţiune.*

— Peschier!… Peters!… Pike!… Polovik!… Rance!... Rancourt!

Trunchiul lui Callahan începe să se îndoaie înainte şi înapoi. De fiecare dată când se apleacă, e gata-gata să-şi piardă echilibrul şi să cadă. Mâinile i se ridică. Picioarele îi zboară în lateral. Simte o căldură nefirească la fund şi îi dă seama că tocmai ce s-a spârcâit.

— Ricuperol... Robillard!... Rossi!

Se dă pe spate până la zidul văruit pe care cineva a scrijelit cuvintele BANGO SKANK *şi* A 19-A CRIZĂ DE NERVI! *Apoi se repede înainte, de această dată cu entuziasmul unui musulman la*

rugăciunea de dimineaţă. Acum se holbează la cimentul podelei, în clipa următoare se răstoarnă şi cade în nas. Falca, ce i se vindecase miraculos în ciuda beţiilor şi aventurilor nocturne, se sparge din nou în trei dintre cele patru locuri iniţiale. Dar, pentru ca echilibrul să fie restabilit – căci numărul magic este patru – acum i se sparge şi nasul. Zace pe jos, zvârcolindu-se ca un peşte pe uscat, pictând cu propriul trup un tablou abstract în sânge, pişat şi fecale. O, da, acum îmi dau duhul, *îşi spune.*

— Ryanl... Sannelli!… Scher!

Treptat, convulsiile de grand mal *se reduc la spasme de* petit mal, *apoi devin simple zvâcnete. Îşi închipuie că ar trebui să-i vină cineva în ajutor, dar nu vine nimeni. Zvâcnetele se potolesc şi ele, iar acum Donald Frank Callahan stă întins pe podeaua arestului din Topeka, Kansas, în vreme ce dintr-o celulă învecinată un alt deţinut repetă alfabetul.*

— Seavey!... Sharrow!... Shatzer!

Pe neaşteptate, pentru prima oară după luni în şir, îşi aduce aminte cum venise cavaleria atunci când Fraţii Hitler tocmai ce se pregăteau să-i cioplească fruntea în spălătoria abandonată de pe strada 47th. Şi chiar ar fi mers până la capăt – iar în ziua următoare, sau în ziua cealaltă, cineva va fi găsit una bucată de Donald Frank Callahan, mort ca o scrumbie, probabil cu cercei de boaşe la urechi. Însă venise cavaleria, şi atunci…

N-a fost nici-o cavalerie, *îşi spune el, simţind cum i se umflă din nou faţa, hei, faţă veche fă cunoştinţă cu faţa cea nouă.* Au fost Vocea Numărul Unu şi Vocea Numărul Doi. *Dar nici aşa nu-i corect. Au fost doi bărbaţi, poate de vârstă mijlocie, dar cel mai sigur, mai bătrâiori. Au fost domnul Ex Libris şi domnul Gai Cocknif En Yom, ce-o mai fi şi aia. Amândoi speriaţi de moarte. Pe bună dreptate speriaţi de moarte. N-or fi omorât Fraţii Hitler o mie de oameni, cum se lăudase Lennie, dar au bătut o mulţime, şi pe unii chiar i-au ucis, căci Fraţii Hitler nu erau altceva decât doi nemernici violenţi, şi, da, domnul Ex Libris şi domnul Gai Cocknif aveau tot dreptul să fie speriaţi. Se terminase cu bine, dar ar fi putut fi invers. Dacă George şi Lennie ar fi ripostat, ce s-ar fi întâmplat atunci? Ei bine, în cazul acesta, persoana care ar fi intrat prima în Spălătoria „Golful Ţestoasei" ar fi dat peste trei*

cadavre, în loc de unul singur. Iar povestea asta chiar că ar fi ajuns pe prima pagină din Post! *Prin urmare, oamenii ăştia îşi riscaseră vieţile pentru el, şi uite-l în ce hal a ajuns şase sau opt luni mai târziu, uite pentru ce şi-au riscat ei viaţa: pentru un beţiv numai piele şi os, fără pic de minte şi janghinos, cu chiloţii uzi de pişat în faţă şi plini de căcat la spate. Un băutor de zi şi un beţiv de noapte.*

Şi atunci se întâmplă. În capătul celălalt al coridorului, vocea monotonă a ajuns cu psalmodierea la Sprang, Steward şi Sudby; în capătul acesta, bărbatul întins pe podeaua jegoasă în lumina murdară a zorilor a ajuns la limita de jos a existenţei sale, care, prin definiţie, reprezintă punctul de unde nu ai cum să cobori şi mai mult, decât dacă ţi se întâmplă să ai o lopată la îndemână şi să te apuci să sapi.

Zace pe burtă şi se uită la ghemotoacele de praf care i se par crânguri cu copaci, şi la bulgării de mizerie care i se par dealuri cu mine de steril. Şi îşi spune: În ce lună suntem? Februarie? Februarie 1982? Cam aşa ceva. Uite ce-ţi propun eu. Îmi acord un an să-mi îndrept căile şi faptele, cum stă scris în Biblie. Un singur an în care să fac ceva – orice – care să poată justifica riscul pe care şi l-au asumat oamenii ăia. Dacă reuşesc, voi merge mai departe. Dar dacă, şi în februarie 1983 voi mai bea, atunci am să mă omor.

Vocea monotonă de dincolo a ajuns, în sfârşit, la Targenfield.

13

O clipă Callahan nu mai spuse nimic. Sorbi din cafea, se strâmbă, şi îşi turnă un pahar cu cidru dulce.

— Ştiu cum este cu urcatul înapoi spre viaţă, zise el. Dumnezeu ştie că am dus destui alcoolici de cea mai joasă speţă la destule întruniri ale Alcoolicilor Anonimi. Aşa că, atunci când mi-au dat drumul din arest, am găsit sediul AA din Topeka şi am început să merg acolo în fiecare zi. N-am privit înainte, n-am privit în urmă. „Trecutul este istorie, viitorul este un mister”, aşa se spune. Numai că, de data

aceasta, în loc să stau mut în spatele sălii, mi-am impus să stau în primul rând. Iar în timpul prezentărilor spuneam: „Sunt Don C. şi nu vreau să mai beau.” Dar *voiam.* În fiecare zi voiam să beau, dar cei care conduc programele AA au zicători pentru orice, şi una dintre acestea este „Prefă-te până ai să reuşeşti”. Şi, puţin câte puţin, chiar am *reuşit.* Şi astfel, într-o bună dimineaţă din toamna lui 1983 m-am trezit din somn şi nu am mai simţit nevoia să beau. Viciul, cum i se spune, dispăruse complet.

Şi am plecat. Nu trebuie să faci schimbări majore în primul an de cumpătare, însă, într-o zi, eram în parcul Gage – mai exact în Grădina de Trandafiri Reinisch…

Se întrerupse şi se uită mirat la ceilalţi.

— Ce este? O ştiţi? Nu-mi spuneţi că ştiţi trandafirii Reinisch!

— Şi noi am fost acolo, şopti Susannah. Am văzut şi trenuleţul de jucărie.

— Este incredibil, spuse Callahan.

— E ora nouăsprezece şi toate păsările ciripesc, zise Eddie fără să zâmbească.

— În orice caz, în Grădina de Trandafiri am observat primul anunţ: PIERDUT SETTER IRLANDEZ. RĂSPUNDE LA NUMELE CALLAHAN. CICATRICE PE O LĂBUŢĂ. CICATRICE PE FRUNTE. OFERIM RECOMPENSĂ GENEROASĂ. *Et caetera, et caetera.* Măcar acum numele era corect. Aşa că m-am hotărât s-o iau din loc cât încă mai puteam. Şi m-am dus la Detroit, unde am găsit un loc care se numea Adăpostul „Farul”. Un adăpost pentru beţivi. De fapt, era Căminul fără Rowan Magruder. Făceau treabă bună, chit că abia se descurcau de la o săptămână la alta. M-am angajat. Şi acolo eram în decembrie 1983 când s-a întâmplat.

— Când s-a întâmplat ce? întrebă Susannah.

Jake Chambers fu cel care îi răspunse. Căci el ştia. Probabil că era singurul care *putea* să ştie. În fond, i se întâmplase şi lui.

— Atunci ai murit, spuse Jake.

— Aşa este, zise Callahan, fără să pară deloc surprins, de

parcă ar fi discutat despre cultura orezului sau despre posibilitatea ca Andy să funcţioneze cu energie antnomică. Atunci am murit. Roland, eşti bun, te rog, să-mi faci şi mie o ţigară? Parcă aş avea nevoie de ceva mai tare decât cidrul ăsta de mere.

14

La Farul există o veche tradiţie ce datează de… o, Doamne, deja de patru ani (Farul s-a înfiinţat cu cinci ani în urmă). Şi anume: petrecerea Zilei Recunoştinţei în sala de sport a liceului Holy Name de pe West Congress Street. O echipă de beţivi au pavoazat locul cu hârtie creponată portocalie şi maronie, curcani din carton şi fructe şi legume din plastic. Altfel spus, cu talismanele americane ale toamnei. Ca să ţi se permită să iei parte la amenajarea sălii trebuia să nu fi pus picătură în gură în ultimele două săptămâni. De asemenea – conveniseră Ward Huckman, Al McCowan şi Don Callahan – cei cu tulburări psihice provocate de dependenţa de alcool nu aveau voie să facă parte din Echipa de Decoratori, indiferent de câtă vreme n-ar mai fi băut.

De Ziua Curcanului, cam o sută dintre cei mai grozavi beţivani, dependenţi de droguri şi oameni fără adăpost din Detroit se strâng la liceul Holy Name ca să mănânce friptură din sărbătorita pasăre, cartofi şi alte bunătăţi. Stau la douăsprezece mese lungi amplasate pe terenul de baschet (picioarele meselor sunt îmbrăcate în pâslă, iar oaspeţii iau cina în ciorapi ca să protejeze parchetul). Înainte să înceapă – aşa este obiceiul – fiecare în parte trebuie spună repede pentru ce anume este recunoscător („ Vorbiţi mai mult de douăşpe secunde, băieţi, şi vă tai de la porţie”, i-a avertizat Al). Asta se întâmplă pentru că este Ziua Recunoştinţei, sigur că da, dar şi pentru că una din principalele teorii ale programului AA spune că un alcoolic recunoscător nu se îmbată, şi un toxicoman recunoscător nu se droghează.

Treaba asta merge foarte repede, iar Callahan stă cuminte la locul lui, fără să se gândească la nimic în mod special, iar când îi vine rândul, aproape că scapă ceva ce i-ar fi putut provoca

neplăceri. Sau, în cel mai fericit caz, ar fi fost etichetat drept un individ cu un bizar simţ al umorului.

— Sunt recunoscător pentru că n-am…, *începe el şi îşi muşcă limba când îşi dă seama ce e pe cale să spună. Toată lumea se uită la el, bărbaţi cu obrajii neraşi, femei palide şi îngălate, cu păr lung şi slinos, toţi purtând acea aromă de metrou, care este, de fapt, parfumul vieţii pe străzi. Unii deja îi spun* Părinţelule. *De unde ştiu? Cum de* pot *şti una ca asta? Şi ce ar zice dacă ar şti ce fiori îi dă apelativul acesta? Cum îi aduce aminte de Fraţii Hitler şi de mirosul dulceag şi pur al balsamului de rufe? Toată lumea se uită la el. „Clienţii”. Şi Ward, şi Al.*

— Sunt recunoscător pentru că n-am băut şi nici nu m-am drogat astăzi, spune el, apelând la vechea, dar mereu corecta replică, pentru care ar trebui să fim veşnic recunoscători. Se aud murmure de aprobare, apoi vecinul lui Callahan spune că el este recunoscător pentru că sora lui l-a invitat la ea de Crăciun, şi, astfel, nimeni nu ştie cât de aproape a fost Callahan să spună „Sunt recunoscător pentru că n-am văzut nici vampiri de Tipul Trei, nici afişe cu animăluţe pierdute în ultima vreme”.

Şi crede că asta i se întâmplă pentru că Dumnezeu l-a primit înapoi, cel puţin de probă, şi pentru că a fost anulată puterea muşcăturii lui Barlow. Cu alte cuvinte, crede că şi-a pierdut darul blestemat de a vedea. Nu verifică însă teoria aceasta intrând în vreo biserică – sala de sport a liceului Holy Name este destul de bună pentru el, mulţumesc foarte mult. Dar nu-i trece deloc prin minte – cel puţin nu la nivelul conştient – că ei vor să se asigure că a căzut definitiv în plasă de data aceasta. Şi Callahan va ajunge, în cele din urmă, să priceapă că or învăţa ei mai greu, dar cu siguranţă că învaţă temeinic.

Apoi, la începutul lui decembrie, Ward Huckman primeşte o scrisoare la care nu îndrăznise nici măcar să viseze vreodată.

— Crăciunul a venit mai repede, Don! Stai să vezi, Al! Flutură triumfător scrisoarea.

— Ne-am jucat bine cărţile şi, uite, toate grijile noastre despre cum ne vom descurca la anul s-au terminat!

Al McCowan ia scrisoarea şi, pe măsură ce o citeşte, expresia de rezervă conştientă şi prudentă i se stinge de pe chip. Când

isprăveşte şi i-o întinde lui Don, râde deja cu gura până la urechi.

Scrisoarea este din partea unei corporaţii cu filiale în New York, Chicago, Detroit, Denver, Los Angeles şi San Francisco. Este scrisă pe o hârtie atât de luxoasă, că-ţi vine să-ţi croieşti din ea o cămaşă pe care să o porţi pe piele. Şi spune că respectiva corporaţie intenţionează să doneze douăzeci de milioane de dolari pentru douăzeci de organizaţii caritabile de pe teritoriul Statelor Unite. Câte un milion fiecăreia. Mai scrie acolo că această corporaţie trebuie să facă donaţiile înainte de sfârşitul anului calendaristic 1983. Printre potenţialii beneficiari se numără depozite de alimente pentru nevoiaşi, adăposturi pentru oamenii străzii, două clinici pentru oamenii săraci şi un program de testare a vaccinului anti-SIDA din Spokane. Unul dintre adăposturi este Farul. Semnătura îi aparţine lui Richard P. Sayre, Vicepreşedinte Executiv. Totul pare curat, iar faptul că toţi trei au fost invitaţi la sediul corporaţiei din Detroit pentru discutarea detaliilor nu poate fi decât de bun augur. Data când este programată întrevederea – care va fi şi data morţii lui Donald Callahan – este 19 decembrie 1983. Într-o zi de luni.

Numele de pe antet este CORPORAŢIA SOMBRA.

15

— Şi te-ai dus, spuse Roland.

— Toţi trei ne-am dus, îl corectă Callahan. Nu m-aş fi dus niciodată dacă invitaţia ar fi fost numai pentru mine. Dar, de vreme ce ne-au chemat pe toţi trei… şi voiau să ne dea un milion de dolari… aveţi idee ce înseamnă un milion de dolari pentru un stabiliment falit precum Căminul sau Farul? Mai ales în perioada lui Reagan?

Susannah tresări puternic auzind numele actorului devenit preşedinte. Eddie îi aruncă o privire triumfătoare. Callahan păru a dori să afle cauza acestei pantomime, dar Roland îl zori din nou cu gestul lui obişnuit. Iar acum chiar se făcuse *târziu.* Aproape miezul nopţii. Însă nimănui din *ka-tet*-ul pistolarului nu-i era somn; toţi îl priveau fix pe Părinte, sorbindu-i

cuvintele.

— Uite ce am înţeles eu mai târziu, continuă Callahan aplecându-se spre ei. Există un grup care face legătura între vampiri şi căutători. Şi cred că, dacă ar fi să-i urmărim istoria, am afla că-şi are originile în ţinutul întunericului, în Bubuit de Tunet.

— Şi eu sunt sigur de asta, zise Roland, iar ochii albaştri îi străluciră pe chipul palid şi istovit.

— Vampirii, cei care nu fac parte din Tipul Unu, sunt tâmpiţi. Căutătorii sunt o idee mai deştepţi, dar nu foarte mult. Altminteri n-aş fi fost în stare să scap de ei atâta timp. Însă la un moment dat altcineva a început să se intereseze de mine. Cred că un agent al Regelui Purpuriu, indiferent cine sau ce o mai fi şi ăsta. Şi căutătorii au fost îndepărtaţi de mine. La fel şi vampirii. În toate lunile acelea nu am văzut niciun afiş despre animale pierdute; şi nici vreun mesaj scris cu cretă pe trotuarele de pe West Fort Street sau Jefferson Avenue. Cred că deja cineva începuse să le dea ordine precise. Cineva mult mai inteligent. Un milion de dolari!

Clătină din cap. Schiţă un zâmbet trist, plin de amărăciune.

— Asta m-a orbit. Banii. „O, da, dar sunt atât de bineveniţi!”, îmi spuneam… şi despre asta discutam între noi. „Ne vor asigura independenţa pentru cel puţin cinci ani! Nu vom mai fi nevoiţi să ne căciulim la Consiliul Local al oraşului Detroit!” Perfect adevărat. Abia mult mai târziu mi-am dat seama că există şi un alt adevăr, unul foarte simplu: lăcomia tot lăcomie rămâne, indiferent cât de nobilă ar fi cauza ta.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Eddie.

— Ce să se întâmple? Ne-am dus la întâlnire, răspunse Părintele, cu un surâs forţat. Clădirea Tishman, Michigan Avenue numărul 982, una dintre cele mai bune adrese din Detroit pentru sediul unei afaceri. 19 decembrie, ora 4:20 P.M.

— Stranie oră pentru o întâlnire, comentă Susannah.

— Şi nouă ni s-a părut aşa, dar cui îi mai pasă de asemenea chestiuni minore când este vorba de un milion de dolari? După ceva discuţii, am picat de acord cu Al – mai bine spus cu

mama lui Al – care ne-a explicat că, la întâlnirile de o asemenea importanţă, trebuie să te prezinţi cu exact cinci minute înainte de ora stabilită, nici mai devreme, nici mai târziu. Aşa că am intrat în holul Clădirii Tishman la 4:10 P.M., îmbrăcaţi în hainele noastre cele mai bune, am căutat Corporaţia Sombra pe panoul de pe perete şi am urcat la etajul treizeci şi trei.

— Aţi verificat corporaţia asta înainte să vă duceţi acolo? îl întrebă Eddie.

Callahan îi aruncă o privire ce parcă voia să-i spună *dăăă!*

— Din ce am găsit la bibliotecă, am aflat că Sombra era o corporaţie închisă – altfel spus, nu erau informaţii despre patrimoniu, conducere şi altele. Cumpăra alte companii în domeniile tehnologiei avansate, imobiliar şi construcţii. Atâta se ştia despre ea. Iar activele erau un secret păzit cu străşnicie.

— Avea sediul social în Statele Unite? vru să ştie Susannah.

— Nu. În Bahamas, la Nassau.

Eddie tresări amintindu-şi de vremurile când făcea trafic de cocaină şi de individul pământiu la faţă de la care cumpărase marfa ultima dată.

— Am fost acolo, spuse el. Dar n-am văzut pe nimeni care să aibă vreo legătură cu Corporaţia Sombra.

Dar dacă nu era adevărat? Dacă gălbejitul ăla cu accent britanic lucra pentru Sombra? Oare era chiar atât de greu să creadă că erau implicaţi şi în traficul de droguri, pe lângă celelalte chestii pe care la mai făceau? Eddie nu credea. Măcar asta indica o legătură cu Enrico Balazar.

— Oricum, Corporaţia Sombra apărea în toate cărţile de referinţă şi în toate anuarele, spuse Callahan. Cu date foarte puţine, dar apărea. Şi era foarte bogată. Nu ştiu ce anume este Sombra, dar sunt jumătate sigur că majoritatea celor pe care i-am văzut la etajul al treizeci şi treilea nu erau altceva decât nişte figuranţi… însă bănuiesc că există o Corporaţie Sombra adevărată.

Am urcat cu liftul. Am intrat într-o sală de primire foarte frumoasă şi elegantă, cu tablouri impresioniste franţuzeşti pe pereţi, bineînţeles, şi cu o recepţionistă superbă. Era genul ăla

de femeie, te rog să mă scuzi, Susannah, care te face să crezi, în cazul în care eşti bărbat, că ai să trăieşti veşnic doar dacă îi atingi sânii.

Eddie izbucni în râs, îi aruncă o privire lui Susannah şi se potoli de îndată.

— Era 4:17. Am fost invitaţi să luăm loc. Şi ne-am conformat, emoţionaţi ca naiba. Tot felul de oameni intrau şi ieşeau. Din când în când se deschidea uşa din stânga noastră şi am văzut dincolo de ea o încăpere uriaşă, plină cu birouri şi cubicule. Telefoanele sunau, secretarele se fâţâiau încolo şi încoace cu dosare în mâini, se auzea zgomotul făcut de un copiator. Dacă toată povestea asta a fost o înscenare – şi eu cred că a fost – ei bine, era foarte minuţios regizată, ca un film de la Hollywood. Eu eram agitat la gândul întâlnirii cu domnul Sayre, însă atâta tot. Şi asta mi se pare extraordinar. Fusesem într-o continuă fugă de când plecasem din Salem's Lot, cu opt ani în urmă, şi îmi formasem un soi de sistem de avertizare împotriva pericolelor. Dar nici măcar n-a ciripit în ziua aia. Dacă am putea vorbi cu John Dillinger în timpul unei şedinţe de spiritism, cred că ne-ar spune cam acelaşi lucru despre seara când s-a dus la film şi Anna Sage l-a dat pe mâna FBI-ului.

La 4:19, un tânăr în cămaşă în dungi şi cravată (ambele zbierau „Hugo Boss ne-a creat!") a venit şi ne-a luat de acolo. Ne-a dus pe un coridor lung, pe lângă câteva birouri foarte elegante – şi am putut să vedem directori foarte eleganţi făcându-se că fac ceva în fiecare dintre ele – până la uşile duble de la capăt. Pe ele era o plăcuţă pe care scria SALA DE CONFERINŢE. Însoţitorul nostru a deschis uşile. Şi ne-a zis *„Dumnezeu* să vă dea noroc, domnilor". Mi-aduc aminte foarte bine. Nu ne-a urat *noroc,* pur şi simplu, ci ne-a spus că *Dumnezeu* ar trebui să ne ajute. Şi atunci mi s-au declanşat toate alarmele, însă era deja mult prea târziu. Căci, vedeţi voi, totul s-a întâmplat foarte repede. Nu au…

Totul se petrece foarte repede. Au fost mult timp pe urmele lui Callahan, dar nu pierd vremea acum savurându-şi victoria. Uşile se zguduie atunci când se trântesc tare în spatele lor. Asistenţii care abia scot optsprezece mii pe an închid uşile într-un anume mod – cu respect pentru bani şi putere – ceea ce nu este cazul acum. Aşa trântesc uşile alcoolicii şi drogaţii. Şi nebunii, fireşte. Nebunii sunt aşi în materie de trântit al uşilor.

Sistemele de alarmă ale lui Callahan funcţionează la putere maximă, nu piuie, ci urlă, *şi când se uită prin sala de conferinţe, dominată de o fereastră uriaşă care dă spre Lacul Michigan, îşi dă seama că au dreptate alarmele să sune.* Hristoase, Marie, Mamă a Dumnezeului nostru, cum de am putut fi atât de nesăbuit? *Vede treisprezece oameni. Trei sunt căutători, şi este prima oară când le vede bine feţele sumbre şi bolnăvicioase, le vede sclipirile din ochii mici şi roşii, le vede buzele pline, feminine. Toţi trei fumează. Nouă sunt vampiri de Tip Trei. A treisprezecea persoană poartă o cămaşă ţipătoare şi o cravată neasortată – în mod clar, haine de căutător – dar pe chipul său slab şi viclean se citeşte inteligenţă şi umor negru. Pe frunte are o pată rotundă de sânge care nici nu curge, nici nu se coagulează.*

Se aude un pârâit sec. Callahan se întoarce şi îi vede pe Al şi Ward căzuţi la podea. De-o parte şi de alta a uşii prin care intraseră sunt numerele paisprezece şi cincisprezece, un căutător-bărbat şi un căutător-femeie, amândoi cu câte un pistol cu electroşocuri în mâini.

— Prietenii tăi vor fi bine, Părinte Callahan.

Se răsuceşte iute. Vorbise cel cu pata de sânge pe frunte. Pare cam de şaizeci de ani, dar este greu să-ţi dai seama. E îmbrăcat cu o cămaşă galbenă, de foarte mare prost gust, şi la gât are o cravată roşie. Când zâmbeşte, i se văd dinţii ascuţiţi. Ăsta e Sayre, *îşi zice Callahan.* Sayre, sau cine o fi semnat scrisoarea. Cine a pus la cale capcana asta.

— Însă nu pot spune acelaşi lucru şi despre tine, continuă omul acela. Căutătorii se uită la Callahan cu un soi de aviditate înfrânată: în sfârşit, iată-l, şi-au găsit jevruţa pierdută, jevruţa lor cu o labă arsă şi cu cicatrice pe frunte. Vampirii par mai interesaţi. Aproape că zbârnâie în interiorul aureolelor lor

albastre. Şi, fără de veste, Callahan aude clopotele. Slab, înfundat, dar le aude. Îl cheamă. Sayre – dacă acesta este numele lui – se întoarce spre vampiri.

— Asta-i omul, le zice el pe un ton indiferent. A ucis sute de-ai voştri în zeci de versiuni de America. Prietenii mei – arată spre căutători – nu au fost în stare să-i ia urma, dar, desigur, în mod normal, ei ştiu să caute alt soi de pradă, mai puţin suspicioasă. În orice caz, acum e aici. Haide, luaţi-l. Dar nu-l ucideţi!

Se întoarce spre Callahan. Gaura din frunte e plină şi luceşte, dar nu curge din ea niciun strop. E un ochi, *pricepe Callahan.* Un ochi plin de sânge. *Dar cine se uită prin el? Cine pândeşte şi de unde?*

Sayre îi spune:

— Toţi aceşti prieteni speciali ai Regelui poartă virusul bolii numite SIDA. Ştii la ce mă refer, nu-i aşa? Vom lăsa boala *să te ucidă. Să te scoată pentru totdeauna din joc şi în lumea asta şi în toate celelalte. Oricum, acesta nu-i un joc pentru unul ca tine. Pentru un preot fals, ca tine.*

Callahan nu ezită. Dacă ar face-o ar fi mort. Şi nu-i este teamă de SIDA, ci îi este groază la gândul că buzele acelea murdare i-ar putea atinge pielea, că l-ar putea săruta aşa cum unul de-ai lor îl sărutase pe Lupe Delgado pe alee. Ei nu trebuie să câştige. După cât a pătimit, după toate slujbele, după toate celulele de puşcărie, după ce se lăsase de băut în Kansas, ei nu trebuie să câştige.

Nu încearcă să-i convingă să-l lase în pace. Discuţia aceasta nu va avea loc: Sprintează prin dreapta impozantei mese din mahon. Brusc alarmat, bărbatul cu cămaşă galbenă strigă:

— Prindeţi-l! Prindeţi-l!

Mâinile lor încearcă să-l apuce de sacoul – cumpărat în mod special pentru această fericită ocazie de la magazinul Grand River – dar nu reuşesc. Mai are timp să gândească: Fereastra n-o să se spargă, e făcută dintr-o sticlă mai dură, antisinucigaşi, şi n-o să se spargă… *şi mai apucă să-l cheme pe Dumnezeu în ajutorul lui, pentru prima dată de când Barlow îl forţase să-i bea sângele otrăvit.*

— Ajută-mă! Ajută-mă, te rog! *strigă Părintele Callahan şi se repede cu umărul în geam. O mână dă să-l apuce de cap, să-l*

prindă cumva de păr, şi apoi dispare. Fereastra se face ţăndări în jurul lui şi dintr-odată se află în aerul rece al zilei, înconjurat de fulgi de zăpadă. Se uită în jos, printre pantofii cei negri, de asemenea cumpăraţi pentru această fericită ocazie, şi vede Michigan Avenue pe care circulă maşini de jucărie şi oameni cât nişte furnici.

Îi simte – pe Sayre şi pe căutători şi pe vampirii care ar fi trebuit să-l contamineze şi să-l scoată pentru totdeauna din joc – înghesuiţi la fereastra spartă, uitându-se şi nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

Şi îşi spune: Acum chiar *ies* din joc… păi, nu?

Şi îşi mai spune, cu uluire de copil: Este ultimul meu gând. Un gând de rămas-bun. *Şi cade.*

17

Callahan se întrerupse şi se uită cu sfială la Jake.

— Îţi aduci aminte? îl întrebă el. Clipa când… îşi drese glasul şi continuă:

— Când ai murit?

Jake dădu din cap cu gravitate:

— Tu nu?

— Mi-aduc aminte că mă uitam în jos la Michigan Avenue, printre pantofii mei. Mi-aduc aminte senzaţia pe care o aveam stând acolo – părându-mi-se că stau în picioare – printre fulgii de zăpadă. Mi-aduc aminte că Sayre zbiera ceva într-o altă limbă în spatele meu. Blestema. Vorbe atât de guturale nu pot fi decât blesteme. Şi mi-aduc aminte că am gândit: *E speriat.* Acesta a fost, de fapt, ultimul meu gând, că lui Sayre îi este frică. Apoi a urmat un răstimp de întuneric. Pluteam. Am auzit clopotele ca de foarte departe. Apoi le-am auzit mai tare. Ca şi cum s-ar fi aflat pe o locomotivă care se repezea spre mine cu viteză formidabilă.

Şi, apoi, lumină. Am văzut o lumină în tot întunericul acela. Mi-am spus că experimentez una din etapele morţii descrise de Kubler-Ross şi m-am dus înspre ea. Nu-mi păsa

unde anume am să ajung, atâta vreme cât nu era pe caldarâmul de pe Michigan Avenue, făcut zob şi plin de sânge, cu oameni strânşi în jurul meu. Doar că nu-mi dădeam seama cum aşa ceva ar fi fost posibil. Nu poţi să cazi în gol treizeci şi trei de etaje pentru ca după aceea să-ţi recapeţi cunoştinţa.

Şi voiam să mă îndepărtez de clopote. Le auzeam tot mai tare. Ochii începuseră să-mi lăcrimeze. Urechile începuseră să mă doară. Sigur, eram foarte fericit că încă mai aveam urechi şi ochi, dar orice asemenea recunoştinţă era, într-un fel, mai abstractă din cauza clopotelor.

Şi mi-am spus *Trebuie să ajung la lumina aceea* şi m-am năpustit spre ea. Şi…

18

Chiar înainte de a deschide ochii, simte un miros. Miros de fân, foarte slab, foarte trecut. Fantomă a mirosului de odinioară. Iar el? Era şi el o fantomă?

Se ridică în capul oaselor şi priveşte în jur. Dacă aceasta este viaţa de apoi, atunci toate scripturile din lume, inclusiv cea din care îşi ţinea el predicile, sunt doar minciuni. Pentru că nu se află nici în rai, nici în iad; ci într-un grajd. Pe jos sunt mănunchiuri de fân învechit. Prin crăpăturile pereţilor din scânduri intră valuri de lumină strălucitoare. Lumina pe care a urmat-o din întuneric, îşi spune el. Lumina deşertului. *Are vreun motiv real să creadă una ca asta? Poate. Căci aerul pe care îl trage în piept este uscat. Ca aerul unei alte planete.*

Şi poate că aşa şi este. Poate că aceasta este Planeta Vieţii de Apoi.

Tot mai aude clopotele. Şi ele sună dulce. Şi sună odios. Dar din ce în ce mai slab… şi mai slab… şi dispar. Acum aude suflul stins al vântului fierbinte. Intră printre scânduri, şi câteva paie se ridică, dănţuiesc obosite, apoi se culcă la loc.

Un alt zgomot. Nişte bufnituri neregulate. De la vreo maşinărie, dar nu de la una în cea mai bună formă a ei. Se ridică în picioare. E cumplit de cald aici şi începe să transpire abundent. Se uită în

jos şi vede că nu mai este îmbrăcat cu hainele elegante cumpărate de la Grand River Mensware. Ci cu jeanşi şi cu o cămaşă albastră din bumbac, subţiată de prea multe spălări. În picioare are o pereche de ghete vechi, cu tocurile scâlciate. Se apleacă să şi le pipăie. Sunt întregi. Acum braţele. Nici-o fractură. Încearcă să trosnească din degete. Iar degetele se conformează, cu sunete seci de rămurele frânte.

Şi îşi zice: Să fi fost toată viaţa mea doar un vis? Oare aceasta este realitatea? Şi dacă da, atunci cine sunt eu şi ce fac aici?

Şi din adâncul umbrelor vine acel sunet greoi: bu-BUM-bu-BUM-bu-BUM-bu-BUM.

Se întoarce şi rămâne cu gura căscată. Chiar în spatele lui, în centrul grajdului abandonat, se află o uşă. Nu e fixată de niciun perete. Stă, pur şi simplu acolo, de una singură. Are balamale, dar, din câte îşi poate da seama, ele nu o prind de nimic altceva decât de aer. Pe ea sunt gravate nişte hieroglife. Nu le poate desluşi, aşa că se apropie ca să înţeleagă despre ce este vorba. Şi, într-un fel, înţelege. Clanţa este din cristal pe care este gravat un trandafir. Îl citise pe Thomas Wolfe: o piatră, un trandafir, o uşă nedescoperită; o piatră, un trandafir, o uşă. Nu-i nicio piatră pe aici, dar poate că tocmai acesta este sensul hieroglifelor.

Ba nu, *se contrazice singur.* Nu, sensul este NEDESCOPERIT. Poate că piatra sunt eu.

Întinde mâna şi atinge clanţa de cristal. Ca la un semn

(sigul, *îşi zice el)*

bubuitul maşinăriei încetează. Şi de foarte departe – de foarte, foarte departe – se aud clopotele. Încearcă mânerul clanţei. Nu se mişcă în nicio direcţie. De parcă ar fi cimentată. Când îşi retrage mâna, clopotele se opresc.

Începe să dea ocol uşii, iar uşa dispare. Se întoarce, şi uşa reapare. Face trei cercuri în jurul ei, observând cu precizie locul în care consistenţa ei se topeşte într-o parte, şi se materializează în partea cealaltă. Schimbă direcţia, mergând acum în sens invers acelor de ceasornic. Aceeaşi chestie. Ce naiba?

Priveşte uşa câteva momente, dus pe gânduri, apoi se îndreaptă spre fundul grajdului, curios să vadă maşinăria. Nu-l doare nimic.

Ca şi cum tocmai ce căzuse de la mare înălţime, dar trupul său încă nu a prins de veste. Iisuse, cald mai e aici!

Vede boxe pentru cai, abandonate de multă vreme. Un maldăr de fân vechi, o pătură împăturită şi ceva ce pare a fi un fund de lemn. Pe ele o bucată de carne uscată. O ridică, o duce la nas, simte miros de sare. Pastramă. *O vâră în gură. Nu-i este deloc teamă că ar putea fi otrăvit. Cum să otrăveşti un mort?*

Mestecând, îşi continuă prospecţiunile. În fundul grajdului e o cămăruţă. Iar acolo vede o maşină aşezată pe un bloc de beton. Totul din grajd vorbeşte despre ani lungi de abandon, dar aparatul acesta, destul de asemănător cu un dispozitiv de muls, pare nou-nouţ. Nu tu rugină, nu tu fir de praf. Se apropie şi mai mult. Dintr-o latură iese o ţeavă din crom. Sub ea e un canal colector. Garnitura din inox pare umedă. Pe maşină se află o plăcuţă metalică. Lângă ea e un buton roşu. Pe plăcuţă scrie:

TURNĂTORIA LaMERK
834789-AA-45-776019

NU SCOATEŢI CAPACUL
SOLICITAŢI ASISTENŢĂ

Pe buton este inscripţionat cuvântul PORNIT. Callahan îl apasă. Reîncepe bubuitul obosit al maşinăriei şi o clipă mai târziu prin ţeavă ţâşneşte apa. Pune mâinile sub şuvoi. E rece ca gheaţa, şocându-i pielea înfierbântată. Bea. Apa nu-i nici dulce, nici amară, iar el îşi spune: Probabil că în viaţa de apoi nu mai există gusturi. Probabil că…

— Bună, Părinţele.

Callahan scoate un ţipăt de spaimă. Ridică mâinile şi diamante de apă sclipesc în raza prăfuită de soare care intră printre două scânduri zbârcite. Se întoarce iute pe tocurile roase. Chiar în uşa cămăruţei care adăposteşte pompa se află un bărbat înveşmântat într-o mantie cu glugă.

Sayre este, *îşi spune el.* Sayre. M-a urmărit şi a intrat pe uşa aia…

— Calmează-te, zice bărbatul cu mantie. Şezi blând, cum ar spune noul prieten al pistolarului. Şi adaugă pe un ton secretos: îl

cheamă Jake, dar menajera îi zice 'Bama. Şi apoi, ca luminat de o idee genială: Am să ţi-l arăt! Am să ţi-i arăt pe amândoi! Poate nu-i prea târziu! Haide!

Îi întinde mâna. Degetele care ies de sub mantie sunt lungi şi albe şi dezgustătoare. Ca de ceară. Când Callahan nu se mişcă, bărbatul cu mantie îi spune pe un ton rezonabil:

— Haide. Ştii că nu poţi rămâne aici. Asta e doar o haltă. Nimeni nu rămâne aici multă vreme. Haide.

— Cine eşti?

Bărbatul cu mantie scoate un ţâţâit nerăbdător.

— N-avem timp de aşa ceva, Părinţele. Nume, nume, ce-i un nume, cum a spus cineva. Shakespeare? Virginia Woolf? Cine-şi mai aduce aminte? Haide, şi am să-ţi arăt un miracol. Şi nu am să te ating; am s-o iau înainte. Uite.

Se întoarce. Mantia i se roteşte ca trena unei rochii de seară. Se întoarce în grajd, iar Callahan îl urmează după câteva clipe. N-are ce face în camera cu pompă; camera cu pompă e o fundătură. Afară din grajd ar putea să fugă.

Unde să fugă?

O *să vedem, nu?*

Bărbatul cu mantie bate în uşa din mijlocul grajdului atunci când trece pe lângă ea.

— Bate-n lemn, şi umblă demn, exclamă el cu veselie, păşind în dreptunghiul de lumină care intră pe poarta grajdului.

Callahan observă că străinul acesta are ceva într-o mână. O lădiţă, cam de vreo treizeci de centimetri lungime, lăţime şi adâncime. Pare a fi confecţionată din acelaşi lemn ca uşa. Sau, poate, dintr-un lemn mai greu. Mai închis la culoare şi mai consistent.

Cu ochii la bărbatul cu mantie, gata să se oprească dacă el se opreşte, Callahan iese la soare. Căldura este şi mai fioroasă aici, seamănă cu căldura de care a avut parte în Valea Morţii Şi, da, atunci când iese din grajd, vede că a avut dreptate: se află în deşert într-o parte se află o clădire ce parcă stă să se dărâme, înălţată pe o fundaţie din piatră de nisip. Poate că odinioară aici a fost un han, îşi spune el. Sau poate că este decorul abandonat dintr-un western. În partea cealaltă e un ţarc cu mai toţi stâlpii la

pământ. Dincolo de el nu mai este nimic altceva decât nisip pietros. Nimic altceva decât…

Ba nu! Ba nu! Mai este ceva! Două *ceva*-uri*! Două puncte care se mişcă la orizont!*

— Îi vezi! Ce ochi buni ai, Părinţele!

Bărbatul cu mantie – mantia este neagră, iar chipul lui doar o idee palidă din străfundurile glugii – stă la douăzeci de paşi distanţă de el. Se hlizeşte. Lui Callahan sunetul chicotelilor lui îi place la fel de puţin ca degetele ca de ceară. Aşa s-ar auzi şi nişte şoareci care ar forfoti peste un maldăr de oase. Nu prea are sens, dar…

— Cine sunt? întreabă Callahan cu o voce uscată. Cine eşti tu? Unde suntem?

Omul în negru oftează teatral.

— Atâtea ar fi de povestit, dar atât de puţin timp avem la dispoziţie, zice el. Poţi să-mi spui Walter, dacă vrei, iar locul acesta este o haltă, aşa cum ţi-am explicat. O mică escală între claxoanele lumii tale şi răcnetele lumii următoare. O, poate că ai crezut că eşti cel mai tare călător prin timp şi spaţiu, nu? Atunci când mergeai pe şoselele alea ascunse ale tale? Asta, Părinţele, asta este adevărata *ta călătorie!*

— Nu-mi mai spune aşa! strigă Callahan.

Gâtul îi este uscat. Arşiţa soarelui îl apasă pe creştet ca o povară.

— Părinţele, Părinţele, Părinţele, intonează omul în negru.

Pare iritat, însă Callahan ştie că râde pe dinăuntru. Are impresia că omul acesta – în cazul în care este cu adevărat un om – râde foarte adesea pe dinăuntru.

— Ei, bine, nu trebuie să te ambalezi. Am să-ţi spun Don. Îţi convine? Punctele negre din zare tremură; valurile de căldură le fac să plutească, să dispară, să apară din nou. În curând nu le va mai vedea deloc.

— Cine sunt? îl întreabă pe omul în negru.

— Oameni pe care n-ai să apuci niciodată să-i cunoşti, îi răspunde acesta visător.

Gluga i se dă puţin pe spate, dezvelind o fracţiune de secundă lama ca de ceară a nasului şi arcul unui ochi, ceşcuţă plină cu

lichid negru.

— Vor muri în munţi. Şi dacă nu vor muri în munţi, sunt nişte lighioane în Marea Vestului care-i vor mânca de vii. Dod-a-chock! *Râde din nou. Însă…*

Însă dintr-odată nu mai pari atât de sigur de tine, prietene, *gândeşte Callahan.*

— Dacă nimic nu merge, continuă Walter, îi va ucide asta.

Ridică lădiţa. Din nou Callahan aude foarte slab sunetul neplăcut al clopotelor.

— Şi cine îi va aduce la ea? Ka*, fireşte, însă chiar şi* ka *are nevoie de un prieten, de un* kai-mai. *Iar acesta vei fi tu.*

— Nu înţeleg.

— Nu, recunoaşte cu tristeţe omul în negru. Iar eu nu am timp să-ţi explic. Ca Iepurele cel Alb din Alice în ţara minunilor, *am întârziat, am întârziat foarte mult la o întâlnire extrem de importantă. Căci, vezi tu, ei sunt pe urmele mele, iar eu am fost nevoit să fac cale-ntoarsă pentru a sta de vorbă cu tine.* Treabă-treabă-treabă, mereu treabă! *Acum trebuie să le-o iau din nou înainte – cum altfel i-aş putea ademeni? Don, tu şi cu mine, trebuie să punem punct acum conversaţiei noastre, din nefericire atât de foarte scurtă. Hai, amigo, înapoi în grajd cu tine. Iute ca săgeata!*

— Şi dacă nu vreau?

Numai că nu există niciun fel de şi dacă. *Niciodată nu a vrut mai puţin să ajungă în vreun loc. Ce-ar fi dacă l-ar ruga pe tipul ăsta să-i dea drumul şi apoi să încerce să ajungă din urmă cele două puncte de la orizont?* Ce-ar fi dacă i-ar spune omului în negru: „Unde şi-ar dori să fiu chestia aia căreia tu îi spui *ka*?*” Dar are senzaţia că ştie deja. La fel de bine ar scuipa în ocean.*

Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate, Walter îi spune:

— Nu prea contează ce vrei tu. Ai să te duci acolo unde hotărăşte Regele, şi acolo vei aştepta. Dacă cei doi vor muri pe drum – aşa cum ar trebui – tu vei avea parte de o viaţă de pace bucolică în locul unde te trimit eu. Şi acolo vei muri şi tu, dar după ani lungi şi, poate, având sentimentul fals, dar atât de frumos, că ai primit mântuirea. Vei trăi la etajul tău din Turn mult timp după ce eu voi fi oale şi ulcele, îţi jur că aşa se va

întâmpla, Părinţele, pentru că aşa s-a arătat în glob, adevărat îţi zic! Şi dacă ei tot vor veni după tine? Dacă te vor găsi în locul unde te duci? Păi, în această improbabilă eventualitate, ai să-i ajuţi din toate puterile tale şi astfel ai să-i distrugi. Şocant, nu? Te doare mintea!

Începe să meargă spre Callahan, care se dă înapoi spre grajdul unde aşteaptă uşa nedescoperită. Nu vrea să se ducă într-acolo, dar nu are altundeva unde să se retragă.

— Nu te apropia de mine, îi spune.

— Ba nu, răspunde Walter, omul în negru.

Întinde lădiţa spre Callahan apucându-i capacul cu o mână.

— Nu! ţipă Callahan.

Pentru că omul în negru nu trebuie să deschidă lădiţa. Pentru că înăuntru e ceva absolut oribil, ceva ce l-ar îngrozi până şi pe Barlow, vampirul cel perfid, care l-a obligat pe Callahan să-i bea sângele şi apoi l-a trimis la plimbare prin prismele Americii, ca pe un copil năbădăios de ale cărui şotii te-ai săturat.

— Continuă să mergi şi poate nu voi fi nevoit s-o fac, îl tachinează Walter.

Callahan ajunge în umbra firavă a grajdului. Curând va fi din nou înăuntru. N-are cine să-l ajute. Şi simte iarăşi cum îl aşteaptă uşa aceea ciudată pe-care-n-o-poţi-vedea-din-lateral.

— Eşti crud! explodează el.

Walter face ochii mari, părând profund jignit. Poate iraţional, dar Callahan chiar îl priveşte în adâncul ochilor şi e sigur că emoţia omului în negru este autentică. Iar convingerea aceasta îl lasă şi fără ultima speranţă că ar visa, sau că a ajuns la ultima etapă dinaintea morţii adevărate. De obicei în vise – cel puţin, în visele pe care le-a avut el în viaţă – tipii cei răi, tipii cei fioroşi *nu au niciodată emoţii complicate.*

— Eu sunt ceea ce m-au făcut ka *şi Regele şi Turnul. Toţi suntem opera lor. Şi toţi suntem prizonierii lor.*

Callahan îşi aminteşte de vestul himeric prin care a cutreierat: silozurile părăsite, amurgurile ignorate şi umbrele lungi, propria-i bucurie amară când îşi târăşte capcana după el, fredonând până când zornăitul lanţurilor lui se transformă în muzică dulce.

— Ştiu, spune el.

— Da, ştiu că ştii. Mişcă-te.

Callahan a ajuns în grajd. Din nou simte aroma sleită a fânului vechi. Detroit i se pare ceva imposibil, i se pare o halucinaţie. La fel i se par toate amintirile lui despre America.

— Mă mişc dacă nu deschizi chestia aia, spune el.

— Ce minunat Părinţel eşti tu, Părinţele.

— Mi-ai promis că n-ai să-mi mai spui aşa.

— Promisiunile se fac tocmai pentru a fi încălcate, Părinţele.

— Nu cred că vei fi în stare să-l ucizi, spune Callahan. Walter se strâmbă.

— Asta-i treaba lui ka*, nu a mea.*

— Poate nu-i nici a lui ka*. Dacă el este mai presus de* ka*?*

Walter tresare puternic, ca pălmuit. Asta-i o blasfemie, *îşi spune Callahan.* Iar tipul ăsta n-o s-o treacă cu vederea.

— Nimeni nu este mai presus de ka*, falsule preot, îi zice cu ură omul în negru. Iar încăperea din vârful Turnului este goală. Eu* ştiu.

Deşi Callahan nu prea pricepe despre ce anume vorbeşte individul, răspunsul lui este rapid şi sigur.

— Te înşeli. Mai presus de ka *este un Dumnezeu. El aşteaptă şi vede totul de la locul Lui de sus. El…*

Atunci o sumedenie de lucruri se petrec exact în acelaşi timp. Pompa de apă din firidă intră în funcţiune, reluându-şi ciclul de bufnituri înfundate. Şi Callahan se loveşte cu fundul de lemnul masiv şi lustruit al uşii. Şi omul în negru împinge spre el lădiţa, ridicându-i capacul. Şi gluga îi cade pe spate dând la iveală chipul palid şi rânjit al fariseului. (Nu este Sayre, dar şi pe fruntea lui Walter, aidoma unui semn al vreunei caste hinduse, este aceeaşi rană deschisă, care nici nu se închide, nici nu supurează.) Şi Callahan vede ce este în lădiţă: îl vede pe Treisprezece Negru cuibărit în catifeaua roşie, ca ochiul viclean al vreunui monstru fără Dumnezeu. Şi Callahan începe să urle când îl vede, căci îi simte nesfârşita-i putere: îl poate azvârli oriunde, sau îl poate azvârli la capătul neantului. Şi uşa se deschide. Şi chiar în panica aceasta – sau, poate, dincolo de ea – Callahan reuşeşte să priceapă că Uşa a fost descuiată prin deschiderea lădiţei. *Şi se împiedică şi ajunge într-un alt loc. Şi aude voci care zbiară. Una*

dintre ele este vocea lui Lupe care îl întreabă de ce l-a lăsat să moară. O alta este vocea Rowenei Magruder, care îl informează că aceasta este cealaltă viaţă a lui, iat-o, asta este, cum îi place? Şi ridică mâinile să-şi astupe urechile. Şi chiar atunci ghetele lui vechi se împiedică una de alta şi el cade pe spate spunându-şi că acesta este Iadul, că omul în negru l-a îmbrâncit în Iadul adevărat. Şi când ridică mâinile, fariseul cu chip viclean de nevăstuică îi pune în ele lădiţa cu globul de cristal. Şi globul se mişcă. *Se roteşte ca un ochi adevărat într-o orbită invizibilă. Şi Callahan îşi spune* E viu, e ochiul furat de la un monstru înfiorător de dincolo de lume şi – o, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule – se uită fix la mine.

Însă ia lădiţa. Este ultimul lucru pe care şi l-ar dori în lumea asta, dar nu se poate înfrâna. Închide-o, trebuie s-o închizi, *îşi spune el, dar se împiedică*

(sau ka-*ul omului cu mantie îi pune piedică)*

şi cade, răsucindu-se în aer. De undeva de sub el îl ceartă toate vocile trecutului său (mama lui vrea să ştie de ce îi permisese mârşavului de Barlow să frângă crucifixul pe care ea i-l adusese tocmai din Irlanda) şi, în mod absolut incredibil, omul în negru îi strigă şi el, dar cu veselie:

— Bon voyage, *Părinţele!*

Callahan cade pe o podea din piatră, acoperită cu oase de animale micuţe. Capacul lădiţei se închide, iar el simte un moment de uşurare sublimă… dar se deschide din nou, foarte, foarte încet, dezvăluind ochiul.

— *Nu, şopteşte Callahan. Te rog, nu.*

Dar nu e în stare să închidă lădiţa – parcă l-au lăsat toate puterile – iar capacul se împotriveşte încercărilor sale. În străfundurile ochiului negru se formează un punct roşu, care creşte… şi creşte… şi creşte. Şi creşte şi groaza lui Callahan, sufocându-l, amenin ţând să-i strângă inima în chingi de gheaţă şi să i-o oprească. Este Regele, *îşi spune el.* Este Ochiul Regelui Purpuriu care se uită la mine din Turnul Întunecat. Şi *mă* vede.

— NU! *urlă Callahan de pe podeaua unei peşteri de la nord de Calla Bryn Sturgis, loc pe care va ajunge să-l îndrăgească.* NU!

NU! NU TE UITA LA MINE! O, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, *NU TE UITA LA MINE!*

Dar Ochiul se uită, *iar Callahan nu poate îndura această privire dementă. Şi îşi pierde cunoştinţa. Va mai deschide ochii abia peste trei zile, iar când o va face, va fi înconjurat de oamenii manni.*

19

Callahan se uită la ei obosit. Miezul nopţii sosise şi trecuse, mulţumim foarte mult, iar acum mai erau doar douăzeci şi una de zile până când vor veni Lupii să-şi ia tainul de copii. Bău ultimele guri de cidru, se strâmbă de parcă ar fi fost whisky, şi puse păhărelul gol înapoi pe masă.

— Cunoaşteţi restul. M-au găsit Henchick şi Jemmin. Henchick a pus capacul lădiţei, iar atunci s-a închis şi uşa. Iar acum, Peştera Vocilor se numeşte Peştera Uşii.

— Şi tu, Părinte? îl întrebă Susannah. Ce s-a întâmplat apoi cu tine?

— M-au dus la coliba lui Henchick – la *kra*-ul lui. Acolo mi-am revenit. Pe perioada leşinului meu, soţiile şi fiicele lui mi-au umezit buzele cu apă şi supă de pui.

— Din curiozitate, cam câte neveste are? se interesă Eddie.

— Trei, însă nu are voie să întreţină relaţii decât cu una singură o dată, răspunse într-o doară Callahan. Depinde de poziţia stelelor. M-au îngrijit bine. Am început să merg prin oraş; în zilele acelea îmi spuneau Bătrânul Plimbăreţ. Nu prea pricepeam unde mă aflu, dar, într-un fel, peregrinările mele din trecut mă pregătiseră pentru ce a urmat. Mă întăriseră psihic. Au fost zile, numai Dumnezeu ştie cât de multe au fost, când îmi închipuiam că toate astea se întâmplă în cele două secunde cât durează căderea mea prin fereastra de la etajul treizeci şi trei până la caldarâmul de pe Michigan Avenue – că mintea se pregăteşte pentru moarte oferindu-şi o ultimă şi minunată halucinaţie cu aparenţa unei vieţi întregi. Şi au fost zile când îmi ziceam că până şi *eu* mă îmbolnăvisem de

encefalopatia alcoolică de care ne era tuturor groază, şi la Cămin, şi la Farul. Îmi ziceam că poate fusesem internat în vreo instituţie mucegăită şi doar visam toate lucrurile astea. Însă, în general, acceptam ce mi se întâmplase. Şi eram bucuros că am ajuns într-un loc bun, fie el real sau imaginar.

Când mi-am recăpătat forţele, mi-am dorit să-mi pot câştiga singur existenţa, aşa cum am făcut-o în toţi anii petrecuţi în pribegie. Normal că în Calla Bryn Sturgis nu era niciun oficiu al forţelor de muncă, dar anii au fost buni, oferind lucru din belşug oricui voia să pună osul la treabă – recoltele de orez erau mănoase, cum se spune pe aici, dar prosperau şi turmele de vite şi celelalte culturi. În cele din urmă, am ajuns să predic din nou. Nu a fost o hotărâre luată în mod conştient – Dumnezeu ştie că nu m-am rugat pentru şansa asta – iar când am început s-o fac, am descoperit că oamenii aceştia ştiau totul despre Omul Iisus.

Izbucni în râs şi continuă:

— Şi despre Oriza, şi despre Lumea de Dincolo, şi despre Steaua Buffalo… ai auzit de Steaua Buffalo, Roland?

— O, da, răspunse pistolarul, amintindu-şi de un predicator din Buff pe care fusese nevoit să-l ucidă pe vremuri.

— Dar mă ascultau, spuse Callahan. Mă rog, mulţi dintre ei mă ascultau şi, atunci când mi-au propus să-mi ridice o biserică, le-am fost profund recunoscător. Aceasta este povestea Bătrânului. După cum aţi văzut, şi voi aţi fost în ea… doi dintre voi. Jake, asta s-a întâmplat după ce ai murit?

Jake lăsă capul în jos. Ete scânci neliniştit, sesizându-i suferinţa. Dar Jake răspunse pe un ton destul de stăpânit:

— După ce am murit prima oară. Înainte de a doua moarte.

Callahan tresări puternic.

— Vrei să spui că se poate întâmpla de mai multe ori? Fecioara Maria să ne aibă în paza ei!

Rosalita plecase mai devreme. Acum se reîntoarse cu o lumânare înaltă, întrucât cele de pe masă se arseseră aproape complet, iar terasa era învăluită într-o lumină stranie şi oarecum sinistră.

— Am făcut paturile, zise ea. Băiatul doarme cu părintele.

Eddie şi Susannah, voi vă culcaţi tot în camera în care aţi dormit şi acum două nopţi.

— Şi Roland? întrebă Callahan ridicând din sprâncenele stufoase.

— Lui i-am păstrat un locşor cald, răspunse femeia pe un ton indiferent. I l-am arătat mai devreme.

— Nu mai spune, exclamă Callahan. Nu mai spune! Ei bine, atunci, s-a aranjat.

Se ridică în picioare.

— Nu-mi aduc aminte când am mai fost atât de ostenit.

— Dacă nu te superi, noi mai rămânem câteva minute, spuse Roland. Doar noi patru.

— Cum vreţi, răspunse Callahan.

Mânată de impuls, Susannah îl apucă de mână şi i-o sărută.

— Îţi mulţumim pentru poveste, Părinte.

— Mă bucur că am reuşit să v-o spun, sai.

Dar Roland mai avea o întrebare:

— Lădiţa a rămas în peşteră până când s-a ridicat biserica? Biserica ta?

— Da. Nu pot spune câţi ani. Poate opt, poate mai puţini. Mi-e greu să spun cu certitudine. Dar a fost o vreme când începuse să mă cheme. Şi oricâtă oroare şi teamă simţeam faţă de Ochi, o parte din mine voia să-l revadă.

Roland dădu din cap.

— Aşa este. Toate bucăţile din Curcubeul Vrăjitorului sunt fermecate, însă se spune că Treisprezece Negru este cel mai rău dintre toate. Acum cred că înţeleg de ce. El este ochiul atent al Regelui Purpuriu.

— Indiferent ce-o fi, simţeam cum mă cheamă înapoi în peşteră… şi mai departe de ea. Îl auzeam şoptindu-mi că trebuie să-mi reiau peregrinările, că trebuie să plec, să rătăcesc la nesfârşit. Ştiam că pot deschide uşa dacă deschid lădiţa. Uşa aceea care mă putea duce în orice *unde* mi-aş fi dorit să merg. Şi în orice *când.* Nu trebuia decât să mă concentrez.

Callahan se aşeză din nou la masă. Se aplecă, privindu-i cu atenţie pe fiecare în parte peste mâinile lui noduroase

împletite sub bărbie.

— Rogu-vă, ascultaţi-mă cu luare-aminte. În America, noi am avut un preşedinte. Numele lui era Kennedy. Fusese asasinat cam cu treisprezece ani înainte să mă stabilesc eu în Salem's Lot… asasinat în…

— Da, spuse Susannah. Jack Kennedy. Dumnezeu să-l odihnească.

Se întoarse spre Roland ca să-i explice:

— Şi el era pistolar.

Roland ridică din sprâncene.

— Adevărat?

— Da. Acesta este adevărul.

— În orice caz, spuse Callahan, nu s-a răspuns niciodată la întrebarea dacă cel care l-a omorât a acţionat de unul singur, sau dacă făcea parte dintr-o conspiraţie de amploare. Şi mă trezeam uneori în miezul nopţii şi îmi spuneam: „Ce-ar fi dacă te-ai întoarce să vezi cum au stat lucrurile? Ce-ar fi dacă te-ai aşeza în faţa uşii cu lădiţa în braţe şi ţi-ai zice în gând „Dallas, 22 noiembrie 1963”? Pentru că, dacă ai face-o, uşa s-ar deschide, iar tu ai pleca într-acolo, ca personajul din povestea lui Wells despre maşina timpului. Şi poate ai reuşi să schimbi ce s-a întâmplat în ziua aceea. Căci, dacă a existat vreodată un moment de cumpănă al istoriei americane, acela a fost. Schimbă ce s-a petrecut atunci, şi vei schimba tot ce a urmat. Războiul din Vietnam… revoltele rasiale… tot.

— Iisuse, se bâlbâi Eddie plin de respect.

Măcar această ambiţie şi tot trebuia respectată. Ambiţia căpitanului cu picior de lemn care urmăreşte balena albă.

— Părinte…, dar dacă ai fi schimbat totul în *rău?*

— Jack Kennedy nu a fost un om rău, spuse Susannah cu răceală. Jack Kennedy a fost un om bun. Un *mare* om.

— Poate. Dar ştii ceva? Eu cred că un mare om e capabil să facă o mare greşeală. Şi, în plus, cel care ar fi venit după el ar fi putut fi un om foarte rău. Vreun Mare Vânător de Coşciuge care nu apucase să ajungă la putere din cauza lui Lee Harvey Oswald, sau cum l-a chemat pe ăla de l-a omorât pe JFK.

— Globul nu-ţi permite să nutreşti asemenea gânduri, zise

Callahan. Cred că ademeneşte oamenii, convingându-i să comită acte cumplite, doar şoptindu-le că fac bine. Că vor face ca lucrurile să fie nu puţin mai bune, ci *infinit* mai bune.

— Aşa este, spuse Roland pe un tonul uscat al vreascurilor pe foc.

— Chiar crezi că ar fi posibilă o astfel de călătorie? îl întrebă Callahan. Sau a fost doar minciuna persuasivă a acelui obiect? Vraja lui?

— Cred că este posibil, răspunse Roland. Şi mai cred că atunci când vom pleca din Calla o vom face prin uşa aceea.

— Mi-aş dori să pot veni cu voi! exclamă Callahan cu surprinzătoare vehemenţă.

— Poate că vei veni, zise pistolarul. Deci, ai pus cutia – cu globul dinăuntru – în biserica ta. Ca s-o faci să tacă.

— Da. Şi a mers. Doarme în cea mai mare parte a timpului.

— Totuşi ai spus că te-a trimis de două ori prin portal.

Callahan făcu un semn din cap. Dispăruse vehemenţa de adineauri care se aprinsese aidoma unui vreasc aruncat în foc. Acum părea doar foarte istovit. Şi foarte bătrân.

— Prima dată m-a trimis în Mexic. Mai ţineţi minte începutul poveştii mele? Când v-am spus despre scriitor şi despre băiat?

Îşi aminteau.

— Într-o noapte, pe când dormeam, globul m-a trimis prin portal în Los Zapatos, Mexic. La o înmormântare. A scriitorului.

— Ben Mears, spuse Eddie. Tipul care a scris *Air Dance*.

— Da.

— Oamenii te-au văzut? îl întrebă Jake. Pentru că pe noi nu ne-au văzut.

Callahan clătină din cap.

— Nu. Dar m-au simţit. Se dădeau la o parte din drumul meu. Ca şi cum aş fi fost o pală de curent rece. Şi l-am văzut pe băiat – Mark Petrie. Numai că nu mai era copil. Ci un adult tânăr. Mi-am dat seama din felul cum arăta şi din cuvintele spuse la începutul panegiricului – „A fost o vreme când cincizeci şi nouă de ani mi s-ar fi părut o vârstă foarte

înaintată”, aşa a început – cred că era pe undeva pe la mijlocul anilor nouăzeci. N-am stat mult, dar am stat suficient cât să înţeleg că tânărul meu prieten de demult ajunsese foarte bine. Poate că am făcut şi eu ceva bun în Salem's Lot. Mark îl numea pe Ben „tată”. Iar asta m-a impresionat profund.

— Şi a doua oară când ai trecut prin portal? îl întrebă Roland. Când te-a trimis la Castelul Regelui?

— Atunci au fost păsări. Păsări negre, uriaşe. Şi nu vreau să spun mai multe. Nu în miez de noapte.

Callahan vorbi pe un ton hotărât, care nu accepta nici-o contrazicere. Se ridică din nou.

— Poate altă dată.

Roland se înclină în faţa dorinţei lui.

— Mulţumim.

— Voi nu vă duceţi la culcare?

— Curând, spuse Roland.

Îi mulţumiră pentru poveste (Ete cu un lătrat somnoros) şi îi urară noapte bună. Îl urmăriră cu privirea şi, o vreme, nici unul nu spuse nimic.

20

Jake rupse tăcerea.

— Tipul ăla, Walter, a fost *în spatele* nostru, Roland! Atunci când am plecat din haltă a fost *în spatele* nostru! Şi Părintele Callahan la fel!

— Da, spuse Roland. Încă de atunci a fost Callahan în povestea noastră. Mă ia cu nervi la stomac de emoţie.

Eddie se prefăcu a-şi şterge ochii.

— Of, Roland, ori de câte ori dai dovadă de asemenea emoţii, mi se topesc măruntaiele, spuse el şi adăugă atunci când pistolarul îl privi cu asprime: Haide, măi, nu mai râde. Ştii ce mult îmi place când te prinzi de poantă, numai că mă faci să mă simt nasol.

— Îmi cer scuze, surâse uşor Roland. Stropul de umor pe care îl am se duce devreme la culcare.

— Al meu stă treaz toată noaptea, zise cu voioşie Eddie. Şi mă ţine şi pe mine treaz. Îmi zice poezele şi bancuri. Cioc-cioc, cine-i acolo, piu-piu-piu, puişoru-i viu, mac-mac-mac, raţa e pe lac!

— Te-ai potolit? îl întrebă Roland când Eddie făcu o pauză să respire.

— Pentru moment. Dar nu-ţi face probleme, Roland, o să mă apuce din nou. Îmi dai voie să te întreb ceva?

— O tâmpenie?

— Nu cred. Sper că nu.

— Atunci întreabă-mă.

— Ăia doi care i-au salvat pielea lui Callahan la spălătoria din Cartierul de Est – ăia doi au fost cine cred eu că au fost?

— Şi tu cine *crezi* că au fost?

Eddie se uită la Jake.

— Tu ce părere ai, fiu al lui Elmer? Ai vreo idee?

— Sigur, spuse Jake. Au fost Calvin Tower şi tipul celălalt din librărie, prietenul lui. Ăla care mi-a spus ghicitoarea cu Samson şi cea cu râul.

Pocni din degete o dată, de două ori, apoi zâmbi cu gura până la urechi.

— Aaron Deepneau.

— Cum rămâne cu inelul despre care ne-a povestit Callahan? îl întrebă Eddie. Ăla cu *Ex Libris* pe el? Nu i-am văzut să aibă vreun inel ca ăla.

— Dar te-ai uitat bine? îl întrebă Jake.

— Nu, nu în mod special, dar…

— Şi gândeşte-te că noi i-am văzut în 1977, spuse Jake. Şi l-au salvat pe Părinte în 1981. Poate că domnului Tower i-a făcut cineva cadou inelul în cei patru ani scurşi între cele două întâmplări. Sau poate şi l-a cumpărat singur.

— Astea-s presupuneri, zise Eddie.

— Mda, fu Jake de acord. Dar Tower are o librărie, aşa că e normal să aibă şi un inel pe care să scrie *Ex Libris.* Poţi să spui că nu ţi se pare absolut firesc?

— Ba da, dar cum de au ştiut că Părintele Callahan… Eddie se întrerupse, clătinând din cap.

— Nee, n-am să intru în detalii acum. Te pomeneşti că o să începem să *discutăm* şi despre asasinarea lui Kennedy, şi sunt mult prea obosit pentru aşa ceva.

— Cu toţii suntem obosiţi, zise Roland, şi avem multe de făcut în zilele ce vor urma. Dar povestea Părintelui m-a afectat în mod straniu. Însă deocamdată nu-mi pot da seama dacă ne-a oferit mai multe răspunsuri decât întrebări.

Nici unul nu comentă.

— Suntem *ka-tet,* iar acum stăm *an-tet,* le spuse Roland. Ţinem sfat. Oricât de târziu ar fi, mai are cineva ceva de spus înainte de a ne duce la culcare? Dacă da, vă rog să vorbiţi.

Când nu răspunse nimeni, Roland îşi împinse scaunul de lângă masă.

— În regulă. În cazul acesta, vă urez tuturor…

— Stai.

Susannah. Nu mai spusese nimic de multă vreme, aşa că aproape o uitaseră. Iar acum vorbise cu o voce slabă, care nu semăna câtuşi de puţin cu vocea ei obişnuită. Cu siguranţă, acesta nu era glasul femeii care îl ameninţase pe Eben Took că-i va smulge limba din gură şi îl va şterge la fund cu ea dacă îi va mai spune „cafenie”.

— S-ar putea să mai fie ceva. Aceeaşi voce slabă.

— Altceva.

Şi mai pierdută.

— Cred…

Se uită la fiecare în parte şi când ochii ei se opriră asupra pistolarului, acesta citi în ei tristeţe şi reproş şi epuizare. Dar nu şi furie. *Dacă ar fi fost furioasă,* îşi spuse el mai târziu, *poate că nu mi-ar fi fost atât de ruşine.*

— Cred că s-ar putea ca eu să am o problemă, zise ea. Nu pricep cum se poate… este imposibil… dar, băieţi, cred că am rămas grea.

Şi după ce rosti vorbele acestea, Susannah Dean/Odetta Holmes/Detta Walker/Mia, fiică a nimănui îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă.

PARTEA A TREIA
LUPII

I
SECRETE

1

În spatele căsuţei Rosalitei Munoz se afla o privată văruită în albastru deschis. Când pistolarul intră acolo, dimineaţa târziu, văzu în perete un drug de fier de care, la vreo douăzeci de centimetri de pământ, atârna un disc mic din oţel. În vasul acesta scheletic era o crenguţă dublă de plantă de susan. În aer plutea parfumul ei uşor astringent, ca de lămâie. Pe peretele din spatele scaunului pentru nevoi, înrămată şi acoperită cu un geam, se afla o pictură reprezentându-l pe Omul Iisus, cu mâinile împreunate a rugăciune, cu buclele roşcate curgându-i pe umeri, cu ochii ridicaţi spre Tatăl Său Ceresc. Roland auzise de existenţa unor triburi de mutanţi care îi spuneau Tăicuţul din Ceruri.

Lui Roland îi păru bine că Omul Iisus era surprins din profil. Dacă ar fi fost cu faţa la el, nu era prea convins că şi-ar fi putut vedea de treburile matinale fără să-şi închidă ochii, oricât de plină i-ar fi fost vezica. *Aiurea loc pentru o imagine a Fiului lui Dumnezeu,* îşi spuse el, dar îşi dădu seama că nu era deloc aiurea. În mod normal numai Rosalita folosea această privată, iar Omul Iisus nu i-ar fi contemplat decât spatele.

Roland Deschain izbucni în râs şi chiar atunci vezica începu să se golească.

2

Rosalita se sculase cu multă vreme înaintea lui, judecând după aşternuturile care se răciseră. Acum, stând în faţa privatei ei albastre şi încheindu-se la prohab, Roland îşi ridică ochii spre soare şi constată că nu mai era mult timp până la

amiază. Era o treabă destul de complicată să încerce să estimeze ora fără ceas, clepsidră sau pendulă, dar, cu puţină atenţie şi ţinând cont de posibilitatea apariţiei unor erori, se putea face. Cort ar fi fost de-a dreptul oripilat dacă ar fi aflat că unul dintre elevii lui – unul dintre *absolvenţii* lui, nici mai mult nici mai puţin decât un pistolar – începea o treabă atât de grea dormind până la prânz. Iar acesta chiar că era *începutul*. Toate celelalte ţinuseră de ceremonial şi de pregătire, ambele necesare, însă nu extrem de folositoare. Ca un soi de dans al orezului. Acum partea aceasta se încheiase. Cât despre dormitul până la prânz…

— Nimeni n-a meritat mai mult odihna asta, îşi spuse el coborând panta.

Un gard marca fundul curţii lui Callahan (ori poate că Părintele credea că este curtea Domnului). Dincolo de el un pârâu bolborosea cu entuziasmul unei fetiţe care-şi împărtăşeşte secretele celei mai bune prietene. Malurile erau pline cu plante de susan, dezlegând, astfel alt mister (unul neînsemnat). Roland trase în nări parfumul zilei.

Se pomeni că se gândeşte la *ka*, lucru pe care îl făcea doar rareori. (Iar Eddie ar fi fost uluit la culme, căci el credea că Roland nu face nimic altceva decât să se gândească la *ka*.) Unica lui lege era *Dă-te la o parte şi lasă-mă să-mi fac treaba.* Pentru numele lui Dumnezeu, de ce era atât de greu să înveţe un lucru atât de simplu? De ce simţea în permanenţă nevoia asta idioată să se amestece acolo unde nu-i fierbe oala? Toţi trecuseră prin asta; fiecare dintre ei ştiuse că Susannah Dean era însărcinată. Roland îşi dăduse seama de asta încă din momentul când îl aduseseră pe Jake din casa de pe Dutch Hill. Susannah însăşi ştiuse, în pofida cârpelor pline de sânge pe care le îngropa la marginea drumului. Deci, de ce au aşteptat până noaptea trecută ca să discute problema? De ce au făcut atâta *caz* de asta? Ce se va schimba din această cauză?

Roland spera că nimic. Dar era greu să-ţi dai seama, nu?

Poate că era mai bine să lase baltă toată povestea asta. Iar în dimineaţa aceasta, i se părea o idee foarte bună, deoarece se simţea extrem de bine. Cel puţin, din punct de vedere fizic.

Nici capul nu-l durea, nici…

— Credeam că o să mergeţi la culcare imediat după mine, pistolarule, dar mi-a zis Rosalita că ai ajuns la ea abia spre dimineaţă.

Roland întoarse spatele gardului şi gândurilor sale. Callahan era îmbrăcat cu pantaloni negri, cămaşă neagră cu guler îngust, iar în picioare avea pantofi de asemenea negri. Crucifixul îi atârna pe piept, iar părul vâlvoi fusese cât de cât îmblânzit, probabil cu ceva unsoare. Se lăsă privit de pistolar câteva secunde, apoi spuse:

— Ieri am dat Sfânta împărtăşanie micilor proprietari. Şi le-am ascultat spovedaniile. Astăzi este rândul moşierilor şi angajaţilor lor. Sunt suficienţi cei de pe aici care cred în Drumul Crucii, cum îl numesc ei. Rosalita mă duce cu şareta. Aşa că va trebui să vă descurcaţi singuri la prânz şi la cină.

— Ne vom descurca, spuse Roland. Poţi să stai de vorbă cu mine câteva minute înainte să pleci?

— Fireşte, răspunse Callahan. Cel care nu are puţin timp la dispoziţie nu trebuie să caute de vorbă. Mi se pare un sfat deosebit de bun, şi nu numai pentru preoţi.

— Vrei să-mi asculţi *spovedania?*

Callahan ridică din sprâncene.

— Ai credinţă în Omul Iisus?

Roland clătină din cap.

— Absolut deloc. Dar, rogu-te, vrei s-o asculţi? Şi să o ţii doar pentru tine?

Callahan ridică din umeri.

— E uşor să ţin doar pentru mine ce ai să-mi spui. Asta este meseria noastră. Dar nu trebuie să confunzi discreţia cu dezlegarea de păcat.

Îi aruncă lui Roland un surâs ca de gheaţă şi continuă:

— Noi, catolicii, ţinem partea asta doar pentru noi, dacă înţelegi ce vreau să-ţi zic.

Lui Roland nici prin cap nu-i trecuse să ceară dezlegare de păcate, iar ideea că ar avea nevoie de aşa ceva (sau că omul acesta ar putea să i-o ofere) i se păru de-a dreptul comică. Îşi răsuci o ţigară, cu mişcări încete, gândindu-se cum anume să

înceapă şi cât anume să spună. Callahan aşteptă, într-o tăcere plină de respect.

Într-un final, Roland spuse:

— A existat o profeţie care zicea că eu va trebui să aleg trei oameni şi să devenim un *ka-tet*. Nu contează cine a făcut-o; nu contează nimic din ce a fost înainte. N-am să mă mai împiedic de povestea asta veche, dacă voi putea. Au mai existat şi trei uşi. În spatele celei de-a doua era femeia care avea să-i devină soţie lui Eddie, deşi în acea vreme ea nu-şi spunea Susannah…

3

Şi aşa, Roland îi istorisi lui Callahan acea parte din povestea lor cu referire directă la Susannah şi la femeile dinaintea ei. Se concentra asupra momentului când îl scăpaseră pe Jake de Gardian şi îl trăseseră pe băiat în Lumea de Mijloc, explicând cum reuşise Susannah (sau, poate, în momentul acela fusese Detta) să-l ţină ocupat pe demonul cercului, în vreme ce ei se ocupau de Jake. Cunoscuse riscurile, îi spuse Roland lui Callahan, şi căpătase certitudinea – chiar atunci când erau în Monoul Blaine – că ea nu va supravieţui sarcinii. Îi spusese lui Eddie, iar Eddie nu fusese câtuşi de puţin surprins. Apoi Jake îi povestise *lui.* De fapt, îl certase. Iar el acceptase dojana, mai explică el, pentru că o considerase meritată. Însă ceea ce nici unul dintre ei nu bănuise până noaptea trecută era că Susannah însăşi ştiuse, poate tot de atâta vreme cât Roland. Pur şi simplu, ea se împotrivise acestei realităţi cu mai multă înverşunare.

— Deci, Părinte, ce părere ai?

— Zici că soţul ei a fost de acord să păstreze acest secret, îi răspunse Callahan. Şi până şi Jake – care vede…

— Da, spuse Roland. El vede. Şi a fost şi el de acord să păstrăm secretul. Când m-a întrebat ce vom face, i-am dat un sfat prost. I-am spus că ar fi fost mai bine să-l lăsăm pe *ka* să-şi vadă de treabă, şi toată vremea asta eu aveam soluţia la mine, aşa cum ţii o pasăre în colivie.

— Lucrurile par întotdeauna mai clare atunci când le priveşti de la distanţă, nu crezi?

— Ba da.

— Şi azi-noapte i-aţi spus că poartă în pântece progenitura unui demon?

— Ştie că nu-i pruncul lui Eddie.

— Deci nu i-aţi spus. Şi Mia? I-aţi spus despre Mia şi despre sala de ospeţe din castel?

— Da, zise Roland. Cred că a fost mai mult mâhnită decât surprinsă. Înainte fusese cealaltă – Detta – încă de la accidentul în care şi-a pierdut picioarele.

Nu fusese niciun accident, dar lui Roland nu i se păru nimerit să-i povestească lui Callahan şi despre Jack Mort.

— Detta Walker s-a ascuns foarte bine de Odetta Holmes. Eddie şi cu Jake zic că-i schizofrenică.

Roland pronunţă cu multă grijă acest termen exotic.

— Dar ai vindecat-o, spuse Callahan. Ai pus cele două personalităţi ale ei faţă în faţă în pragul acelei uşi. Nu-i aşa?

Roland ridică din umeri.

— Poţi să-ţi arzi negii de pe piele cu argint, Părinte, dar dacă eşti predispus să faci negi, aceştia vor reapărea.

Şi rămase uluit când Callahan îşi dădu capul pe spate înălţând hohote răsunătoare de râs spre cer. Râse atât de mult şi atât de tare, că se văzu nevoit să-şi scoată batista din buzunar şi să se şteargă la ochi.

— Oi fi tu iute cu pistolul, Roland, şi curajos ca Satana într-o noapte de sâmbătă, dar cu siguranţă că nu eşti psihiatru. Auzi, să compare schizofrenia cu *negii*… vai de mine!

— Dar Mia este reală, Părinte. Eu însumi am văzut-o. Nu în vis, cum a văzut-o Jake, ci cu ochii mei.

— Exact ce spun şi eu, zise Callahan. Nu este doar o ipostază a femeii care a purtat numele Odetta Susannah Holmes. Ea este *ea,* o altă persoană.

— Şi are vreo importanţă?

— Eu cred că are. Însă este un lucru de care sunt convins: indiferent cum ar sta lucrurile în grupul vostru – în *ka-tet*-ul vostru – nu trebuie să suflaţi nici-o şoaptă despre secretul

acesta nimănui din Calla Bryn Sturgis. Astăzi lucrurile se desfăşoară în favoarea voastră. Dar dacă se află că femeia-pistolar cu pielea cafenie ar putea purta în pântece pruncul unui demon, oamenii buni din Calla, toţi aceşti *folken,* s-ar întoarce de îndată împotriva voastră. Iar parada ar fi condusă de Eben Took. Ştiu că, în cele din urmă, vei decide cum anume veţi acţiona pe baza informaţiilor furnizate de locuitorii din Calla. Însă, fără ajutor, voi patru nu veţi reuşi să-i înfrângeţi pe Lupi, indiferent cât de bine aţi mânui pistoalele. Nu, nu, n-o veţi scoate la capăt singuri.

Orice răspuns era de prisos. Callahan avea dreptate.

— De ce anume te temi cel mai mult? îl întrebă Callahan.

— De destrămarea *ka-tet*-ului, răspunse Roland fără să stea pe gânduri.

— Iar prin aceasta vrei să spui că ţi-e teamă ca nu cumva Mia să preia controlul asupra corpului pe care ele două îl împart şi să fugă undeva ca să nască pruncul?

— Ar fi rău dacă asta s-ar întâmpla într-un moment nepotrivit, dar cred că totul va fi în ordine în cele din urmă. *Dacă* Susannah s-ar întoarce. Însă creatura pe care o poartă ea în pântece este venin pur înzestrat cu inimă, explică Roland privindu-l sumbru pe omul bisericii îmbrăcat în negru. Am toate motivele să cred că primul lucru pe care îl va face va fi să-şi măcelărească mama.

— Destrămarea *tet*-ului, repetă Callahan pe gânduri. Nu moartea prietenei voastre, ci destrămarea *tet*-ului. Mă întreb dacă ceilalţi ştiu ce fel de om eşti, Roland.

— Ştiu, fu tot ce spuse pistolarul pe această temă.

— Şi ce doreşti de la mine?

— În primul rând, un răspuns. Mi-este limpede că Rosalita se pricepe la tot felul de leacuri. Mă întreb dacă ştie cum să facă să scoată copilul înainte de soroc. Şi dacă are curajul să stea faţă în faţă cu ceea ce va descoperi.

Bineînţeles că toţi vor fi prezenţi – şi el, şi Eddie, şi Jake, oricât de puţin i-ar fi plăcut această idee. Deoarece creatura aceea din ea prinsese deja viaţă, şi chiar dacă nu-i venise încă sorocul, tot ar putea fi extrem de periculoasă. *Iar sorocul îi este*

aproape, îşi spuse el. *Nu am de unde sa ştiu asta cu certitudine, dar aşa simt. Şi…*

Gândul se frânse brusc atunci când observă expresia de pe chipul lui Callahan: oroare, dezgust şi furie tot mai mare.

— Rosalita nu va face niciodată una ca asta. Bagă bine la cap ce-ţi spun. Mai degrabă ar muri.

Roland rămase perplex.

— De ce?

— Pentru că este catolică!

— Nu pricep.

Callahan îşi dădu seama că pistolarul chiar nu înţelegea, şi furia i se mai domoli. Însă Roland simţi că mai rămăsese destul din ea, ca vergeaua ce urmează vârful unei săgeţi.

— Vorbeşti despre avort!

— Aşa, şi?

— Roland… Roland…

Callahan îşi lăsă capul în jos. Iar când şi-l ridică, furia dispăruse cu totul. Îi luase locul acea îndărătnicie împietrită pe care Roland o mai văzuse şi cu alte ocazii, la alte persoane. Şi ştia că nu o poate frânge, tot aşa cum nu poate muta munţii din loc cu mâinile goale.

— Biserica mea împarte păcatele în două categorii: păcate ce pot fi iertate, tolerate în ochii lui Dumnezeu; şi păcate de moarte, pe care Dumnezeu nu le îngăduie. Avortul este un păcat de moarte. Avortul este o crimă.

— Părinte, noi vorbim aici despre un demon, nu despre o fiinţă omenească.

— Asta spui tu. Este treaba lui Dumnezeu, nu a mea.

— Şi dacă o omoară? Şi atunci vei avea aceeaşi părere şi te vei spăla pe mâini de ea?

Callahan ştia prea bine că Roland nu auzise niciodată pilda lui Pilat din Pont, dar tot se înfiora în faţa acestei comparaţii. Totuşi, îi răspunse pe un ton destul de ferm.

— Tu vorbeşti? Tocmai tu, când ţie îţi pasă mai mult de destrămarea *tet*-ului decât de moartea ei? Ruşine să-ţi fie! *Ruşine!*

— Ţelul meu – ţelul *ka-tet*-ului meu – este Turnul Întunecat,

Părinte. Nu căutăm să salvăm lumea aceasta, nici măcar universul acesta, ci toate universurile. Întreaga existenţă.

— Nu-mi pasă, spuse Callahan. *Nu am voie* să-mi pese. Acum, ascultă-mă tu pe mine, Roland, fiu al lui Steven, căci vreau să mă asculţi cu multă luare-aminte. Mă asculţi?

Roland oftă:

— Îţi mulţumesc.

— Rosa nu-i va provoca femeii un avort. Nu am nici-o îndoială că sunt altele în oraş care ar putea s-o facă – fără doar şi poate că asemenea meşteşuguri murdare sunt păstrate chiar şi într-un loc unde copiii sunt răpiţi de monştrii din tărâmul întunericului la fiecare douăzeci şi ceva de ani – dar dacă vei apela la ajutorul uneia dintre ele, nu va mai trebui să-ţi faci griji în privinţa Lupilor. Căci voi ridica eu însumi oamenii din Calla Bryn Sturgis împotriva ta cu mult înainte de venirea lor.

Roland îl privi fără să-şi creadă urechilor.

— Chiar dacă ştii că suntem în stare să salvăm o sută de alţi copii? Copii de oameni, a căror primă treabă după naştere nu va fi să-şi mănânce mamele?

Alb la faţă, Callahan se purtă ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Îmi dai cuvântul tău, te juri pe chipul tatălui tău, că nu îi vei pomeni acestei femei despre avort?

Şi un gând straniu îi trecu lui Roland prin minte: acum, că a apărut subiectul acesta, punându-i în contradicţie, Susannah nu mai era Susannah pentru omul din faţa lui. Devenise *femeia aceasta.* Şi un alt gând: oare câţi monştri omorâse Callahan cu mâna lui?

Aşa cum se întâmpla adesea în momente de stres maxim, tatăl lui Roland îi vorbi acestuia: *Situaţia încă mai poate fi salvată, dar dacă mai insişti – şi dacă mărturiseşti ce-ţi trece prin minte – atunci nu se va mai putea face nimic.*

— Vreau să-mi promiţi, Roland.

— Sau vei ridica oraşul împotriva mea.

— Da.

— Şi dacă Susannah se hotărăşte singură să avorteze? Femeile fac uneori asta, iar ea nu-i deloc tâmpită. Şi cunoaşte

miza.

— Mia – mama reală a copilului – o va împiedica.

— Nu fi prea sigur. Instinctul de autoconservare de care dă dovadă Susannah Dean este foarte puternic. Şi cred că devotamentul ei pentru cauza noastră este încă şi mai puternic.

Callahan ezită. Îşi feri privirea, îşi strânse buzele într-o dungă albă. Apoi îşi ridică din nou ochii la pistolar.

— *Tu* ai s-o împiedici, spuse el. În calitate de *dinh* al ei. Iar Roland îşi spuse: *Tocmai ce am fost învins la puncte.*

— Bine, spuse el. Îi voi relata discuţia noastră şi mă voi încredinţa că înţelege situaţia în care ne-ai pus. Şi îi voi cere să nu-i spună lui Eddie.

— De ce?

— Pentru că te-ar omorî, Părinte. Te-ar omorî pentru că te-ai amestecat.

Roland se simţi întru câtva satisfăcut la vederea expresiei de uluire ce se aşternuse pe chipul lui Callahan. Îşi spuse din nou că nu trebuie să nutrească resentimente împotriva acestui om care, pur şi simplu, era ceea ce era. Oare nu le vorbise despre capcana pe care o târâse după el pe oriunde se ducea?

— Acum tu să mă asculţi aşa cum te-am ascultat eu, pentru că ai o obligaţie faţă de noi toţi. Mai ales faţă de „femeia aceasta”.

Callahan tresări puţin, ca pălmuit.

— Spune-mi ce anume doreşti.

— În primul rând, vreau s-o supraveghezi ori de câte ori poţi. Ca un uliu! În mod deosebit vreau să fii atent dacă îşi pune degetele aici – Roland îşi trecu mâna peste sprânceana stângă – sau aici – tâmpla stângă. Ascultă bine cum vorbeşte. Vezi dacă repede cuvintele. Vezi dacă începe să se mişte mai sacadat.

Roland duse brusc mâna la cap, se scarpină, o coborî la fel de iute. Întoarse capul la dreapta. Apoi se uită din nou la Callahan.

— Cam aşa. Pricepi?

— Da. Astea sunt semne care prevestesc că devine Mia?

Roland dădu din cap.

— Nu vreau să rămână singură atunci când devine Mia. Nu şi dacă eu o pot ajuta.

— Înţeleg, spuse Callahan. Însă, Roland, tot îmi este greu să cred că un nou-născut, indiferent cine i-a fost tată…

— Taci, îl opri Roland. Taci, te rog.

Şi continuă când văzu că preotul îl ascultă în tăcere.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin ce crezi tu. Tu poartă-ţi ţie de grijă şi îţi urez noroc. Dar, Părinte, dacă Mia sau creatura Miei îi fac vreun rău Rosalitei, pe tine te voi considera vinovat. Şi am să te fac să plăteşti. M-ai înţeles?

— Da, Roland.

Callahan părea deopotrivă stingherit şi calm. Combinaţie teribil de stranie.

— Bine. Acum uite ce mai vreau să faci pentru mine. Pentru ziua când vor veni Lupii voi avea nevoie de şase *folken* în care să mă pot încrede pe deplin. Mi-aş dori să fie trei bărbaţi şi trei femei.

— Contează dacă unii sunt părinţi ai căror copii sunt în pericol?

— Nu. Dar nu toţi. Şi nu vreau ca printre ei să fie vreuna din doamnele care vor arunca cu farfuria – Sarey, Zalia, Margaret Eisenhart, Rosalita. De ele voi avea nevoie altundeva.

— Pentru ce îţi trebuie aceşti şase oameni?

Roland nu-i răspunse.

Callahan îl mai privi lung câteva clipe, apoi oftă.

— Reuben Caverra, zise el. Reuben nu şi-a uitat niciodată sora pe care a iubit-o nespus de mult. Diane Caverra, soţia lui… sau nu vrei să fie soţ şi soţie?

— Nu, o pereche e în regulă, făcu Roland, gestul său cu mâna îndemnându-l să continue.

— Ar mai fi Cantab, din oamenii manni; copiii îl urmează de parcă ar avea Fluierul Fermecat.

— Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie. Îl urmează, asta-i important. Bucky Javier şi nevastă-sa… şi ce zici de băiatul tău, Jake? Deja toţi

copiii din oraş îl urmăresc cu privirea oriunde s-ar duce, şi am senzaţia că destule fetiţe s-au îndrăgostit de el.

— Nu. Am nevoie de el.

Sau nu suporţi să-l pierzi din ochi? se întrebă Callahan… dar întrebarea rămase nerostită. Îl încolţise pe Roland chiar mai mult decât ar fi fost prudent să o facă.

— Atunci, ce zici de Andy? Copiii îl iubesc. Şi i-ar apăra de primejdii.

— Nu mai spune? Şi de Lupi i-ar apăra?

Callahan păru tulburat. De fapt, se gândise la pisicile de stâncă. Şi la lupii pe patru picioare. Cât despre cei din Bubuit de Tunet…

— Nu, spuse Roland. Nu Andy.

— De ce nu? Căci nu ai nevoie de cei şase ca să-i pui să se lupte cu Lupii?

— Nu Andy, repetă Roland.

Era doar o senzaţie, dar senzaţiile acestea erau varianta lui pentru „atingere”, pentru „intuiţie”.

— Mai ai vreme să te gândeşti, Părinte… şi ne vom gândi şi noi.

— Vă duceţi în oraş.

— Da. Şi astăzi, şi în următoarele zile.

Callahan zâmbi.

— Prietenii tăi şi cu mine am numi asta „schmutizare”, adică te duci să te bagi în seamă. E un cuvânt evreiesc.

— Serios? Ce trib sunt ăştia?

— Unul fără noroc, după toate relatările. Aici, în loc de „schmutizare” se foloseşte cuvântul „commala”. Îl folosesc pentru absolut orice.

Callahan se simţi un pic înveselit, dându-şi seama cât de mult îşi dorea să recâştige stima pistolarului. Şi un pic dezgustat de el însuşi.

— În orice caz, îţi doresc mult noroc.

Roland dădu din cap. Callahan porni spre casă, unde Rosalita înhămase deja caii la şaretă, iar acum îl aştepta nerăbdătoare să ducă celorlalţi cuvântul lui Dumnezeu. La jumătatea drumului, Părintele se întoarse şi zise:

— Nu-mi cer scuze pentru convingerile mele. Dar îmi pare rău dacă ţi-am complicat cumva treburile în Calla.

— Mie mi se pare că Omul ăsta Iisus al tău e un afurisit când vine vorba de femei, spuse Roland. A fost căsătorit vreodată?

Colţurile gurii lui Callahan tremurară a zâmbet.

— Nu, dar prietena lui era curvă.

— Ei bine, sună concluzia lui Roland, şi ăsta e un început.

4

Roland se întoarse la gardul de la marginea terenului şi se sprijini iarăşi de el. Ziua se răţoia la el să pornească, dar voia să-l lase pe Callahan s-o ia din loc înaintea lor. Nu exista un motiv anume pentru care făcea asta, aşa cum nu existase un motiv anume pentru care îl respinsese pe Andy din capul locului; doar o senzaţie.

Tot acolo stătea, răsucindu-şi o altă ţigară, când apăru Eddie cu cizmele în mână şi cămaşa descheiată fluturând.

— Heil, Eddie, zise Roland.

— Heil, şefule. Am văzut că ai stat de vorbă cu Callahan. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.

Roland ridică din sprâncene.

— Nu contează, zise Eddie. Ascultă, Roland, în toată nebunia asta n-am apucat să-ţi spun povestea Bunelului. Şi e important s-o ştii.

— Susannah s-a trezit?

— Da. Se spală. Şi Jake mănâncă ceva ce seamănă cu o omletă făcută din douăşpe ouă.

Roland dădu din cap.

— Am hrănit caii. Le vom pune şeile câtă vreme tu îmi vei spune povestea bătrânului.

— Nu cred că va dura atât de mult, replică Eddie.

Se dovedi că avusese dreptate. Ajunse la punctul culminant al istorisirii – la ceea ce-i şoptise bătrânul la ureche – chiar atunci când intrară în grajd. Roland se întoarse brusc spre el,

uitând cu totul de cai. Ochii îi aruncau vâlvătăi. Îl apucă strâns de umeri pe Eddie – şi cu mâna beteagă.

— Mai spune o dată!

Eddie nu se supără.

— Mi-a zis să mă aplec spre el. Şi m-am aplecat. Mi-a zis că n-a mai spus asta nimănui în afară de fiul lui, şi eu îl cred. Tian şi Zalia ştiu că a fost acolo – sau că pretinde că a fost acolo – dar nu au habar ce a văzut când a scos masca de pe faţa creaturii ăleia. Nu cred nici măcar că ştiu că Molly Vâlvătaia a fost cea care l-a omorât pe Lupul ăla. Şi mi-a şoptit la ureche…

Şi Eddie repetă ceea ce susţinea Bunelul că ar fi văzut. Privirea triumfătoare a lui Roland era atât de feroce, încât părea cumva înspăimântătoare.

— Cai cenuşii! exclamă el. Toţi caii de exact aceeaşi nuanţă! Pricepi acum, Eddie? Pricepi?

— Da, zise Eddie, dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet larg. Aşa cum i-a zis dansatoarea omului de afaceri, „ăsta-i un déjà-vu”.

5

Cuvântul cu cele mai multe înţelesuri din engleza americană standard este, foarte probabil, *a veni.* Dicţionarul Random House, ediţia neprescurtată, oferă peste o sută de variante, începând cu „a se deplasa înspre persoana care vorbeşte, a se apropia” şi terminând cu „circulaţie intensă” – în expresia „du-te-vino”. În toate aşezările purtând numele Calla de pe Semiluna din Ţinuturile de Hotar premiul întâi cu coroniţă pentru cele mai multe sensuri ar fi revenit cuvântului *commala.* Dacă ar fi fost trecut în ediţia neprescurtată a dicţionarului Random House, prima definiţie a lui (presupunând că listarea s-ar fi făcut, aşa cum este obiceiul, de la cele mai răspândite întrebuinţări la cele mai rare) ar fi fost: „varietate de orez cultivat în regiunile cele mai îndepărtate din marginea de est a tuturor lumilor”. Însă a

doua ar fi fost: „raporturi sexuale”.

A treia: „orgasm”, ca în expresia *Ai avut commala?* (Răspunsul râvnit fiind *Da’ mulţam, commala multă-multă.)* „A uda commala” înseamnă a iriga culturile de orez în perioade secetoase; dar înseamnă şi „a te masturba”. Commala este momentul de început al unui ospăţ, cum ar fi cel de la o sărbătoare în familie (dar nu masa însăşi, ci acel moment în care lumea începe să mănânce). Despre bărbatul care începe să chelească (aşa cum se întâmpla în perioada aceea cu Garrett Strong) se spune că are commala. Animalele de montă sunt commala umede. Animalele castrate sunt commala uscate, deşi nimeni nu-ţi poate explica de ce anume. Virgina este commala verde, femeia la menstruaţie este commala roşie, bătrânul care nu mai e în stare să „bată fierul” este – multe scuze – commala moale. A sta commala înseamnă a sta burtă-în-burtă, termen argotic pentru „a împărtăşi secrete”. Conotaţiile sexuale ale cuvântului sunt clare, însă de ce sunt, oare, cunoscute ţinuturile stâncoase de la nord de oraş drept „depresiuni commala”? La fel, de ce uneori furculiţei i se poate spune commala, dar niciodată cuţitului sau lingurii? Nu există peste o sută de întrebuinţări ale acestui cuvânt, dar cu siguranţă sunt peste cincizeci. Sau de două ori mai multe, dacă ar fi să luăm în considerare toate nuanţele. Unul dintre sensuri – categoric printre primele zece – este cel pe care Părintele Callahan l-a definit prin „schmutizare”. Expresia efectivă fiind ceva de genul „să Sturgis commala” sau „să Bryn-a commala”. Sensul ad litteram fiind a sta burtă-în-burtă cu întreaga comunitate.

În următoarele cinci zile, Roland şi *ka-tet*-ul său încercară să continue procesul început de tineri la prăvălia lui Took. („E ca şi cum am încerca să aprindem un foc cu vreascuri ude”, comentă îmbufnată Susannah după prima zi), dar încetul cu încetul oamenii buni din Calla, numiţi şi *folken,* au început să se dea pe brazdă. Sau, măcar, s-au arătat mai deschişi. În fiecare seară, Roland şi soţii Dean se întorceau la casa Părintelui. La sfârşitul fiecărei după-amiezi, Jake se întorcea la moşia Rocking B. Andy căpătase sarcina de a-l aştepta în

locul unde pornea poteca spre moşie din Drumul de Est şi apoi îl conducea la destinaţie, cu temenelele de rigoare şi spunând:

— Bună seara, domnişorule! Doreşti să-ţi asculţi horoscopul? Perioada aceasta a anului este cunoscută şi sub numele de Recolta Chartu! Te vei întâlni cu un vechi prieten! O tânără domniţă nutreşte gânduri afectuoase pentru tine!

Şi tot aşa mai departe.

Jake îl întrebase pe Roland de ce trebuie să-şi petreacă atât de mult timp în compania lui Benny Slightman.

— De ce te plângi? spuse Roland. Nu-ţi mai place de el?

— Ba îmi place, Roland, dar nu facem nimic altceva decât să sărim în fân, să-l învăţăm pe Ete să facă tumbe şi să aruncăm cu piatra pe suprafaţa apei. Dacă mai e ceva ce ar trebui să fac, te rog să-mi spui.

— Nu trebuie să faci nimic, răspunse Roland.

Se gândi mai bine şi adăugă:

— Vezi să dormi bine. Băieţii în creştere au nevoie de mult somn.

— Dar de ce mă duc acolo?

— Pentru că aşa mi se pare mie normal, zise Roland. Vreau doar să căşti bine ochii şi să-mi spui dacă vezi ceva ce nu-ţi place sau nu înţelegi.

— Oricum, puştiulică, nu stăm toată ziua împreună? îl întrebă Eddie.

Şi chiar au fost *împreună* în următoarele cinci zile, iar zilele au fost tare lungi. Emoţia de început la gândul că vor călări caii lui sai Overholser se stinse cu iuţeală. La fel se stinseră şi văicărelile legate de febra musculară şi de fundurile roase de la şei. Într-una din zile, pe când se apropiau de locul unde Andy îl aştepta pe Jake, Roland o întrebă pe Susannah fără menajamente dacă nu cumva se gândise la avort pentru a rezolva problema.

— Ei bine, spuse ea din şa, privindu-l cu mirare, n-am de gând să-ţi spun că nu mi-a trecut şi asta prin minte.

— Uită, spuse el. Fără avort.

— Ai vreun motiv anume să-mi ceri asta?

— *Ka*, răspunse Roland.

— Kaka! exclamă cu promptitudine Eddie.

Era o glumă veche şi răsuflată, dar toţi trei izbucniră în hohote de râs, iar Roland li se alătură cu multă plăcere. Şi astfel subiectul se închise. Lui Roland mai că nu-i venea să creadă, dar era extrem de încântat. Răsuflă uşurat pentru faptul că Susannah părea foarte puţin dispusă să discute despre Mia şi despre venirea pe lume a copilului. În opinia pistolarului, era mai bine ca ea să nu afle anumite lucruri.

Cu toate acestea, lui Susannah nu-i lipsise niciodată cutezanţa. Iar Roland era convins că, mai devreme sau mai târziu, va începe să pună întrebări. După cele cinci zile în care cvartetul lor (cvintetul, dacă îl punem la socoteală şi pe Ete care stătea în şa lângă Jake) culesese informaţii din oraş, Susannah începu să-şi petreacă după-amiezile la gospodăria familiei Jaffords ca să exerseze aruncatul cu farfuria.

Cam la vreo opt zile după lunga lor discuţie de pe terasa casei parohiale, discuţie ce se încheiase la patru dimineaţa, Susannah îi invită să-i urmărească progresele.

— E ideea lui Zalle, le zise ea. Cred că vrea să afle dacă voi trece examenul.

Roland ştia că, în cazul în care ar fi vrut să afle răspunsul, n-ar fi trebuit decât să o întrebe pe Susannah însăşi, dar era curios să o şi vadă, aşa că se duseră cu toţii acasă la familia Jaffords. Când ajunseră acolo, întregul neam era strâns pe prispa din spatele casei, împreună cu câţiva vecini: Jorge Estrada şi soţia, Diego Adams (care nu apucase să-şi schimbe pantalonii de lucru din piele), familia Javier. Păreau nişte spectatori la o reprezentaţie de tir. Zalman şi Tia, gemenii bolânzi, stăteau mai într-o parte, holbându-se la musafiri. Şi Andy era de faţă, ţinându-l în braţe pe ţâncul Aaron (care dormea buştean).

— Roland, parcă ziceai că vrei să ţii secret toată chestia asta, spuse Eddie.

Roland nu fu descumpănit, deşi acum îşi dădu seama cât de inutilă fusese ameninţarea lui la adresa argaţilor care o văzuseră pe doamna Eisenhart aruncând cu farfuria. Lumea vorbea, asta era toată problema. Indiferent unde te aflai, în

Ţinuturile de Hotar sau în baronii, tot erai nevoit să ajungi la concluzia că bârfa era sportul de căpetenie. *În cel mai rău caz,* îşi zise el, *localnicii ăştia vor răspândi vestea că Roland e un tip dur, o commala tare, cu care nu e de glumă.*

— Asta este, zise el. Oamenii buni din Calla ştiu de secole că Suratele Oriza aruncă cu farfuria. Poate că-i spre bine dacă o să afle că o aruncă şi Susannah.

Jake interveni:

— Sper numai să n-o dea în bară.

Roland, Eddie şi Jake fură întâmpinaţi cu salutări respectuoase când urcară pe prispă. Andy îl informă pe Jake că o tânără domniţă se prăpădea de dorul lui. Jake se îmbujora şi spuse că ar prefera să nu mai afle asemenea informaţii, dacă nu-i este cu supărare lui Andy.

— Cum doreşti, domnişorule.

Jake se pomeni că priveşte cu luare-aminte la cifrele şi cuvintele imprimate pe pieptul lui Andy, aidoma unui tatuaj în oţel, şi se întrebă din nou dacă se afla cu adevărat într-o lume cu roboţi şi cowboy, sau dacă era doar un vis extraordinar de real.

— Sper să se trezească în curând ţâncul. Şi să plângă! Pentru că ştiu nişte cântecele de leagăn absolut minu…

— Tacă-şi fleanca, şcâlţâitule şî banditule cale eşti! îl repezi supărat Bunelul, iar Andy se supuse (bineînţeles, numai după ce-i ceru scuze pe tonul lui infatuat, „ba nu-mi pare rău deloc").

Robotul Mesager. Şi multe alte aplicaţii, îşi spuse Jake. *Una din aplicaţiile tale este să faci mişto de oameni, sau mi se pare mie?*

Susannah intrase în casă cu Zalia. Când ieşiră, puţin mai târziu, Susannah purta la şold câte o traistă din împletitură de trestie. Pe lângă cele două cureluşe de care atârnau traistele, mai era o a treia, pe care şi-o trecuse în jurul mijlocului, cu scopul de a fixa mai bine traistele. Ca un toc de armă.

— Bună legătură, mulţam foarte mult, remarcă Diego Adams.

— E ideea lui Susannah, spuse Zalia în timp ce Susannah se

aşeza în scaunul cu rotile. Îi zice ham pentru pistol.

Nici vorbă, comentă Eddie în gând, deşi seamănă puţin. Simţi cum un zâmbet plin de admiraţie îi înălţă colţurile gurii şi observă unul similar şi pe buzele lui Roland. Şi pe ale lui Jake. Şi, la naiba, chiar şi Ete părea că rânjeşte.

— Dar va funcţiona? Asta mă întreb *eu,* zise Bucky Javier.

Iar Eddie îşi spuse că această întrebare nu făcea nimic altceva decât să sublinieze diferenţa dintre pistolari şi oamenii buni din Calla. Eddie şi prietenii lui îşi dăduseră seama din prima ce anume era tot harnaşamentul acela şi cum funcţiona. Javier, pe de altă parte, era doar un fermier, prin urmare vedea lumea într-un mod complet diferit de al lor.

Aveţi nevoie de noi, le spuse Eddie în gând celor strânşi pe prispă – fermierii în pantalonii lor alb murdar, Adams, în pantalonii din piele şi cu cizmele pline de bălegar. *Pe bune.*

Susannah îşi conduse scaunul până în faţa prispei şi îşi strânse sub ea cioturile picioarelor, părând astfel că stă ridicată. Eddie ştia ce dureri îi provoacă poziţia asta, dar pe chipul femeii nu se putea citi nimic. Între timp, Roland se uita cu atenţie la cele două traiste. În fiecare erau câte patru farfurii. Farfurii simple, fără model – farfurii de antrenament.

Zalia se îndreptă spre hambar. Roland şi Eddie observaseră pătura bătută în cuie pe peretele lui încă de cum intraseră în curte, însă ceilalţi o băgară de seamă doar atunci când Zalia o trase în jos. Pe scândurile hambarului era desenat cu creta conturul unui om – sau al unei fiinţe asemănătoare cu un om – cu un rânjet îngheţat pe faţă şi nişte dungi care sugerau mantia fluturându-i în spate. Desenul sigur că nu avea calitatea şi rigurozitatea celui făcut de gemenii Tavery, nici pe departe, însă toţi cei de pe prispă recunoşteau un Lup dacă îl vedeau. Copiii mai mari oftară încetişor. Soţii Estrada şi Javier aplaudară, chiar dacă teama li se citea pe chip la gândul că ar putea chema diavolul în felul acesta. Andy adresă complimente artistului („oricine ar fi ea”, adăugă el unsuros), iar Bunelul îi ceru din nou să-şi ţină pliscul. Apoi, pe un ton piţigăiat de emoţie, îi informă pe cei din jur că Lupii pe care îi văzuse *el* erau mult mai mari.

— L-am desenat de dimensiunea unui om, spuse Zalia (deşi, în realitate, îl desenase de dimensiunea unui *soţ)*. Dacă ţinta adevărată va fi mai mare, cu atât mai bine. Ascultaţi ce vă spun, rogu-vă.

Ultimele cuvinte le rosti tremurat, pe un ton nesigur, ca pe o întrebare sfioasă. Roland dădu din cap:

— Mulţam-sai.

Zalia îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi se îndepărtă de peretele hambarului. Se uită la Susannah.

— Când eşti gata, doamnă.

O clipă, Susannah rămase absolut nemişcată în locul unde se oprise, la şaizeci de metri de hambar. Îşi ţinea mâinile încrucişate pe piept. Capul plecat. Tovarăşii ei de *ka* ştiau exact ce se petrece în mintea ei: *Ţintesc cu ochiul, trag cu mâna, ucid cu inima.* Şi inimile lor se făcură una cu inima ei, purtate de intuiţia lui Jake sau, poate, de dragostea lui Eddie, încurajând-o, urându-i succes, împărtăşindu-i emoţia. Roland o urmărea concentrat la maxim. Ar putea, oare, o mână măiastră să schimbe situaţia în avantajul lor? Poate că nu. Dar el era ceea ce era, la fel şi ea, şi îi dori din toată inima să ţintească perfect.

Susannah ridică fruntea. Privi silueta desenată pe peretele hambarului. Mâinile aşteptau între sâni. Apoi scoase un strigăt strident, ca acela al lui Margaret Eisenhart în curtea moşiei Rocking B., iar Roland simţi cum i se accelerează pulsul. În clipa aceea şi-l aminti limpede pe David, frumosul lui şoim; îl văzu cu ochii minţii cum îşi strânge aripile în înaltul albastru al verii şi cade apoi asupra prăzii, ca o piatră cu ochi.

— *Riza!*

Mâinile ei coborâră şi mişcările iuţi le transformară în ceaţă. Singuri doar Roland, Eddie şi Jake văzură cum se încrucişează la talie, mâna dreaptă apucând o farfurie din traista stângă, mâna stângă apucând una din traista dreaptă. Doamna Eisenhart aruncase de peste umăr, sacrificând timp preţios în favoarea forţei şi acurateţei. Mâinile lui Susannah explodară înainte chiar de deasupra mânerelor scaunului ei cu rotile. Şi farfuriile zburară, intersectându-se în văzduh cu o

fracţiune de secundă înainte de a se înfige cu zgomot în peretele hambarului.

Iar Susannah rămase cu braţele întinse, ca un impresar care prezintă un număr de atracţie. Apoi coborâră, se încrucişară, apucară alte două farfurii. Le azvârli, luă altele şi aruncă şi a treia pereche. Primele două încă mai vibrau când ultimele se înfipseră în scânduri, una sus şi una jos.

O clipă, în curtea familiei Jaffords domni o tăcere absolută. Nici măcar păsările cerului nu ciripeau. Cele opt farfurii se înşiruiau într-o linie dreaptă de la gâtul figurii desenate până în locul unde se presupunea că i-ar fi fost talia. Cu intervale de cinci, şase centimetri între ele, farfuriile semănau cu nasturii de la cămaşă. Le aruncase pe toate opt în numai trei secunde.

— Ai de gând să foloseşti farfuriile împotriva Lupilor? se interesă Bucky Javier, aproape fără suflu. Despre asta este vorba?

— N-am hotărât nimic încă, răspunse Roland pe un ton indiferent.

În şoapta Deeliei Estrada se citea uluirea şi admiraţia.

— Dacă era om, ar fi fost făcut felii-felii, ascultaţi la mine.

Bunelul avu însă ultimul cuvânt, aşa cum trebuie să aibă bunicii:

— *Mama-naibii!*

6

Întorcându-se spre drumul principal (cu Andy la distanţă înaintea lor, ducând scaunul pliat al lui Susannah şi îngânând un cântecel la cimpoi prin difuzoare), Susannah zise cu un aer meditativ:

— Ştii, Roland, aş putea să mă las de pistol şi să mă concentrez pe azvârlitul cu farfuria. Există o satisfacţie elementară în strigătul acela şi în gestul pe care îl faci când o arunci.

— Mi-ai adus aminte de şoimul meu, recunoscu Roland.

Dinţii lui Susannah străluciră albi în zâmbet.

— M-am *simţit* şoim! Riza! *O-Riza!* Şi acum când zic cuvântul ăsta îmi vine cheful să arunc cu farfuriaa.

Vorbele ei îi aduseră lui Jake în gând amintirea întunecată a lui Gasher („Pretinu' vost', Gasher", cum îi era obiceiul domnului respectiv să se prezinte), şi se cutremură.

— Şi chiar ai fi în stare să renunţi definitiv la pistol? o întrebă Roland, fără să ştie dacă să se simtă amuzat sau îngrozit.

— Tu ţi-ai mai face singur ţigările dacă ai putea să capeţi unele gata făcute? îi replică ea şi adăugă fără să-i lase timp să răspundă: Nu, nu chiar. Însă farfuria e o armă minunată. Sper să pot arunca două duzini atunci când vor veni Lupii.

— Nu veţi intra în criză de farfurii? se interesă Eddie cu simţ practic.

— Nu, răspunse femeia. Nu-s prea multe din alea cu model – pe care le-a folosit sai Eisenhart când v-a făcut demonstraţia – dar există sute de farfurii de antrenament, iar Rosalita şi Sarey Adams s-au apucat deja să le sorteze şi să le dea la o parte pe cele cu defecte.

Ezită puţin şi continuă coborându-şi vocea:

— Toate au venit şi s-au antrenat cu mine, Roland, să ştii asta. Şi, cu toate că Sarey e neînfricată ca o leoaică ce-şi apără puii şi nu s-ar da clintită din loc nici măcar de o tornadă…

— N-are talent, nu? o întrebă Eddie înţelegător.

— Nu prea, admise Susannah. E bună, dar nu-i ca restul fetelor. Şi nici nu are sălbăticia lor.

— S-ar putea să am o altă sarcină pentru ea, spuse Roland.

— Ce anume, dulceaţo?

— Poate cea de escortă. Poimâine le vom vedea la treabă. Un pic de competiţie va mai însufleţi atmosfera. La ora cinci. Le-ai spus, Susannah?

— Da. Şi, dacă le permiţi, mulţi alţii ar dori să asiste.

Ei, uite, asta *nu* era bine… dar ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. *Am lipsit prea multă vreme dintre oameni,* îşi spuse el. *Chiar aşa.*

— Nu vreau să fie de faţă decât doamnele respective şi cu

noi, spuse ferm Roland.

— Dar dacă ar vedea cât de bine aruncă femeile cu farfuria, cei nehotărâţi ar putea să-şi schimbe părerea.

Roland clătină din cap. *Nu voia* să se afle cât de bine aruncă femeile cu farfuria, asta era toată povestea. Dar poate că nu era chiar un lucru rău că se dusese vestea despre asta.

— Cât de bune sunt, Susannah? Spune-mi.

Femeia se gândi puţin, apoi zâmbi:

— Sunt criminale. Toate.

— Crezi că poţi să le înveţi aruncarea ta încrucişată?

Susannah căzu pe gânduri. Sigur, în teorie, poţi să înveţi pe oricine orice, dacă ai suficient timp la dispoziţie. Iar ei nu aveau. Rămăseseră doar treisprezece zile până la venirea Lupilor, iar atunci când Suratele Oriza (împreună cu cea mai nouă membră, Susannah din New York) vor veni acasă la Părintele Callahan ca să-şi demonstreze talentul, va mai fi rămas doar o săptămână şi jumătate. Executase cu multă naturaleţe acea aruncare încrucişată, aşa cum făcea orice avea legătură cu trasul la ţintă. Însă celelalte…

— Rosalita va reuşi să înveţe, spuse ea în cele din urmă. Margaret Eisenhart *ar putea* să înveţe, dar mi-e că se emoţionează prea tare când nu e cazul. Zalia? Nu. Cel mai bine reuşeşte să arunce farfuriile una câte una, şi doar cu mâna dreaptă. E şi puţin cam înceată, dar vă garantez că fiecare farfurie plecată din mâna ei va face sângele să ţâşnească.

— Mda, sigur, mormăi Eddie. Până când îi explodează o sfârlează în corset.

Susannah nu-l băgă în seamă.

— Le putem face rău, Roland. Ştii că putem.

Roland dădu din cap. Spectacolul la care tocmai asistase îi dădea speranţe, mai ales în lumina celor aflate de la Eddie. Acum secretul vechi al Bunelului era cunoscut şi de Susannah, şi de Jake. Şi, venind vorba de Jake…

— Eşti foarte tăcut astăzi, îi zise el. S-a întâmplat ceva?

— Mulţam mult, mă simt bine, spuse băiatul.

Stătuse cu ochii aţintiţi asupra lui Andy. Îşi amintise cum

Andy legănase copilaşul în braţe. Se gândise cum ar fi fost să moară Tian şi Zalia şi ceilalţi copii, iar Aaron să ajungă în grija lui Andy. Probabil că ţâncul ar muri şi el în doar şase luni. Ar muri, ori ar ajunge cel mai nesuferit copil din univers. Sigur, Andy l-ar îmbrăca, Andy l-ar hrăni doar cu chestii sănătoase, Andy i-ar schimba scutecele dacă ar avea nevoie să i se schimbe scutecele, şi l-ar ţine pe umăr ca să-l facă să dea aerul afară, dacă ar avea nevoie să râgâie, şi i-ar cânta tot soiul de cântece de leagăn. Iar fiecare dintre acestea ar fi cântate fără greşeală, dar şi fără dragostea din glasul mamei. Sau al tatălui. Andy era doar Andy, Robotul Mesager, şi multe alte aplicaţii. Ţâncului Aaron i-ar fi mult mai bine chiar dacă ar fi crescut de… ei, bine, de lupi.

Iar gândul acesta îl duse înapoi la noaptea când dormise cu Benny în cort (singura dată, de altfel, căci vremea se răcise apoi). Noaptea când îi văzuse pe Andy şi pe tăticul lui Benny stând de vorbă. Şi după aia tăticul lui Benny traversase râul prin vad. Spre est.

Spre direcţia unde se afla Bubuit de Tunet.

— Jake, sigur eşti bine? îl întrebă şi Susannah.

— Da, tanti, răspunse el, ştiind că vorbele astea o vor face să râdă.

Aşa se şi întâmplă, şi râse şi Jake, cu mintea tot la tăticul lui Benny. La ochelarii pe care îi purta tăticul lui Benny. Jake era aproape sigur că nimeni din Calla nu mai avea ochelari. Şi, într-o zi, când îi luase pe cei doi băieţi cu el să caute animale rătăcite de turmă în câmpul din nordul moşiei Roking B, Jake îl întrebase cum făcuse rost de ei. Şi tăticul lui Benny le spusese că îi căpătase de la cei de pe târgul plutitor în schimbul unui splendid mânz pur-sânge. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, pe vremea când surioara lui Benny era încă în viaţă, Oriza s-o aibă în paza ei. Toţi – argaţii, chiar Vaughn Eisenhart însuşi – încercaseră să-l facă să se răzgândească; îi spuseseră că ochelarii nu sunt buni de nimic, că nu îl pot ajuta, tot aşa cum nu-l ajută nici horoscoapele lui Andy. Dar Ben Slightman îi încercase şi atunci, pentru el, se schimbase totul. Pentru prima oară de când avea vreo şapte

ani fusese în stare să vadă cu claritate lumea din jur.

Îşi ştersese ochelarii de cămaşă, îi ridicase în lumina soarelui, iar cele două pete strălucitoare îi alunecaseră peste obraji, apoi şi-i pusese la loc pe nas.

— Nu ştiu ce m-aş face dacă i-aş pierde, sau dacă i-aş sparge, le spusese el. Sigur că m-am descurcat şi fără ei vreme de douăzeci de ani, dar omul se obişnuieşte cu binele cât ai bate din palme.

Jake era de părere că e o poveste bună. Cu siguranţă că Susannah ar fi crezut-o (presupunând că i-ar fi trecut şi ei prin cap că ochelarii lui sunt unici în zonă).

Probabil că şi Roland ar fi crezut-o. Căci Slightman o spunea exact aşa cum trebuie – era povestea unui om care îşi preţuia norocul şi care îi anunţa pe toţi scepticii din jur (inclusiv pe şeful lui) că el a avut dreptate, iar ei nu. Până şi Eddie ar fi pus botul. Necazul era că povestea lui Slightman era o minciună. Jake nu ştia cum au stat lucrurile cu adevărat, căci intuiţia lui nu reuşea să pătrundă atât de adânc, dar ştia că-i o minciună. Şi asta îl îngrijora.

Poate că nu-i o mare chestie. Poate că a făcut rost de ochelarii ăia într-un fel de care-i este ruşine. Se poate foarte bine ca unul dintre manni să-i fi adus dintr-o altă lume, iar tăticul lui Benny să-i fi furat de la el.

Asta era o posibilitate. La nevoie, Jake mai putea veni cu încă vreo şase. Căci avea o imaginaţie bogată.

Însă, dacă lângă toată istoria asta puneai şi ce văzuse el pe malul râului, totul devenea cam nasol. Ce fel de treabă să fi avut administratorul lui Eisenhart pe malul celălalt al râului Whye? Jake nu avea habar. Totuşi, de fiecare dată când voia să-i pomenească lui Roland despre toată afacerea asta, ceva îl făcea să-şi ţină gura.

Asta după ce tu i-ai făcut lui *tămbălău pentru că are secrete faţă de tine!*

Da, da, da. Dar…

Dar ce, micuţule cowboy?

Dar Benny, asta era problema. Sau poate problema era chiar Jake însuşi. Niciodată nu ştiuse cum să-şi facă prieteni,

iar acum avea unul. Acum avea un prieten adevărat. Şi îl dezgusta numai gândul că l-ar putea vârî în bucluc pe tăticul lui Benny.

7

Două zile mai târziu, Rosalita, Zalia, Margaret Eisenhart, Sarey Adams şi Susannah se strânseră pe câmpul din spatele privatei dichisite a Rosei. Văzduhul răsuna de chicotelile şi de râsetele lor nervoase şi stridente. Roland se ţinu la distanţă şi-i învăţă pe Eddie şi pe Jake să facă la fel. Cel mai bine era să le lase în pace să-şi epuizeze emoţiile.

Proptite de gardul din bârne şi stâlpi, la trei metri una de alta, erau aşezate sperietorile de ciori cu capete din rădăcini mari de ridiche iute. În jurul fiecăruia dintre aceste „capete" erau legaţi saci de iută în aşa fel încât să semene cu glugile mantiilor. La picioarele fiecărei sperietori erau câte trei coşuri. Unul cu ridichi. Altul cu cartofi. Conţinutul celui de-al treilea stârnise gemete şi strigăte de protest: era plin cu ridichi. Roland le ceru să termine cu sclifoseala şi le spuse că iniţial se gândise la boabe de mazăre. Nici unul dintre ei (nici măcar Susannah) nu-şi putu da seama dacă glumea sau nu.

Callahan, în jeanşi şi cu o vestă cu multe buzunare, asemenea celor purtate de crescătorii de vite, apăru pe terasa unde Roland fuma şi aştepta doamnele să se calmeze. Nu departe de el, Eddie şi Jake jucau dame.

— Vaughn Eisenhart e în faţă, îi spuse Părintele lui Roland. Zice că-i în drum spre prăvălia lui Tooky să bea o bere, dar vrea mai întâi să schimbe o vorbă cu tine.

Roland oftă, se ridică şi traversă casa spre uşa de la intrare. Eisenhart îl aştepta în brişcă lui cu un singur cal, cu cizmele scurte proptite de apărătoarea de noroi şi privind indispus spre biserica lui Callahan.

— Ziua bună, Roland, îl întâmpină el.

Cu câteva zile în urmă, Roland primise o pălărie de cowboy cu boruri largi de la Wayne Overholser. Acum o atinse cu

degetele în semn de salut şi îl aşteptă pe Eisenhart să-i spună ce avea de spus.

— Cred că în curând vei trimite pana prin oraş. Vei binevoi să convoci o întrunire.

Roland se interesă de motivul pentru care ar face una ca asta. Nu era de competenţa oraşului să le spună cavalerilor lui Eld cum să-şi facă treaba, dar el îi va informa pe locuitorii din Calla ce anume aveau de gând să facă. Le datorau măcar atâta lucru.

— Vreau să ştii că, atunci când va fi timpul, voi atinge pana şi o voi trimite mai departe. Iar la întrunire voi vota pentru.

— Mulţumescu-ţi, răspunse Roland.

În realitate era profund impresionat. De când îi cunoscuse pe Jake, Eddie şi Susannah, parcă îi crescuse inima. Uneori îl deranja. De cele mai multe ori îi părea bine.

— Took nici n-o să vină, nici n-o să fie de acord.

— Nu, îi dădu dreptate Roland. Atâta vreme cât afacerea merge bine, nici un Took din lumea asta nu va atinge pana. Şi nici nu vor vota pentru.

— Overholser e de partea lui.

Aceasta era o lovitură. Nu chiar neaşteptată, însă Roland sperase ca Overholser să treacă de partea lor. În orice caz, acum se bucurau de tot sprijinul de care aveau nevoie, iar Overholser probabil că era la curent cu asta. Dacă era isteţ, moşierul avea să stea deoparte şi să aştepte deznodământul, indiferent care ar fi acela. Dacă se amesteca, era posibil să nu mai apuce să-şi mai strângă vreodată recolta.

— Am vrut să-ţi spun un singur lucru, continuă Eisenhart. Sunt de partea ta din cauza nevestei mele, iar nevastă-mea e de partea ta pentru că i s-a făcut chef de vânătoare. La asta duce aruncatul cu farfuria, o femeie care îi spune bărbatului ei ce trebuie şi ce nu trebuie făcut. Nu este normal. Bărbatul are menirea să-şi conducă femeia în toate. Fireşte, cu excepţia ţâncilor.

— A renunţat la tot atunci când te-a luat de soţ, spuse Roland. Acum e rândul tău să-i oferi ceva.

— Nu crezi că ştiu asta? Dar, Roland, dacă moare din cauza

ta, blestemul meu o să te urmărească atunci când ai să pleci din Calla, dacă mai apuci. Indiferent câţi copii vei salva.

Roland, care mai fusese blestemat, se mulţumi să dea din cap:

— Dacă asta va fi vrerea lui *ka*, se va întoarce la tine, Vaughn.

— Da. Însă ţine minte ce ţi-am spus.

— Voi ţine minte.

Eisenhart pocni hăţurile de spatele calului şi brişcă porni mai departe.

8

Fiecare femeie despică în două câte un cap din rădăcină de ridiche iute şi de la patruzeci de metri, şi de la cincizeci, şi de la şaizeci.

— Ţintiţi capul cât de sus, spre glugă, le spuse Roland. Nu ajută la nimic dacă îl loviţi mai jos.

— Adică au armură? întrebă Rosalita.

— Da, îi răspunse Roland, deşi acesta nu era întregul adevăr; şi nu avea de gând să li-l spună până când nu va fi neapărat nevoie.

Apoi veni rândul barabulelor. Sarey Adams îl nimeri pe al ei de la patruzeci de metri, îl atinse de la cincizeci şi îl ratăcu totul de la şaizeci pentru că aruncase farfuria prea sus. Rosti o înjurătură complet nepotrivită pentru o doamnă, apoi, cu capul plecat, se duse lângă privată de unde urmări restul competiţiei. Roland se aşeză lângă ea şi observă o lacrimă care i se prelingea din colţul ochiului pe obrazul înăsprit de vânt.

— Te-am dezamăgit, străine. Îmi cer iertare.

Roland îi strânse mâna.

— Deloc, doamnă. Ai multe de făcut. Doar că nu împreună cu prietenele tale. Şi s-ar putea chiar să fie nevoie să arunci cu farfuria.

Femeia îi aruncă un surâs stins şi îi mulţumi din privire.

Eddie puse alte „capete” din rădăcini de ridiche în vârful

sperietorilor, apoi aşeză câte o ridiche deasupra fiecăruia. Aproape nu se vedeau din umbra aruncată de glugile din iută.

— Baftă, fetelor, le ură el, dându-se la o parte. N-aş vrea să fiu în locul vostru.

— Începeţi de la zece metri! le strigă Roland.

De la zece metri nimeriră toate. Şi de la douăzeci. De la treizeci de metri, Susannah aruncă farfuria mai cu boltă, aşa cum îi ceruse Roland care voia ca una dintre femeile din Calla să câştige runda aceasta. La aruncarea de la patruzeci de metri Zalia Jaffords ezită mult prea mult, iar farfuria ei despică în două capul din ridiche, fără să o atingă pe cea din vârf.

— Futu-ţi commala mă-tii! urlă ea, acoperindu-şi apoi gura cu ambele mâini şi privindu-l pe Callahan care le urmărea de pe trepte. Însă preotul îi zâmbi şi îi făcu cu mâna, afişând o surzenie oportună.

Femeia îşi târşâi picioarele spre locul unde se aflau Eddie şi Jake, îmbujorată până în vârful urechilor şi furioasă la culme.

— Trebuie să-i spui să-mi mai dea o şansă, rogu-te, îi ceru ea lui Eddie. Pot s-o fac, ştiu că pot…

Eddie o prinse de braţ, stăvilindu-i supărarea.

— Ştie că poţi, Zee. Ai trecut proba.

Se uită la el cu ochi care ardeau şi cu buzele strânse într-o grimasă a deznădejdii.

— Eşti sigur?

— Da. Ai putea să arunci pentru echipa Mets, iubito.

Rămăseseră doar Margaret şi Rosalita. Amândouă loviră ridichile de la cincizeci de metri. Eddie îi şopti lui Jake:

— Amice, aş fi spus că aşa ceva nu este posibil, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei. Margaret Eisenhart ratã de la şaizeci de metri. Rosalita înălţă farfuria peste umărul drept – era stângace – şovăi, apoi zbieră *Riza!* şi aruncă. Oricât de ageră îi era vederea, Roland nu reuşi să-şi dea seama dacă muchia farfuriei atinsese ridichea, sau dacă aceasta fusese doborâtă de vânt. Oricum ar fi fost, Rosalita izbucni în râs, ridicând pumnii deasupra capului.

— Drum bun şi cale bătută, cin-te prinde…! începu să strige Margaret Eisenhart.

I se alăturară şi ceilalţi. Până şi Callahan începu să scandeze. Roland o îmbrăţişa scurt pe Rosa, şoptindu-i la ureche că el, unul, avea de gând să se lase prins mai pe seară.

— Ei, asta este, zâmbi femeia, pe măsură ce îmbătrânim, ajungem să ne mulţumim cu ce găsim. Nu crezi?

Zalia îi şuşoti lui Margaret:

— Ce i-a zis? Ai auzit?

Margaret Eisenhart surâdea şi ea.

— Sunt convinsă că n-a fost ceva ce n-ai auzit şi tu la viaţa ta, îi răspunse.

9

După aceea doamnele se retraseră la casele lor. Plecă şi Părintele cu treburi prin oraş. Roland de Gilead se aşeză pe prima treaptă a pridvorului, privind lung spre locul unde competiţia tocmai se încheiase. Când Susannah îl întrebă dacă este mulţumit, el încuviinţă cu un semn din cap.

— Da, cred că e bine. Trebuie să sperăm că e bine, pentru că nu mai avem timp. De acum înainte lucrurile se vor petrece foarte repede.

Adevărul era că niciodată nu mai trăise un asemenea torent de evenimente… însă, de când Susannah îşi recunoscuse sarcina, se mai liniştise cât de cât.

Ai reamintit adevărul lui ka *minţii tale indolente,* îşi spuse el. *Pentru că femeia aceasta a dat dovadă de un curaj de care noi, ceilalţi, n-am fost capabili.*

— Am să mă întorc la Rocking B., Roland? îl întrebă Jake.

Roland se gândi puţin, şi îi răspunse ridicând din umeri:

— Vrei să te întorci?

— Vreau, dar de data aceasta vreau să-mi iau Ruger-ul cu mine.

Jake se înroşi în obraji, dar vocea îi rămase fermă. Se trezise cu ideea aceasta, de parcă zeul viselor, pe care Roland îl numea Nis, i-ar fi vârât-o în cap în timp ce dormea.

— Am să-l înfăşor în cămaşa mea de schimb şi am să-l pun

la fundul bagajelor. N-o să ştie nimeni că-i acolo.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— Nu vreau să mă dau mare în faţa lui Benny, dacă la asta te gândeşti.

Roland nu se gândise absolut deloc la asta. Dar la ce oare *se gândea* Jake? Îl întrebă, iar răspunsul băiatului îi demonstra că repetase în minte conversaţia aceasta de multe ori.

— Mă întrebi în calitate de *dinh*?

Roland deschise gura să spună că da, îl întreabă în calitate de *dinh*, observă cât de atenţi îi priveau Eddie şi Susannah, şi se răzgândi. Era o diferenţă între a păstra un secret (aşa cum făcuseră, fiecare în felul lui, cu sarcina lui Susannah) şi a da curs la ceea ce Eddie numea „presentiment". Jake îi cerea, de fapt, să-i slăbească lesa. Atâta tot. Şi Jake îşi câştigase acest drept. Nu mai era băieţaşul care intrase în Lumea de Mijloc tremurând îngrozit şi în pielea goală.

— Nu în calitate de *dinh*, îi răspunse el. Iar Ruger-ul îl poţi lua oriunde vrei şi oricând vrei. Nu tu l-ai adus la *tet*-ul tău?

— L-am furat, şopti Jake cu ochii în pământ.

— Ai luat lucrurile de care ai avut nevoie ca să supravieţuieşti, spuse Susannah. E o mare deosebire. Ascultă, scumpete, n-ai intenţia să împuşti pe nimeni, nu?

— Nu, n-am intenţia asta.

— Ai grijă, îl sfătui ea. Nu ştiu ce-ţi trece prin minte, dar ai grijă.

— Şi orice ar fi, ar fi bine să rezolvi într-o săptămână, spuse Eddie.

Jake dădu din cap, apoi îl întrebă pe Roland:

— Când vrei să convoci întrunirea?

— Robotul zice că mai avem zece zile până la venirea Lupilor. Aşa că…, Roland se întrerupse şi calculă în gând. Întrunirea va avea loc peste şase zile de azi. Vă convine?

Jake dădu iarăşi din cap.

— Eşti sigur că nu vrei să ne spui ce-ţi trece prin minte?

— Nu, dacă nu mă întrebi ca *dinh*, răspunse Jake. Poate că nu-i nimic important, Roland. Pe bune.

Roland se uită bănuitor la el şi începu să-şi răsucească o

altă ţigară. Minunat lucru era tutunul proaspăt.

— Mai este ceva? Dacă nu…

— De fapt, mai e o chestie, spuse Eddie.

— Ce anume?

— Trebuie să mă duc în New York, zise Eddie.

Rostise cuvintele pe un ton nonşalant, ca şi cum ar fi sugerat un drum până la prăvălie după nişte murături sau acadele, însă ochii îi zburdau în cap de emoţie.

— Iar de data aceasta trebuie să mă duc acolo în carne şi oase. Cu Treisprezece Negru. Sper din suflet că ştii cum să-l foloseşti, Roland.

— Dar pentru ce trebuie să te duci la New York? îl întrebă Roland. Şi vreau să ştiu în calitate de *dinh*.

— Sigur că în calitate de *dinh*, fu de acord Eddie, şi am să-ţi zic pentru ce. Pentru că ai dreptate atunci când spui că nu mai avem timp. Şi pentru că Lupii din Calla nu sunt singurii care trebuie să ne îngrijoreze.

— Vrei să vezi cât a mai rămas până pe cincisprezece iulie, aşa-i? îl întrebă Jake.

— Da, răspunse Eddie. Cu toţii ştim că timpul trece mai repede în varianta aceea a New Yorkului din 1977. Mai ţineţi minte data de pe foaia de *New York Times* pe care am găsit-o în uşă?

— Doi iulie, spuse Susannah.

— Da. Şi suntem destul de siguri că nu putem întoarce timpul înapoi în lumea aceea. De fiecare dată când ne ducem acolo e tot mai târziu. Corect?

Jake dădu din cap cu vehemenţă.

— Pentru că lumea aia nu-i la fel ca altele… sau poate că am simţit asta din cauză că Treisprezece Negru ne-a trimis prin portal?

— Nu cred, îl contrazise Eddie. Porţiunea aia din Second Avenue, dintre terenul viran şi până la 60th Street pare a fi un loc extrem de important. Eu cred că este o uşă. O uşă foarte mare.

Jake Chambers părea din ce în ce mai surescitat.

— Nu până la 60th. Nu atât de departe. Eu cred că e pe

Second Avenue, între 46th şi 54th. În ziua când am plecat de la şcoală, am simţit că s-a schimbat ceva atunci când am ajuns pe 54th Street. E vorba doar de astea opt cvartale. Porţiunea cu magazinul de discuri, şi cu Chew Chew Mama's, şi cu Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Şi cu terenul viran, fireşte, la capătul celălalt. Şi… nu ştiu…

— Când eşti acolo treci într-o altă lume, continuă Eddie. Într-un soi de lume *fundamentală.* Şi cred că din cauza asta timpul curge doar într-o singură direcţie…

Roland ridică mâna.

— Opreşte-te.

Şi Eddie se opri, privindu-l cu speranţă în zâmbetul mic. Însă Roland nu zâmbea deloc. Se topise senzaţia de bine de mai devreme. La naiba, prea multe sunt de făcut. Şi prea puţin timp.

— Vrei să vezi câtă vreme a mai rămas până în ziua în care acordul devine nul, spuse el. Am înţeles bine?

— Da.

— Dar pentru asta nu trebuie să te duci în carne şi oase în New York. Îţi poate fi de folos portalul.

— Portalul mă poate ajuta să verific ziua şi luna, sigur că da. Însă e vorba de mai mult de atât. Mi-am dat seama că am fost proşti în privinţa terenului viran, prieteni. *Bătuţi în cap pe bune.*

10

Eddie ajunsese la părerea că pot intra în posesia terenului viran fără să se atingă de moştenirea lui Susannah. Credea că povestea lui Callahan le arată limpede cum anume pot face asta. Nu era vorba, însă, despre trandafir. Căci trandafirul nu le putea aparţine (nici lor, nici nimănui). Trandafirul trebuia să fie protejat şi atât. Iar ei îl puteau proteja. Probabil.

Înspăimântat sau nu, Calvin Tower aşteptase ascuns în spălătoria părăsită ca să-i salveze pielea Părintelui Callahan. Şi, înspăimântat sau nu, acelaşi Calvin Tower refuzase – cel

puţin, în data de 31 mai 1977 – să-şi vândă ultima proprietate Corporaţiei Sombra. Lui Eddie i se părea că Tower era genul de erou după care plângea Bonnie Tyler în cântecul ei.

Şi se mai gândise şi la gestul pe care îl făcuse Callahan prima oară când pomenise de Treisprezece Negru, cum îşi ascunsese faţa în palme. Voia să-l vadă plecat, o dată pentru totdeauna, din biserica lui… dar, până una alta, îl păstrase acolo. Aidoma librarului, şi Părintele era un soi de erou modern. Cât de bătuţi în cap au putut să fie când şi-au imaginat că Tower va cere milioane pentru terenul viran! Când, de fapt, voia să *scape* de el! Însă nu oricum. Doar atunci când va apărea persoana potrivită. Sau *ka-tet*-ul potrivit.

— Suziella, tu nu poţi veni pentru că eşti gravidă, spuse Eddie. Jake, tu nu poţi pentru că eşti mic. Acum, că v-am răspuns la toate întrebările pe care aveaţi de gând să mi le puneţi, vă mai spun că nu prea cred că voi aţi fi de acord cu învoiala pe care o am eu în cap încă de când ne-a spus Callahan povestea lui. Şi, în fond, v-aş lua cu mine, doar că mi se pare că aveţi ceva treburi pe aici. Sau mă înşel?

— Nu te înşeli, zise Jake. Dar parcă aş merge cu tine. Mi se pare o idee mişto.

Eddie îi surâse.

— Dacă şi cu parcă se dădeau în barcă, puştiule. Iar în ceea ce te priveşte, Roland, fără supărare, nu te descurci prea bine în lumea noastră. Cam… hmm… pierzi esenţa atunci când încerci să *te* traduci singur.

Susannah izbucni în râs.

— Cât vrei să-i oferi? se interesă Jake. Adică, trebuie să-i oferi *ceva* pe terenul acela, nu?

— Un dolar, spuse Eddie. Şi probabil c-o să-i cer lui Tower să mi-l împrumute, dar…

— Nu, oferă-i mai mult, zise Jake pe un ton serios. Sunt sigur că mai am pe undeva, prin rucsac, vreo şase, şapte dolari. Şi îi putem da mai mult mai încolo. Atunci când se mai aşază lucrurile în partea asta.

— Dacă mai trăim, spuse Susannah, dar şi ea părea emoţionată. Ştii ceva, Eddie? Eşti un mic geniu.

— Balazar şi prietenii lui nu vor fi deloc bucuroşi când vor afla că sai Tower ne vinde nouă terenul, interveni Roland.

— Mda, însă poate vom reuşi să-l convingem pe Balazar să-l lase în pace, zise Eddie, şi un zâmbet feroce îi jucă în colţul buzelor. Dacă e să vorbim pe şleau, Roland, sincer îţi spun că nu m-ar deranja să-l omor de vreo două ori pe Balazar.

— Şi când vrei să pleci? îl întrebă Susannah.

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, îi răspunse Eddie. Mă scoate din minţi că nu ştim ce dată e acum în New Yorkul acela. Roland? Tu ce zici?

— Eu zic că mâine e bine, spuse pistolarul. Vom merge cu globul în peşteră, şi vom vedea dacă poţi trece prin uşa aceea în *unde*-le şi *când*-ul lui Calvin Tower. Este o idee foarte bună, Eddie, şi îţi mulţumesc pentru ea.

Jake mai avea o problemă.

— Dar dacă globul te trimite într-un alt loc? Într-o altă variantă a lui 1977, sau…

Se întrerupse, căci nu ştia cum să termine. Îşi amintea cât de *diluat* i se păruse totul atunci când Treisprezece Negru îi trecuse prin portal pentru prima oară şi cât de nesfârşită li se păruse bezna de dincolo de suprafaţa zugrăvită a realităţilor din jurul lor.

— … sau undeva şi mai departe?

— În cazul ăsta, o să vă trimit o carte poştală, spuse Eddie râzând şi ridicând din umeri, însă Jake reuşi să-i surprindă spaima într-o fracţiune de secundă.

Probabil că şi Susannah îi sesizase starea de spirit, căci îl prinse de mână şi îl strânse tare.

— Hei, hei, o să fie bine, zise tânărul.

— Aşa să faci, oftă Susannah. Aşa să faci.

II
DOGANUL – PARTEA I

1

În dimineaţa următoare, când Roland şi Eddie intrară în biserica Doamna Liniştii Noastre, lumina zorilor nu era decât un zvon îndepărtat la orizontul dinspre nord-est. Cu buzele strânse de emoţie, Eddie aprinse o lumânare ca să lumineze drumul prin naos. Obiectul acela după care veniseră zbârnâia. Era un sunet adormit, cu toate acestea era unul oribil. Până şi biserica i se părea sinistră. Pustie acum, părea cumva mult prea mare. Eddie se tot aştepta să vadă siluete fantomatice (sau substituţi ai morţilor rătăcitori, poate) aşezate în strane şi privindu-i cu oprobriu de pe altă lume.

Însă zbârnâitul era cel mai rău.

Când ajunseră în faţă, Roland îşi deschise traista şi scoase din ea geanta de popice pe care o păstrase Jake în rucsacul lui până în urmă cu o zi. Pistolarul o ridică şi amândoi citiră din nou cuvintele inscripţionate pe una din laturi: DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN LUMEA DE MIJLOC.

— De acum înainte să nu mai scoţi nici-o şoaptă până nu-ţi spun eu, zise Roland. Ai înţeles?

— Da.

Roland apăsă cu buricul degetului în fanta dintre cele două scânduri, dând la iveală ascunzătoarea. Puse capacul deoparte. Pe vremuri, Eddie văzuse la televizor un film în care nişte indivizi îndepărtau proiectilele neexplodate din Londra în timpul Bătăliei Angliei – *UXB*{21} li se spunea – iar mişcările de acum ale lui Roland erau identice cu cele din documentar. Şi de ce nu ar fi fost identice? Dacă aveau dreptate – iar Eddie era convins că au – atunci obiectul ascuns aici chiar *este* o bombă neexplodată.

Roland dădu la o parte stiharul alb, dezvelind lădiţa.

Zbârnâitul se intensifică. Lui Eddie i se urcă inima în gât. Simţi cum i se răceşte toată pielea. Undeva, foarte aproape de ei, un monstru de o răutate de neimaginat îşi întredeschisese ochiul adormit.

Bâzâitul reveni la tonalitatea de dinainte, iar inima lui Eddie coborî la locul ei.

Roland îi întinse geanta de popice, făcându-i semn să o deschidă. Bântuit de presimţiri nefaste (o parte din el îşi dorea să-i şoptească lui Roland la ureche că e mai bine să lase totul baltă), Eddie făcu ce i se ceruse. Roland ridică lădiţa şi, din nou, zbârnâitul acela straniu se înteţi. În lumina strălucitoare, chiar dacă mărginită, a lumânării, Eddie observă că fruntea pistolarului era acoperită cu broboane de transpiraţie. El însuşi se simţea scăldat în sudoare. Dacă Treisprezece Negru s-ar fi trezit şi i-ar fi azvârlit în bezna nefiinţei…

Eu n-am să mă duc. Am să mă lupt cu el ca să rămân cu Susannah.

Fireşte că aşa ar fi făcut. Cu toate acestea se simţi infinit de uşurat când Roland aşeză cu deosebită grijă lădiţa din lemn de eucalipt negru în geanta trandafirie pe care o găsiseră pe terenul viran. Bâzâitul nu dispăru cu totul, însă intensitatea lui scăzu cu câteva trepte. Iar când Roland strânse cu băgare de seamă şiretul de la gura genţii, închizând-o, se transformă într-o şoaptă îndepărtată ca aceea pe care o auzi când îţi lipeşti urechea de o scoică.

Eddie schiţă semnul crucii în faţa lui. Surâzând uşor, Roland făcu şi el la fel.

Afară din biserică, orizontul se luminase considerabil spre nord-est, semn că, până la urmă, va veni şi dimineaţa.

— Roland.

Pistolarul se întoarse spre el, ridicând din sprâncene. Ţinea strâns geanta în pumnul stâng, de parcă nu ar fi vrut să lase greutatea lădiţei pe seama curelelor genţii, oricât de solide ar fi părut acestea.

— Dacă noi eram în portal când am găsit geanta asta, cum de am putut s-o luăm cu noi?

Roland se gândi şi îi răspunse:

— Poate că şi ea este în portal.

— Încă?

Roland dădu din cap.

— Încă. Aşa cred.

— Aha, suspină Eddie. E naşpa cu spume, omule.

— Te-ai răzgândit cu privire la vizita la New York, Eddie?

Tânărul scutură energic din cap. Dar tare speriat mai era. Poate chiar mai speriat de cât fusese atunci când se ridicase în picioare în Vagonul Baroniei, ca să-l învingă la ghicitori pe Monoul Blaine.

2

Se făcuse deja ora zece şi era extrem de cald când ajunseseră la jumătatea drumului care urca spre Peştera Uşii *(E hopa sus,* îi spusese Henchick, şi hopa sus fusese şi atunci, hopa sus a fost şi acum). Eddie se opri, îşi şterse ceafa cu batista şi se uită spre nord. Ici şi colo se vedeau nişte găuri negre şi îl întrebă pe Roland dacă acelea erau cumva mine de granate. Iar pistolarul îi răspunse că da, într-adevăr, mine de granate erau acelea.

— Şi în care dintre ele te-ai gândit să punem copiii? Se vede de aici?

— La drept vorbind, da, se vede.

Roland îşi scoase pistolul şi îl ţinti asupra locului cu pricina.

— Uită-te prin cătare, îi spuse lui Eddie.

Iar Eddie se uită şi văzu o depresiune adâncă în formă de S dublu şi cam neregulat, acoperită de umbre catifelate. Îşi zise că lumina soarelui reuşea să-i atingă adâncimile doar vreo jumătate de oră pe la miezul zilei. Mai departe, spre nord, depresiunea se termina într-un perete stâncos. Bănuia că undeva pe acolo era intrarea în mină, dar era mult prea întuneric ca să o poată vedea. Spre sud-est, defileul se deschidea într-un drumeag care şerpuia înapoi spre Drumul de Est. Dincolo de el se vedeau câmpurile în pantă spre parcelele

cu orez încă verde. Dincolo de ele era râul.

— Mi-aduce aminte de povestea aia pe care ne-ai spus-o, zise Eddie. Despre canionul Ochet.

— Normal.

— Dar fără vreo deşirare care să te ia de cap.

— Nu, admise Roland. Fără nici-o deşirare.

— Spune-mi drept: chiar ai intenţia să-i înghesui pe copii într-o mină aflată în fundătura unui defileu?

— Nu.

— Păi, oamenii din Calla cred că tu… cred că *noi* exact asta vrem să facem. Până şi cucoanele cu farfuriile tot asta cred.

— Ştiu. Şi asta şi vreau să creadă.

— De ce?

— Pentru că nu mi se pare a fi nimic supranatural în felul în care Lupii ştiu de fiecare dată unde să-i găsească pe copii. La drept vorbind, după ce am aflat istoria Bunelului, nu mai cred nici că *Lupii* ar fi înzestraţi cu puteri supranaturale. Nu, nici vorbă, avem de-a face cu un şobolan în hambar, cu un informator în această aşezare bucolică. Cineva care se duce la mai marii din Bubuit de Tunet şi le spune ce vor să ştie.

— De fiecare dată altcineva. La fiecare douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani.

— Da.

— Dar cine ar face una ca asta? se miră Eddie. Cine ar *fi în stare* să facă una ca asta?

— Nu ştiu sigur, dar am eu o bănuială.

— Took? Să fie un soi de moştenire transmisă din tată în fiu?

— Eddie, dacă ţi-ai tras sufletul, ar fi bine să ne continuăm drumul.

— Overholser? Sau tipul ăla, Telford, ăla care arată ca un cowboy de la televizor?

Roland trecu pe lângă el fără să-i răspundă, scrâşnind cu tălpile cizmelor noi pe pietrişul de pe jos. În mâna stângă, mâna cea bună, ţinea strâns geanta trandafirie care se legăna înainte şi înapoi. Obiectul dinlăuntrul ei îşi şoptea mai departe respingătoarele secrete.

— Moară stricată ce eşti, măi, Roland, deloc nu-ţi tace gura, bodogăni Eddie, luându-se după el.

3

Vocea care le ieşi în întâmpinare din adâncurile peşterii fu aceea a Ilustrului Narcoman Eminent şi Docent.

— Aha, iacătă-l şi pă fătălău' ăla mic! gemu Henry.

Lui Eddie i se păru că seamănă cu asociatul defunct al lui Ebenezer Scrooge din *Colind de Crăciun,* caraghioasă şi, în acelaşi timp, înfricoşătoare.

— Fătălău' mic zice că se duce la Niu Iiork? Ascultă la mine, frate-mio, o să ajungi mult mai departe dacă te duci acolo. Mai bine şezi potolit pă curu' tău… vezi-ţi dă cioplelile tale… fii un popo bunuţ şi drăguţ…

Şi fratele cel mort râse. Cel viu se cutremură.

— Eddie? îl strigă Roland.

— Ascultă la ce-ţi zice frati-tu, Eddie! strigă mama lui din gâtlejul peşterii de dincolo de podeaua din piatră pe care luceau stins fragmente de oase. S-a sacrificat pentru tine, şi-a dat *viaţa lui* pentru tine, ai putea măcar să-l asculţi!

— Eddie, te simţi bine?

Acum se auzi vocea lui Csaba Drabnik, cunoscut în gaşca lui Eddie drept Unguru' Nebun. Csaba îi cerea lui Eddie o ţigară, altminteri îi va da nădragii jos. Cu greutate, tânărul reuşi să-şi smulgă atenţia de la toată bolboroseala aceea înspăimântătoare, dar fascinantă.

— Mda, îngăimă el. Cred că da.

— Vocile astea vin din capul tău. Peştera le descoperă, le amplifică şi le propagă cumva. Sigur, te tulbură. Dar crede-mă că nu înseamnă absolut nimic.

— De ce i-ai lăsat să mă omoare, frate-mio? hohoti Henry. Te-am tot aşteptat să vii să mă scapi, da' n-ai venit!

— Absolut nimic, repetă Eddie. În regulă, m-am prins. Şi acum ce facem?

— Ambele poveşti pe care le-am auzit în legătură cu locul

ăsta – povestea lui Callahan şi cea a lui Henchick – spun că uşa se deschide atunci când se deschide lădiţa.

Eddie scoase un hohot nervos de râs.

— Eu nici măcar nu vreau s-o *scoţi* din geantă, darămite s-o deschizi. Ei, cât de căcăcios pot să fiu?

— Dacă te-ai răzgândit…

Eddie clătină din cap.

— Nu. Vreau să terminăm odată, spuse el pe un ton hotărât, declanşând pe neaşteptate rânjetul personal, cu mulţi dinţi strălucitori. Dar nu ţi-e teamă c-am să fac rost de droguri? Că am să trag pe nas şi am să uit de tot şi toate?

În străfundurile peşterii, Henry jubila:

— Heroină pură, frate-mio! Trage-i o sniffuială pe cinste! Vezi că ce vând ciorile e *marfă de marfă!*

— Absolut deloc, îi răspunse Roland. Îmi este *teamă* de o mulţime de lucruri, însă nu de revenirea ta la vechile obiceiuri.

— Bine.

Eddie intră mai adânc în peşteră şi se uită atent la uşa neancorată. Cu excepţia hieroglifelor şi a clanţei din cristal pe care era gravat trandafirul, uşa aceasta semăna leit cu cele de pe plajă.

— Şi dacă o ocoleşti…?

— Dacă o ocoleşti, uşa dispare, spuse Roland. Dar vezi că dincolo e o prăpastie al naibii de adâncă… care ar putea foarte bine să ducă până în Na'ar. În locul tău aş avea mai multă grijă pe unde calc.

— Bun sfat, Eddie cel Iute îţi mulţumeşte mult-mult.

Puse mâna pe clanţă, dar aceasta nu se clinti în nici-o direcţie. Se aşteptase la una ca asta. Făcu un pas înapoi. Roland îi spuse:

— Trebuie să te gândeşti la New York. Mai cu seamă la Second Avenue. Şi la *când*-ul în care vrei să ajungi. Anul unu-nouă şi şapte-şapte.

— Cum poţi să te gândeşti la un *an?*

Roland îi răspunse pe un ton în care se ghicea o nuanţă de iritare.

— Îmi închipui că ar trebui să te gândeşti la ziua în care tu şi cu Jake l-aţi urmărit pe Jake cel de dinainte.

Eddie vru să-i spună că nu era corectă ziua, că era prea devreme, dar îşi ţinu gura. Dacă înţeleseseră bine regulile, atunci el oricum nu s-ar *îi putut* întoarce în ziua aceea, nici prin portal, nici în carne şi oase. Dacă aveau dreptate, atunci timpul de acolo era cumva agăţat de timpul de aici, doar că se scurgea o idee mai repede. Dacă aveau dreptate în privinţa regulilor… Şi, mai ales, dacă *existau* reguli…

Pai, de ce nu te duci să vezi cu ochii tăi?

— Eddie? Vrei să încerc să te hipnotizez? îl întrebă Roland scoţând o scoică din cartuşieră. Poate că aşa vei vedea trecutul mai limpede.

— Nu. Cred că de data asta trebuie să fiu foarte treaz şi foarte lucid.

Eddie inspiră şi expiră adânc de câteva ori, flexându-şi pumnii. Inima nu-i bătea mai repede decât de obicei – de fapt, îi bătea chiar mai încet – însă fiecare bătaie îi trimitea fiori în tot trupul. Iisuse, ce uşor ar fi fost dacă ar fi avut nişte comenzi ca acelea pe care genialul profesor Peabody le instalase în maşinăria lui de călătorit în timp, sau ca alea din filmul cu morlocii![22]

— Auzi? Arăt ca lumea? îl întrebă el pe Roland. Adică, dacă am să aterizez pe Second Avenue în miezul zilei, cam câtă atenţie am să atrag asupra mea?

— Cam multă, dacă ai să apari chiar în nasul oamenilor, îi răspunse Roland. Sfatul meu e să nu te laşi oprit şi ţinut de vorbă şi să părăseşti de îndată zona.

— Măcar atâta lucru ştiu şi eu. De haine te întreb. Roland ridică din umeri.

— Habar n-am, Eddie. Este oraşul tău, nu al meu.

Eddie ar fi dorit să protesteze. Oraşul lui era *Brooklyn,* dacă aşa se pune problema. Mă rog, fusese Brooklyn. De regulă dădea prin Manhattan din an în paşte; pentru el era aproape ca o altă ţară. Dar înţelegea ce voise să spună Roland. Aşa că îşi trecu în revistă ţinuta: o cămaşă simplă din flanel cu nasturi din corn, jeanşi albastru-închis cu ţinte lucioase

nichelate, în loc de aramă şi cu şliţ încheiat cu nasturi (nu mai văzuse fermoare de când plecaseră din Lud), îşi spuse că nu va atrage atenţia pentru că arăta normal; mă rog, normal în genul New Yorkului. Cine ar catadicsi să se uite mai bine la el îşi va închipui că e ospătar/artist aspirant făcând pe hipiotul în ziua sa liberă. Însă nu credea că îi va acorda cineva atâta atenţie, iar asta era foarte bine. Totuşi mai putea adăuga ceva…

— Ai cumva o bucăţică de piele? îl întrebă el pe Roland.

Din măruntaiele peşterii izbucni vocea lugubră al domnului Tubther, profesorul lui din clasa a cincea:

— Aveai potenţial! Erai un elev foarte bun şi uite în ce hal ai ajuns! De ce l-ai lăsat pe fratele tău să te strice?

La care Henry răspunse, hohotindu-şi indignarea:

— M-a lăsat să mor! M-a *omorât!*

Roland îşi dădu jos traista de pe umăr, o puse pe podeaua peşterii lângă geanta trandafirie, o deschise, cotrobăi prin ea. Eddie habar nu avea câte lucruri erau înăuntru; ştia doar că niciodată nu-i văzuse fundul. În cele din urmă pistolarul găsi şiretul din piele şi i-l întinse lui Eddie.

În vreme ce tânărul îşi lega părul la spate (închipuindu-şi că prin aceasta conferă o tentă mai autentică înfăţişării lui de hipiot), Roland scoase punga lui cu suvenire, o deschise şi începu să scoată tot ce era în ea. Săculeţul cu tutun, pe jumătate golit, pe care i-l dăduse Callahan, câteva monede şi bancnote, o trusă de cusut, busola rudimentară pe care o făcuse dintr-o cupă în apropiere de Poiana lui Shardik, un fragment vechi de hartă şi harta cea nouă desenată de gemenii Tavery. Apoi îşi scoase din tocul de la şold revolverul cu pat din lemn de santal, îi verifică butoiaşul să vadă dacă e încărcat, îl puse în punga goală acum, pe care o închise legându-i baierele într-un nod ce se putea desface cu o singură mişcare. Apoi i-o întinse lui Eddie.

La început, tânărul refuză:

— Nu, omule, e al tău.

— În ultimele săptămâni l-ai purtat la fel de mult ca mine. Poate chiar mai mult.

— Ai dreptate, dar e vorba despre New York, Roland. Toată lumea fură în New York.

— De la tine nu va fura nimeni. Ia arma.

Eddie îl privi în ochi, apoi luă punga şi şi-o trecu peste umăr.

— Ai o bănuială.

— Da, o presimţire.

— Lucrează *ka*?

Roland ridică din umeri:

— *Ka* lucrează în permanenţă.

— În regulă, spuse Eddie. Uite ce e, Roland, dacă nu mă întorc, ai tu grijă de Suze.

— Treaba ta e să ai tu personal grijă de ea.

Nu, îl contrazise gândul lui Eddie. *Treaba mea e să apăr trandafirul.* Se întoarse spre uşă. Îl asaltau o mie de întrebări, însă Roland avea dreptate, timpul lor trecuse.

— Eddie, dacă chiar nu vrei să…

— Nu. *Vreau,* spuse el ridicând degetul mare de la mâna stângă. Să deschizi lădiţa când ai să mă vezi făcând semnul ăsta.

— Bine.

Roland vorbea din spatele lui. Pentru că acum erau doar Eddie şi uşa. Uşa pe care scria NEDESCOPERIT într-o limbă stranie şi fermecătoare. Pe vremuri citise un roman care se numea *The Door Into Summer,* de… cine? De unul din scriitorii ăia de SF, ale căror cărţi le căra acasă de la bibliotecă, fostele lui surse de informare, perfecte pentru lungile după-amiezi ale vacanţei de vară. Murray Leinster, Paul Anderson, Gordon Dickson, Isaac Asimov, Harlan Ellison… Robert Heinlein. Da, parcă Heinlein a scris *The Door Into Summer.* Henry, luându-l mereu la mişto din cauza cărţilor, numindu-l „fătălău mic”, „şoricel de bibliotecă”, întrebându-l dacă e în stare să citească şi să şi-o ia la labă în acelaşi timp, vrând să ştie cum mama mă-sii putea să stea nemişcat atât de mult, cu nasul vârât într-un căcat din ăla inventat despre rachete şi maşini ale timpului. Henry, mai mare decât el. Henry, plin de coşuri care lucesc de prea mult unguent – Noxzema şi Stri-Dex. Henry,

pregătindu-se de plecarea în armată. Eddie, mai tânăr. Eddie, aducând acasă cărţi de la bibliotecă. Eddie, în vârstă de treisprezece ani, aceeaşi vârstă pe care o are Jake acum. Este 1977, şi el are treisprezece ani, şi se află pe Second Avenue, şi taxiurile strălucesc galbene în lumina soarelui. Un negru cu căştile walkman-ului în urechi trece pe lângă restaurantul Chew Chew Mama's. Iar Eddie îl vede. Iar Eddie ştie că tânărul negru îl ascultă pe Elton John cântând – ce altceva? – „Cineva mi-a salvat viaţa în noaptea asta". Trotuarul e plin de lume. Este după-amiaza târziu, iar oamenii se duc acasă la sfârşitul unei zile petrecute în defileurile din oţel din Calla New York, unde cultivă bani în loc de orez, şi, ia să vedem, poţi să spui „dobândă preferenţială" în loc de „recoltă bună"? Femei drăgălaşe, cu un aer excentric în taioarele lor elegante la care şi-au asortat tenişi; pantofii cu tocuri înalte sunt în desagă, pentru că ziua de lucru s-a încheiat, iar ele se duc acasă. Toţi par a zâmbi, pentru că lumina este atât de strălucitoare, iar ziua este atât de călduroasă; este vară în marele oraş, şi de undeva, din apropiere, se aude zgomot de picamer, ca într-un cântec al grupului Lovin' Spoonful. Stă în faţa unei uşi care se deschide în vara lui '77, când taximetriştii taxează pornirea cu un dolar şi un sfert şi cu câte treizeci de cenţi pentru fiecare sfert de kilometru de parcurs; a fost mai ieftin înainte, şi va fi mai scump după aceea, dar asta este acum, este momentul aflat în echilibru precar între „atunci" şi „apoi". Nu a explodat încă naveta spaţială cu profesorul la bord, iar John Lennon încă mai trăieşte, deşi nu pentru multă vreme dacă nu încetează să-şi mai facă de cap cu heroina aia pură, „marfă de marfă". În ceea ce-l priveşte pe Eddie Dean, pe Edward Cantor Dean, acesta habar nu are ce este heroina. Câte o ţigară din când în când este singurul său viciu (în afară de încercările de a se masturba, care îi vor ieşi cum se cuvine abia peste un an). Are treisprezece ani. Este 1977 şi are fix patru fire de păr pe piept, pe care şi le numără cu evlavie în fiecare dimineaţă, sperând să atingă falnicul număr cinci. Este prima vară după parada corăbiilor cu pânze din 1976. Este o după-amiază târzie de iunie şi de undeva din apropiere se

aude un cântec vesel. Vine din difuzoarele magazinului de discuri Town of Record. Mungo Jerry cântă „In the Summertime”, şi…

Şi dintr-odată totul i se pare real, sau cât de real trebuie să fie. Eddie ridică degetul mare de la mâna stângă: *haide.* În spatele lui, Roland scosese lădiţa trandafirie din geantă. Iar când Eddie îi dădu semnalul, pistolarul o deschise.

Imediat urechile lui Eddie fură asaltate de o larmă uşor disonantă de clopote, începură să-i lăcrimeze ochii. Uşa neancorată din faţa lui se întredeschise, iar peştera fu luminată de razele puternice ale soarelui. Se auzeau claxoane şi huruit de picamer. Nu cu multă vreme în urmă îşi dorise atât de mult să treacă printr-o asemenea uşă, că aproape îl omorâse pe Roland ca să o poată face. Iar acum, când dorinţa aceasta era pe cale să i se îndeplinească, se simţea speriat de moarte.

Avea senzaţia că bătaia clopotelor portalului îi va face capul ferfeniţă. Dacă le va mai asculta va înnebuni de-a binelea. *Atunci du-te, dacă ai de gând să te duci,* îşi spuse el.

Făcu un pas înainte şi printre lacrimi văzu trei mâini care se întind să apuce patru clanţe. Deschise uşa spre el şi fu orbit de lumina aurie a după-amiezii de vară. Se simţea miros de benzină şi de aer fierbinte de oraş şi de after shave.

Aproape fără să vadă, Eddie păşi peste pragul uşii nedescoperite şi intră în vara unei lumi din care el fusese exilat.

4

Da. Era pe Second Avenue. Uite şi fast-food-ul Blimpie's din spatele căruia se auzeau ritmurile caraibiene ale cântecului vesel interpretat de Mungo Jerry. Şuvoaie de oameni treceau pe lângă el – spre suburbii, spre centru, în toate direcţiile. Nu-i dădeau deloc atenţie lui Eddie, în parte pentru că majoritatea erau concentraţi doar să *iasă* din aglomeraţia oraşului, la sfârşitul unei alte zile de muncă, dar mai ales

pentru că, în New York, a-i ignora pe ceilalţi era un stil de viaţă.

Eddie îşi săltă mai bine punga lui Roland pe umărul drept şi se uită îndărăt. Uşa spre Calla Bryn Sturgis era tot acolo. Îl vedea şi pe Roland aşezat în gura peşterii, cu lădiţa deschisă pe genunchi.

Probabil că afurisitele astea de clopote îl scot din minţi, îşi spuse Eddie. Şi îl văzu pe pistolar cum scoate două gloanţe din cartuşieră îndesându-şi-le apoi în urechi. Eddie rânji cu gura până la urechi. *Deşteaptă mişcare, omule.* Aşa reuşiseră să blocheze murmurul deşirării pe autostrada 70. Dacă treaba asta mai funcţiona sau nu acum, el nu avea cum să afle. Roland era pe cont propriu. Eddie avea treabă.

Se răsuci încet pe loc, apoi se uită din nou peste umăr ca să vadă dacă uşa se răsucise odată cu el. Se răsucise. Bun. Dacă semăna cu celelalte, îl va urma oriunde. Şi chiar dacă nu îl va urma, tot nu era o problemă, căci nu avea de gând să meargă prea departe. Şi mai observă încă ceva: dispăruse senzaţia aceea de beznă din spatele tuturor lucrurilor. Poate pentru că se afla cu adevărat aici, nu trecuse prin portal. Iar dacă prin preajmă s-ar fi aflat morţi rătăcitori, el nu va fi în stare să-i vadă.

Ridicându-şi din nou mai bine punga lui Roland pe umăr, Eddie porni spre Restaurantul Spiritual al Manhattanului.

5

Trecătorii se dădeau la o parte din drumul lui, dar asta nu era suficient pentru a se convinge că era cu adevărat aici; oamenii îţi făceau loc şi atunci când erai în portal. În cele din urmă, Eddie se ciocni intenţionat de un tânăr care căra nu o singură servietă, ci *două* – un Mare Vânător de Coşciuge din lumea afacerilor, ca să-i spunem aşa.

— Hei, cască ochii pe unde mergi! protestă domnul Om-de-Afaceri când Eddie intră în el.

— Scuze, omule, scuze, spuse Eddie, bucuros că aflase că

totul era real. Ia spune-mi, te rog, în ce dată…

Dar domnul Om-de-Afaceri dispăruse deja, fără doar şi poate alergând după infarctul pe care îl va atinge la vârsta de patruzeci şi cinci, cincizeci de ani. Eddie îşi aminti poanta unui banc vechi despre New York: „Scuzaţi-mă, domnule, aţi putea să-mi spuneţi cum să ajung la Primărie, sau mă duc să mi-o trag singur?” Nu se putu abţine şi izbucni în râs.

Când se potoli, porni mai departe. În colţul dintre Second şi 54th Street, zări un alt bărbat care căsca gura la pantofii şi ghetele din vitrina unui magazin. Şi individul acesta era îmbrăcat în costum, dar părea mult mai relaxat decât cel de care se ciocnise Eddie. Şi nu avea decât o singură servietă, ceea ce lui Eddie i se păru de bun augur.

— Mii de scuze, îl aborda Eddie. Aţi putea să-mi spuneţi în ce zi suntem?

— Joi, răspunse domnul Gură-Cască-la-Vitrine. Douăzeci şi trei iunie.

— 1977?

Domnul Gură-Cască-la-Vitrine îi aruncă un zâmbet strâmb, deopotrivă sarcastic şi superior, asezonat cu o sprânceană ridicată a mirare.

— Corect, 1977. O să fim în 1978… ia să vedem… abia peste şase luni. Ce chestie!

— Mulţam-sai.

— Mulţam-ce?

— Nimic, spuse Eddie grăbindu-se să-şi vadă de drum.

Doar trei săptămâni până în cincisprezece iulie, îşi zise el. *Prea puţin timp ca să mă simt liniştit.*

Da, dar dacă l-ar putea convinge azi pe Calvin Tower să-i vândă terenul viran, problema timpului ar ieşi din discuţie. Odată, pe vremuri, fratele lui se lăudase în faţa unor prieteni că frăţicul lui cel mic l-ar putea convinge şi pe dracu' să-şi dea singur foc dacă îşi punea mintea. Eddie spera din tot sufletul să nu-i fi dispărut toată acea putere de convingere. Fă un târg cu Calvin Tower, investeşte într-o proprietate, apoi ia-ţi o pauză şi bucură-te de bucăţica asta de New York. Sărbătoreşte. Ia-ţi un sirop de ciocolată cu vanilie, sau…

Avântul gândurilor i se întrerupse, iar el se opri în mijlocul trotuarului atât de brusc, încât un alt trecător se împiedică de el şi îl înjură. Eddie abia dacă simţi lovitura, şi nici nu auzi înjurătura. Lincolnul cenuşiu era parcat tot acolo – nu chiar în faţa hidrantului, ci cu două case mai în josul străzii.

Maşina lui Balazar.

Eddie porni din nou. Iar acum se simţea foarte bucuros că Roland reuşise să-l convingă să ia unul din revolvere. Şi că revolverul acela era încărcat.

6

Tabla era la locul ei în vitrină (specialitatea acestei zile erau feluri de mâncare din New England – Nathaniel Hawthorne, Henry David Thoreau şi Robert Frost; iar la desert, Mary McCarthy sau Grace Metalious la alegere), dar pe semnul agăţat pe uşă scria: NE PARE RĂU, DAR AM ÎNCHIS. Ceasul de pe clădirea băncii de dincolo de Tower of Power Records arăta 3:14 P.M. Cine îşi închide prăvălia la trei şi un sfert după-amiaza într-o zi de lucru?

Cineva care are un client special. Ăsta îşi închide prăvălia.

Îşi făcu mâinile căuş de-o parte şi de alta a ochilor şi se uită prin vitrină în Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Văzu măsuţa rotundă cu cărţi pentru copii. La dreapta era tejgheaua ce părea şterpelită dintr-un chioşc de răcoritoare de la începutul secolului. Numai că astăzi nu stătea nimeni acolo, nici măcar Aaron Deepneau. Nici la casa de marcat nu era nimeni, dar sertarul acesteia era deschis.

Locul era pustiu. Calvin Tower fusese chemat undeva, poate avusese vreo urgenţă în familie…

Chiar are o urgenţă, sigur că da, se auzi vocea rece a pistolarului vorbind în mintea lui Eddie. *Iar urgenţa asta a venit cu autocăruţa aia cenuşie de afară. Şi mai uită-te o dată la tejghea, Eddie. Dar acum foloseşte-ţi ochii cum se cuvine.*

Uneori îşi vorbea folosind vocile altor oameni. Credea că multă lume recurge la metoda asta – te ajuta să modifici

cumva perspectiva asupra lucrurilor, te ajuta să le vezi din alt unghi. Numai că acum nu îşi impusese el să-şi vorbească cu vocea lui Roland. Acum parcă pistolarul ăla bătrân, înalt şi urât chiar îi pătrunse în minte.

Eddie se uită iarăşi la tejghea şi de această dată observă piesele de şah împrăştiate pe ea şi ceaşca răsturnată. De această dată observă perechea de ochelari de pe jos, între două scaune, cu una din lentile spartă.

Simţi primul zvâcnet al accesului de furie în adâncul capului. Zvâcnet înfundat, dar dacă se lua după experienţele trecute, aceste zvâcnete aveau să se precipite şi să se intensifice. Iar în cele din urmă aveau să blocheze orice gând raţional, şi Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel care s-ar fi nimerit tocmai atunci în raza de acţiune a pistolului lui Roland. Odată îl întrebase pe pistolar dacă şi lui i se întâmpla acelaşi lucru, iar acesta îi răspunsese *Tuturor ni se întâmplă.* Iar când Eddie scuturase energic din cap spunând că el nu era ca Roland – nici el, nici Suze, nici Jake – pistolarul nu mai spusese nimic.

Tower era cu clienţii lui speciali în camera din spate, îşi zise el, în încăperea, aceea care era o combinaţie de depozit şi birou. Probabil că acum clienţii aceştia speciali nu voiau doar să stea de vorbă. Eddie avea impresia că acolo se desfăşura recapitularea unui curs, că domnii lui Balazar îi împrospătau memoria domnului Tower, aducându-i aminte că nu mai e mult până în cincisprezece iulie, aducându-i aminte care anume ar fi cea mai înţeleaptă decizie pe care ar trebui să o ia la acea dată.

Cuvântul *domni* stârni un alt zvâcnet de furie în mintea lui Eddie. Chiar că era cel mai potrivit cuvânt pentru a-i categorisi pe indivizii capabili să calce în picioare ochelarii unui biet librar gras şi inofensiv, ducându-l apoi cu forţa în camera din spate ca să-l terorizeze. Ce mai domni! Futu-i commala mă-sii!

Încercă uşa librăriei. Era încuiată, dar zăvorul nu era mare şmecherie; uşa se hâţâna în cadru ca o măsea stricată. Şi, părând interesat de o anume carte pe care o zărise prin vitrină

(cel puţin, aşa spera că pare), Eddie începu să împingă uşor uşa, mai întâi cu mâna pe clanţă, apoi cu umărul în tăblie, într-o atitudine pe care, de asemenea, o spera nepremeditată.

Este o probabilitate de nouăzeci şi patru la sută ca nimeni să nu se uite la tine. Doar suntem în New York, nu? Îmi puteţi spune cum să ajung la Primărie, sau mă duc să mi-o trag singur?

Împinse puţin mai tare. Se auzi un pocnet şi uşa se deschise înspre înăuntru. Fără să ezite nici-o clipă, Eddie intră, de parcă avea tot dreptul din lume să se afle acolo. Apoi vru să închidă uşa în spatele lui. Broasca se stricase, aşa că nu se putea închide bine. Luă de pe masa cu cărţi pentru copii un exemplar din *Cum a stricat Grinch Crăciunul,* rupse ultima pagină *(Oricum nu mi-a plăcut cum se termina),* o împături în trei şi o înfipse în crăpătura dintre uşă şi uşor. Acum reuşi s-o menţină închisă.

Se uită în jur. Magazinul era pustiu şi întunecos, pentru că soarele trecuse în spatele zgârie-norilor din West Side. Nu se auzea nimic…

Ba nu. Ba nu, se auzea ceva. Nişte strigăte înfundate din spate. *Atenţie, domni în exerciţiul funcţiunii,* îşi spuse el, simţind un alt zvâcnet al furiei. Acesta mult mai intens.

Dezlegă baierele pungii pe care i-o dăduse Roland şi se îndreptă spre uşa din spate pe care scria ACCES PERSONAL. Dar, ca să ajungă acolo, fu nevoit să ocolească un maldăr de cărţi broşate puse de-a valma şi o etajeră dată peste cap, de genul celor rotative, întâlnite mai ales în farmacii. Calvin Tower se agăţase de ea atunci când malacii lui Balazar îl îmbrânciseră spre depozit. Sigur că Eddie nu văzuse scena aceasta. Dar nici nu era nevoie.

Uşa din spate nu era încuiată. Eddie scoase revolverul lui Roland din punga pe care o puse apoi bine, ca să nu-l împiedice când îi va fi lumea mai dragă. Deschise uşurel uşa de la depozit, centimetru cu centimetru, încercând să-şi amintească cât mai bine unde anume era situat biroul lui Tower. Dacă era observat, avea să se năpustească asupra lor răcnind din toţi plămânii. După spusele lui Roland, *întotdeauna* trebuie să răcneşti din toţi plămânii când eşti

descoperit. Îţi vei deconcerta inamicul şi vei câştiga o secundă sau două. Şi uneori, o secundă sau două pot schimba total situaţia.

Doar că acum nu a fost nevoie nici să zbiere, nici să se năpustească asupra celor din încăpere. Într-adevăr, cei pe care îi căuta erau în depozit, iar umbrele lor ţopăiau iarăşi în mod grotesc pe peretele din spate. Tower stătea în scaunul lui, însă scaunul nu se mai afla în spatele biroului, ci fusese împins între două din cele trei cartoteci. Fără ochelari, chipul plăcut al librarului părea extrem de neajutorat. Cei doi musafiri stăteau cu faţa la el, adică cu spatele la Eddie. Tower l-ar fi putut observa, însă acesta îşi concentra întreaga atenţie asupra lui Jack Andolini şi George Biondi. Şi tânărul iar simţi un zvâcnet de furie văzând spaima bietului om.

Se simţea un iz de benzină, miros care l-ar fi îngrozit chiar şi pe cel mai curajos proprietar de magazin, cu atât mai mult pe stăpânul unui imperiu de hârtie ca acesta. Lângă individul mai înalt – Andolini – se afla o bibliotecă cu geamuri cam de un metru şi jumătate înălţime. Uşa bibliotecii era deschisă, înăuntru erau doar patru sau cinci rafturi pe care se aflau volume cu supra-coperte din plastic transparent. Andolini ţinea una din aceste cărţi de un colţ, ca prezentatorul unei emisiuni de teleshopping. Imitând această atitudine, individul mai scund – Biondi – avea în mână un borcan pe jumătate plin cu un lichid chihlimbariu. Niciun dubiu asupra identităţii lui.

— Te rog, domnule Andolini, spuse Tower cu o voce tremurătoare, plină de umilinţă. Te rog, aceea este o carte deosebit de preţioasă.

— Normal că e, zise Andolini. Toate cărţile din dulap sunt preţioase. Am auzit că ai un exemplar din *Ulise* cu semnătura autorului, care valorează douăzeci şi şase de mii de dolari.

— Ce-i aia, Jack? se îngrozi George Biondi. Ce carte-i aia care să coste douăj şase de miare?

— Nu ştiu, îi răspunse Andolini. De ce nu ne explici dumneata, domnule Tower? Sau îmi permiţi să-ţi spun Cal?

— *Ulise* e în cutia mea de valori de la bancă, zise Tower. Nu-i de vânzare.

— Dar acestea sunt, spuse Andolini. Nu-i aşa? Uite, pe prima foaie a cărţii ăşteia e scris numărul *7500*. Nu-s douăzeci şi şase de miare, dar tot poţi să-ţi cumperi o maşină. Aşa că uite ce am să fac eu acum, Cal. Mă asculţi?

Eddie se apropie de ei; şi, cu toate că se străduia să nu facă zgomot, nu încerca nicicum să-şi ascundă prezenţa. Şi nici de această dată nu-l observă nimeni. Şi el fusese la fel de imbecil pe vremea când făcuse parte din lumea aceasta? Şi el fusese atât de inconştient în faţa oricărui eventual atac prin surprindere, chiar dacă acum nu se putea vorbi despre un atac în sensul propriu al cuvântului?

Probabil că da, şi nu avea de ce să se mire pentru faptul că Roland îl tratase cu dispreţ la început.

— As… ascult.

— Ai ceva ce domnul Balazar îşi doreşte aşa cum tu îţi doreşti exemplarul ăla din *Ulise*. Şi chiar dacă-mi zici că toate cărţile astea din dulap sunt de vânzare, pun pariu că ai vândut foarte puţine dintre ele pentru că… pur şi simplu… nu suporţi… să te desparţi… de ele. Cam tot aşa cum nu suporţi să te desparţi de terenul ăla viran. Aşa că uite ce o să facem. George o să toarne benzină pe cartea asta pe care scrie *7500*, iar eu am să-i dau foc. Şi după aia am să iau o *altă* carte din cufărul tău cu comori şi am să-ţi cer un angajament verbal că vei vinde terenul acela Corporaţiei Sombra fix la ora prânzului în ziua de cincisprezece iulie. Ai priceput?

— Am…

— Dacă îţi iei acel angajament verbal, întrevederea noastră se va încheia. Dacă *nu,* am să ard şi a doua carte. Şi a treia. Şi a patra. Iar după cea de-a patra carte, domnul meu, sunt convins că partenerul meu aici de faţă îşi va cam pierde răbdarea.

— Afirmativ, băga-mi-aş, spuse George Biondi.

Acum Eddie era atât de aproape încât, dacă ar fi întins mâna, l-ar fi putut atinge pe Borcănilă; iar ei tot nu-l vedeau.

— Iar în momentul acela, cred că vom turna benzină în dulăpiorul tău din sticlă şi vom da foc la toate…

În cele din urmă, mişcările lui Eddie îi atraseră atenţia lui

Jack Andolini. Se uită peste umărul stâng al partenerului său şi zări un tânăr ai cărui ochi căprui ardeau pe un chip foarte bronzat. Şi tânărul acesta ţinea în mână ceva ce părea a fi cel mai mare şi cel mai vechi revolver de recuzită din lume. *Cu siguranţă* că era de recuzită.

— Cine pizda mă…, începu Jack.

Dar înainte de a apuca să isprăvească, faţa lui Eddie Dean se lumină de satisfacţie şi bucurie, transformându-l din drăgălaş în superb.

— *George!* strigă el cu tonul unuia care-şi revede cel mai vechi şi bun prieten după o despărţire îndelungată. *George Biondi!* Măi, băiete, tot tu ai trompa cea mai mare de pe malul ăsta al râului Hudson! Ce bine-mi pare că te văd, omule!

Există anumite circuite în fiinţa umană ce ne fac să ne întoarcem spre străinii care ne strigă pe nume. Iar atunci când chemarea este una afectuoasă, ne simţim obligaţi să răspundem la fel. În pofida situaţiei în care se aflau, George „Borcănilă" Biondi se întoarse rânjind larg spre vocea care îl salutase cu o familiaritate atât de veselă. De fapt, rânjetul încă îi era în floare atunci când Eddie îl lovi sălbatic de trei ori cu patul armei lui Roland. Privirea lui Andolini era ageră, însă nu reuşi să vadă decât o fulgerare înceţoşată când arma se abătu asupra victimei lovind-o prima dată între ochi, a doua oară deasupra sprâncenei drepte, a treia oară în tâmplă. Primele două lovituri fură însoţite de bufnete seci, în vreme ce ultima produse un soi de ţocăit scârbos. Biondi se prăvăli ca un sac de poştă, cu ochii daţi peste cap, cu buzele ţuguiate, aidoma unui bebeluş care vrea să sugă. Din mâna lui moale borcanul se rostogoli pe podeaua de ciment şi se sparse. Iar mirosul de benzină se înteţi, devenind mult mai pătrunzător şi greţos.

Eddie nu-i dădu partenerului lui Biondi vreme să reacţioneze. În vreme ce Borcănilă se zvârcolea pe jos, într-o baltă de benzină şi cioburi, Eddie se năpusti asupra lui Andolini împingându-l îndărăt.

Niciun sentiment instantaneu de uşurare nu-l copleşi pe Calvin Tower (care păşise în viaţă purtând numele Calvin Toren), niciun sentiment de *Slavă Ţie, Doamne, sunt salvat* nu-i ostoi bătăile inimii. În schimb, primul său gând fu: *Or fi ăştia doi nişte criminali, dar tânărul e cu mult mai rău.*

În lumina slabă a depozitului, necunoscutul păru să se contopească cu propria-i umbră săltăreaţă, devenind, astfel, o nălucă înaltă de trei metri. Una cu ochi în flăcări ieşiţi din orbite şi cu buzele răsfrânte, descoperind şiruri de dinţi albi, ca nişte colţi. Într-o mână ţinea un pistol cam de mărimea unei espingole, arma aceea pe care poveştile de aventuri din secolul al şaptesprezecelea o numeau „maşinărie". Îl înşfacă pe Andolini de reverele hainei sale sport şi îl aruncă de perete. Şoldul namilei se izbi de dulapul cu cărţi care se răsturnă peste el. Tower scoase un strigăt înspăimântat neauzit de nici unul dintre cei doi combatanţi.

Gealatul lui Balazar încercă să se sucească spre stânga. Necunoscutul, bărbatul cel tânăr şi fioros, cu părul negru strâns în coadă la spate, îi dădu drumul, pentru ca apoi să-i pună piedică şi să se arunce peste el, cu genunchiul proptit în pieptul huidumei. Îi înfipse ţeava espingolei în guşa fleşcăită. Namila îşi întoarse capul, încercând să scape. Dar necunoscutul o apăsă şi mai abitir.

Cu o voce sugrumată, ca a răţoilor din desenele animate, gorila lui Balazar zise:

— Nu mă face să râd, şmechere – aia nu-i pe bune.

Necunoscutul – cel care păruse a se contopi cu propria-i umbră, devenind înalt cât un uriaş – luă „maşinăria" de sub bărbia matahalei, ridică trăgaciul cu degetul mare şi o îndreptă spre fundul depozitului. Tower deschise gura să spună ceva. Numai Dumnezeu ştie ce. Dar, înainte să apuce să scoată vreun sunet, se auzi o explozie asurzitoare, ca de proiectil detonat la doi metri de adăpostul individual al unei biete cătane. O flacără galbenă înflori la gura „maşinăriei". O fracţiune de secundă după asta, ţeava se întoarse sub bărbia huidumei.

— Ce părere ai acum, Jack? gâfâi necunoscutul. Tot mai

crezi că-i o făcătură? Uite ce cred *eu:* data viitoare când am să mai apăs pe trăgaci, creierii tăi o să-şi ia zborul până în New Jersey.

8

Eddie zări teamă în ochii lui Jack Andolini, dar nu şi panică. Nu se miră. În fond, Jack Andolini îl rupsese în bătaie după ce o zbârcise cu transportul de cocaină din Nassau. Varianta aceasta era mai tânără – cu zece ani mai tânără – dar deloc mai simpatică. Andolini, poreclit pe vremuri Moş Dublurât de către Ilustrul Narcoman Eminent şi Docent, avea o frunte proeminentă de neanderthalian, la care asorta o falcă revărsată aidoma celei a lui Ally Opp, gorila din benzile desenate. Labele uriaşe păreau nişte parodii ale mâinilor de om. Din încheieturile degetelor germinau fire de păr. Nu arăta doar a Moş Dublurât, ci şi a Moş Dublubou, doar că nu era deloc bou. Boii nu ajungeau mâna dreaptă a indivizilor precum Enrico Balazar. Şi, cu toate că Andolini poate că nu devenise încă locotenentul mafiotului în acest *când,* el va urca în ierarhie până în *1986,* la momentul când Eddie va ateriza pe Aeroportul JFK cu „zăpadă" boliviană în valoare de două sute de mii de dolari ascunsă în cămaşă. În lumea aceea, în acel *unde* şi în acel *când,* Andolini ajunsese feldmareşalul lui *Il Roche.* În lumea aceasta, Eddie era de părere că Andolini se îndrepta cu paşi repezi spre o pensionare înainte de termen. O pensionare de la *tot.* În afară de cazul în care va face absolut tot ce i se va cere.

Eddie îndesă mai adânc ţeava pistolului în guşa lui Andolini. Izul de benzină şi praf de puşcă devenise mult mai puternic, acoperind, pentru moment, mirosul de cărţi. De undeva, din penumbre, veni spre ei şuieratul furios al lui Sergio, motanul librăriei. Se părea că acestuia nu-i conveneau zgomotele de pe teritoriul său.

Andolini se strâmbă şi întoarse capul spre stânga:

— Nu…, e fierbinte!

— Nu-i la fel de fierbinte ca locul ăla unde o să fii tu peste cinci minute, spuse Eddie. Dacă nu mă asculţi, Jack. Şansele să scapi sunt minime, dar nu inexistente. Ai să mă asculţi?

— Nu te cunosc. Tu de unde ne cunoşti pe noi?

Eddie îndepărtă pistolul din gâtul lui Moş Dublurât şi observă cercul roşu pe care arma lui Roland îl făcuse pe pielea namilei. *Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că destinul tău,* ka-*ul tău a decis să mă întâlneşti din nou, peste zece ani? Şi că atunci te vor mânca homaroşeniile de viu? Că vor începe de la picioarele tale încălţate în pantofi Gucci şi vor ajunge până la cap?* Andolini nu-i va da crezare, sigur că nu. Aşa cum nu crezuse că revolverul vechi al lui Roland ar funcţiona. Însă Eddie îi demonstrase cum stăteau cu adevărat lucrurile. Iar în acest făgaş al posibilităţilor – pe acest nivel al Turnului – s-ar putea chiar ca Andolini să *nu* fie mâncat de homaroşenii. Deoarece lumea aceasta era altfel decât toate celelalte. Acesta era Nivelul Nouăsprezece al Turnului Întunecat. Eddie simţea că aşa este. Va reflecta mai târziu la asta, nu acum. Acum îi era greu şi să gândească în termeni simpli. Acum nu îşi dorea nimic altceva decât să-i omoare pe amândoi ticăloşii ăştia şi după aia să se ducă în Brooklyn şi să regleze conturile şi cu restul *tet*-ului lui Balazar. Lovi uşor maxilarul proeminent al lui Andolini cu pistolul. Trebuia să se ţină în frâu ca să nu-i zdrobească mutra aia respingătoare. Andolini îşi dădu seama de asta. Clipi descumpănit şi îşi umezi buzele. Genunchiul lui Eddie încă îi mai apăsa pieptul care se ridica şi cobora cu respiraţia agitată aidoma unor foale.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Eddie. Eşti un băieţel curios şi ai început să pui şi tu întrebări. Dacă mai faci una ca asta, am să-ţi sparg mecla, Jack. Şi după aia am să-ţi trag un glonţ în rotulă. Şi o să ţi se schimbe porecla în Jack-Cotonogu'. Şi aş mai putea să te împuşc de multe ori, dar să nu te omor, să mai poţi să vorbeşti, încă. Şi să nu faci pe prostul cu mine. Ştiu că nu eşti prost – poate doar atunci când îţi alegi stăpânii. Aşa că te întreb din nou: Ai să mă asculţi?

— Am de ales?

Cu aceeaşi viteză incredibilă, Eddie îl plesni în faţă cu

pistolul lui Roland. Maxilarul lui Andolini se sparse cu un pocnet ascuţit. Iar sângele începu să-i picure din nara dreaptă, care lui Eddie i se părea mare cât pasajul subteran din Queens. Andolini zbieră de durere. Tower zbieră de spaimă.

Eddie îndesă la loc ţeava armei în guşa fleşcăită. Fără să-şi ia ochii de la Andolini, i se adresă lui Tower.

— Ai grijă de celălalt, domnule Tower. Dă-mi de ştire dacă începe să se mişte.

— *Cine* eşti? behăi librarul.

— Un prieten. Singurul care-ţi poate salva pielea. Acum, stai cu ochii pe el şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

— Bi... Bine.

Eddie Dean îşi îndreptă din nou întreaga atenţie asupra lui Andolini.

— L-am scos din acţiune pe George pentru că George e un tâmpit. Chiar dacă ar duce mesajul meu, nu l-ar crede. Şi cum ar putea cineva să convingă pe altcineva dacă el însuşi nu crede ce spune?

— Aici cam ai dreptate, zise Andolini.

Se uita la Eddie cu un soi de fascinaţie înfricoşată, poate dându-şi, în cele din urmă, seama ce anume era străinul acesta. Aşa cum îşi dăduse şi Roland seama din capul locului, chiar şi atunci când Eddie nu era decât un tânăr dependent de droguri frisonând prin avatarurile sevrajului. Jack Andolini se uita la un pistolar.

— Sigur că am. Şi uite mesajul pe care vreau să-l transmiţi mai departe: este interzis să vă atingeţi de Tower.

Jack clătină din cap.

— Nu pricepi. Tower are un lucru pe care îl doreşte altcineva. Iar patronul meu s-a angajat să-l obţină. A promis. Iar şeful meu îşi ţine…

— Îşi ţine întotdeauna promisiunile, cunosc, spuse Eddie. Numai că de data aceasta nu şi-o va putea ţine, şi nu va fi vina lui. Fiindcă domnul Tower s-a hotărât să nu vândă terenul viran Corporaţiei Sombra. Îl va vinde… hmmmm… Corporaţiei Tet. Ai înţeles?

— Dom'ne, pe tine nu te cunosc, dar pe şeful meu îl cunosc

foarte bine. N-o să accepte.

— Ba da. Pentru că Tower nu va mai avea nimic de vânzare. Terenul nu va mai fi al lui. Acum ascultă-mă cu şi mai multă atenţie, Jack. Ascultă-mă *ka-me,* nu *ka-mai.* Cu luare-aminte, nu cu jumătate de ureche.

Eddie se aplecă mai mult spre Andolini care se holba la el, fascinat de ochii bulbucaţi ai tânărului – cu irisul căprui şi albul congestionat – şi de rictusul sălbatic al gurii aflate doar la un sărut distanţă de gura lui.

— Domnul Calvin Tower a intrat sub protecţia unor oameni mai puternici şi mai nemiloşi decât ţi-ai putea tu închipui vreodată, Jack. Oameni pe lângă care *Il Roche* pare un hipiot la Woodstock. Va trebui să-l convingi că nu are absolut nimic de câştigat dacă va continua să-l hărţuiască pe Calvin Tower, însă, în schimb, are totul de pierdut.

— Nu pot…

— În ceea ce te priveşte, să ţii minte că acest om poartă semnul Gileadului. Dacă îl mai atingi vreodată – doar dacă mai calci vreodată în prăvălia lui – am să vin în Brooklyn şi am să-ţi ucid nevasta şi copiii. Apoi am să-ţi găsesc mama şi tatăl şi am să-i ucid şi pe ei. Apoi am să ucid surorile mamei tale şi fraţii tatălui tău. Apoi am să-ţi ucid bunicii, dacă mai sunt în viaţă. Pe tine am să te păstrez pentru desert. Mă crezi?

Jack Andolini nu-şi putea dezlipi privirea de chipul de deasupra lui – ochii injectaţi, rânjetul fioros. Însă acum se uita la Eddie cu groază crescândă. Adevărul era că îl *credea.* Şi indiferent cine ar fi fost străinul acela, ştia o mulţime de lucruri despre Balazar şi despre afacerea aceasta. Ba chiar, despre afacerea aceasta se părea că ştie mai multe chiar decât ştia Andolini însuşi.

— Suntem mulţi, continuă Eddie, şi toţi avem acelaşi scop: să apărăm… Mai-mai să se scape şi să spună: *Să apărăm trandafirul.*

— …să-l apărăm pe Calvin Tower. Vom supraveghea locul acesta, vom veghea asupra lui Calvin Tower, vom veghea asupra prietenilor lui – Aaron Deepneau, de exemplu.

Observă un licăr de surprindere în ochii lui Andolini, ceea

ce-i dădu satisfacţie.

— Vom ucide familia oricui va îndrăzni să ridice vocea la Tower, iar pe ei îi vom ucide la urmă. Iar asta e valabil pentru George, pentru Cimi Dretto, pentru Tricks Postino… şi pentru fratele tău, Claudio.

Andolini făcu ochii tot mai mari la fiecare nume, dar şi-i strânse o clipă auzindu-l pe cel al fratelui său. Eddie îşi zise că poate reuşise să se facă înţeles. Dacă Andolini va reuşi sau nu să-l convingă pe Balazar, era o cu totul altă problemă. *Dar nici nu contează,* sună gândul lui indiferent. *Nu mai contează ce-i vor face lui Tower după ce ne va vinde nouă terenul.*

— De unde ştii atât de *multe?* îngăimă Andolini.

— Nu te interesează. Tu transmite mesajul mai departe. Spune-i lui Balazar să le zică amicilor lui de la Sombra că terenul nu mai este de vânzare. Pentru ei nu mai este de vânzare. Şi mai spune-i că Tower se află acum sub protecţia oamenilor din Gilead înarmaţi cu calibre puternice.

— Înarmaţi cu ce…?

— Adică oameni mai periculoşi decât toţi cei cu care a avut vreodată de-a face Balazar, spuse Eddie, *inclusiv* cei din Corporaţia Sombra. Spune-i că dacă nu renunţă, vor fi atâtea cadavre în Brooklyn cât să umple Piaţa Grand Army. Şi multe vor fi cadavre de femei şi de copii. Convinge-l.

— Am… am să încerc, omule.

Eddie se ridică în picioare şi se dădu la o parte. Făcut ghem în balta de benzină, printre cioburile borcanului, George Biondi scotea nişte sunete gâjâite, dând semne că începea să-şi revină. Cu ţeava pistolului lui Roland, Eddie îi făcu semn lui Andolini să se ridice.

— Ai face bine să-ţi dai toată silinţa.

9

Tower umplu două ceşti cu cafea, dar el nu putu să bea. Îi tremurau mâinile prea tare. După ce-i urmări strădaniile (în minte cu personajul care se ocupa cu bombele neexplodate din

filmul documentar vizionat pe vremuri), lui Eddie i se făcu milă de el şi îşi turnă în propria cană jumătate din conţinutul celei a lui Tower.

— Încearcă acum, îl îndemnă el, împingând spre librar cana doar pe jumătate plină.

Tower îşi pusese ochelarii, însă unul din braţe se strâmbase, iar acum îi stăteau într-o rână pe nas. În plus, lentila stângă era străbătută de o crăpătură în formă de fulger. Cei doi stăteau la tejghea; Tower în spatele ei, iar Eddie cocoţat pe unul din scaunele înalte. Librarul adusese cu el cartea pe care Andolini ameninţase că o va arde prima şi o aşezase cu grijă lângă cafetieră. De parcă nu suporta s-o mai scape din ochi.

Cu mâna care-i tremura vizibil (n-avea niciun inel, observă Eddie – absolut niciun inel pe nici una din mâini), Tower îşi duse la gură ceaşca şi o dădu peste cap. Tânărul nu putea înţelege de ce-i plăcea fiertura asta leşinată, nici dulce, nici amară, necum tare. El, unul, ajunsese să prefere gustul bogat al cafelei cu caimac gros pe care o prepara Roland, după toate lunile petrecute în lumea pistolarului (sau poate după toţi anii care se furişaseră pe lângă ei fără să-i bage de seamă).

— Te simţi mai bine? îl întrebă pe Tower.

— Da.

Librarul aruncă o privire speriată prin vitrină, ca şi cum ar fi aşteptat întoarcerea Lincolnului cenuşiu care demarase isteric cu numai zece minute înainte. Apoi se uită din nou la Eddie. Tânărul încă îl mai înspăimânta, sigur că da, însă sentimentul de teroare cumplită îi dispăruse în momentul în care Eddie pusese la loc pistolul în ceea ce el numea „punga prietenului meu”. Aceasta era confecţionată din piele de culoare nedefinită, era plină de zgârieturi şi se închidea cu şiret, nu cu fermoar. Lui Calvin Tower i se păru că tânărul pusese la adăpost şi cele mai înfricoşătoare aspecte ale personalităţii sale laolaltă cu pistolul. Iar ăsta era un lucru bun, căci îi îngădui librarului să creadă că puştiul minţise atunci când ameninţase că va ucide toate rudele derbedeilor ălora, precum şi pe derbedeii înşişi.

— Unde-i azi prietenul tău, Deepneau? îl întrebă Eddie.

— La oncolog. Acum vreo doi ani, Aaron a început să găsească sânge în vasul de toaletă atunci când făcea treabă mare. Dacă ar fi fost puţintel mai tânăr, probabil că şi-ar fi spus „Ai dracului hemoroizi” şi s-ar fi dus să-şi cumpere nişte unguent Preparation H. Dar, când treci de şaptezeci de ani, te gândeşti la ce-i mai rău. În cazul lui a fost rău, dar nu fatal. Cancerul se mişcă mai încet la vârsta asta; parcă îmbătrâneşte şi el, Marele C. Ciudat, dacă stai să te gândeşti, nu? Oricum, i l-au prăjit cu radiaţii şi i-au zis că a dispărut, dar Aaron crede că nu-i bine să te întorci cu spatele la cancer. Aşa că se duce la control la fiecare trei luni, şi acolo e astăzi. Mă bucur. O fi el un jidan bătrân, dar tot i se urcă sângele la cap şi nu-şi poate ţine gura.

Ar trebui să i-l prezint pe Aaron Deepneau lui Jamie Jaffords, îşi spuse Eddie. *Ar juca împreună dame, în loc de şah, şi aşa le-ar trece mai repede zilele lunii Capricornului.*

Tower surâdea cu tristeţe. Îşi pusese mai bine ochelarii la ochi. O clipă i-au rămas drepţi pe nas, apoi se înclinară din nou. Parcă mai aiurea decât crăpătura era poziţia asta a lor pe chipul librarului: îi adăugau un aer de smintit celui de bătrân vulnerabil.

— El are curaj, iar eu sunt un laş. Poate tocmai de asta suntem prieteni – ne completăm defectele formând ceva aproape întreg.

— Ascultă, poate eşti puţin cam dur cu tine, comentă Eddie.

— Nu cred. Psihoterapeutul la care mă duc zice că oricine şi-ar dori să afle cum ies progeniturile din încrucişarea masculului A cu femela B trebuie doar să-mi studieze anamneza. Mai zice şi că…

— Îţi cer mii de scuze, Calvin, dar mă doare exact în cur de psihoterapeutul tău. Ai ţinut cu dinţii de terenul ăla viran, iar asta e suficient pentru mine.

— Nu am niciun merit în privinţa asta, spuse posomorât Calvin Tower. E vorba despre asta…

Ridică volumul de lângă cafetieră.

— … şi despre celelalte pe care Andolini m-a ameninţat că

le va face scrum. Am o problemă cu despărţirea de orice lucru. Când am întrebat-o pe nevastă-mea de ce vrea să divorţeze, ea mi-a zis: „Pentru că am crezut că mă mărit cu un om normal, nu cu colecţionar obsedat”.

— Terenul este altceva, spuse Eddie.

— Oare? Chiar crezi asta? îl privi ca vrăjit Tower.

Eddie fu bucuros să observe că mâna cu care duse la gură cana cu cafea nu-i mai tremura aşa de tare.

— Tu nu crezi?

— Uneori îl visez, spuse Tower. În realitate n-am mai trecut pe acolo de când a dat faliment magazinul cu delicatese al lui Tommy Graham şi am plătit o firmă să-l demoleze. Şi o altă firmă ca să pună gardul, care m-a costat cam tot atât de mult ca băieţii cu ghiuleaua de demolări. Visez că acolo e un câmp cu flori. Un câmp cu trandafiri. Şi, în loc să se termine în First Avenue, se întinde la nesfârşit. Ciudat vis, nu?

Eddie era sigur că Tower avea asemenea vise, dar i se păru că mai desluşeşte şi altceva în ochii ascunşi după lentilele crăpate şi strâmbe. I se păru că pentru Tower visul acesta le simboliza pe toate celelalte de care nu voia să vorbească.

— Ciudat, fu Eddie de acord. Mai toarnă-mi o gură din noroiul ăla, rogu-te. O să stăm la palavre.

Tower zâmbi şi ridică din nou cartea pe care Andolini ameninţase s-o ardă.

— Palavre. Aşa se vorbeşte aici.

— Nu mai spune?

— Îhî.

Eddie întinse mâna.

— Dă-mi să văd.

În primul moment Tower ezită, iar pe chip i se aşternu o expresie de suferinţă cumplită.

— Haide, Cal, că doar n-o să mă şterg cu ea la fund.

— Nu. Sigur că nu. Îmi pare rău.

Şi chiar păru cuprins de *regrete,* la fel ca un alcoolic după o beţie teribilă.

— Numai că… anumite cărţi sunt extrem de importante pentru mine. Iar aceasta este o raritate.

I-o înmâna lui Eddie, care aruncă o privire la supracoperta din plastic şi simţi că-i stă inima în loc.

— Ce e? se sperie Tower aproape trântind cana pe tejgheaua din marmură. Ce s-a întâmplat?

Eddie nu-i răspunse. În ilustraţia de pe copertă era înfăţişată o casă micuţă şi fără colţuri, în genul celor cu acoperiş semicircular, făcute din prefabricate. Numai că aceasta era din lemn, cu acoperişul din crengi de pin. Lângă ea se afla un războinic indian, cu pantaloni din piele de căprioară şi fără cămaşă, ţinându-şi tomahawk-ul în dreptul pieptului. În fundal gâfâia peste prerie o locomotivă veche cu aburi, înălţând spre cerul albastru rotocoale de fum cenuşiu.

Titlul cărţii era *Doganul.* Autorul era Benjamin Slightman Jr.

Ca de la mare depărtare îl auzi pe Tower întrebându-l dacă l-a luat cu leşin. De mai aproape, Eddie îi răspunse că nu. Benjamin Slightman Jr. Ben Slightman cel Tânăr, cu alte cuvinte. Şi…

Împinse cât colo mâna durdulie a lui Tower care vru să-i ia cartea. Apoi numără atent, cu degetul literele din numele autorului. Nouăsprezece. Bineînţeles.

10

Mai înghiţi o ceaşcă din cafeaua lui Tower, fără să-i mai pese de proporţiile de lapte şi zahăr. Apoi puse mâna din nou pe volumul învelit în plastic.

— De ce e atât de specială cartea asta? întrebă el. Adică, mie mi se pare deosebită pentru că de curând am cunoscut pe cineva cu acelaşi nume ca individul care a scris asta. Însă…

Îi veni o idee şi se uită pe spatele cărţii, sperând să dea acolo de fotografia autorului. Nu găsi decât două rânduri biografice: „BENJAMIN SLIGHTMAN JR este un fermier din Montana. Acesta este al doilea roman al său.” Dedesubt era desenat un vultur însoţit de un slogan: CUMPĂRAŢI ACŢIUNI DE RĂZBOI!

— Dar pentru *tine* de ce este atât de deosebită? Ce o face să valoreze şapte mii cinci sute de dolari?

Chipul lui Tower se aprinse. Nici n-ai fi spus că, doar cu cincisprezece minute mai devreme se aflase în pericol de moarte, îşi spuse Eddie. Acum era prins în ghearele obsesiei sale. Roland îşi avea Turnul Întunecat; omul acesta îşi avea cărţile lui rare.

Întinse volumul spre tânăr cu titlul la vedere.

— *Doganul,* da?

— Da.

Tower deschise cartea la prima pagină, de asemenea protejată de îmbrăcămintea din plastic, unde era rezumat subiectul.

— Şi aici?

— *„Doganul”,* citi Eddie. „O poveste palpitantă din Vestul Sălbatic despre lupta pentru supravieţuire a unui brav indian.” Aşa, şi?

— Acum uită-te la asta! îl îndemnă Tower pe un ton triumfător, arătându-i pagina de titlu.

Şi Eddie citi:

Hoganul[{23}]
Benjamin Slightman Jr.

— Nu pricep, zise el. Ce-i aşa de nemaipomenit?

Tower îşi dădu ochii peste cap.

— Mai uită-te o dată.

— De ce nu-mi spui despre ce este…

— Nu, mai uită-te o dată. Insist. Descoperirea aduce bucurie, domnule Dean. Orice colecţionar ţi-ar spune asta. Că sunt timbre, monede, sau cărţi, indiferent ce-ar fi, descoperirea aduce bucurie.

Întoarse paginile înapoi la copertă, şi de această dată Eddie înţelese:

— E o greşeală de tipar pe copertă, nu-i aşa? Au scris *Doganul,* în loc să scrie *Hoganul.*

Tower bâţâi din cap cu entuziasm nebun.

— Hogan se numeşte casa indienilor, cea din desenul de pe copertă. Doganul e… mă rog… doganul nu înseamnă nimic.

Titlul greşit de pe copertă dă oarece valoare cărţii, dar… uită-te şi la asta…

Deschise cartea la pagina cu drepturile de reproducere şi difuzare. Data copyright-ului era 1943, ceea ce explica vulturul şi sloganul de lângă biografia autorului. Titlul cărţii era corect: *Hoganul.* Eddie tocmai se pregătea să-l întrebe pe Tower ce anume era atât de nemaipomenit acolo, când ochii îi picară pe numele autorului.

— Au uitat să pună „Jr” lângă nume.

— Da! *Da!* exclamă Tower parcă încântat de sine însuşi. Ca şi cum cartea ar fi fost scrisă de *tatăl* autorului! Când am fost la Philadelphia, la un congres de bibliografie, am explicat situaţia aparte a acestui exemplar unui avocat care a ţinut o prelegere despre legea dreptului de autor. Şi el mi-a zis că tatăl lui Slightman Jr ar putea să ceară drept de proprietate intelectuală asupra acestei cărţi doar pe baza unei greşeli de tipar! Uluitor, nu ţi se pare?

— Categoric, răspunse Eddie gândind *Slightman cel Bătrân.* Gândind *Slightman cel Tânăr.* Gândindu-se la cât de repede se împrietenise Jake cu acesta şi întrebându-se de ce avea o stare atât de proastă din cauza asta acum, aici, în micuţa şi bătrâna Calla New York.

Bine măcar că şi-a luat Ruger-ul cu el.

— Şi vrei să-mi spui că pentru atâta lucru o carte poate deveni mai valoroasă? îl întrebă el pe Tower. O greşeală de tipar pe copertă, vreo două înăuntru şi, brusc, cartea costă şapte mii cinci sute de dolari?

— Nici pe departe, păru şocat Tower. Însă trebuie să ştii că domnul Slightman a scris trei romane western cu adevărat bune, toate din punctul de vedere al populaţiei indiene. *Hoganul* este al doilea. După război, a ajuns mare mahăr în Montana – ceva cu drepturile de proprietate asupra surselor de apă şi zăcămintelor minerale – şi atunci, asta-i ironia sorţii, l-au omorât nişte indieni. I-au luat scalpul. Se spune că tipii ăştia stăteau şi beau în faţa unui magazin mixt…

Un magazin mixt care se numea Took's, îşi zise Eddie. *Mă pun chezaş că aşa a fost.*

— … şi se pare că domnul Slightman a spus ceva ce nu le-a convenit, şi… ghem, set şi meci, cum s-ar spune.

— Toate cărţile tale de valoare au istorii asemănătoare? îl întrebă Eddie. Adică toate sunt deosebite din cauza unor coincidenţe şi nu din cauza subiectelor lor?

Tower izbucni în râs.

— Tinere, majoritatea colecţionarilor de cărţi rare nici nu îşi deschid comorile. Ca să nu deterioreze cotorul. Şi, prin urmare, să nu le afecteze preţul.

— Nu ţi se pare un comportament de nebun?

— Absolut deloc, spuse Tower, dar petele roşii ivite pe obraji îi trădară stinghereala. Dacă, să zicem, cineva dă opt mii de dolari pe prima ediţie din *Tess D'Urberville,* a lui Hardy, cu autograful autorului, e perfect normal s-o ţină într-un loc sigur unde poate fi admirată, dar nu atinsă. Şi dacă persoana respectivă chiar vrea să citească povestea, îşi ia un exemplar broşat.

— Chiar crezi asta, şopti Eddie fascinat. Chiar crezi ce spui.

— Păi… da. Există cărţi extrem de valoroase. Iar valoarea lor este obţinută prin diferite moduri. Uneori este suficientă semnătura olografă a autorului. Alteori – ca în cazul de faţă – este vorba despre o greşeală de tipar. Alteori este vorba despre un exemplar din ediţia princeps – care s-a publicat într-un tiraj extrem de mic. Dar oare din cauza asta ai venit aici, domnule Dean? Despre cărţi voiai să discutăm… să stăm la palavre?

— Nu, nu despre cărţi.

Dar despre ce *voise* să discute cu Calvin Tower? Ştiuse – avusese limpede în cap motivul pentru care se afla acolo, atunci când îi dăduse afară pe Andolini şi pe Biondi şi rămase în pragul magazinului urmărindu-i cum se îndreaptă spre Lincolnul uriaş, clătinându-se pe picioare şi sprijinindu-se unul de celălalt. Chiar şi în acest New York cinic, mustind a nepăsare, cei doi atrăseseră o sumedenie de priviri. Amândoi erau plini de sânge şi amândoi aveau privirea perplexă ce părea a spune *Ce mama dracului am PĂŢIT?* Da, şi apoi îşi aduse aminte. Cartea – şi numele autorului – îi întunecase

mintea pentru scurt timp. Luă volumul din mâinile lui Tower şi îl puse pe tejghea cu faţa în jos. Apoi începu să-şi adune gândurile.

— Primul şi cel mai important lucru pe care trebuie să-l faci, domnule Tower, este să fii plecat din New York până în cincisprezece iulie. Pentru că se vor întoarce. Poate nu ăştia doi, ci alţii de pe statele de plată ale lui Balazar. Şi îşi vor dori să ne dea o lecţie, şi ţie, şi mie. Balazar e un despot.

Eddie învăţase cuvântul acesta de la Susannah, care îl folosise pentru a-l caracteriza pe Omul Tic-Tac.

— Îi place să facă afaceri prin violenţă. Îi dai o palmă, îţi dă şi el una, de două ori mai puternică. Îi dai un pumn în nas, îţi sparge maxilarul. Arunci o grenadă, el aruncă o bombă.

Tower gemu. Era un sunet teatral (deşi poate că nu asta fusese intenţia bietului om), şi, în alte împrejurări, Eddie ar fi început să râdă. Dar nu în situaţia de faţă. În plus, acum îşi aducea aminte tot ce voise să-i spună lui Tower. Pe bune că era în stare să încheie târgul ăsta. Şi îl *va* încheia.

— La mine nu vor putea ajunge, pentru că am treburi altundeva. Departe de aici, dincolo de dealuri, dacă pot spune aşa. Tu trebuie să te asiguri că nu vor reuşi să pună mâna pe tine.

— Dar, cu siguranţă că… după ce le-ai făcut ce le-ai făcut… şi chiar dacă nu te-au crezut când le-ai zis despre femei şi copii…

Ochii lui Tower, uriaşi în spatele ochelarilor strâmbi, îl implorau pe Eddie să spună că *nu* vorbise serios atunci când ameninţase să umple Piaţa Grand Army cu cadavre. Dar Eddie nu încercă să-l liniştească.

— Ascultă-mă, Cal. Indivizii de teapa lui Balazar nu sunt nici creduli, nici increduli. Ei îşi testează limitele în permanenţă. L-am speriat eu pe Borcănilă? Nu, doar l-am făcut knock-out. L-am speriat pe Jack? Da. Şi va ţine minte spaima asta, pentru că e înzestrat cu un strop de imaginaţie. Va fi impresionat Balazar de faptul că am reuşit să-l sperii pe Jack Dublurât? Da… însă asta doar îl va face să fie mai prudent.

Eddie se aplecă peste tejghea, uitându-se cu candoare la Tower.

— Nici eu nu vreau să omor copii, bine? Hai să ne înţelegem. În… într-un alt loc, şi doar atât voi spune, într-un alt loc, eu cu prietenii mei ne vom risca vieţile ca să *salvăm* nişte copii. Însă copiii ăştia sunt *oameni*. Cei ca Jack şi Tricks Postino şi însuşi Balazar nu sunt decât nişte *animale*. Lupi cu două picioare. Şi, spune-mi, puii lupilor sunt oameni? Nu, sunt tot lupi. Se împerechează, oare, lupii cu femeile noastre? Nu, se împerechează cu lupoaice. Aşa că, dacă ar trebui s-o fac, i-aş ucide, gândindu-mă că distrug o haită de lupi, până la puiul căruia încă nu i-au dat ochii. Atâta tot. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Dumnezeule mare, chiar crede ce spune, şopti înspăimântat Tower.

— Cred, dar asta nu se va întâmpla aici şi acum, zise Eddie. Ideea e că vor veni după tine. Nu ca să te ucidă, ci ca să te facă să închei târgul cu ei. Iar dacă nu vei pleca, ai să te alegi cu o bătută zdravănă, în cel mai fericit caz. Ai unde să te duci până pe cincisprezece luna viitoare? Bani ai? Eu n-am, însă cred că pot să fac rost.

În mintea lui, Eddie era deja în Brooklyn. Era de notorietate faptul că Balazar găzduia partide de pocher în spatele frizeriei lui Bernie. Poate că nu se joacă în timpul săptămânii, dar cu siguranţă că sunt ceva bani acolo. Suficienţi cât să…

— Aaron are nişte bani, spuse fără tragere de inimă Tower. S-a oferi să mă împrumute de mai multe ori şi mereu l-am refuzat. Zice că am nevoie de o vacanţă. Cred că vrea să spună că ar trebui să plec undeva ca să scap de indivizii ăştia pe are tocmai i-ai dat afară. Nu mă întreabă niciodată, dar ştiu că şi-ar dori să ştie ce vor. O fi el impulsiv, dar a fost şi rămâne un *domn*.

Tower schiţă un zâmbet mic şi continuă.

— Poate ar fi bine să plec cu Aaron în vacanţă, tinere domn. Nu cred că vom mai avea o altă ocazie.

Eddie bănuia că radiaţiile şi chimioterapia îl vor mai ţine în viaţă pe Aaron Deepneau încă vreo patru ani, dar nu era acum

momentul să-i împărtăşească aceste opinii lui Tower. Aruncă o privire spre uşa de la intrarea Restaurantului Spiritual al Manhattanului şi văzu cealaltă uşă. Şi dincolo de ea se vedea gura peşterii. Şi acolo, o siluetă cu picioarele încrucişate, ca un yoghin din benzile desenate: pistolarul. Eddie se întrebă cât timp trecuse, oare, în lumea aceea, de câtă vreme, oare, tot asculta Roland sunetul înăbuşit, dar înnebunitor, al clopotelor din portal.

— Crezi că Atlantic City e suficient de departe? îl întrebă Tower cu timiditate.

Eddie Dean se cutremură. Văzu două oi dolofane – înaintate în vârstă, sigur că da, însă elegante şi manierate – intrând nu în mijlocul unei haite de lupi, ci într-un oraş plin de lupi.

— Nu acolo, spuse Eddie. Duceţi-vă oriunde, dar nu acolo.

— Ce zici de Maine, sau de New Hampshire? Poate reuşim să închiriem o cabană pe unul din lacuri până pe cincisprezece iulie.

Eddie dădu din cap. El, personal, era băiat de oraş. Şi îi era greu să şi-i imagineze pe băieţii răi acolo, în nord, cu şepci în carouri şi veste matlasate şi clefăind sandviciuri cu ardei gras şi dând peste cap pahare cu vin Ruffino.

— Mai bine. Şi cât timp staţi acolo vedeţi dacă nu cumva găsiţi şi un avocat.

Tower izbucni în râs. Eddie îl privi ştrengăreşte, surâzând şi el. Era bine să-i poţi face pe ceilalţi să râdă, dar era minunat mai ales dacă ştiai şi *de ce* mama naibii râd.

— Scuze, spuse Tower după o secundă sau două. E nostim pentru că *Aaron* a fost avocat. Şi sora lui, împreună cu cei doi fraţi ai lui sunt *tot* avocaţi şi încă mai *profesează* pentru că sunt mai tineri decât el. Le place să se laude cu cel mai neobişnuit antet din tot New Yorkul, poate chiar din toată ţara. „DEEPNEAU” şi atât.

— Asta e bine, spuse Eddie. Vreau să-i ceri domnului Deepneau să redacteze un contract atunci când veţi fi în vacanţă în New England…

— Când vom sta *ascunşi* în New England, îl întrerupse Tower posomorându-se dintr-odată. Când vom sta *pitiţi* în New

England.

— Zi-i cum vrei, spuse Eddie, dar întocmeşte contractul. Îmi vinzi terenul mie şi prietenilor mei. Adică îl vinzi Corporaţiei Tet. Pentru început, vei primi doar un dolar, dar îţi garantez că la final vei căpăta preţul pieţei.

Mai avea multe de spus. Foarte multe. Dar se opri. Mai devreme, când întinsese mâna după cartea purtând titlul *Doganul* sau *Hoganul,* sau cum naiba se chema ea, pe chipul lui Tower se aşternuse o expresie de ezitare plină de avariţie, extrem de neplăcută tocmai prin stupizenia ei destul de evidentă. *O, Doamne, o sa mă refuze. După toate câte s-au întâmplat, tot o să mă refuze. De ce? Pentru că este* cu adevărat *obsedat să aibă, să strângă.*

— Poţi avea încredere în mine, Cal, zise, ştiind foarte bine că nu era vorba de încredere. Mă pun chezaş. Acum ascultă-mă. Rogu-te, ascultă-mă cu luare-aminte.

— Habar n-am cine eşti. Dai buzna aici şi…

— Şi îţi salvez viaţa, nu uita aspectul ăsta.

Chipul librarului se înăspri sugerând încăpăţânare.

— Nu m-ar fi omorât. Chiar tu ai spus asta.

— Dar ar fi *ars* cărţile tale preferate. Cele mai valoroase cărţi ale tale.

— Nu *cele mai valoroase.* În plus, poate că a fost o cacealma.

Eddie inspiră adânc, dorindu-şi din suflet să-i dispară (sau măcar să se atenueze) acea dorinţă fierbinte de a-şi înfige degetele în gâtul durduliu al lui Tower. Încercă să-şi repete în minte că, dacă Tower n-ar fi fost *încăpăţânat,* probabil că ar fi vândut deja de multă vreme terenul Corporaţiei Sombra. Iar trandafirul ar fi fost distrus. Şi Turnul Întunecat? Eddie era convins că atunci când va muri trandafirul, Turnul Întunecat se va prăbuşi aidoma celui din Babel, la un simplu semn din deget al lui Dumnezeu, care se săturase de el. Nu vom mai sta încă o sută, ori o mie de ani, până când vor obosi mecanismele care ţin Grinzile în funcţiune. Cenuşă din cenuşă, praf şi pulbere ne vom face cu toţii. Şi ce va mai fi după asta? Trăiască Regele Purpuriu, stăpân peste bezna portalului.

— Cal, înţelege că ai să scapi de necaz dacă ne vinzi nouă

terenul, mie şi prietenilor mei. Mai mult încă, la sfârşit vei căpăta atâţia bani, că vei putea să-ţi păstrezi liniştit magazinul până la sfârşitul zilelor tale.

Se opri, străfulgerat de o idee. Apoi îl întrebă pe Tower:

— Ai auzit de o firmă care se cheamă Holmes Dental?

— Cine n-a auzit de ea? zâmbi Tower. Eu folosesc aţă dentară de la ei. *Şi* pasta lor de dinţi. Am încercat apa de gură, dar mi s-a părut prea tare. De ce întrebi?

— Pentru că Odetta Holmes este soţia mea. Ţi s-o părea ţie că arăt ca un broscoi, dar în realitate sunt Făt-al-Naibii-de-Frumos.

Tower nu-i răspunse imediat. Eddie încercă să-şi înfrâneze nerăbdarea şi să-l lase să se gândească în linişte. În cele din urmă, librarul îi zise:

— Crezi că sunt un tâmpit. Că sunt ca Silas Marner{24}, sau, mai rău, ca Ebenezer Scrooge.

Eddie nu auzise în viaţa lui de Silas Marner, dar înţelese din context mesajul lui Tower.

— Hai să încerc altfel, spuse el. Eu cred că nu poţi să nu vezi care e binele tău, mai ales după ce ai trecut prin ce ai trecut.

— Mă văd obligat să-ţi spun că nu este vorba numai de avariţie absurdă din partea mea. Este vorba şi despre prudenţă. Ştiu că bucăţica aia de New York valorează mult, *orice* petic, cât de mic, din Manhattan valorează enorm, însă nu-i vorba doar despre asta. În spate am un seif. Iar în seif este un anume lucru. Ceva poate mai valoros decât exemplarul meu din *Ulise*.

— Păi, şi atunci de ce nu l-ai pus în cutia de valori de la bancă?

— Pentru că aici este locul lui. *Mereu* aici a fost locul lui. Poate că te-a aşteptat pe tine, sau pe cineva ca tine. Vezi tu, domnule Dean, pe vremuri familia mea deţinea Golful Ţestoasei în întregime, şi… stai puţin. Vrei să mă aştepţi o clipă?

— Sigur, îi răspunse Eddie. Avea de ales?

11

Rămas singur, Eddie se ridică de pe scaun şi se apropie de uşa pe care numai el o putea vedea. Se uită prin ea. Auzi vag dangăt de clopote. Mai limpede putea auzi vocea mamei sale.

— De ce nu pleci de-acolo? îi strigă ea cu tristeţe. Ai să înrăutăţeşti situaţia, Eddie, aşa faci mereu.

Asta-i mămicuţa mea, îşi spuse el şi rosti apoi numele pistolarului.

Roland îşi scoase unul dintre gloanţe din ureche, Eddie îi observă mişcările stângace, făcute cu degete înţepenite, însă nu avea vreme să se gândească acum la asta.

— Te simţi bine?

— Da. Tu?

— Şi eu, dar… Roland, crezi că poţi să vii până aici? Aş cam avea nevoie de ajutor.

Roland se gândi la propunerea tânărului, apoi clătină din cap.

— Dacă vin, s-ar putea închide lădiţa. Mai mult ca *sigur* că s-ar închide. Şi atunci s-ar închide şi uşa. Şi noi vom fi blocaţi în partea aceea.

— Dar nu-i poţi propti capacul cu ceva? Cu o piatră sau cu un os?

— Nu, răspunse Roland. Nu merge. Globul este mult prea puternic.

Şi lucrează asupra ta, îşi spuse Eddie. Roland era la fel de tras la faţă ca atunci când fusese otrăvit de homaroşenii.

— Bine, zise el.

— Grăbeşte-te cât poţi de mult.

— Aşa am să fac.

12

Când se întoarse, îl descoperi pe Tower în spatele său. Librarul îl privea cu o curiozitate nedisimulată.

— Cu cine vorbeai?

Eddie se dădu la o parte şi îi arătă uşa.

— Vezi ceva acolo, sai?

Calvin Tower se uită, vru să clatine din cap, dar se opri şi se uită mai bine.

— O pâlpâire, răspunse el. Ca aerul fierbinte de deasupra unui cuptor. Cine-i acolo? *Ce* e acolo?

— Pentru moment, să zicem că nu-i nimeni. Ce mi-ai adus?

Tower ridică mâna în care avea un plic foarte vechi. Pe el, cu o caligrafie deosebit de îngrijită, erau scrise cuvintele ***Stefan Toren şi Diata***. Sub acestea, desenate în cerneală cu multă grijă erau aceleaşi simboluri ca pe uşă şi pe lădiţă:

Acum poate ajungem undeva, îşi zise Eddie.

— Pe vremuri, în plicul acesta s-a aflat testamentul stră-stră-străbunicului meu, îi explică Tower. Din data de 19 martie 1846. Acum în el nu mai este decât o bucată de hârtie pe care este scris un nume. Dacă îmi poţi spune care este numele acesta, voi face ce-mi ceri, tinere.

Şi uite cum totul se reduce din nou la o ghicitoare, medita Eddie. Numai că, de această dată, întreaga existenţă depindea de răspuns, nu doar patru vieţi. *Slavă Domnului că-i una uşoară,* îşi spuse el.

— Deschain, răspunse Eddie. Iar primul nume trebuie să fie ori Roland, numele *dinh*-ului meu, al conducătorului meu; ori Steven, numele tatălui său.

Tot sângele păru să se scurgă din obrajii lui Calvin Tower. Iar Eddie se întrebă cum de mai reuşeşte să rămână în picioare.

— Doamne, Dumnezeule din ceruri, murmură bătrânul.

Cu degete tremurătoare, scoase din plic o bucată de hârtie veche şi sfărâmicioasă – un alt călător prin timp, care parcursese o sută treizeci şi unu de ani până în acest *unde* şi *când.* O despături şi o aşeză pe tejghea pentru ca amândoi să poată citi cuvintele scrise de Stefan Toren cu aceeaşi caligrafie frumoasă asemenea celei de pe plic:

Roland Deschain de Gilead
din neamul lui Eld
PISTOLARUL

13

Au mai stat de vorbă şi după aceasta (vreo cincisprezece minute), iar lui Eddie i se păru că o parte din ce-şi spuseseră a fost destul de important, însă, în fapt, târgul fusese încheiat în momentul în care el rostise numele pe care îl scrisese pe bucata aceea de hârtie stră-stră-străbunicul lui Tower, cu paisprezece ani înainte de izbucnirea Războiului Civil.

Lui Eddie nu-i plăcu ce reuşi să afle despre Tower în timpul conversaţiei. Ajunsese să simtă oarece respect pentru omul ăsta (ar fi simţit respect faţă de *orice* om care ar fi rezistat mai mult de douăzeci de secunde în faţa bătăuşilor lui Balazar), dar nu se poate spune că se dădea în vânt după el. Pentru că avea un aer de nerozie îndărătnică. Sigur, îşi spuse Eddie, putea fi autoindusă la îndemnurile psihoterapeutului lui, care l-o fi tocat la cap cu cât de mult trebuie să aibă grijă de el, cum trebuie el să-şi conducă singur corabia, cum trebuie el să-şi croiască singur propriul destin, cum trebuie să-şi respecte şi să-şi îndeplinească dorinţele, şi tot restul stupizeniilor psiho-pupu. Toate cuvintele alea codificate care, de fapt, voiau să spună că-i în regulă să fii un egoist nenorocit. Ba chiar că e un lucru nobil. Nu se mirase deloc atunci când Tower îi spusese că Aaron Deepneau era singurul lui prieten. Dar se mirase că are fie şi unul. Un asemenea om n-ar putea niciodată să facă parte dintr-un *ka-tet*, iar Eddie fu cuprins de nelinişte la

gândul că destinele lor sunt atât de strâns unite.

Trebuie să te încrezi în ka. Pentru asta există ka. Păi, nu?

Păi, da, însă asta nu însemna că trebuie să-i şi placă.

14

Eddie îl întrebă pe Tower dacă are vreun inel inscripţionat cu *Ex Liveris.* Tower păru nedumerit, apoi începu să râdă şi îi zise lui Eddie că probabil se referă la *Ex Libris.* Căută o carte pe unul din rafturi şi îi arătă lui Eddie ilustraţia de pe prima pagină. Eddie recunoscu inscripţia.

— Nu, îi spuse Tower. Dar mi s-ar potrivi, nu? Îi aruncă tânărului o privire pătrunzătoare.

— De ce mă întrebi?

Însă Eddie nu avea niciun chef să înceapă acum să-i povestească cum va salva el în viitor un om care explora autostrăzile ascunse ale multiplelor Americi. Era prea mult. Deja îi făcuse creierii praştie bietului librar. În plus, trebuia să se grăbească să treacă prin uşa nedescoperită înainte ca Treisprezece Negru să-l facă ferfeniţă pe Roland.

— Nu contează. Dar dacă dai peste un inel din ăsta, trebuie să-l păstrezi, încă ceva şi apoi am să plec.

— Ce anume?

— Vreau să-mi promiţi că imediat ce dispar *eu,* ai să dispari şi *tu.*

Şi Tower începu din nou să se codească. Această trăsătură de caracter îi devenise antipatică lui Eddie, convins fiind că, dacă ar avea mai mult timp la dispoziţie, ar ajunge s-o deteste de-a dreptul.

— Păi… ca să-ţi spun drept, nu cred că pot. De cum se înserează vin mulţi clienţi… şi au mai mult timp să se uite peste cărţi… şi vine şi domnul Brice să vadă prima ediţie din *Troubled Air,* romanul lui Irwin Shaw despre radio şi epoca McCarthy… şi mai trebuie şi să mă uit în agendă, să văd ce mai…

Şi lălăi mai departe, înflăcărându-se tot mai mult pe

măsură ce ajungea la tot felul de fleacuri.

Eddie îl întrebă cu infinită blândeţe:

— Ţi-e drag de boaşele tale, Calvin? Ţi-ai dori să rămână la locul lor? Eşti la fel de ataşat de ele cât sunt ele de tine?

Tower, care tocmai ce bodogănea ceva despre cine i-ar mai da de mâncare lui Sergio, dacă el îşi ia tălpăşiţa, se întrerupse şi se uită năuc la tânăr, de parcă nu ar mai fi auzit în viaţa lui acest cuvânt simplu, foarte uşor de pronunţat.

Eddie se grăbi să-l ajute să înţeleagă:

— Biluţe. Bijuterii. *Cojones.* Fosta fabrică de spermă. *Testiculele.*

— Nu înţeleg ce…

Eddie îşi turnă nişte lapte în ceaşcă. Era deosebit de gustos.

— Ţi-am explicat că dacă rămâi, te aşteaptă o bătaie soră cu moartea. La asta m-am referit. Probabil că de la boaşe vor începe. Ca să-ţi dea o lecţie. Iar momentul în care te vor călca în picioare depinde în mare măsură de trafic.

— De trafic, îl îngână Tower fără nici-o intonaţie în glas.

— Aşa cum auzi, spuse Eddie sorbind din lapte de parcă ar fi fost coniac vechi. În principiu, depinde de cât timp îi ia lui Jack Andolini ca să ajungă înapoi în Brooklyn. Şi după aia, de cât timp îi trebuie lui Balazar ca să-şi încarce mardeiaşii în maşini. Sper din tot sufletul ca Jack să nu se gândească să-l anunţe prin telefon. Tu crezi că Balazar o să aştepte până mâine? Că o să convoace o şedinţă cu experţii lui de încredere, Kevin Blake şi 'Cimi Dretto şi alţi neghiobi ca să discute situaţia creată?

Eddie ridică un deget, apoi pe al doilea. Sub unghii avea ţărâna unei alte lumi.

— În primul rând, nu sunt experţi pentru că nu au nimic în cap; în al doilea rând, Balazar n-are încredere în nimeni. Iar Balazar va acţiona ca orice despot de succes, Cal, iute ca fulgerul. Sigur că traficul la oră de vârf îi va întârzia puţin, dar, dacă ai să mai fii aici la şase, şase jumate cel mult, poţi să-ţi iei adio de la coiţele tale. O să ţi le reteze şi o să-ţi cauterizeze rănile cu un pistol de lipit şi…

— Ajunge, îl opri Tower acum verde la faţă, mai ales în

zona guşii. Am să mă duc la un hotel din Village. Sunt două locuri din astea care iau în gazdă scriitori şi artişti în criză financiară; camerele sunt urâţele, dar nu insuportabile. Am să-i dau un telefon lui Aaron şi mâine dimineaţă vom pleca spre nord.

— În regulă, dar, mai întâi, trebuie să-mi spui în ce oraş vă duceţi, spuse Eddie. În cazul că eu, sau vreunul din prietenii mei, vrem să luăm legătura cu tine.

— De unde să ştiu? Nu cunosc niciun oraş din New England mai la nord de Westport, Connecticut!

— Dă telefoane de la hotelul din Village ca să te interesezi, îl sfătui Eddie. Alege oraşul şi mâine dimineaţă, înainte să plecaţi din New York, trimite-l pe prietenul tău, Aaron, la terenul viran ca să scrie codul poştal pe gardul din scânduri.

Eddie se întrerupse, trăsnit de o idee oribilă.

— *Aveţi* coduri poştale, nu-i aşa? Adică s-au inventat, nu?

Tower se uită la el ca la un nebun.

— Fireşte.

— Bine. Roagă-l să-l noteze pe latura dinspre 46th Street, mai la capăt. Pricepi?

— Da, dar…

— Poate că mâine dimineaţă n-o să-ţi mai supravegheze magazinul – vor presupune că te-ai deşteptat la cap şi ai spălat putina – dar dacă totuşi o fac, nu vor supraveghea şi terenul, şi dacă o fac şi pe asta, vor sta la pândă la latura dinspre Second Avenue. În plus, se vor uita după tine, nu după el.

Tower zâmbi fără să vrea. Eddie se relaxă şi surâse şi el.

— Dar…? Dacă îl caută şi pe Aaron?

— Cere-i să se îmbrace cu altfel de haine decât de obicei. Dacă poartă jeanşi, pune-l să se îmbrace în costum. Dacă de obicei se îmbracă în costum…

— Am să-i cer să-şi pună blugi.

— Corect. Şi n-ar fi rău să-şi pună şi ochelari de soare. Numai să nu fie înnorat ca să nu arate aiurea. Să scrie cu o carioca. Spune-i că nu mă interesează caligrafia. Să se apropie de gard, ca şi cum ar vrea să citească afişele lipite pe el. Şi apoi să noteze codul şi s-o taie de-acolo. Şi spune-i să aibă

mare, mare grijă să n-o dea în bară.

— Şi cum ai să dai de noi după codul ăla poştal?

Eddie se gândi la Took şi la conversaţia pe care o avuseseră cu oamenii buni din Calla, cu acei *folken,* în faţa prăvăliei sale.

— Du-te la magazinul general din localitate. Stai de vorbă cu oamenii de acolo, spune-le, dacă te întreabă, că ai venit în oraş să scrii o carte sau să pictezi capcanele pentru homari. Am să te găsesc.

— Bine, zise Tower. Planul este bun. Te pricepi, tinere.

M-am născut pentru asta, gândi Eddie, ţinându-şi comentariul pentru sine. Apoi spuse:

— Trebuie s-o iau din loc. Deja am zăbovit prea mult.

— Vreau să te rog să mă ajuţi să fac ceva înainte să pleci, îi spuse Tower şi îi explică despre ce era vorba.

Eddie făcu ochii mari. Iar când Tower sfârşi ce avusese de spus, tânărul explodă:

— Măi, omule, *faci mişto de viaţa mea!*

Tower făcu un semn cu capul spre uşa librăriei sale, acolo unde el vedea pâlpâirea aceea care făcea trecătorii de pe Second Avenue să semene cu nişte miraje efemere.

— Acolo e o uşă. Tu susţii că este şi eu te cred. Nu pot s-o văd, dar *ceva* tot văd.

— Eşti nebun, răsuflă Eddie. Complet diliu.

Nu asta voia să spună – nu tocmai – dar acum îi plăcea mai puţin ca oricând faptul că soarta lui era atât de strâns legată de soarta unui om cu o asemenea dorinţă. Cu o asemenea *pretenţie.*

— Poate că sunt, poate că nu, zise Tower.

Îşi încrucişa braţele peste pieptul lat, dar fleşcăit. Glasul îi era blând, însă privirea îi era de neclintit.

— Oricum ar fi, pun condiţia asta ca să fac ce-mi ceri. Altfel spus, ca să iau parte la toată sminteala asta.

— Haide, Cal, pentru numele lui Dumnezeu! Şi al Omului Iisus! Nu-ţi cer să faci decât ce ţi-a *cerut* Stefan Toren în testamentul lui!

Privirea librarului nu se îmblânzi şi nici nu încercă să evite ochii lui Eddie, aşa cum se întâmpla când Tower începea să

înşire gogoşi. De fapt, se însăpri şi mai mult.

— Stefan Toren e mort, iar eu încă trăiesc. Asta este condiţia pe care ţi-o pun ca să fac ce-mi ceri. Singura problemă e dacă…

— Bine, *bine, BINE!* strigă exasperat Eddie şi bău tot laptele din cană, bănuind că va avea nevoie de putere. Hai s-o facem.

15

Roland vedea interiorul librăriei aşa cum vezi lucrurile de pe fundul unui curs rapid de apă. Îşi dorea ca Eddie să se grăbească. Chiar şi cu gloanţele în urechi, tot auzea clopotele portalului şi nu avea nici-o metodă prin care să poată astupa mirosurile îngrozitoare: când de metal fierbinte, când de slănină râncedă, când de brânză veche, mucegăită, când de ceapă arsă. Îi lăcrimau ochii, ceea ce explica în parte aspectul tremurat al lucrurilor văzute dincolo de uşă.

Însă mult mai chinuitor decât dangătul clopotelor şi decât duhoarea era felul în care globul i se insinua în încheieturile şi aşa betege, parcă umplându-le cu cioburi tăioase de sticlă. Deocamdată nu simţise decât câteva junghiuri în mâna stângă, mâna cea bună, dar nu-şi făcea iluzii; durerea de acolo şi din tot restul corpului va creşte în intensitate atâta vreme cât lădiţa va fi deschisă, iar Treisprezece Negru va străluci liber. Sigur, o parte din durerea oaselor bătrâne se va ostoi când va pune capacul, iar globul va fi din nou acoperit, dar nu credea că va dispărea cu totul. Iar acesta s-ar putea să fie doar începutul.

Ca şi cum ar fi vrut să-l felicite pentru perspicacitatea lui, un junghi înfiorător îi fulgeră prin coapsa dreaptă şi rămase să pulseze acolo. Lui Roland i se părea că este ca un sac plin cu plumb topit şi fierbinte. Începu să-şi maseze locul cu mâna dreaptă… de parcă i-ar fi folosit la ceva.

— Roland!

Vocea era bolborosită şi venea ca de foarte departe – de undeva de sub o apă, la fel ca toate celelalte lucruri de dincolo

de uşă – însă cu siguranţă îi aparţinea lui Eddie. Roland îşi ridică ochii şi văzu că Tower şi Eddie aduseseră o cutie mare până la uşa nedescoperită. Părea a fi plină cu cărţi.

— Poţi să ne ajuţi, Roland?

Durerea i se instalase atât de adânc în coapse şi genunchi, că nu credea că va fi în stare să se ridice de jos… dar se ridică, chiar foarte uşor. Nu-şi dădea seama cât din starea sa surprinseseră deja ochii ageri ai lui Eddie, dar nu voia să-i lase să vadă mai mult. Cel puţin, nu până când nu se vor încheia aventurile lor din Calla Bryn Sturgis.

— Când noi împingem, tu tragi!

Roland îi făcu semn cu capul că a înţeles, şi cutia cu cărţi alunecă spre el. Urmă un moment straniu şi ameninţător, când jumătatea din peşteră a cutiei se vedea clar, iar jumătatea aflată încă în Restaurantul Spiritual al Manhattanului pâlpâia neregulat. Apoi Roland puse mâna pe ea şi o trase prin uşă. Cutia trepida şi scrâşni strident pe podeaua peşterii, printre pietre şi fragmente de os.

Imediat ce trecuse cutia de uşă, capacul lădiţei din lemn de eucalipt începu să se închidă. La fel şi uşa.

— O, nu, murmură Roland. N-ai să reuşeşti, ticăloaso.

Îşi strecură în spaţiul tot mai îngust de sub capac cele două degete pe care le mai avea la mâna dreaptă. Iar uşa rămase întredeschisă. Suficient. Acum îi zbârnâiau până şi *dinţii* din gură. Eddie mai avea ceva de vorbit cu Tower, dar lui Roland nu-i mai păsa nici de-ar fi fost tainele universului.

— Eddie! urlă el. La mine!

Şi, *ka* să fie slăvit, tânărul îşi înşfacă punga şi intră. Imediat ce trecu de uşă, Roland închise lădiţa. O clipă mai târziu se închise şi uşa nedescoperită cu un pocnet mic, deloc dramatic. Clopotele încetară. Dispărură şi junghiurile veninoase din articulaţiile lui Roland. Sentimentul de uşurare fu atât de copleşitor încât scoase un strigăt prelung. Apoi, vreme de zece secunde, închise ochii şi rămase cu capul în piept, străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în hohote de plâns.

— Mulţumesc, reuşi să spună el, în cele din urmă. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Nici-o chestie. Hai să plecăm din peştera asta, nu eşti de acord?

— Ba da, spuse Roland. În numele tuturor zeilor, sunt întru totul de acord.

16

— Nu l-ai plăcut prea mult, nu? îl întrebă Roland.

Trecuseră deja zece minute de la întoarcerea lui Eddie. Se îndepărtaseră de peşteră şi făcură popas în locul unde cărarea intra într-o strâmtoare stâncoasă. Din vântul năprasnic ce le încâlcise părul şi le lipise hainele de corp, aici nu se mai simţeau decât nişte rafale jucăuşe pe care Roland le întâmpină cu recunoştinţă pentru că putea da vina pe ele pentru felul greoi şi neîndemânatic în care îşi răsucea ţigara. Însă tot simţea ochii lui Eddie asupra lui, iar tânărul acesta originar din Brooklyn – care fusese pe vremuri aproape la fel de încet la minte şi de neatent la cele din jur ca Andolini şi Biondi – vedea foarte multe acum.

— Despre Tower vorbeşti?

Roland îi aruncă o privire sarcastică.

— Nu. Despre pisică. Tu ce crezi?

Eddie scoase un grohăit afirmativ, ca un hohot de râs. Era ocupat să tragă în piept aerul curat. Se bucura că s-a întors. Dintr-un anumit punct de vedere, făcuse bine că se dusese la New York în carne şi oase – nu mai avusese senzaţia aceea de beznă ascunsă şi de *deşirare* – dar, Dumnezeule mare, ce mai *duhnea* oraşul ăla! Mai ales de la maşini şi de la gazele de eşapament (cei mai răi erau vaporii unsuroşi de motorină), dar mai erau şi mii de alte mirosuri neplăcute. În primul rând, putoarea prea multor trupuri de oameni, căci damful lor de sconcs nu era absolut deloc acoperit de toate parfumurile şi sprayurile cu care se dădeau acei *folken.* Oare chiar nu-şi dădeau seama cât de tare put? Eddie aşa credea. Pe vremuri nici el nu-şi dăduse seama. Pe vremuri ar fi ars de nerăbdare să se întoarcă la New York; pe vremuri ar fi făcut moarte de

om ca să ajungă acolo.

— Eddie? Vino înapoi de pe Nis! spuse Roland plesnind din degete sub nasul lui Eddie Dean.

— Scuze. Cât despre Tower… nu, nu-mi place de el. Iisuse, gândeşte-te cum şi-a pus la adăpost *cărţile!* Cum, pentru salvarea universului ăsta blestemat, a cerut în schimb salvarea ediţiilor alea princeps de tot căcatul!

— Dar el nu gândeşte în aceşti termeni… poate doar în vis. Şi ştii foarte bine că îi vor incendia magazinul când vor vedea că a fugit. Aproape sigur că o vor face. Vor turna benzină pe sub uşă şi-i vor da foc. Sau vor sparge o vitrină şi vor arunca înăuntru o grenadă, fie ea adevărată sau artizanală. Vrei să-mi spui că nu ţi-a trecut deloc prin minte una ca asta?

Fireşte că-i trecuse.

— Poate.

Acum fu rândul lui Roland să scoată mârâitul ca un hohot de râs.

— Nu prea pari convins. Şi-a salvat cărţile. Iar acum ele sunt în Peştera Uşii, şi noi putem ascunde comoara Părintelui Callahan în spatele lor. Deşi cred că o putem considera drept comoara noastră.

— N-am avut impresia că e un om curajos, spuse Eddie. Mi s-a părut mai mult lacom.

— Nu avem toţi vocaţia unei vieţi în slujba săbiei sau a pistolului sau a explorărilor, spuse Roland, însă suntem cu toţii în slujba lui *ka*.

— Pe bune? Şi Regele Purpuriu e în slujba lui *ka*? Şi căutătorii ăia de care ne-a povestit Callahan?

Roland nu-i răspunse.

— S-ar putea să se descurce. Tower, nu pisica.

— Foarte nostim, comentă sec Roland, frecând un băţ de chibrit de turul pantalonilor şi aprinzându-şi ţigara.

— Mulţumesc, Roland. Ai început să înveţi. Acum întreabă-mă dacă eu cred că Tower şi Deepneau o să fugă din New York fără probleme.

— Crezi?

— Nu. Cred că vor lăsa urme. *Noi* ne putem lua după ele, şi

sper din suflet ca oamenii lui Balazar să nu le descopere. Singurul care mă îngrijorează e Jack Andolini, că-i tare deştept. Cât despre Balazar, eu cred că a încheiat un contract cu Corporaţia Sombra.

— A trecut de partea regelui.

— Mda, cred că, la un moment dat, aşa a făcut, spuse Eddie, observând că Roland accentuase cuvântul „rege", ca şi cum ar fi fost limpede că se referă la Regele Purpuriu. Balazar ştie că, atunci când închei un contract, trebuie să faci tot ce scrie acolo, ori să ai un motiv al naibii de bun pentru care nu te supui prevederilor din el. O dai în bară, şi te află toată lumea. Încep să circule zvonuri despre cutăriţă care s-a înmuiat şi şi-a pierdut sângele rece. Mai au trei săptămâni în care să-l găsească pe Tower şi să-l oblige să vândă terenul. Şi o să se dea peste cap în tot timpul ăsta. Sigur, Balazar nu-i de la FBI, dar are *relaţii* şi… şi, Roland, chestia cea mai nasoală cu Tower e că lui nu i se pare reală toată povestea asta. Zici că-şi confundă viaţa cu viaţa unuia din personajele din cărţile alea ale lui şi e convins că totul se va termina cu *bine,* pentru că scriitorul este obligat prin contract să conceapă un happy-end.

— Şi crezi că va fi imprudent.

Eddie scoase un hohot sălbatic:

— *Sunt convins* că va fi imprudent. Problema este dacă îl va prinde Balazar sau nu.

— Atunci va trebui să-l supraveghem pe domnul Tower. Să ne îngrijim de siguranţa lui. La asta te gândeşti, nu?

— La naiba, da!

Tăcură amândoi, duşi pe gânduri. Apoi, ca la un semn, izbucniră în hohote demente de râs. Când le trecu criza, Eddie spuse:

— Cred că ar fi bine să-l trimitem pe Callahan, dacă e de acord. Poate crezi că am înnebunit, dar…

— Nici vorbă, îl întrerupse Roland. E de-al nostru… sau *ar putea* fi. Şi e obişnuit să meargă prin locuri stranii. Am să-i vorbesc chiar astăzi. Şi mâine am să-l trimit prin uşă…

— Lasă-mă pe mine, spuse Eddie. Ţie ţi-a cam ajuns. Pentru

moment, cel puţin.

Roland îl privi cu atenţie şi îşi aruncă ţigara în prăpastie.

— De ce spui una ca asta, Eddie?

— Ai încărunţit şi mai mult aici, răspunse tânărul punând mâna pe creştetul capului său. Şi eşti mai ţeapăn în mişcări. Acum mergi ceva mai bine, dar mi se pare că podagra ţi-a făcut o vizită. Recunoaşte.

— Bine, recunosc, zise Roland.

Situaţia nu era atât de rea dacă Eddie credea că era vorba doar de doamna Reumă.

— De fapt, aş putea să-l aduc pe Callahan în peşteră chiar diseară şi voi putea să iau şi codul poştal, continuă Eddie. Sunt convins că în partea cealaltă va fi deja dimineaţă.

— Nimeni nu trebuie să urce până aici pe întuneric.

Eddie se uită în josul pantei abrupte, spre lespedea care bloca drumul, transformând vreo zece metri de potecă în echilibristică de circ.

— Ai dreptate.

Roland vru să se ridice în picioare, dar Eddie îl apucă de braţ oprindu-l.

— Mai odihneşte-te câteva minute. Te rog.

Pistolarul se aşează la loc, cu ochii aţintiţi asupra tânărului. Eddie oftă adânc şi spuse:

— Ben Slightman e murdar. El e informatorul. Sunt aproape sigur.

— Da. Ştiu.

Eddie căscă ochii mari.

— *Ştii?* Dar de unde…

— Să zicem că am avut bănuielile mele.

— *Cum?*

— Din cauza ochelarilor, îi explică Roland. Ben Slightman cel Bătrân este singurul om din Calla Bryn Sturgis care poartă ochelari. Haide, Eddie, mai avem multe de făcut pe ziua de azi. Putem sta de vorbă pe drum.

Dar n-au putut sta de vorbă. Cel puţin, nu la început, pentru că drumul era mult prea povârnit şi îngust. Însă mai târziu, când ajunseră la capătul terasei de stâncă, cărarea deveni mai largă şi mai îngăduitoare cu cei doi călători. Iar conversaţia fu posibilă. Eddie îi povesti lui Roland despre cartea cu titlul *Doganul* sau *Hoganul* şi despre numele controversat al autorului. Reluă partea cu ciudăţenia de pe pagina cu drepturile de autor (nefiind sigur dacă pistolarul înţelesese cum trebuie) şi spuse că se gândise şi la fiu. Părea o idee complet aiurea, şi totuşi…

— Cred că Jake ar fi aflat deja dacă Benny Slightman îşi ajută tatăl să ne spioneze, zise Roland.

— Şi eşti sigur că n-a aflat?

Întrebarea îl puse pe gânduri pe pistolar. Apoi clătină din cap.

— Jake îl suspectează pe tată.

— Ţi-a spus el asta?

— N-a fost nevoie s-o facă.

Ajunseseră la cai. Iar aceştia îşi ridicară imediat capetele, parcă bucuroşi să îi vadă.

— E la Rocking B., continuă Eddie. Poate că ar fi bine să dăm o fugă până acolo. Să scornim un pretext şi să-l aducem înapoi acasă la Părintele…

Se întrerupse privindu-l pe Roland cu multă atenţie.

— Nu?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că şi Jake e implicat în toată povestea asta.

— Dar asta e o cruzime, Roland. El şi cu Benny Slightman ţin mult unul la celălalt. Foarte mult. Şi dacă Jake o să fie cel care să spună locuitorilor din Calla cu ce se ocupă tatăl lui…

— Jake va face tot ce trebuie să facă, zise Roland. La fel şi noi.

— Dar e un copil, Roland. Nu pricepi?

— Nu va mai fi copil destul de curând, spuse pistolarul.

Încalecă, sperând ca Eddie să nu-i observe grimasa de durere care-i strâmbă chipul atunci când îşi trecu piciorul

drept peste şa. Dar fireşte că Eddie o văzu.

III
DOGANUL – PARTEA A DOUA

1

Jake şi Benny Slightman îşi petrecură dimineaţa aceleiaşi zile desfăcând baloţii de fân din cele trei şure ale moşiei Rocking B. După-amiaza fu rezervată bălăcitului în apele încă destul de plăcute ale lui Whye; numai în locurile mai adânci râul se răcise odată cu sosirea toamnei.

La prânz luară masa în cabana argaţilor, împreună cu vreo şase dintr-aceştia (Slightman cel Bătrân nu a fost prezent, căci se afla la moşia Buckhead, a lui Telford, unde punea la punct o vânzare de vite).

— Nu-l văzui în viaţa mea pă fecioru' lu' Ben să pună mâna la treabă, spuse Cookie aducând la masă cotlete prăjite, spre marea încântare a băieţilor. Ai să-l sleieşti de toată vlaga, măi, Jake.

Aceasta era şi intenţia lui Jake. Îşi imagina că Benny va dormi buştean după întorsul fânului de dimineaţă, scalda de după-amiază şi săriturile din hambar – cam vreo cincisprezece de căciulă – la lumina stacojie a înserării. Singura problemă era că şi el ar fi putut face acelaşi lucru. Când plecă să se spele la pompă – amurgul venise şi trecuse, lăsând în urmă-i petale de trandafiri pastelat ce se vor întuneca în noapte – îl luă pe Ete cu el. Se spălă pe faţă şi îl stropi şi pe billy-bumblerul care ţopăi după ele plin de râvnă.

Apoi Jake se lăsă într-un genunchi şi îi cuprinse cu infinită blândeţe capul în palme.

— Ascultă-mă, Ete.

— Ete!

— Eu am să mă culc, dar vreau să mă trezeşti atunci când răsare luna. Fără să faci zgomot. Pricepi?

— Cepi!

Ceea ce putea să nu însemne nimic, la fel de bine cum putea să însemne că bumblerul înţelesese perfect. Jake ar fi pus rămăşag pe a doua variantă. Avea o încredere nezdruncinată în Ete. Sau poate că era dragoste. Sau poate că era vorba despre unul şi acelaşi lucru.

— Când răsare luna. Spune „lună”, Ete.

— Lu-nă!

Părea în regulă, însă Jake hotărî că îşi va pune şi deşteptătorul interior să-l scoale la răsăritul lunii. Pentru că voia cu tot dinadinsul să se ducă în locul unde îi văzuse pe tăticul lui Benny şi pe Andy cu câteva nopţi în urmă. Întâlnirea aceea extrem de ciudată nu-i dădea pace, ba chiar i se părea tot mai importantă pe măsură ce trecea timpul. Nu voia să creadă că tăticul lui Benny avea ceva de-a face cu Lupii. Şi nici Andy. Dar trebuia să se convingă. Măcar şi pentru simplul motiv că asta ar fi fost ceea ce ar fi făcut Roland dacă ar fi fost în locul lui.

2

Cei doi băieţi dormeau în camera lui Benny. Acolo nu era decât un singur pat, pe care Benny fireşte că-l oferise oaspetelui său, dar pe care Jake îl refuzase. Atunci inventaseră un aşa-zis sistem prin care Benny se culca în pat în nopţile „cu soţ”, iar Jake, în cele „fără soţ”. În noaptea aceasta era rândul lui Jake să doarmă pe jos, fapt care îl bucura nespus pentru că salteaua din puf de gâscă de pe pat era al naibii de moale. Şi, având în vedere ce pusese la cale, aşa era mai bine. Era mai sigur.

Benny stătea cu mâinile sub ceafă şi cu ochii în tavan. Reuşise să-l ademenească pe Ete să se culce în pat, iar acum bumblerul dormea încolăcit ca o virgulă, cu boticul vârât sub coada cârlionţată.

— Jake? se auzi o şoaptă în întuneric. Dormi?

— Nu.

— Nici eu.

O pauză. Apoi:

— M-am simţit foarte bine cu tine aici.

— Şi eu, mărturisi Jake.

— Uneori te simţi singur când nu mai ai fraţi şi surori.

— N-am de unde să ştiu… eu am fost *mereu* singur la părinţi, spuse Jake. Cred că ai fost foarte trist după ce a murit surioara ta.

— Câteodată încă mai sunt trist, spuse Benny.

Bine măcar că tonul fusese destul de nepăsător, iar inima lui Jake nu se frânse.

— Ai să mai stai un pic pe aici după ce-i bateţi pe Lupi?

— Nu prea mult.

— Aveţi treabă, nu?

— Cam aşa ceva.

— Ce treabă?

Treaba lor era să salveze Turnul Întunecat din acest *unde* şi trandafirul din *unde*-le New Yorkului de unde veniseră el şi Eddie şi Susannah, însă Jake nu vru să-i spună adevărul lui Benny, indiferent cât de mult ar fi ţinut la el. Turnul şi trandafirul erau nişte secrete. Nişte treburi ale *ka-tet*-ului lor. Dar nici nu vru să-l mintă.

— Roland nu prea vorbeşte despre chestii din astea, răspunse el.

O altă pauză. Mai lungă. Foşnetul făcut de Benny care încerca să-şi schimbe poziţia uşor, ca să nu-l deranjeze pe Ete.

— Să ştii că *dinh*-ul tău mă cam sperie.

Jake se gândi puţin şi spuse.

— Şi pe mine mă sperie câteodată.

— Îl sperie şi pe taica.

Brusc, Jake se simţi foarte treaz.

— Pe bune?

— Da. Zice că nu l-ar mira dacă după ce scăpaţi de Lupi o să vă întoarceţi împotriva noastră. După aia a spus că a glumit, dar că, totuşi, îl sperie cowboyul ăla bătrân cu faţa dură. Bănuiesc că despre *dinh*-ul tău vorbea, nu?

— Mda, mormăi Jake.

O altă pauză şi îşi spuse că Benny adormise, când îi auzi

din nou vocea:

— Cum era camera ta de acasă, din lumea ta?

Pentru prima oară după mult timp, Jake se gândi la camera lui şi, la început, i se păru uimitor de greu s-o poată descrie. În plus, îi era jenă să i-o descrie în detaliu lui Benny. Sigur că prietenul lui o ducea bine după standardele din Calla – Jake era de părere că existau acolo foarte puţini copii de vârsta lui Benny care să se poată lăuda cu camera lor – însă camera pe care o avusese Jake într-altă viaţă i s-ar fi părut a prinţului din poveşti. Cum să-i spună despre televizor? Despre combina stereo, despre discuri, despre căştile care-i permiteau să-şi asculte muzica în pace? Despre posterele cu Stevie Wonder şi cu grupul Jackson 5? Despre microscopul la care putea să vadă lucruri invizibile ochiului liber? Era oare bine să-i povestească acestui copil despre asemenea minuni?

— Semăna cu asta, doar că avea o masă, spuse el în cele din urmă.

— O masă de *scris?* se entuziasma Benny ridicându-se într-un cot.

— Păi, *daaa,* răspunse Jake pe ton de *Adică pentru ce altceva?*

— Şi aveai şi hârtie? Şi creioane? Şi toc cu peniţă?

— Hârtie, admise Jake, mirându-se că Benny auzise de aşa ceva. Şi tocuri. Dar nu cu peniţă. Cu bilă.

— Tocuri cu bilă? Adică cum?

Şi Jake începu să-i explice. Însă nu după mult timp auzi un sforăit. Se uită spre capătul celălalt al încăperii şi văzu că Ben era culcat tot cu faţa la el, dar că avea ochii închişi.

Ete şi-i deschise pe ai lui – strălucitori în întuneric – şi îi făcu semn cu ochiul. Apoi păru să adoarmă din nou.

Jake se uită vreme îndelungată la Benny, tulburat într-un fel pe care nu şi-l putea explica… sau pe care nu voia să şi-l explice.

În cele din urmă adormi şi el.

După o perioadă de întuneric fără vise, reveni la o stare de semitrezie din cauza unei apăsări pe care o simţea pe mână. Ceva îl trăgea de mână. Şi îl durea. Dinţi. Colţii lui Ete.

— Nu, Ete. Termină, bolborosi el, însă Ete nu fu de acord să înceteze.

Îi prinsese mâna în botic şi i-o scutura uşor în lateral, oprindu-se din când în când ca s-o smucească mai puternic. Se opri doar atunci când Jake se ridică în capul oaselor şi privi tâmp în noaptea scăldată de lună.

— Lu-na, îl informă Ete.

Bumblerul stătea în poponeţ alături, cu botul deschis într-un cert zâmbet şmecheresc. Ochii îi străluceau. Era şi *normal* să-i strălucească, pentru că în străfundurile fiecăruia ardea câte o nestemată albă.

— *Lu-na!*

— Da, da, îi şopti Jake, prinzându-i botul între degete. Ssst!

Îi dădu drumul şi se uită la Benny, care acum sforăia zdravăn, întors cu faţa la perete. Nici cu tunul nu s-ar fi trezit.

— Lu-na, repetă Ete mai încet, privind spre fereastră. Lu-na, lu-na. Lu-na.

4

Jake ar fi renunţat bucuros la şa, însă trebuia să-l ia pe Ete cu el, iar asta i-ar fi îngreunat cu mult călăritul fără şa, dacă nu cumva i l-ar fi făcut imposibil. Din fericire, poneiul pe care i-l împrumutase Overholser era blând ca o pisicuţă şi, în plus, în magazia cu hamuri era o şa de antrenament, veche şi ponosită, cu care până şi un copil mic s-ar fi descurcat.

Jake înşeuă calul şi legă sulul cu sacul de dormit în spatele şeii, în locul pe care oamenii din Calla îl numeau „crupă”. Se simţea greutatea pistolului Ruger dinăuntru şi îi putea desluşi forma dacă strângea sulul cu mâna. Parpalacul cu buzunarul cel încăpător stătea agăţat tot în magazie. Jake îl luă şi îşi legă mânecile în jurul taliei, aşa cum îşi purtau puloverele colegii lui de şcoală în zilele călduroase. Aidoma amintirii despre

camera lui de acasă, şi aceasta păru foarte ştearsă şi îndepărtată, ca o frântură din parada de pe strada principală din ziua când venise circul în oraş…

Viaţa aceea era mai bogată, şopti o voce în mintea lui.

Viaţa aceasta este mai adevărată, şopti o alta.

În această a doua voce credea el, dar inima-i era mâhnită şi îngrijorată atunci când îşi purtă la pas poneiul prin dosul hambarului, îndepărtându-se de casa principală. Ete tropăia mărunţel lângă picioarele lui, privind din când în când la cer şi murmurând „Lu-na, lu-na", dar mai ales adulmecând potpuriul de mirosuri de pe jos. Călătoria aceasta era riscantă. Era periculos şi să traverseze râul Devar-Tete Whye ce despărţea Calla de Bubuit de Tunet, iar Jake era conştient de asta. Însă cel mai tare îl neliniştea sentimentul că va avea parte de o mare supărare. Îşi aminti de mărturisirea lui Benny care îi spusese că a fost minunat să se împrietenească cu el şi să-l aibă ca oaspete la Rocking B. Se întrebă dacă Benny va mai fi de aceeaşi părere şi peste o săptămână.

— Nu contează, oftă el. Este *ka*.

— *Ka*, fu de acord Ete, uitându-se în sus. Lu-nă. *Ka*, lu-nă. Lu-nă, *ka*.

— Taci, îi ceru cu blândeţe Jake.

— Taci *ka*, răspunse amabil Ete. Taci lu-na. Taci Eik. Taci Ete.

Nu mai vorbise atât de mult de luni bune. Acum îşi epuiză repertoriul şi se potoli. Jake îşi mai duse calul de căpăstru încă vreo zece minute, trecând pe lângă casa argaţilor – din care răzbăteau acorduri eterogene de sforăieli, mârâieli şi vânturi – apoi peste dealul de alături. Când ajunse în locul de unde se vedea Drumul de Est, consideră că era de-acum putea să continue călare. Desfăcu parpalacul, îl îmbrăcă, îl aşeză pe Ete în buzunarul din faţă şi încalecă.

5

Era aproape sigur că va putea ajunge la locul unde-i văzuse

pe Andy şi Ben Slightman, însă Roland i-ar fi spus că „aproape sigur” nu-i suficient într-o asemenea situaţie. Aşa că se întoarse la locul unde el şi cu Benny instalaseră cortul şi refăcu drumul din noaptea cu pricina, până ajunse la lespedea de granit care îi amintea de o corabie parţial îngropată. Îi fu uşor să descopere piatra rotundă şi lucioasă. Şi buşteanul adus de ape era la locul lui, deoarece râul scăzuse în ultimele zile din cauza vremii secetoase. Iar Jake spera ca asta să fie în folosul lui.

Se caţără înapoi la locul unde fusese cortul. Îşi luă poneiul pe care îl priponise de un arbust şi îl conduse spre râu. Îl luă pe Ete în braţe şi trecură apa. Căluţul nu era mare, însă apa nici nu-i trecea de smocurile elegante de păr de deasupra copitelor. În mai puţin de un minut ajunseră pe malul celălalt.

Totul părea la fel aici, dar nu era. Jake îşi dădu seama din prima clipă. Cu lună sau nu, aici parcă era mai întuneric. Nu chiar întunericul acela din New Yorkul portalului, şi nici nu se auzeau clopote, dar exista o asemănare. Avea senzaţia că o creatură stă la pândă, că nişte ochi se vor întoarce în direcţia lui dacă va fi atât de prost să le dea de ştire de prezenţa lui. Aici începea Lumea de Capăt. Jake se cutremură, iar Ete se uită la el cu ochi întrebători.

— Nu-i nimic, şopti Jake. Dar trebuie să-mi scot chestia asta din cap.

Descăleca, îl puse jos pe Ete şi îşi ascunse haina lângă o piatră. N-avea nevoie de ea; deja transpira abundent şi era foarte agitat. Bolborositul râului se auzea tare, iar el arunca priviri speriate pe malul celălalt ca să se asigure că nu vine nimeni. Nu voia să fie luat prin surprindere. Senzaţia că nu era singur, că mai erau şi *alţii* acolo era tot mai puternică şi deloc plăcută. Nimic bun nu se putea găsi pe acel mal al râului Dever-Tete Whye; măcar de atâta lucru era sigur. Se simţi mult mai bine când îşi puse hamul pentru pistol şi vârî Rugerul în toc. Arma îl transforma într-o altă persoană care nu-i era întotdeauna pe plac. Însă aici, pe celălalt mal al râului Whye, era fericit să simtă greutatea pistolului lângă pieptul lui, fericit să fie acea persoană: acel *pistolar*.

De mai departe, dinspre est, se auzi ceva zbierând ca o femeie în chinurile morţii. Jake ştia că-i doar o pisică de stâncă – le mai auzise şi înainte, când se scăldase sau pescuise în râu împreună cu Benny dar tot puse mâna strâns pe patul pistolului şi o ţinu acolo până când zbieretul încetă. Ete luase poziţia de „reverenţă”, cu lăbuţele din faţă depărtate, capul plecat şi funduleţul ridicat spre cer. De obicei, când stătea aşa însemna că vrea să se joace, însă acum numai la joacă nu îndemnau colţii lui dezgoliţi.

— E în regulă, îl linişti Jake.

Scotoci iarăşi prin bagaje (nu-i dăduse prin cap să ia cu el o desagă de şa) până când găsi o cârpă cu carouri roşii. Eşarfa lui Slightman cel Bătrân, pe care o furase în urmă cu patru zile de sub masa din casa argaţilor, unde o scăpase administratorul moşiei în timpul unei partide de cărţi şi uitase de ea.

Halal hoţ mai sunt, îşi spuse băiatul. *Mai întâi am furat pistolul tatălui meu, acum mucitoarea tăticului lui Benny. Nu-mi dau seama dacă-i un progres sau o decădere.*

Şi auzi vocea lui Roland răspunzându-i: *Faci ceea ce ai fost chemat să faci. Ce-ar fi să nu te mai baţi atâta cu pumnii în piept şi să treci la treabă?*

Cu basmaua în mână, Jake se uită la Ete şi îi spuse:

— Chestia asta funcţionează mereu în filme. Dar habar n-am dacă merge şi în viaţa reală… mai ales după atâtea săptămâni.

Duse bucata de cârpă spre bumbler, iar acesta îşi întinse gâtul lung şi o adulmecă cu delicateţe.

— Găseşte mirosul ăsta, Ete. Găseşte-l şi ia-i urma.

— Ete!

Rămase pe loc, cu ochii la Jake.

— Ăsta, tolomacule, repetă Jake, dându-i iarăşi să miroasă basmaua. Găseşte! Haide!

Ete se ridică, se învârti în loc de două ori, apoi plecă agale pe mal, spre nord. Din când în când mai amuşina terenul pietros, însă părea mult mai interesat de urletul de muribundă al pisicii de stâncă. Jake îşi urmări prietenul simţind cum îi

dispare orice urmă de speranţă din suflet. În fine, văzuse pe unde o luase Slightman. Ar putea să renunţe la ajutorul lui Ete, să se ducă în direcţia aia, să dea o tură, să vadă ce e de văzut.

Ete vru să se întoarcă spre Jake, dar se opri brusc. Adulmecă pământul mai aproape de băiat. Pe acolo o fi ieşit Slightman din râu? Foarte posibil. Ete scoase un plescăit meditativ, apoi o luă spre dreapta lui – adică spre est. Se strecură uşor printre două stânci. Iar, Jake, revigorat de un licăr de speranţă, se urcă pe cal şi îl urmă.

6

Nu ajunseseră prea departe când Jake îşi dădu seama că Ete mergea pe o potecă adevărată, ce şerpuia pe terenul accidentat, pietros şi arid de pe acest mal al râului. Începu să vadă urme de tehnologie: un cablu electric ruginit, ceva ce semăna cu o placă de circuite imprimate ieşind din nisip, cioburi de sticlă mai mici şi mai mari. În umbra unei lespezi mari, observă o sticlă ce părea întreagă. Descăleca, o ridică de jos, o goli de nisipul strâns numai Dumnezeu ştia de câte zeci (sau sute) de ani şi se uită la ea cu atenţie. Pe o parte, cu litere în relief, era o denumire pe care o recunoscu imediat: Nozz-A-La.

— Băutura preferată a scamatorilor din întreaga lume, murmură Jake, lăsând sticla jos.

Alături se afla un pachet mototolit de ţigări. Îl netezi şi văzu un desen care reprezenta o femeie cu buze roşii, pălărie roşie, şi o ţigară ţinută elegant între două degete lungi. Numele mărcii era PARTI.

Între timp, Ete se oprise la vreo zece, doisprezece metri mai în faţă şi se uita la el peste umăr.

— Bine, spuse Jake. Vin acum.

Alte poteci se alăturară celei pe care mergeau ei, iar Jake îşi dădu seama că se afla pe o continuare a Drumului de Est. Ici şi colo observă şi câteva urme răzleţe de cizme şi altele,

mai mici şi mai adânci – acestea se aflau mai spre marginea drumului, adăpostit de pereţi înalţi de stâncă, unde vânturile puternice ajungeau mai rar. Bănui că urmele de cizme îi aparţineau lui Slightman, iar cele mai adânci erau ale lui Andy. Alte urme nu se mai vedeau. Dar *vor fi,* nu peste multe zile. Urmele cailor cenuşii ai Lupilor venind dinspre est. Şi acelea vor fi adânci. Adânci ca urmele lui Andy.

În faţă, poteca urca peste un deal. De-o parte şi de alta ei creşteau, amintind de tuburile de orgă, cactuşi incredibil de hidoşi, ale căror braţe cilindrice arătau în toate direcţiile. Acolo se oprise Ete. Se uita în jos la ceva şi parcă râdea din nou. Jake se apropie de bumbler, simţind mirosul iute şi amar al cactuşilor ce-i aduse aminte de paharele cu martini pe care obişnuia să le bea tatăl lui.

Ajunse lângă Ete şi se uită şi el în jos. La poalele dealului, în dreapta, se afla o alee desfundată. O poartă glisantă încremenise pe jumătate deschisă în urmă cu o veşnicie, probabil cu mult înainte ca Lupii să înceapă să fure copiii din Ţinuturile de Hotar. Dincolo de ea se înălţa o clădire cu acoperiş arcuit. Lui Jake îi tresaltă inima de bucurie când văzu lumina albă ce ieşea prin ferestrele mici. Nu provenea de la lumânări şi nici de becuri (sau „lumini cu scântei”, cum le zicea Roland). Numai tuburile de neon puteau arunca lumina aceea.

În viaţa lui din New York, lumina fluorescentă îi amintea doar de lucruri triste, plictisitoare: magazine uriaşe, unde marfa este în permanenţă la reduceri, dar unde niciodată nu găseşti ce cauţi; după-amiezi somnoroase petrecute la şcoală, când profesorul turuie fără încetare despre drumurile comerciale din China Antică, sau despre resursele minerale ale Perului şi când afară ploaia cade fără contenire şi când ai senzaţia că nu vei mai auzi niciodată soneria vestind sfârşitul orelor; cabinetul doctorului unde te întinzi, înfrigurat şi stânjenit, doar cu chiloţeii pe tine pe masa de examinare acoperită cu cearşaf din hârtie de unică folosinţă şi când ştii, cumva, că o să ţi se facă o injecţie. Însă în noaptea aceasta, luminile albe îl înveseliră.

— Bravo, băiete, îi spuse lui Ete.

În loc să-şi repete numele, aşa cum făcea mereu ca răspuns la felicitările primite, bumblerul se uită dincolo de Jake şi începu să mârâie. În aceeaşi clipă poneiul tropăi pe loc şi scoase un nechezat nervos. Jake trase de hăţuri, dându-şi seama că mirosul acela amar (însă nu chiar neplăcut) de gin şi de ienupăr devenise mai tare. Privi în jur şi văzu la dreapta lui două braţe ţepoase de cactus care se întindeau, se roteau încet înspre el. Se auzi un scrâşnet slab, şi din trunchiul central al cactusului începu să curgă seva albă. În lumina lunii, Jake văzu că ţepii care se apropiau de el erau lungi şi haini. Creatura îi simţise mirosul, creatura era flămândă, creatura voia să-l mănânce.

— Haide, îi spuse lui Ete şi lovi uşor poneiul cu călcâiele.

Calul nu avu nevoie de alt îndemn şi coborî dealul într-un trap mai rapid, îndreptându-se către clădirea cu luminile fluorescente. Ete mai aruncă o privire suspicioasă spre cactus şi se grăbi să-i ajungă din urmă.

7

Jake ajunse la aleea desfundată şi se opri. La vreo cincizeci de metri mai la vale drumul era traversat de şine de tren care se îndreptau spre Devar-Tete Whye, peste care treceau pe un pod scund. Oamenii buni din Calla, acei *folken,* numeau podul „digul de peste apă”. Cei mai bătrâni îi spuneau „digul *diavolului”*.

— Pe şinele astea trec trenurile care-i aduc pe bolânzi din Bubuit de Tunet, îi şopti el lui Ete.

Simţise el, oare, smucitura Grinzii? Jake era sigur că o simţise. Şi credea că atunci când vor pleca din Calla Bryn Sturgis – *dacă* vor pleca vreodată din Calla Bryn Sturgis – o vor face pe şinele acestea.

Mai rămase o clipă acolo, cu picioarele scoase din scări, apoi îşi îndemnă poneiul pe aleea desfundată, spre clădire. I se părea că seamănă cu o baracă din prefabricate dintr-o bază

militară. Lui Ete îi era greu să se ţină după el tropăind cu picioruşele-i micuţe pe aleea denivelată. Pavajul acela spart putea fi periculos şi pentru cal. Imediat ce trecură de poarta încremenită, Jake descăleca şi se uită în jur după ceva de care să îşi priponească poneiul. În apropiere se aflau nişte tufe, dar ceva îi spuse că se aflau *mult prea aproape.* Că erau mult prea *evidente.* Duse poneiul mai departe, până la fundaţia clădirii, se opri şi îl căută din ochi pe Ete.

— Stai!

— Stai! Ete! Eik!

În spatele unui morman de lespezi erodate ca nişte piese Lego pentru copiii de uriaşi, Jake descoperi alte tufe. Consideră că era mai potrivit să-şi priponească aici calul. Îi mângâie botul lung şi mătăsos şi îi spuse:

— Nu durează mult. Ai să fii cuminte?

Căluţul fornăi şi păru a da din cap. Ceea ce, aşa cum ştia prea bine Jake, nu însemna absolut nimic. Şi, oricum, poate că-şi făcuse griji degeaba. Dar prevederea e mama înţelepciunii. Se întoarse pe alee şi se aplecă să-l ia în braţe pe Ete. Chiar atunci se aprinseră o mulţime de lumini puternice ţintuindu-l în loc, ca pe un gândac pe o lamelă de microscop. Cu Ete susţinut în curbura unui braţ, Jake îşi ridică cealaltă mână ca să-şi ferească ochii. Bumblerul scânci speriat şi clipi des din pleoape.

Nu urmă niciun strigăt de avertisment, nu se auzi nici-o voce aspră care să-i ceară să se identifice. Prin urmare, bănui Jake, luminile fuseseră aprinse de senzori de mişcare. Şi acum, ce? Urmează tir de mitralieră dirijat de computere bipolare? Năvălesc peste el o droaie de roboţei ucigaşi precum ăia pe care îi omorâseră Roland, Eddie şi Susannah în poiana unde începea Grinda? Sau poate va cădea peste el o plasă, imobilizându-l, aşa cum văzuse la televizor într-un film despre vânătoarea în junglă?

Jake se uită în sus. Nici urmă de plasă. Şi nici de mitraliere. Porni din nou, ocolind cu grijă gropile adânci şi sărind peste o gură de canal. Mai încolo aleea era înclinată şi crăpată, dar cât de cât întreagă.

— Poţi să te dai jos, acum, îi spuse el lui Ete. Măi, frate, da' greu te-ai mai făcut. Ai grijă, sau te pun la dietă.

Privi în faţă, mijindu-şi ochii şi ferindu-i de lumina orbitoare. Luminile erau aliniate chiar sub acoperişul arcuit al clădirii din prefabricate. Îi proiectau umbra în spate, lungă şi neagră. Observă câteva hoituri de pisici de stâncă, două la stânga şi alte două la dreapta. Trei erau descompuse până la stadiul de schelet. Al patrulea putrezise zdravăn, însă Jake reuşi să vadă că avea o gaură în el, prea mare să fi fost făcută de un glonţ. Probabil că fusese o arbaletă. Şi se simţi mai liniştit la gândul că nu avea de-a face cu arme ale tehnologiei ultra-avansate. Şi totuşi, cât de nebun era să mai rămână fie şi o secundă în locul ăsta, în loc să o ia la goană spre râu şi spre Calla de pe celălalt mal? Păi, nu?

— Nebun, se gratulă singur.

— Bun-bun, fu de acord Ete, tropăind lângă piciorul lui.

După un minut ajunseră la uşa clădirii. Deasupra ei era o placă ruginită pe care scria:

NORTH CENTRAL POSITRONICS
Coridorul de Nord-Est
Arc Quadrant

AVANPOSTUL 16

Securitate medie
PAROLĂ VOCALĂ DE ACCES

Iar pe uşă, atârnând strâmb în cele două cuie rămase, era un alt anunţ. O glumă? O poreclă? Lui Jake i se păru a fi câte puţin din fiecare. Literele erau sugrumate de rugină şi roase de nisipul şi pietrişul aduse de vânt în numai Dumnezeu ştie cât de mulţi ani.

BINE AŢI VENIT LA DOGAN

Jake se aştepta ca uşa să fie încuiată şi nu fu dezamăgit în această privinţă. Clanţa se mişcă doar un pic sub apăsarea mâinii lui şi îşi spuse că, fără doar şi poate, atunci când fusese nouă, nu se clintise nici măcar atât. În stânga uşii se afla un panou, de asemenea ruginit, cu un buton şi un difuzor cu grilă. Dedesubt scria VOCE. Jake întinse mâna spre buton şi, pe neaşteptate, toate luminile se stinseră, lăsându-l într-o beznă totală. *Sunt acţionate de un temporizator,* îşi zise el. *Reglat la un interval cam scurt. Sau, poate, doar au obosit, aşa cum au obosit toate cele lăsate în urmă de Marii Străbuni.*

Ochii săi se readaptară la lumina lunii şi văzu din nou panoul din stânga uşii. Bănuia cam care putea fi parola. Apăsă butonul.

— BINE AŢI VENIT LA AVANPOSTUL 16, se auzi o voce.

Jake se dădu înapoi tresărind puternic şi înăbuşindu-şi un strigăt de uluire. Sigur că se aşteptase la o voce, însă nu la una atât de asemănătoare cu cea a Monoului Blaine. Mai degrabă, se aşteptase la graiul tărăgănat al lui John Wayne care să-l numească „micuţul cowboy”.

— ACESTA ESTE UN AVANPOST CU SECURITATE MEDIE. AVEŢI ZECE SECUNDE PENTRU A ROSTI PAROLA. NOUĂ… OPT…

— Nouăsprezece, zise Jake.

— PAROLĂ INCORECTĂ. MAI PUTEŢI ÎNCERCA O DATĂ. CINCI… PATRU… TREI…

— Nouăzeci şi nouă, spuse Jake.

— MULŢUMIM.

Uşa se deschise.

9

Jake şi Ete intrară într-o încăpere ce-i aminti băiatului de uriaşa zonă de comandă de sub oraşul Lud pe unde mersese cu Roland pe urmele sferei de oţel care avea să-i ducă la leagănul lui Blaine. Fireşte, sala aceasta era mai mică, însă multe din cadranele şi panourile ei erau la fel. În faţa unora dintre

pupitre se aflau scaune cu rotile, pentru ca ocupanţii lor să nu fie nevoiţi să se ridice în picioare când se deplasau dintr-un loc în altul. Se simţea un susur constant de aer proaspăt şi se auzea hârâitul aspru al instalaţiei care îl producea. Şi, chiar dacă trei sferturi dintre panouri erau luminate, încă mai rămâneau o mulţime închise. Bătrâne şi ostenite: avusese dreptate în această privinţă. Într-un colţ se afla un schelet rânjit în rămăşiţele unei uniforme kaki închis.

Pe o latură a sălii se înşiruiau multe monitoare, amintindu-i lui Jake de biroul tatălui său de acasă – deşi acolo nu erau decât trei, câte unul pentru fiecare reţea de televiziune, iar aici erau… începu să le numere. Treizeci. Imaginile de pe trei dintre ele erau atât de pline cu purici, încât nu-şi putu da seama ce anume reprezentau ele. Două se dădeau peste cap foarte repede, probabil pentru că li se paradise sincronizarea pe verticală. Patru erau stinse. Pe celelalte douăzeci şi unu se vedeau imagini clare la care Jake se holbă din ce în ce mai uluit. Pe vreo şase se vedeau diferite bucăţi din deşert, inclusiv dealul străjuit de cactuşii diformi. Alte două arătau avanpostul – Doganul – din spate şi dinspre alee. Sub acestea erau alte trei monitoare pe care se vedeau imagini din interiorul Doganului. O încăpere ce putea fi o magazie de provizii sau o bucătărie. Un dormitor mic, cu opt paturi suprapuse – pe unul din cele de sus Jake observă un alt schelet. Pe al treilea ecran era chiar sala de comandă, surprinsă de undeva, de sus. Jake se văzu pe sine şi îl văzu şi pe Ete. Mai era un ecran cu o bucată din calea ferată, şi încă unul cu râul Whye văzut de pe malul acesta, splendid sub clarul de lună. În colţul din dreapta se putea observa „digul de peste apă” cu şinele de tren.

Jake rămase mut de uimire în faţa imaginilor de pe celelalte opt monitoare încă funcţionale. Într-una se vedea prăvălia lui Took, întunecată şi pustie pe timpul nopţii. Într-alta, Pavilionul. Alte două monitoare prezentau strada principală din Calla din unghiuri diferite. Un altul – biserica Doamna Liniştii Noastre. Şi pe altul se vedea camera de zi din casa parohială – se vedea *dinăuntru,* nu prin fereastră! Jake

chiar o văzu pe Bambiloi, pisica Părintelui, dormind încolăcită în faţa căminului. Pe celelalte două ecrane erau nişte imagini pe care Jake le presupuse a fi luate din cătunul oamenilor manni (nu avea de unde să fie sigur, căci nu fusese acolo).

Unde mama naibii sunt toate camerele *astea?* se întrebă Jake. *Cum de nu le vede nimeni?*

Nu le vede nimeni pentru că sunt foarte mici, îşi răspunse singur. Şi pentru că au fost bine camuflate. *Zâmbiţi, sunteţi la Camera Ascunsă!*

Dar biserica… şi casa parohială… nici nu *existaseră* în Calla până în urmă cu câţiva ani. Şi *înăuntru? În interiorul* casei parohiale? Cine a pus camera de luat vederi acolo, şi când?

Jake nu ştia când, dar bănuia cine. Slavă Domnului că stătuseră de vorbă afară, pe terasă, sau pe pajişte. Cu toate acestea, oare cât de mult au aflat Lupii – sau stăpânii lor? Cât de mult au înregistrat maşinăriile astea diabolice, *curvele* astea de maşinării diabolice?

Cât de mult au înregistrat şi au transmis?

Jake simţi că îl dor mâinile şi îşi dădu seama că strânsese pumnii atât de tare, încât îi intraseră unghiile în carne. Şi-i descleştă cu greu. Se tot aştepta să audă vocea din difuzorul de la uşă – vocea aceea care semăna într-un mod atât de sinistru cu cea a lui Blaine – luându-l la rost, întrebându-l ce caută acolo. Dar nu se auzea nimic altceva în afară de zumzetul aparaturii şi de fâsâitul enervant al ventilaţiei. Se uită peste umăr şi văzu că uşa pe care intraseră se închisese în urma lor pe balamale pneumatice. Nu se îngrijoră; probabil că se va deschide mult mai uşor din partea aceasta. Iar dacă nu, bunul şi dragul număr nouăzeci şi nouă îl va salva din nou. Îşi aduse aminte cum se prezentase în faţa oamenilor buni din Calla strânşi în pavilion, în seara aceea care acum îi părea ca aparţinând altei vieţi: *Sunt Jake Chambers, fiu al lui Elmer, din neamul lui Eld,* le spusese el. *Din* ka-tet-*ul lui Nouăzeci şi Nouă.* De ce spusese una ca asta? Habar n-avea. Nu ştia decât că se întâmplau din nou tot felul de lucruri. Pe vremuri, la ora de literatură engleză, domnişoara Avery le citise o poezie a lui William Butler Yeats, intitulată „A doua venire”. Era ceva

despre un şoim care se roteşte iar şi iar cu o mişcare turbionară – adică într-un fel de cerc, după cum le explicase domnişoara Avery. Însă aici lucrurile se mişcau în spirală, nu în cerc. Pentru *ka-tet*-ul lui Nouăsprezece (sau al lui Nouăzeci şi Nouă, căci Jake era aproape convins că reprezentau unul şi acelaşi lucru) treburile se precipitau, în vreme ce lumea din jurul lor înainta în vârstă, se destrăma, înceta să mai funcţioneze, se descuama. Ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul ciclonului care o purtase pe Dorothy pe Tărâmul lui Oz, unde vrăjitoarele erau adevărate, iar scamatorii erau la putere. În inima lui, Jake ştia că este foarte normal ca ei să vadă iar şi iar aceleaşi lucruri, şi din ce în ce mai des, pentru că…

Surprinse o mişcare pe unul din ecrane. Se uită într-acolo şi îi văzu pe tăticul lui Benny şi pe Andy, Robotul Mesager, cum coborau de pe dealul străjuit de cactuşi. Braţele cilindrice ale plantelor se balansară înainte, încercând să le blocheze calea – şi, foarte posibil, să-i înţepe. Însă Andy chiar nu avea de ce să se teamă de santinelele cu spini. Întinse mâna şi, fără pic de efort, frânse în două unul din braţele cactusului. Din bucăţile căzute pe jos începu să curgă un soi de mâzgă albă. Poate că nici nu era sevă, îşi spuse Jake. Poate că era sânge. În orice caz, celălalt cactus se retrase la iuţeală. Andy şi Ben Slightman se opriră, foarte posibil ca să discute despre ce tocmai se întâmplase. Rezoluţia imaginii de pe monitor nu era suficient de clară ca să-şi dea seama dacă gura omului se mişcă sau nu.

Jake fu copleşit de un sentiment de panică absolut crâncenă. Parcă tot corpul i se îngreunase ca tras în jos de forţa gravitaţională a vreunei planete uriaşe, ca Jupiter sau Saturn. Nu putea să respire; pieptul nici nu i se mai mişca. *Probabil că aşa s-ar fi simţit şi Bălăioara,* îşi spuse el, complet aiurea, *dacă s-ar fi trezit la timp să-i audă pe cei Trei Urşi întorcându-se acasă.* Sigur, el nu mâncase cerealele urşilor, nu sfărâmase scăunelul Ursuleţului cel Mic, dar cunoştea prea multe secrete. Iar toate aceste secrete se reduceau, de fapt, la *unul singur.* Un singur secret monstruos.

Acum cei doi o porniră mai departe. Spre Dogan.

Ete se uita la el neliniştit, cu gâtul cel lung întins la

maximum, dar Jake nici nu-l vedea. În faţa ochilor i se deschideau flori negre. Va leşina curând. Îl vor găsi întins pe jos. Ete va încerca să-l apere, dar se va ocupa Ben Slightman de el, dacă Andy nu va dori să se atingă de bumbler. Afară erau patru pisici de stâncă moarte, iar tăticul lui Benny o omorâse cel puţin pe una din ele cu arbaleta. Aşa că un billy-bumbler micuţ şi vorbăreţ nu va fi o problemă pentru el.

Ce faci, ai de gând să te comporţi ca un laş? îl întrebă Roland în mintea lui. *Păi, dacă eşti aşa mişel, de ce te-ar ucide? De ce nu te-ar surghiuni la vest, împreună cu toţi cei vrednici de dispreţ, care au uitat chipurile taţilor lor?*

Iar vorbele astea îl făcură să-şi revină. Aproape complet. Trase aer în piept, adânc şi prelung, simţind cum îi ard plămânii. Şi apoi îl dădu afară cu un şuierat exploziv. Apoi se plesni peste obraji cât putu de tare.

— *Eik!* îl dojeni Ete pe un ton şocat.

— Nu-i nimic, îl linişti Jake.

Se uită la monitoarele cu bucătăria şi cu dormitorul şi îl alese pe cel din urmă. În bucătărie nu aveau unde să se ascundă. Sigur, s-ar fi putut să fie un dulap pe undeva pe acolo. Dar dacă nu era? În cazul ăsta ar fi pus-o rău de tot.

— Vino, Ete, spuse şi ieşi din sală, lăsând în urmă bâzâitul aparatelor şi lumina albă a tuburilor de neon.

10

Dormitorul păstra amintiri de mirodenii vechi: scorţişoară şi cuişoare. Involuntar, Jake se întrebă dacă nu cumva simţiseră aceeaşi aromă şi primii arheologi care pătrunseseră în mormintele din piramide. Scheletul tolănit pe patul din colţ îi rânjea cu ospitalitate. *Ai chef sa tragi un pui de somn, micuţule cowboy? Eu trag unul lung!* Pe cutia toracică luceau straturi mătăsoase de pânze de păianjen, şi, la fel de maşinal ca mai înainte, Jake se întrebă câte generaţii de păienjenei s-or fi născut în cavitatea aceea goală. Observă o mandibulă pe una dintre perne, şi o amintire cumplită se deşteptă. Pe

vremuri, într-o lume în care el murise, pistolarul găsise un os exact ca acesta. Şi îl folosise.

În mintea lui Jake se învârteau două întrebări practice şi o hotărâre încă şi mai practică. Câtă vreme va trece până când cei doi vor ajunge aici şi dacă îi vor descoperi sau nu poneiul. Acestea erau întrebările. Dacă şi Slightman venise călare, atunci cu siguranţă că prietenosul căluţ al lui Jake şi-ar fi salutat deja cunoştinţa. Din fericire, Slightman venise pe jos, la fel ca data trecută. Şi Jake ar fi venit pe jos dacă ar fi ştiut că destinaţia lui se află la doar un kilometru la est de râu. Însă, atunci când se furişase de pe moşie, habar nu avusese că *avea* o destinaţie.

Hotărârea era să-i ucidă pe amândoi, şi pe omul din tinichea, şi pe cel din carne şi oase. Dacă putea. Andy s-ar putea să-i dea ceva bătaie de cap, dar ochii lui bulbucaţi, din sticlă albastră, păreau a fi punctul lui vulnerabil. Dacă l-ar putea orbi cumva…

Va fi apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, îl auzi pe pistolar care nu voia să-i mai iasă din cap. *Tu trebuie să te ascunzi undeva. Unde?*

Nu pe priciuri. Se vedeau toate pe monitor şi nu avea cum să imite un schelet. Sub unul din cele două din spate? Riscant, dar va trebui să se mulţumească cu atât… doar dacă nu cumva…

Jake observă o altă uşă. Se repezi la ea şi o deschise. Era o debara, iar debaralele sunt ascunzători minunate. Aceasta, însă, era plină ochi cu tot felul de aparate electronice pline de praf, puse de-a valma. Câteva se rostogoliră afară.

— Căcat! şopti el agitat.

Le înghesui înapoi înăuntru şi închise uşa debaralei. Bine, înseamnă că trebuie să se ascundă sub unul din paturile acelea din…

— BINE AŢI VENIT LA AVANPOSTUL 16, bubui vocea înregistrată. Jake tresări puternic, se uită la stânga şi observă o altă uşă întredeschisă.

Să încerce să vadă ce-i acolo, sau să se repeadă sub unul din paturile din capătul dormitorului? Ar fi avut vreme să

încerce una dintre ascunzători, însă nu pe amândouă.

— ACESTA ESTE UN AVANPOST CU SECURITATE MEDIE. Jake se duse la uşă, şi foarte bine făcu, pentru că Slightman nu aşteptă ca înregistrarea să-şi isprăvească discursul. Din difuzoare se auzi vocea lui spunând „Nouăzeci şi nouă”, apoi mulţumirile computerului.

Era o altă debara, doar cu două sau trei cămăşi destrămate într-un colţ şi un poncho plin de praf agăţat într-un cui. Aerul de aici era la fel de plin de praf ca şi ponchoul, iar Ete strănută delicat de câteva ori când intră în debara, în urma lui Jake.

Băiatul se lăsă în genunchi şi puse un braţ în jurul gâtului subţirel al billy-bumblerului.

— Să nu mai faci aşa dacă nu vrei să ne omoare pe amândoi, îi zise el. Fii cuminte, Ete.

— Minte, Ete, îi şopti bumblerul arătând că a înţeles şi îi făcu cu ochiul. Jake trase uşa spre ei, lăsând-o întredeschisă, aşa cum o găsiseră. Şi începu să spere.

11

Îi auzea bine – chiar *mult prea* bine. Îşi dădu seama că toată clădirea era înţesată cu microfoane şi difuzoare. Iar gândul acesta nu-l linişti câtuşi de puţin. Pentru că, dacă el şi Ete îi auzeau pe *ei*...

Despre cactuşi discutau acum, sau, mai degrabă, despre cactuşi vorbea Slightman de unul singur. Le zicea „cactuci” şi voia să priceapă de ce erau atât de agitaţi.

— Cu siguranţă că din cauza altor pisici de stâncă, sai, îi răspunse Andy cu vocea lui îndatoritoare şi uşor afectată.

Eddie spunea că Andy îi aduce aminte de robotul C3PO din *Războiul stelelor,* film a cărui premieră Jake o aşteptase cu nerăbdare. Şi o ratase cu mai puţin de o lună.

— E sezonul lor de împerechere.

— Mă faci să râd, spuse Slightman. Vrei să zici că cactucii nu-şi dau seama ce pot prinde şi ce nu? Crede-mă când îţi zic

că a mai fost cineva pe aici. Şi nu cu mult timp în urmă.

Jake rămase ca trăsnit, aducându-şi aminte de ceva: oare podeaua din Dogan era acoperită cu praf? Fusese mult prea ocupat să caşte ochii la panourile de control şi la monitoare şi nici n-o băgase în seamă. Dacă el şi cu Ete lăsaseră urme, cei doi le observaseră deja, iar conversaţia asta despre cactuşi era doar o prefăcătorie destinată auzului lor, iar în toată vremea aceasta ei se strecurau tiptil spre uşa dormitorului.

Jake îşi scoase Rugerul din tocul de la subsuoară şi îl strânse în mâna dreaptă, cu degetul mare pe siguranţa trăgaciului.

— Conştiinţa vinovată ne transformă pe toţi în laşi, zise Andy cu emfază, pe un ton ce părea a spune „mie-unul-nu-mi-pasă-dar-m-am-gândit-că-tu-vrei-să-ştii". Aceasta este o adaptare liberă a…

— Mai tacă-ţi fleanca, sac de cuie şi sârme ce eşti, mârâi Slightman. Nu… Şi scoase un ţipăt. Ete se crispa şi i se ridică blana pe ceafă. Începu să mârâie gros. Jake îl apucă de bot.

— Dă-mi drumul! zbieră Slightman. Lasă-mă!

— Dar, bineînţeles, sai Slightman, păru îngrijorat Andy. Doar ce ţi-am apăsat uşor o terminaţie nervoasă de la cot. Ca să produc un rău permanent, ar fi fost nevoie să aplic o presiune de vreo nouăzeci şi ceva de atmosfere.

— De ce naiba să faci una ca asta? se văicări ofensat administratorul. Nu fac eu tot ce vrei, ba chiar mai mult? Nu-mi pun eu pielea pe băţ pentru băiatul meu?

— Şi pentru câteva mici beneficii personale, spuse Andy pe un ton insinuant. Ochelarii… maşina de făcut muzică din desaga de la şa… şi, să nu uităm…

— Ştii foarte bine de ce fac toate astea şi ce s-ar întâmpla dacă aş fi descoperit, spuse Slightman fără urmă de smiorcăială în voce.

Acum tonul lui era al unui om respectabil, dar nespus de ostenit. Jake îl ascultă cu groază tot mai mare. Dacă va scăpa de aici şi îl va demasca pe tăticul lui Benny, trebuia să fie sigur că nu face nici-o greşeală, şi că acesta este cu adevărat un nemernic trădător.

— Da, ai dreptate, adevăr spui că am şi câteva beneficii mărunte, mulţumescu-ţi foarte mult. Am ochelari, ca să văd mai bine cum să-i trădez pe oamenii pe care îi cunosc de o viaţă. Maşina de făcut muzică, pentru ca să nu aud cum mă mustră acea conştiinţă despre care tot dai din gură vrute şi nevrute şi să pot să dorm noaptea. Şi după aia te apuci de mă ciupeşti de cot de-mi ies ochii Rizei naibii din *cap.*

— Ai dreptate, spuse Andy, cu voce schimbată, aducându-i din nou aminte lui Jake de Blaine.

Cum ar fi fost ca Tian Jaffords să audă vocea *aceasta?* Cum ar fi fost s-o audă Vaughn Eisenhart? Sau Overholser? Sau ceilalţi *folken,* ceilalţi oameni buni din Calla?

— Mă împroaşcă cu ocări şi nu scot nici-o şoaptă de protest, necum să mai ridic mâna la ei. „Vino-ncoace, Andy. Du-te-ncolo, Andy. Tacă-ţi gura aia mare. Nu mai cânta cântecele alea prosteşti. Nu ne spune viitorul, pentru că nu vrem să ni-l cunoaştem." Aşa că nu-l mai spun decât Lupilor, pentru că ei vor să asculte veşti care să-i întristeze, iar eu le dau, aşa să ştii, căci pentru mine fiecare lacrimă vărsată este o picătură de aur. „Nu eşti decât un morman de becuri şi cabluri", îmi zic ei. „Zi-ne cum o să fie vremea, cântă copiilor un cântec de leagăn şi du-te naibii de-aici". Iar eu le permit să mă trateze astfel. Căci ăsta-s eu, Andy cel Prost, jucăria copiilor şi ciuca bătăii de joc a tuturor. Dar de *tine,* sai, nu voi accepta să fiu batjocorit. Speri să ai un viitor în Calla după atacul Lupilor, nu-i aşa?

— Ştii foarte bine că aşa este, răspunse atât de încet Slightman încât Jake abia îl auzi. Merit asta.

— Îţi doreşti să trăieşti mai departe în Calla, alături de fiul tău, commala să vă fie de cap! Şi s-ar putea să reuşeşti. Numai că acum viitorul tău depinde de mai mult decât de moartea străinilor. *Depinde şi de tăcerea mea.* Îţi cer în schimb să-mi arăţi respect.

— Asta-i absurd, spuse Slightman după o pauză scurtă.

Din ascunzătoarea sa, Jake era sută la sută de acord cu faptul că era pur şi simplu *absurd* ca un robot să pretindă respect. Însă la fel de absurd fusese şi ursul cel uriaş care

patrula prin pădurea pustie; la fel fusese şi morlocul ce voia să pătrundă tainele computerelor bipolare; la fel şi trenul al cărui unic scop în viaţă era să asculte şi să rezolve ghicitori.

— Şi, fii atent la chestia asta şi răspunde-mi: cum să te respect, când nu mă respect nici măcar pe mine?

Se auzi un ţăcănit metalic asemănător cu cel pe care îl scosese Blaine atunci când simţise cum îl învăluie absurdul, ameninţând să-i prăjească circuitele logice. Apoi Andy zise:

— Niciun răspuns, nouăsprezece. Conectează-te şi dă raportul, sai Slightman. Hai să terminăm odată.

— Bine.

În următoarele treizeci-patruzeci de secunde nu se auzi decât păcănit de taste, urmat apoi de un fluierat modulat, foarte ascuţit, care-i dădu fiori lui Jake şi-l făcu pe Ete să scâncească din fundul gâtului. Băiatul nu mai auzise în viaţa lui un asemenea sunet; absolut firesc: Jake era din New Yorkul anului 1977, iar cuvântul *modem* nu însemna nimic pentru el.

Sunetul strident de întrerupse brusc. Urmă o clipă de tăcere. Apoi se auzi:

— AICI ALGUL SIENTO. VĂ VORBEŞTE FINLI O'TEGO. ROSTIŢI PAROLA. AVEŢI ZECE SECU…

— Sâmbătă, spuse Slightman, făcându-l pe Jake să se încrunte scormonind printre amintiri: mai auzise vreodată numele acestei zile a săptămânii de când venise în Calla? Parcă nu.

— MULŢUMESC. ALGUL SIENTO CONFIRMĂ PAROLA. SUNTEM CONECTAŢI.

Alt şuierat strident.

— RAPORTEAZĂ, SÂMBĂTĂ.

Slightman începu să povestească cum îi urmărise pe Roland şi pe „cel tânăr” la Peştera Vocilor, în care acum se afla un fel de uşă, foarte posibil adusă acolo prin vrăjile făcute de manni. Zise că-şi folosise ocheana, şi reuşise astfel să vadă foarte bine…

— Telescopul, îl întrerupse Andy, cu binecunoscuta-i voce serviabilă şi puţin afectată. Instrumentele acelea se numesc telescoape.

— Poate vrei *tu* să dai raportul în locul meu, Andy, ce zici? se interesă Slightman cu sarcasm usturător.

— Mii de scuze, se miorlăi robotul. Mii de scuze, mii de scuze, continuă, continuă, te descurci de minune.

Urmă o pauză, iar Jake şi-l imagină pe administrator încercând să-i arunce lui Andy o privire ucigătoare, însă nereuşind din cauză că trebuia să-şi dea prea mult capul pe spate. În cele din urmă, îşi reluă relatarea.

— Şi-au lăsat caii în vale şi au urcat pe jos. Aveau la ei un sac trandafiriu în care era ceva greu, pentru că îl treceau dintr-o mână în alta. Era ceva cu colţuri acolo înăuntru; mi-am dat seama când m-am uitat prin ocheana-telescop. Pot să-mi dau cu presupusul?

— DA.

— Cred că sunt două variante. Prima: s-ar putea să fi pus la loc sigur vreo două-trei din cărţile mai preţioase ale Părintelui. Dacă aşa stau lucrurile, cred că ar trebui trimis acolo un Lup ca să le distrugă, imediat după ce misiunea principală va fi dusă la bun sfârşit.

— DE CE?

Nici urmă de inflexiune în vocea aceasta îngheţată. Jake era convins că nu aparţinea unei fiinţe omeneşti. Doar auzind-o şi se simţea neputincios şi speriat.

— Cum adică, de ce? Ca să-i daţi o lecţie, spuse Slightman ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles. Să-i daţi o lecţie preotului!

— ÎN CURÂND CALLAHAN VA FI DINCOLO DE LECŢII, spuse vocea. CARE ESTE A DOUA VARIANTĂ?

Acum Slightman părea zguduit. Iar Jake spera din tot sufletul ca jigodia asta trădătoare chiar să se *simtă* prost. Bun, încerca să-şi apere fiul, unicul său copil, dar de ce credea el că asta i-ar fi dat dreptul să…

— Poate că erau hărţi, zise Slightman. M-am gândit mult, mult, şi am ajuns la concluzia că un om care are cărţi poate avea şi hărţi. Poate că le-a dat hărţi cu Regiunile de Est dinspre Bubuit de Tunet – că nu s-au ferit să spună că într-acolo vor porni după ce-şi termină treaba. Dar dacă hărţi au

ascuns în peşteră, de cap să le fie, chiar dacă vor scăpa cu viaţă din toată povestea asta. Pentru că la anul, nordul va fi la est şi, foarte posibil, în anul următor va schimba locul cu sudul.

Şi, dintr-odată, în bezna plină de praf a debaralei, Jake îl avu în faţa ochilor pe Andy care îl urmărea pe Slightman cum dădea raportul. Ochii electrici ai lui Andy scăpărau. Slightman nu avea de unde să ştie – nimeni din Calla nu avea habar – dar sclipirea aceea rapidă era modul în care roboţii de serie DNF-44821-V-63 exprimau buna dispoziţie. Prin urmare, Andy râdea de Slightman.

Pentru că el ştie mai multe, îşi zise Jake. *Pentru că el ştie ce era în geanta aia. Pun pariu pe un pachet de biscuiţi că aşa e.*

Putea fi sigur? Oare era posibil să-şi folosească harul pe un robot?

Dacă gândeşte, îi spuse pistolarul bine instalat în mintea lui, *atunci poţi să-l atingi.*

Ce să zic… poate.

— Indiferent ce ar fi fost în sacul ăla, tot e un indiciu al naibii de bun că intenţionează să ducă copiii în depresiuni, zicea Slightman acum. Nu spun că-i vor ascunde chiar în peştera *aia.*

— Nu, nu, nu în peştera *aia,* întări şi Andy.

Deşi tonul îi era la fel de preţios ca întotdeauna, Jake îşi închipui cât de repede îi sclipeau ochii cei albaştri. Cum i se „bâlbâiau".

— Prea multe voci în peştera *aia* şi-i vor speria pe micuţi! La naiba!

DNF-44821-V-63, Robotul Mesager. Mesager! Îl puteai acuza pe Slightman de trădare, dar cum să-l acuzi pe Andy de aşa ceva? Pe pieptul lui era stanţat la vedere cu ce anume se ocupa, ce anume *era.* Cuvintele acelea care explicau totul fuseseră tot timpul în faţa ochilor lor. Zei ai mei!

Între timp, tăticul lui Benny îşi bodogănea mai departe raportul către Finli o'Tego, numit, în alte locuri, Algul Siento.

— Pe harta desenată de gemenii Tavery ne-a arătat mina Gloria, care-i la un kilometru jumate distanţă de Peştera

Vocilor. Pot să spun ce mai cred?

— POŢI.

— Defileul care duce la Gloria se sparge în două la vreo patru sute de metri mai la sud. La capăt se află o altă mină veche. Noi îi zicem Pasărea Cardinal Doi. Conducătorul lor, *dinh*-ul lor le tot zice oamenilor că are de gând să-i ascundă pe copii în Gloria, şi cred că la fel va zice şi la adunarea de la sfârşitul săptămânii, cea pe care vrea s-o convoace ca să ne ceară permisiune să lupte cu Lupii. Da' cred că atunci când va veni vremea, o să-i înghesuie pe copii în Pasăre. Şi o să le pună pe Suratele Oriza să stea de strajă – şi în faţă şi deasupra – şi ai face bine să nu le subestimezi pe doamnele astea.

— CÂTE?

— Cred că cinci, dacă o lasă şi pe Sarey Adams să dea cu farfuria. Plus nişte bărbaţi cu arbalete. Şi a pus-o şi pe cafenie să înveţe cum să arunce, pricepi tu, şi am auzit că-i tare bună. Poate cea mai bună. Cum-necum, am reuşit să aflăm unde o să fie copiii. Face o greşeală că-i pune acolo, dar nu-şi dă seama. E periculos, dar i-a îmbătrânit mintea. Poate că tactica asta i-a mai fost de folos şi altă dată.

Fireşte că i-a mai fost de folos. În Canionul Ochet, împotriva oamenilor lui Latigo.

— Acum tot ce mai trebuie să aflăm e unde se vor afla el cu băiatul şi cu ăla tânăr atunci când vor veni Lupii. Poate că o să ne spună la adunare. Sau poate că o să-i zică lui Eisenhart după aia.

— ORI LUI OVERHOLSER.

— Nu. Eisenhart e de partea lui. Overholser nu e.

— TREBUIE SĂ AFLI UNDE VOR FI.

— Ştiu, spuse Slightman. Şi vom afla, Andy şi cu mine, şi o să mai venim o dată în locul ăsta nefericit. Şi după aia, gata. Mă jur pe Domniţa Oriza şi pe Omul Iisus. Atunci mă voi fi achitat de partea mea. Putem să plecăm de aici?

— Într-o clipă, sai, îi răspunse Andy. Ştii bine că trebuie să-mi transmit şi eu raportul.

Urmă un alt fluierat prelung şi strident. Jake strânse din dinţi şi aşteptă să se termine. Şi, la un moment dat, se

termină. Finli o'Tego încheie transmisia.

— Gata?

— Dacă nu cumva mai ai motive să zăboveşti, cred că putem pleca, spuse Andy.

— Nu ţi se pare că-i ceva schimbat pe aici? întrebă pe nepusă masă Slightman, îngheţându-i lui Jake sângele în vene.

— Nu, răspunse Andy, dar nutresc un respect deosebit pentru intuiţia oamenilor. Ai o presimţire, sai?

Urmă o pauză nesfârşită – cam de un minut, deşi Jake ştia că trebuie să fi fost mult mai scurtă. Puse mâna pe capul lui Ete şi aşteptă.

— Nu, zise în cele din urmă Slightman. Probabil că sunt prea agitat, acum că mai e atât de puţin. O, Doamne, cât de mult îmi doresc să se termine odată! Mi-e silă de toată povestea asta!

— Faci ce trebuie, sai.

Jake nu avea de unde să ştie cum se simte Slightman, însă lui unul, compătimirea călâie din tonul lui Andy îi strepezi dinţii.

— Faci *unicul* lucru care trebuie făcut. Nu-i vina ta că eşti tatăl singurului geamăn fără pereche din Calla Bryn Sturgis. Ştiu un cântec care scoate în evidenţă tocmai această idee într-o manieră extrem de emoţionantă. Poate doreşti să-l…

— Gura! se sufocă de furie tăticul lui Benny. Gura, diavol mecanic ce eşti! Mi-am vândut sufletul ăsta blestemat, şi tot nu-ţi ajunge? Trebuie neapărat să mă iei şi peste picior?

— Dacă te-am jignit, îmi cer scuze din adâncul inimii mele, a cărei existenţă nu putem decât să o presupunem. Altfel spus, îţi cer iertare.

Şi Andy părea sincer. Părea că ar crede fiecare cuvânt rostit. Părea că nici usturoi nu mâncase, nici gura nu-i mirosea. Dar Jake n-avea nici cea mai mică îndoială că ochii lui Andy scăpărau hohote mute de râs albastru.

12

Conspiratorii plecară. Din difuzoarele de deasupra se auzi un soi de zornăit fără sens (fără sens pentru Jake), apoi linişte. Aşteptă ca ei să dea peste poneiul lui, să se întoarcă, să-l caute, să-l găsească, să-l omoare. Numără până la o sută douăzeci şi, văzând că nu se întorc, se ridică în picioare (ţeapăn ca un moşneag din cauza supradozei de adrenalină) şi se întoarse în camera de comandă. Exact la timp ca să observe cum se sting luminile acţionate de senzorii de mişcare. Se uită la monitorul pe care era imaginea dealului, şi-i văzu pe ultimii vizitatori ai Doganului trecând printre „cactucii" care, de data aceasta nu schiţară nici-o mişcare. Se pare că se învăţaseră minte. Din nou Jake observă cu ironie diferenţa de înălţime dintre Andy şi Slightman. Ori de câte ori tatăl său ar fi întâlnit o asemenea pereche de Pat şi Pataşon, comenta invariabil *Ăştia-s de la circ.* Cam la atât se limita umorul lui Elmer Chambers.

Când cei doi dispărură din vedere, Jake se uită în jos. Nici fir de praf, fireşte. Nici praf, nici urme. Ar fi trebuit să observe asta încă de când intrase. Cu siguranţă că *Roland* ar fi observat. Roland ar fi observat absolut tot.

Jake voia din tot sufletul să iasă de acolo, dar se forţă să mai aştepte puţin. Dacă aveau să vadă că se aprind luminile în spatele lor, *probabil* că vor presupune că senzorii au detectat vreo pisică de stâncă (sau poate vreun animal din acela solzos căruia Benny îi zicea „tatui"), dar „probabil" nu era suficient. Ca să-i treacă timpul mai uşor, începu să se uite mai atent la panourile de comandă, dintre care multe aveau stanţate pe ele numele Turnătoriei LaMerk. Văzu şi siglele cunoscute ale GE şi IBM, plus încă una pe care n-o ştia – Microsoft. Acestea din urmă purtau emblema FABRICAT IN SUA. Marca aceasta nu se găsea pe produsele LaMerk.

Cele vreo douăzeci şi cinci de tastaturi – dacă nu şi mai multe – erau mai mult ca sigur de la computere. Dar, oare, ce alte aparate se mai aflau acolo? Câte dintre ele mai funcţionau încă? Erau şi arme puse bine în locul acesta? După mintea lui, răspunsul la ultima întrebare era nu – dacă ar fi *existat* arme, fără îndoială că ar fi fost scoase din uz sau furate de către

Andy, Robotul Mesager (şi multe alte aplicaţii).

În cele din urmă îşi spuse că era în regulă să plece de acolo… cu condiţia să fie extrem de prudent, să meargă tiptil până la râu, apoi să se strecoare înapoi pe moşia Rocking B. Ajunsese aproape de uşă când îl trăsni o altă idee. Exista oare o înregistrare a vizitei lui şi a lui Ete în Dogan? Exista oare, pe undeva, vreo casetă video cu ei? Privi din nou la ecrane, acordând mai multă atenţie celui cu sala de comandă. El şi cu Ete se vedeau acolo. Camera de luat vederi trebuie că era amplasată undeva foarte sus, drept pentru care surprindea tot ce se afla acolo.

Isprăveşte, Jake, îl sfătui pistolarul din capul lui. *N-ai ce face, aşa că las-o baltă. Dacă ai să-ţi vâri nasul, s-ar putea să laşi urme. Poate chiar să porneşti vreo alarmă.*

Chestia cu alarma îl convinse. Îl luă în braţe pe Ete – mai mult ca să-şi aducă alinare – şi plecă naibii de acolo. Căluţul se afla exact acolo unde-l lăsase. Păştea frunzele unei tufe cu un aer visător. Pe terenul de şist nu se vedea nici-o urmă… dar nici el nu lăsa urme. Andy ar fi spart suprafaţa tare şi ar fi făcut urme, dar el nu, pentru că nu era destul de greu. Poate că nici tăticul lui Benny nu era.

Încetează. Dacă te-ar fi simţit, s-ar fi întors după tine.

Poate că aşa şi era, dar Jake tot avea senzaţia că intrase în pielea Bălăioarei atunci când ea se furişase în vârful picioarelor din casa celor trei urşi. Îşi duse calul înapoi pe drumul pustiu, îşi puse parpalacul şi îl aşeză pe Ete în buzunarul încăpător. Când încalecă, îl lovi din greşeală de oblâncul şeii.

— Au, Eik! exclamă Ete.

— Taci, puiule, îi şopti Jake întorcându-şi poneiul în direcţia râului. Acum tre' să fii cuminte.

— Minte, fu de acord Ete, făcându-i cu ochiul.

Jake îşi trecu degetele prin blana deasă a bumblerului şi îl scarpină în locul preferat. Ete închise ochişorii, îşi întinse gâtul şi zâmbi.

Când ajunseră la râu, Jake descăleca şi se uită peste lespede în ambele direcţii. Nu văzu nimic, însă asta nu-l împiedică să-

şi simtă inima în gât tot drumul până pe malul celălalt. Se tot gândea la ce ar fi putut răspunde dacă l-ar fi surprins tăticul lui Benny şi l-ar fi întrebat ce caută pe afară în miez de noapte. Dar nu-i veni nimic în minte. La şcoală luase mereu nota zece la compuneri, dar acum descoperea că teama şi gândirea creativă nu fac casă bună. Dacă tăticul lui Benny l-ar fi văzut, ar fi fost vai de steaua lui. Pur şi simplu.

Dar nimeni nu-l surprinse – nici când traversă râul, nici când se întoarse pe moşie, nici când luă şaua de pe căluţ, nici când îl perie. Întreaga lume era tăcută, iar lui Jake asta îi convenea de minune.

13

Jake se culcă la loc pe aşternutul său de paie de pe jos, trăgându-şi cearşaful până la bărbie, iar Ete sări pe patul lui Benny şi se încolăci din nou, cu botul învelit în coadă. Benny mormăi ceva în somn, întinse mâna şi îl mângâie pe funduleţ.

Profund tulburat, Jake se uită la celălalt băiat. Îi plăcea Benny – îi plăcea sinceritatea lui, cheful lui de joacă, plăcerea cu care muncea atunci când i se dădea vreo treabă. Îi plăceau hohotele lui vibrate de râs atunci când îl amuza ceva. Şi îi plăcea felul în care se potriveau în atât de multe privinţe.

Şi, până în noaptea aceasta, îl plăcuse şi pe tăticul lui Benny.

Încercă să-şi imagineze cum se va uita Benny la el când va afla că (a) tatăl lui era un trădător şi că (b) tocmai prietenul lui l-a demascat. Jake simţi că ar fi în stare să-i suporte furia. Dar nu şi durerea.

Îţi închipui că doar durere va fi? Mai gândeşte-te. Lumea lui Benny nu se sprijină pe prea multe certitudini, iar povestea asta o să i le spulbere. Pe toate.

Nu-i vina mea că taică-său e un spion şi un trădător.

Însă nu era nici vina lui Benny. Iar dacă l-ai fi întrebat pe Slightman, probabil că ar fi răspuns că nu era nici vina *lui,* că fusese obligat. Jake credea că e aproape adevărat. Adevărat *pe*

de-a întregul, dacă priveai situaţia din punctul de vedere al unui tată. Ce era, oare, acel ceva pe care gemenii din Calla îl aveau, iar Lupilor le trebuia? Probabil ceva din creierul lor. Vreo enzimă sau vreo secreţie pe care copiii unici n-o produceau; poate chiar acea enzimă sau acea secreţie care crea aşa-zisul fenomen al „telepatiei de gemeni". Indiferent ce ar fi fost, o puteau obţine şi de la Benny Slightman, deoarece Benny Slightman *doar părea* a fi copil unic. Îi murise sora? Cam nasol, nu? *Foarte* nasol, mai ales pentru tatăl care-şi iubea unicul copil rămas. Care nu ar fi suportat să-l piardă.

Şi dacă îl ucide Roland? Atunci cum o să se mai uite Benny la tine?

Odinioară, într-o altă viaţă, Roland promisese că va avea grijă de Jake Chambers, şi apoi îl lăsase să se prăbuşească în abis. Iar Jake îşi închipuise că nu există trădare mai mare. Acum nu mai era chiar atât de sigur. Nu, nu mai era deloc sigur. Gândurile negre îl ţinură multă vreme treaz. În cele din urmă, cu doar o jumătate de oră mai înainte ca prima rază a zorilor să mângâie orizontul, Jake căzu într-un somn superficial şi agitat.

IV
FLUIERAŞUL DIN HAMELIN

1

— Suntem *ka-tet*, zise pistolarul.

Observă privirea nesigură a lui Callahan – imposibil de ratat – şi dădu din cap cu hotărâre.

— Da, Părinte, eşti de-al nostru. Nu ştiu de când, dar ştiu că aşa este. Şi la fel ştiu şi prietenii mei.

Jake aprobă printr-un semn al capului. Şi Eddie. Şi Susannah. Acum se aflau în Pavilion; după ce îl ascultase pe Jake, Roland considera că nu mai trebuie să stea de vorbă în casa preotului, şi nici măcar în curtea din spatele acesteia. I se părea foarte posibil ca Slightman, sau Andy – sau poate chiar vreun alt prieten, nedescoperit încă, al Lupilor – să fi instalat acolo dispozitive de ascultare şi camere de înregistrare. Cerul era cenuşiu, ameninţând cu ploaia, însă vremea era remarcabil de caldă pentru mijlocul toamnei. Nişte doamne (sau poate domni) cu spirit cetăţenesc greblaseră frunzele moarte într-un cerc larg în jurul platformei de pe care se prezentaseră Roland şi prietenii lui, nu cu prea multă vreme în urmă, şi iarba de sub ele era verde ca în toiul verii. Câţiva *folken* înălţau zmeie, câteva perechi se plimbau ţinându-se de mână, doi sau trei comercianţi în aer liber stăteau cu un ochi după muşterii şi cu celălalt la burţile umflate ale norilor. Pe estradă, muzicanţii care îi întâmpinaseră cu atâta însufleţire când sosiseră în Calla Bryn Sturgis repetau nişte cântece noi. În câteva rânduri, nişte localnici se apropiaseră de Roland şi de prietenii lui, cu intenţia de a le da bineţe, însă, de fiecare dată, Roland scuturase din cap cu atâta asprime, că bieţii oameni făcuseră stânga împrejur în mare grabă. Trecuse vremea politeţurilor. Ajunseseră la partea concretă a chestiunii, cum zicea Susannah.

— De azi în patru zile va avea loc adunarea, de această dată a tuturor locuitorilor, nu doar a bărbaţilor din Calla, spuse Roland.

— Vezi bine că trebuie să fie toată lumea prezentă, comentă Susannah. Dacă te bizui pe femei să arunce cu farfuria şi să compenseze, astfel, armele pe care nu le avem, nu cred că-i prea mult să le dai voie şi lor să vină în sala aia afurisită.

— Nu vom putea ţine adunarea în Sala de întruniri dacă vine tot oraşul, observă Callahan. Nu-i suficient spaţiu. O să aprindem torţele şi o s-o ţinem aici.

— Şi dacă plouă? întrebă Eddie.

— Atunci o să ne udăm, ridică preotul din umeri.

— Mai avem patru zile până la adunare şi nouă până vin Lupii, zise Roland. Asta s-ar putea să fie ultima noastră şansă să stăm de vorbă aşa – aşezaţi şi cu mintea limpede. Nu putem sta prea mult, deci haideţi să profităm de timpul pe care îl avem.

Întinse mâinile. Susannah îl prinse de una, Jake de cealaltă. Toţi cinci se apucară de mâini, formând un cerc.

— Ne vedem?

— Te văd foarte bine, spuse Jake.

— Foarte bine, Roland, spuse şi Eddie.

— Limpede ca apa de izvor, scumpete, surâse Susannah.

Ete, care mirosea prin iarbă, nu zise nimic, dar se *uită* la ei şi le făcu cu ochiul.

— Părinte? întrebă Roland.

— Vă văd şi vă aud foarte bine, zâmbi uşor şi Callahan, şi mă bucur că sunt unul de-ai voştri. Deocamdată, cel puţin.

Roland, Eddie şi Susannah auziseră mare parte din povestea lui Jake; Jake şi Susannah auziseră mare parte din cea a lui Roland şi Eddie. Acum, fu rândul lui Callahan să le audă pe amândouă – să „vadă un film în două serii”, cum comentă el mai apoi. Ascultă cu ochii mari şi gura mult prea adesea căscată, îşi făcu cruce când Jake ajunse la partea cu debaraua. Îi spuse lui Eddie:

— N-ai vorbit serios când ai zis că ai să omori femeile şi

copiii, nu-i aşa? A fost doar o cacealma, nu?

Cu un zâmbet firav pe buze, Eddie se uită spre cerul apăsător, gândindu-se cum să-i răspundă.

— Am înţeles de la Roland că ai adoptat nişte poziţii cam prea habotnice pentru unul care nu vrea să i se spună „Preot”.

— Dacă te referi la ideea de a întrerupe sarcina soţiei tale…

Eddie ridică mâna, întrerupându-l.

— Să zicem că nu mă refer la un anumit lucru în mod special. Chestia e că noi avem o treabă de făcut aici, şi avem nevoie de ajutorul tău. *Ultimul* lucru din lume care ne-ar trebui ar fi să ne abaţi de la drumul nostru cu prostiile tale catolice. Aşa că, hai să spunem că da, era o cacealma, şi să trecem mai departe. E de ajuns, *Sfinţia ta?*

Acum zâmbea strâmb, ca scos din sărite. Pe obraji îi înfloriseră pete roşii. Callahan îl privi cu multă atenţie, apoi dădu din cap.

— Da. A fost o cacealma. Să nu mai vorbim despre asta şi să mergem mai departe.

— Bun, spuse Eddie uitându-se la Roland.

— Prima întrebare este pentru Susannah, zise pistolarul. Şi este simplă: cum te simţi?

— Foarte bine, răspunse femeia.

— Adevăr grăieşti?

— Adevăr grăiesc, mulţumesc.

— Nu te doare aici? întrebă Roland atingându-şi tâmpla stângă.

— Deloc. Şi am scăpat şi de senzaţia de nervozitate care mă apuca imediat după apus şi chiar înainte de răsărit.

Îşi trecu palma peste curba sânilor, peste talie şi pântec.

— Şi am pierdut şi din volum. Uite, Roland… am citit undeva că, uneori, animalele sălbatice – animale carnivore, ca tigroaicele, sau ierbivore, ca iepuroaicele sau căprioarele – îşi pot resorbi copiii în cazul în care condiţiile pentru a-i aduce pe lume le sunt potrivnice. Nu crezi că…

I se stinse vocea şi se uită la el plină de speranţă.

Roland şi-ar fi dorit să poată subscrie la această minunată idee, însă nu putea. Şi nici nu-şi mai putea permite să ascundă

adevărul în interiorul *ka-tet*-ului. Clătină din cap. Chipul lui Susannah se alungi a tristeţe.

— Din câte îmi dau seama, doarme liniştită, spuse Eddie. Nici urmă de Mia.

— Rosalita zice la fel, adăugă şi Callahan.

— Adică vrei să zici că ai pus-o pe fătuca aia să mă păzească? exclamă Susannah pe ton asemănător celui al Dettei.

Surâdea, totuşi.

— Când şi când, recunoscu Callahan.

— Gata cu vorba despre fătul lui Susannah, vă rog, interveni Roland. Trebuie să discutăm despre Lupi. Despre ei şi despre încă ceva.

— Dar, Roland… începu Eddie.

Roland ridică mâna, oprindu-l.

— Ştiu câte alte probleme mai avem. Şi ştiu cât de presante sunt ele. Dar mai ştiu şi că s-ar putea să murim aici, în Calla Bryn Sturgis, dacă nu suntem atenţi, iar pistolarii morţi nu mai pot ajuta pe nimeni. Şi nici nu-şi mai pot urma menirea. Sunteţi de acord?

Îi cuprinse cu privirea pe ceilalţi. Nu-i răspunse nimeni. De undeva, din depărtare, se auzea cântec de copii. Voci subţirele, vesele şi inocente. Cântau ceva despre commala.

— Mai *este* încă o problemă de care trebuie să ne ocupăm, continuă Roland. Te implică pe tine, Părinte. Şi locul acela care se numeşte acum Peştera Uşii. Vrei să treci prin uşa aceea şi să te întorci în ţara ta?

— Glumeşti? se înflăcără Callahan. Cum aş putea să refuz şansa să mă întorc chiar şi pentru puţin timp? Spune când şi o voi face.

Roland dădu din cap.

— Poate că mai încolo vom face amândoi o *pasear*[25] într-acolo şi am să te ajut să treci prin uşă. Ştii unde este terenul viran?

— Sigur. Cred că am trecut pe lângă el de mii de ori în cealaltă viaţă.

— Şi ai înţeles cum stă treaba cu codul poştal? îl întrebă şi

Eddie.

— Dacă domnul Tower ţi-a urmat indicaţiile, înseamnă că îl voi găsi notat la capătul gardului, pe latura dinspre 46th Street. Genială idee, apropo.

— Ia numărul… şi află şi data, spuse Roland. Trebuie să fim la curent cu modul în care se scurge timpul acolo, dacă putem. Eddie are dreptate în privinţa asta. Află ce-i de aflat şi întoarce-te. Iar după adunarea din Pavilion, îţi vom cere să mai treci o dată prin uşă.

— De data aceasta spre locul din New England unde se află Tower şi Deepneau, presupuse Callahan.

— Da, zise Roland.

— Dacă îi găseşti, încearcă să vorbeşti mai ales cu domnul Deepneau, interveni Jake, îmbujorându-se atunci când toţi ceilalţi se uitară la el, dar păstrându-şi ochii aţintiţi asupra lui Callahan. Domnul Tower s-ar putea să fie mai recalcitrant…

— Asta-i subestimarea secolului, exclamă Eddie. Probabil că va descoperi vreo zece anticariate cu cărţi vechi şi Dumnezeu ştie cât de multe prime ediţii din *A nouăşpea criză de nervi a lui Indiana Jones* până ai să ajungi tu acolo.

— …dar domnul Deepneau te va asculta, îşi continuă Jake ideea.

— Culta, Eik, fu de acord şi Ete, rostogolindu-se pe spate cu lăbuţele în sus. Culta minte!

Jake începu să-l scarpine pe burtă.

— Dacă există cineva pe lumea asta care să-l poată convinge pe domnul Tower să facă ceva, atunci acel om e domnul Deepneau.

— În regulă, spuse Callahan. Te ascult cu luare-aminte.

Copiii care cântau se apropiaseră. Susannah se întoarse, dar încă nu-i putu vedea; probabil că veneau pe Strada Râului. Şi dacă aşa era, însemna că vor intra în raza lor vizuală atunci când vor trece de grajduri şi vor intra pe strada principală, în dreptul magazinului lui Took. Câţiva dintre oamenii buni din Calla strânşi pe pridvorul prăvăliei se ridicaseră deja în picioare ca să-i privească.

În această vreme, Roland se uita atent la Eddie cu un

zâmbet mic.

— Mai demult, când am folosit cuvântul *presupunere,* mi-ai spus o zicere din lumea ta. Dacă ţi-o aminteşti, mi-aş dori s-o aud din nou.

Eddie râmji.

— *Presupunerea* e mama *eşecurilor* – la asta te referi?

Roland dădu din cap.

— E o zicere bună. Cu toate acestea, acum am să fac eu o presupunere – am s-o bat ca pe un cui în perete – şi am să agăţ în ea toate speranţele noastre de a scăpa cu viaţă din toată povestea asta. Presupunerea mea este că numai Ben Slightman şi Andy uneltesc împotriva noastră. Şi că, dacă ne vom îngriji de ei la momentul cuvenit, ne vom putea duce planul la bun sfârşit.

— Nu-l omorâţi, şopti abia auzit Jake.

Îl trăsese pe Ete aproape de el şi îl mângâia apăsat, repede şi nervos pe cap şi pe gât. Micuţul răbda cu stoicism.

— Mii de scuze, Jake, spuse Susannah, aplecându-se spre băiat, cu mâna pâlnie la ureche. Nu te-am…

— Nu-l *omorâţi!* strigă acum cu voce răguşită şi tremurătoare şi plină de lacrimi. Nu-l omorâţi pe tăticul lui Benny. *Vă rog.*

Eddie se întinse şi îl apucă blând de ceafă.

— Ascultă-mă, Jake, tăticul lui Benny Slightman vrea să trimită o sută de copii la Lupii din Bubuit de Tunet, doar ca să şi-l scape pe al lui. Şi tu ştii foarte bine cum se vor întoarce copiii ăia.

— Da, ştiu, dar el crede că nu are de ales pentru că…

— Ar fi putut să aleagă să fie de partea noastră, zise Roland pe un ton înfiorător prin lipsa lui completă de orice inflexiune.

— Dar…

Dar ce? Jake nu ştia să spună. Dezbătuse iar şi iar în minte acest subiect şi tot nu ajunsese la nici-o concluzie. Pe neaşteptate, lacrimile îi inundară ochii şi i se rostogoliră pe obraji. Callahan întinse mâna spre el, dar băiatul i-o respinse.

Roland oftă.

— Vom face tot ce ne stă în putere ca să-l cruţăm. Numai

atât îţi pot promite. Nu ştiu dacă-i un lucru bun sau nu, căci viaţa familiei Slightman în oraşul acesta va lua sfârşit, presupunând că va mai exista un oraş la sfârşitul săptămânii viitoare. Dar poate că vor începe o viaţă nouă în alt loc, la nord sau la sud pe Semilună. Şi, ascultă ce-ţi spun, Jake: Benny Slightman nu trebuie să afle niciodată că ai auzit ce-a vorbit tatăl lui cu Andy.

Jake se uita la pistolar cu o expresie care parcă nu îndrăznea să fie una de speranţă. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Slightman cel Bătrân, dar nu voia ca Benny să ştie că el fusese cel care îl descoperise pe trădător. Probabil că era o dovadă de laşitate, dar pur şi simplu nu voia ca Benny să ştie asta.

— Sigur? Pe bune?

— Nimic nu este sigur, însă…

Înainte ca Roland să-şi ducă fraza la bun sfârşit, copiii apărură de după colţul străzii. Mergând cu spatele în fruntea lor, cu braţe şi picioare argintii şi trup auriu cu sclipiri prietenoase, era Andy, Robotul Mesager. Într-o mână ţinea o săgeată de arbaletă înfăşurată în eşarfe viu colorate din mătase. Lui Susannah i se păru că aduce cu un maestru de ceremonii la parada de Ziua Independenţei, îşi învârtea bastonul cu mişcări ample, acompaniind copiii cu sunete stridente de cimpoi care răzbăteau din difuzoarele din pieptul şi capul lui.

— Futu-i mama mă-sii, exclamă Eddie năucit. E Fluieraşul din Hamelin.

3

Hai, hai, hai, commala o dată!
Mami face un băiat!
Tati pe Mami a luat
Commala o dat'!

Andy cântă singur strofa aceasta, apoi îndreptă bastonul

spre mulţimea de copii care începură şi ei să cânte cu mult aplomb:

Haide, commala, pe unu!
Tati are un băiat!
Pe Mami a luat
Ca nebunu' s-a distrat!

Râsete vesele. Dar copiii nu erau chiar atât de mulţi pe cât îşi închipuise Susannah după tămbălăul pe care îl auzise. Însă simţi cum inima i se preschimbă în gheaţă la vederea lui Andy acolo, cu ei, mai ales acum, după ce ascultase istorisirea lui Jake. Totodată, simţi şi cum mânia începe să i se zbată în gât şi deasupra tâmplei stângi. Cum îşi permitea să-i conducă aşa, în văzul lumii! Întocmai cum făcuse Fluieraşul, bine observase Eddie – întocmai cum făcuse Fluieraşul din Hamelin.

Acum robotul arătă cu bastonul improvizat spre o fetiţă drăgălaşă, de vreo treisprezece sau paisprezece ani. Făcea parte din familia Anselm, o recunoscu Susannah, nişte fermieri a căror gospodărie se învecina la sud cu cea a lui Tian Jaffords. Fata interpretă foarte curat strofa următoare, pe acelaşi ritm lent care semăna (însă nu era identic) cu scandările de la săritul corzii:

Hai, hai, hai, commala pe doi!
Faceţi aşa şi voi!
Puneţi commala,
Ştiţi că-i cu rost!

Apoi, când începură şi ceilalţi să cânte, Susannah îşi dădu seama că, de fapt, grupul de copii era mai numeros decât i se păruse când năvăliseră de după colţul străzii. Urechile o informaseră mai corect decât ochii, şi exista un motiv perfect normal pentru asta.

Commala pe doi! (cântară ei)
Tati nu-i prost!

Pune orez-commala!
Mami ştie că-i cu rost!

La o primă vedere grupul părea mai mic pentru că o mulţime dintre chipuri erau identice – chipul fetiţei din familia Anselm, de exemplu, era aproape leit cu cel al băiatului de lângă ea. Fratele ei geamăn. Aproape toţi copiii din parada lui Andy erau gemeni. Iar lui Susannah imaginea i se păru de-a dreptul sinistră. I se răsculă stomacul. Şi simţi primul spasm de durere deasupra ochiului stâng. Din proprie voinţă, mâna începu să i se ridice spre locul cu pricina.

Nu, îşi spuse ea. *Nu simt nimic acolo.* Şi îşi forţă mâna să revină la poziţia de dinainte. N-avea de ce să-şi maseze fruntea. N-ai de ce să te masezi acolo unde nu te doare nimic.

Andy întinse bastonul spre un băieţel durduliu şi ţanţoş nevoie mare, care nu putea să aibă mai mult de opt ani. Acesta începu să cânte în falset piţigăiat, făcându-i pe ceilalţi să râdă în hohote.

Hai, hai, hai, commala de trei ori!
Ştiţi ce va ieşi
Puneţi orez commala
Şi veţi fi nemuritori!

La care corul răspunse:

Hai, hai, hai, commala de trei ori!
Orezul vă face nemuritori!
Când puneţi commala
Ajungeţi nişte sori!

Andy observă *ka-tet*-ul lui Roland şi le făcu semne vesele cu bastonul. Le făcură semne cu mâinile şi copiii… dintre care jumătate se vor întoarce bolânzi şi cu balele curgându-le din gură, dacă acest maestru malefic de ceremonii apuca să-şi pună planul în aplicare. Şi copiii aceia vor creşte la dimensiuni gigantice, în urlete de durere, iar apoi vor muri

tineri.

— Răspundeţi-le la salut, spuse Roland, ridicând mâna. Răspundeţi-le, toţi, în numele taţilor voştri!

Eddie îi aruncă lui Andy un zâmbet larg, cu mulţi dinţi.

— Ce mai faci, căcat metalic ce eşti tu? îl întrebă cu voce scăzută şi sălbatică din spatele rânjetului voios. Cum o mai duci tomberon psihopat de diode? Mulţumesc, bine? Mulţumire multă-multă? Te poftesc să mă pupi taman în cur!

Jake izbucni în hohote de râs. Continuară să facă semne cu mâna şi să zâmbească. Copiii le făcură cu mâna şi le zâmbiră. Şi Andy îi salută frenetic, îşi conduse trupa veselă pe strada principală intonând mai departe: *Hai, hai, hai, commala de patru! Am un cal albastru!*

— Toţi îl îndrăgesc, murmură Callahan cu o grimasă îngreţoşată. Generaţii întregi de copii l-au iubit pe Andy.

— Asta se va schimba curând, remarcă Roland.

4

— Alte întrebări? se interesă Roland când Andy şi copiii nu se mai văzură. Puneţi-le acum, dacă vreţi. S-ar putea să fie ultima ocazie.

— Cum rămâne cu Tian Jaffords? întrebă Callahan. Dacă stăm să ne gândim bine, Tian Jaffords a stârnit toată povestea asta. Ar trebui să-i găsim ceva de făcut când toate se vor fi sfârşit.

Roland dădu din cap.

— Am o treabă pentru el. Pe care o va face împreună cu Eddie. Auzi, Părinte, e o privată foarte bună cea de după căsuţa Rosalitei. E înaltă, rezistentă.

Callahan ridică din sprâncene.

— Aşa este, îţi mulţumesc. Au construit-o Tian cu vecinul lui, Hugh Anselm.

— Ai putea să o închizi cu lacăt în următoarele zile?

— Aş putea, dar…

— Dacă lucrurile merg bine, nu vom avea nevoie de lacăt,

dar trebuie să ne luăm toate precauţiile.

— Da, spuse nedumerit Callahan. Bănuiesc că trebuie să ni le luăm, aşa cum zici. Voi face ce-mi ceri.

— Care-i planul, dulceaţă? întrebă Susannah cu o voce ciudat de blândă.

— Nu prea-i un plan. Şi de multe ori merge să te bazezi doar pe instinct. Cel mai important lucru pe care vreau să vi-l spun este că nu trebuie să credeţi absolut nimic din ce veţi auzi de la mine atunci când ne vom ridica de aici, ne vom şterge ţărâna de pe turul pantalonilor şi vom merge alături de *folken*. Şi, mai ales, să nu credeţi nimic din ce voi spune la adunare, când pana va fi în mâna mea. Pentru că nu vor fi decât neadevăruri.

Le surâse stins. Dar ochii lui albaştri şi decoloraţi erau ca de piatră.

— Taica al meu şi taica lui Cuthbert aveau o regulă a lor: mai întâi zâmbetele, apoi minciunile. La urmă focurile de armă.

— Şi suntem aproape, nu? întrebă Susannah. Am ajuns aproape de partea cu împuşcăturile.

Roland aprobă din cap.

— Iar lupta se va desfăşura atât de iute şi se va termina atât de grabnic, încât vă veţi întreba cu toţii la ce ne-au folosit toate planurile şi toată vorbăria, când, în fond, totul se reduce mereu la aceleaşi cinci minute de sânge, de durere şi de prostie.

Ezită puţin, apoi continuă.

— Întotdeauna mă simt rău când se termină. Ca atunci când m-am dus cu Bert să-l vedem pe cel atârnat în ştreang.

— Eu am o întrebare, spuse Jake.

— Întreabă, îl îndemnă Roland.

— Vom învinge?

În loc să-i răspundă imediat, Roland tăcu atât de mult, încât Susannah intră în panică. Apoi spuse:

— Ştim mai multe decât îşi închipuie ei că ştim. *Mult* mai multe. Iar ei au devenit încrezuţi. Dacă singurele piedici sunt Andy şi Slightman, şi dacă nu sunt prea mulţi Lupi în haită –

şi dacă nu rămânem fără farfurii sau cartuşe – atunci, da, Jake, fiu al lui Elmer. Vom învinge.

— Ce înseamnă prea mulţi?

Roland căzu pe gânduri, cu ochii decoloraţi îndreptaţi spre est.

— Mai mulţi decât ţi-ai putea tu închipui, zise el, în cele din urmă. Şi, sper din suflet, mult mai puţini decât şi-ar dori *ei* să fie.

5

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Donald Callahan se afla în faţa uşii nedescoperite, încercând să se concentreze la Second Avenue în anul 1977. Se gândea la bodega Chew Chew Mama's şi la prânzurile pe care le luase adeseori acolo împreună cu George şi Lupe Delgado.

— Comandam garf de vită ori de câte ori aveam ocazia, murmură Callahan, încercând să ignore ţipetele mamei lui care se înălţau din pântecele întunecat al peşterii.

Când intrase acolo, însoţit de Roland, ochii îi fuseseră atraşi de cărţile puse la păstrare de Calvin Tower. Ce multe erau! Şi, la vederea lor, lăcomia îşi făcu drum în inima generoasă a lui Callahan. Însă interesul i se stinse degrabă – n-apucase decât să ia un volum, la întâmplare, şi să vadă că era *The Virginian,* al lui Owen Wister. Căci era tare greu să răsfoieşti cărţi atunci când prietenii tăi morţi şi oamenii care ţi-au fost dragi zbiară la tine şi îţi aruncă vorbe de ocară.

Chiar acum mama lui îl întreba de ce îngăduise unui vampir, unei lipitori mizerabile, să sfărâme crucea pe care ea i-o dăruise.

— Mereu ţi-a fost slabă credinţa, se tângui ea. Credinţa ţi-a fost slabă, iar pofta de băutură ţi-a fost puternică. Pun pariu că şi acum ai vrea un păhărel. N-am dreptate?

Doamne, Dumnezeule, cum să nu. Un păhărel de whisky. Marca Ancient Age. Callahan îşi simţi fruntea transpirată. Inima îşi dublase bătăile. Nu, şi le *triplase.*

— Garful ăla de vită, şopti el. Cu muştar deasupra.

Şi în faţa ochilor îi apăru recipientul din plastic în care se aducea muştarul la mese. Îşi aduse aminte chiar şi cum se numea: Plochman.

— Ce e? întrebă Roland din spatele lui.

— Zic că sunt gata, spuse Callahan. Dacă tot o facem, pentru numele lui Dumnezeu, haide să nu mai zăbovim.

Roland întredeschise lădiţa. Şi, fără de veste, dangătul clopotelor îi perforă timpanele lui Callahan, aducându-i aminte de căutători şi de maşinile lor stridente. I se contractă stomacul, iar din ochi îi ţâşniră lacrimi indignate.

Dar uşa se deschise şi ea, aducând raze de soare care risipiră întunericul de la intrarea peşterii.

Callahan trase adânc aer în piept şi rosti în gând: *Fecioară Maria, zămislită fără de păcat, roagă-te pentru noi, cei care alergăm la tine.* Trecu pragul şi păşi în vara lui '77.

6

Era amiază. Fireşte. Ora prânzului. Şi fireşte că se afla în faţa restaurantului Chew Chew Mama's. Nimeni nu părea să-i fi sesizat sosirea. Specialităţile zilei, notate cu cretă pe tabla din faţa uşii, erau:

HEI, BUN VENIT
LA CHEW CHEW!
SPECIALITĂŢILE DE AZI, 24 IUNIE

STROGANOFF DE VITĂ
GARF DE VITĂ (CU VARZĂ)
TORTILLAS RANCHO GRANDE
SUPĂ DE PUI

ÎNCERCAŢI ŞI PLĂCINTA NOASTRĂ OLANDEZĂ CU MERE!

Bun aşa. Aflase răspunsul la o întrebare. Astăzi era a doua zi după cea în care fusese Eddie acolo. Cât despre cealaltă problemă…

Callahan lăsă în urmă, pentru moment, 46th Street şi o apucă pe Second Avenue. Se uită o dată în spate şi văzu cum uşa îl urmează cu acelaşi devotament cu care îl urma bumblerul pe băiat. Îl vedea şi pe Roland aşezat acolo, lângă ea. Îşi vâra ceva în urechi ca să astupe sunetul înnebunitor al clopotelor.

Mersese exact două cvartale, când se opri ca trăsnit, cu ochii ieşiţi din orbite din cauza şocului, cu gura larg căscată. Îl avertizaseră să se aştepte la una ca asta, amândoi, şi Roland, şi Eddie, dar în adâncul inimii, Callahan nu le dăduse crezare. Îşi închipuise că Restaurantul Spiritual al Manhattanului va fi perfect intact, în această zi perfectă de vară, atât de diferită de toamna mohorâtă din Calla din care venise el. O, da, sigur, poate va fi un anunţ în vitrină care să spună PLECAT ÎN CONCEDIU, ÎNCHIS PANĂ ÎN AUGUST – sau cam aşa ceva – dar absolut sigur va *fi* acolo. O, da, sigur că da.

Dar nu mai era. Mai bine spus, nu mai rămăsese mult din fosta librărie. Partea de la stradă era o epavă calcinată, înconjurată de o bandă galbenă pe care scria ANCHETA POLIŢIEI. Când se apropie, simţi miros de lemn carbonizat, hârtie arsă, şi… foarte vag… iz de benzină.

Un lustragiu bătrâior, care îşi amenajase „afacerea” în faţa magazinului „Station Shoes & Boots” din apropiere, îi zise lui Callahan:

— Mare păcat, nu? Slavă Domnului că nu era nimeni înăuntru.

— Aşa e, să-i mulţumim cu toţii. Când s-a întâmplat?

— La miezul nopţii, când altcândva? Ce, crezi că gălbejiţii ăia unsuroşi îşi flutură coada pe aici ziua-n amiaza mare? N-or fi ei genii, da' nici tâmpiţi nu-s.

— N-o fi fost din cauza vreunui scurt circuit? Sau poate a fost o combustie spontană?

Lustragiul cel vârstnic îi aruncă lui Callahan o privire batjocoritoare de *Haide, măi, mă laşi?* Întinse un deget spre ruina fumegândă.

— Vezi banda aia galbenă de colo? Crezi tu că pun bandă d-aia cu ANCHIETĂ POLIŢÂE la un loc care s-a combus-tu-lat

de capu' lui? Da' de unde, prietene. Nici vorbă. Toată lumea dă p-acilea ştie că Cal Tower era vârât până-n gât în datorii la băieţii răi. Până la sprâncene era vârât, aşa să ştii.

Şi îşi strâmbă în sus şi în jos propriile-i sprâncene, albe, stufoase şi încâlcite.

— Nici nu vreau să mă gândesc la paguba lui. Avea nişte cărţulii de mare preţ acolo, în spate. De maaare preţ, aşa să ştii.

Callahan îi mulţumi frumos lustragiului şi o porni pe Second Avenue. Se tot atingea pe furiş, încercând să se convingă că toate astea se întâmplau cu adevărat. Trăgea în piept cu nesaţ aerul oraşului, cu parfumul lui de hidrocarburi, se desfăta cu toate zgomotele din jur, de la uruitul autobuzelor (pe câteva observă reclame la filmul *Îngerii lui Charlie),* la ciocănitul picamerelor şi la ţignalul necontenit al claxoanelor. Când ajunse lângă Tower of Power Records, se opri în loc, înmărmurit de muzica aceea care curgea spre el din difuzoarele de deasupra intrării în magazinul de discuri. Un cântec vechi, pe care nu-l mai auzise de câţiva ani, foarte la modă în perioada pe care şi-o petrecuse în Lowell. Ceva despre un Fluieraş.

— Crispian St Peters, murmură el. Aşa îl chema pe cântăreţ. Doamne, Dumnezeule, Omule Iisus, chiar se întâmplă! *Chiar sunt în New York!*

Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme acest lucru, o femeie grăbită se răsti nervoasă la el:

— Poate că unii au timp de pierdut să caşte gura în mijlocul drumului, dar sunt şi alţii care au treabă. Crezi că te poţi urni sau măcar să te dai mai în lături?

Callahan îngăimă câteva cuvinte de scuze, dar nu i se păru că femeia l-ar fi auzit (cu atât mai puţin să-i fi apreciat politeţea) şi se puse în mişcare. Senzaţia că visa – că avea un vis extraordinar de *real* – persistă până când ajunse în apropiere de 46th Street. Atunci auzi trandafirul, iar viaţa i se schimbă pentru totdeauna.

7

La început nu percepu decât un murmur, dar, când se apropie, avu sentimentul că aude mai multe voci cântând, voci de *îngeri.* Înălţându-şi cu fericire psalmii spre Dumnezeu. Niciodată în întreaga lui viaţă nu mai auzise ceva atât de minunat. Începu să alerge înspre locul de unde venea cântecul. Ajunse la gard şi îşi lipi mâinile de el. Începu să plângă, nu se putea abţine. Probabil că atrăgea privirile curioase ale trecătorilor, dar nu-i păsa. Dintr-odată înţelese foarte multe despre Roland şi prietenii lui, şi pentru prima dată se simţi de-al lor. Nu era de mirare că se luptau cu atâta îndârjire să supravieţuiască şi să meargă mai departe! Deloc nu era de mirare, când miza era *aceasta!* Ceva de dincolo de gardul cu zdrenţele lui de afişe… ceva atât de incredibil şi de absolut de *minunat*…

Un tânăr cu părul lung prins la spate cu un elastic şi cu o pălărie de cowboy dată pe ceafă se opri lângă el şi îl bătu uşor pe umeri.

— Frumos, nu? îl întrebă cowboyul hipiot. Nu ştiu de ce, dar e superb. Eu vin aici o dată pe zi. Ştii ceva?

Callahan se întoarse spre el ştergându-şi ochii uzi.

— Ce?

Tânărul îşi trecu mâna peste frunte şi peste obraji.

— Am avut cea mai nasoală acnee din lume. Nici nu-ţi poţi imagina cât de nasoală. „Faţă de pizza” e puţin spus. Şi, pe la sfârşitul lui martie, începutul lui aprilie, am început să vin aici… şi mi-au dispărut toate bubele.

Izbucni în râs.

— Dermatologul la care m-a trimis taică-miu zice că m-am curăţat datorită oxidului de zinc, dar eu cred că locul ăsta m-a vindecat. Are el ceva. Tu auzi?

Cu toate că în urechile lui Callahan răsuna cântul cel dulce – parcă era în Catedrala Notre Dame, înconjurat de coruri – el clătină din cap. Din pur instinct.

— Nee, oftă hipiotul cu pălărie de cowboy. Nici eu. Dar câteodată mi se *pare* că aud.

Ridică spre Callahan mâna cu două degete răsfirate în forma literei „V".

— Pace, frate.

— Pace, răspunse Callahan, întorcându-i semnul.

Când hipiotul dispăru din vedere, Callahan îşi trecu palma peste scândurile crăpate ale gardului şi peste un afiş zdrenţuit care anunţa premiera filmului *Războiul zombilor*. Ce-şi dorea mai mult şi mai mult era să treacă dincolo şi să vadă trandafirul… ba chiar să cadă în genunchi în faţa lui şi să i se închine. Dar pe trotuar erau foarte mulţi trecători, iar el deja atrăsese multe priviri curioase, cel mai probabil din partea acelora care, aidoma cowboyului hipiot, aveau o vagă idee despre puterea acestui loc. Cel mai bine ar fi slujit forţa aceea uriaşă de dincolo de gard (să fi fost doar un trandafir? doar atât?) protejând-o. Iar asta însemna să-l apere şi pe Calvin Tower de cei care-i incendiaseră magazinul.

Mângâind scândurile aspre, merse mai departe şi intră pe 46th Street. La capăt se vedea namila de un verde sticlos a hotelului Plaza care-i găzduia pe funcţionarii Naţiunilor Unite. *Calla, Callahan,* îşi spuse el în gând, continuând apoi: *Calla, Callahan, Calvin.* Şi încă: *Hai, Calla, hai, patru, trandafirul e măiastru, hai, Calla, Callahan, hai, patru, Calvin e altul!*

Ajunse la capătul gardului. În primul moment nu observă nimic şi simţi că îl ia cu leşin. Apoi îşi coborî ochii şi uite, la înălţimea genunchiului: cinci cifre scrise cu tuş negru. Scoase din buzunar ciotul de creion pe care îl avea mereu la îndemână şi rupse un colţ din afişul zdrenţuit care anunţa un spectacol ieftin – *Azvârlit în închisoare. Spectacol de varietăţi* – de la un oarecare teatru mic din Manhattan. Pe bucăţica aceea de hârtie mâzgăli cele cinci cifre.

Nu voia să plece de acolo, dar ştia că trebuie: îi era imposibil să gândească limpede în apropierea trandafirului.

Mă voi întoarce, îi şopti el şi, spre marea lui uimire, mintea îi fu săgetată de un gând clar şi adevărat: *Da, Părinte, oricând vrei. Hai, commala.*

Ajuns la colţul dintre Second Avenue şi 46th Street, se uită în urmă. Uşa din peşteră se afla tot acolo, plutind la vreo şase

centimetri de asfalt. O pereche de vârstă mijlocie, fără doar şi poate, doi turişti, dacă era să se ia după ghidurile din mâini, se apropie de el din direcţia hotelului. Sporovăind neatenţi, ocoliră uşa. *Nu o văd, dar o simt,* îşi zise Callahan. Dar dacă trotuarul ar fi fost plin de lume şi n-ar fi putut s-o ocolească? Probabil că ar fi trecut prin locul unde pâlpâia, având, poate, o senzaţie pasageră de frig şi de vertij. Poate chiar auzind, ca de la mare depărtare, dangătul neplăcut al clopotelor, şi simţind miros vag de ceapă arsă sau de carne făcută scrum. Şi, poate, în noaptea aceea, ar fi visat nişte locuri mult mai îndepărtate şi mai stranii decât Oraşul Distracţiei.

Ar putea să se întoarcă, poate chiar ar trebui să se întoarcă, de vreme ce obţinuse codul poştal. Dar se gândi că ar putea face o plimbare vioaie până la Biblioteca Publică a oraşului New York. Acolo, în spatele leilor din piatră, putea obţine ceva informaţii chiar şi un om fără un ban în buzunare. De pildă, locul desemnat de un anume cod poştal. Şi – dacă e să spunem tot adevărul – nu voia să plece încă de acolo.

Flutură din mâini până reuşi să capteze atenţia pistolarului. Ignorând privirile scandalizate ale trecătorilor, Callahan îşi răsfiră toate degetele o dată, de două ori, de trei ori, fără să fie sigur că Roland va înţelege mesajul. Dar se înşelă. Pistolarul dădu vehement din cap, apoi, tot aşa, ca să se facă mai bine înţeles, ridică degetele mari în aer în semn de încuviinţare.

Callahan porni la drum aproape în pas alergător. Nu era bine să mai zăbovească niciun pic, indiferent cât de plăcut i se părea lui New Yorkul. Căci nu era deloc plăcut în locul acela unde îl aştepta Roland. Nu era plăcut şi, după spusele lui Eddie, era şi periculos.

8

Pistolarul înţelese fără probleme mesajul lui Callahan. Treizeci de degete, adică treizeci de minute. Părintele mai avea nevoie de încă o jumătate de oră pe partea cealaltă.

Roland bănuia că îşi dăduse seama cum anume să facă să transforme numărul scris pe gard într-o adresa reală. Cu atât mai bine dacă putea. Informaţia înseamnă putere. Şi uneori, când timpul e mult prea scurt, înseamnă şi viteză.

Gloanţele din urechi blocau complet zbieretele vocilor din peşteră. Clopotele mai reuşeau să răzbată cât de cât, dar foarte înăbuşit. Iar asta era un lucru bun, pentru că sunetul lor era mult mai rău chiar şi decât susurul deşirării. Două zile dacă ar asculta dangătul lor, ar fi numai bun de vârât la balamuc, dar nu va păţi nimic în doar treizeci de minute. La o adică, ar fi putut să arunce ceva prin uşă ca să-i atragă atenţia Părintelui şi să-l roage să se întoarcă mai devreme.

Un timp, Roland urmări strada pe care mergea Callahan. Când se uitase prin uşile de pe plajă fusese ca şi cum ar fi privit prin ochii celor trei: Eddie, Odetta, Jack Mort. Uşa aceasta era puţin diferită, căci putea vedea mereu spatele lui Callahan prin ea, sau chipul lui, atunci când se întâmpla să se întoarcă şi să se uite în urmă.

Ca să-i treacă timpul mai repede, Roland se ridică cu intenţia de a cerceta câteva din cărţile care însemnau atât de mult pentru Calvin Tower încât făcuse din depozitarea lor în siguranţă condiţia esenţială a cooperării lui. Prima pe care o luă în mână avea pe copertă capul unui bărbat. Bărbatul acela fuma o pipă şi purta un soi de pălărie ca acelea de pădurar. Şi Cort avusese una asemănătoare şi, în vremea copilăriei, lui Roland i se păruse aceasta mult mai elegantă decât pălăria veche de călărie a tatălui său, pătată de transpiraţie şi cu şireturile franjurate. Cuvintele de pe carte erau scrise în limba din New York. Roland era convins că le-ar fi putut citi cu uşurinţă dacă s-ar fi aflat pe partea cealaltă, doar că nu era. Astfel că putu să desluşească doar câteva, iar rezultatul fu aproape la fel de năucitor ca sunetul clopotelor.

— Şerloc Hones, citi el tare. Nu, *Holmes*. La fel ca numele purtat de tatăl Odettei. Patru… ronane… scurte. Ronane?

Nu, nu, era un M.

— Patru *romane* scurte cu Şerloc Holmes.

Deschise cartea, mângâind respectuos pagina de titlu, apoi

ducând-o la nas ca să o miroasă: avea aroma iute şi dulceagă a hârtiei vechi de calitate. Reuşi să înţeleagă titlul unuia dintre cele patru romane scurte – *Semnul celor patru.* Însă din celelalte titluri nu reuşi să priceapă decât cuvintele *Câinele* şi *Studiu,* restul fiind păsărească pentru el.

— Semn înseamnă sigul, zise el.

Şi izbucni în râs când îşi dădu seama că, inconştient, începuse să numere literele din titlu. De altminteri, nu erau decât şaisprezece. Puse cartea la loc şi luă alta pe a cărei copertă era desenat un soldat. Reuşi să descifreze un singur cuvânt din titlu: *Mort.* Se uită la o altă carte având pe copertă cu un bărbat şi o femeie sărutându-se. Da, în poveşti erau mai mereu bărbaţi şi femei care se sărutau; cititorilor le plăcea asta. Puse cartea la loc şi se uită după Callahan. Făcu ochii mari când îl văzu pe Părinte intrând într-o sală uriaşă, plină cu cărţi şi cu nişte volume cărora Eddie le zicea albume… deşi pistolarul tot nu înţelegea ce anume avea de-a face albul şi de ce se scria atât de mult despre culoarea asta.

Luă o altă carte şi surâse imaginii de pe copertă. Înfăţişa o biserică în spatele căreia apunea un soare roşu. Semăna un pic cu Doamna Liniştii Noastre. O răsfoi cu stângăcia celui nedeprins cu asemenea activităţi. Puzderie de cuvinte, dar el dacă reuşea să înţeleagă unul din trei. Tocmai ce voia s-o pună la loc, când ceva îi atrase atenţia. Îi *sări* în faţa ochilor. Preţ de o clipă, Roland încetă să mai respire.

Se trase înapoi, fără să mai audă sunetul clopotelor din portal, fără să-i mai pese de sala cu cărţi în care intrase Callahan. Începu să citească din cartea cu biserica pe copertă. Cuvintele îi înotau în faţa ochilor şi nu putea fi sigur. Nu chiar. Dar, pe toţi zeii! Dacă chiar vedea ceea ce i se părea că vede…

Intuiţia îi spuse că aceasta era o cheie. De la care uşă?

Nu ştia, nu putea să citească atât cat să ajungă să afle. Însă cartea părea a-i vibra în mâini. Şi Roland îşi spuse că această carte era ca trandafirul…

…însă existau şi trandafiri negri pe lume.

9

— L-am găsit, Roland! E un orăşel din centrul statului Maine. Îi zice East Stoneham, cam la vreo şaizeci de kilometri la nord de Portland şi…

Se întrerupse, privindu-l mai atent pe Roland.

— Ce s-a întâmplat?

— Clopotele, răspunse pistolarul iute. Degeaba am avut urechile astupate, că tot mi-au inundat capul.

Uşa era închisă, iar clopotele nu se mai auzeau, dar rămăseseră vocile. Chiar acum tatăl lui Callahan îl întreba pe micuţul Donnie dacă are senzaţia că revistele ascunse sub patul lui sunt potrivite pentru un băieţel creştin, şi ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi găsit mama? Iar atunci când Roland propuse să plece din peşteră, Callahan fu mai mult decât încântat. Îşi amintea mult prea limpede conversaţia aceea, la finalul căreia se rugaseră împreună la picioarele patului, iar cele trei reviste *Playboy* ajunseră în cuptorul din spatele casei.

Roland puse la loc lădiţa în geanta trandafirie şi o ascunse din nou în spatele comorii de cărţi a lui Tower. Lăsase acolo şi cartea cu biserica pe copertă, însă cu faţa în jos, ca să o poată găsi mai uşor.

Ieşiră din peşteră şi se opriră o clipă ca să-şi clătească plămânii cu aerul curat.

— Eşti sigur că doar clopotele au fost de vină? îl întrebă Callahan. Sincer îţi spun, arătai de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Clopotele din portal sunt *mai rele* decât fantomele, răspunse Roland.

Adevărat sau nu, răspunsul acesta păru să-l mulţumească pe Callahan. Când porniră pe drumul înapoi spre Calla, pistolarul îşi aminti de promisiunea pe care o făcuse celorlalţi, dar mai ales lui însuşi: fără secrete în *ka-tet* de acum înainte. Cât de repede fusese dispus să încalce această promisiune! Dar simţea că este îndreptăţit s-o facă. *Recunoscuse* unele din numele din cartea aceea. Le vor recunoaşte şi ceilalţi. Şi le va destăinui totul, dacă acea carte se va dovedi atât de importantă pe cât îşi imagina el. Însă acum, nu ar face altceva decât să le abată

atenţia de la povestea cu Lupii. Dacă vor câştiga lupta, atunci poate…

— Roland, sigur eşti bine?

— Da, răspunse pistolarul, lovindu-l prieteneşte pe umăr.

Ceilalţi vor fi în stare să citească acea carte şi, citind-o, vor descoperi ce anume vrea ea să spună. Poate că povestea pe care o spune nu este decât o *simplă* poveste… dar cum să fie doar atât, când…

— Părinte?

— Da, Roland.

— Un roman e o poveste, nu? O poveste născocită.

— Da, una lungă.

— Dar e o fantezie, ceva neadevărat.

— Da, asta înseamnă literatura. O fantezie.

Roland cugetă la cele auzite. Şi *Charlie, trenuleţul Uu-uu* fusese tot o poveste născocită, numai că din multe puncte de vedere, din multe puncte de vedere *esenţiale,* nu fusese. Iar numele scriitoarei se schimbase. Existau multe lumi ţinute toate laolaltă de Turn. Poate că…

Nu, nu acum. Nu trebuie să se gândească acum la asta.

— Spune-mi despre oraşul unde s-au dus Tower şi prietenul lui.

— N-am ce să-ţi spun. L-am găsit într-una din cărţile de telefon ale statului Maine, atâta tot. Şi am mai găsit şi o hartă simplificată a codurilor poştale care mi-a arătat cam pe unde se află.

— Bine. Foarte bine.

— Roland, sigur te simţi bine?

Calla, răspunse gândul lui Roland. *Callahan.* Se forţă să schiţeze un zâmbet. Se forţă să-l bată prieteneşte pe spate.

— Mă simt bine. Hai să ne întoarcem în oraş.

V
ÎNTRUNIREA

1

Niciodată în întreaga lui viaţă Tian Jaffords nu se mai simţise atât de înspăimântat ca atunci când se află pe platforma din Pavilion, privind în jos la toţi oamenii buni, la acei *folken* din Calla Bryn Sturgis. Ştia că nu au cum să fie mai mult de cinci sute – cel mult şase – dar lui i se păreau cu mult mai mulţi, iar tăcerea lor încordată îl secătuia de vlagă. Privi spre soţia lui încercând să găsească la ea liniştea de care avea nevoie, dar în zadar. Chipul Zaliei era tras şi întunecat şi îngheţat, chip de femeie bătrână, nu de tânără care încă mai putea face copii.

Şi nici vremea din după-amiaza aceasta târzie nu-i era de ajutor. Seninul cerului era străveziu aici, însă părea mult prea întuneric pentru ora cinci. Iar norii se aglomeraseră deasupra orizontului dinspre sud-est şi soarele trecuse dincolo de ei chiar atunci când el urcase treptele podiumului. Era o vreme „sucită”, cum ar fi spus Bunelul; vreme care *prevestea* ceva, mulţumesc foarte mult. Acolo, în întunericul permanent al Bubuitului de Tunet, fulgerele îşi începuseră dansul sălbatic.

Să fi ştiut că o să ajungem aici, n-aş mai fi făcut nimic, îşi spuse el înnebunit. *Iar acum nu va mai fi Părintele Callahan care să-mi scoată biata cenuşă din foc.* Deşi Callahan se afla şi el acolo, alături de Roland şi prietenii acestuia – acei oameni cu pistoale mari. Preotul stătea cu braţele încrucişate peste cămaşa lui simplă şi neagră, cu guler îngust şi cu crucea reprezentându-l pe Omul Iisus pe piept.

Îşi spuse că nu trebuie să se mai poarte prosteşte, că Părintele îl va *ajuta,* că îl vor ajuta şi străinii. Veniseră *aici* ca să ajute. Codul după care trăiau ei le *cerea* să ajute, chiar dacă asta le-ar fi adus distrugerea şi ar fi pus capăt misiunii lor. Îşi

spuse că nu are altceva de făcut decât să-i dea cuvântul lui Roland, şi Roland va vorbi. Pistolarul mai urcase o dată pe scena aceasta şi dansase commala şi le cucerise inimile. Oare se îndoia Tian că Roland va mai fi în stare să le câştige din nou inimile? Nu. Dar în forul lui interior Tian se temea că, de această dată, va fi un dans al morţii, iar nu unul al vieţii. Deoarece cu moartea se ocupau omul acesta şi prietenii lui; moartea reprezenta pâinea şi vinul lor. Şerbetul rece cu care îşi curăţau gura la sfârşitul mesei. La acea primă întrunire – să fi fost doar cu mai puţin de o lună în urmă? – Tian vorbise cu furie şi disperare; dar o lună a fost timp suficient pentru a socoti preţul pe care l-ar putea plăti cu toţii. Dacă totul era o greşeală? Dacă Lupii ardeau Calla din temelii cu artificele lor, luau o ultimă dată copiii care le trebuiau, apoi îi aruncau în aer pe cei rămaşi – tineri, bătrâni, şi între două vârste – cu grenadele lor aducătoare de moarte?

Toată suflarea din Calla îl aştepta să înceapă. Erau de faţă: familiile Eisenhart şi Overholser şi Javier şi Took (nenumăraţi aceştia din urmă, dar nici-o pereche de gemeni nu avea vârsta preferată de Lupi, nu, nici vorbă, ce norocoşi mai erau cei din neamul Took!); Telford stătea cu bărbaţii, iar soţia lui durdulie, dar cu trăsături aspre stătea cu femeile; familiile Strong şi Rossiter, şi Slightman şi Hand şi Rosario şi Posella; oamenii manni strânşi laolaltă ca o pată întunecată de cerneală, patriarhul lor, Henchick, alături de tânărul Cantab, pe care îl îndrăgeau toţi copiii; Andy, celălalt preferat al celor mici, se ţinea mai la distanţă, cu mâinile aschilambice în şold, aruncând în întunericul zilei licăriri fulgerătoare din ochii lui electrici; Suratele Oriza, înghesuite una în alta, ca păsările pe sârmă (soţia lui Tian printre ele); şi mulţi cowboy, argaţi, zilieri, chiar şi bătrânul Bernardo, beţivanul oraşului.

În dreapta lui Tian, se foiau, nelalocul lor, cei care purtaseră pana prin oraş. În mod normal, o singură pereche de gemeni ar fi fost de ajuns să anunţe întrunirea; în majoritatea cazurilor lumea ştia dinainte despre ce anume era vorba, iar purtatul penei prin oraş nu era decât o formalitate. De data aceasta (la iniţiativa lui Margaret Eisenhart), cu pana

sacrosanctă plecaseră trei perechi de gemeni, ducând-o din oraş spre gospodăriile din afara lui, apoi la fermele mari şi la moşii, într-o şaretă condusă de un Cantab neobişnuit de tăcut şi trasă de doi catâri identici care cunoşteau drumul şi singuri. Erau gemenii Haggengood, de douăzeci şi trei de ani – cei mai în vârstă, fiind născuţi chiar în anul ultimei incursiuni a Lupilor (dar şi urâţi ca noaptea, după cum spuneau unii, deşi nemaipomenit de harnici, mulţumim foarte mult). Apoi veneau gemenii Tavery, frumuşeii ştrengari ai oraşului, cu talent la desenat hărţi. Ultimii (şi cei mai tineri, deşi erau cele mai mari dintre odraslele lui Tian) erau Heddon şi Hedda. Iar Hedda fu cea care îl convinse să înceapă. Tian se uită la ea şi văzu că fetiţa lui cuminte (chiar dacă destul de urâţică) simţise spaima tatălui ei şi mai avea puţin până când să izbucnească în plâns.

Eddie şi Jake nu mai erau singurii care să poată auzi vorbele celorlalţi în mintea lor; acum şi Tian îşi auzea Bunelul. Însă nu aşa cum era Jamie acum, gângav şi ştirb, ci cum fusese în urmă cu douăzeci de ani: bătrân, dar în stare să te azvârle peste Drumul Râului dacă îi răspundeai obraznic sau dacă tăiai frunză la câini când era treabă multă de făcut. Jamie Jaffords, cal care se luptase pe vremuri cu Lupii. Tian avusese îndoielile lui în privinţa aceasta, dar acum îl credea. Pentru că Roland îl credea.

La dracu, îi mârâi Bunelul în cap. *La ce te perpeleşti şi pierzi vremea, copil prost ce eşti? N-ai decât să-i zici numele şi să te dai deoparte şi să-l laşi pe el să facă restul, la bine sau la rău. Păi, nu?*

Tian se mai uită o clipă la mulţimea înconjurată de torţe care nu-şi mai schimbau culoarea – căci nu era nici-o sărbătoare – ci răspândeau lumini portocalii. Pentru că voia să spună ceva, cumva *simţea nevoia* să spună ceva. Fie şi doar să recunoască faptul că era parţial răspunzător pentru tot ce se petrecea acum. La bine sau la rău.

Bezna dinspre est era brăzdată de fulgere silenţioase.

Roland, stând în aceeaşi poziţie ca Părintele, cu braţele încrucişate la piept, surprinse privirea lui Tian şi îi făcu un

semn uşor din cap. Chiar şi în lumina caldă a torţelor, ochii pistolarului erau reci. Aproape la fel de reci ca ai lui Andy. Însă aceasta era îmbărbătarea de care avea nevoie Tian.

Înălţă pana înaintea lui. Până şi răsuflarea mulţimii păru a amuţi. De undeva de deasupra oraşului, o mierlă ţipă, ca şi cum ar fi vrut să întârzie lăsarea nopţii.

— Nu demult m-am ridicat în această Sală de întruniri şi v-am împărtăşit părerea mea, spuse Tian. V-am zis că atunci când vor veni, Lupii nu ne vor lua doar copiii, ci şi inimile şi sufletele noastre. De fiecare dată când ei fură de la noi, iar noi stăm deoparte şi îi lăsăm să o facă, ne taie puţin mai adânc. Şi dacă tai destul de adânc într-un copac, acel copac va muri. Dacă tai destul de adânc într-un oraş, acel oraş va muri de asemenea.

În negura fermecată a zilei se înălţă sălbatică vocea Rosalitei Munoz, care nu avusese copii în viaţa ei:

— Adevăr spui, îţi mulţumim! Ascultaţi la el, *folken!* Ascultaţi la el cu luare-aminte!

— Ascultaţi la el, ascultaţi la el, ascultaţi la el cu luare-aminte, străbătu îndemnul prin mulţime.

— În seara aceea Părintele s-a ridicat şi ne-a spus că dinspre nord-vest se apropie nişte pistolari, prin Pădurea de Mijloc, pe Calea Grinzii. Unii au râs de el, dar Părintele a spus adevărul.

— Mulţumim, răspunse mulţimea. Părintele a grăit adevărul.

Şi o voce de femeie:

— Iisus fie lăudat! Lăudată fie Maria, maica Domnului!

— De atunci încoace s-au aflat printre noi. Oricine a vrut să le vorbească, le-a *putut* vorbi. Şi nu ne-au promis nimic altceva decât să ne ajute…

— Şi după aia să plece pe drumul lor, lăsând în urmă doar sânge şi ruine, dacă suntem atât de proşti să le permitem să se amestece în treburile noastre! tună Eben Took.

Din mulţime se auziră icnete şocate. Când se stinseră, Wayne Overholser spuse:

— Tacă-ţi fleanca, gură slobodă ce eşti!

Took se întoarse să se uite la Overholser, cel mai bogat moşier din Calla şi cel mai bun muşteriu al său, cu uluire totală. Tian continuă:

— Conducătorul lor, *dinh*-ul lor, este Roland Deschain de Gilead.

Toată lumea ştia cine este Roland, însă menţionarea acestor nume legendare tot reuşi să stârnească un murmur grav, ca un geamăt.

— Din Lumea Dinăuntru. Vreţi să-l ascultaţi? Ce spuneţi, *folken,* vreţi?

Locuitorii din Calla îşi strigară răspunsul:

— Să-l ascultăm! Să-l ascultăm! Să-l ascultăm până la capăt! Să-l ascultăm cu luare-aminte, mulţumim!

Şi se auzi un soi de foşnet ritmic şi înfundat, pe care Tian nu-l identifică din primul moment. Apoi pricepu despre ce era vorba şi îi veni să zâmbească. Aşa suna tropăitul cizmelor de lucru. Dar nu pe scândurile podelei din Sala de întruniri, ci pe iarba Domniţei Riza.

Tian întinse mâna. Roland înaintă prin mulţime. Tropăitul se înteţi. Acum începuseră să bată din picioare şi femeile încălţate cu pantofii lor de sărbătoare. Roland urcă treptele. Tian îi înmâna pana şi coborî de pe scenă, apucând-o de mână pe Hedda şi făcând semn celorlalţi gemeni să o ia înainte. Roland rămase singur, strângând cu cele opt degete rămase la mâini tija lăcuită a penei. În cele din urmă se domoli tropăitul cizmelor de lucru şi al pantofilor de sărbătoare. Torţele sfârâiau şi împroşcau scântei, luminând chipurile ridicate ale oamenilor, dându-le în vileag speranţele şi teama; dându-le în vileag cât se poate de bine. Mierla cântă o dată, apoi tăcu. Spre est, fulgerele tăiau întunericul în felii.

Pistolarul se afla în faţa oamenilor din Calla.

2

O vreme ce păru tuturor foarte lungă, nu făcu nimic altceva decât să-i privească. În fiecare ochi strălucitor şi înspăimântat citea acelaşi lucru. Îl mai văzuse de multe ori înainte şi era lesne de descifrat. Aceşti oameni erau înfometaţi. Şi-ar

cumpăra cu bucurie ceva de mâncare ca să-şi umple burţile neliniştite, îşi aduse aminte de omul care vindea plăcinte pe străzile din Gilead, în cele mai toride zile de vară, şi de numele pe care i-l dăduse acestuia mama lui. Îi zicea „seppe-sai" din cauză că plăcintele lui îi puteau îmbolnăvi pe oameni. *Seppe-sai* însemna *vânzătorul-de-moarte.*

Da, îşi spuse el, *numai că eu şi prietenii mei nu cerem niciun ban.*

Iar la gândul acesta, un zâmbet îi lumină chipul, alungând ani buni de pe obrajii lui bătuţi de vreme şi provocând un oftat de uşurare emoţionată din partea mulţimii. Începu la fel cum începuse în acea seară din urmă cu câteva săptămâni:

— Binecuvântată fie întâlnirea noastră în Calla. Ascultaţi-mă cu luare-aminte, rogu-vă.

Tăcere.

— V-aţi deschis sufletele în faţa noastră. Iar noi ni le-am deschis pentru voi. Nu este aşa?

— Ba da, pistolarule! strigă Vaughn Eisenhart. Aşa este!

— Ne vedeţi aşa cum suntem şi acceptaţi ceea ce facem?

Acum îi răspunse Henchick din neamul oamenilor manni:

— Da, Roland, aşa cum spune în Carte, îţi mulţumim ţie. Eşti din neamul lui Eld. Eşti Albul care stă împotriva Negrului.

De această dată, oftatul mulţimii fu mai prelung. Undeva, în spate, o femeie începu să suspine.

— *Folken* din Calla, căutaţi ajutorul şi sprijinul nostru?

Eddie se crispă. Roland pusese de multe ori întrebarea asta în timpul săptămânilor petrecute în Calla Bryn Sturgis, însă o pusese individual. I se părea extrem de riscant să ceară un răspuns la ea de la întreaga mulţime. Dacă spuneau nu?

O clipă mai târziu, Eddie îşi dădu seama că nu avusese motive de îngrijorare; căci Roland estimase starea de spirit a publicului său cu aceeaşi perspicacitate ca întotdeauna. Sigur, fuseseră unii care chiar spuseseră *nu* – vreo doi-trei din familia Haycox, câţiva din familia Took, şi alţi câţiva din familia Telford se aflau în fruntea opozanţilor – dar marea majoritate a oamenilor dădură glas unui tunător *DA! ŢIE ÎŢI MULŢUMIM!* Alţi câţiva – dintre care Overholser ieşea în evidenţă – nu

ziseseră nici că da, nici că ba. Eddie îşi spuse că, în majoritatea cazurilor, aceasta ar fi fost cea mai inteligentă mişcare. Cea mai *chibzuită*. Însă acum nu era vorba de majoritatea cazurilor; oamenii aceştia se aflau în faţa celei mai grele alegeri pe care o vor avea de făcut vreodată. În cazul în care *ka-tet*-ul lui Nouăsprezece i-ar fi învins pe Lupi, oamenii din acest oraş îşi vor aminti foarte bine cine a spus nu şi cine nu a spus nimic. Se întrebă într-o doară dacă, peste un an de acum, Wayne Dale Overholser va mai fi tot cel mai important moşier din părţile acestea.

Însă chiar atunci Roland începu să vorbească, iar tânărul îşi focaliză întreaga atenţie asupra lui. Întreaga lui atenţie *plină de admiraţie*. Crescând acolo unde crescuse şi, mai ales, în maniera în care crescuse, Eddie auzise puzderie de minciuni. El însuşi spusese foarte multe, unele chiar bine ticluite. Dar când Roland ajunse cam pe la jumătatea discursului său, îşi dădu seama că, până în seara aceasta, în Calla Bryn Sturgis, nu mai întâlnise un asemenea geniu al fabulaţiei. Şi…

Eddie privi în jur şi dădu din cap cu satisfacţie.

Şi mulţimea îi sorbea fiece cuvânt.

3

— Data trecută când m-am aflat în faţa voastră, pe această scenă, începu Roland, am dansat commala. În seara aceasta…

George Telford îl întrerupse. Individul era prea insinuant pentru gustul lui Eddie şi foarte, foarte alunecos, dar se văzu nevoit să remarce curajul, cu atât mai mult cu cât era evident că valurile opiniei generale se rostogoleau în direcţie opusă.

— Da, ne aducem aminte, ai dansat foarte bine! Dar, spune-mi, Roland, rogu-te, cât de bine ştii să dansezi *mortata?*

Murmure dezaprobatoare din mulţime.

— Nu contează cum dansez, zise Roland, deloc stingherit, căci s-au isprăvit zilele mele de dănţuit în Calla. Eu şi cu ai mei avem treabă de făcut în acest oraş. Ne-aţi făcut să ne simţim bine-veniţi, şi vă mulţumim. Ne-aţi suportat

întrebările, ne-aţi cerut ajutor şi sprijin, aşa că acum eu vă rog stăruitor să mă ascultaţi cu multă luare-aminte. Lupii vor veni în mai puţin de o săptămână.

Un oftat de aprobare. Timpul se scurgea printre degete, dar chiar şi cei ostili mai puteau răbda încă cinci zile.

— În seara dinaintea zilei în care vor veni, vreau ca toţi gemenii din Calla sub şaptesprezece ani să se strângă aici.

Roland arătă spre stânga, unde Suratele Oriza instalaseră un cort mare. Acum se aflau mulţi copii acolo, dar cu mult mai puţini decât cei peste o sută ce se vor afla în pericol. Cei mai mari primiseră sarcina să aibă grijă de cei mici pe durata întrunirii, iar câte o Surată trecea periodic pe acolo ca să vadă dacă e totul în regulă.

— Nu vor încăpea în cortul ăsta, Roland, spuse Ben Slightman.

Roland zâmbi:

— Dar vor încăpea într-unul mai mare, Ben, şi cred că Suratele se vor descurca şi vor face rost de unul.

— Chiar aşa, şi le vom aşterne o masă pe care n-o vor uita niciodată! strigă Margaret Eisenhart.

Câteva râsete bonome îi salutară vorbele, dar se stinseră la iuţeală. Probabil că mulţi dintre cei prezenţi acolo se gândeau că, dacă Lupii vor avea câştig de cauză, jumătate din copiii care îşi vor petrece Ajunul Lupului pe Pajişte nu vor mai fi în stare să-şi amintească nici măcar propriul nume, darămite ce au mâncat atunci.

— Vor dormi aici, ca să putem porni la drum devreme, continuă Roland. Din câte am aflat, nu avem cum să ştim dacă Lupii vor veni devreme, târziu, sau în miezul zilei. Am fi proştii lumii dacă ar veni extrem de devreme şi i-ar găsi aici, în loc deschis.

— Şi ce-i opreşte să vină cu o *zi* mai devreme? îl întrerupse Eben Took cu agresivitate. Sau la miezul nopţii în Ajunul Lupului, cum îi zici tu?

— Aşa ceva nu se poate, răspunse fără afectare Roland.

Şi, luând în calcul mărturia lui Jamie Jaffords, erau aproape convinşi de asta. Povestea bătrânului constituia

motivul pentru care îi mai lăsau pe Ben Slightman şi pe Andy să-şi facă de cap încă cinci zile şi nopţi.

— Vin de departe, drumul e greu şi nu îl străbat pe tot călare. Planul le este stabilit dinainte.

— De unde ştii? întrebă Louis Haycox.

— E mai bine să nu-ţi spun, răspunse Roland. S-ar putea ca Lupii să aibă urechi lungi.

O tăcere gânditoare se lăsă peste mulţime.

— În aceeaşi seară, în Ajunul Lupului, vreau să vină aici douăsprezece căruţe, cele mai mari din Calla, cu care să ducem copiii spre nord. Eu personal voi desemna vizitiii. Vom mai avea nevoie şi de persoane care să se îngrijească de cei mici şi să rămână alături de ei când va veni vremea. Şi nu trebuie să mă întrebaţi unde anume îi vom duce, pentru că e mai bine să nu vorbim nici de asta.

Desigur că majoritatea credeau că ştiu unde vor ajunge copiii: în vechea mină Gloria. Veştile se răspândeau repede, aşa cum bine ştia Roland. Ben Slightman se gândise mai departe – la mina Cardinal Doi, la sud de Gloria – şi asta era la fel de bine. George Telford izbucni:

— Nu-l ascultaţi, *folken,* rogu-vă! Şi de-l *ascultaţi,* pentru sufletele voastre şi pentru viaţa voastră în oraşul acesta, *nu faceţi* ce vă cere! E nebunie curată! Am încercat şi înainte să ne ascundem copiii *şi n-a mers!* Şi chiar dacă ar merge, cu siguranţă că se vor întoarce să se răzbune şi ne vor arde oraşul din temelii…

— Taci, laşule.

Vorbise Henchick, cu voce uscată ca un plesnet de bici.

Fără să-i pese de această admonestare, Telford ar fi vorbit mai departe, însă fiul lui cel mare îl prinse de braţ, oprindu-l. La timp. Reîncepuse tropăitul. Telford se uită la Eisenhart cu o privire nedumerită, ce părea a întreba: *Şi tu eşti de acord cu nebunia asta?*

Moşierul clătină din cap:

— N-ar rost să te uiţi aşa la mine, George. Sunt alături de soţia mea, iar soţia mea este alături de cei din neamul lui Eld.

Izbucniră ropote de aplauze. Roland aşteptă să se stingă.

— Moşierul Telford are dreptate. Fără doar şi poate că Lupii vor *şti* unde am adăpostit copiii. Iar atunci când vor veni, *ka-tet*-ul meu va fi acolo să-i întâmpine. Ne-am mai confruntat cu alţii asemenea lor şi în alte dăţi.

Strigăte de aprobare. Tropăieli înfundate. Aplauze ritmice. Telford şi Eben Took se holbară în jur, ca nişte oameni care s-au trezit, fără voia lor, într-un ospiciu.

Când în Pavilion se aşternu din nou liniştea, Roland continuă:

— Câţiva locuitori au fost de acord să lupte împreună cu noi; oameni buni cu arme bune. Iarăşi, acesta nu este un lucru pe care să vi-l împărtăşim chiar acum.

Dar, fireşte, se ştiau deja foarte multe despre Suratele Oriza şi misiunea lor. Şi încă o dată Eddie fu nevoit să se minuneze la maniera în care îi ducea Roland cu zăhărelul pe locuitorii din Calla. Se uită la Susannah, care îşi dădu ochii peste cap şi îi zâmbi. Însă mâna pe care o puse pe braţul lui era rece. Voia să se termine totul cât mai curând. Eddie ştia exact cum se simte.

Telford mai încercă o ultimă dată:

— Oameni buni, ascultaţi-mă! *Toate astea au mai fost încercate şi înainte!*

Jake Chambers fu cel care îi răspunse:

— Nu au fost încercate de către pistolari, sai Telford.

Strigăte sălbatice de aprobare. Tropăieli şi aplauze. Roland se văzu obligat să ridice mâna ca să ceară linişte.

— Majoritatea Lupilor se vor duce unde cred ei că sunt ascunşi copiii, iar acolo ne vom ocupa noi de ei, spuse el. Este foarte posibil, însă, ca nişte grupuri mai mici să atace fermele şi moşiile. Alţii pot chiar intra în Calla. Şi, da, s-ar putea să fie şi nişte incendii.

Îl ascultară toţi, tăcuţi şi respectuoşi, doar dând din cap în semn de încuviinţare, anticipând următoarea idee, exact aşa cum intenţionase el.

— Poţi înlocui o casă arsă. Dar nu şi un copil bolând.

— Aşa este, oftă Rosalita. Nici o inimă bolândă.

Murmure aprobatoare, mai ales din partea femeilor. Căci în

Calla Bryn Sturgis (ca în multe alte locuri), bărbaţilor nu le place să vorbească despre inima lor, cel puţin nu atunci când nu au mintea înecată de aburii băuturii.

— Ascultaţi-mă cu luare-aminte, pentru că doar atât vă mai spun: ştim cu exactitate cine anume sunt Lupii aceştia. Povestea lui Jamie Jaffords ne-a confirmat ceea ce deja bănuiam.

Exclamaţii de surpriză. Capete întoarse. Jamie, stând lângă nepotul lui, reuşi să-şi îndrepte vreo două secunde spatele cocârjat, ba chiar să-şi şi umfle un pic pieptul scofâlcit. Eddie se rugă ca moşneagul să-şi ţină gura în continuare. Dacă i s-ar fi înceţoşat iarăşi mintea şi ar fi început să bălmăjească aiureli de-ale lui, contrazicând spusele lui Roland, sarcina lor ar fi devenit mult mai dificilă. În primul rând ar fi însemnat să-i captureze mai devreme pe Andy şi Slightman. Iar dacă Finli o'Tego – vocea aceea căreia îi raporta Slightman din Dogan – nu mai avea nici-o veste de la ei, se vor isca bănuieli. Mâna de pe braţul lui Eddie se mişcă. Susannah îşi încrucişase degetele chemând norocul.

4

— În spatele măştilor nu sunt fiinţe vii, zise Roland. Lupii sunt servitorii nemorţi ai vampirilor care stăpânesc Bubuit de Tunet.

Un suspin îngrozit urmă acestei minciuni iscusit meşteşugite.

— Prietenii mei, Eddie, Susannah şi Jake, îi numesc *zombi*. Nu pot fi ucişi de arc, arbaletă sau pistol decât dacă sunt loviţi în creier sau în inimă – spuse Roland bătându-se uşor în partea stângă a pieptului ca pentru a-şi accentua spusele. E de la sine înţeles că, atunci când pleacă la luptă, poartă armuri grele pe sub haine.

Henchick dădea încet din cap. La fel făceau şi câţiva dintre bărbaţii şi femeile mai în vârstă – *folken* care apucaseră două atacuri ale Lupilor.

— Asta explică foarte multe, zise patriarhul manni. Dar cum…

— Este mai presus de puterile noastre să-i lovim în creier, pentru că poartă coifuri grele sub glugile mantiilor lor, continuă Roland. Însă noi am mai văzut asemenea creaturi. În Lud. Punctul lor nevralgic se află aici.

Şi se lovi din nou în piept.

— Morţii vii nu respiră, dar au un fel de pieliţă peste inimă. Şi nu îşi pot acoperi locul acela cu armura, căci ar muri. Acolo trebuie să-i lovim.

Se auzi un zumzet şoptit de conversaţie. Apoi vocea Bunelului, stridentă şi entuziasmată:

— Fieşce cuvinţel dă vi-l zace îi aşa cum îi, că am văzut când Molly Vâlvătaia l-o plesnit pe unu' cu fa'fu'ia chiar colo unde zace, şi ăla o căzut şi după aia o dat colţu'!

Eddie simţi cum unghiile tăiate scurt ale lui Susannah îi intră în carne, dar, când se uită la ea, o văzu că râde cu gura până la urechi. Aceeaşi expresie o observă şi pe chipul lui Jake. *Te-ai ţinut tare, tataie, când sorţii ţi-au fost potrivnici îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Hai să-i vedem pe Andy şi pe Slightman cum raportează* scornelile *astea!* îşi zise el. Îl întrebase pe Roland dacă ei (acei *ei* fără chip, reprezentaţi de cineva care îşi spunea Finli o'Tego) vor crede o asemenea abureală. *De mai bine de o sută de ani fac incursiuni pe malul ăsta al râului Whye şi nu au pierdut decât un singur luptător,* îi răspunsese Roland. *Vor crede orice. În momentul acesta, punctul lor* cu adevărat *vulnerabil este înfumurarea.*

— Aduceţi-vă gemenii aici până la ora şapte în Ajunul Lupului, spuse Roland mulţimii. Doamnele – Suratele Oriza – vor avea liste cu numele voastre pe plăcuţe din ardezie. Şi vor bifa fiecare pereche. Sper ca până la nouă seara să-i avem notaţi pe toţi.

— Ba n-o să notezi pă niciunu d-al meu! strigă o voce furioasă din spate,

Posesorul ei îmbrânci lumea din jur şi ajunse lângă Jake. Era un individ îndesat, care deţinea o cultură modestă de orez mai la sud. Roland cotrobăi prin depozitul amintirilor sale

recente (în neorânduială, sigur că da, dar nu se arunca niciodată nimic) şi reuşi să-i găsească numele: Neil Faraday. Unul dintre cei câţiva care nu fuseseră acasă atunci când Roland venise cu *ka-tet*-ul lui să stea de vorbă… sau nu voise să le deschidă. Om harnic, zicea Tian, dar băutor şi mai harnic. Iar rolul ăsta chiar îi venea mănuşă: cearcăne adânci şi negre şi o salvă de cuperoze pe ambii obraji. Şi îngălat taretare. Cu toate acestea, Telford şi Took îi aruncară o privire plină de recunoştinţă ce părea a spune: *Uite că mai e unul zdravăn la cap în tot balamucul ăsta. Slavă zeilor!*

— O să ie ţâncii or'căcând şşş o să deie foc la oraşu' nost, se răsti individul cu un accent atât de pronunţat încât era greu să înţelegi ce vrea să spună. Şşşosăie câte un d'al mieu, da' o să rămân cu trei şşş ie mai bine dăcât nimic!

Faraday îşi rostogoli ochii bulbucaţi spre cei din jur cu o expresie de dispreţ sarcastic:

— Blăstămaţi fiţi dă ne ard. *Jigodii* proaste!

Şi se întoarse la locul lui, lăsându-i pe mulţi zguduiţi de cele spuse. Reuşise ceea ce Telford şi Took nu putuseră face împreună: domolise elanul mulţimii prin tirada lui plină de dispreţ şi (cel puţin pentru Eddie) neinteligibilă.

N-o avea după ce bea apă de sărac ce e, dar cred că Took îi va vinde pe datorie tot anul care vine, îşi spuse Eddie. *În cazul că n-o să-i fie distrus magazinul.*

— Sai Faraday are tot dreptul la opinie, dar sper să se răzgândească în următoarele zile, zise Roland. Şi sper ca voi să-l ajutaţi să se răzgândească. Pentru că, dacă nu o face, s-ar putea să nu-i mai rămână nici un copil, necum trei.

Ridică vocea direcţionând-o spre locul unde Faraday fierbea de furie.

— Şi atunci va vedea cum e să facă muncile câmpului doar cu ajutorul nevestei şi al celor doi catâri.

Telford se apropie de scenă, alb la faţă de mânie.

— Este ceva ce n-ai spune ca să obţii câştig de cauză, om aducător de moarte ce eşti? Există vreo minciună pe care n-ai spune-o?

— Eu nu spun minciuni şi nici nu deţin adevăruri absolute,

îi răspunse Roland. Dacă am dat cuiva senzaţia că aş cunoaşte toate răspunsurile, când, cu o lună în urmă nici nu ştiam de existenţa Lupilor, îmi cer mii de scuze. Daţi-mi voie să vă spun o poveste înainte de a vă ura noapte bună. În vremea copilăriei mele din Gilead, înainte de venirea omului cel bun şi de marele incendiu care a urmat, în vestul baroniei era o fermă de copaci.

— Da' cine a mai auzit să se cultive *copaci?* întrebă cineva din public pe un ton batjocoritor.

Roland zâmbi şi făcu un semn din cap.

— Poate că nu se cultivă copaci obişnuiţi, şi nici măcar cei de esenţă tare, dar aceştia erau teci, cu lemn deosebit de uşor, dar foarte rezistent. Cel mai bun lemn pentru corăbii din câte soiuri există. Dacă tai o fâşie din scoarţa lor şi o arunci în aer, ai s-o vezi cum pluteşte. Şi erau acolo zeci de mii, pe o mie de pogoane de teren, supravegheaţi îndeaproape de pădurarul baroniei. Iar legea, niciodată interpretată altminteri, niciodată încălcată, era: tai doi, plantezi trei.

— Da, interveni Eisenhart. Aşa e şi cu vitele, iar în cazul vitelor *de prăsilă* regula zice să tai sau să vinzi una din cinci. Deşi nu mulţi dintre noi îşi pot permite să facă asta.

Roland cutreieră cu privirea pe deasupra mulţimii.

— În vara când am împlinit zece ani, asupra pădurii de teci s-a abătut năpasta. Pe ramurile cele mai de sus şi-au ţesut păianjenii pânzele albe, iar copacii aceia au murit de la vârf în jos, putrezind treptat, prăbuşindu-se singuri din cauza greutăţii lor, înainte ca mana să le ajungă la rădăcini. Pădurarul a văzut ce se petrece şi a poruncit ca toţi copacii buni să fie tăiaţi fără întârziere. Ca să salveze lemnul cât încă mai avea ce să salveze, pricepeţi? Nu se mai punea problema să planteze trei pentru doi doborâţi, căci nu mai avea niciun sens. Iar în vara următoare nu mai era nici-o pădure de teci la est de Gilead.

Tăcere deplină. Ziua se topise într-un amurg prematur. Torţele sfârâiau. Toţi ochii erau aţintiţi asupra pistolarului.

— Aici, în Calla, Lupii recoltează copii, fără ca măcar să se ostenească să-i cultive, pentru că – ascultaţi ce vă spun – de

treaba asta se ocupă bărbaţii şi femeile. Până şi cei mici ştiu cum stau lucrurile. „Tati nu-i prost; pune orez-commala, Mami ştie că-i cu rost.”

Murmure din mulţime.

— Lupii vin, iau, apoi aşteaptă. Iau… aşteaptă. Până acum le-a mers bine, deoarece bărbaţii şi femeile cultivă mereu copii noi, indiferent de cruzimea vieţii. Doar că acum se petrece ceva nou. Acum vine molima.

Took îl întrerupse:

— Adevărat este, voi sunteţi o molimă pe…

Dar cineva îi dădu jos pălăria de pe cap cu o lovitură. Eben Took se răsuci la iuţeală, se uită după vinovat, văzu vreo cincizeci de chipuri împietrite. Îşi ridică pălăria cu un gest nervos, o strânse la piept şi nu mai continuă.

— Dacă vor vedea că plantaţia de copii s-a terminat, spuse Roland, la această ultimă incursiune în Calla nu vor lua doar câte unul din perechile de gemeni; de data aceasta vor lua toţi copiii pe care pot pune mâna. Aşa că, aveţi grijă să-i aduceţi aici pe micuţi la ora şapte. E cel mai bun sfat pe care vi-l pot da.

— Nici nu ne dai de ales! strigă Telford, alb ca varul la faţă de spaimă şi furie.

Roland se săturase până în gât de el. Începu să strige, iar Telford bătu în retragere în faţa ochilor lui arzători.

— *Tu* nu trebuie să alegi, sai, pentru că toţi copiii tăi sunt mari. Ai spus ce ai avut de spus. Acum ce-ar fi să-ţi ţii gura?

Tunete de aplauze şi tropăieli. Telford îndură urletele şi insultele cu capul vârât între umeri, ca un taur gata de atac. Apoi se întoarse şi porni să-şi facă drum prin mulţime cu Took în urma lui. După câteva clipe dispărură din Pavilion. După alte câteva clipe, adunarea luă sfârşit. Nu se votă nimic. Roland nu le ceruse votul.

Nu, îşi spuse Eddie pe când împingea scaunul cu rotile al lui Susannah spre cortul cu răcoritoare, n-a fost nevoie de niciun vot, pentru că i-a dus cu zăhărelul de nu s-au văzut.

5

La scurtă vreme după aceea, Roland îl abordă pe Ben Slightman. Administratorul de moşie stătea sub unul din stâlpii cu torţe, în mâini cu o cană cu cafea şi o farfurie cu o felie de prăjitură. Şi Roland îşi luase cafea şi prăjitură. Cortul pentru copii, din celălalt capăt al pajiştii, devenise, pentru moment, cort de răcoritoare. Din el ieşea o coadă lungă de oameni care-şi aşteptau rândul la cafele şi dulciuri. Se auzeau discuţii purtate cu glas scăzut, dar mult prea puţine râsete. În apropiere, Benny şi Jake aruncau o minge de la unul la altul, băgându-l din când în când în seamă şi pe Ete. Bumblerul lătra în culmea fericirii, însă băieţii erau la fel de tăcuţi ca restul oamenilor.

— Ai vorbit bine, zise Slightman şi îşi ciocni cana de cea a lui Roland.

— Aşa crezi?

— Da. Fireşte că ştiau despre ce e vorba, dar probabil că Faraday te-a luat prin surprindere. Ai rezolvat foarte bine situaţia.

— Am spus adevărul, zise pistolarul. Dacă Lupii îşi pierd suficienţi luptători, vor lua ce mai pot şi vor accepta situaţia. Legendele au bărbi, iar în douăzeci şi trei de ani barba creşte foarte lungă. Oamenii din Calla presupun că în Bubuit de Tunet sunt mii de Lupi, poate chiar milioane, dar eu nu cred că este adevărat.

Slightman îl privea cu fascinaţie sinceră:

— De ce nu?

— Pentru că orice pe lumea asta se epuizează la un moment dat, îi răspunse simplu Roland, adăugând: Vreau să-mi promiţi ceva.

Slightman îl cercetă circumspect.

— Dacă pot, îţi promit.

— Ai grijă să-ţi aduci şi tu băiatul aici peste patru zile. O fi murit sora lui, dar mă îndoiesc că asta îl face copil unic în ochii Lupilor. S-ar putea ca şi el să aibă ceea ce le trebuie lor.

Slightman nu făcu niciun efort să-şi ascundă uşurarea.

— Sigur, vom fi aici. Nici nu m-am gândit să fac altfel.

— Bine. Şi am şi o însărcinare pentru tine, dacă vrei.

Reapăru privirea circumspectă.

— Ce fel de însărcinare?

— La început m-am gândit că şase oameni vor fi de ajuns să aibă grijă de copii câtă vreme ne ocupăm noi de Lupi, dar apoi Rosalita m-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă cei mici se sperie şi intră în panică.

— Aha, dar vor fi într-o peşteră, nu? întrebă Slightman în şoaptă. N-au unde să fugă printr-o peşteră, chiar dacă se *sperie*.

— Însă îşi pot sparge capetele de vreun perete sau pot cădea în vreo groapă pe întuneric. Şi dacă se stârneşte panică din cauza ţipetelor şi fumului şi focurilor de armă, atunci ar începe nebunia şi poate că ar cădea *toţi* în groapă. Aşa că mi-am zis că ar fi bine să am zece oameni care să se îngrijească de copii. Şi aş dori ca tu să fii unul din ei.

— Sunt măgulit, Roland.

— Înseamnă că eşti de acord?

Slightman aprobă din cap. Roland se uită la el cu atenţie.

— Eşti conştient că, dacă ne învinge, cei care au grijă de copii o să moară şi ei?

— Dacă m-aş fi gândit că veţi pierde, n-aş fi fost de acord să însoţesc copiii. Sau să-l trimit şi pe al meu.

— Îţi mulţumesc, Ben. Eşti un om bun.

Slightman coborî şi mai mult vocea.

— La care mină te-ai hotărât? Gloria sau pasărea Cardinal?

Şi continuă când Roland nu-i răspunse pe loc:

— Sigur că înţeleg dacă preferi să nu-mi…

— Nu-i vorba de asta, zise Roland. Chestia e că nu ne-am hotărât încă.

— Dar va fi ori una ori cealaltă?

— Da, sigur, unde altundeva să-i ducem? spuse pistolarul absent şi începu să-şi răsucească o ţigară.

— Şi veţi încerca să-i atacaţi de sus?

— Nu ţine. Unghiul e prost, răspunse Roland şi se atinse cu degetul în piept. Aici trebuie să-i nimerim, ai uitat? E în van

dacă-i lovim în alte locuri. Chiar dacă glonţul ar trece prin armură, tot nu le-ar face prea mult rău, că sunt *zombi,* mai ştii că am spus asta?

— Şi atunci aveţi o problemă, nu?

— Avem o *şansă,* îl corectă pistolarul. Ştii grohotişul ăla care se întinde la intrarea în abataj? Cu formă ca de baveţică uriaşă?

— Da?

— Acolo ne vom ascunde. Acolo *dedesubt.* Şi când vor veni spre noi, ne vom ridica şi…

Îndoi degetul mare şi arătătorul spre Slightman, mimând apăsarea pe trăgaci. Chipul administratorului se lumină într-un zâmbet larg.

— Roland, e genial!

— Nu, îl contrazise pistolarul. Doar simplu. Şi, de obicei, cea mai simplă idee este şi cea mai bună. Cred că-i vom lua prin surprindere. Îi vom împresura şi îi vom doborî unul câte unul. Planul ăsta mi-a reuşit şi altădată. Nu văd de ce nu mi-ar reuşi din nou.

— Ai dreptate.

Roland privi în jur.

— Ar fi mai bine să nu mai vorbim despre lucrurile astea aici, Ben. Ştiu că *tu eşti de încredere,* dar…

Ben dădu repede din cap.

— Niciun cuvânt în plus, Roland. Am înţeles.

Mingea se rostogoli până la picioarele lui Slightman. Fiul său ridică mâinile râzând şi îi strigă:

— Tati! Arunc-o!

Ben o aruncă. Şi o aruncă cu putere. Mingea pluti prin aer aidoma farfuriei azvârlite de Molly în povestea Bunelului. Benny sări şi o prinse cu o singură mână. Tatăl lui îi zâmbi cu dragoste, apoi se uită la Roland.

— Fac o pereche pe cinste, nu? Al tău şi al meu?

— Da, spuse Roland cu umbra unui surâs pe buze. Sunt aproape ca doi fraţi.

6

Unul lângă altul, cei patru din *ka-tet* porniră la pas înapoi spre casa parohială, simţind cum îi urmăresc toţi ochii din oraş: moartea călare.

— Eşti mulţumit de cum a mers, dulceaţă? îl întrebă Susannah pe Roland.

— Destul de mulţumit, recunoscu pistolarul şi începu să-şi răsucească o ţigară.

— Aş vrea să încerc şi eu una, zise Jake pe neaşteptate.

Susannah se uită la el cu uimire şi amuzament deopotrivă.

— Muşcă-ţi limba, dragule – nici n-ai împlinit treişpe ani.

— Tata a început să fumeze de la zece.

— Şi o să moară pe la cincizeci, spuse femeia cu severitate.

— Nu-i mare pierdere, mormăi Jake şi abandonă subiectul.

— Ce mai face Mia? se interesă Roland aprinzând chibritul de unghie. E cuminte?

— Dacă nu mi-aţi fi spus voi, nici n-aş fi crezut că fătuca asta *există*.

— Şi burta ta e la fel de cuminte?

— Da.

Susannah era de părere că orice om are propriile sale reguli referitoare la minciună; regula ei era să spună minciuni cât mai scurte. Dacă într-adevăr avea un făt în pântece – un soi de monstru – atunci o să-i îngrijoreze pe ceilalţi peste o săptămână. Asta în cazul în care vor mai putea să se îngrijoreze de ceva. Pentru moment, însă, nu trebuia ca prietenii ei să afle de cele câteva mici contracţii pe care le avusese de curând.

— Atunci totul este bine, spuse pistolarul.

Merseră un timp în tăcere, apoi zise:

— Băieţi, sper să vă pricepeţi la săpat. O să avem ceva treabă.

— O să săpăm morminte? întrebă Eddie, neştiind nici el dacă glumeşte sau nu.

— Mormintele vin mai târziu.

Roland îşi ridică ochii spre cer, dar norii veniţi dinspre vest

furaseră deja stelele.

— Ţineţi minte: învingătorii sunt cei care le sapă.

VI
ÎNAINTE DE FURTUNĂ

1

Înălţându-se din hăul întunecat, jalnică şi acuzatoare, răsuna vocea lui Henry Dean, Ilustrul Narcoman Eminent şi Docent:

— Îs în iad, frate-mio! Îs în iad, şi n-am de unde să-mi iau o doză şi *e numai vina ta!*

— Cât crezi că o să stăm aici? îl întrebă Eddie pe Callahan.

Tocmai ce intraseră în Peştera Uşii, iar frăţiorul Ilustrului Narcoman bâţâia două gloanţe în palmă ca pe o pereche de zaruri – şase-şase, poartă-n casă. Era ziua de după marea întrunire şi, când cei doi părăsiseră călare oraşul, strada principală păruse neobişnuit de tăcută. Ca şi cum Calla se ascunsese de sine însăşi, copleşită de legământul făcut.

— Mă tem că o să cam dureze, recunoscu Callahan.

Preotul era îmbrăcat îngrijit (şi, spera el, într-o manieră ambiguă). În buzunarul de la pieptul cămăşii avea toţi banii americani pe care reuşiseră să-i adune: unsprezece dolari mototoliţi şi două monede de câte douăzeci şi cinci de cenţi. I se părea că ar fi fost o glumă proastă să ajungă într-o variantă a Americii unde chipul lui Lincoln s-ar fi aflat pe bancnotele de un dolar, iar cel al lui Washington pe cele de cincizeci.

— Dar cred că o putem face în etape.

— Slavă Domnului pentru micile hatâruri, oftă Eddie.

Scoase geanta trandafirie din spatele cutiei în care se aflau cărţile lui Tower. O ridică cu ambele mâini, vru s-o întoarcă şi se opri încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Callahan.

— E ceva aici.

— Da. Lădiţa.

— Nu, ceva în *geantă.* Mi se pare că-i cusut în căptuşeală.

Parcă-i o pietricică. Poate o fi un buzunar secret.

— Şi poate nu avem timp de investigaţii, adăugă Callahan.

Cu toate acestea, Eddie mai pipăi o dată obiectul. Parcă nu era chiar *o piatră.* Dar Callahan avea dreptate. Deja avuseseră parte de prea multe mistere. Dezlegarea acestuia va trebui să rămână pentru o altă zi.

Când Eddie scoase lădiţa din geantă, îşi simţi şi inima şi mintea invadate de greaţă şi groază.

— Nu pot să sufăr chestia asta. Tot mi se pare că o să prindă viaţă şi o să se năpustească asupra mea şi o să mă înfulece ca pe… ca pe un cartof prăjit.

— Probabil că aşa şi este, zise Callahan. Să închizi lădiţa, Eddie, dacă ai senzaţia că se poate întâmpla ceva rău cu adevărat.

— Şi atunci o să-ţi rămână fundul în partea cealaltă.

— Nu-i ca şi cum aş fi străin prin părţile alea, spuse Callahan cu ochii la uşa nedescoperită.

Eddie îl auzea pe fratele lui; Callahan îşi auzea mama, terorizându-l la nesfârşit, spunându-i „Donnie”. Niciodată nu putuse să sufere apelativul acesta.

— Am să aştept să se deschidă din nou.

Eddie îşi vârî gloanţele în urechi.

— De ce-i dai voie să facă una ca asta, Donnie? se lamenta mama lui Callahan din beznă. E *periculos* să-ţi pui gloanţe în urechi!

— Du-te, îl îndemnă Eddie. Hai să terminăm odată.

Deschise lădiţa. Clopotele atacară urechile lui Callahan. Îi atacară şi inima. Uşa către pretutindeni se deschise.

2

Păşi peste prag cu două lucruri în minte: anul 1977 şi toaleta bărbaţilor de la etajul întâi al Bibliotecii Publice din New York. Şi se pomeni într-un closet cu graffiti pe pereţi (pe acolo trecuse şi BANGO SHANK). De undeva din stânga se auzea zgomotul apei trase într-un pisoar. Aşteptă să plece

persoana respectivă şi ieşi din cabină.

Găsi ce-i trebuia în doar zece minute. Se întoarse în peşteră cu o carte la subraţ. Îi ceru lui Eddie să iasă afară cu el şi nu fu nevoie să-l roage de două ori. Ajuns la aer proaspăt şi răcoros, sub razele soarelui de toamnă, tânărul îşi scoase gloanţele din urechi şi se uită la carte. Se numea *Drumuri americane.*

— Ia te uită, Părintele fură din biblioteci, remarcă Eddie. Din cauza unora ca tine creşte preţul abonamentelor.

— Am s-o înapoiez într-o bună zi, spuse cu sinceritate Callahan. Important este că am avut noroc. Uită-te la pagina o sută nouăsprezece.

Şi Eddie se uită. În fotografie se vedea o bisericuţă complet albă pe un deal lângă un drumeag de pământ. Dedesubt scria *Biserica Metodistă din East Stoneham – Sala de întruniri. Construită în 1819.* Iar tânărul îşi spuse: *Aduni cifrele şi îţi dă nouăsprezece. Mi se pare normal.*

Îi atrase atenţia lui Callahan asupra acestui fapt, iar preotul surâse dând din cap.

— Mai observi şi altceva? Fireşte.

— Seamănă cu Sala de întruniri din Calla.

— Într-adevăr. Parcă ar fi gemene.

Callahan trase adânc aer în piept şi continuă:

— Eşti pregătit pentru runda a doua?

— Cred că da.

— Asta s-ar putea să dureze ceva mai mult, dar ai cu ce să-ţi petreci timpul. Sunt multe lucruri interesante de citit aici.

— Nu cred că am să fiu în stare, zise Eddie. Sunt al naibii de agitat, scuzaţi vorba păcătoasă. Poate am să văd ce-i chestia aia din căptuşeala genţii.

Însă uită de îndată de obiectul ascuns acolo; Susannah fu cea care îl găsi până la urmă, iar atunci când o făcu nu mai era ea însăşi.

Gândindu-se la anul 1977 şi la Biserica Metodistă din East Stoneham, Callahan păşi pentru a doua oară peste pragul uşii nedescoperite. Ieşi într-o dimineaţă însorită de New England. Bisericuţa se afla acolo, dar fusese zugrăvită în timpul scurs de când fusese fotografiată pentru *Drumuri americane,* iar drumul fusese pavat. Lângă ea era o clădire care nu apărea în poză: Magazinul Mixt din East Stoneham. Foarte bine.

Într-acolo se îndreptă el, urmărit îndeaproape de uşa plutitoare, repetându-şi în minte că nu trebuie să cheltuiască moneda provenită din economiile lui modeste decât dacă nu ar fi avut încotro. Cea primită de la Jake era din 1969, ceea ce era în regulă. A lui era din 1981, iar asta nu mai era deloc în regulă. Când trecu pe lângă benzinăria Mobil (unde benzina standard se vindea cu patruzeci şi nouă de cenţi galonul), puse moneda cu pricina în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Intră în magazinul care mirosea aproape la fel ca prăvălia lui Took, făcând să sune clopoţelul de deasupra uşii. La stânga se afla un vraf cu ziare *Press Herald* din Portland, iar data de pe prima pagină îi provocă un şoc zdravăn. Când luase cartea de la Biblioteca Publică, nici cu o jumătate de oră în urmă, în conformitate cu ceasul lui interior, fusese 26 iunie. Pe ziarele astea scria 27.

Luă unul, citi titlurile (inundaţii în New Orleans, obişnuita agitaţie a cretinoizilor ucigaşi din Orientul Mijlociu) şi observă preţul: zece cenţi. Bun. O să plătească cu moneda din '69. Şi din rest poate că o să-şi cumpere şi o bucăţică de salam bun „Fabricat în SUA”. Vânzătorul îl examina binedispus din spatele tejghelei.

— Doar atât? îl întrebă el.

— Ar mai fi ceva, zise Callahan. Mi-ai fi de mare ajutor dacă mi-ai spune unde este oficiul poştal, dacă nu te superi.

Vânzătorul ridică dintr-o sprânceană şi zâmbi:

— Nu pari a fi de prin părţile astea.

— Aşa zici? zâmbi şi Callahan.

— Da, da. Se ajunge uşor la poştă. Purcezi la stânga şi mergi drept vreun kilometru şi jumătate.

Folosise verbul *a purcede,* exact aşa cum ar fi făcut Jamie

Jaffords.

— Bine. Vinzi şi salam la felie?

— Îl vând exact aşa cum vrei să-l cumperi, răspunse amabil vânzătorul. Călător? Te zăboveşti pe la noi vara asta?

Callahan aproape că se aşteptă să-l audă adăugând *Spune-mi, rogu-te.*

4

În peşteră, Eddie se străduia să facă faţă sunetului slab, dar exasperant al clopotelor. Se uită prin uşa întredeschisă. Callahan mergea pe un drum de ţară. Bravo lui. Între timp, poate că băieţelul doamnei Dean ar face bine să *încerce* să citească ceva. Întinse o mână rece (şi tremurândă) şi trase al doilea volum de sub cel întors cu faţa în jos. Dacă întâmplarea ar fi făcut să pună mâna pe acesta din urmă, ziua lui ar fi fost cu totul alta. Cartea pe care o apucase era *Patru romane scurte cu Sherlock Holmes.* Aha, Holmes, care va să zică alt ilustru narcoman. Eddie o deschise la *Un studiu în roşu* şi începu să citească. Când şi când mai ridica ochii şi se uita la lădiţa în care Treisprezece Negru pulsa cu forţă sinistră. De unde stătea putea să vadă arcuirea cleştarului. În curând, renunţă să mai încerce să citească şi rămase cu privirea aţintită asupra cleştarului. Din ce în ce mai fascinat. Iar clopotele se auzeau tot mai stins, iar asta era bine, nu? În scurtă vreme aproape că nu le mai auzea deloc şi o voce se furişă pe lângă gloanţele din urechi şi începu să-i vorbească.

Iar Eddie o ascultă cu atenţie.

5

— Scuzaţi-mă, doamnă.

— Da, vă rog?

Diriginta oficiului poştal era o doamnă trecută bine de cincizeci şi ceva de ani, elegantă şi cu o coafură complicată a părului colorat cu violet de genţiană.

— Aş dori să las o scrisoare pentru nişte prieteni de-ai mei, spuse Callahan. Au venit din New York şi cred că s-au abonat la post restant.

Discutase cu Eddie despre posibilitatea ca domnul Tower, căutat de o ceată de bătăuşi care voiau să-i pună pielea pe băţ, nu va fi totuşi atât de prost încât să solicite redirecţionarea corespondenţei la post restant. Însă Eddie îi amintise cum se purtase anticarul când fusese vorba de afurisitele lui de ediţii princeps, iar Callahan fusese de acord să încerce şi varianta asta.

— Turişti pe timpul verii?

— Da, dacă nu vă este cu supărare, spuse Callahan, dar parcă răspunsul nu se asorta cu locul acesta, şi reluă: Da, vă rog. Numele lor sunt Calvin Tower şi Aaron Deepneau. Cred că nu puteţi da informaţia asta oricărui necunoscut de pe stradă, dar…

— O, fiţi pe pace, nu ne facem prea multe probleme din astea pe aici.

„Probleme” se auzi *prrrobleme*.

— O clipă doar, cât să verific lista… avem atât de *mulţi* turişti între Ziua Eroilor{26} şi Ziua Muncii{27}…

Luă de pe ghişeu o planşetă cu nişte foi zdrenţuite. Cu sumedenie de nume scrise de mână. Trecu de prima foaie, apoi de a doua. Ajunse la a treia.

— Deepneau! exclamă ea. Da, vă rog, l-am găsit. Acum… staţi puţin să văd dacă îl pot găsi şi pe celălalt…

— Nu vă mai obosiţi, zise Callahan.

Pe neaşteptate îl apucase un soi de nelinişte, de parcă s-ar fi petrecut ceva rău în partea cealaltă. Se uită peste umăr, dar nu văzu nimic altceva decât uşa, iar dincolo de ea peştera şi Eddie aşezat pe jos cu picioarele încrucişate, cu o carte pe genunchi.

— Vă urmăreşte cineva? îi zâmbi complice doamna de la poştă. Callahan izbucni în râs. Chiar şi în urechile lui râsetul acesta suna forţat şi netot, însă doamna de la poştă nu păru să sesizeze nimic în neregulă.

— Dacă îi scriu un bileţel lui Aaron şi îl pun într-un plic

timbrat, vreţi să fiţi aşa de bună să i-l daţi atunci când mai trece pe aici? Sau când domnul Tower mai trece pe aici?

— Sigur că da, însă nu este nevoie să cumpăraţi niciun timbru, spuse femeia cu amabilitate. Vă ajut cu multă plăcere.

Da, *semăna* cu atitudinea oamenilor din Calla. Dintr-odată simţi că o place pe doamna aceasta. Că o place mult-mult.

Callahan se duse la pupitrul de lângă fereastră şi scrise biletul. Mai întâi se prezentă, spunând că este un prieten al celui care îl ajutase pe Tower în afacerea cu Jack Andolini. Le ceru lui Deepneau şi Tower să-şi lase maşina acolo unde se afla, să lase, de asemenea, şi nişte lumini aprinse în casa în care stăteau şi să se refugieze undeva în apropiere – într-un hambar, într-o cabană din pădure, chiar într-o baracă. Fără întârziere. *Notaţi pe o bucăţică de hârtie locul unde v-aţi dus şi ascundeţi-o sub covoraşul din dreptul locului şoferului sau sub terasa din spatele casei,* adăugă el în bilet. *Ţinem legătura.* Spera că face bine ce face; nu apucaseră să discute toate amănuntele, dar nici nu se aşteptase să lucreze sub acoperire. Semnă aşa cum îl sfătuise Roland: *Callahan, din neamul lui Eld.* Apoi, în pofida neliniştii tot mai intense, mai adăugă un rând, aproape străpungând hârtia cu literele apăsate: *Şi nu mai veniţi NICIODATĂ la poştă. Cât de tâmpiţi sunteţi?*

Puse biletul într-un plic, îl lipi şi scrise pe el: AARON DEEPNEAU SAU CALVIN TOWER, POST RESTANT. Se întoarse la ghişeu şi i se adresă doamnei:

— Mi-ar face plăcere să cumpăr şi un timbru.

— Nu-i nevoie. Plătiţi doi cenţi pentru plic şi suntem chit.

Îi dădu moneda de cinci cenţi primită de la magazin, luă restul de trei cenţi şi se îndreptă spre uşă. Spre uşa normală.

— Mult noroc vă doresc, strigă doamna cu păr vineţiu după el.

Callahan întoarse capul să se uite la ea şi să-i mulţumească pentru urările de bine şi, cu această ocazie, văzu şi uşa nedescoperită. Era tot deschisă. Însă pe Eddie nu-l mai zări. Eddie dispăruse.

6

Callahan se întoarse la uşa fermecată de îndată ce ieşi din oficiul poştal. În mod normal aşa ceva nu prea era posibil. În mod normal, uşa se mişca odată cu tine aidoma unui partener de cadril, însă părea a intui când aveai de gând să-i treci pragul. Atunci te lăsa să stai cu faţa la ea.

Clopotele portalului îl asaltară de îndată ce păşi în partea cealaltă, gravându-i, parcă, modele funeste pe suprafaţa creierului. Mama lui zbiera din măruntaiele peşterii:

— Uite ce-ai făcut, Donnie, ai plecat şi băiatul ăla drăguţ s-a sinucis! O să rămână pe vecie în purgatoriu, şi asta-i numai vina ta!

Callahan aproape că n-o auzi. Strângând încă la subraţ numărul din *Press Herald* cumpărat din East Stoneham, se repezi la gura peşterii. Reuşi totuşi să vadă de ce nu se închisese lădiţa, zăvorându-l în statul Maine, cam pe la anul 1977: o carte groasă era vârâtă sub capac. Citi în goană titlul: *Patru romane scurte cu Sherlock Holmes.* Apoi ţâşni afară.

În primul moment nu văzu decât lespedea de pe potecă şi fu convins că vocea mamei sale spusese adevărul. Apoi se uită la stânga, spre capătul potecii, şi îl descoperi pe Eddie la vreo trei metri depărtare, clătinându-se pe marginea prăpastiei. Cămaşa ieşită din pantaloni flutura pe lângă patul revolverului uriaş al lui Roland. Trăsăturile sale, în mod normal agere şi mucalite, erau acum buhăite şi inexpresive. Chipul unui boxer năucit de un croşeu de stânga. Părul i se învolbura în bătaia vântului. Se aplecă înainte… apoi gura i se strânse şi privirea îi deveni conştientă. Se apucă de un colţ al stâncii şi reveni la loc.

Se împotriveşte, îşi zise Callahan. *Sunt convins că se luptă din toate puterile, doar că pierde.*

Mai mult ca sigur că, dacă ar fi strigat, l-ar fi speriat şi l-ar fi făcut să se prăbuşească. I-o spunea intuiţia de pistolar, mereu ageră şi indiscutabilă în momente de criză. În loc să ţipe, străbătu la iuţeală distanţa care îl despărţea de Eddie şi-l apucă de poala cămăşii chiar atunci când tânărul luă mâna de

pe marginea stâncii şi şi-o duse la ochi cu un gest de un comic involuntar: *Adio, lume crudă.*

Dacă s-ar fi rupt cămaşa, Eddie Dean ar fi primit bilet de voie de la măreţul plan al lui *ka*. Însă, după cum au stat lucrurile, se pare că până şi ţesăturile făcute în casă în Calla Bryn Sturgis erau în slujba lui *ka*. Cămaşa nu se rupse. Iar Callahan, care îşi mai păstrase bună parte din forţa căpătată în vremurile când bătuse drumurile, îl smuci pe Eddie înapoi şi îl prinse în braţe, dar nu înainte ca tânărul să-şi izbească ţeasta de stânca de care se ţinuse câteva secunde mai devreme. Fâlfâi din gene şi îl privi zăpăcit pe Callahan, parcă fără să-l recunoască. Zise ceva neinteligibil:

— *Zişşe că poşzbo tun.*

Callahan îl apucă de umeri şi începu să-l scuture.

— Ce spui? Nu te înţeleg!

Nici că ar fi vrut, însă trebuia să stabilească un soi de contact cu tânărul, trebuia să-l aducă înapoi de unde-l dusese porcăria aia blestemată din lădiţă.

— *Nu… te… înţeleg!*

De data aceasta răspunsul fu mai clar:

— Zice că pot să zbor la Turn. Dă-mi drumul. *Vreau* să mă duc!

— Nu poţi să zbori, Eddie.

Nu era sigur că îl înţelesese, aşa că îşi coborî şi el capul până ajunse la nivelul lui Eddie şi rămaseră aşa, frunte lângă frunte, ca doi amanţi.

— A încercat să te ucidă.

— Ba nu…, începu Eddie, dar judecata limpede îi apăru în ochii bulbucaţi de grozăvia celor petrecute. *Ba da.*

Callahan se ridică, dar rămase cu mâinile pe umerii lui Eddie.

— Acum te simţi mai bine?

— Mda, cred că da. Era totul în ordine, Părinte. Jur că da. Sigur, clopotele îşi făceau de cap, dar, în rest, eram bine. Chiar mi-am luat o carte şi am început să citesc.

Privi în jur.

— Hristoase, sper că n-am pierdut-o. Mă scalpează Tower.

— N-ai pierdut-o. Ai pus-o sub capac şi l-ai împiedicat să se închidă. Şi foarte bine ai făcut, pentru că, altfel, uşa s-ar fi închis, iar tu te-ai fi făcut gem de căpşune în prăpastia aia adâncă de două sute cincizeci de metri.

Eddie se uită în jos şi se făcu alb ca varul la faţă. Callahan mai avu vreme doar să regrete clipa de sinceritate înainte ca tânărul să vomite peste cizmele lui cele noi.

7

— S-a strecurat în mine, Părinte, spuse Eddie când îşi recapătă vocea. M-a păcălit cu vorbe blânde şi apoi m-a atacat.

— Da.

— Dar tu ai rezolvat ceva dincolo?

— Dacă îmi primesc scrisoarea şi fac ce le-am cerut, atunci da, am rezolvat foarte multe lucruri. Ai avut dreptate. Deepneau a solicitat corespondenţă la post restant. Nu ştiu, însă, dacă şi Tower a făcut acelaşi lucru.

Şi Callahan clătină furios din cap.

— Cred că o să aflăm că Tower l-a convins pe Deepneau, zise Eddie. Lui Cal Tower tot nu-i vine să creadă că s-a vârât în rahat. Şi, după ce mi s-a întâmplat – adică *aproape* mi s-a întâmplat – am început să am oarece înţelegere pentru atitudinea lui.

Se uită la obiectul pe care Callahan încă îl strângea sub braţ.

— Ce-i ăla?

— Ziarul, răspunse preotul şi i-l întinse. Vrei să citeşti despre Golda Meir[28]?

8

În seara aceea, Roland ascultă cu multă atenţie istorisirea aventurilor lui Eddie şi Callahan în Peştera Uşii şi dincolo de ea. Însă păru interesat mai puţin de experienţa aproape

catastrofală a lui Eddie şi mai mult de asemănările dintre Calla Bryn Sturgis şi East Stoneham. Ba chiar îi ceru lui Callahan să imite accentul şi limbajul vânzătorului şi al dirigintei de poştă. Iar Callahan (fost locuitor al statului Maine) se achită de sarcină fără probleme.

— Vă rog, zise Roland. Da, vă rog. Da, vă rog.

Rămase dus pe gânduri tolănit în scaun şi cu un picior sprijinit de balustrada terasei din spatele casei preotului.

— Crezi că vor fi în regulă? îl întrebă Eddie.

— Sper că da, răspunse pistolarul. Dar dacă tot simţi nevoia să-ţi fie teamă pentru viaţa cuiva, atunci teme-te pentru cea a lui Deepneau. Dacă Balazar nu a renunţat la terenul viran, înseamnă că trebuie să-l ţină în viaţă pe Tower. Deepeneau e o cantitate neglijabilă pentru el acum.

— Ne ocupăm de ei după Lupi?

— Nu văd ce altceva am putea face.

— Am putea să renunţăm de tot la povestea asta şi să ne ducem dincolo, la Cocoţaţii din Deal, ca să-i apărăm! se înfierbântă Eddie. Ce zici de chestia asta? Uite, Roland, îţi spun eu de ce Tower şi-a convins prietenul să apeleze la post restant: a găsit o carte pe care şi-o dorea de mult timp, de aia. Şi a început negocierile cu proprietarul şi ajunsese într-un punct delicat când am apărut eu şi l-am făcut să fugă de acolo. Dar Tower… măi, omule, Tower e ca un cimpanzeu cu o banană. Nu vrea să-i dea drumul din mână. Dacă Balazar ştie de tratativele astea, şi nu am nici cea mai mică îndoială că aşa stau lucrurile, n-are nevoie de niciun cod poştal ca să-l găsească. Tot ce-i trebuie e lista celor cu care făcea afaceri Tower. Şi nu pot decât să sper că, dacă a *existat* o asemenea listă, ea a ars în incendiu.

Roland dădea din cap:

— Înţeleg ce spui tu. Însă nu putem pleca de aici. Am promis.

Eddie cântări situaţia în minte, oftă şi clătină din cap.

— La naiba, trei zile şi jumătate aici, şaptişpe dincolo, până când expiră acordul semnat de Tower. Poate că n-o să se întâmple nimic tragic în timpul ăsta.

Ezită, muşcându-şi buzele, şi repetă:
— Poate.
— *Poate?* Atâta tot?
— Mda, zise Eddie printre dinţi. Atâta tot, deocamdată.

9

În dimineaţa zilei următoare, o Susannah Dean speriată de moarte stătea aplecată în privata de la poalele dealului, aşteptând să-i treacă valul de contracţii. Le avea de mai bine de o săptămână deja, însă acestea erau de departe cele mai puternice. Îşi puse mâinile pe abdomenul alarmant de tare.

Dumnezeule mare, dacă nasc acum? Dacă despre asta-i vorba?

Încercă să-şi spună că *nu se poate,* n-are cum, nu i se rupsese încă apa şi n-ai cum să naşti până nu se întâmplă asta. Dar, de fapt, ce ştia ea despre aducerea pe lume a copiilor? Mai nimic. Şi nici măcar Rosalita Munoz, moaşă cu multă experienţă, nu ar putea s-o ajute, pentru că Rosa ajutase doar la naşterea copiilor de *oameni,* din mame care chiar arătaseră însărcinate. Pe când Susannah arăta acum mai puţin însărcinată chiar faţă de ziua când sosiseră în Calla. Iar dacă Roland avea dreptate în privinţa *copilului…*

Nu-i copil. E un făt. *Şi nu este al meu. Este al Miei, cine o mai fi şi ea. Mia, fiică a nimănui.*

Contracţiile încetară. Abdomenul i se relaxa şi îi trecu şi senzaţia de împietrire, îşi atinse labiile. Păreau la fel ca întotdeauna. Sigur că va fi în regulă încă vreo câteva zile. *Trebuia* să fie în regulă. Şi, cu toate că fusese de acord cu Roland când stabiliseră să nu mai aibă secrete în interiorul *ka-tet*-ului, era de părere că pe acesta îl va ţine doar pentru ea. Când va fi să înceapă lupta, vor fi şapte la patruzeci sau cincizeci. Poate chiar şaptezeci, dacă Lupii vor ataca în haită completă. Şi atunci ei vor trebui să fie în cea mai bună formă, să fie concentraţi la maxim. Iar asta însemna că nu-şi puteau permite gânduri care să le abată atenţia de la ce aveau de făcut. Şi mai însemna că ea va trebui să fie acolo, să-şi facă

datoria.

Îşi trase jeanşii, se încheie, şi ieşi la soare, fără să-şi dea seama că-şi masează tâmpla stângă. Observă zăvorul cel nou de la uşa privatei – pe care-l ceruse Roland – şi zâmbi. Apoi se uită în jos şi zâmbetul îi îngheţă pe buze. Când intrase în latrină, Stăpâna Umbrelor indica ora nouă dimineaţa. Acum, umbra îi spunea că era aproape amiază.

Imposibil. N-am stat decât câteva minute. Doar cât să fac pipi.

Poate că acesta era adevărul ei. Poate că Mia fusese acolo tot restul timpului.

— Nu, şopti ea. Nu se poate.

Totuşi se îndoia. Mia nu se instalase la conducere – nu încă – dar se ridica. Se pregătea să preia controlul, când şi dacă va putea.

Te rog, imploră ea, sprijinindu-se cu mâna de peretele privatei ca să-şi adune puterile. *Dă-mi doar trei zile, Doamne. Trei zile în care să fiu eu însămi, să ne facem datoria faţă de copiii de aici, şi apoi facă-se voia Ta. Oricare ar fi voia Ta. Dar, te rog…*

— Doar trei zile, murmură ea. Şi dacă ne vor face felul, oricum nimic nu va mai conta. Încă trei zile, Doamne, te implor.

10

A doua zi, Eddie se duse să-l caute pe Andy împreună cu Tian Jaffords. Îl găsiră la răscrucea mare şi colbuită dintre Drumul de Est şi Drumul Râului, cântând cât îl ţineau…

— Nu, spuse Eddie, nu putem spune „plămâni”, pentru că *n-are.*

— Poftim? nu înţelese Tian.

— Nimic. Nu contează.

Dar asocierea de idei: plămâni, anatomia omului, îl făcu să întrebe:

— Tian, voi aveţi vreun doctor în Calla?

Tian se uită la el surprins şi destul de amuzat.

— Noi nu, Eddie. Tămăduitorii sunt pentru cei bogaţi, care îşi pot permite să-i plătească. Noi ne ducem la Surate când ne îmbolnăvim.

— La Suratele Oriza.

— Da. Şi dacă leacul e bun – ceea ce se întâmplă îndeobşte – ne facem bine, dacă nu-i, ne simţim şi mai rău. În cele din urmă pământul le vindecă pe toate, pricepi?

— Da, spuse Eddie, gândindu-se cât de greu trebuia să le fie să se descurce cu bolânzii lor într-o asemenea situaţie. Sigur, copiii bolânziţi în Bubuit de Tunet aveau să moară la un moment dat, însă până atunci doar… lâncezeau pe lumea asta.

— Vezi tu, omul are trei coşuri, spuse Tian când se îndreptau spre solitarul robot cântăreţ.

Departe, înspre est, între Calla Bryn Sturgis şi Bubuit de Tunet, se vedeau panglici late de praf unduindu-se către cerul senin. Aici, însă, vântul nu bătea deloc.

— Coşuri?

— Da, adevăr îţi zic, răspunse Tian, atingându-şi iute fruntea, pieptul şi fundul. Coşul-capului, coşul-pieptului, coşul-căcatului.

Şi râse cu poftă.

— Aşa zici tu? zâmbi Eddie.

— Mă rog… aici, asta e o vorbă a noastră, răspunse Tian, deşi cred că nici-o doamnă binecrescută nu ţi-ar îngădui vorbe din astea la masa ei.

Îşi atinse din nou capul, pieptul şi fundul.

— Coşul-gândurilor, coşul-pieptului, coşul-ke.

Eddie înţelese *cheie*.

— Care-i ultimul? Ce fel de cheie îţi descuie fundul?

Tian se opri. Intraseră în raza vizuală a lui Andy, însă robotul îi ignora cu desăvârşire. Cânta ceva ce aducea cu o arie de operă într-o limbă pe care Eddie n-o putea înţelege. Când şi când îşi ridica braţele, ori şi le încrucişa peste piept, cu gesturi ce păreau a face parte din cântec.

— Ascultă-mă, spuse cu blândeţe Tian. Omul este clădit din coşuri, pricepi? În vârf sunt gândurile, cea mai minunată parte a unui bărbat.

— Sau a unei femei, îl completă Eddie zâmbind.

Tian dădu din cap cu un aer serios.

— Da, sau a unei femei, însă noi folosim cuvântul *om* pentru ambele sexe, pentru că noi credem că femeia s-a născut din suflarea bărbatului.

— Aşa credeţi? se minună Eddie amintindu-şi de cele câteva feministe pe care apucase să le cunoască înainte de a pleca din New York cu destinaţia Lumea de Mijloc. Nu-i prea venea a crede că doamnele respective ar fi agreat această idee mai mult decât cea din Biblie care spunea că Eva a fost creată din coasta lui Adam.

— Aşa credem, spuse Tian, deşi bătrânii ţi-ar spune că Domniţa Oriza a dat naştere primului bărbat. *Can-ah, can-tah, annah Oriza.* Adică: „Toată suflarea vine din femeie".

— Spune-mi mai multe despre coşurile astea.

— Cel mai bun este capul, cu toate ideile şi visele din mintea noastră. Apoi vine inima, cu toate iubirile şi tristeţile şi bucuriile şi fericirile noastre…

— Cu sentimentele noastre.

Tian îl privi cu o nedumerire plină de respect.

— Aşa le spuneţi voi?

— Aşa li se spune acolo de unde venim noi.

— Aha.

Tian dădu din cap ca şi cum conceptul i se părea interesant, însă doar marginal inteligibil. Apoi, în loc să-şi atingă din nou fundul, puse mâna mai jos de betelia pantalonilor.

— În ultimul coş se află tot ceea ce noi numim commala-josnică: huţa-huţa cu o femeie, treaba mare la privată, mârşăvia nejustificată.

— Dar dacă e *justificată?*

— O, păi, atunci n-ar mai fi mârşăvie, nu? se înveseli Tian. În cazul acesta ar veni din coşul-inimii sau din coşul-capului.

— Ciudată concepţie, zise Eddie.

Cu ochii minţii vedea trei coşuri stivuite unul peste celălalt: capul peste inimă, inima peste funcţiile fiziologice şi accesele de furie fără temei pe care le aveau uneori oamenii. Era fascinat mai ales de felul cum folosea Tian cuvântul

nejustificat, de parcă ar fi reprezentat vreun reper comportamental. În fond, chiar avea sens, nu? Va trebui să se gândească bine la asta, însă acum nu era momentul.

Din robotul care lucea în soare se revărsau rafale puternice de cântec. Ca prin ceaţă, Eddie îşi aminti de puştanii din cartierul copilăriei sale: *Sunt Bărbierul din Sevilla şi vreau să-ţi pieptăn chelia,* râdeau ei ca demenţii.

— Andy! îl strigă Eddie, iar robotul se întrerupse de îndată.

— Heil, Eddie, sunt încântat să te văd! Zile lungi şi nopţi senine îţi doresc!

— La fel şi ţie, spuse tânărul. Ce mai faci?

— Excelent, Eddie! răspunse cu înflăcărare Andy. Întotdeauna îmi face multă plăcere să cânt înainte de primul seminon.

— „Seminon”?

— Aşa numim noi vijeliile fără ploaie de dinaintea iernii, îi explică Tian arătând spre norii de praf de dincolo de râul Whye. Cel de acolo este primul seminon; va ajunge la noi ori în ziua Lupilor, ori a doua zi.

— În ziua Lupilor, sai, spuse Andy. „Când semninonu-apare, adio zile cu soare”, aşa se spune prin părţile astea.

Se aplecă spre Eddie. Din căpăţâna lucioasă se auziră clinchete mărunte. Ochii albaştri străluciră cu intermitenţe.

— Eddie, să ştii că am făcut un horoscop excelent, foarte extins şi complex, şi acolo se arată victorie asupra Lupilor! O victorie extraordinară! Îţi vei învinge duşmanii şi vei cunoaşte o domniţă fermecătoare!

— Am *deja* o domniţă fermecătoare, spuse Eddie, încercând să-şi păstreze calmul şi aparenţa de bună dispoziţie.

Ştia foarte bine ce anume însemnau sclipirile acelea albastre; jegosul făcea mişto de el. *Ei bine,* gândi tânărul, *poate că peste vreo două zile o să-ţi cam treacă pofta de râs, Andy. Sper din tot sufletul.*

— Sigur că ai, dar îţi spun şi ţie, aşa cum i-am spus şi lui sai Tian Jaffords de curând, că bărbatul, oricât de însurat ar fi, îşi poate lua şi câte o duducă.

— Nu şi bărbatul care îşi iubeşte nevasta, zise Tian. Asta ţi-

am spus atunci, asta îţi spun şi acum.

— Andy, prietene, trecu la subiect Eddie, am venit la tine cu speranţa că ne poţi face un serviciu în noaptea dinainte de venirea Lupilor. Vrem să te rugăm să ne ajuţi puţin.

Din pieptul robotului se auziră pocnete şi pârâituri, iar ochii îi părură mai degrabă alarmaţi.

— Dacă pot, sigur că vă ajut, răspunse el. Căci nimic nu-mi este mai drag pe lume decât ajutorul dat prietenilor. Însă sunt multe lucruri pe care nu le pot face, oricât de mult mi-aş dori.

— Din cauza modului în care eşti programat.

— Aşa este.

Tonul entuziasmat de bucuria întâlnirii dispăruse din vocea lui Andy. Acum suna mai mult ca o maşină. *Aha, acum bate în retragere,* îşi zise Eddie. *Acum este prudent. I-ai văzut venind şi plecând, Andy, nu-i aşa? Uneori îţi spun că eşti un sac inutil de cuie, în cea mai mare parte a timpului doar te ignoră, dar oricum ar fi, la sfârşit tu eşti cel care le calcă peste oase cântând, nu-i aşa, Andy? Însă nu şi de data aceasta, fârtate. Nu, nu prea cred.*

— Când ai fost fabricat, Andy? Sunt curios. Când ai coborât de pe linia de montaj de la LaMerk?

— Cu mult timp în urmă, sai.

Iar ochii electrici sclipiră mai rar. Acum nu mai râdeau.

— Acum două mii de ani?

— Cred că mai de mult. Sai, ştiu un cântec cu beţivi care cred că îţi va plăcea, e foarte nostim…

— Cu altă ocazie. Ascultă, amice, dacă vârsta ta e de mii de ani, cum de se face că eşti programat să-i recunoşti pe Lupi?

Dinlăuntrul lui Andy se auzi un trosnet profund, reverberat, ca şi cum s-ar fi stricat ceva acolo. Apoi robotul vorbi cu vocea aceea moartă, indiferentă, pe care Eddie o auzise prima dată la marginea Pădurii de Mijloc. Vocea Ofiţerului Bosconi, vocea pe care o folosea Bosco Bob când te aborda în calitatea lui de poliţai.

— Care este parola, sai Eddie?

— Mi se pare că am mai purtat discuţia asta, nu crezi?

— Parola. Ai la dispoziţie zece secunde. Nouă… opt… şapte…

— Căcatul ăsta cu parola îţi convine de minune, nu?

— Parolă incorectă, sai Eddie.

— Apelez la dreptul de a nu declara nimic din ce m-ar putea incrimina.

— Doi… unu… zero. Mai poţi încerca o dată. Vrei să mai încerci o dată, Eddie?

Eddie îi aruncă un surâs radios.

— Suflă seminon-ul în timpul verii, amice?

Alte pocnete şi trosnete dinspre robot. Capul lui Andy, până atunci înclinat într-o parte, se aplecă spre partea cealaltă.

— Nu te înţeleg, Eddie din New York.

— Scuze. Nu-s decât un biet tâmpit. Nu-i aşa? Nu, nu vreau să mai încerc. Cel puţin, nu acum. Haide mai bine să-ţi spun ce vrem de la tine, ca să vedem dacă te lasă sau nu programul. Clar?

— Clar ca apa de izvor, Eddie.

— Bine.

Eddie se întinse şi apucă braţul subţire din metal al lui Andy. Suprafaţa acestuia era netedă şi neplăcută la atingere. Alunecoasă. Unsuroasă. Totuşi Eddie nu se dădu bătut şi îşi coborî vocea, mimând prudenţa:

— Îţi spun toate astea pentru că mi-este clar că poţi ţine un secret.

— O, da, sai Eddie! Nimeni nu ştie mai bine ca Andy cum să păstreze un secret!

Robotul revenise la vechea lui voce infatuată.

— Atunci… continuă Eddie ridicându-se pe vârfuri, apleacă-te puţin. Servomotoarele zbârnâiră în carcasa lui Andy – acolo unde ar fi trebuit să fie coşul-inimii, dacă nu ar fi fost doar un om de tinichea, rezultat al tehnologiei de vârf. Se aplecă. Eddie se întinse şi mai mult, simţindu-se ridicol, de parcă ar fi fost un băieţel care şoptea ceva la urechea unui adult.

— Părintele are nişte arme de la nivelul nostru din Turn, şopti el. Arme bune.

Capul lui Andy pivotă pe ax. În ochi îi explodă o lumină orbitoare ce nu putea fi decât uluire. Eddie încercă să nu lase

să i se citească nimic pe chip, dar râdea cu gura până la urechi pe dinăuntru.

— Adevărată ţi-e vorba, Eddie?

— Adevărată este şi îţi mulţumesc că mă asculţi.

— Părintele zice că sunt foarte puternice, interveni Tian. Dacă mai funcţionează încă, le putem folosi ca să-i nimicim pe nenorociţii ăia de Lupi. Dar trebuie să le ducem la nord de oraş… şi-s grele. Poţi să ne ajuţi să le încărcăm într-o căruţă în Ajunul Lupului, Andy?

Tăcere. Pocnete şi pârâituri.

— Pun pariu că nu-i dă voie programul, zise Eddie cu tristeţe. Mă rog, poate vom reuşi să strângem vreo câţiva oameni mai voinici…

— Vă pot ajuta, spuse Andy. Unde se află armele acestea, domnilor?

— E mai bine să nu discutăm despre asta acum, îi răspunse Eddie. Tu vino la casa Părintelui dis-de-dimineaţă în ziua dinaintea venirii Lupilor. Bine?

— La ce oră vreţi să vin?

— Pe la şase, ce zici?

— La ora şase voi fi acolo. Şi despre câte arme este vorba? Măcar atât spuneţi-mi, ca să-mi pot calcula nivelurile energetice necesare.

Măi, prietene, măi. Doar mincinosul se prinde de minciuna altuia, îşi zise vesel Eddie, însă nu lăsă să i se citească bucuria pe chip.

— Vreo douăşpe. Cinşpe, poate. Şi cântăresc cam o sută de chile fiecare. Ştii ce-i ăla un chil, Andy?

— Da, mulţam-sai. Un chil înseamnă un kilogram, o unitate de măsură pentru masă, egală cu o mie de grame. Sau un milion de miligrame. „Chilu-i un kilogram, nici în plus c-un gram”. Adevărat zici, Eddie, acestea sunt arme mari! Funcţionează? Ce spui?

— Suntem aproape convinşi că vor funcţiona când va veni timpul, îi răspunse Eddie. Nu-i aşa, Tian?

Tian dădu convingător din cap.

— Ai să ne ajuţi?

— Cu multă bucurie. Ora şase dimineaţa, la casa parohială.

— Mulţumesc, Andy, spuse Eddie. Vru să plece, dar se întoarse şi adăugă:

— Sigur n-ai să spui nimănui ce am discutat?

— Nu, sai, n-am să vorbesc cu nimeni, dacă asta îmi ceri.

— Exact asta îţi cer. Ultimul lucru din lume de care avem nevoie ar fi ca Lupii să afle de undeva că avem arme mari pe care să le folosim împotriva lor.

— Sigur că nu, zise Andy. Ce veste bună mi-ai dat, sai. O zi minunată vă doresc, domnilor.

— Şi ţie, Andy, îi spuse Eddie. O zi bună şi ţie.

11

Pe drumul înapoi, spre casa lui Tian – aflată la doar trei kilometri de locul unde îl găsiseră pe Andy – tânărul fermier din Calla întrebă:

— Ne-a crezut?

— Habar n-am, dar nu se aştepta la una ca asta – ai văzut?

— Da, răspunse Tian. Da, am văzut.

— Va veni să vadă armele cu ochii lui, asta ţi-o garantez.

Tian zâmbi dând din cap.

— *Dinh*-ul vostru e tare deştept.

— Este, fu Eddie de acord. Este, cu siguranţă.

12

Şi iarăşi Jake stătea întins pe salteaua de paie din camera lui Benny, treaz, cu ochii în tavan. Şi iarăşi Ete se culcase pe patul lui Benny, încolăcit în formă de virgulă, cu boticul sub coada cârlionţată. Mâine seară Jake se va întoarce la casa Părintelui Callahan, se va alătura *ka-tet*-ului său. Ardea de nerăbdare să vină mai repede seara de mâine. Va fi Ajunul Lupului, iar azi era *ajunul* Ajunului Lupului, şi Roland crezuse de cuviinţă ca Jake să-şi petreacă această noapte tot la moşia Rocking B.

— Nu vrem să dăm naştere la bănuieli, îi spusese el.

Iar Jake înţelesese, dar, frate, tare aiurea mai era. Perspectiva luptei cu Lupii era o chestie nasoală. Schimbarea atitudinii lui Benny faţă de el va fi o chestie şi mai nasoală.

Poate o să ne omoare pe toţi, îşi zise Jake. *Şi am să scap de toate grijile.*

Ideea aceasta chiar avea un oarecare farmec, atât de necăjit era.

— Jake? Dormi?

La început, Jake se gândi să se prefacă adormit, dar ceva dinlăuntrul lui îşi râse de o asemenea laşitate.

— Nu, răspunse el. Dar trebuie să încerc să dorm, Benny. Nu cred că mâine voi avea parte de prea mult somn.

— Nici eu *nu cred,* şopti celălalt băiat cu respect în glas. Şi apoi:

— Ţi-e frică?

— Sigur că mi-e. Ce, crezi că-s nebun?

Benny se ridică într-un cot.

— Câţi crezi c-ai să omori?

Jake chibzui la ce să-i răspundă. Îl lua cu rău de la stomac doar la gândul ăsta.

— Habar n-am. Dacă sunt şaptezeci, cred că trebuie să rad vreo zece.

Şi se pomeni că se duce cu gândul la orele de engleză ale domnişoarei Avery. La globurile galbene ale lămpilor atârnate din tavan în burţile cărora zăceau cadavre de muşte. La Luca Hanson, care mereu încerca să-i pună piedică atunci când trecea pe intervalul dintre bănci. La propoziţiile scrise pe tablă: atenţie la poziţia determinantului. La Petra Jesserling, care se îmbrăca numai cu bluze largi şi care era „înamorată” de el (sau aşa pretindea Mike Yanko). La vocea monotonă a domnişoarei Avery. La pauzele de prânz – diferite de mesele modeste din şcolile publice. La toropeala care îl cuprindea după aceea şi la eforturile de a-şi ţine ochii deschişi. Oare băiatul acela, elevul acela îngrijit şi cuminte de la Şcoala Piper, chiar se va duce la nord de un orăşel de agricultori, pe nume Calla Bryn Sturgis, ca să se lupte cu nişte monştri care

fură copii? Oare băiatul acela va zăcea în ţărână, peste nici treizeci şi şase de ore, cu maţele scoase de explozia unei arme numite grenadă zburătoare şi aburind alături de el? Sigur că aşa ceva nu era posibil. Sau era? Menajera, doamna Shaw, obişnuia să taie coaja feliilor de pâine din care îi pregătea sandviciurile şi i se adresa, uneori, cu numele 'Bama. Tatăl lui îl învăţase cum să calculeze bacşişul de cincisprezece la sută. Asemenea băieţi nu aveau cum să moară cu o armă în mână. Nu-i aşa?

— Pe pariu că razi *douăzeci!* exclamă Benny. Măi, frate, ce mult mi-aş dori să vin cu tine! Să luptăm umăr la umăr! Poc! Poc! Poc! Şi reîncărcăm!

Jake se ridică în şezut şi se uită cu neprefăcută curiozitate la celălalt băiat.

— *Ai vrea* să vii? îl întrebă el. Dacă ai putea?

Benny căzu pe gânduri. Trăsăturile i se înăspriră şi păru brusc mai matur şi mai înţelept. Clătină din cap.

— Nee, mi-ar fi frică. Da' ţie nu ţi-e frică? Zi-mi sincer!

— Groaznic de frică, recunoscu Jake.

— Că ai să mori?

— Şi asta, dar mai frică mi-e să n-o zbârcesc.

— N-ai s-o zbârceşti.

Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, i se adresă Jake în gând.

— Dacă tot mă duc cu cei mici, măcar mă bucur că vine şi tata cu noi, continuă Benny. Îşi ia şi arbaleta cu el. L-ai văzut cum trage?

— Nu.

— E foarte bun. Şi dacă trece vreun Lup de voi, o să aibă el grijă să-l termine. O să-i găsească pieliţa aia din piept şi *poc!*

Dar dacă Benny ar fi ştiut că povestea aia cu pieliţa era o minciună? se întrebă Jake. O informaţie falsă pe care ei sperau că tatăl lui o va comunica mai departe? Dar dacă ar fi ştiut…

Eddie începu să-i vorbească în minte cu accentul lui de şmecher de Brooklyn. *Da, bine, şi dacă peştii ar avea biciclete, fiecare afurisit de râuleţ ar fi Turul Franţei.*

— Benny, chiar trebuie să încerc să dorm puţin.

Benny se culcă la loc. La fel şi Jake, care începu din nou să privească ţintă tavanul. Şi dintr-odată îi păru rău că Ete se culcase în patul lui Benny, dintr-odată simţi că nu-i mai convine modul firesc în care bumblerul se ataşase de băiatul cel nou. Dintr-odată nu mai putea suporta absolut nimic. I se păreau nesfârşite orele până dimineaţă când îşi va face bagajul, se va urca pe poneiul împrumutat şi se va întoarce în oraş.

— Jake?

— Ce e, Benny, *ce e?*

— Scuze. Voiam doar să-ţi zic că-mi pare bine că ai venit la noi. Ne-am distrat pe cinste, nu?

— Da, răspunse Jake gândind: *N-ar crede nimeni că-i mai mare ca mine. Parca ar avea… nu ştiu… cam cinci ani.*

Era un gând meschin, dar Jake era de părere că ar izbucni în plâns dacă nu ar fi aşa. Îl ura pe Roland pentru că-l condamnase să-şi petreacă această ultimă noapte la Rocking B.

— Da, distracţie multă-multă.

— O să-mi fie dor de tine. Dar pun pariu c-o să facă în Pavilion statui cu moacele voastre.

Moace era un cuvânt pe care Benny îl învăţase de la Jake şi îl folosea ori de câte ori avea ocazia, ba chiar mai des.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, spuse Jake.

— Ce noroc ai că te ţii după Grindă şi călătoreşti prin lume. Probabil că eu o să-mi petrec tot restul vieţii în orăşelul ăsta păduchios.

Nu, nu va fi aşa. Tu şi cu tăticul tău veţi călători mult… în cazul în care veţi fi suficient de norocoşi să scăpaţi cu viaţă de aici. Şi cred că-ţi vei petrece tot restul vieţii visând la orăşelul ăsta păduchios. Visând la locul căruia îi spuneai „acasă”. Şi numai din vina mea. Eu am văzut… şi am spus. Dar ce altceva aş fi putut face?

— Jake?

Nu mai putu să rabde. Îl scotea din minţi.

— Culcă-te, Benny. Dormi. Şi lasă-mă şi *pe mine* să dorm.

— Bine.

Benny se întoarse cu faţa la perete. După foarte puţin timp, respiraţia începu să-i sune regulat. După alt foarte puţin timp, începu să sforăie. Jake rămase treaz până aproape de miezul nopţii şi abia atunci reuşi şi el să adoarmă. Dormi şi visă. Iar în vis îl văzu pe Roland, căzut în genunchi în colbul Drumului de Est, în faţa unei hoarde de Lupi care năvăleau spre el. Încerca să-şi reîncarce pistolul, dar ambele mâini îi erau amorţite, şi de la una îi lipseau două degete. Iar gloanţele cădeau pe jos. Tot mai încerca să-şi reîncarce revolverul cel uriaş când caii Lupilor îl zdrobiră cu copitele lor.

13

Zorii Ajunului Lupului. Eddie şi Susannah stăteau la fereastra camerei de oaspeţi a Părintelui, privind la cărarea ce ducea spre căsuţa Rosei.

— A găsit ceva la ea, spuse Susannah. Mă bucur pentru el.

Eddie dădu din cap.

— Cum te simţi?

Femeia îi aruncă un surâs afectuos.

— Bine, spuse cu deplină sinceritate. Tu cum te simţi, iubire?

— Parcă nu mai am răbdare să ajung să duc dorul unui pat adevărat sub un acoperiş adevărat. În rest, tot bine mă simt.

— Dacă lucrurile merg prost, n-o să-ţi mai pese de condiţiile de cazare.

— Şi asta-i drept, spuse Eddie. Dar nu cred c-o să meargă prost. Tu ce zici?

Înainte ca Susannah să-i poată răspunde, o rafală puternică de vânt zgâlţâi casa şuierând pe sub streşini. Era seminon-ul care le dădea bineţe, îşi zise Eddie.

— Nu-mi place vântul ăsta, spuse Susannah. E atât de imprevizibil.

Eddie deschise gura să răspundă.

— Şi dacă ai de gând să-mi expui vreo teorie despre *ka*, am să-ţi dau un pumn în nas.

Eddie mimă tragerea fermoarului la buze. Dar Susannah tot îi atinse nasul cu vârfurile degetelor, uşor, ca mângâierea unui fulg.

— Putem învinge, zise ea. Prea mult timp le-a mers totul după cum le-a fost cheful şi au devenit înfumuraţi. Aşa ca Blaine.

— Da. Ca Blaine.

Îi puse mâna pe şold şi îl întoarse spre ea.

— Totuşi *s-ar putea* ca lucrurile să nu iasă bine, şi de-aia vreau să-ţi spun ceva, Eddie, cât suntem singuri. Vreau să-ţi spun că te iubesc foarte mult.

Rosti cuvintele acestea simplu, fără dramatism.

— Ştiu. Dar al dracului să fiu dacă înţeleg de ce.

— Pentru că mă faci să mă simt întreagă. Când eram mai tânără, obişnuiam să oscilez între ideea că dragostea este un mister minunat şi părerea că nu-i decât o născocire a producătorilor de film de la Hollywood care nu mai aveau cum altfel să-şi atragă spectatorii în vremea Marii Crize.

Eddie începu să râdă.

— Acum, însă, cred că toţi ne naştem cu un gol în inimă şi rătăcim prin lume căutând persoana care ni-l poate umple. Tu… Eddie, tu îmi umpli acest gol.

Îl prinse de mână şi îl trase spre pat.

— Iar acum îmi doresc să mă umpli şi în celălalt sens.

— Dar, Suze, e bine?

— Nu ştiu, răspunse ea, şi nici nu-mi pasă.

Făcură dragoste încet, înteţind ritmul mişcărilor abia spre final. Ea strigă uşurel cu buzele lipite de umărul bărbatului. În fracţiunea de secundă de dinainte ca propriul orgasm să-i amuţească gândurile, Eddie îşi spuse: *Dacă nu sunt atent, am s-o pierd. Habar nu am cum de ştiu asta… dar sunt sigur. O să se evapore.*

— Şi eu te iubesc, îi şopti el.

— Da, zise ea strângându-l de mână. Ştiu. Sunt fericită.

— E bine să faci pe cineva fericit, zise el. N-am ştiut cât de bine e.

— E în ordine, spuse Susannah sărutându-l în colţul

buzelor. Înveţi repede.

14

În salonaşul Rosei se afla un balansoar. Acolo stătea acum pistolarul, în pielea goală, cu o farfurioară de lut într-o mână. Fuma şi se uita pe geam la răsăritul soarelui. Nu credea că-l va mai vedea vreodată de aici.

Şi ea complet dezbrăcată, Rosa ieşi din dormitor. Se opri în prag şi se uită la el.

— Rogu-te, spune-mi ce-ţi mai fac oasele?

Roland dădu din cap:

— E o minunăţie pomada aia a ta.

— Efectul n-o să dureze prea mult.

— Nu, fu de acord Roland. Însă mai există o altă lume – lumea prietenilor mei – şi poate că acolo vom găsi un leac care să dureze. Am sentimentul că vom pleca într-acolo destul de curând.

— Să vă luptaţi?

— Da, aşa cred.

— Şi n-ai să mai treci niciodată pe aici, nu-i aşa?

Roland o privi în ochi.

— Nu.

— Eşti istovit, Roland?

— De moarte.

— Atunci haide să mai stai puţin în pat. Vrei?

Îşi stinse ţigara şi se ridică zâmbind. Zâmbet de tânăr.

— Mulţam-sai.

— Eşti un om bun, Roland de Gilead.

Se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— Toată viaţa am avut cele mai iuţi mâini, dar când vine vorba să fiu bun, mă mişc cam lent.

Rosalita întinse mâna spre el.

— Haide, Roland. Hai, commala.

Iar el se duse.

15

După prânz, Roland, Eddie, Jake şi Părintele Callahan porniră călare pe Drumul de Est – care acum devenise un drum de nord de-a lungul râului Devar-Tete Whye. Ascunseseră lopeţile în sulurile prinse la spatele şeilor. Susannah fusese scutită de la această treabă din pricina sarcinii sale. Ea se alăturase Suratelor Oriza la Pavilion, unde se ridica un cort uriaş şi erau în toi pregătirile pentru masa de seară. Când ieşiseră din Calla Bryn Sturgis, străzile începuseră să se umple de oameni, ca pentru o zi de iarmaroc. Dar nu se auzeau nici cântece, nici râsete, nici pocnete neruşinate de petarde, nici strigătele celor care organizau curse pe Păşune. Nu-l văzuseră nici pe Andy şi nici pe Ben Slightman, iar acesta era un lucru bun.

— Şi Tian? îl întrebă Roland pe Eddie, spărgând tăcerea apăsătoare aşternută între ei.

— Mă întâlnesc cu el la casa parohială. La cinci.

— Bine, zise pistolarul. Dacă nu terminăm până la patru, ai să te întorci singur.

— Merg eu cu el, dacă vrei, se oferi Callahan.

Chinezii erau de părere că, dacă salvezi viaţa unui om, devii răspunzător pentru el tot restul zilelor lui. Callahan nu se gândise niciodată prea mult la mentalitatea chinezească, dar, după ce-l trăsese pe Eddie de pe marginea prăpastiei de lângă Peştera Uşii, ajunsese să creadă că era un sâmbure de adevăr în povestea asta.

— Este mai bine să rămâi cu noi, spuse Roland. Eddie se descurcă şi singur. Mai am încă o treabă pentru tine aici, în afară de săpat.

— Da? Ce fel de treabă? se interesă Callahan.

Roland întinse mâna spre vârtejurile de praf din faţa lor.

— Roagă-te să se potolească vântul ăsta afurisit. Şi cu cât se va potoli mai curând, cu atât va fi mai bine. Mai ales dacă se potoleşte până mâine dimineaţă.

— Îţi faci griji în privinţa tranşeelor? îl întrebă Jake.

— Tranşeele n-o să păţească nimic, zise Roland. Problema e

cu Suratele Oriza. Aruncarea cu farfuria e o treabă complicată chiar şi în cele mai bune condiţii. Dacă bate vântul cu putere atunci când vor veni Lupii, şansele ca lucrurile să meargă prost sunt…

Făcu gestul specific (şi fatalist) al locuitorilor din Calla.

— *Delah*[29].

Dar Callahan zâmbea.

— Am să spun o rugăciune, dar mai bine uită-te spre est înainte de a te nelinişti prea tare. Uitaţi-vă cu toţii, rogu-vă.

Se întoarseră în şei şi se uitară. Rândurile oblice şi scheletice ale tulpinilor goale de porumb coborau spre culturile de orez. Dincolo de orez era râul. Dincolo de râu era capătul Ţinuturilor de Hotar. Acolo, vârtejurile înalte de aproape cincisprezece metri se răsuceau, zvâcneau şi uneori se contopeau. Prin comparaţie, spiralele de praf care dansau pe malul acesta păreau nişte copii neastâmpăraţi.

— Adesea seminon-ul ajunge la râul Whye, iar apoi face cale întoarsă, spuse Callahan. Legenda spune că Lordul Seminon o roagă pe Domniţa Oriza să-l primească pe partea aceasta, însă ea este geloasă şi nu-i dă voie să treacă. Vedeţi voi…

— Seminon s-a însurat cu sora ei, interveni Jake. Domniţa Riza l-a vrut pentru ea – şi-a dorit nunta dintre vânt şi orez – şi încă mai e ofticată că nu i-a ieşit.

— De unde ştii? îl întrebă Callahan uluit şi amuzat în acelaşi timp.

— Benny mi-a zis, răspunse Jake sec.

Îl durea să-şi amintească de lungile lor conversaţii (purtate uneori în podul hambarului, alteori lenevind pe malul râului) şi la schimburile de legende făcute între ei.

Callahan îl aprobă cu un semn al capului.

— Ai dreptate, aşa spune povestea. Eu unul cred că este explicaţia unui fenomen meteorologic – aerul rece de acolo se întâlneşte cu aerul cald de pe apă, sau cam aşa ceva dar indiferent ce este, se văd semne că se întoarce de unde a venit.

Vântul îi spulberă nisip pe obraji, ca şi cum ar fi vrut să-i arate că se înşală, iar Callahan izbucni în râs.

— O să se termine până în zori, aproape vă garantez, dar…

— „Aproape” nu-i suficient, Părinte.

— Roland, tocmai ce voiam să spun că ştiu că „aproape” nu-i suficient şi tocmai de aceea am să spun o rugăciune.

— Îţi mulţumim.

Pistolarul se întoarse spre Eddie şi îşi indică ochii cu două degete de la mâna stângă.

— Ochii, da?

— Ochii, răspunse Eddie. Şi parola. Dacă nu-i nouăsprezece, înseamnă că e nouăzeci şi nouă.

— N-ai de unde să ştii sigur.

— Ba ştiu.

— Totuşi… ai mare grijă.

— O să am.

După câteva minute ajunseră la locul unde începea drumeagul printre defileuri, spre vechile mine Gloria, Pasărea Cardinal Unu şi Pasărea Cardinal Doi. Oamenii buni din Calla presupuneau că în locul acela vor lăsa căruţele, şi aveau dreptate. Mai presupuneau şi că toţi copiii şi cei care aveau grijă de ei vor urca pe jos drumeagul îndreptându-se spre una din minele acelea. Iar aici se înşelau.

În scurtă vreme începură să sape în partea de vest a drumului – trei dădeau la lopeţi, iar al patrulea stătea de pază. Nu apăru nimeni – oamenii care locuiau prin părţile acestea plecaseră deja spre oraş – iar lucrul merse destul de repede. La ora patru, Eddie îi lăsă pe ceilalţi să termine şanţul şi se întoarse în oraş ca să se întâlnească cu Tian Jaffords. Avea cu el unul din pistoalele lui Roland.

16

Tian îşi adusese arbaleta. Iar atunci când Eddie îi ceru s-o lase pe terasă, fermierul îi aruncă o privire mâhnită şi nesigură.

— N-o să se mire dacă mă vede pe mine înarmat, dar s-ar putea să aibă câteva întrebări dacă te vede pe tine cu chestia

aia, îi explică Eddie.

Şi acesta a fost începutul înfruntării. Iar tânărul se simţi dintr-odată mult mai calm. Inima îi bătea rar şi regulat. Privirea i se limpezise: acum vedea fiecare umbră a fiecărui fir de iarbă.

— Din câte am înţeles e foarte puternic. Şi foarte iute, atunci când trebuie. Fă cum îţi spun eu.

— Atunci la ce am mai venit?

Pentru că nici cel mai isteţ robot n-ar bănui că-i vorba de o cursă dacă mă vede alături de un gherţoi ca tine, suna răspunsul real, însă consideră că n-ar fi prea diplomat din partea lui să-l dea pe faţă.

— Eşti poliţa mea de asigurare, spuse Eddie. Haidem.

Coborâră panta blândă spre privată. Tânărul o folosise de multe ori cu plăcere în ultimele săptămâni – înăuntru erau mereu provizii proaspete de ierburi moi pentru etapa cu ştersul, şi nici nu aveai de ce să-ţi faci griji că te-ai putea irita în zonele sensibile cu oţetar otrăvitor – însă niciodată până acum nu o privise cu luare aminte pe dinafară. Era o construcţie înaltă şi solidă din lemn, însă nu se îndoia câtuşi de puţin că Andy ar putea-o demola repede şi fără osteneală dacă şi-ar pune mintea cu ea. Dacă îi dădeau ocazia s-o facă.

Rosa ieşi în uşa căsuţei sale şi se uită la ei, umbrindu-şi ochii cu palma.

— Ce mai faci, Eddie?

— Deocamdată fac bine, Rosa, dar cred că ar trebui să intri înapoi în casă. O să fie ceva dezordine pe aici.

— Adevărat? Să-mi aduc farfuriile…

— Nu cred că Rizele ne pot ajuta în situaţia asta, zise Eddie. Dar n-ar strica să stai pe aproape.

Femeia făcu semn că a înţeles şi intră fără să mai rostească vreo vorbă. Cei doi bărbaţi se aşezară pe iarbă de-o parte şi de cealaltă a uşii privatei dotate cu un lacăt nou. Tian încercă să-şi răsucească o ţigară. Prima i se sfărâmă între degetele care-i tremurau prea tare şi o luă de la capăt.

— Nu prea mă pricep la asta, se scuză el, iar Eddie înţelese că nu se referea la minunata artă a confecţionării ţigărilor.

— E în ordine.

Tian se uită la el cu speranţă în privire.

— Aşa zici?

— Aşa zic şi aşa şi este.

Fix la ora şase *(Te pomeneşti că jigodia are în el un ceas reglat la milionime de secundă),* Andy apăru de după casa parohială, urmându-şi umbra lungă şi scârbavnică. Îi văzu. Ochii albaştri luciră. Ridică o mână în semn de salut. Apusul se reflectă în ea, făcând-o să pară înmuiată în sânge. Eddie ridică şi el mâna, în semn de răspuns, şi se ridică în picioare zâmbind. Se întrebă dacă nu cumva maşinile gânditoare care mai existau încă în lumea aceasta vlăguită se răsculase odinioară împotriva stăpânilor lor, şi dacă da, din ce motiv o făcuseră.

— Stai blând şi lasă-mă pe mine să vorbesc, îi spuse lui Tian din colţul gurii.

— Da, bine.

— Eddie! zbieră Andy. Tian Jaffords! Ce mult mă bucur să vă văd! Şi avem arme cu care să ne luptăm cu Lupii! Măi, măi, măi, ce bine! Unde sunt?

— Le-am îngrămădit în căcăstoare, îi răspunse Eddie. Putem să aducem o căruţă până aici după ce la scoatem, dar sunt foarte grele… şi nici nu prea e spaţiu de manevră acolo înăuntru…

Se trase la o parte. Andy se apropie. Ochii îi scăpărau, însă nu de râs. Erau atât de strălucitori, încât Eddie simţi nevoia să-şi ferească privirea – parcă s-ar fi uitat fix la două bliţuri în acţiune.

— Sunt sigur că eu am să le pot scoate de acolo, spuse Andy. Ce bine e să fii de ajutor! Cât de adesea am regretat că programul nu-mi permite să…

Ajunsese în uşa privatei şi îşi flexase puţin genunchii pentru a-şi putea vârî înăuntru cilindrul metalic ce-i ţinea loc de cap. Eddie scoase pistolul lui Roland. Aşa cum i se întâmpla întotdeauna, patul lui de santal, neted şi nerăbdător în palmă, îi dădea un sentiment de siguranţă.

— Scuze, Eddie de New York, dar nu văd nici-o armă aici.

— Nu, admise Eddie. Nici eu. De fapt, tot ce văd e un

trădător bulangiu care îi învaţă pe copii cântece, pentru ca mai apoi să-i expedieze…

Andy se răsuci spre el cu o viteză formidabilă, ca de reptilă. Timpanele lui Eddie se crispară în faţa bâzâitului servomotoarelor din gâtul robotului. Acum stăteau faţă în faţă, la nici un metru depărtare unul de celălalt.

— Să-ţi fie de bine, lepădătură de inox ce eşti, spuse Eddie şi trase de două ori. Focurile de armă sfârtecară liniştea înserării. Ochii lui Andy explodară şi se întunecară. Tian urlă.

— *NU!* zbieră Andy cu voce atât de puternică încât, pe lângă ea, focurile de dinainte păreau doar pocnete de dopuri de la sticlele de şampanie. *NU, OCHII MEI, NU MAI VĂD, O, NU, VEDERE ZERO, OCHII MEI, OCHII MEI…*

Duse mâinile aschilambice la fasungurile goale ale orbitelor, unde se mai aprindeau sporadic câteva scântei albastre. Îşi îndreptă picioarele şi despică pragul de sus al uşii cu capul, împrăştiind în jur fragmente mari de scândură.

— *NU, NU, NU, NU MAI VĂD, VEDERE ZERO, CE MI-AŢI FĂCUT? AMBUSCADĂ, ATAC, AM ORBIT, COD 7, COD 7, COD 7!*

— Tian, ajută-mă să-l împing! strigă Eddie punând arma la loc în toc.

Însă Tian rămăsese stană de piatră, cu gura larg căscată şi cu privirea bulbucată la robotul al cărui cap dispăruse acum în cadrul spart al uşii, iar Eddie nu-şi putea permite să-l aştepte să-şi revină. Se repezi înainte şi îşi lipi palmele de plăcuţa cu numele, funcţia şi seria lui Andy. Robotul era uluitor de greu (Eddie îşi zise că probabil aşa e când te apuci să împingi o întreagă parcare), însă era şi orb, şi luat prin surprindere, şi dezechilibrat. Reuşi să-l împingă mai mult înăuntru. Şi, brusc, locul cuvintelor fu luat de o sirenă cu zbieret strident, nepământean. Eddie avu senzaţia că i se crapă capul. Trânti uşa privatei. Cu toată gaura mare de deasupra cadrului, uşa se închise destul de etanş. Eddie puse lacătul cel nou, de mărimea unui cap de copil.

Dinăuntrul privatei, sirena continuă să zbiere.

Rosa apăru în goană cu câteva farfurii în mâini. Avea ochi

căscaţi de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? În numele lui Dumnezeu şi al Omului Iisus, spuneţi-mi *ce este?*

Înainte ca Eddie să-i poată răspunde, o lovitură colosală zgudui buda din temelii. Ba chiar o deplasă puţin spre dreapta, descoperind marginea gropii de dedesubt.

— Andy, zise el. Mi se pare că nu-i convine întocmai horoscopul pe care şi l-a…

— *NEMERNICILOR!*

Vocea aceasta era complet diferită de cea pe care o folosea de obicei Andy pe cele trei tonalităţi caracteristice: linguşitoare, mustind de mulţumire de sine sau fals servilă.

— *NEMERNICILOR! NEMERNICILOR PREFĂCUŢI! AM SĂ VĂ OMOR! AM ORBIT VAI MIE, AM ORBIT COD 7! COD 7!*

Cuvintele conteniră şi reîncepu sirena. Rosa dădu drumul farfuriilor şi-şi astupă urechile cu mâinile.

O altă lovitură zgâlţâi latura privatei, curbând în afară două bârne zdravene. Următoarea lovitură le sfărâmă. Prin gaură ieşi braţul lui Andy, roşu în lumina apusului. Cele patru degete fixate cu şuruburi se strângeau şi se desfăceau spasmodic. De departe se auzea lătratul speriat al câinilor.

— O să iasă, Eddie! strigă Tian apucându-l de umăr. O să iasă!

Eddie îi dădu mâna la o parte şi se apropie de uşă. urmă o altă lovitură cutremurătoare. Alte scânduri sparte se desprinseră din peretele privatei. Locul era plin de bucăţi de lemn. Însă nu avea cum să se facă auzit peste urletul mult prea puternic al sirenei. Aşteptă şi sirena se opri înaintea unei alte lovituri a lui Andy.

— *NEMERNICILOR!* zbieră robotul. AM SĂ VĂ OMOR! *DIRECTIVA 20, COD 7! AM ORBIT, VEDERE ZERO, LAŞILOR…*

— Andy, Robot Mesager! strigă Eddie.

Cu un ciot de creion îşi notase seria pe una din preţioasele bucăţele de hârtie ale lui Callahan, iar acum o citi cu voce tare:

— DNF-44821-V-63! Parola!

Loviturile turbate şi zbieretele asurzitoare încetară de

îndată ce tânărul termină de citit numărul, însă tăcerea aceasta nu era câtuşi de puţin mută: îi ţiuiau urechile de zbieretul infernal al sirenei. Se auzi un zăngănit metalic şi un ţăcănit de relee. Apoi:

— Aici DNF-44821-V-63. Parola, te rog.

Urmă o pauză, după care robotul adăugă pe un ton alb:

— Eddie din New York, ticălos care loveşti sub centură, ai zece secunde. Nouă…

— Nouăsprezece, spuse Eddie prin uşă.

— Parolă incorectă.

N-aveai cum să interpretezi greşit încântarea furioasă din vocea omului de tinichea.

— Opt… şapte…

— Nouăzeci şi nouă.

— Parolă incorectă.

Acum tonul era triumfător. Eddie avu vreme să-şi regrete trufia nesăbuită de mai devreme. Avu vreme să observe schimbul de priviri îngrozite dintre Tian şi Rosa. Vreme să audă lătratul câinilor.

— Cinci… patru…

Nici nouăsprezece, nici nouăzeci şi nouă. Ce mai era? Pentru numele lui Dumnezeu, care era parola care-l închidea pe nenorocitul ăsta?

— … trei…

Fără de veste îi apărură în minte, strălucitoare ca ochii lui Andy înainte să fie întunecaţi de revolverul lui Roland, versurile mâzgălite pe gardul din jurul terenului viran cu vopsea trandafirie: O, *SUSANNAH-MIO, iubita divizată a mea, ţi-ai parcat-o la DIXIE PIG, în anul.*.

— …doi…

Nici una, nici alta; *ambele.* Din cauza aceasta blestematul de robot nu-l oprise după prima încercare incorectă. Pentru că *nu fusese incorectă.* Nu tocmai.

— *Nouăsprezece-nouăzeci şi nouă!* urlă Eddie prin uşă.

Tăcere deplină. Cu inima strânsă, tânărul aşteptă ca sirena să-şi reia vaietul, aşteptă ca Andy să continue demolarea privatei. Şi atunci le va spune Rosei şi lui Tian să fugă de

acolo, va încerca să le asigure retragerea…

Vocea care se auzi dinăuntrul construcţiei pe jumătate dărâmate era fără culoare şi plată: vocea unei maşinării. Dispăruseră din ea şi servilismul prefăcut, şi furia autentică. Căci dispăruse acel Andy cunoscut de generaţii întregi de *folken* din Calla. Dispăruse pentru totdeauna.

— Mulţumesc, spuse vocea. Eu sunt Andy, un robot mesager, cu multe alte aplicaţii. Serie DNF-44821-V-63. Cu ce îţi pot fi de folos?

— Dezactivează-te.

Tăcere.

— Pricepi ce-ţi cer?

Şi un firicel de glas înspăimântat spuse:

— Te rog, nu-mi cere asta. Om rău ce eşti. Om rău, rău ce eşti.

— Dezactivează-te *acum*.

O tăcere şi mai lungă. Rosa îşi dusese mâna la gât. De după casa Părintelui apărură câţiva oameni cu bâte. Rosa le făcu semn să plece de acolo.

— DNF-44821-V-63, supune-te!

— Da, Eddie din New York. Mă voi dezactiva.

Noua voce a lui Andy era plină de un soi de umilinţă şi autocompătimire de-a dreptul oribile. Lui Eddie i se făcu pielea de găină.

— Andy este orb şi se va dezactiva. Înţelegi că, având nivelul de energie scăzut cu nouăzeci şi opt la sută, s-ar putea să nu mă mai reactivez niciodată?

Eddie îşi aduse aminte de uriaşii gemeni bolânzi din gospodăria familiei Jaffords – Tia şi Zalman – şi se gândi la ceilalţi aidoma lor pe care îi plânsese oraşul acesta lipsit de noroc de-a lungul anilor. Apoi stărui cu gândul asupra gemenilor Tavery, atât de isteţi, de sprinteni, de dornici să facă pe plac. Şi atât de frumoşi.

— Niciodată nu-i suficient de mult pentru gustul meu, răspunse el, dar cred că trebuie să mă mulţumesc şi cu atât. Gata cu vorba, Andy. Dezactivează-te.

Altă tăcere lungă din privata pe jumătate demolată. Rosa şi

Tian se apropiară încet de Eddie şi rămaseră toţi trei în faţa uşii închise cu lacătul cel mare. Rosa îl apucă de braţ pe Eddie. Dar tânărul îi împinse mâna, pentru că voia să nu fie incomodat în cazul în care ar fi fost nevoit să tragă. Deşi habar nu avea unde anume va mai trage acum, când ochii lui Andy fuseseră deja distruşi.

Însă robotul vorbi din nou, cu voce puternică şi inexpresivă, făcându-i pe Rosa şi Tian să scoată câte un icnet de spaimă şi să se dea îndărăt. Eddie nu se mişcă din loc. Mai auzise o voce şi cuvinte asemănătoare în poiana marelui urs.

— DNF-44821-V-63 SE DEZACTIVEAZĂ! TOATE CELULELE SUBNUCLEARE ŞI CIRCUITELE DE MEMORIE ÎN FAZĂ DE DECUPLARE! DEZACTIVARE COMPLETĂ 13 LA SUTĂ! EU SUNT ANDY, ROBOTUL MESAGER ŞI MULTE ALTE APLICAŢII! ROG COMUNICAŢI POZIŢIA MEA LA TURNĂTORIA LAMERK SAU NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD! SUNAŢI LA 1-900-54! SE OFERĂ RECOMPENSĂ! REPET, SE OFERĂ RECOMPENSĂ!

Se auzi un clinchet când mesajul se derula.

— DNF-44821-V-63 SE DEZACTIVEAZĂ! TOATE CELULELE SUB-NUCLEARE ŞI CIRCUITELE DE MEMORIE ÎN FAZĂ DE DECUPLARE! DEZACTIVARE COMPLETĂ 19 LA SUTĂ! EU SUNT ANDY…

— Ai *fost* Andy, şopti Eddie, întorcându-se spre Rosa şi Tian şi forţându-se să zâmbească în faţa chipurilor lor speriate. E în ordine. S-a terminat. O să mai urle aşa o vreme şi, după aia, gata. Îl puteţi face… nu ştiu… plug sau altă unealtă agricolă.

— Ba eu cred c-o să smulgem duşumeaua şi o să-l îngropăm chiar acolo, zise Rosa arătând cu capul spre privată.

Zâmbetul lui Eddie se lăţi în rânjet. Îi plăcea ideea de a-l îngropa pe Andy în căcat. Foarte mult îi plăcea.

17

Trecuse apusul. Se lăsase noaptea. Roland stătea pe marginea estradei şi se uita cum oamenii buni din Calla se

năpusteau asupra cinei copioase. Fiecare ştia că s-ar putea să fie ultima oară când mănâncă împreună, că mâine seară, pe vremea asta, din drăgălaşul lor orăşel s-ar putea să nu mai existe decât nişte ruine fumegânde. Însă erau binedispuşi. Iar Roland bănuia că nu doar din cauza copiilor lor. Se simţeau nespus de uşuraţi pentru că se hotărâseră, într-un final, să facă ceea ce se cuvine. Şi chiar dacă ştiau că preţul putea fi unul foarte mare, starea aceasta de bine tot îi cuprinsese. O stare de bine ca un fel de zăpăceală veselă. Majoritatea acestor oameni buni din Calla vor dormi la noapte aici, pe Pajişte, alături de copiii şi nepoţii lor care se vor odihni în cortul din apropiere. Şi aici vor sta şi mâine, cu feţele întoarse spre nord-est, aşteptând rezultatul bătăliei. Presupuneau că vor fi focuri de arme (sunet pe care mulţi dintre ei nu-l auziseră niciodată), iar apoi norul de praf care indica poziţia Lupilor fie se va împrăştia, fie se va întoarce de unde a venit, fie se va rostogoli spre oraş. În această ultimă situaţie, oamenii buni din Calla se vor împrăştia şi vor aştepta incendiile. Şi, când totul se va sfârşi, vor deveni refugiaţi la ei acasă. Şi, îşi vor reconstrui, oare, casele, dacă aşa ar fi să iasă la zar? Roland se îndoia. Nemaiexistând copii pentru care să ridice case şi ferme şi grajduri şi hambare – căci Lupii îi vor lua pe *toţi* de data aceasta, dacă vor învinge, pistolarul nu avea nici cea mai mică îndoială – nu vor mai avea de ce să o facă. Iar la capătul următorului ciclu, locul acesta va fi un oraş pustiu, un oraş fantomă.

— Îmi cer scuze, sai.

Roland privi în jur. Lângă el se afla Wayne Overholser, cu pălăria în mâini. Iar atitudinea lui era mai degrabă potrivită pentru un cowboy nomad, decât pentru cel mai bogat moşier din Calla. Se uita ţintă la el cu ochi mari şi îndureraţi.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, atâta vreme cât port pălăria pe care mi-ai dat-o, spuse Roland cu blândeţe.

— Da, dar…

Overholser se întrerupse, parcă gândindu-se cum anume să continue, apoi se decise să vorbească pe şleau.

— Reuben Caverra e unul din cei pe care i-ai numit să aibă

grijă de copii pe timpul luptei, nu-i aşa?

— Da?

— I-a plesnit maţul de dimineaţă, îl anunţă Overholser arătând spre propriul abdomen destul de proeminent şi acela, cam spre locul unde se afla apendicele. Acum zace la pat cu febră mare şi deliriază. Probabil că va muri de boala sângelui otrăvit. Sigur, mai sunt şi unii care se fac bine, dar cei mai mulţi dau colţul.

— Îmi pare rău pentru el, zise Roland gândindu-se cu cine anume să-l înlocuiască pe Caverra, o namilă de om, care-i lăsase impresia că nu prea cunoaşte frica şi că nu ştie mai nimic despre laşitate.

— Ia-mă pe mine în locul lui, vrei?

Roland îl privi foarte atent.

— Te rog, pistolarule. Nu pot să stau deoparte. Am crezut că pot – că trebuie – dar nu pot. Mi-e silă de mine.

Şi da, observă Roland, chiar că *arăta* ca şi cum i-ar fi fost silă.

— Soţia ta ştie ce vrei să faci, Wayne?

— Da.

— Şi este de acord?

— Este.

Roland dădu din cap.

— Să vii aici cu o jumătate de oră înainte de a se crăpa de ziuă.

Pe chipul lui Overholser se aşternu o expresie de recunoştinţă aproape dureroasă în intensitatea ei, făcându-l să pară ciudat de tânăr.

— Mulţam, Roland! Mulţam, îţi zic! Multă-multă!

— Mă bucur că ni te-ai alăturat. Acum ascultă-mă puţin.

— Ce este?

— Lucrurile nu stau chiar aşa cum le-am descris eu la adunare.

— Din cauza lui Andy.

— Da, în parte din cauza lui.

— Mai e şi altceva? Doar nu vrei să zici că mai avem încă un *trădător* printre noi? Nu se poate, nu?

— Nu vreau să spun decât că, dacă vrei să vii cu noi, va trebui să faci ce-ţi spunem. Pricepi?

— Da, Roland. Pricep foarte bine.

Şi Overholser îi mulţumi din nou pentru şansa oferită de a muri la nord de oraş şi se îndepărtă în grabă, cu pălăria uitată în mână. Poate nu voia să rişte să se răzgândească Roland.

Apăru şi Eddie.

— Vine şi Overholser la bal?

— Aşa se pare. Cum a fost cu Andy?

— Foarte bine, răspunse Eddie, nevoind să admită că el, Tian şi Rosalita fuseseră cât pe ce să ajungă oale şi ulcele.

Din depărtare se mai auzeau încă urletele robotului. Dar vor înceta curând: acum, vocea amplificată prin difuzoare anunţa că dezactivarea era completă în proporţie de şaptezeci şi nouă la sută.

— Cred că te-ai descurcat foarte bine.

Mereu când primea vreun compliment de la Roland, Eddie se simţea în culmea fericirii, dar încercă să nu-şi arate emoţiile.

— Sper să ne descurcăm la fel de bine şi mâine.

— Susannah?

— Pare în regulă.

— N-a mai…?

Roland îşi masă fruntea în partea stângă.

— Nu, sau n-am observat eu.

— Şi nici n-a început să vorbească repezit şi prescurtat?

— Nu. E normală. S-a antrenat cu farfuriile câtă vreme voi aţi fost la săpat de tranşee.

Eddie arătă cu o mişcare a bărbiei spre Jake care stătea de unul singur într-un scrânciob. Ete se culcase la picioarele lui.

— Pentru el îmi fac griji. Am să răsuflu uşurat când o să-l luăm de aici. I-a fost foarte greu.

— Mai greu îi va fi celuilalt băiat, zise Roland ridicându-se în picioare. Mă întorc acasă la Părinte. Vreau să dorm.

— *Poţi* să dormi?

— O, da. Am să dorm neîntors după ce mă ung cu alifia aia din pisică pe care o prepară Rosa. Şi voi ar trebui să încercaţi

să dormiţi puţin.

— Bine.

— Am să vă trezesc mâine dimineaţă devreme, spuse Roland posomorât. Ca să venim împreună aici.

— Şi o să ne luptăm.

— Da, o să ne luptăm, repetă Roland, iar ochii îi scânteiară în lumina torţelor. O să ne luptăm până la moarte. A lor. Sau a noastră.

VII
LUPII

1

Acum fii atent la asta, fii foarte atent:

Uite acolo un drumeag, la fel de larg şi de bine întreţinut ca oricare drum secundar din America, însă acoperit cu pământ bătătorit, căruia locuitorii din Calla îi zic „oggan”. De-o parte şi de cealaltă sunt săpate şanţuri de scurgere; din loc în loc, pe sub oggan trec rigole construite din lemn, şi ele foarte bine îngrijite. În lumina stranie, nepământeană, de dinaintea zorilor, pe drumul ăsta trec douăsprezece căruţe cu coviltire din pânză groasă, caracteristice neamului manni. Pânza e albă, ca să reflecte razele soarelui şi să ţină răcoare înăuntru în zilele calde de vară. Din cauza aceasta căruţele par a fi nişte nori pufoşi care plutesc aproape de pământ. Nori cumulus, dacă pricepi ce vreau să zic. La fiecare e înhămat un atelaj din şase catâri sau patru cai. Pe capra fiecăreia se află fie doi luptători, fie doi dintre cei desemnaţi să aibă grijă de copii. Overholser conduce căruţa din frunte, iar lângă el se află Margaret Eisenhart. Următorii sunt Roland de Gilead şi Ben Slightman. A cincea căruţă e condusă de Tian şi Zalia Jaffords. Într-a şaptea sunt Eddie şi Susannah Dean. Scaunul cu rotile a fost pliat şi urcat în căruţă. De a zecea se ocupă Bucky şi Annabelle Javier. Pe capra ultimei căruţe sunt Părintele Donald Callahan şi Rosalita Munoz.

În căruţe se află nouăzeci şi nouă de copii. Geamănul desperecheat – cel care face ca numărul să fie fără soţ – este, fireşte, Benny Slightman. El merge cu ultima căruţă. (N-a vrut să se urce în cea condusă de tatăl lui, se simţea prea stânjenit.) Copiii nu vorbesc. Unii dintre cei mici au adormit la loc; vor fi treziţi în curând, când vor ajunge la destinaţie. În faţă, la nici un kilometru depărtare, drumul prin defileu se

bifurcă la stânga. Înspre dreapta terenul coboară lin spre râu. Toţi căruţaşii au privirile aţintite spre est, spre întunericul de nepătruns care este Bubuit de Tunet. Se uită după norul de praf care să le vestească venirea Lupilor. Nu se vede nimic. Nu încă. Până şi seminon-ul s-a domolit. Măcar în această privinţă se pare că rugăciunile lui Callahan au primit răspuns.

2

De lângă Roland, Ben Slightman spuse atât de încet, încât pistolarul abia îl înţelese:

— Şi acum, ce ai să faci cu mine?

Dacă, la plecarea din Calla Bryn Sturgis, ar fi fost întrebat ce şanse de supravieţuire are Slightman, Roland ar fi zis că îi dă cinci dintr-o sută. Doar atât. Existau două întrebări esenţiale ce trebuiau să fie puse şi la care trebuia să se răspundă în mod corect. Prima trebuia să vină din partea lui Slightman însuşi. Roland nu se aştepta s-o audă, dar iată că bărbatul tocmai o rostise. Pistolarul întoarse capul ca să-l privească mai bine.

Administratorul moşiei lui Vaughn Eisenhart era extrem de palid. Îşi scoase ochelarii ca să-i poată susţine privirea. Lui Roland nu i se păru a fi semn de prea mare curaj. Cu siguranţă că Slightman cel bătrân avusese suficient timp la dispoziţie ca să-şi facă o părere despre el şi ştia că trebuia să-l privească în ochi dacă era să aibă vreo speranţă. Indiferent cât de puţină plăcere i-ar fi făcut asta.

— Da. Ştiu, spuse Slightman, cu voce pentru moment stăpânită. Ce ştiu? Ştiu că tu *ştii*.

— Probabil de când l-am prins pe partenerul tău, comentă Roland.

Cuvântul ales fusese dinadins unul sarcastic (căci sarcasmul era unica formă de umor pe care o înţelegea pistolarul), iar Slightman tresări la auzul lui: „partenerul”. „Partenerul tău”. Dar dădu din cap, nedezlipindu-şi ochii din cei ai lui Roland.

— Mi-am închipuit că dacă aţi aflat de Andy, în mod firesc

aţi aflat şi de mine. Deşi ştiu că nu m-ar fi dat niciodată de gol. Nu era programat s-o facă.

Nu mai putu suporta contactul vizual şi îşi plecă privirea.

— Dar mai cu seamă am ştiut datorită lui Jake.

Roland nu reuşi să-şi mascheze surpriza.

— S-a schimbat. Nu intenţionat, dar s-a schimbat. Şi nu faţă de mine, ci faţă de fiul meu. În ultima săptămână, sau săptămână şi jumătate. Benny a fost… a fost nedumerit. A simţit şi el ceva, dar n-a înţeles ce se întâmplă. Eu am înţeles. Era ca şi cum băiatul tău nu mai voia să mai stea pe lângă el. Şi m-am întrebat de ce oare. Iar răspunsul a fost destul de limpede. Limpede ca berea slabă.

Căruţa lor rămăsese ceva mai în urma celei conduse de Overholser. Roland plesni din hăţuri îndemnându-şi caii să meargă mai repede. Din spate, de sub coviltir, răzbăteau zgomotele făcute de copii: şoapte şi sforăieli. Înainte de plecare, îi ceruse lui Jake să strângă într-o cutie câteva din lucruşoarele copiilor. Iar Jake se conformase. Era un copil bun, care nu se eschiva niciodată de la nicio sarcină. În dimineaţa aceasta avea pe cap o pălărie de cowboy cu boruri largi ca să-l ferească de soare, iar în tocul de la subsuoară îşi pusese revolverul tatălui său. Era în a unsprezecea căruţă, împreună cu unul din oamenii lui Estrada. Probabil că şi băiatul lui Slightman era un copil bun, iar din această cauză tatăl lui făcuse ce făcuse.

— Jake era în Dogan într-una din nopţile când te-ai dus acolo cu Andy ca să-ţi prezinţi raportul vecinilor voştri, spuse Roland.

Slightman se cutremură ca lovit în plex.

— Da…, murmură el. Da, mi s-a părut… sau mi s-a părut că mi se pare… *Fi-r-ar!*

Roland privi spre est. Se mai luminase, dar tot nu se vedea niciun nor de praf, ceea ce era un lucru bun. Când se va vedea praful, vor apărea şi Lupii. Caii lor cenuşii vor veni în goana mare.

Pe un ton aproape nepăsător, pistolarul puse următoarea întrebare. Dacă răspunsul lui Slightman va fi unul negativ, nu

va mai apuca să asiste la venirea Lupilor, indiferent cât de iuţi le erau caii.

— Şi dacă l-ai fi descoperit acolo, Slightman – dacă l-ai fi descoperit acolo pe băiatul *meu* – l-ai fi ucis?

Slightman îşi puse la loc ochelarii, gândindu-se la ce să răspundă. Roland nu-şi putea da seama dacă administratorul înţelesese cât de importantă era această întrebare. Aşteptă să afle dacă tatăl prietenului lui Jake va trăi sau va muri. Va trebui să se hotărască repede; se apropiau de locul unde vor opri căruţele, iar copiii vor coborî din ele.

În cele din urmă Slightman ridică din nou privirea la Roland. Deschise gura să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieşi din ea. Era destul de clar din care anume motiv: ori răspundea la întrebarea pistolarului, ori se uita în ochii pistolarului. Nu le putea face pe amândouă în acelaşi timp.

Uitându-se la scândurile crăpate ale căruţei, Slightman spuse:

— Da, cred că l-am fi omorât.

O pauză. Un semn afirmativ din cap. O lacrimă ce i se prelinse pe obraz şi căzu pe lemnul caprei.

— Da. Ce altceva să fi făcut?

Acum îşi ridică din nou privirea şi văzu în ochii pistolarului că soarta îi fusese pecetluită.

— Fă-o repede, îi ceru el, fără să vadă copilul meu. Rogute.

Roland plesni iarăşi din hăţuri. Şi răspunse:

— Nu voi fi eu acela care să pună capăt suflării tale mizerabile.

Iar suflarea lui Slightman chiar se *opri*. Atunci când îi mărturisise pistolarului că, sigur că da, ar fi ucis un băiat de doisprezece ani pentru a-şi proteja secretul, chipul său căpătase o expresie de nobleţe încordată. Acum, chipul său exprima speranţă. Iar speranţa îl urâţea. Îl făcea aproape grotesc. Apoi scoase aerul din plămâni într-un oftat prelung şi sacadat.

— Îţi râzi de mine. Îţi baţi joc de mine. Sigur că ai să mă omori. De ce n-ai face-o?

— Mişelul îi judecă pe toţi ceilalţi după chipul şi asemănarea lui, comentă Roland. N-am să te omor decât dacă voi fi nevoit s-o fac, Slightman, pentru că îmi iubesc băiatul. Eşti în stare să pricepi măcar atâta lucru? Cum e să iubeşti un copil?

— Da.

Slightman lăsă din nou capul în jos şi îşi frecă ceafa arsă de soare, despre care crezuse că-şi va încheia ziua îngropată în ţărână.

— Dar trebuie să înţelegi ceva. Pentru binele tău şi al lui Benny, cât şi pentru binele nostru, al tuturor. Dacă Lupii câştigă, *vei* muri. Să fii sigur de asta. „Sotto", cum ar zice Eddie şi Susannah.

Slightman îşi ridică spre el ochii îngustaţi în spatele lentilelor.

— Ascultă-mă cu luare-aminte, Slightman, şi înţelege ce-ţi spun. Nu ne ducem acolo unde cred Lupii că vom fi. Nici noi, nici copiii. Că vor câştiga, sau că vor pierde, de data aceasta vor lăsa nişte cadavre în urmă. Şi, că vor câştiga sau că vor pierde, îşi vor da seama că au fost traşi pe sfoară. Şi cine din Calla Bryn Sturgis i-ar fi putut induce în eroare? Doar doi trădători. Andy şi Ben Slightman. Andy s-a dezactivat şi nu mai poate fi atins de răzbunarea lor.

Îi aruncă un zâmbet la fel de rece ca gheţarii de la Polul Nord.

— Dar tu eşti la îndemână. La fel şi cel la care ţii cel mai mult în chestia aia de-i zici inimă.

Slightman căzu pe gânduri. Evident, aşa ceva nu-i trecuse prin cap şi, de îndată ce înţelese logica lui Roland, îşi dădu seama că era o realitate de necontestat.

— Cel mai probabil vor crede că ai trecut de partea adversă şi i-ai minţit cu bună ştiinţă, continuă Roland. Însă chiar de-i vei putea convinge că a fost doar o întâmplare, tot te vor ucide ca să se răzbune. Şi pe fiul tău. Tot din răzbunare.

Două pete roşii apăruseră în obrajii administratorului – doi trandafiri ai ruşinii, îşi zise Roland – dar, pe măsură ce se gândea la eventualitatea ca fiul să-i fie ucis de Lupi, Slightman

se făcu din nou alb ca varul. Sau poate că mai tare îl durea gândul că Benny ar putea fi dus la est – dus în tărâmul de la est şi bolânzit.

— Îmi pare rău, şopti el. Îmi pare rău de ce am făcut.

— Nu mai pot eu de părerile tale de rău, zise Roland. *Ka* lucrează, iar lumea merge mai departe.

Slightman nu răspunse.

— Sunt dispus să te trimit cu copiii, aşa cum am stabilit, îi spuse Roland. Dacă lucrurile se vor desfăşura aşa cum sper eu, n-ai să ai parte nici măcar de o singură secundă de acţiune. Dacă nu se desfăşoară cum sper eu, vreau să ţii minte că Sarey Adams e conducătoarea echipei, şi, dacă voi mai apuca să stau de vorbă cu ea după ce se va termina totul, vreau să-mi spună că ai făcut tot ce ţi s-a cerut să faci.

Când Slightman tot nu spuse nimic, pistolarul îi zise pe un ton tăios:

— Spune-mi că înţelegi, blestematule. Vreau să te aud spunând: „Da, Roland, am priceput."

— Da, Roland, am priceput foarte bine.

O altă pauză, şi apoi:

— Dar dacă *vom învinge,* crezi că oamenii vor afla? Despre mine?

— Nu, de la Andy nu vor afla, răspunse Roland. S-a isprăvit cu bârfele lui. Nu vor afla nici de la mine, dacă faci ce-ţi spun. Şi nici de la *ka-tet*-ul meu. Nu din respect pentru tine, ci din respect pentru Jake Chambers. Iar dacă Lupii vor cădea în cursa pe care le-am întins-o, de ce ar mai suspecta oamenii existenţa unui alt trădător?

Îl măsură pe Slightman cu ochi ca de gheaţă şi continuă:

— Oamenii din Calla sunt oameni simpli. Oameni creduli. După cum prea bine ştii. Căci te-ai folosit de firea asta a lor.

Sângele năvăli la loc în obrajii administratorului. Slightman îşi coborî din nou privirea la scândurile căruţei. Roland se uită în zare şi văzu locul pe care îl căuta, la nici şase sute de metri depărtare de ei. Bun. La orizontul de est nu se distingea încă niciun nor de praf, dar îl simţea formându-se în mintea lui. Veneau Lupii. O, da, veneau. Undeva, dincolo de râu,

coborâseră din trenul lor şi se urcaseră pe cai şi veneau mâncând pământul. Călăreţi din iad.

— Pentru fiul meu am făcut-o, şopti Slightman. A venit la mine Andy şi mi-a spus că îl vor lua, mai mult ca sigur că-l vor lua. Uite, Roland, pe undeva pe acolo – întinse el mâna spre Bubuit de Tunet – undeva pe acolo trăiesc nişte biete fiinţe cărora li se spune Sfărâmători. Prizonieri. Captivi în ţara Lupilor. Cu puteri telepatice şi psihokinetice, astea sunt cuvintele pe care le-a folosit Andy. Şi, cu toate că habar n-am ce înseamnă, ştiu că au de-a face cu puterea minţii. Sfărâmătorii sunt oameni, şi mănâncă tot ce mâncăm şi noi pentru a-şi hrăni trupul. Dar au nevoie şi de o altă hrană, o hrană *specială* pentru ceea ce-i face *deosebiţi* de noi.

— Hrană pentru minte, murmură Roland.

Îşi aduse aminte că mama lui obişnuia să numească peştele drept „hrană pentru minte". Iar apoi, fără să înţeleagă de ce, se duse cu gândul la escapadele nocturne ale lui Susannah. Numai că nu Susannah se ducea în sala de ospeţe în miez de noapte. Ci Mia, fiică a nimănui.

— Da, cam aşa ceva, zise Slightman. Oricum, e vorba de ceva ce nu au decât gemenii, ceva ce le uneşte minţile. Iar ăştia – nu Lupii, ci cei care îi trimit pe Lupi să ne ia copiii – le scot chestia aia din capete. Şi, fără ea, copiii se tâmpesc. Devin bolânzi. E vorba despre *hrană,* pricepi Roland? *De asta* ne răpesc copiii! Ca să-şi hrănească *Sfărâmătorii* ăia blestemaţi! Dar nu ca să le hrănească burţile, nici trupurile, ci minţile! Şi eu nici măcar nu am aflat ce trebuie să sfărâme!

— Cele două Grinzi care mai susţin Turnul, spuse Roland.

Slightman păru lovit de trăsnet. Şi foarte speriat.

— Turnul Întunecat? şopti el abia reuşind să rostească cuvintele. Aşa crezi?

— Aşa cred, răspunse Roland. Cine e Finli? Finli o'Tego?

— Nu ştiu. O voce care-mi primeşte rapoartele, atâta tot. Cred că-i un taheen{30} – ştii ce-i ăla un taheen?

— Tu ştii?

Slightman clătină din cap.

— Atunci las-o baltă. Poate la un moment dat am să-l

întâlnesc şi am să-i cer eu însumi socoteală pentru povestea asta.

Slightman nu răspunse, însă Roland îi sesiză îndoiala. Nu făcea nimic. Aproape ajunseseră, iar pistolarul simţi cum brâul invizibil care-i strânsese mijlocul începe să slăbească. Pentru prima oară se întoarse complet spre administratorul lui Eisenhart.

— Întotdeauna a existat cineva ca tine pe care să-l înşele Andy. Sunt convins că din motivul acesta a fost lăsat aici. Şi sunt la fel de convins că fiica ta, sora lui Benny, nu a fost victimă a unei morţi întâmplătoare. Au nevoie mereu de câte un geamăn desperecheat, şi de un părinte bicisnic.

— Nu poţi…

— Taci. Ai spus ce-ai avut de spus.

Slightman închise gura.

— Înţeleg trădarea. Şi eu am trădat. Odată l-am trădat chiar pe Jake. Dar asta nu schimbă ceea ce eşti. Să nu ne mai ascundem după cuvinte: eşti un animal care se hrăneşte cu stârvuri. Un cal transformat în hienă.

Obrajii lui Slightman prinseseră culoarea vinului vechi.

— Am făcut totul pentru fiul meu, se încăpăţână el să repete.

Roland îşi scuipă în palmă, apoi şi-o lipi de obrazul fierbinte al lui Slightman. Îi apucă ochelarii cu vârfurile degetelor şi îi mişcă uşurel pe nas.

— Nu ţine, spuse el foarte încet. Din cauza ăstora. Aşa te-au însemnat, Slightman. Ăsta este stigmatul tău. Îţi tot spui că ai făcut totul pentru fiul tău, şi ce-ţi spui te ajută să dormi noaptea. *Eu îmi spun* că tot ce i-am făcut lui Jake a fost pentru că nu am vrut să-mi pierd şansa de a ajunge la Turn… iar ce-mi spun *mă* ajută să dorm noaptea. Deosebirea dintre noi doi, *singura* deosebire, este că eu nu am primit niciodată o pereche de ochelari.

Îşi şterse palma de pantaloni şi continuă:

— Te-ai vândut, Slightman. Şi ai uitat chipul tatălui tău.

— Dă-mi pace, şopti administratorul, ştergându-şi obrazul de scuipatul pistolarului, făcând loc lacrimilor. De dragul

fiului meu.

Roland dădu din cap.

— Atâta ştii: de dragul fiului tău. Îl târăşti după tine ca pe o găină moartă. Ei, asta este, nu mai contează acum. Dacă toate merg aşa cum sper, îţi vei continua viaţa alături de el în Calla şi vei îmbătrâni stimat de toţi vecinii tăi. Căci, la urma urmelor, vei fi unul dintre aceia care i-au înfruntat pe Lupi atunci când au venit pistolarii pe Calea Grinzii. Când vei fi prea bătrân, sau prea bolnav ca să mai poţi merge, fiul tău te va sprijini şi va avea grijă de tine. Văd că aşa va fi, dar nu îmi place ce văd. Pentru că acela care şi-a vândut sufletul pentru o pereche de ochelari, şi-l va vinde din nou pentru o altă găteală – mai ieftină, chiar – şi, mai devreme sau mai târziu, va afla şi fiul tău cine eşti. Cel mai bun lucru care ţi s-ar putea întâmpla astăzi ar fi să mori ca un erou.

Şi, înainte ca Slightman să apuce să-i răspundă, Roland strigă:

— Hei, Overholser! Stai! Opreşte căruţa! *Overholser!* Opreşte! Am ajuns!

— Roland…, începu Slightman.

— Nu, îl opri Roland trăgând hăţurile. Am terminat de vorbit. Însă, ţine minte ce ţi-am spus, sai: dacă astăzi ţi se va oferi ocazia să mori ca un erou, fă-i un bine fiului tău şi foloseşte-o.

3

La început totul se desfăşură conform planului şi spuseră că era *ka*. Când lucrurile începură să meargă prost, tot *ka* i-au spus. *Ka*, le-ar fi putut spune pistolarul dacă ar fi cunoscut cuvântul, era adesea un factor primordial.

4

Roland le explicase copiilor ce voia de la ei când încă de pe islaz, la lumina puternică a torţelor. Acum, la lumina zorilor

(deşi soarele încă îşi mai aştepta rândul în culise), îşi ocupară fără greşeală locurile, înşirându-se de-a lungul drumului, de la cei mai mari la cei mai mici, ţinându-se de mână geamăn cu geamăn. Căruţele fuseseră aliniate pe partea stângă, chiar în buza şanţului. Singurul loc rămas liber era acolo unde drumeagul spre defileu se desprindea din Drumul de Est. Aliniaţi, alături de copii, erau îngrijitorii lor, al căror număr crescuse la şaisprezece prin adăugarea lui Tian, a Părintelui Callahan, a lui Slightman şi Overholser. Pe partea cealaltă, deasupra şanţului din dreapta, erau Eddie, Susannah, Rosa, Margaret Eisenhart şi Zalia, soţia lui Tian. Fiecare femeie avea la ea câte un sac din trestie căptuşit cu mătase, plin cu farfurii. În şanţul de alături fuseseră stivuite cutiile cu restul de Orize. În total, două sute de farfurii.

Eddie aruncă o privire peste râu. Niciun nor de praf. Încă. Susannah îi adresă un zâmbet nervos, la care el răspunse cu o grimasă la fel de tulburată. Asta era partea cea mai grea, partea cea mai înspăimântătoare. Ştia că mai târziu îl va învălui ceaţa roşie, ducându-l cu ea. Însă acum era mult prea conştient. Conştient de cât de neputincioşi şi vulnerabili erau în clipa aceasta. Ca o ţestoasă fără carapace.

Jake apăru dintre rândurile de copii, aducând cutia cu mărunţişurile adunate de la aceştia: panglici de prins părul, o suzetă, un fluier cioplit din lemn de tisă, un pantof vechi fără pingele, un ciorap desperecheat. Probabil că erau vreo douăzeci şi cinci de obiecte asemănătoare în cutia aceea.

— Benny Slightman! urlă Roland. Frank Tavery! Francine Tavery! La mine!

— Ia stai aşa! exclamă alarmat tatăl lui Benny Slightman. De ce îmi scoţi băiatul din rând…

— Ca să-şi facă datoria, aşa cum şi tu ţi-o faci pe a ta, răspunse Roland. Să nu mai aud nici-o vorbă.

Cei trei copii chemaţi apărură înaintea sa. Li se alătură şi Jake. Gemenii Tavery încă se mai ţineau de mână, îmbujoraţi, cu răsuflarea tăiată, cu ochi strălucitori.

— Ascultaţi cu luare-aminte ce am să vă spun, pentru că nu am să mai repet, le zise Roland.

Benny şi gemenii se aplecară spre el nerăbdători. Nu la fel de nerăbdător era şi Jake, oricât de mult îşi dorea să înceapă acţiunea; cunoştea bine partea aceasta şi ştia aproape tot ce va urma. Ce *spera* Roland că va urma.

Pistolarul le vorbi copiilor suficient de tare ca să poată fi auzit şi de îngrijitorii lor.

— Veţi merge pe drumeag şi veţi lăsa câte un obiect din metru în metru, ca şi cum ar fi fost scăpat în graba unui marş rapid şi anevoios. Şi vreau ca şi *voi* să mergeţi foarte repede. Nu alergaţi, dar nici nu tândăliţi. Aveţi mare grijă pe unde călcaţi. Duceţi-vă până acolo unde se bifurcă drumeagul – sunt doar vreo opt sute de metri până acolo – nici un pas mai departe. Aţi priceput? *Nici un pas mai departe.*

Cei patru dădură din cap cu înflăcărare. Roland ridică privirea la adulţii care aşteptau încordaţi în spatele lor.

— Aceştia patru vor avea un avans de două minute. Apoi pleacă şi restul gemenilor. Mai întâi cei mari, iar cei mici la urmă. Nu vor merge prea departe; ultimele perechi nici nu vor ieşi de pe drumul principal.

Acum Roland strigă să-l audă toţi copiii:

— *Copiii Când veţi auzi semnalul acesta, trebuie să vă întoarceţi! Să vă întoarceţi la mine fuga-fuguţa!*

Şi îşi vârî două degete de la mâna stângă în colţurile gurii şi scoase un fluierat atât de pătrunzător şi atât de ascuţit, încât mulţi dintre copii îşi astupară urechile.

Annabelle Javier interveni:

— Sai, dacă vrei să ascunzi copiii într-una din peşterile de acolo, la ce îi mai pui să vină înapoi?

— Pentru că nu se vor ascunde în peşteră. Acolo se vor duce, îi răspunse Roland arătând spre est. Domniţa Oriza va avea grijă de ei. Se vor ascunde în orez, pe malul acesta al râului.

Toţi îşi întoarseră privirea spre locul pe care îl arăta şi astfel văzură toţi, în acelaşi timp, norul de praf.

Veneau Lupii.

5

— Ne vin musafirii, dulceaţă, zise Susannah.

Roland dădu din cap, apoi se întoarse spre Jake.

— Du-te Jake. Faceţi ce v-am spus.

Jake le împărţi gemenilor Tavery obiecte din cutie. După aceea, sprinten ca un ied, sări peste şanţul din stânga şi porni pe drumeagul din defileu, cu Benny alături. Frank şi Francine veneau în urma lor. Roland o văzu pe fetiţă aruncând pe jos o pălăriuţă din lucruşoarele primite.

— Foarte bine, spuse Overholser. Am cam priceput eu, aşa să ştii. Lupii vor observa obiectele alea risipite pe drum şi vor crede că acolo sunt şi copiii. Dar de ce îi mai trimiţi şi pe ceilalţi într-acolo, pistolarule? De ce nu-i ducem în câmpul de orez chiar acum?

— Pentru că trebuie să presupunem că Lupii aceştia pot lua urma prăzii după miros, la fel ca lupii cei adevăraţi, îl lămuri Roland.

Apoi ridică din nou vocea:

— Copii, la drum! Cei mari în faţă! Ţineţi-vă bine de fraţii voştri! Nu daţi drumul la mâna! Întoarceţi-vă când auziţi fluieratul meu!

Copiii porniră. Callahan, Sarey Adams, soţii Javier şi Ben Slightman îi ajutară să treacă peste şanţ. Toţi adulţii păreau îngrijoraţi; numai tăticul lui Benny părea neîncrezător.

— Lupii o vor lua pe aici pentru că au motive să presupună că acolo ne-am ascuns copiii, explică Roland. Dar nu sunt proşti, Wayne. Vor căuta indicii, iar noi le vom oferi. Dacă au simţul mirosului – şi sunt în stare să pun pariu pe ultima recoltă a voastră că îl au – atunci trebuie să le dăm şi ceva de adulmecat, nu doar pantofii şi panglicile pe care le pot vedea. După ce se opreşte mirosul grupului cel mare, va mai continua acela al primilor patru copii pe care i-am trimis. Iar mirosul lor i-ar putea ademeni mai departe, sau nu. Atunci, însă, nu va mai avea nici-o importanţă.

— Dar…

Roland nu-i mai dădu atenţie. Se întoarse spre grupul de

luptători. Erau şapte cu totul. *Şapte este un număr bun,* îşi zise el. *Un număr al puterii.* Se uită peste capetele lor la norul de praf. Se înălţa mai sus decât oricare din trâmbele rămase ale seminon-urilor şi se mişca cu o viteză înspăimântătoare. Totuşi Roland era de părere că sunt în siguranţă pentru moment.

— Ascultaţi la mine cu multă luare-aminte.

Se adresa Zaliei, lui Margaret şi Rosei. Membrii *ka-tet*-ului său ştiau despre ce e vorba, ştiau încă de când, pe prispa familiei Jaffords, Jamie îi şoptise lui Eddie la ureche secretul lui păstrat atât de multă vreme.

— Lupii nu sunt nici oameni, nici monştri; sunt roboţi.

— *Roboţi!* exclamă Overholser mai mult cu surprindere decât cu îndoială.

— Da. Roboţi de care *ka-tet*-ul meu a mai văzut şi altădată, spuse Roland. Se gândea la o anumită poiană, unde alergaseră într-un cerc perpetuu ultimii însoţitori încă activaţi ai marelui urs.

— Poartă glugile acelea ca să ascundă nişte morişti mititele pe care le au instalate pe cap. Probabil că sunt cam atât de late şi cam atât de lungi.

Le arătă cu degetele o înălţime cam de cinci centimetri şi o lungime cam de zece.

— Asta a lovit Molly Doolin cu farfuria pe vremuri. A nimerit din pură întâmplare. Noi vom nimeri dinadins.

— Ca nişte cutiuţe pentru gândit, spuse şi Eddie. Legătura lor cu lumea. Fără ele, sunt la fel de fără viaţă ca un rahat de câine.

— Ţintiţi aici, zise Roland arătându-le cu mâna o înălţime cam de doi centimetri deasupra creştetului.

— Dar piepturile lor… pieliţele de pe piept… îngăimă Margaret zăpăcită la culme.

— O aiureală, spuse scurt pistolarul. Ţintiţi în creştetul capului.

Tian se burzului:

— Poate va veni ziua aia când voi afla de ce a fost nevoie de atâtea aiureli din astea blestemate.

— Eu, unul, sper să mai fie *o alta* zi pentru noi, zise Roland.

Ultimele perechi de copii – cei foarte mici – ajunseseră la drumeag ţinându-se cuminţi de mâini. Probabil că primele perechi erau la vreo două sute de metri mai în faţă, iar cvartetul lui Jake la alţi două sute de metri şi mai în faţă. Va trebui să fie îndeajuns, căci nu mai era timp. Roland se adresă îngrijitorilor.

— Acum se vor întoarce. Treceţi-i peste şanţ şi traversaţi câmpul de porumb în două şiruri, le spuse el arătând cu degetul peste umăr fără să întoarcă privirea. Mai trebuie să vă explic cât de important este să nu atingeţi tulpinile porumbului, mai ales în marginea de lângă drum unde ar putea să observe Lupii?

Clătinară toţi din capete.

— Când ajungeţi la câmpul cu orez, continuă Roland, formaţi un singur grup. Duceţi-i aproape de râu, apoi cereţi-le să se culce printre plantele de orez, în locurile unde sunt înalte şi încă verzi.

Întinse mâinile. Ochii îi scăpărau.

— Împrăştiaţi-i. Oamenii mari se vor ascunde lângă mal, formând o barieră în faţa copiilor. Dacă vin mai mulţi Lupi, sau se întâmplă ceva la care nu ne-am aşteptat, dintr-acolo vor apărea.

Fără să le mai dea ocazia de a pune întrebări, pistolarul îşi duse degetele în colţurile gurii şi fluieră prelung. Vaughn Eisenhart, Krella Anselm şi Wayne Overholser se alăturară celorlalţi din şanţ şi începură şi ei să strige după micuţi. Între timp, Eddie se uită peste umăr şi fu uluit să vadă cât de mult înaintase norul de praf. Dar, odată ce ştiai secretul, viteza aceasta era perfect normală: caii cenuşii nu erau câtuşi de puţin cai, ci transportoare mecanice deghizate ca *să pară cai,* atâta tot. *Parcă ar fi o coloană prezidenţială de maşini,* comentă el în gând.

— Roland, vin prea repede! Al naibii de repede!

Roland se uită şi el în direcţia Lupilor.

— E în ordine, spuse el.

— Eşti sigur? îl întrebă Rosa.

— Sunt sigur.

Acum cei mai mici dintre copii traversau drumul ţinându-se de mână şi cu ochişorii bulbucaţi de teamă şi surescitare. Îi conduceau Cantab, din neamul manni, şi soţia lui. Femeia le spuse să treacă fix prin mijlocul rândurilor, fără să atingă absolut deloc tulpinile scheletice de porumb.

— Da' de ce, tanti? vru să ştie un ţânc, nu mai mare de patru ani, cu o pată dubioasă pe partea din faţă a pantalonaşilor. Că porumbu-i cules.

— E un joc, îi explică Cantab. Jocul de-a „cine-nu-atinge-porumbul-câştigă". Începu să cânte. I se alăturară şi câţiva dintre copii, dar majoritatea erau mult prea tulburaţi şi înspăimântaţi ca să le mai ardă de cântat.

Drumul era traversat de perechi de copii din ce în ce mai înălţuţi şi mărişori, iar Roland mai aruncă o privire spre est. Calculă că Lupii vor ajunge la râul Whye în vreo zece minute, şi zece minute ar fi trebuit să însemne timp suficient, dar, zei ai mei, ce *repede* se mişcau! Se gândise deja că va fi nevoit să-i păstreze pe lângă ei pe Slightman cel Tânăr şi pe gemenii Tavery. Nu aşa fusese planul, dar când lucrurile ajungeau atât de departe, planul se schimba mai mereu. *Trebuia* să se schimbe.

Traversaseră şi ultimii dintre copii, iar pe drum nu mai rămăseseră decât Overholser, Callahan, Slightman cel Bătrân şi Sarey Adams.

— Duceţi-vă şi voi, le zise Roland.

— Vreau să-mi aştept băiatul! se împotrivi Slightman.

— *Duceţi-vă!*

Slightman păru hotărât să se ia la harţă, dar Sarey Adams îl apucă de un cot, iar Overholser de celălalt.

— Haidem, îl îndemnă Overholser. Va avea grijă de copilul tău aşa cum are grijă de al lui.

Slightman îi mai aruncă lui Roland o privire nesigură, apoi trecu peste şanţ şi, împreună cu Overholser şi cu Sarey, începu să-i mâne de la spate pe copiii din urma convoiului.

— Arată-le ascunzătoarea, Susannah, zise Roland.

Avuseseră grijă ca în locul pe unde au trecut copiii şanţul

să fie mult mai în jos de cel unde săpaseră cu o zi în urmă. Acum, cu unul din cioturile care-i rămăseseră în locul picioarelor, femeia dădu la o parte un maldăr de frunze, crengi şi porumb ofilit – gunoaie pe care oricine s-ar aştepta să le găsească într-un şanţ de scurgere – dezvelind o groapă întunecată.

— E doar o tranşee, spuse ea parcă scuzându-se. Deasupra vom avea nişte scânduri. Scânduri subţiri, uşor de împins într-o parte. Acolo ne ascundem. Roland a construit un… of, nu ştiu cum îi ziceţi voi, la noi se numeşte periscop, o chestie care are nişte oglinjoare înăuntru şi cu care poţi să vezi afară… şi, la momentul potrivit, o să ne ridicăm de acolo, de jos. Fără să ne incomodeze scândurile.

— Unde or fi Jake şi ceilalţi trei? se nelinişti Eddie. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— E prea curând, zise Roland. Linişteşte-te, Eddie.

— Nu mă liniştesc şi *nu* e prea curând. Ar trebui măcar să-i vedem. M-aş duce acolo…

— Nu, nu te duci. Trebuie să-i ascundem pe copii înainte ca Lupii să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Înţelege, Roland, s-a întâmplat ceva cu ei.

Roland nu-l mai ascultă. Se întoarse spre Suratele Oriza.

— Vă rog frumos să vă strecuraţi aici, doamnelor. Veţi avea la îndemână cutiile cu farfurii. Le vom acoperi cu frunze moarte.

În vreme ce Zalia, Rosa şi Margaret coborau în groapa pe care le-o arătase Susannah mai devreme, pistolarul se uită şi el peste drum. Nu se vedea absolut nimeni venind dinspre defileu. Nici urmă de Jake, Benny, sau gemenii Tavery. Începu să-şi spună că Eddie avea dreptate; se întâmplase ceva cu ei.

6

Repede şi fără niciun incident, Jake şi tovarăşii săi ajunseseră la locul unde se bifurca drumul. Jake mai păstrase două din lucruşoarele colectate de la copii şi, atunci când

ajunseră la intersecţie, aruncă o zbârnâitoare spartă spre mina Gloria şi o brăţărică de fetiţă spre Pasărea Cardina. *Ca să aveţi de unde alege, afurisiţilor.*

Când se întoarse, observă că gemenii Tavery o porniseră deja înapoi. Benny îl aştepta. Avea chipul palid şi ochii scânteietori. Jake îi făcu un semn din cap şi se forţă să-i răspundă la zâmbet.

— Să mergem, îi spuse.

Atunci auziră fluieratul lui Roland, iar gemenii o rupseră la fugă, în ciuda grohotişului care acoperea drumul. Fără să-şi dea drumul la mâini, ocoleau pietrele mai mari, peste care nu puteau sări.

— Hei, nu fugiţi! strigă Jake după ei. A zis să nu fugiţi şi să aveţi grijă pe unde căl…

Chiar atunci Frank Tavery calcă într-o groapă. Jake auzi pocnetul scrâşnit al gleznei care se rupse şi citi pe chipul îngrozit al lui Benny că şi el îl auzise. Apoi Frank scoase un geamăt prelung şi ascuţit şi se prăbuşi într-o parte. Francine încercă să-l prindă, însă băiatul era prea greu pentru ea. Urmă o bufnitură surdă când se izbi cu capul de lespedea de granit, mult mai puternică decât sunetul făcut de glezna frântă. Sângele care începu să-i curgă din rană strălucea în lumina dimineţii.

Necazuri, îşi spuse Jake. *În calea noastră.*

Benny rămăsese cu gura căscată, alb la faţă ca brânza de vaci. Suspinând, Francine îngenunchease lângă Frank, care zăcea într-o poziţie nefirească, strâmbă, cu piciorul captiv în groapă. Apoi suspinele încetară. Fetiţa îşi dădu ochii peste cap şi se prăvăli fără cunoştinţă peste fratele ei geamăn.

— Haide, spuse Jake.

Iar când Benny nu schiţă nici-o mişcare, ci doar rămase ţintuit locului, holbându-se prosteşte, Jake îi dădu un pumn în umăr.

— În numele tatălui tău!

Aşa îl puse în mişcare.

7

Jake analiză situaţia cu ochiul rece şi calm al unui pistolar. Piatra plină de sânge. Smocul de păr prins în ea. Piciorul din groapă. Saliva de pe buzele lui Frank Tavery. Pieptul cu rotunjiri pubertine al surorii sale, leşinată peste el. Veneau Lupii. Nu fluieratul lui Roland îl anunţase, ci atingerea. *Eddie,* îşi zise el. *Eddie vrea să vină încoace.*

Jake nu mai încercase vreodată să-şi folosească darul pe care îl numea „atingere", pentru a transmite gânduri. Însă acum nu avea încotro: *Rămâi unde eşti! Dacă nu ne putem întoarce în timp util, o sa ne ascundem DAR NU VENI AICI! NU STRICA TOTUL!*

Nu ştia dacă mesajul ajunse la destinaţie, însă *ştia* că nu mai avea vreme pentru altceva. Iar Benny… ce făcea? Care era *le mot juste*[31]*?* Domnişoara Avery, profesoara de engleză de la Şcoala Piper, avusese o fixaţie cu *le mot juste.* Şi îl găsi. Bălmăjea. Benny bălmăjea ceva.

— Ce-o să ne facem, Jake? *Amândoi,* Omule Iisus, *amândoi!* Şi nu aveau nimic! Fugeau pe drum şi… şi dacă vin Lupii? Dacă vin şi ne prind aici? Mai bine să-i lăsăm şi să plecăm, nu crezi?

— Nu lăsăm pe nimeni aici, spuse Jake.

Se aplecă şi o prinse de umeri pe Francine Tavery. O trase într-o parte, încercând s-o aşeze în şezut, dându-i lui Frank posibilitatea să respire. Capul fetei căzu pe spate, cu o fluturare de păr ca mătasea neagră. Pleoapele îi tremurară, dezvelind albul pur al ochilor. Fără să stea pe gânduri, Jake îi trase două palme. Cu putere.

— *Au! Au!*

Deschise ochii albaştri, minunaţi şi şocaţi.

— Ridică-te! îi strigă Jake. Dă-te de pe el!

Câtă vreme trecuse? Câtă linişte era în jur, acum când copiii se înapoiaseră pe drumul principal! Nici o pasăre! Nici măcar o mierlă! Aşteptă ca Roland să mai fluiere o dată. Nu mai auzi nimic. Şi, pe bune acum, de ce ar mai fi fluierat încă o dată? Erau pe cont propriu.

Francine se rostogoli într-o parte şi se ridică clătinându-se în picioare.

— Ajută-l… te rog, sai, te implor…

— Benny, trebuie să-i scoatem piciorul din groapă.

Slightman cel Tânăr se lăsă într-un genunchi lângă băiatul căzut. Era tot palid la faţă, dar îşi strânsese buzele într-o grimasă încăpăţânată pe care Jake o consideră a fi un semn bun.

— Apucă-l de umăr.

Benny îl prinse pe Frank Tavery de umărul drept. Jake îl apucă de cel stâng. Privirile li se întâlniră peste trupul copilului inconştient. Jake făcu un semn din cap.

— *Acum.*

Traseră deodată. Frank Tavery deschise ochii – erau la fel de albaştri şi de frumoşi ca ai surorii lui – şi scoase un ţipăt ascuţit, pe o frecvenţă aproape de nesuportat pentru urechea umană. Dar piciorul nu-i ieşi din groapă.

I se înţepenise acolo.

8

Acum, o formă verde-cenuşie prindea contur din norul de praf şi se auzea tropăitul copitelor pe terenul tare. Cele trei femei din Calla intraseră în ascunzătoare. Afară, lângă şanţ, rămăseseră doar Roland, Eddie şi Susannah. Cei doi bărbaţi stăteau în picioare, iar femeia se proptise în genunchi, cu pulpele puternice desfăcute pentru a-şi ţine echilibrul. Se uitau spre defileu. Drumeagul era tot pustiu.

— Am auzit ceva, spuse Susannah. Cred că unul din ei a păţit ceva.

— Dă-o-n mă-sa, Roland, eu mă duc după ei, zise Eddie.

— Asta vrea Jake, sau asta vrei *tu?* îl întrebă Roland.

Eddie se făcu roşu la faţă. Îl auzise pe Jake în minte – nu cuvintele în sine, ci sensul lor – şi avea sentimentul că şi Roland îl auzise.

— Aici sunt o sută de copii, iar acolo sunt numai patru,

spuse Roland. Intră în ascunzătoare, Eddie. Şi tu, Susannah.

— Tu ce faci? întrebă Eddie.

Roland trase adânc aer în piept, apoi îl scoase afară.

— Am să-i ajut, dacă pot.

— Dar nu te duci după el, nu-i aşa că nu te duci? îl privi Eddie cu neîncredere tot mai mare. Chiar nu ai de gând să te duci.

Roland se uită la norul de praf şi la forma verde-cenuşie de sub el ce avea să se transforme în cai şi călăreţi în mai puţin de un minut. Călăreţi cu măşti în formă de lupi arătându-şi colţii, măşti încadrate în glugile verzi ale mantiilor. Păreau a se rostogoli ca un tăvălug spre râu.

— Nu, răspunse Roland. Nu pot. Intraţi la adăpost.

Eddie rămase nemişcat încă o clipă, cu mâna pe patul revolverului, cu chipul palid şi crispat. Apoi, fără vreun alt cuvânt, se întoarse şi o apucă pe Susannah de braţ. Se lăsă în genunchi lângă ea şi se strecurară amândoi în groapă. Acum, numai Roland rămăsese afară, cu pistolul atârnându-i de şoldul stâng. Privind lung la drumeagul pustiu ce ducea în defileu.

9

Deşi Benny Slightman era un flăcău bine făcut, el nu reuşi să urnească din loc bucata de stâncă ce-i prinsese piciorul geamănului Tavery. Jake îşi dădu seama de asta de la prima încercare. În minte (în mintea lui cea foarte, foarte calmă) încercă să estimeze greutatea băiatului captiv şi a pietrei care-l ţinea prizonier. Ajunse la concluzia că piatra era mai grea.

— Francine.

Fetiţa îl privi cu ochi uzi şi umbriţi de spaimă.

— Îl iubeşti?

— Da, din toată inima mea!

El este *inima ta,* îi spuse Jake în gând. *E bine.*

— Atunci vino să ne ajuţi. La semnalul meu, trage-l cât de tare poţi. Să nu-ţi pese dacă ţipă; tragi în continuare.

Fata dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles. Iar Jake speră din tot sufletul că aşa stăteau lucrurile.

— Dacă nu-l putem scoate nici de data asta, va trebui să-l lăsăm aici.

— *Niciodată!* zbieră Francine.

Nu era timp de discuţii. Jake se duse lângă Benny, în faţa lespezii orizontale. Dincolo de muchia ei zimţată, se vedea fluierul însângerat al piciorului lui Frank înfundat într-o groapă neagră. Acum băiatul era complet treaz şi icnea de durere. Ochiul lui stâng se mişca îngrozit în toate părţile. Cel drept era înecat în sânge. O bucată din pielea capului îi atârna peste ureche.

— Noi vom ridica stânca, şi tu ai să-l tragi de sub ea, o instrui Jake pe Francine. Când voi număra până la trei. Eşti gata?

Fată dădu din cap şi părul îi acoperi ochii, aidoma unei cortine. Dar nu încercă să şi-l dea la o parte, ci îşi apucă bine fratele de subsuori.

— Francie, să nu mă doară, gemu el.

— Taci.

— Unu, începu Jake. Să tragi tare de afurisita asta de piatră, chiar dacă zici c-or să-ţi plesnească biluţele, Benny. Auzi ce-ţi zic?

— Da, da, te aud. *Numără.*

— Doi. *Trei.*

Şi traseră, strigând din cauza efortului. Piatra se deplasă. Francine îşi smuci fratele cu toată puterea, strigând şi ea.

Dar zbieretul lui Frank Tavery, atunci când îi ieşi piciorul din groapă, fu cel mai puternic.

10

Roland auzi strigătele răguşite de efort, întrecute de un urlet de agonie pură. Acolo se întâmplase ceva, iar Jake fusese nevoit să acţioneze. Întrebarea era dacă reuşise să îndrepte lucrurile.

Lupii plonjară în galopul cailor cenuşii în râul Whye, ridicând stropi strălucitori de apă în soarele dimineţii. Acum

Roland îi putea vedea foarte clar. Veneau în valuri de câte cinci sau şase. Se grăbeau, dădeau pinteni cailor. Socoti că erau cam şaizeci. Vor dispărea o dată, în spatele malului înalt, acoperit cu iarbă. Apoi vor reapărea, la doar un kilometru depărtare de locul unde se aflau ei. Vor mai dispărea încă o dată, după ultima colină – vor dispărea cu toţii, dacă vor rămâne grupaţi, aşa cum erau acum – iar aceasta va fi ultima şansă a lui Jake de a se întoarce. Va fi ultima lor şansă de a intra în ascunzătoare.

Se uită spre defileu, încercând cu puterea gândului să-i facă pe copii să apară – încercând să-l facă pe *Jake* să apară – dar drumeagul rămase pustiu.

Acum Lupii invadaseră malul de vest al râului. În toate părţile zburau stropi de apă, lucind ca aurul în soarele dimineţii, bulgări de pământ, fire de nisip. Zgomotul copitelor căpătase forţa unui tunet tot mai apropiat.

11

Jake îl apucă de un umăr. Benny îl apucă de celălalt. Aşa îl purtară pe Frank Tavery pe drumeag, năpustindu-se cu viteză nesăbuită înainte, aproape nemaivăzând mormanele de pietre. Francine alerga în urma lor.

La ultima curbă, Jake simţi cum îl inundă un val de bucurie la vederea lui Roland în şanţul de vizavi. Da, Roland, cu mâna cea bună pe patul pistolului, cu pălăria dată pe ceafă.

— Fratele meu! îi strigă Francine. A căzut! Şi-a prins piciorul într-o groapă!

Roland se făcu nevăzut.

Francine privi în jur, nu tocmai speriată, ci neînţelegând ce se petrece.

— Ce…?

— Aşteaptă, spuse Jake pur şi simplu pentru că nu mai ştia ce altceva să spună. Nu mai avea nici o altă idee. Iar dacă pistolarul era în aceeaşi situaţie, probabil că îşi vor găsi aici sfârşitul.

— Glezna… mă arde, gâfâi Frank Tavery.

— Taci, zise Jake.

Benny începu să râdă. Era un râs isteric, dar, în ciuda a toate câte se întâmplaseră, era un râs autentic. Jake se uită la el peste capul înlăcrimatului, însângeratului Frank Taveryy… şi îi făcu un semn cu ochiul. Benny îi răspunse cu acelaşi semn. Şi, uite aşa, redeveniră prieteni.

12

Întinsă în întunericul ascunzătorii, cu Eddie în stânga şi cu mirosul înţepător al frunzelor în nări, Susannah simţi o contracţie neaşteptată. Abia avu timp s-o conştientizeze, când un topor de durere, abject şi nemilos, i se înfipse în partea stângă a creierului, amorţindu-i întreaga parte a feţei şi a gâtului. În aceeaşi clipă, mintea i se umplu de imaginea unei săli de ospeţe: fripturi aburinde, peşti umpluţi, cotlete la grătar, sticle uriaşe cu şampanie, boluri cu sos, râuri de vin roşu. Auzi acordurile unui pian şi o voce care cânta cu tristeţe infinită: „Cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat, cineva mi-a salvat vi-iiaţa în noaptea asta.”

Nu! strigă Susannah spre forţa care încerca s-o înghită. Şi, oare, forţa aceea avea un nume? Fireşte că avea. Numele ei era Mamă, iar mâna ei era mâna care împinge leagănul{32}, iar mâna care împinge leagănul stăpâneşte lu…

Nu! Trebuie să mă laşi să termin asta! După aia, dacă mai vrei să-l naşti, am să te ajut! Am să te ajut să-l naşti! Dar dacă încerci acum să mă obligi să fac ce vrei, am să mă împotrivesc din răsputeri! Am să mă lupt cu tine chiar dac-o fi să mor, şi să-ţi omor şi fătul odată cu mine! Auzi ce-ţi zic, putoare ce eşti?

O clipă nu se întâmplă nimic. Întunericul ascunzătorii. Piciorul lui Eddie lipit de ea. Amorţeala din partea stângă a feţei. Tunetul copitelor care se apropiau. Mirosul înţepător al frunzelor moarte. Respiraţia Suratelor în aşteptarea propriei lor lupte. Apoi auzi cuvintele rostite extrem de limpede de undeva din spatele şi de deasupra ochiului său stâng. Mia îi

vorbi pentru prima dată:

Du-ţi lupta, femeie. Dacă am să pot, am să te ajut şi eu. Iar apoi respectă-ţi promisiunea.

— Susannah? şopti Eddie de alături. Te simţi bine?

— Da, răspunse ea.

Şi chiar se simţea bine. Dispăruse toporul. Dispăruse vocea. La fel şi amorţeala aceea formidabilă. Dar, undeva în apropiere, Mia îşi aştepta rândul.

13

Roland stătea pe burtă în şanţ, urmărind Lupii cu ochiul imaginaţiei şi cu cel al intuiţiei, în locul celor doi ochi adevăraţi. Lupii se aflau între malul înalt şi colină, galopând cât îi ţineau puterile, cu mantiile fluturându-le în spate. Vor dispărea cu toţii în spatele colinei timp de vreo şapte secunde. *Dacă* rămâneau împreună şi conducătorii lor nu-i dispersau. *Dacă le* estimase corect viteza. *Dacă* avea dreptate, îi rămâneau doar cinci secunde în care să-l cheme pe Jake şi pe ceilalţi. Sau şapte secunde. *Dacă* avea dreptate, în aceleaşi cinci secunde copiii trebuiau să treacă drumul. Dacă se înşela (sau dacă ei se mişcau prea încet), Lupii ori îl vor vedea pe bărbatul din şanţ, ori îi vor vedea pe copiii de pe drum, ori ambele. Probabil că distanţa era prea mare ca să-şi poată folosi armele, însă nu ar mai fi avut nici-o importanţă, de vreme ce s-ar fi ales praful de capcana meşteşugită cu atâta migală. Cel mai înţelept lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să rămână culcat şi să-i lase pe copii în voia sorţii. La naiba, dacă Lupii ar fi descoperit patru copii pe drumul spre defileu, ar fi fost şi mai convinşi că restul erau ascunşi tot acolo, într-una din minele vechi.

Ajunge cu atâta cum ar fi dacă ar fi, se răţoi la el Cort. *Dacă ai intenţia să faci ceva, vierme ce eşti, asta-i singura ta şansă.*

Roland ţâşni în picioare. Chiar în faţa lui, protejaţi de mormanul de bolovani care marcau capătul drumeagului, se aflau Jake şi Benny Slightman, ţinându-l pe Frank Tavery între

ei. Puştiul era plin de sânge din cap până în picioare; zeii ştiau ce păţise. Din spatele lui, Francine i se uita peste umăr. În clipa aceea păreau doi gemeni siamezi uniţi în dreptul trunchiului.

Roland ridică ambele mâini cât putu de sus, de parcă ar fi vrut să se agate de văzduh.

— *La mine! Haideţi! Veniţi!*

În acelaşi timp se uită spre est. Lupii nu se vedeau. Bine. Colina le *blocase* vederea pentru moment.

Jake şi Benny traversară drumul în goana mare, târându-l pe băiat între ei. Cizmele scurte ale lui Frank Tavery făcură urme proaspete în oggan. Lui Roland nu-i rămase decât să spere că Lupii nu le vor da o importanţă deosebită.

Fetiţa sosi ultima, sprintenă ca un spiriduş.

— Culcat! mârâi Roland apucând-o de umăr şi îmbrâncind-o. Culcat! Culcat! *Culcat!*

El se trânti alături, iar Jake ateriză peste el. Îşi îngădui o fracţiune de secundă de răgaz, cât să savureze senzaţia creată de bătăile nebuneşti ale inimii băiatului, pe care le putea simţi prin haine.

Tropotul copitelor se auzea tot mai puternic, tot mai răsunător. Oare fuseseră văzuţi de călăreţii din frunte? Nu avea cum să ştie, dar *vor afla,* vor afla foarte curând. Deocamdată tot ce puteau face era să se ţină de plan. Va fi foarte strâmt în ascunzătoare cu trei oameni în plus acolo, iar dacă Lupii i-au văzut pe Jake şi pe ceilalţi trei trecând drumul, cu siguranţă că vor fi prăjiţi pe loc, fără să mai apuce să tragă un singur foc sau să arunce o singură farfurie. Însă nu avea timp să se gândească la asta. Mai rămăsese cel mult un minut, calculă Roland, poate doar patruzeci de secunde, iar timpul acesta se topea cu repeziciune.

— Dă-te jos de pe mine şi intră la adăpost, îi zise lui Jake. Acum. Greutatea din spinare îi dispăru ca prin farmec. Jake se strecură în ascunzătoare.

— Tu urmezi, Frank Tavery, spuse Roland. Şi vezi să taci. Peste două minute poţi să urli cât vrei, dar acum ţine-ţi gura închisă. Asta-i valabil pentru toţi.

— Am să tac, spuse băiatul cu glas înecat. Benny şi Francine doar încuviinţară din cap.

— La un moment dat, noi ne vom ridica şi vom începe să tragem, le explică Roland. Frank, Francine, Benny – rămâneţi la pământ. Rămâneţi unde sunteţi. Dacă ţineţi la viaţa voastră, *nu ne staţi în drum.*

14

Roland stătea culcat în întunericul cu miros de frunze moarte şi de noroi, ascultând respiraţia copiilor de lângă el. Însă sunetul acesta fu grabnic acoperit de bubuitul copitelor. Deschise din nou, mai larg ca oricând, ochiul imaginaţiei şi pe cel al intuiţiei. În doar treizeci de secunde – poate chiar în cincisprezece – furia însângerată a luptei va acoperi totul, însă deocamdată vedea totul, iar tot ce vedea era întocmai aşa cum îşi dorea el să fie. Şi de ce nu ar fi fost? La ce i-ar fi folosit să vizualizeze planuri care nu se îndeplinesc?

Îi văzu pe gemenii din Calla, întinşi pe jos, ca nişte cadavre, în zona cea mai deasă şi mai reavănă a culturii de orez, cu pantalonii şi cămăşile îmbibate de noroi. Îi văzu pe adulţi, dincolo de copii, aproape de marginea culturii de orez, spre malul râului. O văzu pe Sarey Adams, cu farfuriile ei, şi pe Ara, din neamul manni – soţia lui Cantab – alături de câteva farfurii pe care ea le adusese (dar legile neamului ei îi interziceau să intre în gruparea Suratelor). Îi văzu pe câţiva dintre bărbaţi – pe Estrada, Anselm, Overholser – ţinându-şi strâns la piept arbaletele. Vaughn Eisenhart strângea în braţe puşca pe care Roland i-o curăţase.

Pe drum, venind dinspre est, văzu coloană după coloană de călăreţi cu mantii verzi pe cai cenuşii. Încetineau. Soarele se înălţase iar metalul măştilor sclipea în razele lui. Ironia cea mare o constituiau, fireşte, tocmai aceste măşti sub care se afla şi mai mult metal. Roland înălţă ochiul imaginaţiei căutând alţi călăreţi – de pildă, un alt grup care să se fi îndreptat spre oraşul lipsit de apărare de la sud. Nu văzu

nimic. Cu mintea îi vedea pe toţi strânşi aici. Iar dacă se lăsaseră păcăliţi de cursa pe care le-o întinseseră cu atât de multă viclenie Roland şi *ka-tet*-ul lui Nouăzeci şi Nouă, chiar aici şi *trebuiau* să se afle. Văzu căruţele aliniate pe partea dinspre oraş a drumului şi îşi dori să fi dat drumul animalelor din hamuri, dar, fireşte, aşa arătau mai bine, mai veridic, dădeau impresia de grabă. Văzu drumeagul ce ducea spre defileu, spre mina abandonată şi spre cea încă în exploatare, iar apoi spre fagurele de peşteri de dincolo de ele. Îi văzu pe Lupii din frunte strunindu-şi caii, trăgând de hăţuri cu mâinile înmănuşate. Privi prin ochii lor, iar ce văzu erau imagini reci, de albume, nu calde precum cele pe care le poate surprinde privirea omenească. Văzu pălăriuţa pe care o aruncase Francine Tavery. Iar mintea lui avea şi nas, nu numai ochi, şi simţi parfumul suav de copii. Mai simţi un miros fertil şi uleios – mirosul substanţei pe care Lupii o vor scoate din copiii răpiţi. Iar mintea lui avea şi ureche, nu numai nas, şi auzi în surdină acelaşi fel de pocnete şi clinchete care răsunaseră şi din Andy, acelaşi scâncet scăzut al releelor, al servomotoarelor, al pompelor hidraulice, şi numai zeii puteau şti al căror alte mecanisme. Cu ochiul minţii îi văzu pe Lupi inspectând harababura de urme de pe drum *(spera* să li se pară o harababură), apoi uitându-se spre drumeagul din defileu. Pentru că nu l-ar fi ajutat de niciun fel să şi-i închipuie cum se uită în cealaltă direcţie, spre locul unde se ascundeau ei, pregătindu-se să-i prăjească pe toţi zece, aşa cum prăjeşti puiul în tigaie. Nu, spre defileu se uitau. Înspre defileu *trebuiau* să se uite. Simţeau miros de copii – mirosul fricii lor şi mirosul acelei substanţe puternice din creierul lor – şi observau fleacurile de suflet lăsate în urmă. Pe caii lor cenuşii. Priveau.

Mergeţi într-acolo, îi îndemnă Roland cu mintea. Îl simţi pe Jake cum se foieşte alături de el şi îi auzi gândul. Îi auzi ruga. *Mergeţi într-acolo. Duceţi-vă după ei. Luaţi ce vreţi.*

Se auzi un *clac!* puternic dinspre unul din Lupi. Urmat de un ţiuit scurt de sirenă. Şi de şuieratul acela modulat pe care Jake îl auzise în Dogan. Apoi caii se puseră în mişcare. La

început copitele lor scoaseră zgomote înfundate pe oggan; după aceea tropotul deveni mai răsunător pe pământul bătătorit. Nimic altceva. Pentru că aceşti cai nu nechezau nervos asemeni celor înhămaţi la căruţe. Lui Roland îi fu îndeajuns. Înghiţiseră momeala. Îşi scoase uşor revolverul din toc. Alături, Jake se foi iarăşi şi Roland ştiu că face acelaşi lucru.

Le explicase la ce dispozitiv de luptă să se aştepte când vor ieşi din ascunzătoare; cam un sfert din efectivul Lupilor pe o latură a drumeagului, cu faţa la râu; un alt sfert cu faţa la Calla Bryn Sturgis. Sau poate ceva mai mulţi, căci, dacă ar fi fost vorba de probleme, dintr-acolo se aşteptau Lupii să vină, sau programatorii Lupilor. Iar ceilalţi? Cei treizeci, sau mai mult de treizeci rămaşi? Deja pe drumeagul spre defileu. Împresuraţi, dacă pricepi ce îţi zic.

Roland începu să numere până la douăzeci, însă când ajunse la nouăsprezece îşi zise că a numărat suficient. Îşi strânse picioarele sub el – nici vorbă de afurisita de podagră acum, nu simţea nici măcar vreo jenă – şi ţâşni în sus cu pistolul tatălui său ridicat deasupra capului.

— *Pentru Gilead şi Calla!* tună el. *Acum, pistolari! Acum, Surate ale Orizei!* Acum, acum! La moarte! Fără milă! *La moarte toţi!*

15

Izbucniră din pământ ca nişte obstacole antitanc. În jurul lor plouă cu scânduri sfărâmate şi cu ierburi şi frunze moarte. Roland şi Eddie cu pistoalele mari, cu pat din santal. Jake cu Ruger-ul tatălui său. Margaret, Rosa şi Zalia cu câte o farfurie. Susannah cu două, în mâinile încrucişate peste piept ca şi cum i-ar fi fost frig.

Lupii erau dispuşi întocmai cum îi văzuse Roland cu ochiul limpede şi rece al asasinului din mintea sa. Simţi un triumf de o clipă înainte ca toate gândurile şi emoţiile neînsemnate să fie măturate sub cortina cea roşie. Niciodată nu era mai fericit

să se simtă viu ca atunci când se pregătea să împartă moartea. *Cinci minute de sânge, de durere şi de prostie,* le spusese el, şi acum veniseră aceste cinci minute. Le mai spusese şi că după aceea se simţea rău şi, cu toate că era adevărat, nu se putea compara cu starea minunată de bine pe care o avea în această clipă de început. Cu nici o altă ocazie nu se mai simţea atât de adevărat, atât de complet el însuşi. În această clipă întrezărea rămăşiţele fostei glorii. Şi nu conta că nu sunt decât nişte roboţi, nu, zeii erau martori că nu conta! Nu conta decât faptul că îi atacau pe cei lipsiţi de apărare de generaţii întregi, conta doar faptul că acum fuseseră luaţi cu totul prin surprindere.

— *În vârful glugilor!* urlă Eddie.

Iar pistolul lui Roland din mâna lui dreaptă începu să bubuie şi să scuipe foc. Caii şi catârii de la căruţe se cabrară în hamuri. Câţiva nechezară speriaţi.

— *Vârful glugilor! Cutiuţele pentru gândit!*

Ca pentru a-i da dreptate, glugile verzi de la trei călăreţi din dreapta lor se scofâlciră, ca strânse între degete uriaşe. Toţi trei căzură inerţi sub copitele cailor. În povestea Bunelului, Lupul doborât de Molly Doolin se zvârcolise îndelung, însă aceştia rămaseră nemişcaţi pe jos. N-o fi lovit intenţionat Molly „cutiuţa pentru gândit”, dar Eddie ştia ce anume trebuie să ţintească.

Roland trăgea de la şold, cu un aer aparent nepăsător, dar fiecare foc nimerea ţinta. El viza în mod special Lupii de pe drumeag, dorind să strângă cât mai multe trupuri acolo, care să formeze un fel de baricadă.

— *Riza la ţintă!* urlă Rosalita Munoz.

Cu un vuiet nemilos farfuria ei traversă Drumul de Est. Ajunse în capătul drumeagului şi reteză gluga unui călăreţ care se lupta cu disperare să-şi ţină calul în frâu. Creatura se lăsă pe spate, cu picioarele înălţate spre cer şi se prăvăli pe drum cu capul în jos.

— *Riza!* strigă Margaret Eisenhart.

— *Pentru fratele meu!* zbieră Zalia.

— *Vă snopeşte Domniţa Riza, jegosilor!* completă Susannah

desfăcând braţele şi aruncând ambele farfurii. Acestea se înălţară cu vuiet strident, îşi încrucişară drumurile în văzduh şi îşi loviră ţintele. Bucăţi de cârpă verde fluturară prin aer, lăsându-se încet pe pământ. Mult mai iute şi mult mai dur căzură Lupii de sub glugile respective.

Acum bastoane de foc străluciră în lumina dimineţii. În teribila debandadă creată, călăreţii derutaţi încercau să-şi scoată armele energetice. Jake ţinti gluga primului care dusese mâna la teacă. Robotul se prăbuşi peste propria-i sabie, iar mantia îi luă foc. Calul se feri şi intră în artifica Lupului din stânga.

Capul i se rostogoli la pământ, dezvăluind un cuib de scântei şi cabluri. Acum sirenele behăiau neîntrerupt, alarme antifurt construite în iad.

Roland îşi închipuise că Lupii aflaţi în partea dinspre oraş ar fi putut să se desprindă de grup şi să se repeadă spre Calla. Însă nu se întâmplă aşa; cei nouă călăreţi rămaşi acolo – căci Eddie doborâse şase cu şase focuri – se repeziră la ei, pe lângă căruţe. Doi sau trei aruncară nişte bile argintii, bâzâitoare.

— Eddie! Jake! Ghiulele! La dreapta!

Se întoarseră imediat în direcţia respectivă, îndepărtându-se de femeile care aruncau farfuriile pe cât de repede le puteau scoate din saci. Jake se proptise pe picioarele desfăcute; cu stânga îşi sprijinea încheietura mâinii drepte în care ţinea Ruger-ul. Vântul îi sufla părul de pe frunte. Era frumos: un băiat cu ochi mari şi zâmbet pe buze. Trase trei focuri la repezeală, ca trei plesnete de bici în aerul dimineţii. Îşi aminti ca prin ceaţă de ziua aceea din pădure când trăsese la ţintă în farfuriile din lut. Acum trăgea în ceva cu mult mai periculos şi se simţea fericit. *Fericit* Primele trei ghiulele explodară în flăcări albăstrii. Cea de-a patra fentă glonţul şi se repezi în zig-zag spre el. Jake se lăsă în jos, ferindu-se, iar bila trecu peste capul lui, bâzâind ca un prăjitor de pâine cu capsa pusă. Dar se va întoarce, iar Jake ştia asta.

Susannah pivotă în loc şi aruncă o farfurie spre bila care făcuse stânga împrejur. O lovi şi explodară amândouă – şi bilă, şi farfurie. Şrapnelul căzu peste tulpinile de porumb,

aprinzând câteva.

Roland îşi reîncărcă pistolul, ţinând ţeava fumegândă orientată în jos. Lângă Jake, Eddie făcea acelaşi lucru.

Un Lup sări peste talmeş-balmeşul de trupuri din capătul drumeagului, cu mantia-i verde fluturând în spate. Una din farfuriile Rosei îi sfârtecă gluga, descoperind antena radar de sub ea. Cutiuţele pentru gândit ale celor din suita ursului avuseseră mişcări lente şi spasmodice; acesta însă se învârti atât de iute, încât conturul i se topi într-o pată cu licăriri metalice. Apoi, gata, iar Lupul se prăbuşi într-o parte, izbindu-se de atelajul de la căruţa lui Overholser. Caii speriaţi o împinseră înapoi, în cea aflată în spate, strivindu-şi tovarăşii înhămaţi la aceasta. Încercară să scape de acolo, însă nu aveau nici cum, nici unde. Căruţa lui Overholser se clătină, apoi se răsturnă. Calul Lupului intră pe drum, se poticni de trupul altui Lup şi se prăbuşi în colb, cu unul din picioare răsucit într-o parte.

Roland nu mai avea niciun gând; ochiul lui vedea totul. Era reîncărcat. La fel ca pistolul său. Lupii care intraseră pe drumeag erau acum blocaţi în spatele unui morman de cadavre, exact aşa cum sperase. Din cei cincisprezece care se poziţionaseră pe partea dinspre oraş mai rămăseseră doar doi. Cei din dreapta încercau să ajungă la capătul şanţului, unde Susannah şi Suratele Oriza îşi stabiliseră linia de luptă. Roland îi lăsă pe cei doi în grija lui Eddie şi Jake şi se repezi spre tranşee, lângă Susannah, şi începu să tragă la cei zece care se năpusteau asupra lor. Unul vru să arunce o bilă, însă o scăpă din mână, când glonţul lui Roland îi reteză cutiuţa. Rosa doborî un altul, Margaret Eisenhart îl doborî pe un al treilea.

Margaret se aplecă să mai ia o farfurie. Când se ridică, o artifică îi tăie capul, care se rostogoli în şanţ, cu părul în flăcări. Iar reacţia lui Benny fu de înţeles; femeia aceasta îi fusese ca o a doua mamă. Când capul aprins ateriza lângă el, îl dădu la o parte, cu mişcări frenetice, şi se repezi afară din şanţ, orbit de panică, urlând de groază.

— *Nu, Benny! Înapoi!* strigă Jake.

Doi Lupi aruncară bilele lor aducătoare de moarte spre

băiatul care se târa de-a buşilea ţipând. Jake distruse una în aer. Nu mai apucă s-o atingă şi pe cealaltă, care îl nimeri pe Benny Slightman în piept. Băiatul explodă, pur şi simplu. O mână îi fu retezată, zbură prin aer şi ateriza cu palma în sus în mijlocul drumului.

Cu o farfurie, Susannah făcu praf cutiuţa Lupului care o omorâse pe Margaret, apoi şi pe cea a celui care îl ucisese pe prietenul lui Jake. Scoase la iuţeală din sac alte două Rize şi se întoarse spre ceilalţi Lupi, tocmai când unul din ei sări în şanţ. Calul acestuia îl lovi pe Roland, lăsându-l lat. Lupul îşi roti sabia deasupra pistolarului. Lui Susannah i se păru că seamănă cu un tub de neon roşu-portocaliu.

— *Nu, n-ai să vezi, avortonule!* zbieră ea şi azvârli farfuria din mâna dreaptă. Riza despică în două sabia strălucitoare, iar arma explodă la mâner, retezându-i braţul Lupului. În clipa următoare, una din farfuriile Rosei îl lăsă fără cutiuţa pentru gândit, iar robotul se prăbuşi la pământ. Masca lui scânteietoare rânjea spre gemenii Tavery care se ţineau strâns în braţe, paralizaţi de spaimă. O clipă mai târziu începu să fumege şi să se topească.

Strigând numele lui Benny, Jake traversă Drumul de Est, fără să-şi dea seama că păşeşte prin sângele prietenului său. În stânga, Roland, Susannah şi Rosa se ocupau de cei cinci Lupi rămaşi în funcţiune, care îşi smuceau caii învârtindu-i în cercuri inutile, de parcă nu ar fi ştiut cum anume să procedeze într-o asemenea situaţie.

— Îmi dai voie şi mie, puştiule? îl întrebă Eddie.

La dreapta, toţi Lupii care ocupaseră partea dinspre oraş a drumeagului zăceau morţi. Unul singur reuşise să ajungă până la şanţ, iar acum stătea cu capul în movila de pământ şi cu picioarele în drum. Restul corpului îi era înfăşurat în mantia cea verde. Semăna cu o insectă uriaşă care murise în crisalidă.

— Sigur, răspunse Jake.

Vorbise cu voce tare, sau doar în gând? Habar nu avea. Sirenele umpleau văzduhul.

— Cum vrei. L-au omorât pe Benny.

— Ştiu. Nasol.

— Ar fi trebuit să fie ticălosul ăla de *taică-său* în locul lui, spuse Jake.

Plângea, oare? Habar nu avea.

— De acord. Uite un cadou de la mine.

Şi Eddie strecură în mâna băiatului două bile cu diametru de aproximativ şapte centimetri. După aspect păreau a fi din oţel, dar atunci când Jake strânse una în mână, o simţi elastică – la fel ca o jucărie confecţionată din cauciuc foarte tare.

Pe o parte avea inscripţionate următoarele:

HOŢOAICA AURIE
MODEL HARRY POTTER

Seria # 465-11-AA HPJRK

ATENŢIE
EXPLODEAZĂ

În stânga inscripţiei era un buton. Într-un ungher al minţii sale Jake se întrebă cine era Harry Potter. Probabil inventatorul bilei.

Ajunseră la mormanul de Lupi morţi din capătul drumeagului. Poate că maşinile nu aveau cum să moară în adevăratul sens al cuvântului, însă Jake, văzând devălmăşia de roboţi, nu era în stare să se gândească la alt cuvânt. Erau Lupi morţi, sigur că da. Iar el se simţea nespus de fericit. De undeva, din spate, se auzi o explozie, urmată de un ţipăt de durere extremă, sau de plăcere extremă. Lui Jake nu-i păsa. Toată atenţia şi-o îndreptase asupra Lupilor rămaşi, blocaţi pe drumeag. Cam optsprezece, douăzeci şi ceva.

Lupul din frunte îşi ridicase artifica sfârâindă. Pe jumătate întors spre tovarăşii lui, flutura artifica spre drum. *Numai că nu se cheamă „artifică”* îşi zise Eddie. *E o* sabie-laser, *ca acelea din seria* „Războiul stelelor”. *Însă săbiile astea cu laser nu sunt nişte efecte speciale dintr-un film – sunt reale şi pot ucide. Ce mama dracului se întâmplă aici?* Se întâmpla că individul din frunte încerca să-şi anime trupa. Asta era evident. Eddie se

hotărî să-i scurteze predica şi apăsă butonul uneia dintre cele trei ghiulele pe care le păstrase pentru sine. Chestia aceea începu să zbârnâie şi să-i vibreze în mână. Parcă ar fi fost una din bâzâitorile pe care ţi le ascunzi în podul palmei când vrei să faci mişto de persoana cu care dai mâna.

— Hei, frumuşelule! strigă el.

Lupul nu se întoarse, iar tânărul aruncă hoţoaica spre el uşor, cu boltă. În mod normal, orice obiect aruncat atât de slab ar fi căzut pe pământ la douăzeci, treizeci de metri de grupul de Lupi. Însă bila acceleră singură, se ridică în aer şi îl lovi pe Lupul din frunte chiar în mijlocul rânjetului lui cu mulţi colţi. Capul creaturii explodă, cu cutiuţă cu tot.

— Haide, îl îndemnă pe Jake. Încearcă şi tu. E mult mai plăcut să încerci armele lor pe…

Fără să-i dea atenţie, băiatul lăsă din mână ghiulelele primite, se caţără peste movila de cadavre şi o porni pe drumeag.

— Jake? Jake, nu cred că-i o idee prea bună…

O mână îl apucă de braţ. Eddie se răsuci, cu arma ridicată. Îl văzu pe Roland şi lăsă pistolul jos.

— Nu te aude, îi zise pistolarul. Haide. Mergem şi noi cu el.

— Stai, Roland. Aşteaptă-mă.

Rosa. Mânjită de sânge. Eddie bănui că era cel al bietei doamne Eisenhart, căci Rosa nu părea rănită.

— Vreau să vin şi eu, spuse ea.

16

Ajunseră lângă Jake chiar în momentul când Lupii rămaşi atacau. Câţiva azvârliră ghiulele. Roland şi Eddie le distruseră fără probleme în aer. Jake trase cu Ruger-ul nouă focuri, sprijinindu-şi încheietura dreaptă cu mâna stângă; şi de fiecare dată câte un Lup fie se prăvăli din şa pe spate, fie căzu într-o parte sub copitele cailor care veneau din urmă. Când Ruger-ul lui Jake rămase fără gloanţe, Rosa îl doborî pe al zecelea, zbierând numele Domniţei Oriza. Li se alăturase şi

Zalia Jaffords, care-l rezolvă pe al unsprezecelea.

În vreme ce Jake îşi reîncărca arma, Eddie şi Roland se apucară de treabă, umăr la umăr. În mod sigur că i-ar fi putut dovedi pe cei opt rămaşi (Eddie nu fu absolut deloc surprins de faptul că fuseseră nouăsprezece Lupi în acest ultim grup), însă îi lăsară pe ultimii doi în seama lui Jake. Aceştia se apropiară agitându-şi săbiile laser într-o manieră care fără îndoială că i-ar fi speriat de moarte pe fermierii din Calla. Băiatul trase în cutiuţa celui din stânga. Apoi sări într-o parte, evitându-l pe ultimul Lup care îşi repezise cam fără tragere de inimă sabia spre el.

Calul acestuia sări peste mormanul de roboţi prăbuşiţi la capătul drumeagului. Susannah se afla în partea cealaltă a drumului, stând pe vine într-o grămadă de bucăţi de mecanisme, zdrenţe verzi şi măşti descompuse şi topite. Şi ea era acoperită cu sângele lui Margaret Eisenhart.

Roland pricepu că Jake voia să i-l lase ei pe ultimul, căci lui Susannah i-ar fi fost extrem de greu să vină pe drumeag alături de ei din cauza picioarelor scurtate de la genunchi. Pistolarul încuviinţă. În dimineaţa aceasta băiatul fusese martor la o scenă cumplită, suferise un şoc puternic, dar Roland era de părere că îşi va reveni. Fără îndoială că Ete – care-l aştepta acasă la Părinte – îl va ajuta să treacă peste asta, îi va ostoi durerea.

— *Domniţa O-RIZA!* răcni Susannah şi azvârli farfuria chiar în momentul când Lupul îşi întoarse calul spre direcţia unde se afla locul acela căruia ei îi spuneau „acasă”.

Farfuria se înălţă cu zbieret şi reteză vârful glugii verzi. În primul moment, acest ultim hoţ de copii rămase în şa, cutremurându-se şi urlând din alarmă, cerând un ajutor care nu mai avea de unde să vină. Apoi se frânse puternic pe spate, făcând o tumbă completă în aer şi căzu cu o bufnitură surdă. Sirena se opri în mijlocul unui alt urlet asurzitor.

Şi aşa, îşi spuse Roland, *uite că s-au isprăvit cele cinci minute.* Aruncă o privire posomorâtă la ţeava fierbinte a pistolului pe care şi-l puse apoi în toc. Una câte una, amuţiră şi alarmele ce ieşeau din roboţii întinşi pe jos.

Zalia îl privea cu un soi de nedumerire năucită.

— Roland! îl strigă ea.

— Da, Zalia.

— Au murit? *Chiar* au murit? Cu adevărat?

— Cu toţii, îi răspunse Roland. Am numărat şaizeci şi unu. Şi cu toţii zac aici, sau pe drum, sau în şanţul nostru.

O clipă, soţia lui Tian rămase nemişcată, procesând informaţia. Apoi făcu ceva ce-l surprinse pe bărbatul care crezuse că nimic nu-l mai putea surprinde. I se aruncă în braţe, lipindu-şi corpul de al lui, acoperindu-i chipul cu sărutări umede. Roland suportă câtăva vreme manifestarea aceasta de fericire, apoi o îndepărtă. Îl apucase starea de rău. Senzaţia de inutilitate. Sentimentul că, dacă va duce la nesfârşit asemenea lupte, pierzându-şi ba un deget în fălcile homaroşeniilor, ba, poate, un ochi în urma vrăjilor făcute de o hoaşcă vicleană, după fiecare bătălie tot va simţi cum Turnul Întunecat se îndepărtează, în loc să fie cu un pas mai aproape. Şi, în toată vremea aceasta, afurisita podagră îşi va croi drumul scormonit spre inima lui.

Încetează, îşi spuse. *Ştii prea bine că-i o tâmpenie.*

— Vor mai trimite şi alţii, Roland? îl întrebă Rosa.

— S-ar putea să nu mai aibă pe cine să trimită, zise el. Iar dacă o vor face, cu siguranţă că vor fi prea puţini. Iar acum le-aţi aflat secretul, nu-i aşa?

— Da, îi răspunse femeia cu un zâmbet sălbatic.

Promiţându-i mai mult decât nişte săruturi pentru mai târziu, dacă va avea chef de ea.

— Mergeţi prin porumb, îi spuse. Ia-o şi pe Zalia cu tine. Anunţaţi-i că pot ieşi. Astăzi, Domniţa Oriza a fost de partea locuitorilor din Calla şi i-a ajutat. Şi a fost şi de partea neamului lui Eld.

— Tu nu vii? îl întrebă Zalia cu obrajii cuprinşi de flăcări. Nu vrei să te întâmpine cum se cuvine?

— Poate mai încolo ne vor întâmpina pe toţi, răspunse Roland. Acum trebuie să stăm de vorbă doar între noi, *an-tet*. Băiatul a suferit un şoc puternic, pricepeţi?

— Pricepem, spuse Rosa, apucând-o pe Zalia de mână.

Haide, Zee. Hai să le ducem veştile cele bune.

17

Cele două femei traversară drumul, ocolind cu multă băgare de seamă resturile însângerate ale bietului copil al lui Slightman. Zaliei îi trecu prin minte că ce mai rămăsese era ţinut laolaltă doar de ţesătura hainelor, şi se cutremură când se gândi la jalea părintelui lui.

Doamna-sai cea fără de picioare, stăpâna gândurilor tânărului din *ka-tet*, se afla la capătul dinspre nord al şanţului, examinând trupurile Lupilor răzleţiţi acolo. Îl descoperi pe unul a cărui morişcă nu fusese complet distrusă şi încă mai încerca să se învârtească. Mâinile Lupului, îmbrăcate cu mănuşi verzi, tremurau necontrolat. Sub ochii Rosei şi ai Zaliei, Susannah apucă un bolovan şi, cu sânge la fel de rece ca o noapte din anotimpul Pământului Larg, izbi resturile cutiuţei pentru gândit. Lupul se potoli de îndată. Încetă şi bâzâitul surd care venea dinspre el.

— Mergem să-i vestim pe ceilalţi, Susannah, o anunţă Rosa. Dar mai întâi vrem să te felicităm. Şi să-ţi spunem că te iubim, aşa să ştii!

Zalia dădu entuziasmată din cap.

— Îţi mulţumim, Susannah din New York. Îţi mulţumim multă-multă, mai mult decât putem să spunem prin cuvinte.

— Da, adevărat este, fu de acord Rosa.

Doamna-sai ridică ochii spre ele cu un zâmbet suav pe buze. Însă, preţ de o clipă, chipul Rosalitei exprimă îndoiala, ca şi cum ar fi desluşit ceva în faţa aceea ciocolatie ce nu ar fi trebuit să vadă. Ca şi cum ar fi văzut, de pildă, că Susannah Dean nu se mai afla acolo. Apoi expresia de nesiguranţă dispăru.

— Ducem veşti bune, Susannah, mai spuse ea.

— Vă doresc să vă bucuraţi de ele împreună cu ai voştri, răspunse Mia, fiică a nimănui. Aduceţi-i aici, dacă vreţi. Spuneţi-le că nu mai este niciun pericol şi cei care nu vă cred

pe cuvânt vor putea număra singuri cadavrele.

— Să ştii că ai pantalonii uzi, spuse Zalia.

Mia dădu din cap cu gravitate. O altă contracţie îi transformă abdomenul în piatră, dar nu lăsă să se vadă.

— Din păcate e sânge.

Făcu un semn din cap spre trupul decapitat al soţiei marelui crescător de vite din Calla.

— Al ei.

Ţinându-se de mână, cele două femei porniră prin lanul de porumb. Mia îi văzu pe Roland, Eddie şi Jake traversând drumul spre ea. Va fi riscant. Dar poate nu din cale afară. Prietenii lui Susannah păreau istoviţi şi cu minţile duse în urma bătăliei. Dacă şi ea se va preface niţeluş debusolată, poate că nu-şi vor da seama ce se întâmplase.

Îşi spuse că era mai cu seamă o chestiune de răbdare. Trebuia să aştepte prilejul prielnic. Să aştepte… iar apoi să se strecoare de acolo. Între timp, reuşi să-şi domine contracţia pântecelui aidoma unei corăbii ce domină un val de furtună.

Îşi vor da seama unde te-ai dus, îi şopti o voce. Însă nu era o voce-din-cap, ci o voce-din-burtă. Vocea fătului. Iar vocea aceasta avea dreptate.

Ia globul cu tine, o sfătui vocea. *Ia-l cu tine când ai să pleci. Ca sa nu mai aibă nici-o uşă pe unde să vină după tine.*

Corect.

18

Un foc din Ruger şi un cal mort.

De dincolo de drum, din câmpul de orez, se auziră urlete de bucurie. Zalia şi Rosa le dăduseră veştile bune. Apoi un strigăt ascuţit de durere sfârtecă polifonia fericirii. Le dăduseră şi pe cele rele.

Jake Chambers se aşezase pe una din roţile căruţei răsturnate. Îi deshămase pe cei trei cai care nu păţiseră nimic. Îl găsise pe al patrulea întins pe jos, cu două picioare rupte, cu spume în jurul botului şi rugându-l din ochi să-l ajute. Şi îl

ajutase. Acum se uita lung la prietenul lui mort. Sângele lui Benny se scurgea în pământ. Palma lui era întoarsă cu faţa în sus, de parcă băiatul ar fi vrut să dea mâna cu Dumnezeu. Care Dumnezeu? Ultimele zvonuri spuneau că nu se află nimeni în vârful Turnului Întunecat.

Dinspre orezul Domniţei Oriza se auzi al doilea ţipăt de durere. Care dintre ele fusese al lui Slightman şi care al lui Vaughn Eisenhart? De la distanţă era greu să-l deosebeşti pe moşier de administrator, pe patron de slujbaş. Şi exista vreo morală în asta, sau nu era decât ceea ce domnişoara Avery, de la buna Şcoală Piper, obişnuia să numească TEAMĂ – adică TEmeri Aduse de Mistificarea Adevărului?

Însă mâna întinsă cu palma în sus, spre cerul senin, era în mod cert *adevărată.*

Acum oamenii buni din Calla se puseră pe cântat. Jake recunoscu cântecul. Era o variantă îmbunătăţită şi actualizată a celui interpretat de Roland în prima lor noapte petrecută în Calla Bryn Sturgis.

Hai, hai, hai, commala,
Hai, doamnă a chackramului,
Oriza, stăpâna bumerangului.
La râu Lupii s-au adunat
Pe toţi ea i-a-nsângerat…

Orezul se unduia dimpreună cu mişcările oamenilor care cântau, ca şi cum şi el ar fi dansat de bucurie, aşa cum şi Roland dansase pentru ei în noaptea aceea din trecut. Veneau spre ei; unii îşi duceau copiii în braţe, şi chiar aşa se legănau în ritmul melodiei. *Am dansat cu toţii în dimineaţa aceasta,* îşi zise Jake. Nu ştia ce semnificaţie avea acest gând, dar ştia că era unul adevărat. *Dansul acesta. Singurul pe care îl cunoaştem. Benny Slightman? A murit dansând. La fel şi doamna-sai Eisenhart.*

Roland şi Eddie se apropiară de el; veni şi Susannah, dar se ţinu puţin mai la o parte, de parcă ar fi considerat că acesta era un moment când băieţii trebuiau să fie singuri. Roland

fuma. Jake îi făcu un semn din cap.

— Îmi răsuceşti şi mie una?

Roland se întoarse spre Susannah, ridicând din sprâncene. Femeia dădu din umeri a nepăsare, apoi încuviinţă printr-un gest al capului. Roland răsuci o ţigară pentru Jake, i-o oferi, apoi frecă un băţ de chibrit de turul pantalonilor şi i-o aprinse. Fără să se ridice de pe roată, Jake trăgea fumul în gură, îl ţinea câteva clipe acolo, apoi îl dădea afară. Glandele lui salivare începură să lucreze în exces. Nu se enervă. Spre deosebire de multe altele, de scuipat aveai cum să scapi. Nu încercă să tragă fumul în piept.

Roland se uită spre vale, unde primii oameni tocmai ce intrau în lanul de porumb.

— Ăla-i Slightman, anunţă el. Bine.

— De ce? îl întrebă Eddie.

— Pentru că sai Slightman ne va arunca anumite acuzaţii, explică Roland. Şi, fiind atât de îndurerat, nu-i va păsa cine anume le-ar putea auzi. Şi nici nu ar avea grijă ce spune despre rolul pe care el însuşi l-a avut în toată povestea din dimineaţa asta.

— Dansul, rosti Jake.

Se întoarseră spre el. Stătea pe roata de la căruţă. Palid, gânditor, cu ţigara între degete.

— Dansul din dimineaţa asta, mai spuse el.

Roland se gândi puţin, apoi dădu din cap.

— Rolul pe care l-a avut în *dansul* din dimineaţa asta. Dacă ajunge aici înaintea celorlalţi poate că vom reuşi să-l potolim. Dacă nu, moartea fiului va fi doar începutul suferinţelor lui Ben Slightman, începutul commalei lui.

19

Slightman era cu cincisprezece ani mai tânăr decât moşierul, aşa că ajunse înaintea acestuia la locul bătăliei. O clipă, rămase încremenit la capătul îndepărtat al ascunzătorii, cu ochii la trupul dezmembrat al copilului său. Acum nu se

mai vedea atât de mult sânge – ogganul îl băuse pe tot cu lăcomie – dar mâna retezată zăcea acolo, în colb, iar mâna aceea spunea totul. Roland nu ar fi mişcat-o de acolo pentru nimic în lume. Slightman cel Tânăr ajunsese în poiana de la capătul drumului său în viaţă. Tatăl lui, ruda lui cea mai apropiată, avea tot dreptul să vadă unde şi cum anume se întâmplase totul.

Bărbatul nu rosti niciun cuvânt vreme de vreo cinci secunde, apoi trase aer în piept şi slobozi un zbieret năprasnic. Eddie simţi cum i se răceşte sângele în vene. O căută din priviri pe Susannah şi observă că nu mai este în apropiere. N-o condamna pentru că încerca să evite scena. Căci era una foarte urâtă. Cea mai urâtă.

Slightman se uită la stânga, se uită la dreapta, apoi se uită drept înainte şi îl văzu pe Roland, în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, lângă căruţa răsturnată. Alături de el, Jake aşezat pe o roată îşi fuma prima ţigară din viaţă.

— *TU!* urlă Slightman, dându-şi jos arbaleta de pe umăr. *DIN CAUZA TA! A TA!*

Eddie îi luă arma din mâini cu o mişcare dibace.

— Nu, prietene, îşi şopti el. Nu mai ai nevoie de asta. Lasă că ţi-o ţin eu.

Slightman păru a nu fi observat. În mod absolut incredibil, mâna lui dreaptă făcea prin aer toate mişcările necesare armării arbaletei.

— *TU MI-AI OMORÂT COPILUL! CA SĂ TE RĂZBUNI PE MINE! NEMERNICULE! ASASINULE! NEMER…*

Cu aceeaşi viteză fluidă, stranie, în faţa căreia Eddie tot se mai simţea năucit, Roland îl apucă de gât pe la spate şi îl strânse cu putere. Mişcarea avu două rezultate: pe de-o parte, reteză şuvoiul acuzaţiilor lui Slightman, pe de alta, îl aduse mai aproape de Roland ca să-i poată înţelege şoaptele.

— Ascultă-mă, îi spuse pistolarul, şi ascultă-mă cu luare-aminte. Nu dau nici-o ceapă degerată nici pe viaţa nici pe onoarea ta, căci viaţa ţi-ai trăit-o prost, iar onoarea ţi-ai pierdut-o de mult timp. Dar fiul tău a murit, şi de onoarea *lui* mie îmi pasă foarte mult. Aşa că, dacă n-ai să taci chiar în

clipita asta, lepădătura naibii ce eşti, am să-ţi închid eu însumi gura. Ce alegi? Mie mi-este totuna. Le voi explica cum ai luat-o la goană ca înnebunit când ţi-ai văzut băiatul, mi-ai smuls pistolul de la brâu şi ţi-ai tras un glonţ în cap ca să te duci împreună cu el pe lumea cealaltă. Ce alegi? Hotărăşte-te.

Şocat şi abia ţinându-se pe picioare, Eisenhart ieşi din porumb strigându-şi răguşit soţia:

— *Margaret! Margaret! Răspunde-mi, iubito! Spune-mi ceva! Te implor!*

Roland îi dădu drumul lui Slightman şi îi aruncă o privire cruntă. Slightman îşi întoarse ochii trişti la Jake.

— *Dinh*-ul tău mi-a ucis fiul ca să se răzbune pe mine? Spune-mi adevărul.

Jake mai trase o ultimă dată din ţigară şi o aruncă. Chiştocul aprins ateriza lângă trupul calului mort.

— Măcar te-ai uitat la el? îl întrebă el pe tăticul lui Benny. Niciun glonţ din lumea asta nu poate face aşa ceva. Capul doamnei Eisenhart a căzut peste el şi Benny a ieşit afară din şanţ din cauză… din cauză că era îngrozit.

Îşi dădu seama că nu mai folosise niciodată cuvântul acesta cu voce tare. Nu avusese niciodată *nevoie* să-l folosească.

— Au aruncat două ghiulele înspre el. Am doborât una, dar…

Înghiţi nodul din gât.

— Cealaltă… aş fi putut s-o distrug şi pe aia, pricepi… am încercat, dar…

Trăsăturile i se schimonosiră. Ochii îi erau uscaţi. Şi la fel de înspăimântători ca cei ai lui Slightman.

— N-am avut nici cea mai mică şansă, încheie el.

Apoi îşi lăsă capul în jos şi începu să plângă în hohote.

Roland ridică din sprâncene spre Slightman.

— Bine, spuse administratorul. Înţeleg cum a fost. Da, înţeleg, dar, spune-mi, până în momentul acela a fost curajos? Te implor, spune-mi.

— El şi cu Jake au adus înapoi perechea aia de gemeni, zise Eddie făcând un semn spre fraţii Tavery. Băiatul se rănise. I-a intrat piciorul într-o groapă. Jake şi cu Benny l-au scos de

acolo şi l-au târât până aici. Tare viteaz, băiatul tău. A luptat cot la cot cu noi.

Slightman îl aprobă din cap. Îşi scoase ochelarii şi se uită la ei de parcă acum i-ar fi văzut pentru prima oară. Îi ţinu în faţa ochilor o secundă sau două, apoi îi lăsă să cadă şi îi zdrobi cu tocul cizmei. Apoi îi privi pe Roland şi pe Jake parcă cerându-şi scuze.

— Cred că am văzut tot ce era de văzut pe lumea asta, le spuse şi se duse la fiul său mort.

Vaughn Eisenhart apăru din lanul de porumb. Îşi văzu soţia şi scoase un urlet prelung. Îşi sfâşie cămaşa şi începu să se lovească cu pumnul în pieptul fleşcăit, strigându-i numele la fiecare lovitură.

— Of, vai de el, oftă Eddie. Trebuie să-l faci să înceteze, Roland.

— Nu mă bag, spuse pistolarul.

Slightman luă braţul retezat al copilului său şi îi sărută palma cu atâta tandreţe, că Eddie nu mai suportă să-l privească. Puse braţul pe pieptul copilului şi se întoarse la ei. Fără ochelari, chipul lui părea parcă lipsit de apărare şi imatur.

— Jake, vrei să mă ajuţi să caut ceva cu care să-l acoperim?

Jake coborî de pe roată şi începu să caute prin căruţe. În tranşeea ce le servise de ascunzătoare, Eisenhart legăna la piept capul ars al nevestei lui. Din porumb se auzeau vocile copiilor şi ale îngrijitorilor lor intonând „Cântecul Orezului”. La început, lui Eddie i se păru că dinspre oraş erau se auzeau ecourile cântecului lor. Dar îşi dădu seama că erau ceilalţi locuitori din Calla care cântau. Aflaseră. Auziseră cântecul şi înţeleseseră ce se petrecuse. Acum veneau spre ei.

Părintele Callahan ieşi din lanul de porumb purtând-o pe Lia Jaffords în braţe. Cu toată larma din jur, fetiţa dormea dusă. Callahan privi la mormanele de Lupi morţi, îşi trase mâna dreaptă de sub funduleţul copilei şi schiţă semnul crucii în văzduh. Încet, tremurat.

— Îţi mulţumim Ţie, Doamne, spuse el.

Roland se apropie şi îl prinse de mâna cu care făcuse

semnul crucii.

— Închină-mă şi pe mine, îi ceru.

Callahan se uită la el fără să priceapă. Roland i-l arătă pe Vaughn Eisenhart.

— A promis că mă va blestema dacă soţia lui păţeşte ceva.

Ar fi putut spune mai multe, dar nu era nevoie. Callahan înţelese şi desenă semnul crucii pe fruntea pistolarului. Multă vreme după aceea Roland simţi pe piele căldura semnului. Şi, cu toate că Eisenhart nu şi-a mai ţinut promisiunea, nu i-a părut deloc rău că-i ceruse Părintelui să-i ofere acea protecţie adiţională.

20

Pe Drumul de Est urmă apoi sărbătorirea victoriei asupra Lupilor amestecată cu părerea de rău pentru cei doi care îşi pierduseră viaţa. Dar, chiar şi durerea aceea era străbătută de strălucirea bucuriei. Nimănui nu i se părea că pierderile ar fi fost pe măsura câştigului. Iar Eddie era de acord cu asta. Bine, în cazul în care pierderile nu se refereau la soţia sau la fiul tău.

Cântecul dinspre oraş se auzea mai de aproape. Se vedea şi colbul ridicat de pe drum. Oamenii se îmbrăţişau. Cineva încercă să ia capul lui Margaret Eisenhart din braţele soţului ei, care refuză, însă, să-i dea drumul.

Eddie se apropie de Jake.

— Tu n-ai apucat *Războiul stelelor,* nu-i aşa? îl întrebă el. Nu, ţi-am zis că nu. *Urma* să-l văd, dar…

— Ai plecat prea curând. Ştiu. Uite, Jake, chestiile alea pe care le tot fluturau – chestiile alea erau din film.

— Sigur?

— *Sigur.* Şi Lupii… Jake, Lupii înşişi…

Jake dădea foarte încet din cap. Se vedeau deja cei care veneau din oraş. Iar aceştia observară că toţi copiii – absolut *toţi* copiii erau bine – şi izbucniră în urale. Cei din faţă începură să alerge spre ei.

— Ştiu.

— *Da?* îl întrebă Eddie cu ochi rugători. Pe bune? Pentru că, măi, omule, e aiurea, e *aiurea rău*…

Jake se uită la Lupii căzuţi unii peste alţii. La glugile lor verzi. Pantalonii cenuşii. Cizmele negre. Chipurile rânjite, în stare de putrefacţie. Eddie scosese deja masca unuia ca să vadă ce era dedesubt. Nimic altceva decât metal şlefuit, plus obiective pentru ochi, o sită rotundă fără doar şi poate pentru nas, câte două microfoane micuţe la tâmple pentru urechi. Nu, toată personalitatea acestor creaturi se aflase în măştile şi hainele lor.

— Aiurea sau nu, eu ştiu ce sunt, Eddie. Sau, mai degrabă, ştiu de unde vin. Din benzile desenate de la editura Marvel.

Chipul lui Eddie fu luminat de o expresie de uşurare sublimă. Se aplecă şi îl sărută pe Jake pe obraz. Umbra unui surâs tremură pe buzele băiatului. Nu era mult, dar tot era un început.

— Din cărţile cu *Omul-Păianjen,* spuse Eddie. Nu mă mai săturam de ele în copilărie.

— Eu nu mi le-am cumpărat, zise Jake. Dar îl ştiam pe Timmy Mucci de la „Pistele de Popice din Manhattan”, care era dependent de ele. *Omul-Păianjen, Cei Patru Fantastici, Incredibilul Hulk, Căpitanul America.* După toate era nebun. Tipii ăştia, Lupii…

— Seamănă cu Doctor Doom{33}, interveni Eddie.

— Mda. Nu chiar fix pe fix, că sunt convins că măştile au fost modificate ca să-i facă să semene cât de cât cu nişte lupi, dar în rest… aceleaşi glugi verzi, aceleaşi mantii verzi. Mda, leit Doctor Doom.

— Şi ghiulelele, continuă Eddie. Tu ai auzit vreodată de Harry Potter?

— Nu cred. Tu ai auzit?

— Nu, şi am să-ţi zic de ce. Pentru că ghiulelele sunt din viitor. Poate dintr-o bandă desenată scoasă de Marvel Comics prin 1990 sau 1995. Pricepi ce vreau să spun?

Jake pricepea.

— E vorba despre nouăsprezece, nu?

— Mda, spuse Jake. Nouăsprezece, nouăzeci şi nouă şi o mie nouă sute nouăzeci şi nouă.

Eddie se uită în jur.

— Unde-i Suze?

— Probabil că s-a dus să-şi recupereze scaunul, spuse Jake.

Dar, mai înainte ca vreunul din ei să mai poată dezbate chestiunea referitoare la locul unde s-ar fi putut afla Susannah Dean (şi, oricum, probabil că era prea târziu pentru asta), apărură şi primii oameni veniţi din oraş. Eddie şi Jake fură atunci cuprinşi în vârtejul entuziasmului lor de nestăvilit – îmbrăţişări, pupături, strângeri de mână, râsete, lacrimi, mulţumiri, mulţumiri şi iar mulţumiri.

21

La vreo zece minute după ce ajunse grosul orăşenilor, Rosalita se apropie de Roland cam fără tragere de inimă. Pistolarul se bucură nespus de mult să o vadă, căci Eben Took tocmai ce-l prinsese de braţe şi îi explica – iar şi iar şi iar, la nesfârşit, după câte se părea – cât de mult greşiseră el şi Telford, cât de tare, de absolut, de complet se înşelaseră, şi cum, atunci când Roland şi *ka-tet*-ul lui vor dori să părăsească oraşul, el, Eben Took, îi va echipa din cap până în picioare pe gratis, pe gratis, fără să le ceară nici măcar un bănuţ.

— Roland! îl strigă Rosa.

Pistolarul se scuză şi o luă de braţ, îndepărtându-se de mulţime. Pretutindeni erau doar cadavre de Lupi, pe care acum le jefuiau fără milă acei oameni buni din Calla, nebuni de fericire.

— Ce-i, Rosa?

— E vorba despre doamna voastră, spuse femeia. E vorba despre Susannah.

— Ce-i cu ea? întrebă Roland.

Privi în jur încruntându-se. N-o vedea nicăieri pe Susannah şi nici nu-şi putea aminti când anume o *văzuse* ultima oară. Oare atunci când îi dăduse ţigara lui Jake? Atât de demult să

fi fost? Cam aşa.

— Unde e?

— Păi, tocmai asta e problema, zise Rosa. Nu ştiu. M-am uitat în căruţa unde se urcase, pentru că m-am gândit că se odihneşte. Sau că i s-a făcut rău. Dar nu-i acolo. Şi, Roland… nu-i mai găsesc nici scaunul.

— În numele zeilor! mârâi pistolarul lovindu-se în picior cu pumnul. Of, *zei ai mei!*

Îngrijorată, Rosalita se dădu un pas înapoi.

— Unde-i Eddie? o întrebă Roland.

Îi arătă. Probabil că nu l-ar fi observat din marea de femei şi bărbaţi care-l felicitau, dacă nu l-ar fi avut în cârcă pe Heddon Jaffords care râdea cu gura până la urechi.

— Eşti sigur că vrei să-l sperii? întrebă sfios femeia. Poate că s-a retras puţin ca să-şi revină.

S-a retras puţin, repetă Roland în gând. Simţi cum bezna îi acoperă inima. Inima lui şi aşa grea. Se retrăsese puţin, sigur că da. Şi el ştia cine îi luase locul. După luptă atenţia le fusese abătută… durerea lui Jake… felicitările… confuzia şi bucuria şi cântecele… dar asta nu era o scuză.

— *Pistolari!* tună el, iar mulţimea triumfătoare se potoli într-o clipită. Dacă s-ar fi sinchisit să se uite la cei din jur, le-ar fi observat teama din spatele bucuriei şi adulaţiei. Şi nu l-a fi mirat câtuşi de puţin, căci se mai confruntase cu aşa ceva; oamenii se temeau întotdeauna de străinii cu pistoale mari. Iar atunci când lupta se isprăvea, nu voiau decât să le mai aştearnă o ultimă masă, eventual să le ofere şi un futai din recunoştinţă, apoi să-i lase să-şi vadă de drum cât mai repede, iar ei să se reîntoarcă la viaţa lor paşnică, viaţa lor bucolică.

Ei bine, îşi zise Roland, *vom pleca în curând. De fapt, unul dintre noi a şi făcut-o. Zei ai mei!*

— *Pistolari, la mine! La mine!*

Eddie ajunse primul lângă el. Se uită în jur.

— Unde-i Susannah?

Roland arătă spre pietrele defileului, apoi ridică degetul indicând o gaură neagră, chiar sub linia orizontului.

— Cred că-i acolo, răspunse.

Toată culoarea se scurse din obrajii lui Eddie Dean.

— Aia-i Peştera Uşii, nu?

Roland dădu din cap.

— Dar, globul… Treisprezece Negru… nu a vrut nici măcar să se *apropie* de el în biserica lui Callahan…

— Nu, spuse Roland. *Susannah* n-a vrut să se apropie de el. Dar nu mai este ea la cârmă.

— Mia? întrebă Jake.

— Da, răspunse Roland uitându-se cu ochii lui decoloraţi la intrarea neagră a peşterii. Mia s-a dus acolo ca să nască. Ca să-şi nască fătul.

— Nu, şopti Eddie, apucându-l de cămaşă.

În jurul lor, oamenii buni din Calla, aceşti *folken* cumsecade, îi urmăreau tăcuţi.

— Nu, Roland, nu se poate.

— Ne vom duce după ea şi să sperăm că nu este prea târziu.

Dar în adâncul sufletului ştia că nu este adevărat.

EPILOG
PEŞTERA UŞII

1

Se mişcau repede, dar Mia se mişca şi mai repede. Îi găsiră scaunul cu rotile la un kilometru şi jumătate de locul în care se bifurca drumul. Şi-l împinsese din răsputeri, îşi folosise întreaga forţă a braţelor sale puternice pentru a putea să-l facă să treacă peste terenul necruţător. Într-un final se lovise de o bucată de stâncă ieşită în afară, se lovise atât de tare că strâmbase roata din stânga, făcând scaunul inutil. Dar, chiar şi aşa, era o minune că ajunsese atât de departe.

— Futu-i commala mă-sii de treabă, murmură Eddie, cu ochii la scaun şi la toate urmele de lovituri şi la toate crăpăturile. Apoi îşi duse la gură palmele făcute căuş şi strigă:

— *Rezistă, Susannah! Luptă-te! Rezistă! Venim!*

Trecu în goană pe lângă scaun şi începu să urce drumeagul, fără să-i pese dacă ceilalţi îl urmează.

— Dar Susannah nu poate să urce până la peşteră, nu? întrebă Jake. N-are *picioare*.

— N-ai zice, nu-i aşa? spuse Roland.

Chipul îi era întunecat. Şi şchiopăta. Jake deschise gura să-l întrebe ce are, dar se răzgândi şi tăcu.

— La urma urmei, ce caută acolo? vru să ştie Callahan. Roland îi aruncă o privire cutremurător de rece.

— Vrea să se ducă în altă parte, îi zise. Măcar atâta lucru poţi să pricepi. Haide.

2

Pe când se apropiau de locul unde drumeagul începea să urce, Roland îl ajunse din urmă pe Eddie. Prima dată când îi

puse mâna pe umăr, tânărul i-o respinse. A doua oară, însă, se întoarse – în silă – ca să-şi privească *dinh*-ul în ochi. Roland observă că avea piepţii cămăşii pătaţi de sânge. Se întrebă dacă era sângele lui Benny sau al lui Margaret, sau, poate, al amândurora.

— Poate ar fi bine s-o lăsăm în pace o vreme, dacă e Mia, zise Roland.

— Ai înnebunit? Ai rămas într-o *doagă* după lupta cu Lupii?

— Poate că dacă o lăsăm în pace, îşi termină treburile şi dispare.

Dar nici el nu credea ce spune.

— Sigur, mârâi Eddie cu ochii în flăcări. Sigur c-o să-şi termine treburile. Prima treabă: să-şi nască plodul. A doua: să-mi omoare nevasta.

— Asta ar fi sinucidere.

— Dar ar putea s-o facă. Trebuie să ne ducem după ea.

Capitularea era o artă la care Roland recursese arareori în cele câteva ocazii din viaţă când nu avusese încotro. Şi chiar dovedise ceva talent. Mai aruncă o privire la chipul palid şi hotărât al lui Eddie Dean şi recurse din nou la ea.

— În regulă, zise el, dar trebuie să fim extrem de prudenţi. Se va împotrivi din răsputeri. S-ar putea chiar să încerce să ne ucidă. Poate pe tine primul.

— Ştiu, spuse Eddie.

Se uită la drumeagul care, după nici patru sute de metri, ocolea creasta spre sud şi dispărea din vedere. Revenea abia sub intrarea în peşteră. Iar bucata aceea de drum era pustie. Bine, şi ce demonstra asta? Susannah (sau Mia) putea fi oriunde. Lui Eddie îi trecu prin minte că s-ar fi putut chiar să nu fie acolo.

Că scaunul stricat nu era altceva decât o pistă falsă, aidoma lucruşoarelor copiilor pe care Roland ceruse să fie împrăştiate prin defileu.

Nu vreau să cred una ca asta. Sunt un milion de gropi fără fund în partea asta din Calla, iar dacă încep să mă gândesc că s-ar putea ascunde într-una dintre ele…

Îl prinseră din urmă Callahan şi Jake. Nu-i spuseră nimic, ci

doar îl priviră lung ca să înţeleagă în ce ape se scaldă.

— Haideţi, le zise el. Nu-mi pasă cine este ea acum, Roland. Dar dacă patru bărbaţi întregi la trup nu sunt în stare să prindă o doamnă fără picioare, atunci nu ne rămâne decât să ne predăm armele şi să ne lăsăm de meserie.

Jake zâmbi stins.

— M-ai emoţionat. E prima oară când zici că sunt bărbat.

— Să nu ţi se suie la cap, Frumuşelule. Haidem.

3

Eddie şi Susannah vorbeau unul despre celălalt şi se gândeau unul la celălalt ca fiind soţ şi soţie. Însă nu era tocmai exact, căci Eddie nu fusese capabil să ia un taxi până la Cartier de unde să-i cumpere femeii lui un inel cu diamant şi o verighetă. Pe vremuri avusese un inel destul de drăguţ cu emblema liceului, dar îl pierduse pe plaja din Coney Island în vara când împlinise şaptesprezece ani, vara când o cunoscuse pe Mary Jean Sobieski. Apoi, în timpul călătoriilor dinspre Marea Vestului, Eddie şi-a redescoperit talentul de cioplitor în lemn („fofoloncelul ăsta mic de sculptor”, cum i-ar fi zis Ilustrul Narcoman Eminent şi Docent). Şi îi cioplise iubitei sale un minunat inel din lemn de salcie, uşor ca spuma, dar foarte rezistent. Susannah îl purta la gât, de un şiret din piele.

Îl găsiră la piciorul potecii, tot prins de bucata de piele. Eddie îl luă de jos, se uită crunt la el, apoi îşi trecu peste cap şiretul şi îl ascunse sub cămaşă.

— Uite, îi atrase Jake atenţia.

Pe o porţiune cu puţină iarbă, chiar lângă potecă, se vedea o urmă. Nu de om, şi nici de animal. Urmă lăsată de trei roţi amplasate în aşa fel încât lui Eddie i se păru că seamănă cu urmele lăsate de o tricicletă pentru copii. Ce mama naibii?

— Haide, spuse.

Se întrebă de câte ori repetase acest cuvânt de când îşi dăduse seama că Susannah dispăruse. Şi se mai întrebă câtă vreme îl vor mai urma. Nu că ar fi avut vreo importanţă. El,

unul, va merge şi va tot merge până o va găsi, sau până când el însuşi va muri. Pur şi simplu. Cel mai mult îl înspăimânta copilul… cel căruia ea îi zicea „fătul” ei. Dacă o ataca? Şi avea sentimentul că era foarte posibil ca aşa ceva să se întâmple.

— Eddie, spuse Roland.

Tânărul aruncă o privire peste umăr şi făcu gestul nerăbdător, caracteristic pistolarului: *haidem.*

Dar Roland arătă cu mâna la urma de roţi.

— Aici a fost ceva cu motor.

— Ai auzit vreunul?

— Nu.

— Atunci n-ai de unde să ştii.

— Dar ştiu, îl contrazise Roland. Cineva i-a trimis un mijloc de deplasare.

— N-ai de unde să *ştii* asta, naiba să te ia!

— Andy putea s-o facă, interveni Jake. Dacă îi comanda cineva.

— Şi cine să-i fi comandat să facă una ca asta? scrâşni din măsele tânărul. *Finli,* îi răspunse Jake în gând. *Finli o'Tego, cine o mai fi şi ăsta. Sau, poate, Walter.* Dar nu spuse nimic cu voce tare. Eddie era suficient de necăjit şi aşa.

— Du-te-n mă-ta! mârâi Eddie şi se întoarse pe poteca ce urca spre peşteră. Haide!

4

Însă, în adâncul inimii, Eddie ştia că Roland are dreptate. Se năpusti pe poteca ce ducea la Peştera Uşii. Nu era mânat de speranţă, ci de un soi de hotărâre disperată. La locul unde se afla lespedea căzută de-a curmezişul potecii, descoperiră un vehicul abandonat, cu trei roţi şi motor electric ce scotea un zumzăit uşurel şi neîntrerupt *mmmmmmm.* Lui Eddie i se părea că drăcia asta seamănă cu unul din ATV-urile alea fiţoase care se vând la Abercrombie & Fitch. Cu acceleraţie de mână şi frâne de mână. Se uită mai de aproape şi citi cuvintele stanţate în metalul mânerului din stânga.

În spatele şeii ca de bicicletă se afla un portbagaj micuţ. Îl deschise şi nu fu deloc surprins să descopere înăuntru un bax cu şase cutii de Nozz-A-La, băutura preferată a scamatorilor din întreaga lume. O cutie fusese începută. Şi normal. Lui Susannah îi fusese sete. Aşa se întâmplă când faci efort. Şi când eşti cuprinsă de chinurile facerii.

— Chestia asta e de peste râu, şopti Jake. De la Dogan. Precis că aş fi văzut parcarea dacă aş fi ieşit prin spate. Probabil că au o flotilă de maşinării din astea. Pun pariu că a *fost* Andy.

Eddie se văzu nevoit să admită că toată povestea avea ceva noimă. Evident că Doganul era un soi de avanpost, probabil unul de dinaintea apariţiei actualilor rezidenţi scârbavnici din Bubuit de Tunet. Iar tipul acesta de vehicul putea fi extrem de folositor la patrulare, dat fiind terenul denivelat.

Din punctul acela înalt, de lângă lespedea prăbuşită, Eddie văzu câmpul de luptă din vale, locul în care îi învinseseră pe Lupi cu farfurii şi plumbi. Porţiunea aceea din Drumul de Est era plină de lume, de parcă ar fi fost o paradă de Ziua Recunoştinţei. Toată Calla petrecea acolo şi, o, cât îi mai detesta Eddie pe oamenii aceia. *Jigodii căcăcioase ce sunteţi, din cauza voastră mi-a dispărut nevasta.* Era o idee prostească, teribil de nedreaptă, dar îi aduse un soi de satisfacţie urâcioasă. Cum zicea Stephen Crane{34} în poezia aia pe care o învăţaseră la liceu? „Îmi place pentru că este amară şi pentru că este inima mea.” Cam aşa ceva.

Acum Roland se oprise lângă tricicleta abandonată. Iar dacă era duioşie ceea ce citea în ochii pistolarului – sau, mai rău, milă – n-avea trebuinţă de asta.

— Haidem, băieţi. Hai s-o găsim.

De data aceasta vocea care-i întâmpină din măruntaiele Peşterii Uşii aparţinea unei femei pe care Eddie n-o întâlnise niciodată, deşi auzise de ea – da, auzise multă-multă, mulţumesc foarte frumos – şi o recunoscu de îndată.

— A fugit, matahală uzurpatoare! zbieră din beznă Rhea de Coos. Şi-a mutat prăvălia, dacă pricepi ce voi să-ţi zic! Da, chiar aşa, şi când o fi să se nască plodul canibal, o să-şi mânce mămicuţa de la fofoloancă-n sus, aşa să ştii, chiar aşa!

Scoase un hohot de râs absolut identic (şi absolut perforator de timpane) cu hăhăitul Vrăjitoarei Hazel{35}.

— Ăsta n-o să vrea ţâţă, o să se înfigă direct în *carne!*

— Taci! urlă Eddie spre întunericul deplin. Tacă-ţi gura… fantomă împuţită!

Şi, ca prin minune, fantoma tăcu.

Tânărul se uită în jur. Văzu cufărul afurisit cu ediţiile princeps ale lui Tower. Văzu uşa nedescoperită, cu balamalele suspendate în aer. Însă acum avea un aspect lipsit de viaţă. Nu mai era doar nedescoperită, acum era şi dată uitării. O altă bucăţică inutilă a unei lumi ce mersese mai departe.

— Nu, gemu Eddie. Nu, nu accept una ca asta. Puterea încă mai este aici. *Puterea încă mai este aici.*

Se întoarse spre Roland, dar pistolarul nu mai era atent la el, ci făcea un lucru incredibil: se uita la cărţi. De parcă toată povestea asta cu Susannah l-ar fi plictisit şi voia să citească ceva ca să-i treacă timpul mai uşor.

Eddie îl apucă de umeri, întorcându-l spre el.

— Ce s-a întâmplat? Ştii ce s-a întâmplat?

— Este evident, răspunse Roland.

Callahan venise lângă el. Doar Jake, pentru prima oară în Peştera Uşii, rămase lângă intrare.

— A mers cu scaunul cât de repede a fost în stare, apoi s-a târât de-a buşilea până la intrarea pe poteca ce duce la peşteră. Treabă deloc uşoară pentru o femeie care stă să nască. Şi cineva – probabil Andy, cum zice şi Jake – i-a lăsat un mijloc de transport la poalele potecii.

— Dacă a fost Slightman, mă întorc şi-l omor cu mâinile mele.

Roland clătină din cap.

— Nu, n-a fost Slightman.

Însă mai mult ca sigur că Slightman a ştiut de toată povestea asta, îşi zise el în gând. Probabil că nu mai conta acum, însă lucrurile neterminate îi plăceau la fel de puţin cât îi plăceau tablourile strâmbe pe pereţi.

— Hei, frate-mio, scuze că-ţi zic, da' curva ta a mierlit-o, se auzi vocea lui Henry Dean din străfundurile peşterii. Şi nu părea deloc mâhnit; părea chiar foarte binedispus.

— Nasoleala aia a halit-o de tot! S-a oprit cât să scuipe dinţii!

— *Taci!* urlă Eddie.

— Că creieru-i a mai bună papa pentru minte, aşa să ştii şi tu, continuă netulburat Henry, pe un ton calm şi doct. Râvnit de canibalii din toată lumea. Ăsta-i fătul ei, Eddie! Drăgălaş, da' *flămund!*

— În numele lui Dumnezeu, taci! strigă Callahan.

Şi fratele mort al lui Eddie tăcu de îndată. Pentru moment, cel puţin, tăcură toate vocile.

Roland continuă ca şi cum nici nu ar fi observat întreruperea.

— A venit aici. A luat geanta. A deschis lădiţa pentru ca Treisprezece Negru să poată deschide uşa. Mia a făcut toate astea – căci Mia a fost, nu Susannah. Mia, fiică a nimănui. Şi apoi, cu lădiţa deschisă în braţe, a trecut prin uşă. Ajunsă în partea cealaltă a închis lădiţa, închizând totodată şi uşa. Închizând-o, pentru ca noi să nu putem s-o urmărim.

— Nu, murmură Eddie.

Apucă mânerul din cristal, cu trandafirul gravat în faţetele sale geometrice. Nu se mişcă. Niciun pic.

Acum, din întuneric, se auzi vocea lui Elmer Chambers:

— Dacă te-ai fi mişcat mai repede, fiule, ţi-ai fi putut salva prietena. Este numai vina ta.

Şi tăcu.

— Nu e adevărată vocea, îşi zise Eddie ocupat să pipăie trandafirul cu vârful degetului.

Se umplu de praf. Ca şi cum uşa aceea ar fi fost de zeci de

secole neutilizată, nu doar nedescoperită.

— Sunt transmisii ale celor mai naşpa chestii care-ţi trec prin minte.

— Vă urăsc de moarte, spălăciţi ordinari ce sunteţi! Mereu v-am urât! zbieră Detta triumfătoare din bezna de dincolo de uşă. Şi ce mă bucur c-am scăpat de voi!

— Uite, vezi? spuse Eddie arătând cu degetul în direcţia vocii.

Palid şi preocupat, Jake făcu semn că a înţeles. Roland se întorsese la cufărul cu cărţi al lui Tower.

— Roland?

Eddie încercă inutil să-şi ascundă iritarea din ton, sau măcar să-i imprime o notă de umor.

— Te plictisim, cumva?

— Nu, răspunse simplu pistolarul.

— Atunci, ce-ar fi să laşi naibii cărţile alea şi să mă ajuţi să găsim o modalitate de a deschide uşa asta…

— Ştiu cum o putem deschide, zise Roland. Întrebarea esenţială este unde ne va duce, acum că nu mai avem globul. Iar a doua întrebare este unde anume vrem noi să mergem. După Mia, sau acolo unde se ascund Tower şi prietenul lui ca să nu-i găsească Balazar şi oamenii lui?

— Ne ducem după Susannah! urlă Eddie. Ai ascultat vreo iotă din ce zic vocile astea blestemate? Zic că e un canibal! Soţia mea dă naştere unui monstru canibal *chiar în momentul ăsta,* şi dacă tu îţi închipui că există ceva mai important decât…

— *Turnul* este mai important, zise Roland. Iar undeva, în spatele acestei uşi se află un om al cărui *nume* înseamnă „turn”. Un om care are un anume teren viran unde creşte un anume trandafir.

Eddie se uită la el năucit, fără să-i vină a crede ce aude. La fel şi Jake şi Callahan. Roland se întoarse din nou la cufăr, a cărui prezenţă era la fel de ciudată ca şi uşa în această beznă a rocilor.

— Iar cărţile acestea îi aparţin, spuse pistolarul dus pe gânduri. A riscat totul doar ca să le poată salva.

— Da, sigur, pentru că-i un nemernic obsedat.

— Dar toate lucrurile sunt în slujba lui *ka* şi urmează Grinda, adăugă Roland, alegând un volum.

Eddie observă că era vorba despre o carte pusă acolo cu faţa în jos, gest deloc caracteristic lui Calvin Tower.

Roland o ţinu o vreme în mâinile sale aspre, pline de cicatrice, ca şi cum ar fi încercat să se decidă cui să o dea. Se uită la Eddie… apoi la Callahan… apoi îi oferi cartea lui Jake.

— Citeşte-mi ce scrie pe copertă, îi ceru el băiatului. Mă doare capul când încerc să citesc cuvinte din lumea voastră. Ochiul meu le desluşeşte lesne, dar când îmi întind şi mintea înspre ele, dispar ca prin farmec.

Jake nu-l mai asculta; ochii îi erau pironiţi asupra copertei pe care era desenată o bisericuţă de provincie pe fundalul unui apus de soare. Între timp, Callahan se apropiase de uşă şi o studia cu multă atenţie.

În cele din urmă, băiatul ridică privirea de pe carte.

— Dar… Roland, ăsta nu-i oraşul despre care ne-a povestit Părintele Callahan? Oraşul unde vampirul i-a rupt crucea şi l-a obligat să-i bea sângele?

Callahan se întoarse la el:

— *Ce?*

Fără vreun cuvânt, Jake îi întinse cartea. Callahan o luă. O *smuci* din mâna băiatului.

— *Salem's Lot,* citi el. Roman de Stephen King. Se uită la Eddie, apoi la Jake.

— A auzit vreunul din voi de scriitorul ăsta? Parcă nu-i din *când*-ul meu. Parcă nu.

Jake scutură din cap. Eddie vru să spună că nici el nu ştia despre cine e vorba, când observă ceva.

— Biserica aia de pe copertă. Uitaţi-vă la ea. Seamănă foarte bine cu Sala de întruniri din Calla. Parcă sunt gemene, aşa bine seamănă.

— Seamănă şi cu Biserica Metodistă din East Stoneham, ridicată în 1819, zise şi Callahan, ceea ce înseamnă că avem tripleţi.

Dar până şi în propriile-i urechi vocea-i suna ca de foarte

departe, lipsită de substanţă, aidoma vocilor false ce răsăreau din adâncurile peşterii. Şi, pe neaşteptate, se simţi şi el fals. Se simţi *nouăsprezece.*

6

E o glumă proastă, încerca să-l liniştească mintea lui. *Precis e o glumă. Pe copertă scrie că-i un roman, aşa că…*

Atunci îi veni o idee care-l scaldă într-un val imens de uşurare. Ce-i drept, o uşurare *condiţionată,* dar tot mai bună decât deloc. Ideea era aceea că se mai întâmplă ca oamenii să scrie povestiri inventate despre locuri reale. Cu siguranţă că asta era. Precis.

— Uită-te la pagina o sută nouăsprezece, îl îndemnă Roland. Am înţeles eu ceva, dar nu tot. Nici pe departe.

Callahan găsi pagina, şi iată ce citi:

— „Pe când urma cursurile seminarului teologic, un prieten al Părintelui Callahan…”

Se întrerupse citind înnebunit restul numai pentru el.

— Dă-i înainte, spuse Eddie. Citeşte, Părinte, ori îţi iau cartea şi citesc eu. Callahan reîncepu:

— „…un prieten al Părintelui Callahan îi dăruise un şervet pe care era brodat cu lână un mesaj blasfemator ce îl făcuse să explodeze în hohote îngrozite de râs, însă care, pe măsură ce treceau anii, i se părea mai adevărat şi mai puţin blasfemator: *Dumnezeu mi-a dat SENINATATEA de a accepta ceea ce nu pot schimba, TENACITATEA de a schimba ceea ce pot şi NOROCUL de a nu călca în străchini prea des.* Mesajul era brodat cu caractere vechi pe un fond de răsărit de soare.

Acum, în faţa celor adunaţi la înmormântarea lui… înmormântarea lui Danny Glick… vechiul crez… îi reveni iarăşi în minte.”

Mâna în care ţinea cartea fu cuprinsă de un tremur puternic. Jake o prinse înainte să cadă pe podeaua peşterii.

— Chiar ai avut aşa ceva, nu? îl întrebă Eddie. Chiar ai avut un şervet pe care scria chestia asta.

— Frankie Foyle mi l-a dăruit, şopti răguşit Callahan. Pe vremea când eram la seminarul teologic. Şi Danny Glick… eu i-am făcut slujba de înmormântare. Cred că v-am povestit. Acela a fost momentul când totul a început să se schimbe. Dar ăsta-i un *roman!*

Pe neaşteptate, şoapta i se transformă în urlet. Lui Roland i se păru că seamănă în mod sinistru cu vocile false care veneau din burta peşterii.

— *La naiba cu tot! Eu sunt un OM ADEVĂRAT!*

— Uite, aici scrie cum ţi-a rupt vampirul crucifixul, îl informă Jake. „În sfârşit împreună! zâmbi Barlow. Trăsăturile sale erau puternice şi inteligente şi frumoase într-un mod respingător şi crunt – totuşi, când lumina îşi modifică unghiul, părură…”

— Încetează, îngăimă Callahan. Mă doare capul.

— Scrie că-ţi amintea de bau-baul din dulap, de pe vremea copilăriei tale. Domnul Flip.

Acum, chipul lui Callahan era la fel de alb ca al victimei unui vampir.

— Nu am povestit niciodată nimănui despre domnul Flip, nici măcar mamei mele. Nu se poate să scrie aşa ceva în carte. Pur şi simplu nu e posibil.

— Ba e, spuse Jake fără afectare.

— Stai să ne înţelegem, interveni Eddie. În copilăria ta a *existat* un domn Flip, şi la el te-ai *gândit* atunci când te-ai întâlnit cu Barlow ăsta, vampirul de Tip Unu. Corect?

— Da, dar…

Eddie se întoarse spre pistolar.

— Şi tu crezi că povestea asta ne aduce mai aproape de Susannah?

— Da. Am ajuns la esenţa unui mare mister. Probabil *cel mai mare* mister dintre toate câte sunt. Cred că Turnul Întunecat este aproape. Cât să întindem mâna. Iar dacă Turnul este aproape, înseamnă că şi Susannah este aproape.

Fără să-l audă, Callahan răsfoia înnebunit cartea. Jake se uita peste umărul lui.

— Şi ştii cum să deschizi uşa aia? arătă Eddie cu mâna

înspre ea.

— Da, răspunse Roland. Am nevoie de ceva ajutor, dar sunt de părere că oamenii din Calla Bryn Sturgis ne sunt datori. Nu crezi?

Eddie dădu din cap.

— Bine. Acum ascultă ce-ţi spun: sunt aproape convins că am mai *văzut* numele Stephen King. Cel puţin o dată.

— Pe tabla cu specialităţi, zise Jake fără să-şi ridice ochii din carte. Da, mi-aduc şi eu aminte. Era scris pe tabla cu specialităţi prima oară când am trecut prin portal.

— Tabla cu specialităţi? întrebă nedumerit Roland.

— Tabla cu specialităţi a lui *Tower,* explică Eddie. Era în vitrină, ştii? O reclamă pentru Restaurantul lui Spiritual.

Roland făcu semn că pricepuse.

— Să vă mai spun ceva, zise Jake *ridicând* privirea. Numele era acolo când am trecut cu Eddie prin portal, dar *nu fusese* atunci când m-am dus eu acolo prima dată. Atunci când mi-a spus domnul Deepneau ghicitoarea cu râul. Atunci pe tablă era scris numele altcuiva. Şi apoi s-a schimbat, aşa cum s-a schimbat şi numele cucoanei care a scris *Charlie, trenuleţul Uu-uu.*

— N-am cum *sa fiu* în carte, repetă Callahan. Nu sunt *o plăsmuire*… Nu-i aşa că nu?

— Roland, spuse Eddie, trebuie s-o găsesc. Nu-mi pasă cine e o plăsmuire şi cine nu. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Calvin Tower, Stephen King sau Papa de la Roma. Când e vorba de viaţa mea, viaţa mea cea adevărată, o vreau doar pe Susannah. *Trebuie să-mi găsesc soţia.*

Şi îl rugă cu voce stinsă:

— Ajută-mă, Roland.

Roland luă cartea cu mâna stângă. Cu dreapta atinse uşa. *Dacă mai trăieşte. Dacă o vom putea găsi. Dacă a redevenit ea însăşi. Dacă şi dacă şi dacă.* Eddie îl prinse de braţ.

— Te rog. Te rog nu mă obliga să încerc s-o găsesc de unul singur. O iubesc nespus de mult. Te implor, ajută-mă s-o găsesc.

Roland surâse. Surâsul îl întinerea. Surâsul acesta lumină

peştera. Toată puterea străvechiului Eld se afla în surâsul acela: puterea Albului.

— Da, spuse el. Te voi ajuta. Plecăm.

Şi repetă declaraţia obligatorie în acest loc sinistru.

— Da.

Bangor, Maine
15 decembrie 2002

NOTA AUTORULUI

Ar trebui să fie evident, fără să mai bat eu apa în piuă, faptul că datorez enorm westernului american în privinţa realizării romanelor din seria *Turnul Întunecat.* Cu siguranţă că ultima parte a numelui Calla nu s-a iscat din senin. Însă mă simt obligat să precizez că mai există cel puţin încă două surse de inspiraţie de altă origine decât americană. Pentru că regizorul Sergio Leone (*Pentru un pumn de dolari, Pentru câţiva dolari în plus, Bunul, răul şi urâtul)* a fost italian. Iar Akira Kurosawa *(Cei şapte samurai)* a fost, desigur, japonez. Oare ar mai fi fost scrise cărţile acestea fără moştenirea cinematografică a lui Kurosawa, Leone, Peckinpah, Howard Hawks şi John Sturgis? Poate nu ar fi putut fi scrise fără Leone. Dar fără ceilalţi, eu sunt de părere că nu ar mai fi existat niciun Leone.

Rămân recunoscător şi lui Robin Furth, care a reuşit să-mi fie aproape cu toate informaţiile necesare ori de câte ori aveam nevoie de ele; şi, firește, îi sunt recunoscător soţiei mele, Tabitha, cea care încă mai are răbdare cu mine şi îmi acordă răgazul, lumina şi spaţiul necesare ca să-mi fac treaba cât pot eu de bine.

S.K.

{1} Rodney Crowell, cântăreţ şi compozitor american de muzică country, laureat al Premiului Grammy (n. tr.).

{2} În original *hook em horns* slogan şi semn al Universităţii statului Texas din Austin, reprezentând capul mascotei Bevo, un tăuraş din rasa Longhorn (n. tr.).

{3} Lady or the Tiger, povestire de Frank Stockton despre alegerile imposibile (n. tr.).

{4} Careless Love, cântec tradiţional de origini necunoscute, preluat de cântăreţi de folk, blues, jazz, country şi pop (n. tr.).

{5} The Big Apple, denumire colocvială pentru New York (n. tr.).

{6} We Have Always Lived in the Castle, ultimul roman al scriitoarei Shirley Jackson, apărut în 1962 (n. tr.).

{7} În original: New York Groove, titlul unui cântec compus de Russ Ballard în 1975 (n. tr.).

{8} Pădurea Ardenilor, locul unde se petrece acţiunea comediei „Cum vă place", de William Shakespeare (n. tr.).

{9} Willy Loman, personaj principal din drama „Moartea unui comis voiajor" a lui Arthur Miller (n. tr.).

{10} Bombingham, paronim pentru Birmingham, oraş din statul Alabama renumit pentru industria oţelului (n. tr.).

{11} Colegiu particular din Atlanta, în statul Georgia, destinat băieţilor de culoare (n. tr.).

{12} Dutch Hill - „Dealul Olandezului", zonă din Manhattan (n. tr.).

{13} Joc asemănător baseball-ului jucat pe străzile din New York (n. tr.)

{14} George Andrew Romero (n. 1940), regizor, scriitor şi actor american, cunoscut datorită seriei de filme „Morţii Vii" (n. tr.).

{15} Elvis Presley a avut un frate geamăn mort la naştere (1935) (n. tr.).

{16} Personaje din serialul western Bonanza (n. tr.).

{17} Disc bumerang tăios, folosit ca armă şi de Xena, prinţesa războinică (n. tr.)

{18} Parafrază a versurilor „The fundamental things apply /

As time goes by" din tema muzicală a filmului Casablanca (n. tr.).

{19} *Priveşte, înger, către casă*, roman al lui Thomas Wolfe (n. tr.).

{20} În original Bye-bye, blackbird, cântec compus de Ray Henderson în 1926 (n. tr.).

{21} UXB (unexploded bomb - „bombă neexplodată"), acronim internaţional (n. tr.).

{22} Personaje din ecranizarea după romanul Maşina Timpului a lui H.G. Wells (1960) (n. tr.).

{23} Locuinţă a pieilor-roşii construită din bârne şi lut (n. tr.).

{24} Personajul principal din romanul cu acelaşi titlu de George Eliot, caracterizat prin zgârcenie ieşită din comun (n. tr.).

{25} „Plimbare", în limba spaniolă în original (n. tr.).

{26} 30 mai (n. tr.).

{27} Prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

{28} Golda Meir (1898-1978), al patrulea prim-ministru al Statului Israel (n. tr.).

{29} Cuvânt din Limba Nobilă folosită în Baronia Gilead, cu sensul de „foarte multe" (n. tr.).

{30} Om cu cap de corb, aflat în slujba Regelui Purpuriu (n. tr.).

{31} „Cuvântul potrivit", în limba franceză în original (n. tr.).

{32} Aluzie la filmul Mâna care împinge leagănul (The Hand That Rocks the Cradle), thriller psihologic de referinţă în istoria cinematografiei, realizat în 1992, de regizorul Curtis Hanson (n. tr.).

{33} Dr Doom, inamicul numărul unu al Celor Patru Fantastici (n. tr.).

{34} Stephen Crane (1871-1900), poet şi prozator american (n. tr.).

{35} Vrăjitoarea Hazel, personaj de desene animate, unul din duşmanii lui Bugs Bunny (n. tr.).